BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

شرايين

ASİ ÇAKILTAŞI

NEYT

KAKTÜS

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ASİ ÇAKILTAŞI

NEYT

Mit CamScanner gescannt

I. *Kehf: *Mağara, sığınak, in.*
Ciğerdeki oyuk, derin bir yara.

II. *Reyc: *Üzeri örtülmüş, kilitlenmiş derin bir kuyu.*
Kilitli derin kuyu.

III. *Neyt: *Kalbin asılı durduğu damar.*
Bir adamın boyu kadar olan kuyu. Cenaze, ölüm

KARTUS TEAM

Sevgili Nabız Boşluğu için...

KAKTÜS TEAM

Yerli Liste

Cihan Mürtezaoğlu – Sen Banasın
Ceylan Ertem & Cihan Mürtezaoğlu – Uçurtma
Gripin –Nasılım Biliyor musun?
Hüsnü Arkan & Mahmut Çınar – Bul Beni
Hüsnü Arkan – Yağmurlar
Hüsnü Arkan – Gönül Yarası
Hüsnü Arkan & Rubato – Kırık Hava
Mahmut Çınar & Gözde Öney – Eski Bahar Şarkısı
Sezen Aksu – Çocuklar Gibi
Sezen Aksu – Köz
Sezen Aksu – Acıtmışım Sevdikçe Canını
Sezen Aksu – Herkes Yaralı
Sezen Aksu – Karşı Pencere
Sezen Aksu – Şu Saniye
Sezen Aksu – Her Şeyi Yak
Vedat Özkaya – Eskiden
Vedat Özkaya – Sana Koşasım Gelir
Vedat Özkaya – Mutsuz Çocuklar Büyütmeden
Cem Karaca – Deniz Üstü Köpürür
Leman Sam – Kıyamam Sana
Üç Hürel – Bir Sevmek Bin Defa Ölmek Demekmiş
Zeki Müren –Elbet Bir Gün Buluşacağız
Belkıs Özener – Kulakların Çınlasın
Can Oflaz – Fikrimin İnce Gülü
Hüsnü Arkan – Fincana Kahve Koydum Gel
Melek Mosso – Vursalar Ölemem
Ceylan Ertem – Esmer
Cem Adrian – Islak Kelebek
Çağan Şengül – Bir Deli Hasret
Ceylan Ertem – İlan-ı Aşk
Hüsnü Arkan & Birsen Tezer – Öyle Bir Rüya
Çağan Şengül – Kırlagıç
Çağan Şengül & Yasir Miy – Tenha
Çağan Şengul – Nereye Gidiyorsun

Yabancı Liste

Sophie Hutchings - Seventeen
Billie Eilish - When I Was Older
Billie Eilish - Six Feet Under
Halsey - Sorry
Two Feet - I Feel Like I'm Drowing
Ludovico Einaudi - Nuvole Bianche
Billie Eilish - Ocean Eyes
Alan Walker - Faded
Rihanna - Love On The Brain
Opeth – Burden
The Swell Season – Alone Apart
Buckethead – Sail on Soothsayer
Buckethead – The Miracle of Surrender
Nevermind the Name – Clouds
Thy Light – The Bridge
Opeth – Harvest
Steven Wilson – Drive Home
Anathema – Flying
BANKS – Someone New
Julia Stone – Winter On The Weekend
Alec Benjamin – Let Me Down Slowly
Scartlett Rose – Dark Times
Eurielle – Hate Me
Eurielle – City of The Dead
Eurielle – Carry Me
Pia Mora – Insieme
Anathema – Inner Silence
MILCK – This Is Not the End
Claire Guerreso – Ashes
Ruelle – The Other Side
Shamrain – Surreal Play
Liza Anne – I'm Tired, You're Lonely
The National – I Need My Girl
Rose Cousins – The Grate
AaRon – U-Turn (Lili)
Daughter - Mothers

Birnur Safak Nigiz

Giriş

Babacığım, canım çok yanıyor.

Babamın boynundaki atardamarda bir tünel olduğunu, o tünelde yaşamın değil, ölümün saklandığını düşünürdüm. Yaşam, uzun yıllar önce arkasına bile bakmadan koşarak uzaklaşmış, tünelin sonundaki yangının kollarına kendini atarak yerini ölüme bırakmıştı.

O zamandan beri babamın atardamarında bir Azrail nöbet tutuyor, damarlarında ise kan değil, mürekkep dolaşıyordu.

O mürekkep bizim kaderimizi yazan kalemin kanıydı, o kalem kaderimizin sayfasını asla silinmeyeceğini bildiğim tonlarca hatalı kelimeyle doldurmuştu.

Şimdi babamın kalemiyle yanlış yazılan kaderimin sayfalarını kendim bir bir çeviriyor, parmaklarımın arasında duran koyu gri mürekkepli kalemle her sayfanın üzerine birer çarpı atarak gözyaşlarımın yanaklarımdan yuvarlanmasına izin veriyordum.

Babamı ilk kez bir kedinin başını okşarken gördüğümde altı yaşındaydım.

Babamın boynundaki atardamarda bu kez yaşam saklanıyordu.

Büyük avucunu kedinin küçük başına bastırdığında, kara kedi kulaklarını arkaya yatırarak, büyük yeşil gözlerini babamın kahverengi gözlerine sabitledi. Babamın dudaklarında leke gibi bir tebessüm belirdi; bu tebessümde geçmişin darbeleri vardı ve rengi teni önce morartan, ardından oraya kan gibi oturan, sonralarında çürüyerek gri bir şekilde solan yaranın rengine benziyordu.

Kapı aralığından onu izlerken kalbimin sesi o kadar yoğundu ki, sanki kulaklarımın olması gereken yerde iki tane kalbim vardı ve ben tüm sesleri kalbimle duyuyordum.

Beni görmedi.

Bir dizini yere bastırmıştı, kedinin iri yeşil gözlerinde güveni gördüm; ben daha önce babama bakarken bu kadar güvende hissettiğimi belli eden bir ifadeye bürünmemiştim. Kedi yavrusu ise babama gerçekten güveniyor gibi bakıyordu.

"Üşüdün mü sen?" diye sordu babam yavru kediye ilgiyle bakarken. Kalbimi parçalayan o şefkatli sesin elinde bir balyoz vardı, göğüs kafesim temeli çürümüş bir bina gibi sallanıyordu ve babam sesinin balyozuyla göğüs kafesimi göçürüyordu. Kara kedi yavaşça patisini kaldırdı, patilerinden bir tanesini yere tam olarak basamıyordu. Babamın gözleri kedinin patisine takılı kaldı. "Canın mı yanıyor?"

Bir an bir patim olmasını, üzerine basamamayı ve babamın patimi fark edip gözlerimin içine bakarak bu soruyu bana sormasını diledim.

Dizim acıyordu.

O gün, babamın acıyan yerle değil, yanan yerle ilgilendiğini düşündüğüm için dizimi, küçük dayımın gizli gizli içtiği sigaranın paketinin içinden aşırdığım çakmakla yakmaya çalışmıştım.

Canım çok yanıyor, baba.

01.11.1989, İZMİR

Fotoğraflardan nefret ediyordu.

Adına savaş açan gece rengi saçlarını kulağının arkasına iterken, kalbine yayılan huzursuzluğun temelinde uyuyan canavarın nefes seslerini duyuyordu. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmur, kasım ayının takvimlere dokunduğu o anın kutlamasını yapıyordu. Önündeki eski takvime baktı, takvim yaprağı Ekim'in 26'sını gösteriyordu fakat bugün 1 Kasım'dı.

Gece hiç olmadığı kadar karanlık, soğuk ve ıssızdı.

Geçmiş, diye düşündü içinden. Neden bir türlü geçmiyordu?

Takvim yapraklarını tek tek kopartmaya başladığında, canavarın kirpikleri titremeye başlamıştı. Gözleri önünde küçük bir top gibi duran karnına kaydı. Üzerindeki beyaz elbisenin bağlarının gerilmesine neden olan şiş karnına koyduğu eli, karnının üzerinde bir ninni sandalı gibi yüzdü; gözlerini yumdu, dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

Kopan takvim yaprakları karnına dokunarak bebeğine zamanın izini sürüyor, yavaşça ayaklarının ucuna düşerek orada öylece yığılıyordu.

Canavar, zamanın sesini dinliyordu.

Bu pavyonda onun için ayırılmış bir oda vardı, bir köpek yavrusunun bile içine sığamayacağı kadar küçük ve eskiydi; rutubetli duvarlarındaki boyanın etrafını yosunlar bağlamıştı. Bir süredir önünde hızla büyüyen karnından dolayı iş yapamıyordu, artık adamlar onu masalarında görmek istemiyordu çünkü hamile olduğu belliydi. Patronu artık onun üzerinden para

kazanamadığı için ona köpek muamelesi yapıyordu.

Kapının önüne koyulmadığı için şanslıydı, neden hâlâ kapının önüne konmadığını düşünüyordu ama bu düşüncenin büyüyüp bir karadelik oluşturmasına ve onu içerisine çekerek yutmasına izin vermiyordu.

Karnında küçük bir krampın ağrılı nefesi hareket edince yüzünü buruşturdu. Temiz ama uzun tırnakları karnının yüzeyinde dolandı ve oturmak için ağır adımlarla üzerinde uyuduğu, yemek yediği, ağladığı, saatlerce boşluğu izlediği divana doğru ilerledi. Yavaşça çöküp oturduğunda, canavar artık gözlerini açmıştı.

Karnındaki çocuğun bir babası vardı fakat o babanın gölgesi üzerine düşmüyor, onu önünde durduğu kızgın güneşin can yakıcı ateşinden korumuyordu. Hamile olduğunu öğrendikten sonra çalışmayı bırakmak, buradan kaçmak istemişti ama patronunun elindeki sözleşme yüzünden kaçamıyordu.

Kaçarsa, bebeğini de onu da öldüreceklerini biliyordu.

İş yapamaz halde olmasına rağmen patronu neden hâlâ onu burada tutuyordu?

Karnında taşıdığı bebeğe rağmen defalarca kez tecavüze uğramaya devam etmişti.

Tecavüzler son bulduğunda, artık doğumuna az bir vakit kalmıştı ve bu harabe odaya gizliden getirtilen doktor, cinsel ilişkiye girmeye devam ederse bebeği hiçbir şekilde kurtaramayacaklarını söylemişti. O günden sonra ilişkiden hep kaçınmış, tecavüzlere karşı sessizliğini biraz olsun bozmuştu. Ardından patronunun kalbindeki küfler bir kez olsun duyguları içeri kabul etmiş, patronu bu tecavüzlerin tamamen sona ermesini sağlamıştı.

Yine de patronunun bu işten bir çıkarı olacağı belliydi.

Sanki kalbinde bir kanser hücresi vardı ve bu hücre kendi kendine bölünerek tüm kalbini kaplamış, ciğerlerine doğru sıçramaya başlamıştı. İçindeki acıya yer açmıştı, bu acıyı bilerek ve isteyerek kabullenmişti. Saf bir gerçeklikle tattığı sevgi hissinin onu dikenlerle dolu bir çiçek bahçesine ittiğini fark etmemiş, o bahçeye doğru yalınayak koşarken ona batmak için bekleyen dikenleri değil, yalnızca güzel kokulu çiçekleri görmüştü.

Karnını yavaşça okşarken gözleri dalgın bir şekilde duvardaki takvim yaprağında asılı kaldı. O takvim yaprağından bir pencere geçmişe açılmıştı sanki. Sadece izledi. Güzelleşeceğini sandığı dünyasının nasıl bir karanlığa gömüldüğünü gördü, bir insana sığınabileceğini düşünmenin nasıl bir yanılgı olduğuyla bir kez daha yüzleşti.

Oysa sadece güvenmişti.

Oysa yalnızca sevmişti.

Bir yalanın içinde olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Takvim yaprağının üstündeki sayıya bakarken aniden karnına saplanan o ağrı hissiyle olduğu yerde sıçrayarak yüzünü yere düşürdü. Gözleri dehşetle

aralandı, birkaç saniye içinde zihnine yayılan kan, bir göl oluşturdu ve düşünceleri o kan gölünün içinde yüzmeye başladı.

Kimseye tek harf bile etmeyeceğine yemin etmişken, dudaklarından dilenir gibi dökülen yardım çığlıkları bir süre sonra odanın içini mezar kadar sessiz hale getirdi ve o sessizlik, kapının aniden açılmasıyla kadının ruhunun üzerine yıkıldı.

Kadın olduğu yerde yılan gibi kıvrılıyor, elini karnına koyup karnının altında uyuyan bebeği kucaklamak istiyormuş gibi kendi karnına sarılıyordu. "Bebeğim," diye inledi acılar içinde. "Bebeğim!"

Canavar odanın içinde yavaşça ilerlemeye başladı.

İçeri giren orta boylardaki göbekli adamın yeşil gözleri kadının yüzünü saran acıyı keşfe çıktı. Kadına doğru hızla yürüdü, kadının yüzüne düşen siyah saçlarını kulağının arkasına iterek, "Doğuruyor musun?" diye sordu, sesi bulanık bir su gibiydi ve bu suyu bulandıran dehşetin ta kendisiydi. "Lanet olsun, o piçi burada doğuramazsın!"

Kadın acılar içinde, "Yardım et bana, Muzaffer abi," dedi, sesi artık tir tir titriyordu. "Kulun köpeğin olayım, bebeğimi kurtar, abi!"

Adamın yeşil gözlerindeki öfke hızla ilerleyerek tüm ifadesini kapladı. "Allah'ın cezası orospu!" diye bağırdı. "Elin zengin herifinden bir piç peydahlıyorsun ama şu haline bak, en birinci hastanelerde doğum yapman gerekirken buraya bir köpek gibi tıkıldın! Gerzek karı!"

"Muzaffer abi..." Kadın hüngür hüngür ağlıyordu, sebebi yalnızca çektiği o pervasız ağrı değildi bu gözyaşlarının. Korkuyordu. Yağan yağmurun gölgesi zemine, duvarlara devriliyor, sanki oda kadının kaderine ağlıyordu.

"Allah belanı versin senin!" diye bağırdı adam, genç kadına. Kadının acısını biraz olsun önemsemeden kadını dirseğinin altından kavrayarak kaldırmaya çalıştı, o sırada genç kadın dizlerinin üzerine düştü ve bir eliyle karnına sarılmaya, acıyla bağırmaya devam etti. "Bağırma orospu! Herkesi başımıza toplayacaksın!"

"Abi, kurbanın olayım yardım et bana," diye inleyen kadının gözlerinden akan yaşlar, geleceğe atılan karanlık tohumlarıydı. Adam öfkeyle kadını yere savurdu, kadın olduğu yere yığılırken adam söylenerek koridora çıkıp, "Gökhan!" diye bağırdı. "Şu karıyı hemen depoya taşıyın. Bulaşıkçı Nazmiye'yi de çağırın, gelsin. O anlar bu işlerden. Orospunun karnındaki piçin geleceği tuttu!"

Kadın yerde iki büklüm olmuş, iki kolunu da karnındaki bebeği korumak istiyormuş gibi karnına sarmış deli gibi ağlıyor, acıyla bağırıyordu. Rahmi ağzını açmıştı, yaklaşan sonun elinde tuttuğu kalem ağzına kadar mürekkep doluydu ve sayfalar, kaderin yazılmasını bekliyordu.

"Bak," diye fısıldadı kadın gözlerini yağmura çevirerek. "Yağıyor." Parmaklarını karnında gezdirdi, bebeğini sakinleştirmeye çalışıyordu ama artık

bunun imkânı yoktu. "Bak," dediğinde artık hüngür hüngür ağlıyordu. "Yağıyor."

Genç kadının gözleri kapağı kırık komodinin üzerine kaydı, komodinin üzerinde bir çerçeve vardı ve çerçevenin kırık camı, fotoğraftaki adam ve kadının hemen ortasından geçerek sanki kaderin çizgisiymiş gibi onları ayırıyordu.

Fotoğraftaki kadın kendisiydi, yanındaki adama baktı, o adam ona bu ıstırabı veren adamdı.

Aynı zamanda sevdiği, sadakatle bağlı olduğu, verdiği acıları bile kucaklayıp kabullendiği adamdı.

Oğlunun babasıydı.

Acılar içinde fotoğrafa bakarken aniden iri bir adam tarafından dikkatsiz bir şekilde ayağa kaldırıldı. Bacaklarından hızla akmaya başlayan kanlar rahminin gözyaşları gibiydi. Acıyı resmeden kanın kırmızısı ayak bileklerine kadar ıslatarak onu ölüme boyamaya başladığında, kadının göğsündeki huzursuzluk tohumlarının kabukları çatladı ve tohumların içinden korku sızmaya başladı.

Adam, genç kadının bacaklarından akan kanları fark ettiğinde gözleri kocaman açılmıştı. Büyük elleri kadının dizlerinin altından geçti, kadını bir oyuncak bebeği kucaklıyormuş gibi kucakladı. Kadının başı arkaya doğru düşerken, kırık çerçeveye baktı ve fotoğraftaki adamla tekrar göz göze geldi.

"Çok aptal bir kadınsın," diye fısıldadı onu kucaklayan iri genç adam. "Hâlâ onu sevebilecek kadar aptalsın."

"Gökhan," dedi genç kadın güçlükle konuştuğunda. "Çok aptalım."

Odadan çıkartılmıştı, onu kucaklayan adam, yani Gökhan ağır adımlarla koridorda ilerlerken gözleri kadında değil, koridorun sonundaydı ve koridorun dar tavanındaki floresan cızırdıyor, bir yanıp bir sönüyordu; kanatları koyu gri bir kelebek devamlı olarak floresana çarpıyor, sanki ışığın yanmasını kendini oraya çarparak sağlıyordu.

Deponun merdivenlerini inmeye başladığında, Gökhan'ın kucağında sessizliğe gömülen beden yalnızca duvarları izliyordu ve o bedenden kan sinsice sızmaya devam ediyordu. Bulaşıkçı kadın Gökhan'ın arkasında belirmişti. Deponun kapısı cehennemin kapısıymış gibi acı dolu bir gıcırtı eşliğinde açıldığında genç kadın gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu.

Bulaşıkçı kadın, "Onu bir hastaneye götürmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu şiveli bir üslupla. "Günah, zavallı kızcağız burada doğuramaz ki..."

"Sen Muzo abinin dediğini yap, gerisine karışma," dedi Gökhan sert bir sesle.

Deponun içi mahzen gibiydi, duvarı kaplayan rutubetin yarattığı yosunların içinde böcekler geziyordu. Kalın, paslanmış beyaz borulara baktı genç kadın. Bedeni yavaşça yere konduğunda, sırtını yaslayabileceği bir yastık bile

yoktu. Buz gibi zeminde öylece uzanıyor, bacaklarından akan kan yavaşça deponun zeminine yayılmaya başlıyordu.

"Çok kanaması var," dedi bulaşıkçı kadın korkuyla. "Elimde kalır vallahi, göze alamam bunu ben. Can bu! Hiç mi değeri yok kızcağızın canının?"

Gökhan'ın çelik mavisi gözleri bulaşıkçı kadından ayrıldı, yerde yatıp kıvranan, bağırmaya dahi hali kalmayan genç kadına baktı. Sertçe yutkundu, boğazında kayan âdemelması sanki onun kursağına takılmış bir lokmaydı da ne zaman yutkunsa, aynı şekilde hissediyordu.

Göğsünü kaplayan ağırlığa rağmen, "Bu onun kendi seçimi," dedi, sesinin rengi, gökyüzünü saran bulutların grisiydi.

"Kızcağız burada doğurmayı hak edecek ne yaptı? Köpekmiş gibi davranıyorsunuz!"

Gökhan'ın yüz hatları anında gerildi. Dişlerini sıkarak, "İşini yap, yoksa Muzaffer seni kapının önüne koyar!" diye tısladı.

Bulaşıkçı kadın, "Eksikte kalsın sizin vereceğiniz iş!" diye bağırınca, Gökhan öyle hızlı bir şekilde kadına döndü ki, kadın bir adım gerileyerek Gökhan'ın gözlerinin içine baktı. Gökhan büyük ellerinin avuçlarını tehditle açtı, ardından parmaklarını kadının boynuna yavaşça dolayıp gözlerini kıstı.

"Nazmiye," dedi şeytanın kör olan gözüymüşçesine. "Doğurt onu."

Genç kadın artık çırpınamıyordu bile. Olduğu yerde boşluğa bakarken nefes nefeseydi, sona yaklaştığını hissediyordu. Son neredeydi? Gökyüzünde miydi? Toprağın altında mıydı?

Yıldızlar teninde sönüyordu, toprak teninde çamur oluyordu, yağmur onun için ağlıyordu. Kuruyan, çatlayan ve mosmor olan dudaklarını güçlükle aralarken zorlanarak yutkundu, yutkunurken sanki sırtına bin tane bıçak saplanmıştı.

"Nazmiye abla," diye inledi. "Beni boş ver, yavrumu kurtar. Senden başka çarem yok, görmüyor musun?"

Deponun kapalı kapısının arkasından, Muzaffer'in kükremesi duyuldu: "O orospu depoda enikleyene kadar kimse bu kata giriş yapmayacak, duydunuz mu? Kenan Bey geliyor bu gece, masaları hazırlatın. Bütün kızlar hazırlansın! Yüzünüzü düşürmeyin!"

Gökhan'ın gözleri merdivenlerin üstündeki depo kapısına kaydı, dişlerini sıktı ve yanaklarına açılan kuyularda kelimelerinin katlini bir kez daha gerçekleştirdi. Gözlerini sıkıca yumarken parmaklarını kadının boğazından söker gibi geri çekti. Gözlerini açtığında gözleri artık azap mavisiydi.

Nazmiye gözyaşları içinde başını salladı. Yavaşça genç kadına yaklaştı ve bacaklarının arasına girdi. Gözlerini yumdu, manzara çok kötüydü; sıcak suya ve temiz bezlere ihtiyacı vardı.

Titreyen sesiyle, "Sıcak suyu indir, bir çarşaf ve bir de makas getir," dedi. "Oyalanma. Çok zamanımız yok."

Gökhan hızla merdivenleri tırmanıp söylenilenleri getirmek için gözden kaybolduğunda, Nazmiye bir yandan genç kadının terden ıslanan saçlarını yüzünden çekiyor, bir yandan da ağlayarak genç kadını izliyordu. Genç kadının bedenindeki kanın gitgide kırmızıdan siyaha dönmeye başladığını fark etmişti, işler yolunda gitmiyordu; bir an evvel o bebeği dışarı çıkartmazsa, bebek içeride ölebilirdi.

Belki de ölmüştü.

"Bebeğimi kurtar, abla," diye inledi genç kadın tekrar. "Köpeğin olayım, kapında yatayım ki Kara'mı kurtar, oğlumu kurtar."

"Kara mı?"

"Kara," dedi genç kadın başını hızlıca sallarken, acısına rağmen gözleri ışıldamıştı. "Oğlum, Kara'm. Adı Kara olacak."

"Az kaldı, dayan e mi?" Nazmiye genç kadının açılmış rahmine baktı, üstündeki elbise artık beyaz değil, kan siyahıydı. "Kurtaracağım sizi Rabbimin izniyle."

"Abla." Genç kadın çok hızlı nefesler alıyordu. Sanki Azrail bir can istiyordu ve oğlunun canını vermemek için kendi canını Azrail'e uzatıyor, Azrail'i ikna etmeye çalışıyordu. Yutkundu, geçmiş aktı, doldu boğazına. "Onun babasını biliyorsun, değil mi? Hatırlıyorsun babasını? Onu tanıyorsun, abla. Gördün yanımda. Olur da açamazsam gözümü, Kara'yı babasına teslim et. Adının da Kara olacağını söyle ona. Sonra de ki, Güneş seni çok bekledi, de. Sen gelmedin, de. Güneş battı, de."

"Kızım..."

"Abla, sonra ona oğlunu ver, bu da senin Kara'n, de."

Yüreğin yanmaya başladığı yerde cehennem, cennetti.

Şeytanın gözyaşları bir meleğin kanatlarındaki ateşleri söndürmeye yetmedi. Meleğin kanatlarına dökülen gözyaşları benzin oldu, ateşleri harladı. Meleğin bembeyaz kanatları kor oldu, kızardı, soldu; kül oldu, grileşti. Şeytan ağlamaya, melek yanmaya devam etti; şeytanın gözyaşları kuruduğunda şeytan artık daha kötü bir kalbe sahipti, melek ise çoktan sönmüş, küle dönmüştü.

Nazmiye doğuma başladığında, sıcak suyun yüzeyinde kabaran buhar ortamı puslandırmıştı. Gökhan bir köşede sigarasını içiyor, sadece olan biteni izliyordu. Güneş, sönmüş bir yıldız gibi öylece tavana bakarken çoktan gökyüzünden kayıp düşmüş, bir bataklığa saplanmıştı da bir zamanlar üzerinde parladığı gökyüzünü izliyordu sanki. Bilinci yavaşça kapanıyor, kaybettiği kan bedenini bir cesedin teninin rengine boyuyordu.

Canavar, deponun duvarlarına kanlı parmaklarını dokunduruyor, duvara karanlığın resimlerini çiziyordu. Kan her seferinde daha da çoğalıyor, sanki bedeni kan dolu bir fıçıymış da fıçının en dip köşesi delinmiş, fıçıdan kan boşalıyordu. Güneş, leğen kemiğinin genişlediğini hissettiğinde başını geriye

atarak atabileceği en şiddetli çığlığı attı. Gökhan gözlerini yumdu, Nazmiye'nin elleri titriyordu.

Yelkovan ileri doğru bir adım attı, akrep zehrini zamana sızdırdı.

Kader, düğümlerini bir bir atmaya başladığında ortada birbirine bağlanan iplerin oluşturduğu bir urgan vardı ve bu urgan bir intiharı simgeliyordu. Güneş'in bilinci karanlığa doğru yuvarlanmaya başladı, rahmi ağzını bir canavarın ağzı gibi açtı ve canavar, dilinin ucunda duran o bebeği dışarı uzattı. Güneş kafasını kaldırmaya çalıştı, o an dünyası kararda ve kafası geriye doğru düştü, nefesi kesilir gibi bir inilti çıkarttı.

Gökhan'ın elindeki sigara izmariti deponun zeminine düştü, o an sanki deponun zeminini kan değil benzin kaplamıştı da o izmaritin ucundaki alev tüm bu depoyu ateşe vermişti.

Oysa yanan tek şey Güneş'in göğsünün altında güçsüzce çırpınan kalbi ve alnındaki kader defterinin devrik cümlelerle dolu sayfalarıydı.

"O öldü mü?" diye bağırdı Gökhan.

O an gök gürüldedi, yağmurun sesi deponun duvarlarında bir kavanoz gibi parçalandı, yere düşen parçalarda geçmişin görüntüleri vardı.

Bir bebeğin içli haykırışları, ciğerlerini yakan nefesin yaşamak denen dayağı ona atmasıyla başlamıştı.

"Güneş!" diye bağırdı Gökhan bebeğin çığlıklarına aldırış etmeden. "Öldü mü?"

Nazmiye gözyaşları içinde küflü makas ile annesinden ayırdığı kanlar içindeki bebeğe bakarken başını iki yana salladı. "Bilincini kaybetti ama bir hastaneye götürmezsek sonu toprak bu kızın." Burnunu çekti. "Kara'sını bir görsün, hiçbir şeyi kalmaz."

Gökhan'ın gözleri kaderin karanlık zarının dünyaya ittiği masum bebeğe kaydığında, çivit mavisi bakışlarını kaplayan endişe yerini bambaşka duygulara bırakmıştı.

Bebeği yavaşça kucakladı.

Depoya yayılmaya başlayan sakinlik, koridorda ilerleyen adamın ayağının altında ezilen zemine düşürdüğü gölgesinin varlığından bihaberdi.

Gökhan ve Nazmiye'nin varlığından bihaber oldukları o adam kafasını kaldırdı, koyu kahverengi gözleri koridorun sonundaki deponun kapısında takılı kaldı. Avuçlarının arasında tuttuğu ekmek bezini daha sıkı kavradı.

Sanki kavradığı ekmek bezi değil, göğsünün altındaki yüreğiydi.

Koridorda attığı her bir adım, arkasında, elindeki ekmek bezinden dökülen ekmek kırıntılarını bırakıyordu. O yürüyor, ekmek kırıkları yavaşça yere dökülüyordu.

Ekmek kırıntıları, cam kırıkları gibiydi.

Genç adam deponun kapısını araladı, Gökhan'ın gözleri yavaşça kapıya

doğru döndü. Bu iki adamın gözleri iki farklı yaydan fırlayan birer ok gibi ortada birbirine saplandığında, Gökhan'ın kucağındaki bebek her şeyden habersiz, öylece kaderin kaleminin attığı çiziklerin oluşturduğu harfleri izliyordu.

Genç adamın gözleri, ona saplanan ölüm mavisi gözlerden ayrılıp bebeğe kaydı fakat bebeğe o kadar kısa baktı ki, sanki onu görmemişti bile. Gözleri hızla arkaya gitti, o an yerde kanlar içinde yatan kadını gördüğünde şakağından bir kurşun saplanarak zihnini parçalamıştı sanki.

"Güneş!" diye haykırdı, yağmurun gölgeleri sesinin etrafında gözyaşı seli gibi akıyordu.

"Şimdi mi aklına geldi Güneş?" diye sordu Gökhan, sesinin ağında ölmüş balıklar cansız gözlerle öylece takıldıkları küflü ağa bakıyordu. "Aklını bıraktığın yere dön."

"O iyi mi?" Genç adam endişeyle Güneş'e doğru atılınca, Gökhan önüne geçerek gözlerinin içine baktı. "Çekil önümden! Güneş, iyi mi?"

"Hastaneye götüreceğiz," dedi Gökhan yalnızca.

"Götürelim hemen."

"Bunun için mi buradasın, Çakıl?" diye sordu Gökhan aniden buz gibi bir sesle.

"O çok kan kaybetmiş," dedi adam gözlerini iri iri açarak. "Çok kan kaybetmiş!"

"Ona bir şey olmayacak." Gökhan durdu, adamın gözlerinin içine baktı. "Peki sen?" diye bir soru attı ortaya. "Sen onu kurtaracak mısın?"

Canavar öylece durmuş, bu iki genç adamın birbirlerine uzattıkları bıçakların ucundan damlayan kanın yerde oluşturduğu göldeki yansımasını izliyordu.

Dili kısaca dudaklarında dolaştı genç adamın, ardından sertçe yutkunup dişlerini sıktı. "Onu hastaneye götürebilirim," dedi yalnızca.

Gökhan güldü, gülüşü neşeden uzaktı. "Öyle mi? Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Niçin buradasın? Gerçek amacın ne?" Gözleri, genç adamın elindeki ekmek bezine kaydı; duraksadı, kucağında tuttuğu bebeği daha sıkı kavradı.

"Ben..."

Nazmiye, "Acele etmemiz gerek, Gökhan," dedi kısık bir sesle. "Birazdan bilinci açılır ama bu şekilde daha fazla bekleyemez. Kan kaybediyor."

Genç adam dişlerini tekrar sıktı, Gökhan gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Buradan giderken ya Güneş'i de kucakla götür, kurtar bu bataklıktan ya da oğlunu al git. Çünkü sonu burada ya pezevenklik olur ya da üç beş kuruşa anasını nasıl peşkeş çektiklerini izlerken bir orospu çocuğunun tecavüzüne uğrar," dedi Gökhan, kaderin dürülü defteri aniden açıldı ve sayfalar

çevrilmeye başladı. "Ya ikisini de al git ya da al oğlunu, bu kadının hayatından şimdi siktir ol git."

Saatin hareketleri öylesine ağırdı ki, zemini kaplayan kan kurumaya başlamıştı. Genç adamın koyu kahverengi gözleri, mavi gözlerdeki aynada kendisiyle karşılaştı ve o an zihninin topraklarına ektiği tohumların doğurduğu kelimeler düşüncelerini besleyerek yan yattılar.

Koyu kahverengi gözlerini yumdu. "Çocuğu almaya geldim," dedi kısık bir sesle. Sanki bunu kendisine bile ilk kez fısıldıyormuş gibi fısıldamıştı.

Canavar durdu, yelkovan durdu, takvim yaprağı durdu. Koyu kahverengi gözler yavaşça aralandığında, Gökhan acı acı gülüyordu ve zamanın şeytanla iş birliği yaptığı o odada yere düşmüş, yüzeyi kan olmuş kırık çerçevenin içindeki fotoğraftaki adam, Gökhan'ın karşısında öylece dikiliyordu.

"Güneş'i bırakıyorum ama yüreği benimle geliyor diyorsun, öyle mi?"

Genç adam başını önüne eğdi, yüreği göğsünün altında eğildi. Gökhan elindeki bebeği hiç düşünmeden karşısındaki genç adama uzatırken bebeğe değil, karşısında duran adama bakıyordu.

Ekmek bezi açıldı, ekmek kırıkları usul usul yere dökülmeye başladı ve bebeğin çıplak bedeni ekmek beziyle örtüldü.

Genç adam oğlunu kucakladığında, sanki oğlunu o adamın elinden almış fakat yüreğini adamın avuçlarının içine bırakmıştı.

Güneş'in gözleri kapalıydı, iniltileri tekrar deponun duvarlarına yayılınca genç adamın gözlerine batmaya başlayan yaşlar âdeta birer iğneye dönüştü, göz pınarlarına saplanmaya başladı.

"Kendine geliyor," dedi Nazmiye.

"Çık," diye hırladı Gökhan. "Hemen def ol git buradan. Arkana bile bakmadan git."

Genç adam duraksadı fakat Gökhan susmadı.

"Arkanda bıraktığına son kez bakmadan git."

Güneş bir kez daha inlediğinde, genç adam gerileyerek merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Gökhan sertçe yutkundu, dişlerini sıkarken, "O artık senin Kara'n," dedi mermer gibi bir sesle. "Kara'na iyi bak."

Genç adamın adımları duraksadı, ekmek bezine sarılmış olan bebeğe baktı. Dişlerini sıktı, hızlı adımlarla depodan çıktı ve koridorda yürümeye başladı.

Dar koridoru aydınlatan kırmızı ışığın içinden geçiyormuş gibi öylece yürürken artık bir enkazdı.

Artık karaya vurmuş bir gemiydi, güvertesi yanmıştı; güvertesi kalbiydi.

Bu koridorun sonundaki arka kapıdan çıkıp bu pavyondan uzaklaşacaktı. Oğluyla birlikte geceye karışacaktı. Muzaffer ile konuşmuştu, aslında başından beri her şeyi planlamıştı.

Kalbini bu işin dışında bırakmıştı.

Neyt

En başından beri kucağındaki bebek ile ilgili kurduğu planları vardı, zamanla bu planlar karanlık birer kâbusa dönüşmüştü fakat adamın elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Tüm bunları yapmak zorunda olduğunu sanıyordu.

Attığı her bir adım, onu geçmişinden uzaklaştırıyordu.

Attığı her bir adım, onu yaktığı ormana yaklaştırıyordu.

Attığı her bir adım, bir kadının göğsünün kaybıydı.

Kapıyı açıp yağmurla kucaklaştığında göğsünde zehir zemberek yanan bir gece, zemheri bir kış ayının yaklaştığını fısıldayan takvim yaprağının ucunu ateşe vermişti.

Kendini hiç düşünmeden sokağa attı, ekmek bezine sardığı bebek, yağmurun hızla akan gözyaşlarının altında ıslanmaya başladığında genç adam da o yağmurun altında ıslanıyordu. Bebeğin yüzünü kaplayan kan yavaşça durulaşmaya başladı.

Adam kafasını kaldırdı, yüzüne hızla çarpan yağmur damlaları bu günahı temizlemenin yolunu bulamıyordu fakat cennetin izlerini bebeğin bedeninden yolar gibi söküp alıyordu.

Adamın gözlerinden intiharın başlangıç butonuna basan gözyaşları hızla akmaya başladığında, eğer adam haykırmasaydı, gökyüzü bile onun acılar içinde ağladığını anlamazdı.

Tanrı bu gözyaşlarına asla inanmadı.

Kan kaybının bedeninde oluşturduğu kasırganın içinde sürükleniyordu, ölümün pençelerinin arasında öylece uzanıyormuş gibi hissediyordu. Koyu renk gözleri tavandan yere düşen su damlalarında takılı kalmıştı. Kuruyan dudaklarını yaladığında, Gökhan, Güneş'i kaldırmak için eğildi ve o anda kadının acılarla dolu bedeninden feryattan farksız olan fısıltı döküldü:

"Gökhan, oğlum nerede?"

Nazmiye bir köşede sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Canavar duvar kenarına çöktü, avucundaki ekmek kırıntılarına baktı.

"Gökhan," diye fısıldadı Güneş bir kez daha. "Oğlum nerede?"

"Güneş." Gökhan'ın dudakları gökyüzüydü, kelimeleri akşam.

"Gökhan," diye fısıldadı Güneş tekrardan, sesi geçmişin içinde silgiyle siliniyormuş gibi leke lekeydi. "Kara'm nerede?"

Gökhan, Güneş'i yavaşça doğrulttu, o an oğluyla kadını bağlayan bağı kesen küflü makası kadının gözlerinde gördü.

O makası kadının göğsüne saplarken kadının gözlerinin içine bakmak zorunda bırakılmıştı.

"Kara'n öldü."

Güneş söndü.

1. ZERİR

Zerir* bir gecede yalnızca biri küçük, diğeri büyük iki kara yıldız yanıyor, parlıyordu. Aslında küçük olan yıldız zayıflamış, ışığındaki basınç yirmi altının altına düşmeye başlamıştı. Sönüyordu. Küçük kara yıldızın ismi Şule'nümâ**, büyük kara yıldızın ismi Vehhac***'dı. Küçük yıldız, Şule'nümâ yörüngesinden kaydı, Vehhac'ın yanan yörüngesine girdi; sönmek üzere olan Şule'nümâ parladı, cayır cayır yanmaya başladı.

Şule'nümâ düşündü, girdiği yörüngenin ilerisinde ne olduğunu bilmek istiyordu.

Şule'nümâ tekrar düşündü, kendi yörüngesini tamamen kaybetmeden oraya dönmesi gerekiyordu.

Oysa artık bu yörüngeden kendine bir yara edinmişti.

Bir yıldız bile yarasından uzağa gidemezdi.

Parmaklarımı bileğimin alt kısmındaki damarların oluşturduğu köprünün üstüne bastırdım, nabzımdaki deliklerden sızan yaşam parmak uçlarıma dokunuyordu. İçime astığım aynanın önüne geçip kendini izleyen itici yüzlerin hepsi bana aitti, hepsi bana benziyordu ama hiçbiri ben değildi.

Şule'nümâ'yı düşündüm, devamında Vehhac zihnime uğradı; aynı yörüngenin içinde birbirlerine dokunarak nasıl yok olmadan, nasıl böyle yanarken birbirlerini yakmadan parlamaya devam edebildiklerini merak ediyordum.

Oysa onlar yalnızca zihnimde yaşayan, isim verdiğim hayali yıldızlardı.

Parmaklarımı bileğime daha sert bastırdım, uzun tırnaklarımın deriye battığını hissettim ve gözlerimi yavaşça yumdum. Parmaklarımı kızıla

---

* Zerir: Yanmak, parlamak.

** Şule'nümâ: Ateşi gösteren, alev alev.

*** Vehhac: Parıl parıl, şaşalı, ateşler içinde.

boyayan kan bileğimi lekeliyordu. Kirpiklerimin örttüğü göz altlarım sanki gözüme kat kat göz kalemi sürmüşüm de o göz kalemini çıkartabilmek için sulu pamuğu durmadan oraya sürterek gözümün altını tahriş etmişim gibi acayip bir sızıyla yanıyordu.

Rüzgâr uzun, siyah saçlarımı uçuşturuyordu. Gözlerimden akan yaşlar kurumuş, kuruduğu yerde donarak donduğu yerde âdeta buzdan bir mızrağa dönüşmüş, yanaklarımın yanmasına neden olmaya başlamıştı.

Çok kez kendimden kaçmıştım, çok kez kendimi tanımıyor gibi öylece kendi yanımdan geçip gitmiştim.

Şimdi buradaydım.

Yüzleşmiştim, kendimi karşıma almıştım ve tüm sırları ortaya dökmüştüm; şimdi birbirimize bakarken birbirimizi nasıl harcadığımızı ikimiz de o kadar net görüyorduk ki...

Beni belimden tutarak kaldırdığında bu kaldırım kenarına ne zaman oturduğumu sorguluyordum. Ağır ağır araladığım gözlerimdeki mahzenin parmaklıkları olan kirpiklerimin diplerini yakarak gözlerimin içine sızan far ışığı yüzümü buruşturmama neden oldu. Yanımızdan hızla geçip giden arabanın arkasında bıraktığı saniyeler, kaldırıma uzanmış geçmişi yollara döşüyordu. Range Rover'ın kapısı açık duruyordu, hemen yol kenarındaydı; yere düşmüş boş pet şişeye baktım.

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim.

Küf rengi gözlerine baktım. Beni yol kenarındaki çeşmeye doğru yürütürken o bana değil, kanlı ellerime bakıyordu. Ben onu izlemeye devam ettim. Tıpkı arasından hava girdiğinde zonklayan, aralıklı duran bir diş gibi sızlayan zihnimin içindeki kelimeler, zihnimin çürükleriydi. Çeşmenin önüne geldiğimizde çehresini kaplayan büyük bir soğukkanlılıkla çeşmeyi açtı ve avucunun içine aldığı ellerimi suyun altına tuttu.

Onun büyük avuçlarının içindeki kanlı parmaklarıma dökülmeye başlayan su, donmuş düşüncelerimin üzerinde akmaya başlamış bir cehennem ateşi gibiydi. Gözlerim onun yüzünde dolanıyordu. Karan'ın gözleri hâlâ akan sudaydı.

Bana değil, ellerimize akan suya bakıyordu.

Arkamızdaki hareketliliği fark ettim, yoldan öylece geçip giden arabanın far ışıkları Karan'ın yüzüne dokundu; güneş yüzünde doğdu, ardından tekrar yüzünde battı, yüzü geceye kucak açtı ve karanlık, çehresine çöktü.

Karan parmaklarıma bulaşan acımasız kaderin kızıl mürekkebine katlanamıyormuş gibi avuçlarının içinde duran parmaklarımı ovuşturuyordu. Gözlerim yavaşça suyu kirleten ellerime kaydığında o an, iyileşmesi oldukça fazla zaman alacağını bildiğim açık bir yaraya tuzlu su akıyormuş gibi irkilerek inledim. Karan dişlerini sıktı. Kan öyle çok kurumuştu ki, az önce parmağımı bastırdığım bileğime bir doğum lekesi gibi öylece yapışıp kalmıştı.

Oysa bu bir doğum değil, olsa olsa bir ölüm lekesi olurdu.

Kar küresinin içindeki ölü balerin ağır ağır dönüyordu. Balerinin cansız bedeninin ayaklarında okyanuslar vardı. Küçücük bir kürenin içindeki okyanusta kırmızı pullu balıklar, koyu mor yosunların arasından kıvrıla kıvrıla çıkıyor, balerinin cesedinin bacaklarına doğru yüzmeye başlıyordu; cesede dokundukları anda balıkların pullarının renkleri soluyor, kıpkırmızı pullar bir anda sönmüş bir köz gibi ağarıp, gri rengini alıyordu. Okyanusun dalgaları balerinin bacaklarına çarptı, balıklar suyun yüzeyine çıktı ve cansız bir şekilde, iri gözleriyle kürenin cam tavanını izleyerek öylece yüzmeye başladılar.

"Göğsümdeki yangın biraz olsun serinlesin diye pencereyi açıyorum," diye fısıldadım çeşmenin mermer yüzeyine akan, duru suyu bulandırmış kanı izlerken. "İçeri hava dolmaya başladığı anda göğsümdeki yangın har oluyor, beni daha çok yakıyor, tüketiyor, bitiriyor."

Karan bileğimdeki kan lekesine başparmağıyla baskı uygularken bir an için bu hareketi bana çok masum gelmişti. Tüm dikkatini bileğimdeki kan lekesine vermiş gibi görünüyor olsa da kendi parmaklıklarına şiddetle vuran, kendi parmaklıklarını yumruklayan buz tutmuş ruhu benim ruhumun attığı kör olası çığlıkları duyabiliyordu.

Su gitgide buz gibi oluyordu. "Neden pencereyi açtığım halde hiç serinlemiyor?" diye sordum. Zihnimin içine veba mikrobu gibi yayılan derin bir yorgunluk vardı.

"Yanık, hava alınca sızlar," dedi sadece.

"Su," diye fısıldadım. "Tuzlu sanki. Bileğimde açık bir yara varmış da yakıyormuş gibi." Yutkundum. "Ben balık değilim ki, tuzlu suda bu yaralarla yapamam, Ali."

Parmağını bileğime öyle bir bastırdı ki... Nabzımı yoklamak istiyormuş gibi, sanki yaşadığımdan emin olmak istiyormuş gibi... "Doğru," dedi, artık gözlerimin içine bakıyordu. "Sen bir balık değilsin, bu yaralarla tuzlu suda yapamazsın ama seni tatlı suya koysam, sen o suyun içinde boğulur, yaşayamazsın."

Parmaklarımın arasından kayıp giden su ruhumu kirlettiğim kanı temizlemeyi başaramasa da ellerime bulaştırdığım kanı kendini kirletmek pahasına omzuna alarak benden uzaklaştırıyordu. Zihnime yıkılan, ruhumun beyaz eteğinin ucunu çakmağının ucundan fırlayan ifrit bir ateş ile tutuşturan gerçekler bana o kadar ağır geliyordu ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ben artık kendimi tanımıyordum.

Belki de ben kendimi hiç tanımamıştım.

Arkamda bıraktığım, uzaklaştığım şey geçmiş değildi; ben geçmişi omzuma almıştım ve kaçtığım her yere onu da beraberimde taşıyordum. Üze-

rında yürüdüğümü sandığım gelecek, geçmişte yaşanan anıların donarak oluşturduğu bir buz pistiydi ve ben o buzun en ince yerine basmıştım.

Babamın kurtulduğunu biliyordum.

Karan eğildi, dizini kırarak eğildiği için artık onunla aynı boydaydım. Büyük avucuna doldurduğu o buz gibi suyu yüzüme tokat gibi çarptığında bir an nefesim kesildi, yüzüme çarptığı su öyle soğuktu ki sanki yüzüme suyla değil de soğuk bir demirle vurmuştu.

Ciğerlerim bir urganla bağlanmış gibi nefesim kesilirken, Karan avucuna tekrar doldurduğu suyu bir kez daha yüzüme çarptı. Nereye gittiğini bilmediğim bir otobüsün içinde, bana ait olmayan bir koltukta, başkasının adının altında yolculuk yapıyordum ve o kadar sessizdim ki, sanki o otobüs koltuğunda öylece otururken avucumun içinde sıkıca tuttuğum şey benim dilimdi. Kendimi kendime susturmuştum.

Evet, bunu başarmıştım.

"O iyi olacak," dediğinde yüzümden sicim sicim akan damlalarla Karan'a baktım. "Ve sen hafızandan bugünü sileceksin."

Nefes nefeseydim, yine de dudaklarımı araladım ve kendimi konuşmak için zorladım, Karan gözlerimin içine dikkatle bakıyordu.

"Şu şekilde bakma bana," dedi, ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama bana bakışından anladığım kadarıyla gözlerime yayılan ifade ona ıstırap veriyordu. Karan suyu kapattıktan sonra beni belimden tutarak kendine doğru çevirdi. Hemen dibimizden geçip giden aracın farları yüzünde bir ışık yolu çizdi, sonra o yol karanlık tarafından kuşatıldı. "Dünyaya küsmüş küçük bir kız çocuğu gibi bakıyorsun."

Onun beni o halde görmüş olmasından çok, benim nasıl o hale geldiğimi düşünüyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum ama her şeyi hissediyordum, hislerimin ve hissizliğimin aynı hizada durduğu o sıranın arasına kaynamıştım.

Yüzümü ıslatmış olan suya rağmen kuru dudaklarımla, "Neden babamın yaşamasına izin verdin?" diye sordum, sesimde annemin, çocukluğumun, ablamın, yaktığım o evin gölgesi vardı.

Islak yüzümü avuçlarının arasına aldı, büyük avuçlarının arasında ufacık kalan yüzüme yara gibi açılmış bir çift kahverengi göz, onun har siyahı gözlerinde takılı kaldı. Bir süre konuşmadı, rüzgâr tenimi okşa da soğuk, rüzgârın okşadığı yere elindeki bıçağı sokup, aşağı doğru çekerek tenimi çiziyordu.

"Neden babamın yaşamasına izin verdin?" diye tekrarladım sorumu.

Başparmağı ağır ağır elmacık kemiğimi okşarken sadece gözlerimin içine bakıyor, konuşmuyordu. Cevabı onun gözlerinden koparıp almamı istiyordu ama ben bundan da yorulmuştum.

"Neden benim yaşamama izin vermiyorsun?" diye sordum bu kez, se-

sim titriyordu ve sorduğum soru Karan'ın yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Karan saniyeler içinde kireç gibi olmuştu.

"Ben babanın yaşamasına izin vererek seni ölmekten kurtardım, Çakıltaşı."

Titreyen ıslak ellerimi kaldırıp onun yüksek omuzlarının üzerine kanatları kırık birer kuş gibi kondurdum. Karan'ın gözleri gözlerimdeydi ama zihnimin içine girip olan biteni göremiyordu.

"Kalbimin üstüne bir saat batmış gibi," diye fısıldadım acılar içinde. "Zaman dokundu bize."

Kalbindeki batıklarla bana öylece baktığında zamanın ikimize de dokunduğunu o da biliyordu. Oysa o bizi zamandan saklamak istiyordu, bunu başaramamış olduğunu görmek ona nasıl hissettiriyordu bilmiyordum ama ben artık darmaduman hissediyordum.

Araca bindiğimizde ellerim dizlerimin üstünde, gözlerim ön camdaydı; silecekler belirli bir ritim tutarak ön camın üstüne düşmeye başlayan yağmur damlalarının üzerinden geçerek onları yok ediyordu.

Ben bu ellerle babamı bıçaklamıştım.

Şimdi bu ellere baktığımda yalnızca idam ipi tutan zayıf, beyaz parmaklar görmüyordum. Artık parmaklarımda ölümün mürekkebi vardı ve hiçbir silgi, mürekkebi silemezdi.

Yaşananlar puslu bir sokakta tekrara düşüyordu. Elimde sapı kandan yapış yapış olmuş bir bıçakla öylece dikiliyor, öldürdüğüm geçmişimin ayaklarının önüne serilmiş cesedini izliyordum.

Aynı anda başka bir sokakta, sokak lambasının altında öylece durmuştum, sokak lambasının ışığının etrafında uçuşan yavru kelebekleri, güveleri ve sinekleri izliyordum.

Yine aynı anda bir terminaldeydim, parmaklarımın arasında şu ana kadar hiç içmediğim sigaranın bedenini tutuyordum, sigaranın ucunda yanan ateşi izliyor ve beni buradan uzaklaştıracak olan o otobüsün gelmesini bekliyordum.

Yağmur iyiden iyiye hızlandı ve sanki ön camı parçalamak istiyormuş gibi cama şiddetle çarpmaya başladı. Karan'ın telefonunun melodisi karanlık aracın içine yıldırım gibi düştü, tenimden buz gibi bir ürperti geçti. Karan telefonu açana kadar kafamı çevirip onun olduğu yöne tek bir an olsun bile bakmadım.

"Söyle," diyerek açtı telefonu, sesi gergindi.

Tırnaklarım avucumun içindeki defteri dolduran bir kalem gibiydi. Tırnağımı avucuma batırıyordum ve batırdığım yerden koyu renk mürekkep akmaya başlıyordu. Avucumun içindeki çizgiler defterimin satır çizgileriydi ben ise, o satır çizgilerine yamuk kelimeler çiziyordum.

"Durumu nasıl?" diye sordu Karan, sesinin özünde tedirginlik vardı.

Yelkovan, saatin etrafındaki birinci turunu büyük bir can havliyle tamamladığında, "Pekâlâ," dedi Karan. "Senin gözün kulağın orada olsun."

Telefonu kapattığında ona hiçbir şey sormadım. Babamın iyi olduğunu, yaşadığını, annemin aksine hayata tutunduğunu biliyordum. Yaptığım bu şeyden dolayı zerre pişmanlık duymuyordum, kalbim acıyordu ve ben kendi kalbime, böyle bir şeyden dolayı acıdığı için acıyordum.

"O iyi," dedi Karan sadece.

"Bunu sormadım," diye fısıldadım, sesim titriyordu, ellerim de titriyordu. Kahrolası tırnaklarım avucuma ne kadar batarsa batsın, titremelerine engel olamıyordu.

Yaptığım şeyin sorumluluğu bir dağ olup omuzlarıma yıkılacaktı, bunun farkındaydım. Bu basit bir şey değildi. Gözümü nasıl karartmıştım, o an nasıl bir psikolojinin içine girmiştim bilmiyordum ama her şey olup bittiğinde, ben o yaptığım şeyin ne olduğunu bile tam olarak kavrayamayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

"Seni böyle bir yükün altına sokamazdım," dedi Karan tekrar konuştuğunda. Yağmur damlaları hâlâ cama çarpıyordu. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, derin bir nefes aldım ama omuzlarım yukarı bile kalkmadı.

"Beni öyle görmeni istemezdim."

"Seni ondan daha kötü haldeyken defalarca gördüm ben," dedi demir gibi bir sesle. "Sen... Sen sadece bunu yapmak istemezdin, tamam mı? İstemediğin tek şey buydu."

Bir an avucumu göğsüme bastırmak ve kalbimin yerinde olup olmadığını kendim kontrol etmek istedim.

"Asla kötü bir insan olabileceğime inanmayacaksın, değil mi?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Senin aptal düşüncelerin benim umurumda bile değil, Asi," dedi, öfkesi kaza kurşunu gibiydi. Kafamı ağır ağır ona doğru çevirdim ve ona baktım. "Seni o haldeyken ben gördüm." Durdu, doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Ondan daha beter haldeyken de ben gördüm. Senin tüm hallerini gördüm, hepsini biliyorum ben. Orada o bıçağın aslında kime saplandığını kendi gözlerimle gördüm ben."

Ruhsuz bakan gözlerim Karan'ın çehresini taradı, onu uzun uzun izledim ama onun kuzguni siyahı gözleri beni bulmadı, sanki bilerek bana bakmıyordu.

Gözlerimi Karan'dan ayırdım, tekrar ellerime baktım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum sakince. Sanki umurumda bile olmayan bir konudan bahsediyor, o konuyla ilgili bir soru yöneltiyordum ona. O kadar bomboştum ki, dopdolu hissediyordum; o kadar dopdoluydum ki, bomboş hissediyordum.

"Baban biraz adamsa, zaten bu konuyla ilgili ağzını açmayacaktır,"

dedi. Bir hançer alıp göğsüme saplamış olsaydı bu kadar sarsılmazdım ama göğsümdeki güze rağmen yüzüm sanki ilkbahardı. Kelime hatalarıyla dolu bir metin gibi bakıyordum. "Sen de kendine geleceksin ve sabaha karşı..." Durdu, bileğindeki saate baktı. "Yani yaklaşık iki saat sonra hiçbir şey olmamış gibi babanın yanına gideceğiz. Ve sen, hiçbir şekilde kimseye hiçbir şey belli etmeyeceksin."

Titreyen ellerimi kaldırıp iki yana sallarken gözlerimden fırlayan dehşet tıpkı havai fişekler gibi yüzümde patladı ve tüm ifademi kendi rengine boyadı. "Asla!" diye karşı çıktım. "Oraya gitmeyeceğim. Gider teslim olurum, yine oraya gitmem!"

"Ne teslim olmasından bahsediyorsun?" diye hırladı.

"Ona o ekmek bıçağını sapladım ve bitti, öyle mi?" dedim yüksek sesle. "Her şey bu kadar basit, öyle mi? Öylece onun yanına gideceğim ve ölmediği için onun ayaklarına kapanıp af dileyeceğim, öyle mi?"

"Sana böyle bir şeyin imasında bile bulunmadım ben," dedi Karan dişlerinin arasından.

"Pişman olduğumu mu sanıyorsun?" diye bağırdım bu kez, ben farkında olmadan gözlerimden aşağıya yaşlar süzülmeye başlamıştı. Ağladığımı fark ettiğimde Karan aracı durdurmuş, direksiyonu sıkıca kavramış öylece yüzüme bakıyordu. Gözyaşlarım dudaklarımı ıslattı, elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Sen benim pişman olduğumu mu sanıyorsun?!" diye bağırdım bir kez daha.

"Asi," dedi Karan kısık bir sesle.

Ellerimi yüzüme kapattım, omuzlarım titremeye başladığında dişlerimi sıkıyordum ve ağlamamak için kendimi zorluyordum ama başaramadım, gözyaşlarım sözümü dinlemiyor, hızla yanaklarımdan aşağı akarak beni acının sayfalarına işliyordu.

Kendimden bu yüzden nefret ediyordum.

"Ben pişman değilim," diye fısıldadım, avuçlarımı yüzüme daha sert bastırdım.

"Ağlama."

"Ben pişman değilim," dedim, avuçlarımı yüzüme biraz daha bastırdım.

"Asi," diye fısıldadı. "Ağlama."

"Ben pişman değilim!" diye bağırdım, uzun tırnaklarımı alnıma batırıp sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

"Tamam," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Beni kendine doğru çekmeye çalıştı ama dirseklerimle onu iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Aracın kapısını açtığını duydum, devamında buz kesiği bir soğuk aracın içini doldurdu ve yağmur damlaları içeri girmeye başladı ama buna aldırış etmedim.

Karan araçtan indi, kapıyı kapattı, aracın önünden dolaşarak benim tarafıma geldi, kapıyı açtı. İçeri doğru eğilip beni kollarının arasına çektiğinde artık onu itebilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi.

Bertaraf edilmiştim kendim tarafından kendime.

Karan beni kollarının arasına aldı ve gözyaşlarım sanki bu atağı bekliyormuş gibi daha da şiddetlendi. Titreyen ellerimi onun ıslanan omuzlarına bastırdım, omuzlarına dokunduğum için dışarıda yağan yağmurun damlaları parmaklarımı ıslatıyordu.

"Pişman değilim," diye hıçkırdım.

"Tamam," diye fısıldadı. "Pişman değilsin."

Ne kadar süre ona sarılarak ağladım, pişman olmadığıma onu inandırmaya çalıştım bilmiyordum ama sonunda Karan beni bir şekilde bir nebze olsun sakinleştirebilmişti. Birlikte Karan'ın evine geçtik, ev bomboştu. Yaşar amcanın nerede olduğunu merak bile edemeyecek kadar şokta hissediyordum. Bu gece yaşanan her şeyin az sonra uyanacağım bir kâbusun sahnesi olmasını diliyordum.

Ilık duştan çıktığımda şafak söküyordu, sabah ezanı çoktan okunmuştu ama pencereden dışarı baktığımda güneşin doğacağına inanmıyordum, çünkü söken şafağa rağmen hava hâlâ karanlıktı. Sanki gökyüzü bir daha asla aydınlanmayacaktı.

Sanki güneş benimle birlikte sönmüş, karanlık tıpkı benim dünyamı sardığı gibi diğer insanların da dünyasına yayılıp her yere sinmişti.

Ağır adımlarla merdivenleri inmeye başladığımda salondaki hareketliliği fark edebilmiştim. Fısıltı şeklinde konuşuluyordu. Islak saçlarımın ağırlığını ruhumda bile hissedebiliyordum. Dilimi dişlerimin etrafında gezdirdim, son merdiveni de indiğimde Bedirhan'ın hemen ortadaki koltukta oturduğunu gördüm, parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın dumanı beyaz tenli bir fahişe gibi kıvrıla kıvrıla hüzünlü bir dans gösterisi yapıyordu.

Durdu.

Kulağına yasladığı telefonu kapayıp masanın üzerine bıraktı. Bedirhan'ın bakışları beni buldu, gözlerimiz birbirine takılı kaldı.

Her şeyi bildiğini biliyordum.

Gözlerinde bunu görebiliyordum.

Gözlerimi hızla ondan uzaklaştırıp, "Karan nerede?" diye sordum, sanki buradaydım ama değildim.

"Bir telefon geldi," dedi kuru bir sesle. "Ve gitti."

"Sen neden buradasın?"

Bedirhan sigarasını dudaklarıyla buluşturdu. "Seni beklediğim gibi bulmadım," dedi gözleri yüzümü tavaf ederken.

Kulaklarım uğulduyordu. "Ne?"

"Geldiğimde seni daha farklı bulmayı bekliyordum. Öyle bulmadım."

Tırnaklarımı yaralarla doldurduğum avucuma tekrar bastırıp avucumu sızlattım.

"Değişiyorsun," dedi tekrar konuştuğunda. "Belki de çoktan değiştin."

Bedirhan'a doğru yürürken, "Yeni mi fark ediyorsun?" diye sordum.

"Palas pandıras* bir değişim olmadı bu, gözümüzün önünde yavaşça evrildin."

Yanan gözlerime rağmen, akşam yaşananlar sanki zihnimin okyanusuna batmış bir gemiymiş de o gemiyi yutmanın verdiği rahatlıkla içime dökülen hazineleri dalgalarımla bambaşka noktalarıma taşıyormuşum gibi savaşıma devam ettim. Bedirhan'ın karşısındaki boşluğa oturdum, gözlerimi onun gözlerine sabitledim ve hâlâ titreyen parmaklarımı taytın kumaşına sürttüm.

"İğrenç bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum, sesim fısıltı şeklinde yükselmişti. "Defne... Öğrendi mi?"

"İğrenç bir insan olduğunu düşünmüyorum, sen iğrenç olamayacak kadar temizsin," dedi ciddi bir sesle.

"Defne..."

"Babasının bıçaklandığını biliyor," dedi. "Ama yalnızca bıçaklandığını biliyor."

Tırnaklarımı tayta saplarken, "Peki ne yaptı?" diye sordum.

"Merve," dedi Bedirhan, sigarasının ölü külü parke zemine düştü, parçalara ayrıldı. "Babanı sormayacak mısın?"

Onun gözlerinin içine baktım, sadece baktım.

"Sormayacaksın," diye fısıldadı, erkeksi sesinin etrafına çit şeklinde örülmüş kederi hissedebiliyordum.

"Benden tiksiniyor musun?" diye sordum, bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Sanırım kendimden tiksiniyordum ve diğerlerinin de bu konu hakkındaki fikirlerini merak ediyordum. İçimdeki insanlığı öldürmüş olamazdım, her kötülüğün içinde öldürülmüş bir iyilik saklanıyordu; buna kendimi inandırmıştım.

"Hayır," dedi Bedirhan, kaşları çatılmıştı. "Sadece..."

Kalbim acıyla çarparken, "Sadece ne?" diye sordum.

"Zaman en çok sana dokundu."

Yorgun gözlerim Bedirhan'ın her daim güvenilir bakan gözlerinde asılı durdu. Aynada gördüğüm kız pılını pırtısını toplamış ve benden gitmişti. Artık kime baksam sadece karşımdaki insanı görüyordum. Bir daha kimsede kendimi görememekten korkmuyordum, göremeyeceğimi biliyordum.

Yavaşça doğrulup kalktım, tıpkı geçmişe ait bir hayaletmiş gibi ağır ağır merdivenleri tırmanmaya başladım. Bedirhan'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum, attığım her bir adımı büyük bir dikkatle izliyordu.

* Palas pandıras: Hemen, birdenbire, çarçabuk.

Zamanın elleri tenimdeydi, ruhumdaydı, zihnimde ve gözlerimdeydi. Değiştiğimin farkındaydım, belki de zihnim tedavi görmek için yatırıldığı bir akıl hastanesinin içine kurduğu sahnede benimle oynuyordu.

"Sadece kendi başını değil, Karan'ın da başını yakarsın," diye fısıldadı arkamdan. O beni uyarmıyor, sanki bir ablymiş gibi korumaya çalışıyordu, biliyordum. "Her zaman yanındayım. Her konuda. Ama kendine zarar vermene asla göz yummam, Merve."

Tırnaklarımı avuçlarıma sapladım. Bir köşeye geçip yanan gözlerimi bir an olsun kırpmadan sadece boşluğu izlemek istiyordum. Zihnimde devamlı olarak o bıçağın inliltisi yankılanıyordu, babamın gözlerimin içine uzattığı elleri ise kanlar içindeydi.

Odaya geçip üzerime koyu yeşil kalın bir kazak giydim, günden güne daha da inceldiğini düşündüğüm bacaklarımdan geçirdiğim gri kot pantolon ikinci bir deri gibi bedenimin şeklini aldığında, yorgun gözlerim hemen karşımda duran boy aynasında dolaşıyordu. Bedirhan'ın alt katta telefonla konuştuğunu duyabiliyordum ama sesler ve görüntüler birbirlerine paralel olarak hareket ediyor, bir noktada çakışarak birbirlerine karışıp duyularımı felç ediyordu. Saçlarımı kazağın dışına çıkardım, eğildim ve ayaklarıma geçirdiğim siyah botların bağcıklarını bağladım.

Kendi mezarımı ziyarete gidiyormuşum gibi ölü adımlarıyla ayrıldığım odanın kapısını yüzüme kendim kapattım. Alt kata indiğimde Bedirhan hâlâ telefonla konuşuyordu, sırtı bana dönüktü. Öksürerek boğazımı temizleyince, bakışları beni buldu ve, "Seni arayacağım," diyerek telefonu kapattı. Düşmüş omuzlarla ona baktım, o da beni izliyordu.

"Kararını vermişsin," dedi, gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. Bir şey söylemedim.

Bedirhan beni omuzlarımdan tutarak kendine doğru çekti, başta anlam veremediğim bu hareketinin aslında bir şefkate gebe olduğunu fark ettiğimde dişlerimi sıkarak yüzümü onun göğsüne bastırdım. Bedirhan kollarını omuzlarımın etrafına sardı, beni sıkıca tuttu. Kollarımdaki derman çekilmiş olsa da kendimi zorladım ve kollarımı onun beline dolayıp sarılışına karşılık verdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı şefkatli bir sesle. Ona daha sıkı sarıldım, belki de aslında ona sıkı falan da sarılmıyordum, o kadar güçsüzdüm ki ona nasıl sarıldığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bana göre sıkı sıkı sarılıyorduk ya da belki uçurumdan tam düşerken tutunduğun ince bir dalın kökü kadar zayıftı dokunuşum.

Bedirhan bunu önemsemedi, yalnızca bana sarıldı. Kalbi, göğsümün boş tarafını doldurdu ve benim kalbim de onun göğsünün boş kısmına yerleşip orada çarpmaya başladı. "Gerçekten özür dilerim." "Sen neden özür diliyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu ama ona sarılmaktan vazgeçmemiştim.

"Bana defalarca kez dokunan zamanın sevdiklerime de dokunmasına engel olamadığım için." Bana daha sıkı sarıldı. "Zamanı seninle o evde baş başa bıraktığım için."

Burnumu onun omzuna bastırıp boşluğa baktım, çenesini saç dip-lerime sürterek yutkundu. Büyük cüssesine rağmen sanki kalbi cüssesinden de büyüktü. Küçük kız kardeşini kucaklayan bir abiye benziyordu, ona karşı yabancılık hissedemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sadece.

Beni bağrına basarken teşekkürümü cevapsız bıraktı, ben de daha fazla konuşup bu anı dilimdeki çekiçle parçalara ayırmak istemedim. Yaptığım bir hata da olsa bana kollarını açan insanlar biriktirmiştim ve bu insanları biriktirirken kendimi bir şekilde yalnız olduğuma inandırmıştım.

Oysa ben yalnız değildim.

Bir zamanlar yalnızdım fakat artık ruhumu asla yalnız olduğuma inandıramazdım. Ruhum güzel insanlar tarafından sıkı sıkı sarılıp sarmalanmıştı.

"Çepiç, artık gidelim mi?" diye sordu, sesi ifadesizdi ama hâlâ bana sarılıyordu. Başımı salladım, bu benim cevabımdı ve Bedirhan için bu cevap yeterliydi. Beni yavaşça serbest bıraktı, ikimiz de gözlerimizi birbirimizden hızla kaçırıp salonun farklı noktalarına baktık.

"Karan oraya gideceğimizi bilmesin," dedim sessizce yutkunurken.

"Neden?"

"Şu an orada, değil mi?"

"Evet."

"Gittiğimizde görmesini istiyorum." Yutkundum. "Aniden ortadan kaybolması şüphelere yol açabilir. Daha fazla başı ağrısın istemiyorum."

"Polis memurlarına senin annenin ölümünden sonra psikolojik olarak çöktüğünü, haberi sen uyurken aldığımız için seni uyandırmadığımızı söylememizi istedi." Derin bir nefes aldı. "Polis memurları da bunu gayet normal karşıladı, sadece Defne biraz şaşırdı."

Tırnaklarımı avucuma bastırarak, "Anladı mı?" diye sordum.

"Anlasa bile seni suçlamaz."

"O yalnızca benim değil, Defne'nin de babası," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ve Defne bana benzemiyor."

"Neler yaşadığını gördü, yaptıklarından dolayı seni suçlayabilecek biri varsa o yalnızca Allah'tır. Bir hâkim bile babasına kırılmış bir kızın kalemini kıramaz."

Bedirhan'ın gözlerinin içine baktım ama kurduğu cümlenin ağırlığı dilime çöküp kelimelerimi altında bıraktı. Hiçbir şey söyleyemedim. Benim dilim artık kendi kelimelerime bile dönmüyordu. Birlikte evden çıktığımızda dışarıda sesiyle bile kulağı sağır edecek cinsten bir yağmur yağıyordu.

Bedirhan'ın aracına binip hastaneye doğru yola çıktık. Bedirhan aracı kullanırken hiç konuşmamıştı. Acil servisin önüne geldiğimizde bakışlarım ön camdan dışarıda gezindi. Acil servisin önünde birkaç hasta yakını vardı onun dışında hastane bomboş bile denilebilirdi.

"İstersen Karan'a haber vereyim, zaten birazdan çıkıp yanına gelecekti. Seni yalnız bırakmak istemiyor," dedi kuru bir sesle.

"Hayır." Kapıyı yavaşça açtığımda yağmurun sesi aracın içini doldurdu.

"Sakin olacaksın, değil mi?"

"Bundan daha sakin nasıl hissedebilirim, nasıl davranabilirim inan ben de bilmiyorum." Ona bakarken ayağımı dışarıya attım. "Ben sakinim, Bedirhan."

Başını ağır ağır sallayıp o da araçtan indi. Biraz ıslansam da birkaç adımda acil servisten içeri girebilmiştim. Olabildiğince ağır adımlarla merdivenlere yöneldim, birinci katın merdivenlerinin başında iki polis memuru dikiliyordu, beni fark ettiklerinde bakışları kısaca yüzüme dokundu ama bu dokunuş birbirimizin ifadelerini çözemeyecek kadar kısa sürdüğünden önemsemedim.

Bedirhan hemen arkamda ilerliyordu. Sanki nereye gittiğimi biliyormuşum, ayaklarım beni doğru yöne taşıyormuş gibi öylece merdivenleri tırmanıyordum.

Üçüncü kata geldiğimde, "Yoğun bakım," dedi Bedirhan düz bir sesle. Kafamı kaldırıp üçüncü katın koridoruna baktım. Koridor bomboştu, bembeyaz bir ışık koridoru aydınlatıyordu ama sanki bir bataklıkmış gibi insanın ruhunu emen bu koridor tüm aydınlığına rağmen bana kapkaranlık görünüyordu.

Koridorda yavaşça yürümeye başladım, sağ köşeye saptığımda ilk gördüğüm yüz Karan'ın yüzü olmuştu. Göz göze geldiğimiz anda yüzünü kaplayan dehşet dolu ifade benim gözlerimdeki boşlukla çarpıştı. Hastanenin pencerelerine çarpan yağmur damlalarının sesi dışında ortam o kadar sessizdi ki bir an, *acaba ben mi sağırım yoksa tüm sesler bir bir intihar mı ettiler, diye düşündüm.*

Dolgun dudakları yavaşça aralandı, gözleri gözlerimde birer pençe izi bırakmıştı. Hemen Karan'ın arkasında beliren Defne'nin, "Merve," diye fısıldayışıyla birlikte diktiğimiz o sessizlik kulesi dalganın vurup devirdiği kumdan bir kale gibi çöktü, saniyeler içinde dağılarak yok oldu.

Billur ve Sergen hemen yoğun bakım kapısının önünde dikiliyordu. Defne hızla bana doğru yürümeye başladı. Bakışlarım Defne'de asılı kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Defne kocaman gözlerle.

Duraksadım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. İçimde parçalanan sessizliğin etkisiyle başımı yavaşça sallamakla yetindim.

"O iyi olacak," dedi ablam. "Doktor söyledi, çok kan kaybetti, dedi. Kan verilince iyi olacakmış, öyle dedi doktor. Kan verildi, yani iyi olacakmış. İyi olacakmış. İyi olac..."

Karan elini Defne'nin omzuna koyarak onu susturdu. "Defne," dedi kuru bir sesle.

Defne titreyen ellerini birbirine kenetledi, avuçlarını birbirine sürterek başını hızlıca salladı. "İyi olacak."

Benim sesimden okunan o masal zihnimin içinde dönüp duruyordu. Gözlerimi yoğun bakımın kapısına çevirdim. "Karan yanında kalacaktı," diye fısıldadı Defne. "Sen uyanana kadar gelmeyecekti ama kan lazımdı babama, çok kan lazımdı."

"Ne?"

Sergen, "Aniden kan lazım oldu. Zor bulunan bir kan grubuydu ve hastanenin kan merkezinde de yeteri kadar kan yoktu. Çok kan kaybetmiş ve kaybetmeye de devam ediyordu," dedi.

"Karan kan verdi," diye fısıldadı Defne. Delirmiş gibi hızlı konuşuyordu. "Babamın kanı 0 Rh- o yüzden kimse veremiyordu kan, Karan'ın kanı uyuyordu, o kan verdi. Ondan geldi. Seni bırakmadı. Babam için geldi."

Gözlerim Karan'ın kolunun iç kısmına kaydı, iğne deliğini orada görür görmez beni yazan kalemin mürekkebi sayfaların üzerine dağıldı, kelimeleri okunmaz hale getirdi. Babama kan vermek için buraya gelmişti, benim kanını akıttığım adamın damarlarına kendi kanını doldurmuştu. Uzun uzun onun yüzüne baktım, derin bir nefes aldığımda yoğun bakımın kapısı açılmış, doktor dışarı çıkmıştı.

"Hayati tehlikeyi atlattı," dedi hepimizi yok sayarak bakışlarını Sergen'e sabitleyip. Maskesini indirdi. "İlk getirildiğinde de çok kan kaybetmişti fakat yeterli kan mevcuttu, o yüzden kan aramamıştık. Ameliyatın ilerleyen dakikalarında daha fazla kana ihtiyaç duyuldu. Yine de tedbir için biraz daha kan vereceğiz, aranızda kan verebilecek biri varsa onu hemşireye yönlendireyim. Kanı 0 Rh- o yüzden yalnızca 0 Rh- kana sahip birinden kan alabilir."

"Ben vereyim," dedi Karan aniden. Duraksadım. Sergen kafasını Karan'a doğru çevirip, "Abi sen çok fazla kan verdin," dedi. "Ben birini bulur getiririm."

"Merve'nin kan grubu 0 Rh-," dedi Defne durgun bir sesle, ardından bakışları ağır ağır bana saplandı. "Yani..."

"O iyi görünmüyor," diye karşı çıktı Karan. "Ben verebilirim."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben kanımı verebilirim. İyiyim."

Karan gözlerimin içine öyle bir baktı ki gözlerimi kaçırmadan edemedim.

Doktor beni hemşireye yönlendirdi. Genç bir hemşireyle yoğun bakımın önünden ayrılırken Defne de hemen arkamdan ilerliyordu. Boş bir odaya girdik, hemşire beyaz yatağı işaret ederek oturmamı istedi. Yatağın ucuna oturup gözlerimi beyaz duvara çevirdim. Dışarıda yağan yağmurun şiddetli haykırışları bembeyaz odanın içini dolduruyor, saniyede bir yanıp sönen şimşeğin ışığı gözümü alıyordu.

Hemşire kazağımın kolunu dirseğime kadar sıvadı, koluma lastiği bağladı. Defne hemen yanımda, üç kanatlı muayene paravanının önünde dikiliyordu. Gözlerini profilimde hissediyor olsam da ona değil, duvara bakıyordum. Hemşire iğneyi koluma batırdı, hissizlik o kadar derindi ki iğnenin tenime saplanışını bile tam anlamıyla hissedememiştim.

Kanım küçük boruda hareket ederek yavaşça tüpü doldurmaya başladı.

Sessizlik bir yağmur bulutu gibi üzerimizde duruyordu ve kelimeler, bizi sırılsıklam edeceği ânı kolluyordu.

"İsterseniz uzanabilirsiniz," dedi hemşire. "Kan akışı için de sizin rahatınız açısından da daha iyi olur."

Ona bakmadım, hemşire bizden uzaklaşırken o şeffaf, büyük tüp benim kanımla ağır ağır dolmaya devam ediyordu.

"Çok acıdı mı?" diye sordu Defne hiç beklemediğim bir anda. Sesi, bağırıp çağırarak ağladıktan sonra bir köşede sakinleşip, bomboş gözlerle insanları izlemeye başlamış, her şeyini kaybetmiş bir kadının sesi kadar durgun ve yorgundu.

Ona bakmasam da kalbim bana onun her şeyi bildiğini fısıldamış, kalbimin içini dolduran kanın dibinde, küçük çocukların ölen oyunları yüzmeye başlamıştı.

"Çok acıdı mı?" diye sordu tekrardan. Avucumu yavaşça sıktım ama gözlerimi onun gözlerinin sınırına dahi yaklaştırmadım.

"Merve," diye fısıldadığında bana biraz daha yaklaşmıştı. Narin parmaklarını yavaşça omzuma dokundurdu ve o an şimşeğin ışığı önce onun narin ellerini aydınlattı, ardından da simşeğin çığlığı kalplerimizin feryadını içine hapsederek tüm odayı ayağa kaldırdı. "Bıçağı tutan elin çok acıdı mı?"

Gözlerimin etrafında söndüğünü sandığım o ateşler, gözyaşlarım denen benzinin yavaşça sızmasıyla eş zamanlı olarak harlandı. Acı, saklandığı yerden, *'Korkak!'* diye bağırırdı insanlara. Oysa asıl korkak, saklandığı yerden bize 'korkak' olduğumuzu bağıran o acı değil miydi?

Yine aynısı olmuştu, acı bir köşeye saklanmıştı ve acının simsiyah saçları saklandığı duvarın kenarından görünüyordu, kıkır kıkır gülerek ellerini ağzına örtüyor ve gözlerini kısarak bağırıyordu: 'Korkak!'

Defne avucumun içinde hâlâ bıçağın sapının izi olan elimi avucunun

içine aldı. Kanım o bileğimden akıyordu, kanını akıttığım adama. Avucumun içine bakarken gözlerinden akan yaşları görebiliyordum, öyle hızlı akıyordu ki birkaç saniye içinde boynuna kadar sırılsıklam olmuştu.

Dudaklarını avucumdaki ize bastırdı, gözlerinden akan yaşların ıslaklığını avucumda hissettiğimde gözlerimi yumdum, yumduğum gözlerimin kenarlarından yağmur damlaları gibi gözyaşları akmaya başladı.

"Bu iz sabaha kalmaz kaybolacak," diye mırıldandı, gözyaşları hâlâ avucumun içine dökülüyordu. "Ama senin ruhuna açtığın o yaranın izini hiçbir sabah silemeyecek. Neden? Neden kendine bunu yaptın?"

Gözlerimi açmadım. Kanım damarımdan ayrılıyor, gözyaşlarım gözlerimden akıyordu. Kanım ve gözyaşlarım beni usul usul terk ediyordu.

Bana kızmış mıydı?

Kendime kızıyor muydum?

Babama anlattığım o masalın içindeydim sanki. Kuyuya itilmiş o kız gibi hissetmeme rağmen şeytanın bile bir köşeye geçmiş, ruhuma yaptığım bu kötülüğü ayıpladığını düşünüyordum.

"Ben böyle olsun istemedim, abla," diye fısıldadım sanki cehennemden çaldığım bir günahı ablama avuç içlerimde sunuyormuşum gibi. "Ben böyle olsun istemedim..."

Dudaklarını avucumdan çekmedi, ağlamaya devam ediyordu. "Biliyorum," dedi, sesi çatlamıştı.

"Fark etmeden kendimi yok ediyorum."

"Oturup bunu izlemekten nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Fark etmeden kendimi yok ettim," dedim bu kez, gözyaşlarım elmacık kemiklerimde asılı kalmıştı, akmıyordu, belki de akamıyordu.

"Oturup bunu izlediğim için özür dilerim," dedi sadece.

"Ben..."

"Tamam," dedi beni susturmak ister gibi. "Halamların haberi bile yok, haber verilmesini ben istemedim. Kızları olarak biz buradayız, dedim. Eğer uyandığında birimizi suçlamak isterse ikimizi de suçlayacak. Bu işte yalnız değilsin, tamam mı?" Gözlerimi açıp ona baktım, kararlı gözlerle bana bakıyordu. "O uyanana kadar hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi davranacağız, tamam mı?"

"Ama..."

"Dinle beni," dedi hafif bir sesle. "Bu işte yalnız değilsin, tamam mı? Aması falan yok, bir bedel ödenecekse bu bedeli ödeyen kişi sen olmayacaksın."

Boğazım düğüm düğümdü. "Bana kızmadın mı?" diye sordum, bana kızması gerekmiyor muydu?

Gözlerime neden, niçin tek dalı benmişim gibi bakıyordu?

"Sen benim sırtımı yasladığım tek dağsın, Merve," dedi ablam, gözleri

hâlâ yaşlarla doluydu. "Sen yıkıl, ben altında kalayım, sesim çıkmaz. Ama yıkılmaman için her şeyi yapacağım ve bu altında kalmamak için değil, seni dimdik görmek için olacak."

Tam karşımda, ağlamaktan yeşile dönmüş ela gözleriyle bana bakıyordu ve kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissetmeme neden oluyordu. Başımı yavaşça öne doğru eğip alnımı onun göğsüne bastırdım, gözlerimi kısarak sessizce orada öylece beklerken onun kalbinin atışı benim alnımdaki damarın üstünü okşuyordu.

Hemşire tekrar içeri girip damarlarımdan sökerek aldığı kanı odadan çıkartırken parmak uçlarımla tuttuğum pamuğu kolumun iç kısmına bastırdım. Odadan çıkıp koridorda ağır adımlarla yürümeye başladık. Ablam kolumdaydı, gözlerim cansız bakıyordu ama bu aslında alışkın olduğum bir durumdu. Gözlerim her zaman akvaryumun içinde ölmüş bir balık gibi görünüyordu.

Defne yavaşça kulağıma doğru eğilip, "Polis memurları şu an burada değil ama sabah mutlaka tekrardan gelirler. Şüphe çekecek davranışlardan kaçın, olur mu?" dedi.

Bedirhan, avucunda tuttuğu karton bardağı bana uzatınca karton bardağın içindeki sıcak çaya baktım, dumanı tütüyordu. Karton bardağı yavaşça elime alıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"İç de için ısınsın, bırak şimdi teşekkürü," dedi Bedirhan.

Çaydan bir yudum aldım ama çayın içinde zift vardı da boğazıma kapkara yollar döşenmişti sanki. Yüzümü buruşturup koridordaki pencerenin önüne doğru yürüdüm, omzumu cama yaslayıp dışarıda yağan yağmuru izlemeye başladım. Sokak lambasının altına yayılan turuncu ışığın daha belirgin hale getirdiği yağmur damlaları gökyüzünden yeryüzüne tıpkı kurşun kovanları gibi yağıyordu. Karton bardağı pencerenin pervazına koydum, şakağımı soğuk cama bastırıp sessizce yağmuru izlemeye devam ettim.

Neden hâlâ güneş doğmuyordu?

Üzerime bir gölge düştüğünde bu gölgenin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

"Küçücüğüm," diye fısıldadı mağara, gölgesi üzerimdeydi.

Başımı yavaşça çevirip ona baktım, kalabalığın içinde el ele sessizce koşuyor, gürültüye çarpıp yere kelimeleri düşürüyorduk. Uzun uzun birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına itti. "Eve hemen dönecektim," dedi erkeksi bir sesle.

"Biliyorum."

"Burada olmak istemediğini düşünmüştüm."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. "İstemiyorum."

"Ama buradasın."

"Bazı şeylerden kaçılmıyor," diye mırıldandım. "Bunu en iyi sen bilirsin."

"Senin bilmeni istemezdim." Parmağını elmacık kemiğime sürttü, koridorun ışıkları yavaşça karartıldı ama içerisi hâlâ aydınlık sayılırdı. Burnumu çektiğim sırada Karan'ın gözleri yüzümde gezinmeye devam ediyordu.

"Hiçbir şey yapmamışım gibi davranıyorsunuz."

"Çünkü hiçbir şey yapmadın," dedi sadece.

"Buna inanıyor musun, Karan?"

"Beni aksine inandırabilir misin, Asi?"

"İnandıramayacağımı biliyorum," diye itiraf ettim. "Sen benim de kötü bir insan olabileceğime asla inanmazsın."

"Olamayacağın bir şey üzerine tartışmanın lüzumu yok."

Gözlerinin içine baktım. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Çünkü seni tanıyorum."

Gözlerim onun küflü bir geceyi anımsatan gözlerinden koptu; kazağının açıkta bıraktığı damarlı bileğine, ardından da hâlâ iğne deliğinin göründüğü kolunun iç kısmına baktım. Parmağımı yavaşça iğnenin delik izinin kaldığı yere sürtüp tekrar gözlerinin içine baktım.

"Sen ne yaptığının farkında mısın, Canım Adam?" diye sordum. İkimizin de gözlerinin içinde dışarıda yanan sokak lambalarının turuncu ışıkları tıpkı birer ateş böceği gibi yanıyordu.

"Ne yapmışım, Küçük Kadın?"

Dudaklarım yorgun bir tebessümle şekillendi. Tüm boyunları kırabilecek olan ben, boynumu bu adamın önünde eğiyordum işte.

"Benim babamın kanını akıttığım damarı kendi kanınla doldurdun."

Yutkundu, âdemelması boynundaki vadide hareket etti. Gözlerim nefes boşluğuna kaydı, dövmesine baktım, o ise öylece durmuş benim yüzümü izliyor, tüm dikkatini bana vermiş olmasına rağmen bana bir cevap vermiyordu.

"Neden bu kadar güzel yüreklisin, anlamıyorum," dedim, boğazımda cam kırıkları varmış gibi hissediyordum. "İçinde bulunduğumuz ortam o kadar çirkin ki, güzel yüreğini alıp senden bile saklamak istiyorum."

"O kadar çirkin yüreklerle karşılaşmışsın ki, benim yüreğimi bile güzel görüyorsun." Güldü, gülüşü yorgundu. "Sen kendine, kendi yüreğinle tanışma fırsatı vermemişsin ki hiç, Asi."

"Ne?"

"Tanışsan bilirdin, çocukların yüreği hiç çirkin olmaz."

Çocukların yüreği... Okyanusların dibindeki hazine sandıkları gibiydi. İçlerinde inciler, altınlar, zümrütler, elmaslar, yakutlar vardı ve hepsi o sandıkların içinde saklanıyordu fakat sandıklar ne kadar yaşlanırsa, o kadar

çok yosun bağlıyor, o kadar çok eskiyordu. Yosunların sardığı altınlar zamanla eriyor, yakutların ışıltıları sönüyor, elmaslar parçalanıyor, inciler dağılıp okyanusun kumlarına gömülüyor, zümrütler yosunların damarlarına karışıp onlardan bir parça haline geliyordu ve çocuklar büyüyordu.

Bir yüreği saran yosunlar...

Okyanusun dibinde uyuyan canavarı besleyen bu yosunlar, çocukların ölmüş yüreklerini de bu canavarın iştahına sunuyordu.

"Karan, ben ilk kez çocuk olduğumda on yedi yaşındaydım," diye fısıldadım, bu sırrımın açığa çıkmasıyla birlikte gökyüzünü saran şimşeğin damarlarının içinde akan ışık kanları parladı.

"Biliyorum," dedi, gözleri gökyüzünü saran o kan damarlarını anımsatan ışıkta takılı kaldı. "Benim yanımdaydın."

Avuçlarımda anılarımın bıçağının attığı çiziklerle şekillenmiş bir sürü kader çizgisi vardı. Artık avuçlarıma baktığımda göreceğimin yalnızca bu kader çizgileri olmayacağının farkındaydım. Ne kadar zor olsa da ne kadar sancıdan kıvranıyormuşum gibi hissetsem de yaptıklarımın kaçış bileti Karan değildi ve ben burada durmalı, yaptıklarımla yüzleşmeye devam etmeliydim.

Sabaha karşı babamı odaya aldılar, onu odaya aldıkları ânı görmemek için kendimi hastanenin bahçesine atmıştım ve bahçedeki kantinin olduğu yere geçmem saniyelerime mâl olsa da yağmur hâlâ aynı istikrarla yağmayı sürdürdüğü için birkaç saniye içinde sırılsıklam olmuştum.

Islak, siyah saçlarım yanaklarıma yapışmış şekilde hemen az ötede durmuş sigara içen yaşlı adamı izliyordum, elindeki röntgen filmlerini fark ettim. Aldığım nefesler düzensizdi, aklım beynimin içinde miydi yoksa zihnim, aklımın elinden tutarak dışarı çıkmış, karşıma geçmiş beni mi izliyordu hiçbir fikrim yoktu.

Sırtımda bir çift yabancı bakış hissettiğimde gözlerim önce büyük bir boşlukla yan tarafımı kolaçan etti, ardından arkamı döndüm ve karşımda duran polis memurunun gözlerinin içine bakakaldım. Orta yaşlarda, uzun boylu, zayıf bir polis memuruydu. Elindeki kahverengi deri kaplama defter dikkatimi çekti, beyaz dolma kaleminin ucundaki çıkıntıyı bastırıp içeri itiyor, kalemin ucu dışarı çıkıyordu ve o durmuyor, oraya tekrar basıyor, kalemin başı havaya kalkıyor ve ucu içeri gömülüyordu.

"Mehmet Karakuyu'nun en küçük kızıydınız, değil mi?" diye sordu polis memuru, çatallı sesinden anladığım kadarıyla henüz uykusundan yeni uyanmıştı. Biraz sonra gözlerim hemen yan tarafta, bahçenin içinde duran ekip aracında takılı kaldı, aracın içinde polis memurlarından biri daha vardı ve uyuyordu.

"Evet," dedim buz gibi bir sesle. "Öyleyim."

"Olay ile ilgili bildiğiniz bir şeyler var mı?"

Polis memurunun kahverengi gözlerinin içine bakarken, "Sizin bildiğiniz kadarını biliyorum," dedim, dudaklarım benden izinsiz aralanıyor, kelimeler sanki bana ait olmayan bir şeymiş gibi benden uzaklaşarak karşımdaki polis memurunun zihnine yerleşiyordu.

"Babanızın bıçaklı saldırıya uğradığını saat kaç sularında öğrendiniz?" Yüzümü inceledi ama bir cevap arıyor gibi değil de iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu. "Olayın şokunda olduğunuzu anlayabiliyorum, şu an sizi sorguladığımı düşünmenizi istemem. Babanız uyandığında onun ifadesine de başvuracağız fakat bu olayda yerine oturmayan bir şeyler var."

Duraksadım. "Nasıl yani?"

"Sizi korkutmak istemiyorum fakat aileniz büyük bir tehdit altında olabilir," dedi polis memuru. Ona bu dünyaya değil, başka bir gezegene ait olan, onun dilini dahi bilmeyen bir yaratıkmışım gibi öylece bakmaya devam ediyordum. Devam etti: "Birkaç saat önce, yani sabah sularında karakola bir ihbarda bulunuldu. İhbarın sahibi ihbarı ankesörlü bir telefondan yaptığı için şahsa ulaşım sağlanamıyor. İhbarı yapan bir adamdı ve telefonda babanızın bıçaklı saldırı olayından bahsediyordu, bu saldırının kimin tarafından gerçekleştirildiğini Mehmet Karakuyu'nun küçük kızının bildiğini, bu saldırıyı gerçekleştiren kişinin çok tehlikeli olduğunu söylemiş. Ablanız ile gece görüştük, geriye sadece siz kalıyorsunuz. Gerçekten bu konu hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Şüphelendiğiniz birisi var mı?"

Tenimde o korkunç yaratığın buz gibi nefesi dolaşıyormuş gibi irkilsem de polis memuruna karşı duruşumu hiç bozmadım. Gözlerim adamın gözlerinde öylece asılı dururken, "Dediğim gibi, siz ne biliyorsanız ben de o kadarını biliyorum. Şu ana kadar hiç tehdit edilmedim," dedim. Yağmurun çarptığı ağaç dalları sallanıyordu. Bir an bulunduğumuz ortamda kulakları sağır edip, yürekleri durgunlaştıracak bir sessizlik yaşandı.

"Bu saldırıdan haberdar olup, bir de üstüne bu saldırı hakkında böyle bir ihbarda bulunulması sizce de çok acayip değil mi?"

"Polis olan sizsiniz," dedim aynı sakinlikle. "Bir sabah uyanıp babasının saldırıya uğradığını öğrenense benim. Benim size sormam gerekmiyor mu? Babama bunu kim yaptı?"

"Sinirleriniz gerilmiş. Haklı olarak... Fakat biz görevimizi yapmaya çalışıyoruz."

"Babam uyandığında ona sorarsınız, kim yaptıysa söyler. Sonuçta sırtından değil, kalbinin altından bıçaklandı. Onu bıçaklayanın gözlerinin içine baktığına eminim," dedim kupkuru bir sesle ve o an zaman durdu, denizin yüzeyinde ilerleyen dalga bile dondu.

"Babanızın tam olarak nereden bıçaklandığını biliyorsunuz," dedi polis memuru gözlerimin içine sarsılmış bir ifadeyle bakarak.

O an üzerimize yıkılan sessizliği, yağmurun sesi bile dindiremeyecekti. Biliyordum. Polis memurunun kahverengi gözlerinin ağına takılmış, ifadesiz gibi görünse de donmuş gözlerle öylece adama bakarken, "Çünkü babamız kolundan ya da bacağından bıçaklanmadı," diyen ablamın sesi duyuldu hemen adamın arkasından. "Babamız kalbinin hemen altından bıçaklandı. Kız kardeşimin gözü öyle karardı ki eğer bunu yapanı sizden önce bulacak olursa, bunu yapanın kalbine bıçağı kendisi saplayacaktır."

Ablamın sesi bir hapishanenin yüzeyi küflerle dolmuş demir parmaklıkları misali zihnimi içine hapsettiğinde kafamı kaldırdım ve adamın hemen arkasında duran, doğrudan gözlerimin içine bakan Defne'ye baktım. Gözlerine yayılan endişe sadece benim görebileceğim bir tonda onun kirpiklerine kadar dokunmuştu.

Polis memuru başını sallayarak, "En kısa zamanda bulacağız. Babanız uyandığında onunla da konuşacağız. Merak etmeyin," dedi. "Biz babanızın ifadesini alana kadar kendinize dikkat etmenizi istiyorum."

"Teşekkür ederiz," dedi Defne yalnızca.

Adam yüzüme baktı ama ona teşekkür etmek yerine bakışına bomboş bakışlarımla karşılık verdim. Polis memuru bizden uzaklaşmaya başladığında Defne'nin gözleri hâlâ yüzümü tavaf ediyordu. Adam ikimizi de duyamayacak kadar uzaklaştığı anda dibimde biterek, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye homurdandı. "Karan yanında olmadığında gerçekten kendi kendini imha edecek bir saatli bombaya dönüşüyorsun!"

"Bir şey yapmadım," dedim yorgun bir sesle.

Gözlerinin çerçevesi kıpkırmızıydı, çevresi çökmüştü ve çöküntünün içinden yükselen küçük şişlikleri görebiliyordum. Gözlerini saran damarları izledim. O damarlarda acının ninnileri kendi kendini uyutuyordu. Kardeşinin, babasını bıçaklayabilmiş olmasını bir türlü hazmedememenin ve bir yandan da kardeşini haklı bulup babasını suçlamanın garipliği altında eziliyor olmalıydı.

"Babam birazdan uyanacak, kendini biraz toparladığı anda bu zebellalar onun başına dikilecek ve olayı sorgulamaya başlayacaklar. Sence babam ne diyecek?" diye sordu.

"Umurumda değil."

Defne başını şiddetle iki yana salladı. "Umurunda olmayan ne? Kendi hayatın mı? Bu kadar basit mi sahiden?"

"Ne dememi bekliyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Ya da ne söylememi? Ben ne yaptığımın bilincindeyim. Sen benim kafamın içindeki tımarhanede beş saniyeden fazla yalnız kalabilir misin? Ben on sekiz senedir o tımarhanedeyim."

"Ben senin nasıl psikolojik bir çöküntü yaşadığını görebiliyorum," dedi gözlerimin içine zehirli gözlerle bakarak. "Ama sen beni, benim seni düştü-

ğün o çukurun içinden çekip kurtarmam için hiç yönlendirmiyorsun. Sen gece ne yaptığının farkında mısın? Karşımda dimdik duran bir tabut var şu an. O tabutun kapağı açılmasın diye dışarıdan kendi kendinin etrafını zincirlerle kuşatmışsın, o tabutun içinde dimdik duruyorsun, sen yaşadığını mı sanıyorsun?"

"Benden iğreniyorsun," diye fısıldadım. "Çünkü ben senin babana bunu yaptım."

"Sus!" İrkilerek etrafına bakındı. "Sen hiçbir şey yapmadın!"

"Yaptım," dedim sadece.

"Hayır," diye itiraz etti. "Kes şunu. Yukarı çıkacağız, o uyanacak ve biraz... Sadece biraz olsun..." Bileğimi tutup kaldırdı, parmağını bileğimdeki damarlara bastırarak dolu gözlerle yüzüme baktı. "...biraz olsun varsa şu kanın hatırı. Susacak. Kızları için ilk kez bir şey yapacak ve susacak."

"Ağlama," dedim, bileğim onun avuçları arasında öylece ölü bir keklik gibi dururken.

"Ağlamıyorum!" diye bağırdı, aslında sesi o kadar kısık çıkmıştı ki... Gözlerinden akmaya başlayan yaşları izlerken ifadesizliğimi diktiğim o kalbi kusarak göğsümden sökmek istiyordum.

"Ağlama," diye fısıldadım.

Boşta duran elinin tersiyle gözlerindeki yaşları silerken parmağını bileğime daha sert bastırdı. Gözünde muhtemelen dünden kalma olan o renkli far, gözünü silmesiyle birlikte göz çukuruna kadar akarak orayı kirletti.

Güldü.

"Nasıl da ilk ismimin hakkını veriyorum, değil mi? Ala bula oldum yine."

♦

O odanın önünde durmuş, kapalı kapının üstündeki sayıya bakarken zihnimde oluşturduğum bir hortum tüm düşüncelerimi önüne katarak yutuyor ve aklıma doğru yaklaşmaya başlıyordu.

O korkunç uğultusunu bana duyurarak beni darmaduman etmek için yaklaştığını bana iliklerime kadar hissettiriyordu. Bir meleğin çoktan kurumuş olan damarlarındaki koridorda öylece dikilmiş, son kan pıhtısının dolu olduğu diğer damarın kapısını izliyor gibi hissediyordum.

Polis memurları içeri girmişti, babamın yüzünü bile göremiyordum ama uyanık olduğunu biliyordum. Defne, Karan ve diğerleri koridorun belli noktalarına dağılmış, gergin bir yüz ifadesiyle birbirlerini izliyorlardı ama ben onlara değil, kapıya bakmaya devam ediyordum.

Her an kapıyı yumruklayarak içeri girebilir, babamın dudaklarından dökülecek tüm kelimeleri elimdeki silgiyle silerek gerçekleri bağıra çağıra sarf edebilirdim.

Polis memurlarından biri kapıyı açtığında kalbimin sıkıştığını hissettim. Adam beni karşısında görünce duraksadı, ardından kapıyı sonuna kadar açtı ve o kapı sonuna kadar açıldığı anda Karan çoktan arkamda bitmişti.

"Babanız ifadesini vermeye başlayacak," dedi adam. İçeri bakamıyordum, adamın gözlerine kilitlenmiştim; biliyordum, içeri bakacak olursam onu görecektim ve ben bunu istemiyordum.

"Mehmet Bey," dedi diğer polis memuru, muhtemelen babamın yattığı yatağın hemen önünde dikiliyordu. "Olay anını hatırlıyor musunuz? Size bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

Polis memuru yavaşça önümden çekildi, gözlerimi yummak istedim ama yapamadım. Artık gördüğüm hemen karşımda duran pencerelerdi ve dışarıda yağmaya devam eden yağmurdan dolayı gökyüzü gri renkteydi. Yutkundum. Gözlerim hareket etsin, yatakta yatan o bedeni kadrajı altına alsın istemiyordum.

Babamın öksürüğü ucunda zehirli iğne taşıyan bir ok oldu ve iki göğsümün ortasına saplanarak başını sırtımdan dışarı doğru çıkardı. Kalbim hızla çarpıyordu. Sanki takvim yapraklarının hepsi göğüs kafesimin içine dökülüyordu ve beni var eden zaman, zamanla beni yok eden bir silaha dönüşmeye başlamıştı.

"Olay anını hatırlıyorum," dedi yorgun sesiyle. Onun sesini duymak, cehennemin kapısında Tanrı ile göz göze gelmek gibiydi. Tanrı o kapının önünde durmuş, gözlerimin içine kudretli ışığıyla bakarken nasıl bir yanlışla burun buruna olduğumu bana hissettirmek istiyordu.

Hemen arkasında duran kapının ardında ateşler göğe yükseliyor, insanlar çığlık atıyor, zaman bir ateşe dönüşerek tüm geçmişleri acımasızca çatır çatır yakıyordu.

Şeytan sessizdi. Cehennemin kapısının önünde dikilen Tanrı'nın ışığıyla aydınlanan ateşlerini izlerken ilk kez bu kadar sakindi.

"Size bunu kim yaptı?"

"Onu görmedim," dedi babam aniden. Bir bilardo masasının üstündeki o küçük toptum ve elindeki istekayı tam kalbime doğru hedef alarak bana vurmuş gibi hissediyordum. Ortama çöken sessizlik babamın kelimelerinin zeminini hazırlayan temiz bir tuval gibiydi. "Sadece gözlerini gördüm. Gözlerimin içine beni tanıyor gibi değil, bir yabancıya bakıyor gibi bakıyordu."

"Size bunu yapanın sizi tanımadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Fakat sizi tanımıyorsa neden canınıza kast etmeye çalışsın ki? Hafıza-

nızı zorlamanızı istiyorum, Mehmet Bey. Bu kişi kızlarınız için çok tehlikeli olabilir. Buradan çıktığınız zaman tekrar sizin peşinize düşebilir."

"Sadece gözlerini hatırlıyorum," dedi babam hiç düşünmeden. "Sadece gözlerini hatırladığım birinin kim olduğunu nereden bilebilirim?"

"Bazen gözler en büyük fotoğraftır, Mehmet Bey."

"O halde ben o fotoğraftaki kişiyi gerçekten tanımıyorum."

"Olay anında neredeydiniz?"

"Benim karım öldü," dedi babam aniden demirden daha soğuk, daha ağır bir sesle. Gözlerim o an onun gözlerine tutunma ihtiyacıyla ona doğru kaydı ve bembeyaz olmuş yüzüyle öylece uzanıyor olduğunu gördüm. "Kafam yerinde mi sanıyorsunuz? Allah bilir nerede, ne haldeydim? Sürünerek caddeye kadar çıkmıştım. Allah'tan kızımın arkadaşlarından biri beni o halde buldu da bir köşede ölmedim. Bu ülkede güvenlik anlayışı bu kadar işte. İnsanları bir köşeye götürüp kıtır kıtır kesseler, kimsenin ruhu duymayacak."

"Sizi bulan kimdi? O an neredeydiniz, o anı tam olarak hatırlıyor musunuz?"

"Hayal meyal caddeye çıktığımı hatırlıyorum. Sonra bir kalabalığın oluştuğunu, o kalabalığın içinde kızımın bir arkadaşının olduğunu ve beni o halde görünce yaşadığı şoku hatırlıyorum. Sonrası yok, gözümü açtığımda buradaydım."

"Arkadaşı bendim," dedi Sergen hemen arkamdan. Babamın gözleri polis memurundan uzaklaşmaya başladığı anda gözlerimi onun üstünden çektim ama o kahverengi gözlerin artık bana baktığını biliyordum.

"Sağ ol, evladım. Hayatımı sana borçluyum," dedi babam, o kadar soğukkanlı cümleler kuruyordu ki bir an anlattıklarına beni bile inandırabileceğini düşündüm. Titremeye başlayan parmaklarımı kumaşa bastırdım.

"Kim olsa aynısını yapardı, Mehmet abi," dedi Sergen babamın oyununa uyarak. "Allah seni kızlarına bağışladı. Artık daha dikkatli olursun."

"Adınız nedir?" dedi polis memuru gözlerini Sergen'e çevirerek.

"Sergen Atmaca."

"Mehmet Bey'in kızının arkadaşısınız?"

"Evet," dedi Sergen.

"Bu olay hangi caddede oldu?"

"Atatürk Caddesi. O geceye ait mobese kayıtlarını bir karıştırırsanız belki ayrıntısıyla görürsünüz."

"Yaşanan teknik bir arızadan dolayı son bir haftanın mobese kayıtları silinmiş," dedi polis memuru mahcup bir şekilde. Zihnime zehirli bir sarmaşık gibi uzanıp düşüncelerimin etrafını saran o varsayımın gölgesi altında sertçe yutkundum.

Bu işin altında Sergen ve Karan'ın olduğundan o kadar emindim ki...

"Ben bana bunu yapan kişiyi daha önce görmediğime eminim," dedi babam tekrardan. "Boş yere çocukları daha fazla korkutmayın. Kim benden neyin intikamını almak istesin? Ben bir mağaza sahibiyim, karşı mağazanın sahibi bana kafayı takıp bıçaklayacak değil ya? Allah bilir o dağınık kafayla psikopatın biriyle ağız dalaşına girdim ya da sadece ona çarptım, bilmiyorum. Böylelerini bilmiyor musunuz, bana neden yan baktın diyerek bile olay çıkartabilecek insanlar oluyorlar."

"Bu dosyayı bu şekilde kapatamayız, Mehmet Bey. Biz bu konuyla ilgili ihbar aldık, bunu yapan kişiyi küçük kızınızın tanıdığı iddia ediliyordu. Bu ihbarı yapan kişi bu olayı nereden bilebilir ve sizin kızınızı nereden tanıyor olabilir ki?"

Gözlerim babamın kahverengi gözlerine tutundu.

O an kırık bir aynaya bakıyormuş hissiyle yalpaladım. Babamın kahverengi gözlerinde bir şeyler aradım, neyi aradığımı bilmiyordum ama bulduğum her defasında o bıçağın ona saplandığı anın fotoğrafı oluyordu. Sanki gözlerine o anı kazımıştı ve ben ne zaman onunla göz göze gelsem, bunu görecektim.

"Bu ihbarı yapan bir erkek mi, yoksa kadın mı? Bıçaklandığımın haberi hızla yayılmıştır, Memur Bey. Özellikle de kızımın okulunun sosyal medya gruplarında kesin döndü bu konu. Benim kızım güzel, eli yüzü düzgün bir kız ve erkeklerle haşır neşirliği yoktur, zaten sevgilisi var." Duraksadım. Babam durmadı. "Yüz vermez, asidir biraz. Allah bilir ona kafayı takmış bir piç kurusunun attığı iftiradır. Baktılar olay var, şu kızın canını nasıl sıkarız diye düşündüler. Hadi onu geçtim, eğer bunu yapan bir kadınsa, bu çirkin bir şaka bile olabilir. Benim kızım her zaman kavgaya hazır bir kız, o yüzden hemcinsleri tarafından da pek sevilmez."

Polis memuru durdu. Ardından, "Aslında haklı olabilirsiniz," dedi. "Anlattıklarınızın kanı olanların kanıyla uyuşuyor. Yine de kendinize dikkat etmenizi, herhangi bir şeyden şüphe duyduğunuz anda bizimle iletişime geçmenizi istiyorum. Özel olarak sizin ve Sergen Bey'in yazılı ifadelerinize tekrar başvuracağız fakat sizi daha fazla yormak istemiyorum. Tekrar geçmiş olsun, Mehmet Bey."

Babam hiçbir şey söylemedi, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu, sanki bu bakışma anı tekrar gerçekleşmeyecekmiş gibi ben de onun gözlerinin içine bakıyordum. Babam da sessizdi, ben de sessizdim ama öyle bir bağırıyorduk ki aslında, bizi bizden başka kimse duymuyordu. Polis memurları yanımdan sıyrılıp geçti, saniyeler zamanın üstüne aktı, takvim yaprağı olduğu yerde gevşeyip sallanmaya başladı.

Herkes gittiğinde ve odada sadece Karan, ben ve babam kaldığımızda, babamın yaşlarla dolmaya başlayan kahverengi gözlerinde bana duyduğu şefkati gördüm.

Ben on sekiz yıllık hayatım boyunca belki de ilk kez bu şefkatle göz göze geliyor, bu şefkatin varlığını görüyordum.

Olmayan birinin aslında olduğunu öğrenmek gibiydi.

Ölmüş birinin aslında yaşadığını öğrenmek gibiydi.

Düşmüş bir bebeğin, dokuz ay sonra doğması gibiydi.

"Ben seni affettim, kızım," diye fısıldadı, göz çukurunda oyalandıktan sonra yanağına doğru intihar eden o gözyaşı çenesine kadar aktı. Yutkundum. "Ama sen, sana bunu yaptırdığım için beni affetme."

Gözlerimi belli bir noktaya sabitledim. Babamın gözyaşları sel oldu ve içinde olduğumuz takvimin yaprağı yavaşça koptu.

Yere düştü.

KAKTÜS TEAM

2. LUNAPARK

Bir lunaparkın içine kurulmuş çarpışan arabaların ortasında durmuştum. Çarpışan arabalar hareket ediyor, direksiyonları döndükçe hareket eden araçlar bana çarparak beni yaralıyordu ve kafamı kaldırıp araçların direksiyonuna baktığımda direksiyonda oturan farklı yaşlardaki beni görüyordum.

Kırmızı bir çarpışan arabada altı yaşındaki Asi, mor çarpışan arabada on yedi yaşındaki Asi, gri arabada benden bir yaş daha büyük olan on dokuz yaşındaki Asi vardı. Diğer arabalardaki yaşlarıma bakmadan gri arabadaki on dokuz yaşıma diktim gözlerimi. Bana bomboş gözlerle bakarken her seferinde direksiyonu bana doğru kırarak bana çarpıyordu.

O an, aslında nereye dönersem döneyim kendime çarptığımı çok daha iyi anlamıştım.

Yanağımı aracın soğuk camına bastırdım, saat sabahın altısıydı; gökyüzü griye yakın mavi renkte bir şemsiyenin altındaymışım hissi uyandırıyordu. Araç hareket ettikçe gözüme yansıyan yol da hareket ediyor, sanki geçmiş beni takip ederek peşimden geliyordu. Emniyet kemerinin tokasıyla oynarken burnumdan verdiğim nefeslerin cama oluşturduğu buğuyu izledim.

İzmir'e gittiğimizi biliyordum.

Karan aracı oldukça yavaş kullanıyordu. Sanki kendi içimin içinden çıkmışım, dışıma oturmuş kendi içimde oluşturduğum o boşluğu izliyormuşum gibi hissediyordum.

Babam hastaneden çıkana dek onunla konuşmamıştım, çıktıktan sonra da konuşmamıştım. Şu an ne yapıyordu bilmiyordum, muhtemelen o da benim ne yaptığımı bilmiyordu. Uzun, keskin tırnaklarımı avucumun içine bastırdım ve gözlerimi yumdum. Aracın lastiğinin altında kalan büyük bir

taş parçası aracı çok hafif şekilde hareket ettirirken sanki o taş parçası kalbime batmış gibi yüzümü buruşturdum.

Mor çarpışan araba tekrar dizlerime doğru hareket etti, dizlerime çarptı, dengemi kaybettim ve dizlerimin üstüne düştüm. Kırmızı çarpışan araba bunu fırsat bildi, direksiyondaki altı yaşındaki kızın şen kahkahalarını duydum, tam o esnada arabanın sırtıma çarpıp arkada kalan ayaklarımı ezdiğini hissettim. Gözlerimi açtım, gri çarpışan araba karşımda duruyordu, on dokuz yaşındaki Asi gözlerimin içine bakıyordu.

Gelecek buradaydı, geçmişini izliyordu.

"Sessizsin, Çakıltaşı," dedi Karan, sesi çözülmeye başlayan bir buz gibiydi, kelimeler buzun etrafında gözyaşı misali akan su damlalarına benziyordu.

Gözlerimi açmadan, "Sadece yorgunum," dedim, sesim kuruydu.

"Daha önce hiç gördün mü İzmir'i?"

"Hayır," dedim cansız bir sesle.

"Bence seveceksin."

Gözlerimi aralayıp camdan dışarıyı izlemeye başladım. Neden sadece beni düşünüyordu? Son bir haftadır sadece ben göz önündeydim, kendiyle ilgili her şeyi rafa kaldırmıştı. Tekrardan.

Benden başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi hareket ediyordu.

Kendisi bile.

Tırnaklarım avucumdaki toprakları deşmeyi sürdürürken kirpiklerime diktiğim mezarların taşlarından dışarı yosunlar fışkırıyordu. Yaşar amcanın bahsettiği adam henüz gelmemişti, bir de üstüne İzmir'e gitme kararı almıştık ve Karan, öğrendiği şey ne kadar sarsıcı olursa olsun yalnızca bana odaklıydı, kendini umursamıyordu. Ayrıca Arda'nın bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ediyordum.

O gece o ihbarı yapan kişinin kim olduğunu da merak ediyordum. Bu olayı kim, nasıl ve nereden öğrenmiş olabilirdi ki? Hele ki o olay o kadar tazeyken... Ve sonra Arda'nın bildiği diğer şeyler... O gece Karan'ın yaktığı zarfın içindeki şey neydi? Neden her şey üst üste binip bir kasırga oluşturmuş ve şehrimizi altında darmadağın halde bırakarak üstümüzden geçip gitmişti? Üstelik o kasırga üstümüzden geçip giderken bizden birçok şeyi koparıp, söküp götürmüştü.

"Diğerleri ne zaman gelecek?" diye sordum kısık bir sesle. "Billur da ailesini ziyarete gidecekti. Bedirhan bir şekilde kandırmış onu."

"Birazdan evden çıkarlar," dedi Karan sakin bir sesle.

Ona baktım, siyah gözleri yolu takip ediyordu. "Karan."

"Evet?"

"İyi misin?"

Duraksadı, gözleri yavaşça bana doğru döndü. Biraz kilo vermişti,

kemikli yüzü artık çok daha belirgin görünüyordu ve uzayan kirli sakalı yüzünün çok daha büyüleyici görünmesine neden olmuştu. "İyiyim," dedi donuk bir sesle.

Bir an bu söylediğine inanmadım, gözlerimi gözlerine dikip ona baktım.

Karan gözlerini kısarak, "Çok fazla düşünüyorsun," dedi ve bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Şu an benim nasıl olduğum değil, senin nasıl olduğun önemli."

"Benim bencil bir insan olmamı mı bekliyorsun?"

"Doğru," dedi gülerek. "Bana ne demiştin? Sencil oldum, demiştin... Değil mi?"

Tüm o hislerin yarattığı enkaz olmama rağmen yanaklarımın ısındığını hissederek gözlerimi kaçırdım. "Çok aptalca davranıyorsun," diye fısıldadım.

"Biliyor musun, söz konusu sen olduğunda ben bile aptal bir adam olabiliyormuşum."

Tüm kırgınlığımın başkalarına olmasına rağmen, kırılan yerlerimden akan acı bile onun avuçlarında ehlileşerek çekilir bir hale geliyordu.

"İzmir'de ne yapacağız?"

"Asla sormaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hım?"

"Şurada ne yapacağız, burada ne yapacağız?" diyerek beni taklit etti ama bunu benim biraz olsun moralimi yerine getirmek için yaptığını biliyordum. Kolay şeyler yaşamıyordum, bunu görüyordu ama anlamadığı bir şey vardı ki o da şuydu; o da gerçekten çok zor şeyler yaşıyordu ve kendine karşı çok acımasız davranıyordu.

"Biliyor musun, Asi Çakıltaşı..." diye fısıldadı ama cümlenin devamını getirmedi. Bir şahin kadar yırtıcı bakan gözleri yolu seyrediyordu.

"Hım?"

"Birçok şeyin çok daha başka olmasını isterdim."

Boğazıma oturan o yumrunun kalınlaştığını, nefesimi içine çekerek beni boğmaya başladığını hissettim. Gözlerim profilini izlemeye koyuldu fakat zihnim, zihnine girebilmenin isteğiyle yanıp kavruluyordu.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bir şeylerin, diyorum. Bambaşka olması gerekirdi. Öyle olmasını isterdim."

"Mesela? Beni tanımamak mı isterdin?"

Kaşlarını çattı, direksiyonu daha sıkı kavrayarak, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu. "Sana güzel bir şey söylesem bile sen o şeyi alıp kendine katarak kötü bir şeye çeviriyorsun. İçindeki öfkeyi yenemiyorsun."

"Sadece bir varsayımdı."

"Varsayımları bile kötü şekillendirmeyi tercih ediyorsun."

"Pollyanna olmamı mı isterdin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"İçindeki öfkeyi ve güçlü olma arzusunu yenemiyorsun," dedi bir kez daha. "Keşke o öfkeye muhtaçlık, güçlü olmaya da ihtiyaç duymasaydın."

"Ben öfkeye muhtaçlık duymuyorum," diye yalanlasam da içim, tüm bunların Karan'ın söylediği gibi olduğunu biliyordu. Sanki bir kitaptım, beni eline almış, sayfalarımı karıştırmış, okumuştu ve şimdi çıkardığı o özeti yüzüme vuruyordu.

"Seni tanıdığımı, gördüğümü, anladığımı sen çok iyi biliyorsun, velet," dedi Karan. Dudaklarının hareketlerini izledim, sonra bakışlarımı ön cama çevirdim ve yutkundum. Yağmur bir ara atıştırmaya başlar gibi oldu ama sonra durdu, yine de yağmur bulutları gökyüzünü sarmaya başlamıştı.

Güneş hâlâ doğmamış, gökyüzü giydiği gri hırkayı çıkartmamıştı.

"Bu yaşıma kadar birilerini mutlu edememenin ne demek olduğunu yüzüme vurdular benim." Tırnaklarım avucuma bir çizik daha attı, bu bir mahkûmun özgürlüğe saydığı günlerin takvimini oluşturan çiziklerdi. "Ne yaptıysam, en başta kendi ailemi, sonra da etrafımdaki insanları mutlu edemedim. Sonra da mutlu etmeye çalışmanın aslında en büyük bencillik olduğunu öğrendim. Biliyor musun, birini mutlu etmek aslında fedakârlık falan değil, bencillik. Birine kendini zorla sevdiremezsin, Karan. Birinin seni sevmesi için yaptığın her şey var ya... İşte o her şeyi aslında kendin için yapıyorsun."

Karan gözlerimin içine baktı, konuşmaya devam ettim:

"Bu da zamanla öfkeyi doğuruyor. Doğumunu izlediğin, belki de doğurduğun bir şeye karşı muhtaçlık beslemene gerek yok. Küflü makas göbek bağını kesmediği müddetçe o daima seninle."

Karan bir elini direksiyondan çekti, elime uzattı ve tırnaklarımla avucunu parçaladığım elimi aldı. Parmakları parmaklarıma bir makinenin dişlileri gibi geçti, gözlerimin içine yakıcı bir güneş gibi baktı.

"Bazen elini tuttuğuna bile muhtaçlık duyarsın," dedi, sesi gecenin içindeki renkleri kovdu, zihnimin içindeki sokak lambaları söndü ve kelimeler yanmaya başladı.

Sustum, yol boyunca konuşmadım, o da konuşmadı. İzmir'e geldiğimizde geçtiğimiz bulutlu yolların aksine güneş hemen tepede duruyordu. Sanki yıllardır güneşi görmüyormuşum gibi hissediyordum. Kordonun hemen önümüzde boydan boya uzandığı bir kafenin önüne yerleştirilmiş masalardan birinde oturuyorduk. Yaklaşık dört, beş saat süren araba yolculuğu yüzünden tutulmuş boynumu parmaklarımla ovuyordum.

Karan'ın gözleri denizdeydi, yanımızdan gelip geçen insanlara aldırış etmiyordu ama ben, her zaman olduğu gibi ortamdaki güzellikleri değil, nerede kötülük varsa onu görüyordum. Çimlerin olduğu alanda küçük bir erkek çocuğu dikiliyor, güneşin aldığı gözlerini kısarak insanlara bakıyordu. Elindeki mendil desteleri dikkatimi çekti, hemen önünde, ayaklarının

ucunda da bir baskül duruyordu.

Garson, az önce Karan'ın siparişini verdiği kahveleri masanın ortasına bıraktıktan sonra gözden kayboldu. Önüme çektiğim beyaz fincanın içindeki durgun kahveye bakarken, "Bizimkilerle burada mı buluşacağız?" diye sordum ve fincanın kulpunu iki parmağımla kavrayıp havaya kaldırdım. Karan'ın gözleri beni buldu, parmaklarımla kıskaç altına aldığım fincana baktıktan sonra yarım bir tebessüm dudaklarını çerçeveledi.

"Evet. Kırmızı Kafa'ya söyledim, bu kafeyi biliyormuş."

Billur'a taktığı isimler canımı sıksa da bu konuyla ilgili bir yorumda bulunmadım. Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi tekrar kalabalığın içinde öylece dikilen o küçük çocuğa çevirdim. Bir adam önünden geçerken çocuk kafasını kaldırdı ve adama bir şeyler söyledi ama adam ona bakmadan yoluna devam etti; küçük çocuğun başının öne eğildiğini gördüm, parmaklarının arasında tuttuğu mendilleri daha sıkı kavradı. Güneşin altında parlayan başak rengi saçları yağlanmaya başlamıştı, tişörtü ve şortu da kirliydi ama yüzündeki çaresizlik, onun içinin ne kadar temiz olduğunu gözler önüne seriyordu. İnsanlar onu görmüyordu. İnsanlar yalnızca kirlenmiş kıyafetlerini ve yağlı saçlarını görüyordu.

"Yetim için endişelenme," dedi Karan aniden. Karan'ın tok sesi dikkatimi dağıtsa da gözlerimi küçük çocuktan ayırmadım. "Bedirhan onu yan komşusuna bıraktı. Yaşlı bir kadınmış ama hayvanları çok seviyor."

"Bu gidişle kedi bizi unutmaya başlayacak."

"Kediler söylenildiği gibi nankör hayvanlar değildir, Asi."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Küçük çocuğun yanına yaklaşan sarışın bir kadın çantasını kenara bıraktıktan sonra baskülün üstüne çıktı. Çocuk büyük bir dikkatle kadını izliyordu. Kadın baskülden indikten sonra gülümseyerek çantasına uzandı, cüzdanından bir tane yirmilik çıkartıp küçük çocuğa uzattı ve kafasını okşadı. Kadın sırtını dönüp çocuktan uzaklaşmaya başladığı anda, küçük çocuk baskülü orada öylece bırakıp bize doğru koşmaya başladı.

Kaşlarımı kaldırdım, bir an olsun sağına soluna bakmadan Arnavut kaldırımları aştı, az daha bir araç ona çarpacaktı ama buna aldırış etmedi. Hemen kafenin girişine gelip kafasını kaldırdı, o an küçük çocukla göz göze geldik ve onun gök mavisi gözleri, kordonun çukurunu dolduran deniz gibi içimin boşluklarını doldurdu.

Az önce kahvelerimizi getiren garson, "Ne arıyorsun burada?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Buralar senin için çok sakıncalı, oğlum, bilmiyor musun?"

"Öyle deme, Halit abi," dedi küçük çocuk nefes nefese. Hemen karşıdaki sarışın kadını gösterdi, kadın iyiden iyiye uzaklaşmıştı. Elindeki yirmiliği garsona uzattı. "Bunu bana bozar mısın, Halit abi? Sarışın abla bana hak-

kım olandan fazlasını verdi. Hadi, hadi! Uzaklaşıyor, yetişemeyeceğim ona!"

"Gönlünden kopmuş ki vermiş," dedi garson. "Koy cebine de evinin yolunu tut artık hadi. Hava bugün serin biraz, üşüteceksin be oğlum!"

"Halit abi, bozmayacak mısın paramı?"

"Oğlum koy şu parayı cebine, deli etme adamı!"

Karan'ın gözlerinin de çocuğa kaydığını fark ettim. İkimiz de dikkat kesilmiş çocuğu ve garsonu dinliyorduk. Çocuk mavi gözlerini kısarak, "Hakkım olandan fazlası haramdır," dedi bilmiş bilmiş. "Benim hakkım bu paranın yarısı bile değil ki. Hadi, hadi!" Arkasını dönüp kordon boyuna baktı ama kadın çoktan uzaklaşmıştı. "Tüh be! Gitti abla, gördün mü? Alacağın olsun, Halit abi!"

"Hadi len oradan, fırlama!" Garson güldü. "Bana bak, doğru söyle. Aç mısın?"

"Karnım mideme yapıştı, Halit abi." Ensesini kaşıdı. "Ama iyi oluyor, Atamın çok sevdiği sözlerden birisi de neymiş biliyor musun? *Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur.* Şimdi ben yemek yersem şişmanlarım, şişmanlarsam sağlam vücutlu olmam. Sağlam vücutlu olmazsam da Atam bana kızar, şanıma yakışır bir Türk genci olamam."

Karan'ın dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı, garson da gülümsüyordu. Garson elini çocuğun omzuna koyarak sertçe sıktı, göz kırptı.

"Ulan Mustafa," dedi gözlerinde belirmiş bir şefkatle. "Bu memleketi kurtarırsa, senin gibiler kurtaracak."

Adının Mustafa olduğunu öğrendiğim başak saçlı erkek çocuğu aniden asker selamı verdi, kafasını kaldırdı ve göğsünü gururla kabarttı. "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!"

"Helal koçuma be!" Garson gülerek başını iki yana salladı. "Sen eve git, ben akşam uğrayacağım. Sana yemek getireceğim, tamam mı? Şimdi veremem, o gudubet herif içeride. Para vereyim, kendine bir şeyler al, he?"

"Mendillerimi bitirmeden gidemem, Halit abi. Hepsini satmam lazım bugün."

"Oğlum millet ne yapsın mendili? Vereyim mendillerinin parasını, git eve."

"Baksana," dedi Karan gözlerini ikisine dikerek. Garson anında toparlanarak resmi bir şekilde, "Buyurun, efendim?" dedi.

Karan parmağıyla Mustafa'yı işaret edip, "Küçüğe diyorum," dedi ciddi bir sesle.

"Rahatsız mı etti, efendim?" Garson zorda kalmış bir şekilde bir Karan'a, bir Mustafa'ya bakıyordu. Mustafa çekingen ama sarsılmaz bir duruşu giyinerek Karan'a baktı, gözlerinde gördüğüm çaresizlik o kadar belirgindi ki ayağa kalkıp ona doğru yürümek ve hiçbir şey söylemeden onu tutup bağrıma basmak istiyordum.

"Yok." Karan parmağıyla çocuğa gelmesini işaret etti. "Gel bakalım, Küçük Adam."

Çocuk ağır adımlarla Karan'a doğru yaklaştı, gözlerinde keskin bir ifadeyle Karan'a bakıyordu.

"Şimdi seninle bir ödül oyunu oynayacağız. Sana bir soru soracağım ve sen doğru cevap verirsen, kazanmış olacaksın," dedi Karan sakince. "Ve kazanırsan, ben tüm mendillerini satın alacağım ve kazandığın için de sana ödül vereceğim."

"Ne ödülüymüş bu?"

"Para."

"Ben hak etmediğim parayı almam, abi," dedi çocuk kaşlarını çatarak.

"Kazanamazsan zaten almayacaksın. Hiç öyle yarışmalara denk gelmedin mi televizyonda?"

Çocuk bir süre düşündü, sonra aklına yatmış olacak ki, "Soru nedir?" diye sordu.

Karan, çocuğun tam gözlerinin içine bakarak, "Allah nerede?" diye sordu.

Çocuk durdu, dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Elini kaldırdı, avucunu kalbine bastırdı, bir an olsun düşünmeden, "Burada," dedi.

Karan gülümsedi, gözlerini kıstı. "İkinci soru," dedi tek nefeste. "Atatürk nerede?"

Küçük Mustafa, masmavi gözlerine yayılmış bir parıltıyla işaret parmağını kaldırdı. Parmağını şakağına bastırarak zihnini işaret etti. "Burada," dedi.

Karan elini Mustafa'nın omzuna koydu, omzunu sıkarken küflü siyah gözleri şu an parıl parıl parlıyordu.

"Halit abin doğru söyledi, Mustafa," dedi boğuk bir sesle. "Bu memleketi kurtarırsa, yalnızca senin gibiler kurtarabilecek."

Mustafa'nın dudakları yukarı kıvrıldı, o an gerçekten gururlandığını gözlerimle görmüştüm. Şu an gururlanan yalnızca Mustafa değildi aslında. Karan'ın da gurur dolu gözlerle karşısındaki çocuğa baktığını görebiliyordum.

Karan küçük çocuğun mendillerini satın almış, çocuğa ödül olduğunu inandırdığı bir miktar parayı vermiş, yine ödül olduğuna inandırdığı yemeği ısmarlayarak karnını doyurmuş ve doğru eve gitmesini istemişti. Küçük Mustafa gözden kaybolduktan birkaç saat sonra bizimkiler buradaydı, sonunda gelmişlerdi.

Moralim o kadar bozuktu ki kendimi hiçbir şekilde ortama adapte edemiyordum. Birinin göğsümdeki ağırlığı çekip almasını, benden koparmasını istiyordum. Kalabalığın içindeyken bile yapayalnızdım. Yaratıcı sanki benden her şeyimi almıştı. Hissettiğim bu karmaşık duyguları da içimden söküp alamaz mıydı?

Kendimi hiçbir şey yapmak istemeyecek kadar kötü hissediyordum, masada olan herkes bunun farkındaydı. Bedirhan bile beni güldürmek ya da neşemi yerine getirmek için şakalar yapmıyor, sadece sessizce bir şeyler içerek beni izliyordu. Her nedense masadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissetmeye başlamıştım.

"Baksanıza," dedi Billur, elindeki kahve fincanını masanın üzerine bırakıp ve uzun, siyah ojeli tırnaklarını masanın üzerine vurarak ritim tutmaya başladı. "Bir şeyler yapalım mı? Şu üzerimizdeki ölü toprağını kaldırıp atmanın tek yolu bir şeyler yapmak bence. Öylece oturacak mıyız? İzmir'deyiz!"

Halsiz bir şekilde ona baktım, o da bana baktı ama gözlerime uzun süre bakamadığını fark ettim, çünkü gözlerini hemen kaçırıp Bedirhan'a çevirmişti. Neden kimse yaptığımın bir yanlış olduğunu söylemiyor, konuyu değil açmak, sanki öyle bir şey olmamış gibi davranıyordu?

"Ne yapalım, çiroz*?" diye sordu Bedirhan, sesine katmaya çalıştığı neşeye rağmen sesi öylesine durgun geliyordu ki.

"Benim bir fikrim var," dedi Karan yavaşça.

O an tüm gözler Karan'a dönmüştü, ben de dahil olmak üzere herkes ona bakıyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın külünü ortadaki kül tablasının içine silkip, kalın dudaklarını yavaşça yalayarak ıslattı.

"Kalkın gidelim, gittiğimizde görürsünüz," dedi tüm meraklı bakışların ucuna iliştirilmiş soru işaretlerini fark etmiş gibi.

Kafeden ayrılıp araca geçtiğimizde neredeyse akşam olmak üzereydi. Güneş gökyüzünün üstünde sönmek üzere olan bir izmaritin ucunda yanan turuncu ateşe benziyordu.

Yolculuğumuz çok uzun sürmedi, trafik çok yoğun değildi ve hava gerçekten ılıktı. Fuar alanı olduğunu anladığım yere geldiğimizde kaşlarımı çatarak olduğumuz yeri inceliyordum. Araçtan inip fuar alanının bahçesi olduğunu düşündüğüm uzun yolda ilerlemeye başladık. Gerçekten yürü yürü bitmiyordu.

Bir an gözlerim yukarı doğru kaydı ve o an, gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını sorguladım. Hemen karşımda, ağaçların arasında görünen dev bir dönme dolap vardı. Şaşkınlığın tıpkı zehirli bir gaz gibi, ortalama yetmiş yıl içinde seni öldürebilecek olan o oksijen misali havaya dağıldığını hissettim.

"Lunapark?" dökküldü dudaklarımdan, sesim titremişti.

Karan'ın güçlü kolunun belime tıpkı bir yılan gibi dolandığını hissedince gözlerim kısıldı, dudaklarımı birbirine bastırarak hemen karşımda duran o dev gibi görünen dönme dolaba bakmaya devam ettim. Karan dudaklarını bebek saçlarımın çıktığı yere bastırdı, yavaşça öptükten sonra derin bir nefes aldı.

* Çiroz: Çok zayıf, sıska kimse.

"Tam kız çocuklarına göre bir yer değil mi sence de?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Karan beni belimden tutmaya devam ettl. Attığı her adım benim de attığım adıma dönüşüyordu. Lunaparkın içine girdiğimizde ilk kez canlı bir şekilde lunapark gördüğüm için şaşkındım. Billur tıpkı zıpır bir çocuk gibi oradan oraya koşturuyor, İzmir'i öven cümleler kurarak tüm ilgiyi üzerine topluyordu.

Karan nasıl beni zihnimden uzaklaştırmanın bir yolunu buluyordu? Hem de her defasında...

Bedirhan'ın gözlerini Karan'a dikerek son derece dikkatli bir şekilde Karan'a baktığını fark ettim. Karan belimi serbest bıraktı, lunaparkın ortasında öylece dikiliyordum ve Karan yavaşça Bedirhan'ın yanına gitmişti. Her ne kadar benden uzak olsalar da Bedirhan'ın, "Bu kızı şu an buraya getirmemiz ne kadar doğru bir fikir?" diye sorduğunu duydum. Ah. Benim için endişeleniyordu.

"Gayet doğru bir fikir," dedi Karan yavaşça. "Ayrıca ben açıklama yapmayı gerçekten sevmem, Bedirhan. Bir şey yapıyorsam vardır bir bildiğim."

Gözlerimi yumup onları duymamayı diledim, yanaklarımın içini ısırıyordum. Defne'nin omzuma dokunmasıyla olduğum yerde hafifçe irkildim. "Sakin ol," dedi kısık bir sesle.

"Öyle aniden yaklaşırsan..."

"Aniden yaklaşmadım, dibindeydim zaten," dedi şaşkın şaşkın.

Sessiz kaldım. Defne yavaşça omzumu okşayarak, "İyi misin?" diye sordu, sesinde şefkat vardı ve dokunuşu da sesinin izlerini taşıyordu.

Buna da cevap vermedim. Sadece oyuncakları izledim.

Kendimi pek iyi hissetmiyordum ama bunu ablama söylemek, hissettiklerimi durmaksızın dillendirmek istemiyordum. Kendi içimde yanan bir yangın gibi ya tamamen yanıp yok olacaktım ya da içime yağmurlar yağacaktı ve yangın çok büyük hasarlara neden olmadan kendiliğinden sönecekti.

Yangınımı kimsenin söndürmesini istemiyordum. İstiyordum, istemiyordum. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Herkes bir oyuncağa binmek için yanımdan bir bir ayrılmaya başladığında, ben bu koca lunaparkın ortasında durmuş hemen önümde yükselen, ağır ağır hareket eden dönme dolabı izliyordum.

Biri aniden bacağıma bir şeyle vurunca irkildim, gözlerimi hızla omzumun üzerinden arkaya doğru kaydırdım ve o an gördüğüm yüz benim kısa süreli şoka uğramama neden oldu. Yaşar amca buradaydı, İzmir'deydi.

Elini yarasına bastırmış, yarasını açan şehre adımını atmıştı.

"Yaşar amca!" dedim şok içinde. Karan'ın neden yanıma gelmediğini o an anlamıştım. Yaşar amcanın yüzünü saran şefkatli gülümseme, biri iri

diğeri kısık bakan kahverengi gözlerine de hızla yayıldı ve kollarını açarak bastonunu salladı.

"Sarılmayacak mısın yoksa?"

Başta duraksadım. O hep gördüğüm yüzün sahibi olmasına rağmen sanki günlerdir birbirimizi görmüyormuşuz gibi onun kollarına sığındım. Kollarını bana sıkıca sarıp beni göğsüne bastırırken aslında ona kırgın olduğumu biliyordu ama yaptıklarımdan dolayı yaşadığım utanç, kırgınlığımın önüne bariyerler yerleştirmişti.

"İzmir'in kalbinin attığı yerde olduğunu duyunca dayanamadım geldim," dedi Yaşar amca. "Zaten buraya yakınlarda bir yerdeydim."

"İzmir'in kalbi mi?" Ondan ayrıldığımda çehreme yayılmış somut bir şaşkınlıkla onun gözlerinin içine baktım. "İzmir'in kalbi burası mı?"

Yaşar amcanın gözlerinin kenarlarını süsleyen kaz ayakları derinleşti, her ne kadar gülümsüyor olsa da gözlerinde bir uçurum vardı ve o uçurumda mazi alev almış yanıyordu. "Hayır." Bastonunu kaldırdı, gözlerim bastonunun ucunu takip ettiğinde dönme dolabı gösterdiğini fark ettim. "İzmir'in kalbi burası."

"Dönme dolap?"

"Ege Güneşi."

İhtişamlı bir şekilde ağır ağır dönen Ege Güneşi'ne bakarken her nedense Yaşar amcanın bu şehirdeki anılarından bir tanesinin de Ege Güneşi'nde yaşadığını düşünüyordum. Kederli gülümsemesi gitgide acı bir ifadeye dönüştü. Bastonunu yavaşça indirdikten sonra gözlerini yüzüme çevirdi.

"Benimle Ege Güneşi'ne binmek ister misin?"

Başımı yavaşça salladım. Onu kırmak istemiyordum. Yanaklarımın içini ısırarak onunla birlikte Ege Güneşi için bilet almaya gittik. Biletimizi aldığımızda Yaşar amca Ege Güneşi'nin giriş kapısını araladı, merdiveni ağır ağır çıktı ve tekrar durup kafasını kaldırarak Ege Güneşi'ne baktı.

Görevli bize yardımcı olmuştu. Kabinlerden birine bindikten sonra sessizce beklemeye başladım. Yaşar amcayla göz göze gelmiyorduk. Babamla ilgili olanların sorumlusunun ben olduğumu bildiğini biliyordum. Yaşar amca yaşını almış bir adamdı, bu dünyada birçok şeyle karşılaşmıştı ve kesinlikle bir insanın yürüyüşünden bile o insanla ilgili birçok sonuç çıkartabilirdi.

Ege Güneşi yavaşça hareket ettiğinde bir an duraksadım, kalbimin atışları değişti. Yaşar amca gülümseyerek beni izliyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi etrafta gezdirdim ve Karan'ın hemen karşıda öylece dikilmiş beni izliyor olduğunu gördüm. Dönme dolap hareket ettikçe yavaşça yukarı doğru yükseliyorduk.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Yaşar amca, durdum, bu sorunun te-

mellinde bindiğimiz dönme dolap yoktu, biliyordum.

Gözlerimi Karan'ın yavaşça küçülmeye başlayan bedeninden ayırıp ellerime diktim, parmaklarımla oynamaya başladım. "İyiyim."

"Paramparçasın," dedi kederli bir sesle. "Tıpkı bir yapboz gibi."

Yutkundum. "Bilmiyorum."

"Pişman mısın?" Derin bir nefes aldı. "Olanlardan dolayı."

Tekrar yutkundum. Kelimeler tıpkı diken gibi boğazıma saplanıyordu ve harflerin yaralanan köşelerinden kan sızıyordu. "Bilmiyorum," dedim tekrardan, gerçekten bilmiyordum.

"Ona kızgınsın, değil mi?" diye sordu derin bir nefes alarak. Kafamı çevirip manzaraya baktığımda durgunlaştım. Güneş sanki hemen karşımda dimdik durmuş, avuçlarında yanan ateşle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ama avucunda yanan ateş sönmek üzereydi. "Ama kendine daha fazla kızgınsın."

"Bu doğru," diye fısıldadım. "Ona kızgınım ama kendime çok daha fazla..."

"İşlediğin sadece bir suç değildi, aynı zamanda bir günahtı," dedi Yaşar amca ama sesi o kadar naifti ki beni suçlamadığını anlayabiliyordum. "Şimdiden sonra ne yapacaksın? Yani bir planın var mı? Şunu yapacağım, bunu yapacağım diyebilir misin?"

"Sanırım sınava gireceğim." Dudaklarımı yaladım. "Elimden geleni yapmaya çalışacağım."

"Başka?"

"Artık oraya dönmek istemiyorum," dediğimde, dilimin kilidinin kırıldığını fark etmemle duraksamam bir oldu, çünkü bu gerçeği kendime bile şimdi itiraf ediyordum.

Rüzgârın haşin dokunuşları saçlarımı uçuşturdu, Mikail*'in kutsal ellerinin yanaklarıma dokunduğunu hissettim. Yaşar amca hiçbir şey söylemiyordu, sadece beni izliyordu ve ben böyle zamanlarda, yani Çakıl adamları beni bu kadar dikkatli izlediği zamanlarda tüm yaralarımla savaş alanının ortasında dikilmiş, kan revan içindeyken karşımdakinin bana bir el daha ateş etmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum.

"Dönmek istemiyorsan dönmezsin," dedi Yaşar amca aniden. "Bunu Karan'a söylemen yeter, biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Zaten çok zor şeyler yaşıyor," diye fısıldadım soğuk bir gece ölmek üzereymişim gibi titreyen sesimle. Onun yaşadıklarını düşünmek boğazımın düğüm düğüm olmasına yol açıyordu. "Sonra bir de benim yaptıklarım... Karan zaten çok yorgun ve ben onu daha çok yoruyorum, bunu yapmayı istemiyorum."

"Yanlış düşünüyorsun. Sen Karan'ın ayakta kalmasını, daha güçlü ol-

* Mikail: Evrendeki doğa olaylarından görevlidir.

masını sağlıyorsun. Sen onun gücüsün."

Yutkundum, bir avuç cam yutmuşum gibi acıyla yüzümü buruşturdum ve Ege Güneşi tam tepede durdu; gözlerimi batmak üzere olan akşam güneşine çevirdim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. "Babama böyle bir şey yaptığım için."

"Hayır," dedi tek seferde. "Ama babana çok kızgınım."

"Neden?"

"Sana böyle bir şey yaptırdığı için."

Bir an bu konu bana öyle ağır geldi ki, gözlerimi yumarak ayağa kalkmak ve kendimi Ege Güneşi'nin tam tepesinden aşağı, zemine bırakmak istedim. Bu istek bir kor olup göğsümün altındaki kalbin yerini alarak atmaya başladığında, "Biri gelecek, demiştin," diye fısıldadım. "Karan için."

"Biraz erteledim," dedi gülümseyerek. "Ama gelecek."

"Bu kişi kim?"

"Bu haldeyken bile Karan'ı düşünüyorsun. Aslında siz birbirinize o kadar çok benziyorsunuz ki..."

Benziyor muyduk? O, ben söz konusu olduğumda kendine ait tüm sıkıntıları, dertleri, sorunları bir köşeye iterek sadece bana yoğunlaşıyor ve benim için çabalıyordu. Peki ben? Bencil miydim? Yoksa gerçekten başıma örülmüş onca ölümcül ağa rağmen, o ağları ellerimle parçalayarak ona doğru mu koşuyordum?

"Tek bir şey soracağım," diye fısıldadım.

"Evet?"

"Karan'ın babasının, annesini kimle aldattığını biliyor muydun?"

Yaşar amca kahverengi gözlerini sönmek üzere olan güneşe çevirdi, güneşi uzun uzun izledi ve güneşin solgun turuncu renkleri gözlerinin kahverengisinin içinde tıpkı tutuşmuş bir ahşap gibi yanmaya başladı.

"Sadece adını biliyorum," dedi, durgun sesinin tınısından dökülen ihanet rengindeki harfler yan yatmış, kemikleri kırılmış bir halde öylece yere yığılmıştı. "Hikâyesini bilmiyorum."

"Adı ne?"

Yaşar amca gülümsedi. "Tek bir şey soracağını söylemiştin."

"Zaten tek bir şey sordum, bu sorunun birkaç tane cevabı olmalı ama o cevapları alamadığım için sorumu genişletmek zorunda kaldım."

"Sen çok zeki bir kızsın," dedi kaşlarını kaldırarak. Gözleri hâlâ güneşteydi. "Güneş."

Gözlerimi güneşe çevirdim, kaşlarımı kaldırdım. "Batıyor."

"Adı Güneş."

Bir an tüylerimin diken diken olduğunu hissettim, gözlerim bir bıçağın ucundan damlayan kan gibi ifadelerini Yaşar amcanın gözlerine damlat-

maya başladığında, Yaşar amcanın bakışları da artık benim gözlerimdeydi. "Kara Güneş," diye fısıldadım, dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi tekrar güneşe çevirdiğimde kalbim yanıyordu. "Karan'ın dövmesi."

"Karan'a göre karanlık güneş onu temsil ediyordu, yani kendisini," diye fısıldadı Yaşar Amca. "Annesinin çizim defterinde bulmuş, bir süre bana hiç bahsetmemişti bu konudan ama Işık'ın çizim defterindeki notu ve çizimi gördüğümde o dövmenin neden Karan'da olduğunu anlamıştım. Karan'a göre Kara Güneş kendisiydi."

"Ama sen o Kara Güneş'in kim olduğunu anlamıştın, değil mi?" diye sordum, gözlerime batmaya başlayan yaşların acısını kirpik diplerimde hissediyordum ama ağlamamam gerekiyordu.

"Ben anladığımda Karan çoktan o dövmeyi yaptırmıştı, hiçbir şey bilmiyordu ve ben de ona hiçbir şey anlatamadım. Ona dövmeyi sildirmesini istediğimi söylediğimde benimle uzun süre konuşmamıştı."

"Ben... O dövmenin gerçekten onu temsil ettiğini düşünmüştüm," diye mırıldandım, dönme dolap yavaşça harekete geçince köşedeki demir korkuluklara tutundum. "Böyle bir şeyin olabileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi."

"Karan bunu bilmesin," dedi kuru bir sesle. "En azından bir süreliğine. Çünkü birçok şeyi bir anda öğrendi, öğrendiklerine bir yenisi daha eklenirse gerçekten onu toparlamamız daha zor olacak. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Her ne kadar bu benim vicdanımın üstüne konmuş ağır bir yük olsa da başımı ağır ağır salladım. "Anlıyorum," diye fısıldadım. "Kimse annesinin ölümüne sebep olmuş bir kadının gölgesini bedeninde taşımak istemez."

"Öyle," dedi Yaşar amca ama sesi bir anda gerçekten çok fazla durgunlaşmıştı.

"O kadını tanımadığına emin misin?"

"Evet, onu görmedim. Yalnızca adını biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama benim yaşlı kalbim, onun kötü bir kadın olmadığını fısıldayıp durdu bana yıllarca."

Güneş o insanlardan biri miydi? Gerçekten kötü müydü? Yoksa gerçekten iyi miydi? Masum muydu? Yoksa suçlunun ta kendisi miydi? Kim gerçekten tamamen iyi ya da tamamen kötüydü ki?

Zamanın kırdığı binlerce insan vardı.

"İzmir," diye fısıldadım gözlerim manzarada dolaşırken. "Güzel şehirmiş."

"Şehri içindekiler güzelleştirir," dedi Yaşar amca. "Tıpkı insanları da içindekilerin güzelleştireceği gibi."

Yaşar amcanın İzmir ile ilgili anılarını biliyordum ama ona bir şeyler sormak, yarasını deşmek istemiyordum. Onun şu an İzmir'de olması bi

başlı başına bir meydan okumayken, onun bu meydan okumasına köstek değil destek olmak istiyordum.

"Ne zaman geldin?" diye sordum, onunla sizli bizli konuşmaya alışkın olduğumdan ona senli konuşmak çok garip geliyordu bana ama Yaşar amcayı kızdırmak da istemiyordum açıkçası.

"Birkaç saat önce," dedi. "Billur'dan İzmir'e gideceğinizi öğrenmiştim." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Benim için zordu."

"Zor muydu?" Dönme dolap tekrar aşağı kadar indi, birkaç saniye durduktan sonra yukarı doğru hareket etmeye başladı. "Neden?"

"Ablam mutlaka anlatmıştır," dedi gülerek. "Kötü hissetmene gerek yok."

Sessizce başımı salladım. "Burada olmak sana kötü hissettiriyor, değil mi?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "İzmir güzel."

"Evet."

"Ama çirkin de olabilirdi," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Neden?"

"O olmasaydı," diye fısıldadı, gözlerini tekrar manzaraya çevirip elindeki bastonun ucuyla kabinin zeminine ağır ağır vurdu. "İzmir'den onu çıkart, İzmir İzmir olmaz; onu İzmir'den çıkart, o İzmir'siz yaşayamaz."

Gülümsedim. "Onu hâlâ seviyorsun."

"Bir yerden aşağı düştüm," dediğinde geçmişin kırıklarını taşıyan gözleri dalgındı. "Çok aşağı, çok aşağı düştüm..." Derin bir nefes aldı. "Çok aşağı, en aşağı düştüm." Gözlerini yumdu, İzmir'in rüzgârı yüzüne dokundu, yanağını okşadı. "Çakıldım yere, parçalandım, öldüm sandım. İçimde bir kalp durdu, duran kalbin içinde başka bir kalp attı. Duran benim kalbimdi, atan kalbin ona ait olduğunu anladığımda, her şey çoktan bitmişti." Gülümsedi, kirpiklerinin diplerini parlatmaya başlayan yaşları gördüm, o anda kalbimin atışları yavaşladı. "İçimde ölmeyen bir kadını taşımak çok büyük vebalmiş, biliyor musun? Ben öldüm, onu öldüremedim."

"Vebal," diye fısıldadım.

"Evet, vebal," dedi yavaşça. "O benim vebalimmiş."

Aramıza örülen sessizlik duvarının arkasında bir geçmiş kendini tekrar ediyordu. Kırıklarla dolu bir iskeletin sallanan kemikleri yavaşça birbirine tutunarak tekrardan kaynarken, en başından kırılmak zorunda kalacakları çok ortadaydı ama kemik, tekrar kırılacağını bilse de kaynardı.

Acı, tekrar çekileceği bilinse de üstüne koşulan bir ateş pervanesiydi, hızla dönüyordu ve sen ona kapıldığın anda parçalara ayrılmaya başlıyor, en başından ateşin tadını alıyordun.

Yaşar Çakıl'ın acısı kaç yaşına gelirse gelsin onu terk etmemiş, hatta yıllar katlanıp birbirlerinin üstünü yorgan misali örtmüş olmasına rağmen

onun acısı mümkünmüş gibi daha da büyüyerek zamanın içine yayılmıştı.

Dönme dolap son kez dönüp durduğunda artık konuşmuyordu, sessizlik onun omuzlarına çökmüş söküklerle dolu bir paltoydu ve paltonun iç ceplerinde maziye ait fotoğraf kareleri yer alıyordu.

Dönme dolaptan inip lunaparkın içine doğru yürümeye başladım. Yaşar amca dönme dolaptan inmedi. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu kavramıştım. onun ihtiyacına gölge düşürmeden ondan uzaklaşmıştım.

Bir süre sonra hemen karşımdaki gondolun son sürat hareket ederek gökyüzüne uzandığını gördüm ve bu baş döndürücü yolculuğun içine sıkıştırılmış çığlık sesleri lunaparkın içini doldurdu. Kaşlarımı hayretle kaldırarak gondola baktım, en tepede oturan ikiliyi görür görmez dudaklarım aralandı ve ağzım kocaman açıldı. Bedirhan ve Billur en uca, yani en tepeye binmişlerdi ve gondol ne zaman yukarı doğru hareket etse, aşağı düşecek gibi sarkan bedenleri birbirine yılan gibi dolanıyordu.

Bedirhan'ın attığı yardım çığlıklarını dinlerken şaşkına dönmüştüm.

"Bu salaklar orada ne yapıyor?" diye söylendim kaşlarımı çatarak.

"Kızıl Kafa, Bedirhan'ın aklını alıyor," dedi aniden arkamdaki sesin sahibi, olduğum yerde yavaşça sıçradım ama ses tanıdık olduğundan hemen sakinleştim. Gözlerim yavaşça Karan'ı buldu, gözlerini gondola çevirmiş onları izliyordu. Dudakları yukarı kıvrılır gibi olunca donup kaldım. "Çocuk gibi eğleniyorlar."

Gondol bir kez daha yükselmiş olacak ki Bedirhan, "Allah'ım sana geliyorum, hem de uçarak geliyorum! Yoksa bu melek olduğumun bir kanıtı mı?" diye bağırdı.

Kaşlarımı kaldırarak o tarafa baktım. Bedirhan gondolun korkuluğundan bedenini aşağı doğru sarkıtmıştı ve yanakları zayıf olmasına rağmen rüzgârın etkisiyle titriyordu. Başımı iki yana salladım.

"Ya otur şuraya!" Billur Bedirhan'ı çekerken kahkaha atıyor, arada sırada kalkıp ayakta dikilerek gondolun gücüne meydan okuyordu. Tüylerimi diken diken eden bu görüntüyü izlemeye devam ettim. Karan kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekerek göğsüne yaslanmamı sağladı.

"Ege Güneşi'ne benimle binmeni istiyordum," dedi erkeksi bir sesle. "Ama o moruk seni benden çaldı."

"Böyle konuşma." Yutkundum. "Onun İzmir'e gelmesi büyük bir adım. Senin için geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Karan sessiz kaldı, çenesini başımın üstüne bastırdı ve çenesini yavaşça saçlarımın içine sürttü. Sessizce gondolda uçmaya çalışan arkadaşlarımı izlerken olduğum yeri sorgulayıp duruyordum. Babamı merak ediyordum, bu elimde değildi. O ihbarı yapan ismi merak ediyordum, bu da elimde değildi. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum ve bendeki etkilerinin ne kadar ağır olduğunu hissedebiliyordum ama pişman olduğumu kendime

f edemiyordum. Bu da elimde değildi.

"Dedene hâlâ kızgın mısın?" diye bir soru attım ortaya. Bu da soru muydu? Elbette kızgın olmalıydı. Bu onun hakkıydı ama Yaşar amcanın sorumlulukları, düşünceleri ve Karan'a karşı olan koruma içgüdüsü göz önünde bulundurulduğunda, Yaşar amcanın da kendine özgü haklı sebepleri vardı.

"Değilim," dedi kısık sesle. "Hiç olmadım."

"O halde neden onunla konuşmuyorsun?"

"Kendime kızgın olduğumdan," dedi kısaca.

Ona söylediği bu şeyle ilgili sorular sorabilir, belki asıl cevabı ondan alabilirdim ama yapmadım. Kafam çok doluydu, o gece olanları zihnimden silemiyordum ve sanırım silme şansım olsaydı da silmeyi istemezdim. Yaptıklarımdan kaçmak, yapacaklarıma engel olmayacaktı; oysa yaptıklarımla savaşmak, ileride yapacaklarımı yapmamam konusunda bana hayati nitelikte dersler veriyordu.

Defne elinde büyük, pembe bir pamuk şekerle yanıma geldiğinde Karan'dan ayrıldım. Sergen onun arkasından yürüyordu, etrafı kolaçan ederken yüzünde sakin bir ifade vardı. Defne, pamuk şekerinden bir çentik koparıp ağzıma uzattı, başımı iki yana sallayınca pamuk şeker parçasını kendi ağzına attı.

Nasıl hiçbir şey olmamış, ben yanlış bir şey yapmamışım, ailemizden birisine zarar vermemişim gibi davranıyordu anlamıyordum ama onun iyi olmasını o kadar gönülden istiyordum ki, gerisi hiç önemli gelmiyordu gözüme.

"Oyuncaklara binmek istiyorum," dedi Defne, yüzünü saran buruk tebessümü gördüğüm an, aslında her şeyin zihnindeki tazeliğiyle bir kez daha yüzleşmiş oldum ama o kadar profesyonelleşmişti ki, bir şeyleri benden daha rahat saklayabiliyordu artık. "Sen de benimle birlikte binmek ister misin?"

Etrafıma bakındım. "Bilmiyorum."

"Hadi ama..." Elimi tutup beni çekiştirdi. "Hiç mi hoşuna giden bir oyuncak yok?"

Sergen, Karan'ın yanına yürüdü, aralarında kısa bir konuşma geçti ama ne konuştuklarını duyamamıştım. Gondol durmuş, gondoldaki insanlar yavaşça inmeye başlamıştı. Gondola doğru ilerlemeye başladık, Karan ve Sergen de arkamızda yürüyordu. Gondolun giriş kapısının önünde durdum ve gözlerim Bedirhan'ı aradı. Billur sırıtarak demirin altından geçip gitti, Bedirhan'ı görmeyi başardığımdaysa donup kalmıştım.

Yüzü bembeyaz kesilmişti, titreyen bacaklarıyla birkaç adım attı, du bana baktıktan sonra demire tutunup, "Rabbim!" diye bağırdı. Herkes kıyordu. "Rabbim tam sana geliyordum, kanadımdan vuruldum!"

[redacted] bir

yandan da gülüyordu. "Aptal adam..."

"Kes kız, bitli," diye homurdandı Bedirhan, gerçekten kireç rengindeydi. "Aklı olan biner mi şu şeye?" Bedirhan titreyerek aşağı inmeyi başardı, bize doğru yürürken hâlâ titriyordu.

Bir süre durmadan çekişmeye devam ettiler. Billur, Bedirhan'ı tekrar gondola bindirmekle tehdit edince Bedirhan hemen suspus olup Sergen'in arkasına saklandı ve uzun süre Billur ile hiç muhatap olmadı. Üzerimdeki ölü toprağına rağmen onlara ayak uydurmaya çalışıyordum ama Karan'ın gözleri gözlerime ne zaman takılsa yakalanmışlığın verdiği durgunlukla öylece ona bakıyordum.

"Salıncaklara ne dersiniz?" diye sordu Defne, bir an onun bu kadar hayat dolu davranması tuhafıma gitse de parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Rengârenk salıncakları görünce kaşlarımı kaldırdım. Bu salıncaklar ona öyle çok benziyordu ki...

"Ona mı binmek istiyorsun?" diye sordu Sergen, bakışlarım bu kez Sergen'e kaydı. Gözleri şu an olduğundan çok daha açık renk görünüyordu. Defne ile gözlerinin birbirlerine benzediğini fark etmiştim.

Defne başını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Hep birlikte binelim mi?"

"Yaş sınırı falan yok mu onda?" Karan'ın sorusu sessizliğe yol açtı.

"Yaş sınırı derken?" diye sordu Bedirhan dumura uğramış halde.

"Ne bileyim, kazık kadar insanların binmesi ne kadar doğru? O şey sizi dayamaz ki."

"Seni dayamaz tabii katana'm," dedi aniden Bedirhan. "Şu boya posa, fiziğe bak be!"

"Katana ne be?" diye sordu Billur.

"Sen sus," dedi Bedirhan. "Cahil sümük."

"Asıl sen sus, korkak tavuk."

"Kes be, leblebi tozu."

"Asıl sen kes, kurbanlık sığır."

"Ay bana mı dedin onu sen? Asıl sığır sensin, manda!"

Orada öylece durmuş ikisinin sürdürmeye devam ettikleri saçma sapan kavgalarını izlerken zihnim gerçekten bambaşka bir yerdeydi. Karan da en az benim kadar bilgisizdi konu oyunlar ve oyun parkları olduğunda. Sergen'in yarım saat süren lunapark açıklamasının sonunda yetişkinlerin de o salıncaklara binebildiğini anlamıştı. Her ne kadar pek gönüllü olmasa da hep beraber dönen salıncak için bilet gişesinden jeton alıp sıranın gelmesini beklemeye başladık. Yaşar amcanın tekrar dönme dolapta olduğunu görmüştüm, dönme dolapta dönen tek kişi oydu ve durgun gözlerle şehir manzarasını izliyordu.

* Katana/Kadana: İri yapılı bir cins at.

Bu çok hüzünlü bir görüntüydü.

Karan hemen arkamdaki salıncağa bindi, ben onun önündeydim ve benim önümde de Bedirhan oturuyordu. Karan'ın arkasında Sergen, Sergen'in arkasında Defne vardı ve Billur hepimizi izlemek istediğinden en arkaya oturmuştu. Salıncaklar başta bana pek güvenli gelmese de yorum yapmadım. Salıncaklar önce yavaş bir şekilde dönmeye başladı, kalbimin atışları sakindi ama ağır ağır yükselmeye başladığımızı fark ettiğimde bir an panikledim.

Gözlerim Bedirhan'a kaydı, salıncağın demirlerine sıkıca tutunmuş bacaklarını sallayarak gülüyordu. Korkulacak bir şey olmadığının farkındaydım ama sanki aniden ayaklarım yerden kesilmişti, bu his göğsümün içindeki buzların çözülerek soğuk suların bacaklarıma kadar akmasına neden olan türden bir histi.

Bakışlarım yavaşça arkaya doğru kaydı, Karan sakin görünüyordu ama bir an için o salıncaktaki görüntüsü bana çok komik geldi. Ona baktığımı fark edince kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne bakıyorsun, cüce?"

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Komik görünüyorsun."

Karan kaşlarını çattı ama yorum yapmadı, hemen arkasında duran Sergen boşboş gözlerle etrafa bakıyordu, bacakları dönerken yanından geçtiğimiz büyük, dalları neredeyse salıncaklara kadar uzanan ağaçların dallarına çarpıyordu. O kadar mutlu -tıpkı seri katil gibi- görünüyordu ki... Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra zihnime zehir gibi yayılan bu huzuru hak etmediğimi düşünerek kaşlarımı çattım.

Yavaşça önüme döndüm, Bedirhan bacaklarını sallayarak dallardan korumaya çalışırken, "Kız kazık kadar insanlarız, ne işimiz var bizim burada?" diye sordu gülerek.

Billur'un en arkada keyifli keyifli güldüğünü duydum ama sesler rüzgârın uğultusundan dolayı kesik geliyordu kulağıma. "Sergen, inanılmaz eğleniyor görünüyorsun!"

"Sorma," dedi Sergen mekanik bir sesle. "O kadar eğleniyorum ki, ancak bu kadar olur."

Defne gülerek, "Neden tadını çıkartmıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim tekrar arkaya kaydı, Karan'la göz göze gelince duraksadım. Bakışlarının beni takip ettiğini şimdi anlamıştım. Kara gözleri gecenin içinde açılmış büyük bir çift yara gibiydi, o yaranın kabukları benim gözlerimdi ve ne zaman onunla göz göze gelsem, yarasına kabuk gibi bağlanıyordum.

Şu an asla yapmayacağı bir şeyi yaptığını, çocukça bir şeyin içinde olduğunu görebiliyordum ama bunu benim için yaptığını da biliyordum. Hangi güç Karan Ali Çakıl'ı bu salıncağa bindirip dönmeye ikna edebilirdi ki? Oysa şu an buradaydı, benim için yapacaklarının sınırı olmadığını ka-

nıtlarcasına hemen yanı başımdaydı. Her ne olursa olsun benim için daima burada olacağını bilmek, hâlâ açık olan yaralarıma tuz diye onu basmak gibiydi ve o, benim canıma açılan yarayı tuzdan daha çok yakıp kavuruyordu.

Sergen ve Karan'ın ifadesiz, *'bitse de gitsek'* modunun aksine diğerleri eğlenmiş gibi görünüyordu. Devamında çarpışan arabalara binmiştik, sonunda bir şeyleri geri plana itmeyi başararak tek başıma direksiyonuna oturduğum arabayı durmadan Karan'ın arabasına doğru sürüp ona arkadan önden vurmuştum ve Karan arabanın içine zor sığdığı için homurdanıp durmuştu.

Sergen durmadan Bedirhan'a çarpıyor, her defasında sinir bozucu bir gülumsemeyle tip tip Bedirhan'a bakarak aracın yanından kayıp gidiyordu. Deme ve Billur da bir olmuş durmadan Bedirhan'ın arabasına arkalı önlü vurup duruyor, köşeye sıkıştırdıkları Bedirhan'ın hareket etmesine dahi izin vermiyorlardı.

"Ama yeter ha!" diye bağırdı sonunda Bedirhan. "Kendimi E5'e çıkmış gibi hissettiriyorsunuz bana!"

Billur lacivert arabasının önüyle Bedirhan'ın yeşil arabasına bir kez daha vurarak, "Hepsi senin mi, yavrum?" diye sordu, yanlarından kayıp gecerken gözlerimi kısarak Billur'a ayak uydurdum ve Bedirhan'ın arabasının yan tarafına sertçe geçirdim.

Bedirhan kafasını direksiyona yaslayıp, "İnersem bağırsaklarınızdan fiyonk yaparım sizin, kuru karılar!" diye bağırdı. Alnını yavaşça direksiyona vurdu. "Bırakın peşimi, ne istiyorsunuz be benden? Sıkıştırdılar köşeye ne ileri gidebiliyorum ne geri! Allah belanızı vermesin be!" Direksiyonu çevirdi ama iki yandan sıkıştırıldığı için geri çıkış yapamıyordu, yüzüne çirkin bir ifadenin yayılmasına izin vererek bana Freddy Krueger* gibi baktı. "Çekiliyor musun yoksa çekilmiyor musun, eksik meme?"

Kaşlarımı kaldırıp direksiyonu yavaşça çevirdim, Bedirhan uzaklaşacağını sanarak pis pis sırıtırken aniden tekrar arabasına çarpınca bu kez gafil avlandı ve belini arabanın direksiyonuna çarptı. Acıyla inlerken, "Memesizliğine karşı büyük bir mücadele verdiğin bu dönemde ben tutmuşum sana destek olmuşum, destekli sutyenin bile sana destek olmazken! Senin yaptığına bak ama ya!" diye bağırdı. "Alacağın olsun diyeceğim de Allah senden alacağını almış! Düz karı! Doğru söyle, hastanelere gittiğinde 65 yaş üzeri hastalardan önce alıyorlar seni içeri değil mi? Eksik parçalı!"

Karan aniden diğer taraftan Bedirhan'a çarpınca, Bedirhan bu kez göğsünü direksiyona vurdu ve bu kez gerçekten ağlar gibi garip sesler çıkararak ellerini direksiyona vurmaya başladı.

* Freddy Charles Krueger, Wes Craven tarafından yaratılmış kurgusal çizgi roman karakteri. Rüyalar âleminde var olan Freddy Krueger gerçek dünyadaki insanları öldürebilmektedir.

"Ama Katana Beyciğim, sen de mi ya!"

"Herkes olmayan şeyleriyle gündeme geliyorsa, sen de şahsiyetinle gündemden asla düşmemelisin, Bedirhan," dedi Karan pis pis bakarken.

Bedirhan şoka uğramış şekilde Karan'a baktı. "Ne?" dedi kollarını iki yana açarak.

"Büyük şok," dedi Billur sırıtarak.

Bedirhan hâlâ algılayamamış gibi elleri havada Karan'a bakıyordu.

Aslında o an etrafta olan herkes gülmüştü, biz de gülmüştük ama aramızda oluşan o sessizlik köprüsü yaşananların ağırlığıyla çökmeye başladığından ne kadar gülersek gülelim, hepimiz aramıza düşen o şeyin ne olduğunu iyi biliyorduk. Bana iyi hissettirmek zorunda hissetmelerini istemiyordum ama bunu zorunluluk olarak görmediklerini de anlayabilecek kadar büyümüş hissediyordum.

Korku tüneline girdiğimizde hiçbir şeyden korkmayıp, aniden tavandan üstümüze düşen ağlardan korkmamız çok ayrı bir olaydı. Resmen Karan'ın bile ürperdiğini görmüştüm. Hatta Bedirhan o kadar çok korkmuştu ki hemen arkamızda oturuyor olmasına rağmen içinde olduğumuz aracın çalışıyor olmasına aldırmadan ön tarafa atlamış, deyim yerindeyse kucağımıza çıkmıştı. Korku tünelinden çıktığımızdaysa herkes, "Hiç korkunç değildi ya," gibisinden şeyler söylemişti. Oysa hiçbir şeyden korkmayan biz, üzerimize düşen ağlardan öyle çok korkmuştuk ki...

Çoktan akşam olmuş, lunaparkın ışıkları bir bir yanmaya başlayarak sanki mahşer yerindeymişiz gibi hissetmeme neden olmuştu. Her ne kadar rengârenk olsa da kırmızı rengin daha baskın olduğu lunapark bana gerçekten cehennemi hatırlatmıştı. İnsanları günaha sokma arzusuyla yanan cehennemin büyüleyici güzelliğiyle baştan çıkardığı ve yakmaya başladığı bedenler...

Lunaparkı oluşturan oyuncakları şeytanın insanlara oynadığı oyunlar olarak düşündüm, belki de insanlar şeytanın yarattığı oyuncaklarla oynayarak şeytanı kandırıyordu.

Yaşar amca bastonunu yere vura vura bize doğru yürürken gerçekten yorgun görünüyordu. Karan etrafa bakınmaya başlamıştı, gözleri dedesini bulmadı, Sergen ise onun tam aksine Yaşar amcayla yakından ilgileniyordu.

"Ben artık gideyim," dedi Yaşar amca. "Otelim buralarda bir yerde. Taksiyle giderim."

"Seni ben bıraksaydım, Yaşar baba," dedi Sergen ısrarla. "Hava kardı."

"Yahu ben çocuk muyum?" Yaşar amca güldü. "Hava kararmış... Kararmasın mı? Giderim kendim."

Karan hiçbir şey söylemedi. Sergen'in ısrarları yanıtsız kaldığında, Sergen fuar alanının dışına kadar Yaşar amcaya eşlik etmişti. Gökyüzünde yanan yıldızlar lunaparkın içindeki ışıkların etkisiyle çok belli olmuyordu

ama kafamı ne zaman göğe kaldırsam, bir yıldızın yaktığı ateş sanki göğsümün içinde yanıyordu.

Bir şeyler yemiştik, o kadar iştahsız hissediyordum ki yediklerimi çıkaracağımı düşünmüştüm ama böyle olmamıştı. Lunaparkın içinde boş boş dolaştık, artık hiçbir oyuncağa binmek istemiyordum ve saat gitgide daha da geç olmaya başlıyordu. Nerede kalacağımızı bilmiyordum ama emin olduğum tek şey, Karan yanımızda olduğu sürece başımız asla derde girmezdi.

Sonunda herkes yorgun düşmüştü. Bedirhan ve Billur hemen lunaparkın ortasındaki banklarda oturuyordu. Bedirhan'ın kafası Billur'un omzuna düşmüştü, uyuduğunu fark ettiğimde durgun bakışlarım onun yüzünde dolaştı. Billur dalgındı, onları izlediğimin farkına varamayacak kadar dalmıştı öylece boşluğa bakıyor, omzunda uyuyan adamın rahatını bozmamak için hareket dahi etmiyordu. Bir an için bu görüntü bana çok hüzünlü ve romantik geldi. Bakışlarımı yavaşça onlardan uzaklaştırıp Ege Güneş'ine çevirdim. Ege Güneşi'nin mor ışıkları yanmaya başlamıştı.

Sergen ve Defne'yi göremiyordum. Karan'ın gölgesini hissettiğimde gözlerimi Ege Güneşi'nden ayırmadım. Karan'ın yanımdan ayrılıp Ege Güneşi'nin bilet gişesine ilerlediğini gördüm. Hava yavaşça soğumaya başlamıştı ama bu soğuk üşütecek türden bir soğuk değildi, yine de bedenim bu soğuğu en yalın haliyle hissedebiliyordu.

Tekrar bana doğru geldiğini görünce gözlerimi ona sabitledim. Bakışları derinlerde bir yerime dokununca farkında olmadan gözlerimi yumdum. Kontrolüm bir çarmıhın üzerine gerilmişti. Karan'ın avucunu yanağımda hissettim ve sıcaklığı tıpkı cehennemden sızan o ateş kokusu gibi tenime yayılmaya başladı. Gözlerimi araladım, gözlerinde sönmüş birer ateş parçasıyla beni izliyordu ve sönen parçaların geride bıraktığı kül rengi parıltılar gözlerinin zeminine parke taşı gibi döşenmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi tenimin altındaki acıların soğuk merhemi gibiydi; sesi ruhumun derisini kaplayan yaraları saran sargı bezi gibiydi.

Başımı ağır ağır salladım, gözlerimi kırpıştırdım ve yorgun bakışlarım onun duyguların bir doğal afet sonrası çöktüğü ev enkazını hatırlatan gözlerinde asılı kaldı.

"Benimle Ege Güneşi'ne binmeni istiyorum," dedi elini yanağımda gezdirerek.

Bir süre hiçbir şey söylemeden tutsağı olduğunu düşündüğüm siyah gözlerini izlemeye devam ettim. Aramıza yayılan zaman kirpik diplerimde bir kasırga oldu, anılarımı zihnimden yoldu. Zihnimden yoldukları sadece anılarım değildi, yaralarımın üstünü bağlayan kabukları da koparıyordu.

Artık ne cennet cennetti ne de uğruna kırılan aynanın diğer yarısından Tanrı'yı izleyen, Tanrı'nın karanlık yansıması olan şeytan, şeytandı.

Artık ne soğuk gerçekten soğuktu ne de sıcak, bir buzu eritebilecek kadar sıcaktı.

Artık ne o gün o evden çıkarken şemsiyeyi açmayı reddeden kızdım ne de elinde sapı kanlı bir bıçakla babasını izleyen o kadındım.

Yaralar benim gardiyanım olmuştu, yaşadıklarımsa yaşayacaklarımın sadece bana sunduğu kadarıydı ve ben, ileride beni bekleyen nasıl bir fırtına olursa olsun, o fırtınaya doğru yalınayak, yaralar içinde, ölümün eşiğinde koşmaya devam edecektim.

İleride bir hortum, onun okyanusunun yüzeyinde gitgide büyüyerek benim kıyılarıma yaklaşacaktı; birçok kez kıyılarımı alaşağı eden o hortum, bu kez kıyılarımla birlikte beni de söküp alacaktı. Beni darmadağın eden sadece yaşadıklarım değildi, beni darmadağın eden yaşadıklarımın içine sığdırdığım yaşadıklarıydı ve iki acı birleşince, bir acıdan çok daha fazla yer kaplardı.

Biz, birbirimizin acılarını içimize hapsederken acıların bizi esir alacağını zaten biliyorduk ama bu bir savaşsa, birbirimizin silahı olmaktan asla çekinmezdik.

Onun elini tuttum, bu her zaman yaptığım bir şeydi ama her defasında çok daha büyük anlamlar yüklüyordum bu eyleme. Her şeye karşı, zamana karşı bile onunla birlikte olup bir şeylere meydan okurken, aslında birbirimizin topraklarına saldığımız köklerin daha da derinlere ulaşıp, tamamen bizden bir parça haline gelmesine izin veriyorduk.

Beni dönme dolaba doğru yürüttü. Dönme dolaba bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Koyu mor ışıklar dönme dolabın iskeletini aydınlatıyordu ve çok geçmeden dönme dolap hareket etmeye başladı. Ağır ağır yükseldik, yavaşça yükselirken gözleri gözlerimdeydi ve gece, gözlerinin içindeydi.

Ege Güneşi, gözlerinde batmıştı.

Gitgide daha da yükseğe ulaşmaya başladığımızda yavaşça yanıma geldi, hemen yanıma oturdu ve ikimizin olduğu taraftaki ağırlık çoğaldığından kabin biraz eğim kazandı. Aldırış etmeden başımı onun omzuna yasladım. Hemen karşımızdaki manzarayı izlemeye başladığımda onun aldığı düzenli nefeslerin o eşsiz tınısı, zihnimde bir gösterinin perdelerinin aralanmasını sağlamıştı.

Başını yana eğdi, başımın üstüne yasladı. Düşünceleri düşüncelerimin üstüne devrildi, zihni zihnimin açık kalan omuzlarını bir palto gibi örttü. Gözlerimi kıstım, şehrin ışıkları rengârenk ateş böcekleri gibi parlıyor, sanki şehrin üzerine bir sürü sim serpiştirilmiş gibi görünüyordu.

"Kara Güneş," diye fısıldadım, sesimin etrafına ağlar ören geçmişin canavarı gözlerini yavaşça aralayınca, Karan'ın duraksadığını hissettim. "Annen çizmişti, değil mi?"

Bir an durdu, bu soruyu beklemiyor gibiydi. Sessizlik, damarda ilerle-

yen kan gibi zamanın içinde ilerlemeye başladı. Başını yavaşça salladığında, başım başının altında ezilmişti. Kederli bir gülümseme dudaklarımın kenarlarındaki çizgileri yukarı asılarak ifademi kendiliğinden değiştirdi.

"Seni temsil ettiğini düşünüyorsun," dedim kuru bir sesle, oysa ben bunun böyle olmadığını biliyordum. Şimdi ağzımı açsam, kelimeler sadece onu öldüren silahlara dönüşecekti. Bunu bildiğimden, o kelimeleri bir intihar hapı gibi bir bir yutar, kendimi öldürürdüm.

"Neden bu konuyu açtın?" diye sordu. Beni çok sorgulamadı, sebepler aramadı, temelime yerleştirdiğim tohumların neye ait olduğunu bilmiyordu ama bilmemesi onu bunu sormaya teşvik de etmiyordu.

"Öylesine."

"Sen öylesine konuşmazsın," dedi kırbaç gibi bir sesle.

"Öyle mi?"

"Evet."

"O dövmeyi seviyor musun?" diye sordum yanağımı omzuna bastırıp gözlerimi manzaradan çekmeden.

"Eğer şeytan, cennete tekrar kabul edileceğini bilseydi, kendi cehennemini kendi ateşe verirdi," dedi Karan düşünceli bir sesle. "Zaten yanan bir yeri, yeniden yakmak..." Başını yavaşça bana doğru çevirip gözlerini gözlerime indirince, kafamı kaldırarak ona baktım. "...sana ne kazandırabilir ki?"

"Bu sevmediğin anlamına mı geliyor?"

"Bu devamlı olarak yandığım anlamına geliyor." Derin bir nefes aldı. "Şimdi soruma cevap ver. Ne kazandırabilir?"

"Hiç," diye fısıldadım yorgunluğumu saklayamadan. Gözlerinde parlayan şehrin ışıkları bile karanlık görünüyordu. "Hiçbir şey kazandırmaz."

"Yanmaktan başka," dedi Karan.

"Şeytan zaten ateşten var edilmedi mi?" diye sorduğumda, dudaklarının kenarında oluşan o geçmiş birikintisi, ölümcül bir tebessümün çukurunu oluşturdu.

"Doğru," diye fısıldadı. "Ama hangi acı ateşin içinden geçmedi ki?"

"Şeytan acı mı çekiyor?"

Sadece gülümsedi.

Yanağımı göğsüne bastırıp ona alttan alttan baktım. Uzunca bir süre yüzümü izledi. Dönme dolap en tepeye vardığında ağır ağır sallanarak durdu. Karan gözlerini tekrar manzaraya çevirdiğinde ben hâlâ onun profilini izliyordum.

"Annem çizim yapmayı severdi," dedi. "Defterleri vardı. Bir sürü kalemleri... Belki de bu yeteneğimi ondan almışımdır ya da onu taklit ediyorumdur, bilmiyorum. Genelde hep portre çizerdi, bense onun aksine portre çizmem. Bir gün annemin defterlerinden birini karıştırırken..." Durdu. "...yani o çoktan gittiğinde..." Tekrar durdu. "...yani şey olduğunda." Yutkundu.

"Öldüğünde."

Düğüm düğüm olan boğazımdaki damarların köklerini oluşturan ağaca yıldırım düşmüştü sanki.

"Buldum. Kara Güneş'i. Öyle çok bastırmış ki kalemi, sayfada yırtıklar, delikler vardı. Hırsla, belki de bambaşka bir duyguyla çizmişti. Altında, çizimine verdiği isim ve ismin altında da birkaç cümle yazıyordu."

Yanağımı göğsüne sürttüm, ona bakmaya devam ettim ama içim kan ağlıyordu. Bir kum saatinin içindeki kumlar, tıpkı cam parçaları gibi yavaşça zamanın içine saplanıyordu.

"Güneş'in doğurduğu karanlıksın sen," diye fısıldadı. "Sönmeden geceler, ay silinmeden." Durdu, yutkundu. "Bir bebeğin sana bağlandığı kordonu ışığımla kesmeden." Gözlerini yumduğunu gördüm. "Ne olursun, çek artık gölgeni üzerimden."

Yutkundu, belirgin âdemelması boğazında bir yıldız gibi kaydı. Gözlerini açtı, kirpikleri gökyüzüne dokunacak kadar uzundu sanki. Gözlerime batan yaşların beni gafil avlamasına izin vermedim bu kez.

İzledim onu.

Sadece izledim.

Birilerinin isteğiyle kırdığı kalplerimizin göğsümüzün altındaki zayıf nefes seslerini duyuyordum.

İnsanların hislerini sınadığı birer denek miydik biz?

"Annen seni seviyordu," diye fısıldadım. Çünkü o Kara Güneş değildi, bunca yıl kendisini suçlamıştı ama aslında suçlu olan sadece yabancı bir kadındı. "Annen seni çok seviyordu, Karan."

Gözlerini gözlerime çevirdi, dudakları buruk bir şekilde yukarı kıvrılırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Keşke sevmeseydi."

Güneşin doğurduğu karanlıksın sen,
Sönmeden geceler, ay silinmeden.
Bir bebeğin sana bağlandığı kordonu ışığımla kesmeden,
Ne olursun, çek artık gölgeni üzerimden.

3. AYÂ

Bir tedaviye benziyordu.

Bense onun aksine bir vereme, bir intihara, katliama, trajik bir kazaya benziyordum.

Bir ayâ* gibiydim.

Benim ölüme taşıdığım nefeslerin aksine, onun yaşam verdiği hayatlar benim göğsümde büyüyordu. Bir veremken, bir tedaviye yanıt veriyordum. Bir intiharken, idam ipi boynumda kurtuluyordum. Bir katliamken, oradan geçen kahraman bir askerin eline düşüyordum. Trajik bir kazayken, o kazada sağ kurtulmayı başaran tek kişi ben oluyordum.

Aracın açık camından dışarı savrulan siyah, dalgalı, uzun saçlarımın rüzgârla başlattığı raksı izlerken İzmir'in kokusunu soluyordum. İzmir'in değişik bir kokusu vardı, tüm şehirlerin kendine has bir kokusu olabilirdi, evet ama İzmir'deki koku daha başkaydı. Sanki farklı bir evrende, farklı bir zamanın içinde tekrar doğmuşsunuz gibi hissettiriyordu.

Sabahın ilk saatleriydi, güneş henüz gökyüzünün tablosundaki yerini almamıştı ama tuvale düşen renklerin içinde şafağın yarattığı bir cümbüş vardı. Bulutların sık sık yer değiştirerek renkli parçalara ayrıldığını görebiliyordum.

Billurların evine gidiyorduk. Her ne kadar evdekilerle arası kötü olsa da bir şekilde bizi eve davet etmişti ve evdekileri de bundan haberdar etmişti. Karan buna soğuk yaklaşsa da Bedirhan bu konuda biraz ısrarcı davranmış, sonunda Karan'ı ikna etmeyi başarmıştı. Bedirhan, Billur'un ailesiyle olan buzlarının çözülmesini istiyordu. Bedirhan hiç çaktırmasa da aileye çok önem veren bir adamdı.

Karşıyaka'nın sokaklarını dolaşırken Billur bizi bir pastanenin önünde

* Ayâ: Tedavisi mümkün değil, iyileştirilmez. Kabiliyetsiz, kudretsiz.

durdurdu. Henüz güneş doğmamış olsa da pastaneler şu anda açıktı. Araçtan inip pastaneye girdi, birkaç saniye içinde elinde kese kâğıtlarıyla dışarı çıkmıştı bile. Kese kâğıtlarını koyduğu naylon poşeti Bedirhan'a camdan uzattıktan sonra tekrar araca bindi.

"Boyoz*. Boyozsuz kahvaltı yapmayız da biz," dedi göz kırparak. "Anneannemler de bir şeyler hazırlamıştır şimdi."

"Zahmet vermeseydik," diye fısıldadı Defne.

"Yok, ne zahmeti. Biz misafiri severiz." Billur gülümsedi. "Üstelik ben uzun zamandır size zahmet veriyorum, onlar bunu çok iyi biliyor."

"İkisi aynı şey değil," diyerek araya girdim huzursuzca. "Ayrıca sen bize zahmet vermedin hiçbir zaman."

Billur pis pis sırıttı. "Ben de seni seviyorum."

Billurların oturduğu sokağa girdiğimizde Billur'un yüzünü oldukça belli olan gergin bir ifade kaplamış olsa da her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Sonuçta sayımız oldukça fazlaydı, ailesi bizden rahatsız olabilirdi ama Billur böyle bir şey olmayacağı konusunda ısrarcıydı. Araçtan inip binanın girişine doğru ilerledik, Billurların evinin giriş katında olduğunu öğrendiğimde çoktan binadan içeri girmiştik.

Kapıyı yaşlı bir kadın açtı, kadının saçları kısa kesilmişti ve kahverengiye boyanmıştı ama boyanmış olmasına rağmen diplerinde beliren yoğun beyazları görebiliyordum. Yaşlı kadın ellerini desenli mutfak önlüğüne sildiğinde bir an gözlerim mutfak önlüğüne takılı kaldı ve kadının sudan dolayı buruşan parmaklarına baktım. Kalbime bir hançer saplanmış, hançerin sivri ucundan özlemin acı kanı akmaya başlamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, hislerimi altüst eden bu özlem duygusunun sınırlarımdan uzaklaşmasını beklerken gözlerimi yaşlı kadının ela gözlerine tırmandırdım.

Bana sıcacık, anneyi anımsatan bir gülümsemeyle baktığını gördüğümde işte tekrar burada, darmadağın, paramparça ve yapayalnızdım.

Özlemlerle kuşatılmış kalbim, acıların yaptığı bekçiliğin devriyesini koyu renk bir hasrete terk etmişti.

"Hoş geldiniz," dedi kapıyı ardına kadar açıp, geçmemiz için kapının kenarına geçerek. "Biz de sizi bekliyorduk."

Billur birkaç saniye olduğu yerde öylece dikildi, sonra dayanamadı ve anneannesine yaklaşıp onun kollarının arasına girdi. Anneannesi onu sıkı sıkı sardı, saçlarını koklayarak, "Sen de hoş geldin, tarçınlı kurabiyem," diye fısıldadı. Tırnak diplerim sızlarken bakışlarımı yavaşça ikisinden uzaklaştırmaya çalıştım. "Annen şu an işte ama akşam uğrayacaktır mutlaka. İzmir'de olduğunu biliyor."

"Peki dedem?" Billur gözlerini kaldırıp anneannesine baktı. "Kızgın mı biraz?"

* Boyoz: Ege'nin incisi İzmir'e özgü, İzmir'in damak tadı ile özdeşleşmiş mayasız bir hamur işidir.

"Eh," dedi yaşlı kadın. "Ama seni görünce hiçbir şeyi kalmaz o huysuz ihtiyarın..."

Billur sırıttı, ardından bize doğru dönerek, "Hey, içeri girsenize!" diye homurdandı. Elindeki naylon poşeti anneannesine uzattı. "Boyoz."

Anneannesi gülümseyerek poşeti aldı, hemen köşedeki vestiyeri işaret ederek, "Oradan kendinize terlik alabilirsiniz, çocuklar," dedi sıcak bir sesle.

Bedirhan, diğer günlerin aksine o kadar saygılı bir şekilde teşekkür ederek içeri girmişti ki, şaşıp kalmıştım. Hepimiz birer ev terliği giyip, Billur'un anneannesinin arkasında tıpkı ördek yavruları gibi kadını takip ederek salona girmiştik. Billur'un dedesi olduğunu düşündüğüm saçları bembeyaz, pamuk gibi duran yaşlı adamın gözlükleri gözündeydi, gözlüklerinin ipleri kulağının aşağısından başlayarak yanağına doğru sarkıyordu. Kafasını kaldırıp bize bakmadı, gözleri elindeki gazeteyi takip ediyordu ama içeri girdiğimiz anda yutkunduğunu görmüştüm.

Billur ensesini kaşıyarak salonun ortasına kadar yürüdü, Karan'ın yanında dikilmiş öylece onu izliyordum. Parmakları ense kökünde dolanırken, "Dede?" diye fısıldadı ama sesi zayıftı, derin bir nefes aldığını duydum. Tekrar, "Dede," dediğinde, artık sesi çok daha gürdü.

Yaşlı adam elindeki gazeteyi daha sıkı kavradı, dudaklarının titrediğini gördüğüm anda kalbim göğsümün altında kasılmaya başladı. Billur bir adım daha atınca yaşlı adam tekrar yutkundu, elindeki gazeteyi yavaşça katlayıp önünde duran masanın ahşap yüzeyine fırlatarak bakışlarını hemen karşısındaki pencereye sabitledi.

"Küs müyüz?" diye sordu Billur.

Yaşlı adam kaşlarını çattı ama ona bakmadı. Bedirhan'ın pürdikkat ikisini izlediğini görebiliyordum. Billur'un omuzları düşerken, "Dede?" diye mırıldandı tekrardan.

Yaşlı adam gözlerini yumdu, birkaç saniye öylece bekledikten sonra gözlerini açmadan konuştu: "Anca mı aklına geldim?"

Billur'un yüzünü sarıp sarmalayan ifadenin ne durumda olduğunu bilmiyordum ama her nedense gözyaşlarının gözlerine battığına emindim. Ağır adımlarla dedesinin dibinde bitti, yanağını dedesinin sırtına bastırıp dedesine arkadan sarıldığında artık Billur'un yüzünü görebiliyordum. Gözlerini yumdu, uzun ve yoğun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurların üstünü toprak gibi örttü.

Yaşlı adam burnunu çekerek, "Dargınım sana ben," dedi.

Billur gözlerini yumup gülümsedi. "Öyle misin sahiden?"

"Evet," dedi yaşlı adam içli içli. "İnsan birbirine küser, tamam ama hangi küslük böyle uzun sürer?"

Gözlerimi yavaşça zemine indirdim, kirpiklerim birbirlerine tutundu-

günda zihnimde durmadan aynı soru tekrar ediyordu. *İnsan birbirine küser, tamam ama hangi küslük böyle uzun sürer?*

Gözlerimi yavaşça onlara doğru çevirdim, yaşlı adam kolunu arkaya atarak Billur'un ensesini tuttu. Billur dudaklarını büzerek yavaşça adamın sırtından göğsüne doğru kaydı ve yanağını yaşlı adamın göğsüne bastırıp, "Özlemedin mi beni hiç?" diye sordu kedi gibi.

"Sus da sarıl dedene," dedi yaşlı adam, gözleri mi dolmuştu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Bir süre, sanki etraflarında kimse yokmuş gibi sımsıkı sarıldılar, sonunda ayrıldıklarında yaşlı adamın gözleri bizi bulmuştu. Tanışma faslının sonunda Billur'un anneannesinin adının Nesrin, dedesinin adının da Faruk olduğunu öğrenmiştik. Faruk amca gerçekten biraz huysuzdu ama iyi kalpli olduğunu anlamak çok da zor değildi aslında. Billur'un anneannesine kahvaltıyı hazırlaması için yardım ettik, sofrayı kurup hep beraber masaya oturduğumuzda Bedirhan gerçekten gergin görünüyordu, insanların gözüne batmamak için mi yapıyordu bilmiyordum ama asla konuşmuyor, sadece izliyordu.

"Dayım neden evde değil?" diye sordu Billur boyozundan bir ısırık daha alırken. "Yoksa olmadığım bu süre zarfında ayrı bir eve falan mı çıktı?"

Nesrin teyze başını iki yana sallarken bir yandan da Faruk amcanın çayını dolduruyordu. "Yok, akşam biraz demlenmiş. O yüzden hâlâ uyuyor."

Billur kaşlarını çattı. "Geleceğimi söylemedin mi?"

"Yok, bilmiyor. Zaten çok ani oldu, bana da aniden haber verdin."

"Ne zaman uyanır?" Billur'un gözü koridora kaydı. "Gidip onu uyandırayım mı?"

"Dayının demlendikten sonra nasıl olduğunu bilmiyor musun? Uykusunu almazsa tüm gün suratsız olur, hiçbir halta gülmez."

Sergen'in bakışları yavaşça Bedirhan'a kaydı, yine o pis sırıtışı dudaklarına dokundurduğunda kaşlarını kaldırarak ikisine baktım. Masada yan yana oturuyorlardı. Sergen dirseğiyle Bedirhan'ı dürterek, "Dayısı tersmiş," diye fısıldadı ama eğer onları izlemiyor olsaydım kesinlikle Sergen'in ne dediğini anlayamazdım.

Bedirhan, Sergen'e ters ters bakıp, "Önündekini zıkkımlan," diye homurdandı.

Sergen tekrar pis pis sırıttı, ardından yüzünü aniden kaplayan bir resmiyetle önüne dönüp kahvaltısını yapmaya başladı. Kahvaltımızı yapıp bitirdiğimizde, Nesrin teyzeye yardım edip ortalığı toparladık ve yaşlı kadın kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken ben de ekmek bezini silkmek için ilk kez adım attığım balkonun korkuluklarına tutundum. Billur elinde bir fincan kahve ve parmaklarının arasında tuttuğu sigarayla balkona çıkınca, duruşumu dikleştirip ona baktım. Elimde tuttuğum ekmek

Mit CamScanner gesca

bezine baktı, ardından gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

"Evdekilerle sorununu halletmene sevindim," diye mırıldandım, aslında şu an konunun çok başka yerlere kayacağını hissedebiliyordum ve konuyu değiştirmek için çabalıyordum ama Billur bu konuyu yastık altı edecek birisi değildi.

"Ben de senin iyi görünmene sevindim." Kahvesinden bir yudum aldı, sigarasının uzayan külünü balkonun korkuluklarından aşağı doğru silkip burnunu çekti. "İzmir'i özlemişim."

"Gerçekten çok güzel bir şehirde yaşıyormuşsun."

"Burayı beğendin yani?"

"Evet."

Başını yavaşça sallayıp kahvesinden bir yudum daha aldı. "Çok küçükken tanıştığım bir kadın vardı," diye fısıldadı. "İzmir'in kansere bile çare olabileceğini söylemişti."

Göğsümdeki kanser olduğu yerde yavaşça hareket etti.

Bakışlarımı ekmek bezini kavrayan parmaklarıma indirdim, parmaklarım o kadar inceydi ki, kemiklerimin çıkıntılı hatları belli oluyordu.

"Neden iyileşmiş taklidi yapıyorsun?" diye sordu, ardından sigarasından bir duman daha aldı.

Köşeye sıkışmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"O gece yaşananları hepimiz biliyoruz," dedi kuru bir sesle. "Neden hep kaçıyorsun?"

"Ben mi kaçıyorum?" diye sordum şaşkına dönmüş halde.

Sigarasından bir duman daha aldı, devamında o duman ağır ağır terk etti onu dudaklarının arasındaki boşluktan sızarak. "Yaşadığın şeyin basit bir şey olmadığını biliyorum, hatta son zamanlarda yaşadıkların normal bir insanın kaldırabileceği türden şeyler değildi." Yutkundu, sigarayı tuttuğu parmağıyla iki kaşının ortasını kaşıdı. "Ama hiçbir şey olmamış gibi davranmana gerek yok. Yanımızdayken acını da çekebilirsin, yanımızdayken de kaybolabilirsin. Neden kaybolmak ve acı çekmek için yalnız kalmayı bekliyorsun?"

Sorusu öyle ağır geldi ki, içinde bulunduğumuz an onun sorusunun ağırlığını taşıyamadı ve üzerime çöktü. Bakışlarımı hemen karşımızda duran bir sağlık kurumunun arka kapısına diktim, etraf binalarla doluydu. Elimdeki ekmek bezini çok daha sıkı kavradım, avuçlarımda geçmişe ait bir kefen tutuyormuşum gibi sıkı sıkı tuttum onu.

"Ben yaptığım şeyin doğru olmadığını biliyorum, yaptıklarımın faturasını size kesmek istemiyorum." Yutkundum ama boğazım öyle çok acıdı ki, sanki cam yutmuştum. "Beni eğlendirmeye çalışıyorsunuz, beni kafamın içindeki o korkunç labirentten kurtarmaya çalışıyorsunuz, beni eline düştüğüm canavarın pençelerinden alabileceğinizi düşünüyorsunuz. Sizi hayal

kırıklığına uğratmak istemiyorum. Sadece bir kez olsun, normal bir hayat yaşıyormuşum gibi hareket edebilmek istiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum, hayır, beni buna inandıramazsın. Aksine, ben yaptıklarımın farkındayım, ben nasıl bir vebalin altına girdiğimin farkındayım. Ben kendi öz babama ne yaptığımın farkındayım. Ben kendime ne yaptığımın farkındayım, Billur." Derin bir nefes aldım. "Sadece... Labirentin çıkışında durmuş, adımı seslenen size kendi sesimle karşılık verebilmek istiyorum. Beni bulabilmek için, beni kurtarabilmek için o labirente girmenizdense ölesiye korkuyorum."

Billur bir süre sessizce yüzümü izledi, devamında sigarayı yavaşça balkondan aşağı atıp kahvesini tırabzanın üzerine bıraktı. Beni kollarının arasına çektiğinde bu kez ona karşı koymadım ve bana sarılmasına izin verdim. Sigara kokusuna karışmış kadınsı kokusunu alabiliyordum, burnumu saçlarının arasına sokup sessizce bekledim. Sırtımı sıvazlamaya başladı, hiçbir şey söylemeden orada öylece duruyorduk ve anılar bir yağmur olmuş ikimizin üzerine yağıyordu.

"Kimse sana kızgın değil," diye fısıldadı. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın."

Dişlerimi sıkarak, "Biliyorum," dedim yalnızca. Bana bunu hissettirmişlerdi zaten.

"Asi, baban da kızgın değil," dedi, zorla yutkunmuştu, bunu duymuştum.

Sustum.

"Şu ihbar meselesi," dedi derin bir nefes alırken. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır." Durdum. "O gece yalnızdık, kimse yoktu."

"Böyle bir ihbarı kim, nasıl yapar?" Kaşlarını çattı, kahvesinden bir yudum aldı. "Kim, nereden bilebilir?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, avuçlarımın arasında buruşan ekmek bezine baktım.

"Polisler ağız aramak için yapıyor olabilir mi?"

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ortada mantık sınırlarını zorlayan şeyler var."

"O gece orada yalnızdım," dedim kırgın bir sesle. "O gece orada yalnızdık," diye düzelttim, dilimdeki kelimeler birer dikene dönüşüp zehirli sarmaşıklar gibi sarıyordu zihnimi.

"Karan bu konu hakkında bir şeyler söyledi mi?" diye sordu.

"Bilip bilmediğini bile bilmiyorum."

"Bilmemesinin imkânı yok," dedi derin bir nefes alarak. "Mutlaka biliyordur."

Defne'nin balkonun kapısında belirmesiyle konu tıpkı bir yağmur

bulutu gibi yavaşça bizden uzaklaştı. Günün devamında Billur'un anneannesiyle vakit geçirmiştik, dedesi bize İzmir'de gezmemiz gereken yerleri büyük bir ciddiyetle anlatmıştı ve bu Billur'un gözlerini devirmesine neden olmuştu.

İnsanların evinde bu kadar kalabalık bir grup halinde misafir olmak biraz utanç vericiydi, kendimizi fazlalık gibi hissettiriyordu ama Billur'un ailesi gerçekten sıcak insanlardı.

Akşam yemeğine yakın bir saatte Billur'un dayısı sonunda uyanmış, duş alıp giyindikten sonra yanımıza gelmişti. Orta yaşlarda bir adamdı, uzun boyluydu ve iri yapılıydı. Fiziği yaşını pek ele vermese de gözlerine yayılmış o ciddi ifade, adamın feleğin çemberinden defalarca kez geçtiğini gösteriyordu. Adam salona girdiğinde onu uzun uzun incelerken bulmuştum kendimi. Bir süre bize hiç bakmamış, annesiyle bir şeyler konuştuktan sonra bizi fark edip gözlerini bir bir üzerimizde gezdirerek mesafeli bir şekilde selam vermişti.

"Çocukları bu saate kadar esir aldığını söyleme bana," dedi annesine dönerek. Üzerinde lacivert bir gömlek, altında siyah kumaş pantolon vardı ve ayağındaki marka erkek ayakkabıları dikkat çekici görünüyordu. Bileğindeki saati kontrol ettikten sonra, "Tüm gün evde miydiniz?" diye sordu adam.

Billur, dayısının kolunun altına girip dayısının yanağına sert bir öpücük bıraktı. Kollarını adamın ince beline sarıp adama alttan alttan baktı. "Yok, biz kendi isteğimizle evden çıkmadık. Dedemin askerlik anılarını dinledik..."

"Hadi oradan," dedi dayısı gözlerini kısarak. "Babam askerlik anısı anlatmaz, İzmir'in tarihini anlatır."

Herkes güldü ama Karan ve ben sessizdik. Karan'ın sırtı adama dönüktü ve etrafını çevirdiğimiz masanın ortasındaki kül tablasını izlerken oldukça dalgın görünüyordu. Karan yavaşça adama doğru döndüğünde adamın çelik mavisi gözleri Karan'a doğru kaydı ve o an, birbirlerine o kadar dikkatli baktılar ki herkes donup kaldı.

Bakışlarım Billur'un dayısının mavi gözlerinden ayrılıp yeniden Karan'ı buldu. Profilinden görünen siyah gözlerini adamın çelik mavisi gözlerinden uzaklaştırmıyordu. Adam gözlerini kısıp, "Seni daha önce görmüş olabilir miyim?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Dünya küçük," dedi Karan. "İllaki görmüşsünüzdür."

"Ya gazetelerden, televizyonlardan falan görmüşsündür, dayı," diye takıldı Billur.

Dayısı kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Billur," diye fısıldadım, Billur ağzına görünmez bir fermuar çektiğinde, dayısının gözleri ve Karan'ın gözleri birbirinden ayrılmıştı.

"Ünlü falan mı?" diye sordu Billur'un dayısı, Billur'a.

"Boş ver, dayı. Sonra anlatırım," dedi Billur. "Sen neden akşama kadar uyudun bakayım?"

"Lafa tutma adamı, cimcime," diye söylendi Nesrin teyze. "Gökhan, yemeğe evdesin değil mi oğlum?"

Adının Gökhan olduğunu öğrendiğim adam, yani Billur'un dayısı başını yavaşça iki yana salladı. "Yok, valide," dedi kuru bir sesle. "Sahile ineceğim. Orada yerim bir şeyler."

"E ama olur mu öyle şey? Misafirlerimiz var, görmüyor musun?"

"Yahu sen neden çocukları esir aldın? Nazi kampına girmiş gibi hissettireceksin illa, değil mi?" Gökhan abi güldü, gülünce yaşını ele veren çizgiler gözlerinin kenarını kaplayıp çehresini şekillendirmişti. "Gençler, isterseniz benimle birlikte sahile gelebilirsiniz. Sizi güzel bir balık restoranına götürürüm, demleniriz."

İçimdeki sessizlik, dışımdaki dümdüz edilmiş kasabanın önünde kopan gürültünün uyandırdığı bir canavar gibiydi; onun uyanması beni korkutuyordu ama bir yanım, o canavarın uyanmasından memnundu.

"Aslında iyi fikir," dedi Nesrin teyze. "Eve tıkılıp kalmayın, gezin biraz."

Billur, "O kadar çok özledim ki Bostanlı Sahili," dedi heyecanla. "Boş ver şimdi demlenmeyi, sahilde birer sosisli yeriz, ha?"

Gökhan abi göz kırptı. "Yanına da bira?"

"Nasıl biliyor yeğeninin ne istediğini ya!"

"Kim büyüttü seni, cadaloz?"

"Ama çok geç kalmayın," diyerek araya girdi Nesrin teyze. "Annen uğrayacağını söyledi."

Billur durdu, anneannesinin yüzünü uzun uzun izledikten sonra, "Ben yarın onun çalıştığı yere uğrarım," dedi, sesi durgun bir su gibiydi ve dibine gömülmüş bütün taşlar, onun geçmişini inşa ettiği eve aitti; bu evi su basmıştı ve suyun altında çürüyen evin parçaları zamanla farklı noktalara yüzerek dibe gömülmüştü.

"Ama..."

"Anneanne," dedi Billur. Bedirhan'ın bakışları tekrar ondaydı, bunu fark ettiğimde gözlerim usul usul Bedirhan'ın gözlerini saran ifadenin kıyılarında dolandı. "Eğer onun için büyük bir heyecan yaratmış olsaydım, geldiğimi duyduğu anda gelirdi, değil mi?"

Bedirhan'ın gözlerini saran o ifadenin yavaşça karanlığa battığını gördüm. Üst kirpikleri aşağı doğru indi ve uzun kirpikleri gözlerini benden sakladı. Yavaşça Billur'a baktım, bakışları anneannesindeydi ve öyle bir ifadeye bürünmüştü ki, gözlerinde bir arabanın diğer arabaya çarptığı anı görmüştüm.

"O zaman söyleyeyim, yarın gelsin," diye fısıldadı Nesrin teyze mah-

cup bir sesle. Torununun gözlerinin içine bakamıyordu, sessizlik derin bir kuyu gibi önümüze açılmıştı ve kelimeler o kuyunun dibindeki kurumuş su birikintisinin içinde çürümüş solungaçlarını hareket ettirmeye çalışarak çırpınıyordu.

"Söylemene gerek yok, anneanne. Ben yarın yanına uğrarım."

Evden Gökhan abiyle birlikte çıktık. Karan'ın aracı park halindeydi, ev Bostanlı Sahile çok uzak olmadığından yürümeyi tercih etmiştik. Gökhan abi hemen önümüzde yürüyor, Billur ve Defne ile muhabbet ediyordu. Bedirhan ve Sergen hemen arkalarında yürüyor, birbirlerine garip bakışlar gönderiyordu ve ben de en arkada Karan'ın yanındaydım, parmakları parmaklarıma kefenin üstünü kapatan toprak gibi kapanmıştı.

Adımlarımız yavaştı. Gökyüzünü sarmaya başlayan ölümü hatırlatan mavi, yıldızların da göğsünde yanmaya başlamasıyla çok daha esrarengiz bir görüntüyü doğurmuştu.

Parmaklarım terlemeye başlamıştı, artık üzerimdekilerden kurtulmak ve duş almak istiyordum ama bir yabancının evindeyken bunu nasıl yapabilirdim, bilmiyordum. Saç diplerimin kirlenmeye başladığını hissedebiliyordum, yine de kötü bir görüntü sergilemediğinin farkındaydım. Karan'ın bakışları omzunun üstünden bana doğru kayınca, profilimde yanan bir çift kor karası gözün ağırlığını hissedip ona bakma ihtiyacıyla kafamı ona doğru çevirdim.

"Biraz daha vakit geçirelim, sonra otele geçeriz," dedi sanki zihnimi okumuş gibi.

Başımı yavaşça sallayarak, "Olur," dedim yalnızca.

"Midye yemek ister misin?" diye sordu, sanki benimle konuşmaya çalışıyordu. Gün içinde hiç muhatap olamamıştık, bu beni ettiği kadar onu da huzursuz etmişti sanırım, şu an benimle konuşabilme telaşı içinde gibi görünüyordu.

"Fark etmez."

"İster misin, istemez misin?"

Gözlerimi gözlerine mıhlarken, "İstemiyorum, Karan," dedim onunla inat etmenin bana bir şey kazandırmayacağını kavrayarak.

Burnunu çekip, "Billur'un dayısı biraz garip adam," diye fısıldadı. Herkes önden yürüdüğünden kimsenin bizi duyma imkânı yoktu.

"Nasıl yani?"

"Bakışları," dedi Karan düşünceli bir sesle. "Beni gerçekten tanıyormuş gibi baktı."

"Gerçekten televizyonda görmüş olma ihtimali var mı?" diye bir soru attım ortaya.

"Daha neler?" Gözlerini devirdi. "Ben medyadan uzak bir iş adamıyım, Çakıltaşı."

"Gazetede falan görmüştür," dedim omuz silkerek.

"Olabilir."

"Sık sık İzmir'e gelmiyor muydun iş için?" diye sordum. "Karşılaşmış da olabilirsiniz."

"Doğru."

Onun elini bıraktım, bir an duraksadı, bunu beklemiyor gibiydi. Ona alttan alttan bakarak yavaşça sokuldum, kolumu beline doladım ve başımı onun göğsüne yaslayarak aramızdaki mesafeyi âdeta bir silgiyle siler gibi yok ettim. Karan kolunu omzuma attı, beni kendine doğru bastırarak sıkıca sardı ve kafasını eğip saçlarımın içini öptü.

Gözlerimi yumdum, acı çikolata kokusunu soludum ve bu koku, tüm gerçeklerin bir anlığına yıkılmasını, masallar diyarının kapısının aralanmasını sağladı.

"Kedi gibi ilişmeni seviyorum," dedi kısık bir sesle.

"Kedi gibi ilişmiyorum," diye reddettim.

"Doğru, panter gibi ilişiyorsun," diye dalga geçince homurdanarak gözlerimi açtım.

Trafik ışıkları caddenin ortasında yanan ateşten meşaleler gibiydi. İzmir sokaklarının beli renkli bir kuşak tarafından sarılmış gibi parlıyordu. Karşıdan karşıya geçtiğimiz anda sahilin olduğu sokağa adım atmış olduk. Hemen karşımızda büyük bir gün batımı terası vardı, terasın hemen altında bir yaya köprüsü mevcuttu. Sahilin karşısında midyeciler ve bir de büfeler vardı. Billur karavana benzeyen büfeye doğru koşarken yanağımı Karan'ın göğsüne bastırarak, "Çocuk gibi görünüyor," diye fısıldadım.

"Arkadaşlarını da kendin gibi insanlardan seçiyorsun," dedi ama bu kez dalga geçmediğini ses tonuna yayılan ciddi tınıdan anlamıştım. Gözlerimi kaldırıp ona baktım, gözleri yavaşça aşağı indi ve gözlerime bir çapa gibi saplandı. "Annesine mi kırgın?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Dudaklarımı yaladım, Karan'ın gözleri kısa bir anlığına dudaklarıma kaydı ama orada çok oyalanmadan tekrar gözlerime tırmandı. "Billur bir şeyleri detaylıca anlatan birisi değil."

"Senin gibi," dedi.

"Ben öyle miyim?"

"Değil misin?"

Sessizce gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Cevap vermememem onun gözlerini kısmasına neden olmuştu. Billur, satın aldığı sosislileri sallarken, Gökhan abi de sahilde bira satan genç çocuktan bira satın alıyordu. Bedirhan, Billur'un elindeki sosislilerden iki tanesini alıp bir tanesini Sergen'e uzattı. Hemen denizin dibindeki ahşap zemine doğru yürüdük, zemine tırmanıp oturduğumuzda Karan'ın eli hâlâ omzumdaydı ama ben artık ona sarılmıyordum. Billur sosislilerden birini bana, diğerini Karan'a

uzatırken Gökhan abi ahşap zemine zıpladı ve elindeki bira poşetini zemine bırakıp kumaş pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı.

Sosisliden bir ısırık aldım. Gözlerim Defne'ye kaydı, Billur ona da sosislilerden bir tanesini uzatmıştı ve Defne sosislisini ısırdığı sırada gözlerini Sergen'e çevirmişti. Sergen oturmak yerine ahşap zeminde öylece dikilmiş, önünde yavaşça dalgalanan denizi izliyordu, sakindi.

Gökhan abi biralardan bir tanesini çıkarıp kapağını çevirerek açtı. "Eskiden birayı açmanın bile bir tadı vardı," dedi kaşlarını çatarak. "Dişimizi kırmak uğruna dişimizle açardık. Şimdi çeviriyorsun, açılıyor. Her şeyin kolayına kaçıyorlar."

"Çok yaşlı bir adammışsın gibi konuşuyorsun," dedi Billur, gülüyordu.

"Eğer evlenseydim, senden büyük çocuğum olurdu benim," diye homurdandı Gökhan abi. Durdu, açtığı birayı Billur'a uzattıktan sonra bir bira daha çıkarıp onu da açtı ve Defne'ye uzattı. Defne başını iki yana salladı. "Kullanmıyor musun?"

"Hayır," dedi Defne sakin bir sesle. "Alkol almasam daha iyi olur."

Gökhan abi hayretle, "İyi de bu bira," deyince, Bedirhan tuhaf bir ses çıkartarak güldü. Gökhan abinin gözleri Bedirhan'ı buldu. "Sen içecek misin?"

Bedirhan başını sallayarak, bu kez ona uzatılmış olan bira şişesini Gökhan abinin elinden aldı. "Eyvallah," dedi, sesi erkeksiydi, durup ona baktım.

Gökhan abi, "Yarasın, evlat," dedikten sonra bir diğer şişeyi Karan'a uzattı. Karan'ın bakışları bira şişesine kaydı, tekrar adama baktığında farkında olmadan Karan'ın kolunu sıkmıştım. "İçmeyecek misin, delikanlı?"

İçmesini istemiyordum. Bira ya da başka bir şey, gerçekten istemiyordum. Onu kısıtlamak değildi amacım. Gözleri kısaca gözlerime dokundu, ona hiçbir şey söylemesem de bakışlarım birçok şeyi kelimelerden daha iyi anlatmış gibi başını yavaşça sallayarak, "İçmeyeceğim," dedi sadece.

Sergen birasını alıp tekrar denize döndü, sosislisini yememişti, sadece bira içiyordu. Artık hava mavi değil, saf lacivertti ve deniz, hava kararkıkça sanki geçmişi yazan bir mürekkebe dönüşüyordu.

Başımı yavaşça Karan'ın omzuna yasladım, omzumda duran elinin üzerine elimi koydum ve parmaklarımız birbirine dolandı, tıpkı öldürmek için boğaza sarılmış bir yılan gibi bir boğaz ve yılan edasıyla birbirlerine sarıldılar.

Gökhan abi birasını yudumladıktan sonra sosislisinden büyük bir ısırık alarak, "Ne zamandan beri berabersiniz?" diye sordu bize bakarak. Gözleri Karan'ın nefes boşluğundaki dövmeye kaydı. "Kızda 26, sende 17 yazdığına göre, bu ilişki başladığında sen 26 yaşındaydın o da 17 yaşındaydı, doğru muyum?"

Duraksadım. Beraber miydik? Gözlerimi Gökhan abinin çelik mavisi

gözlerine sabitledim, o ise bana değil Karan'a bakıyordu. Hem... Bu dövmelerin tek sebebi yaşlarımız mıydı gerçekten? Neden buna inanmıyordum?

"Sayılır," dedi Karan.

"Şimdi kaç yaşındasınız?"

"Ben 27 yaşındayım," dedi tekrardan sabit bir sesle. "O da 18 yaşında."

"Yaş farkını sorun eden duyarlı vatandaşların linçine çok uğruyor musunuz?" Gökhan abi güldü. "Bilirsin, bizim ülkemizde damacanayı bile sikene adam gözüyle bakarlar, 18 yaşında bir kızla 27 yaşında bir adamın ilişkisini garip bulurlar."

Karan yamuk bir şekilde gülünce, kalbim yerinden hopladı.

"Benim içim rahat, yanımdaki kadın da şu an reşit. Evet, belki o 17 yaşındayken ilişkimiz toplumun gözünde biraz garipsenebilirdi ama ben o 17 yaşındayken onu istismar etmedim, herhangi bir yanlış hareketim olmadı. Hiçbir şeye zorlamadım."

"Cübbe giyip, sarık takanlar o kadar çoğaldı ki..." Gökhan abi güldü. "Herkes hoca sanıyor kendini."

"Cübbe giyip, sarık takmakla dindar olunmaz. Her dua eden gerçek bir Müslüman olmadığı gibi, her içki içen de dinsiz sayılmaz." Derin bir nefes aldı Karan. "Elbiseyle din olmayacağı gibi, ibadet kapalı kapılar arkasında yapılır, öyle herkesin gözüne gösteriş yapar gibi sokulmaz."

"Derinsin," dedi Gökhan abi birasından bir yudum alırken.

"Sadece neyin ne olduğunu biliyorum."

"Keşke herkes bilse, delikanlı," dedi Gökhan abi, birasından bir yudum aldıktan sonra Billur'a baktı. "Çok içmek yok, seninle uğraşamam burada, küçük çamur."

"Ya dayı daha birinciyi bile bitirmedim..."

"Sus, dayıya cevap verme."

Yanağımı Karan'ın omzuna bastırıp gözlerimi denize çevirdim. Deniz sakindi, gecenin karanlığı sonunda tamamen çökmüş ve yakamozu oluşturan ışıklar, denizin üstünde bir renk cümbüşü yaratarak yanmaya başlamıştı.

Bedirhan birasından bir yudum alıp, "Midye alalım mı?" diye bir soru attı ortaya. Billur ellerini birbirine çarparak başını sallamaya başladığında Defne'nin de gözleri istekle parlıyordu.

Sergen yavaşça bize doğru döndü, eğilip elindeki bira şişesini yere bıraktıktan sonra doğruldu ve, "Ben hallederim," diyerek aşağı indi.

Sergen'in aldığı midyelerden yememiştim, saat gitgide daha da geç oluyordu ve sahil, sanki çok erken bir saatmiş gibi kalabalıklaşmaya başlıyordu. Gençler şarkılar söylüyor, bazıları müzik açıyor, çoğu bir şeyler izlerken birçoğu da günbatımı terasına uzanmış yıldızları izliyordu.

Gökhan abi bitirdiği biraların üzerine iki poşet bira daha almıştı ve her

ne kadar kafalar güzel olmasa da ortam biraz çakırlaşmıştı.

Billur, beşinci birayı içmenin etkisiyle mayhoş mayhoş gülüp, "Dayı, anlatsana," dedi başını dayısının omzuna bastırarak. Gökhan abi kaşlarını kaldırdı, göz ucuyla Billur'a baktı. "Hadi, dayı!"

"Neyi?" diye sordu Gökhan abi, sanki Billur'un neyden bahsettiğini biliyordu ama bir yanı bundan kaçmak istiyordu.

Saatlerdir Karan'ın omzuna tünemiş halde insanları izliyordum. Dilim damağım kurumuştu ama yine de tek bir yudum bira içmedim, su bile içmeden sadece ettikleri muhabbetleri dinledim, sahilde açılan müzikleri dinledim, insanları izledim, yıldızları ve denizi izledim.

Bedirhan dördüncü birasını içerken parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ölü külü uzamış, sigarayı uzun süredir dudaklarıyla buluşturmadığı için ölü kül, sigaranın izmaritine yaklaşmıştı.

"Hani bir sevdiğin vardı ya," dedi Billur, bir an için Billur'a bakakaldım. Kafası güzel değildi, çakırdı ama yine de mantıklı konuşmadığını düşündüm. Çünkü Gökhan abinin yüzünü hızla saran o ifade, Billur'un bir mayın tarlasında dolaştığını gözler önüne seriyordu. "Onu anlatsana."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu Gökhan abi. Bira şişesini zemine hafifçe vurduktan sonra gözlerini yeğenine çevirdi. "Şimdi konuşulacak şey mi bu, Billur?"

"Hikâyen beni her defasında derinden etkiliyor." Billur dudaklarını büktü. "Onu çok sevmiştin, değil mi?"

"Billur," diye fısıldadım kısık bir sesle.

"Ne?" Billur omuz silkti. "O benim dayım."

"Tamam tamam," dedi Gökhan abi başını sallayarak. "Sorun yok."

"Anlatmayacak mısın, dayı?"

"Her defasında aynı şeyi dinlemekten asla sıkılmayacaksın, değil mi?" Gökhan abi derin bir nefes aldı, başını iki yana salladı ve çelik mavisi gözleri usulca yeğeninden uzaklaşarak denize döndü. Denizin karanlık yüzeyinde parlayan ışıkları izlerken hafifçe yutkundu ama bu yutkunuş bir an için bana o kadar derin geldi ki, tüm acılarını boğazına kurduğu bir mezarlığa gömmüş gibi hissettim.

"Sıkılmayacağım." Billur gözlerini yumdu, yavaşça açtığında yeşil gözleri artık gecenin etkisiyle ela görünüyordu. Gözlerini Bedirhan'a sabitledi, Bedirhan da ona bakıyordu. "Ben gerçek aşkı dinlemekten asla sıkılmam."

Bedirhan parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın izmaritini öyle bir sıktı ki izmarit parmaklarının arasında kemikleri kırık bir iskelet gibi darmaduman oldu. Ölü kül yere düştü, parçalara ayrıldı ve sigaranın ucunda yanan o güçsüz ateş söndü, belki de zaten yanmıyordu.

"Bundan yaklaşık 30 yıl evvel bir pavyonda çalışmaya başlamıştım," dedi Gökhan abi. "O pavyonda çalışmaya başladığım dönemde 17 yaşında-

dım. Bir gece pavyona yeni kızlar getirdiler. Kızlardan bir tanesi oydu, daha 16 yaşındaydı ama görüntüsü büyüktü, insanlar onun 16 yaşında olduğuna inanmıyordu." Derin bir nefes aldı. "Sesi çok güzeldi, o şarkı söylerken tüm pavyon susar, onu dinlerdi. Ben de öyle." Birasından bir yudum aldı. "Bir yıl boyunca sadece şarkı söyledi, 17 yaşına girdiği gün pavyona ilk kez bir adam geldi. Parası pulu olan, genç bir iş adamıydı. Onu sahnede şarkı söylerken görür görmez ona tutuldu. O adamın ona tutulduğunu anladığımda, ben de tıpkı o adam gibi ona tutulmaya başlamıştım ve belki de ona tutulduğumu anlamama neden olan şey, o adamın ona tutulmasıydı. Adam evliydi, bizim kızın bundan haberi yoktu. O da adamı sevdi. Benim onu sevdiğim gibi sevdi, o kadar çok sevdi ki işi bile bırakmayı düşündü. Sözleşmeler vardı, eskiden 18 yaş sınırı pek yoktu, insanların ahlaksız bir rahatlığı vardı, küçük kızlarla da sözleşme yapılabiliyordu. Tek şart, fuhuş olmayacaktı ve ailelerinden birinin onayı olacaktı. Onun da ailesinin onayı vardı ama ailesi asla başında olmadı. Adamla aralarında başlayan aşk zamanla tüm pavyonun içindeki insanların kulağına gitti, pavyonda dedikodular yayıldı. Başta patron kızın gerçekten iyi bir avcı olduğunu düşünüp onun sırtını sıvazlasa da kız artık sahne yapmak istemeyince kızı tehdit etmeye başladı. Sonra da kızı zorla konsomatris* yaptı, kız geceleri kons yapıyordu. Yani farklı adamların masasına gidiyor, zorla onlarla içki içiyor, adamlarla muhabbet ediyordu." Gözlerini yumdu. "Birçok kez tecavüze uğradı, evet bu tecavüzdü çünkü o hiçbir zaman adamlarla birlikte olmak istemiyordu." Gözleri dalmıştı. "Eğer bir kadın bir adamla sevişeceği yatağa isteksiz, saklamaya çalıştığı gözyaşlarıyla giriyorsa bunun da adı tecavüzdür."

Gökhan abi yutkundu, geçmiş dizildi boğazına.

"Adamın evli olduğunu öğrendiğinde 19 yaşındaydı, adamdan hamile kalmıştı. Adam onu birçok kez oradan kurtarmak istese de evliydi, zamanla adamın karısının kısır olduğu ortaya çıktı ve adam karısını terk etmenin karısına büyük bir travma yaratacağını bildiğinden, hamile olan ve hamileyken bile birçok kez tecavüze maruz kalan kadını öylece terk etti. Zavallının neden terk edildiğinden de haberi yoktu üstelik. Travmaymış..." Güldü, gülüşü solgundu. "Adam hiç düşünmedi, asıl travma hangisiydi?"

Güçlükle yutkundum. "Peki sen?" diye sordum. "Sen neden yardım etmedin kadına?"

"Denemedim mi sanıyorsun?" Güldü. "Asla kabul etmedi, benim onu sevdiğimi belki anlıyordu, belki gerçekten salaktı ve farkında değildi, bilmiyorum. Şimdiki aklım olsa, onu oradan söker kopartır, alırdım. Ama ben o hamile kaldığında yalnızca 20 yaşındaydım, patron gerçekten leş bir herifti ve onu götürsem bile mutlaka bulur, onu öldürürdü. Yaşaması için orada

* Konsomatris: Bar, gazino gibi eğlence yerlerinde müşterinin masasına çağrılabilen, müşteriyle birlikte yiyip içerek çalıştığı yere kazanç sağlayan kadın.

kalması gerekiyordu ve ben o kadar bencildim ki onun yaşamasını istiyordum."

Tırnaklarımı avucuma batırdım. Karan beni yavaşça göğsüne doğru çekti. Yanağımı göğsüne yaslayıp çenesini saçlarımın içine yerleştirdi. Onun yüz ifadesini göremesem de Gökhan abiyi dikkatle dinlediğini biliyordum. Tırnaklarım avuçlarımın içinde hilal şeklinde izler bırakırken bir an kendimi o kadının yerine koydum ve dünya bir süreliğine başıma yıkıldı.

"Onu ne kadar çok sevdiğini anlatmadın bu kez," dedi Billur burnunu çekerken. "Onun yaşadığı acıları anlattın."

"Onun yaşadığı acılar bununla sınırlı kalmadı hiçbir zaman," dedi Gökhan abi. sesinde sönmüş izmaritler, dibi görülmüş içki şişeleri vardı.

"Yine de ona yardım edebilirdin," diye fısıldadım bir kez daha. "Onu kurtarabilirdin."

"Onu kurtaramazdım." Gökhan abi gözlerini gözlerime bir bıçak gibi batırdı, bakışları öyle keskindi ki sanki battığı yerden anılar gözyaşı olup avuçlarımı dolduruyordu. "Onun yaşatmak için, onu kurban ettim."

"Peki yaşattın mı sence?" diye sordu Karan, Karan'ın sorusu duraksamama neden oldu. Yıldızlar söndü, gökyüzü karanlığa gömüldü ve deniz alev aldı.

Gökhan abi, Karan'ın gözlerinin içine bakarken, "Keşke," diye fısıldadı. "Keşke öldürseydim."

Karan, "Pişman mısın?" diye sordu tok bir sesle.

"Sevdiğim kadını öldürmediğim için mi?"

"Sevdiğin kadını yaşattığın için."

"Evet," dedi. "Ama aldığı her nefes için şükrettiğim geceler oldu."

Karan parmaklarını omzuma bastırıp beni bağrına basarken, "Yapboz gibi," diye fısıldadı.

Gökhan abi bir süre durdu, sadece Karan'ın gözlerinin içine baktı. Sonra derin bir nefes aldı, sonunda Karan'ın ne demek istediğini anlamış gibi, "Evet," diye fısıldadı. "Benim bozuk yapbozum."

"Paramparça edilmeden yapboza dönüşemez hiç kimse," dedi Karan karanlık bir sesle. "Onun da eksik bir parçası var mıydı peki?"

Gökhan abi gözlerini bira şişesine indirip başını ağır ağır sallarken, "Vardı," diye fısıldadı. "Ben onun eksik parçasını bacaklarının arasından çaldıkları anı izledim."

Can çekişen bir kuşun yere düşen tüylerinin inşa ettiği küçük bir kule gibi, o kuleyi ayaklarıyla ezen bir adamın göğsünün altında çarpan cani kalbi gibi... Denizin zehri olan tuz, geminin boynuna doladığı intihar ipi olan deniz gibi, bir çocuğun elini bırakan baba, kordonu hâlâ karnına bağlı bir bebeği terk eden ana gibi... Doğuma hazır bir rahim, ayrılığa hazır bir dil gibi... Yıkılıverdi geçmiş önümüze. Elinde o kadından çaldıkları, sırtında bu

adamın ona sapladığı bir hançerle. Öylece...

"Peki," diye fısıldadım, harfler birleşip bir kelimeyi oluşturamıyor, oluşamayan kelime de maalesef bir cümlenin içinde kendine yer bulamıyordu. "Peki o kadın doğurdu mu?"

Gökhan abi yalnızca başını salladı. Aslında bu sorunun cevabını biraz evvel, eksik yapboz parçasından bahsederken bize vermişti zaten.

"Bebeği almışlar kadından," diye fısıldadı Billur çatlak bir sesle. "Dayım ayrıntıyı hiç anlatmadı ama bebeğin daha göbek bağı yeni kesilmişken, onu ekmek kırıklarıyla dolu bir ekmek bezine sarmışlar. İçindeki bulundukları andan koparıp alsalar da o bebeğin sesi sanki hâlâ o depoda. Farkında olmadan geçmişin içinde bir bebek unuttular."

Tüylerim diken diken olmuştu. "Depo mu?" diye fısıldadım.

Başını yavaşça salladı Billur, Gökhan abi artık konuşmuyordu. "Kadın pavyonun deposunda doğum yapmış. Bebeğini çalmışlar, öldü demişler. Kadıncağızı da uzun süre fahişeleri olarak çalıştırmışlar. Kadın uzun zamandır akıl hastanesinde tedavi görüyor."

Kalbime batan bu hissin adı neydi bilmiyordum. Sanki ağzımın içi kül doluydu ve ben ne zaman yutkunsam, küller boğazımı tıkıyordu. Üzerimize çöken sakinliğin temelinde yaşanan kötü hatıraların ensemizde dolaşmaya başlayan soğuk nefesi vardı.

"Karan," diye fısıldadım ve o an, Gökhan abinin gözleri hızla yüzüme döndü. Uzun süren sessizliği bozan benim sesimdi, sanırım bu onun irkilmesine neden olmuştu.

"Ne dedin?" diye sordu bana bakarak.

"Hım?" Ona anlamadığımı belirten gözlerle baktım. "Bir şey demedim."

"Az önce bir şey söyledin," dedi, bana enteresan bir dikkatle bakıyordu.

Karan, "Bana seslendi," dedi düz bir sesle. "Size bir şey söylemedi."

Gökhan abi gözlerini Karan'ın gözlerine dikti. "Anladım," diye fısıldadı. "Adın neydi?"

"Karan," dedi Karan düz bir sesle.

Ah, doğruydu. Gökhan abi çoğumuzun adını bilmiyordu henüz. Gözlerim adamın çelik gibi bakan gözlerine dokunduğu an, adamın gözlerine zehir gibi yayılan ifadenin gölgesi gözlerime düştü. Duraksadım.

"Kara mı?" diye sordu.

"Hayır, Karan."

Adam birkaç saniye hiçbir şey söylemeden sadece Karan'ın gözlerinin içine baktı, ardından başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma," dedi kuru bir sesle. "Sanırım bu gece bir şeylerin etkisinde fazla kaldım."

Karan başını yavaşça salladı. "Sıkıntı yok," dedikten sonra kalktı ve elimi tutup benim de kalkmama yardımcı oldu. "Biz biraz dolaşacağız," dedi.

"Oradan otele geçeriz belki."

"Bizde kalmayacak mısınız?" diye sordu Billur gözlerini kırpıştırarak.

"Yok, hem dedem falan da otelde. Yalnız kalmasın," diye geçiştirdi Karan ama amacının bu olmadığını biliyordum, benim rahat etmediğimi fark ettiği için bu bahaneyi önümüze duvar gibi dikmişti.

"Anladım. Moruk dedeye benden selam!" Billur gülerek dayısının dizine yattı. "Bu tayfa bana emanet!"

"Bence seni bu tayfaya emanet etsek daha iyi olacak," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Gökhan abi, bence daha fazla içmesin bu kız."

Gökhan abi başını sallayarak, "Sıkıntı yok," dedi. "Siz keyfinize bakın, gençler."

"Abi," dedi Sergen, Karan'a. "Biz ne yapalım?"

"İsterseniz otele gelin, isterseniz Billurların evinde kalın," dedi Karan. "Siz bilirsiniz. Ben seni yarın ararım."

"Tamam, abi. Dikkatli olun."

Karan kolunu omzuma atınca ben de otomatikman onun beline sarıldım ama bunu herkesin içinde yapmak hâlâ garip geliyordu bana. Saatlerdir onunla dip dibe, sarmaş dolaş sayılır halde oturuyorduk ama ayağa kalkıp herkesin içinde beline sarılmak tuhaftı.

Karan, "Her zaman dikkatliyimdir, abim," dedikten sonra yamuk bir şekilde güldü, Sergen'e göz kırptı. "İyi geceler."

Sahildeki yürüyüş yolunda ben onun beline, o benim omzuma sarılmış şekilde öylece yürümeye başladık. Başta sessiz olan yürüyüşümüz, hemen ilerideki midyeciyi görmemizle sona erdi. "Midye alacaktık," diye fısıldadım utanarak.

"Hani yemek istemiyordun?"

"Fikrimi değiştirdim."

Karan gözlerini kısaca gözlerime dokundurdu, midyecinin önünde beni serbest bırakınca bir an kendimi terk edilmiş gibi hissedip kollarımı bedenime sardım. Midyelerden bir tanesini aldı, yavaşça açtı ve üzerine limon sıkıp ağzıma uzattı. Başta ona bakakaldım, sonrasında ağzımı yavaşça aralayıp uzattığı midye dolmayı ağzıma aldım. Satıcı çocuk bir midye daha uzatınca Karan aldı, onu da açtı ve limonu sıkıp tekrar ağzıma uzattı. Ağzımdakini yuttuktan sonra bana uzatılan midye dolmayı tekrardan ağzıma alıp çiğnemeye başladım. Bu esnada Karan da kendine bir tane midye dolma açmış, yemeye başlamıştı.

Denizin tuzlu kokusunu solurken onun ellerinden midye dolma yemek güzeldi. Bir süre hiç konuşmadık. Susmak güzeldi. Susarak yalnızca hissetmek en güzeliydi. Neredeyse tepsinin yarısını birlikte yemiştik. Karan midye dolmaların ücretini genç satıcıya ödedikten sonra beni tekrar kolunun altına çekti ve ben de midemi doldurmanın getirdiği rahatlıkla ona sokulup

onunla yürümeye devam ettim.

"Karan," diye fısıldadım çocuk parkının önünden geçerken. Parkın içinde birkaç kişi oturuyordu, çekirdek çitlediklerini görmüştüm.

"Söyle."

"Şu o geceyle ilgili..." Derin bir nefes aldım, rüzgâr saçlarımı yanaklarıma yapıştırıyordu. "O geceyle ilgili bir ihbar yapılmış."

"Biliyorum," dedi sadece. Zaten bildiğini biliyordum.

"Sence bunu kim yaptı?"

Karan omzumu yavaşça okşarken, "Bilmiyorum," dedi kuru bir sesle. "Ben geldiğimde orada kimse yoktu."

Alttan alttan baktım ona. "Sence polisler ağız mı arıyordu?"

"Her şey olabilir," dedi. "Davranışlarınızı şüpheli bulmuş olabilirler."

"Davranışlarımızı?"

"Senin ve Defne'nin," dedi Karan düşünceli bir sesle. "Defne soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama fazla panik halindeydi."

"Polis memuru benimle ilk kez iletişime geçiyordu," dedim. "Benden şüphelenmiş olamaz. Yani benimle konuşmaya başladığı an direkt bu ihbar olayından bahsetti."

"O gece orada birinin olduğunu mu düşünüyorsun, velet?" diye sordu Karan kaşlarını kaldırıp bana bakarak.

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum. Biri yoktu, olsaydı görürdüm sanırım." Derin bir nefes aldım. "Sadece o ve ben vardık."

"Kendini huzursuz hissetmenden nefret ediyorum," diye fısıldadı Karan, sonra durdu ve bakışları ağır ağır yüzümün çerçevesini turladı. "Rahatla. Hiçbir şey olmayacak."

"Yine de... Ya bu ihbar meselesi doğruysa?"

"Eğer böyle bir şey olmuşsa, zaman o kişiyi bizim önümüze getirecektir," dedi olgun bir tavırla. "Çünkü bunu her kim yapmışsa, mutlaka bir amaç güdüyordur ve bir şekilde tekrardan önümüze çıkacaktır."

Başımı yavaşça sallayıp ona bakmaya devam ettim.

"Asi," diye fısıldadı. "Düşündüğün şeyi zihninden silmen için üç saniyen var." Gözlerimin içine baktı. "Üç. Sil."

Gözlerimi yavaşça denize çevirirken, "Ne düşündüğümü bilemezsin," diye yalanladım onu.

"Başımı belaya sokmuyorsun," dedi aniden. Kalbimin ağrımasına neden olan cümlesinin aslında zihnimde beslediğim bir düşüncenin temelini oluşturuyor olması canımı yakmıştı. "Böyle şeyler düşünmenden de nefret ediyorum."

"Senin nefret etmediğin ne var ki?" diye homurdandım.

"Sayabilirim."

Ona baktım. "Hım?"

"Bana alttan alttan bakışından nefret etmiyorum," diye fısıldadı, yangın sıyahı gözleri gözlerime hükmediyordu. "Gözlerindeki gamzelerden nefret etmiyorum." Büyük bir adım atınca o adıma uymak zorunda kaldım ve onun beline daha sıkı sarıldım. "Attığım her adımı izleyip, o adıma benzer adımlar atmaya çalışmandan nefret etmiyorum," diye devam etti.

Yanaklarımın içini dişledim, çenesinin ucuyla beni işaret edince kaşlarımı çattım.

"Yaşadığın her şeye rağmen, biraz sonra büyük bir yangının içine atlayıp o yangının içinden büyük parçalarını kaybederek çıkacak olmana rağmen. attığın adımlardaki sağlamlıktan, eksilmeyen gücünden, sabrından, çocukluk yaralarından ve erken yaşta kazandığın olgunluğundan nefret etmiyorum."

Kıpırtısız bir yüzle ona bakmaya devam edince dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ve yanağıma yapışan saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kalbimin hızlı atışlarına rağmen hâlâ büyük bir belirsizliğin avucundaki bir parça suyun içinde boğuluyordum.

Karan'ın bana bir şeyler daha söyleyeceğini düşündüm ama hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Oysa ben konuşmasını istiyordum, çünkü o konuştuğunda zihnim susuyordu, zaman susuyordu, yaşananlar susuyordu, acılarım susuyordu.

Kötü olan her şey susuyordu.

Karan, aracının Billurların evinin olduğu sokakta kalmasını tercih etti ve birlikte taksiye bindik. Gideceğimiz otelin adını taksiciye söyledikten sonra arka koltuğun camını açtı ve rüzgâr, ilerlemeye başlayan aracın içine doluşarak saçlarımın uçuşmasına neden oldu. Yanağımı onun boynuna yaslayıp şehrin bir yanan, bir sönen, aracın içini bir aydınlatan bir de karanlığı bağrına düğme gibi diken ışıklarını izlemeye başladım.

Onun yanındayken nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Onun yanındayken kanayan yaralarımın ve hâlâ acıyan düşmüşlüklerimin hiçbir anlamı yoktu. O vardı, ondan başka hiçbir şey yoktu. Hatalarımla, yanlışlarımla, doğru sandıklarımla ve beni var eden tüm parçalarımla burada, parampar-ça ve onunlaydım.

Onunlayken gece, güneşin kollarında küçük bir kız çocuğuydu; o benimleyken gece, güneşin karanlıkta saklanan siyah saçlarını okşuyordu ve güneş henüz altı yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Biz yan yanayken şafak, göğüslerinden süt damlayan, elinde kanlı bir kordon tutan terk edilmiş bir anneydi, yapayalnızdı.

"Geldik, efendim," dedi taksici.

Gözlerimi araladığımda ne zaman uyuyakalmış olduğumu sorguluyordum. Artık pencere kapalıydı. Esneyerek doğruldum ve taksinin kapısını açtım, rüzgârın yarattığı sel içeri boca oldu. Bedenim hissettiği soğukla

Mit CamScanner gescannt

kaskatı kesilince dudaklarımı birbirine bastırdım ve dışarı çıktım. Saçlarım esen rüzgârın hiddetine ayak uydurarak savrulmaya başladı, kollarımı bedenime sardım, sonra da rüzgârın kaldırımdaki yaprakları sürükleyişini izledim.

Kafam o kadar doluydu ki, orada küçük bir boşluk bulacak olursam darağacını hemen oraya kuracak ve düşüncelerimi sırasıyla idam etmeye başlayacaktım.

Otel büyüktü, girişi ışıklarla dolu olsa da resepsiyondan geçtikten hemen sonra seni karanlık bir koridor kucaklıyordu; koridorda ilerlerken Karan yanımdaydı, elindeki kartı parmaklarının arasında döndürüyordu ve koridordaki karanlık, bir ışık kılıcı tarafından ikiye bölünüyordu. Yanıp sönen ışığın duvarlara bıraktığı lekeleri izledim, gölgem o ışığın etrafında bir var oluyor bir de silinip yok oluyordu.

Acaba gölgemin dünyadan silinmesi bu kadar kolay olur muydu?

İçimde sakladığım ne kadar düşünce varsa, hepsi bir sarmaşık oluşturdu ve önce zihnimi, devamında da ruhumu sarmaya başladı.

Asansöre bindik, ikimiz de konuşmuyorduk. Hangi katlara uğradığımızı gösteren o küçük kutuda yanıp sönen rakamların sayılara evrilişini izledim. Gözlerimden uyku akıyor gibi görünüyor olsam da aslında böyle değildi, zihnim kendiyle büyük bir savaş halindeydi ve aklımdaki tren rayları, düşüncelerimi içinde taşıyan vagonu parçalamak için yavaşça ikiye ayrılmaya başlamıştı.

Odamızın olduğu kata geldiğimizde son kez yanan rakama baktım. 17. Gözlerimi yumdum ve asansörün kapıları kayarak iki yana açıldı. Karan beni kolumdan tuttuğunda gözlerimi araladım, yavaşça asansörden çıktık. Tekrar loş bir koridorda yürümeye başladık. Bu koridor daha dardı. Duvarlara belirli aralıklarla yerleştirilmiş küçük lambalardan dağılan turuncumtırak ışık, bana deniz kıyısının önünde yakılmış bir ateşi anımsatıyordu.

Karan elindeki kartı önünde durduğumuz kapının güvenlik kutusuna sokunca kapıdan otomatik bir ses yükseldi ve kapının kilitleri açıldı. Karan kartı çıkartırken diğer eliyle de kapıyı aralamıştı. İçeri girdim, içerisi zifiri karanlık olsa da hemen karşımda duran duvarı kaplamış camda görünen rengârenk şehir ışıkları odanın içine dökülmüş simler gibiydi.

Karan kartı odanın içindeki kutuya yerleştirince odanın loş ışığı yavaşça yandı ama ışık o kadar azdı ki hemen karşımızda küçücük duran şehrin ışıkları odayı daha belirgin bir biçimde aydınlatıyordu.

Otel odasının kısa lobisinden geçtik, hemen yan tarafımda banyo olduğunu düşündüğüm kapı duruyordu ve içeri girdiğim anda camın hemen karşısında duran iki kişilik dev yatak dikkatimi çekti. Bembeyaz nevresim takımlarından yayılan pahalı parfüm kokusunu soluyabiliyordum. Karan yatağın ucuna oturup cep telefonunu yatağın yan tarafında duran beyaz

komodinin üzerine bıraktı.

Ağır adımlarla cam duvarın önüne yürüdüm, kollarımı tekrar bedenime sardım ve gözlerimi şehrin eşsiz görüntüsüne sabitledim. Karan'ın yansıması cama vuruyordu, beni izlediğini görebiliyordum.

"Yorgunsun, Çakıltaşı," diye fısıldadı.

"Evet," dedim sadece. Yorgundum. Hem de çok.

Kendimi kendim yoruyordum.

"Bir duş al," dedi sadece.

"Kıyafetlerimin olduğu çanta arabanda kaldı." Derin bir nefes aldım. "Ne giyeceğim?"

"Yanımdayken bir şey giymene gerek yok," dedi aniden. Nefes boşluğuma vurulmuş gibi öylece kalmama neden olan bu cümlesine nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmediğimden gözlerimi onun yansımasından uzaklaştırarak, görünen deniz manzarasına çevirdim.

"Keşke çantayı alsaydık," dedim konuyu değiştirmek adına.

"Bu odada otele ait tişörtler oluyor, bayağı büyük. Onu elbise gibi giyebilirsin."

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru döndüm. "Nerede tişörtler?"

Karan çenesiyle ilerideki dolabı işaret ederek, "Orada. İki tane koyuyorlar balayı çiftleri için. Reklam falan yapmak amaçları," dedi. "Küçük olanı al, o bile sana büyük olur."

Balayı çiftleri...

Zihnimi kasıp kavuran kısacık cümle hızla bedenime yayıldı ve tenimin karıncalandığını hissettim.

"Sen daha önce bu otele geldin mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet?" dedi sorar gibi.

Bir an ona düz düz baktım.

"Cidden." Gözlerini devirerek ellerini yatağa bastırdı ve kendini geriye atıp tavana baktı. "O tuhaf düşüncelere sahip beyninin şeklini neden merak ettiğimi merak ediyorsan bence şu an kafanda kurduğun şeyleri önüne alabilirsin. Böylelikle nedenini de görmüş olacaksın."

"Tişörtlerin neden kullanıldığından tut, bedenlerine kadar biliyorsun?"

Gözlerini yavaşça yüzüme çevirdi. "Ne?"

"Nereden biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Anladın."

Karan'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim garip bir ifade yavaşça şekillenmişti. "Sen beni mi kıskanıyorsun?" diye sordu pattadanak.

Gerçekten geri adım atmam gerektiğini düşünerek sırtımı cam duvara yasladım. Karan kaşlarını kaldırmış, aynı ifadeyi bir milim olsun bozmadan

bana bakıyordu. Yavaşça doğrulunca tamamen cama yaslanıp kaşlarını çattım.

"Hım?" dedi ve başını omzuna doğru yatırdı. "Kıskanıyorsun?"

Cam duvardan ayrılıp hızla dolaba yöneldim, bedenine bile bakmadan elime geçen ilk tişörtü aldıktan sonra hızlı adımlarla banyoya doğru yürümeye başladım. Karan da kalkmış, bana doğru ilerliyor, bir yandan da, "Hey, sana diyorum," diyordu. "Kaçma, buraya gel."

Hızla banyonun kapısını açtım, Karan elini banyo kapısına koyduğu anda kapıyı hızla kapatarak kilitledim. Birkaç kez kapıya vurmuş, sonunda açmayacağımı anlayınca homurdanarak kapıdan uzaklaşmıştı.

Kendimi suyun altına attığımda yanaklarım sinirden mi yoksa utançtan mı yanıyordu bilmiyordum ama bir süre sonra kendimi sakinleştirebildim ve suyla arındırdığım vücudumu kurulayıp üzerime tişörtü geçirdim. Sutyenimi giymemiştim, külotum temiz olduğu için sıkıntı değildi, onu giyerken kendimi kötü hissetmemiştim. Tişört bana kısa bir elbise gibi olmuştu. Islak saçlarımı tişörtün yakasından dışarı çıkardım ve beyaz tişörtün sırtını ıslatan saçlarım, tişörtün şeffaflaşmasına, bedenimi sergilemesine neden oldu.

Parmak uçlarıma basarak banyonun kapısına kadar geldim, birkaç saniye etraftaki sessizliği dinledikten sonra kapının kilidini açtım, usulca kapıyı araladım. Parmak uçlarımdan inmeden kapıyı ardına kadar açtıktan sonra yavaşça dışarı çıktım ve sağ tarafıma döndüğüm anda donakaldım. Karan duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde toparlamıştı. Kaşlarını çatmış orada öylece beni bekliyordu. Bir an banyoya geri kaçacaktım ama beni belimden tutup çekince tiz bir çığlık attım. Kalbim, göğsümün içinde sarsılarak çarpmaya başlamıştı.

"Sen orada mı bekliyordun ya?" diye homurdandım kollarından kurtulmaya çalışırken. Belimi sertçe kavradı. Duvara yaslanmıştı ve bedenimi de bedenine yaslamıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Bıraksana!"

"Ortaya bir yem bırakıp kaçmak da ne?" diye sordu, gözleri kepenklerini indirmiş bir dükkân gibiydi ve dükkânı örten kepenklerin arkasında mücevherler saklıydı. Mücevherleri görme umuduyla gözlerinin içine daha da dikkatli bakmaya başlamıştım. "Sonsuza dek orada kalacak değildin, değil mi velet?"

"Ben kaçmadım," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine bir ok misali saplayıp, ona meydan okumaktan bir an olsun vazgeçmeden.

"Kaçmadın, öyle mi?"

"Evet."

"Olsun, ben seni sıkı sıkı tutayım da..." Belimi biraz daha sıktı. "...kaçmayı aklından bile geçirme."

Neden böyleydi? Gözlerine baktığımda zaman arkamızda durmuş yaşadığımız anı örmeye devam ediyordu ama sanki biz buradaydık ve takvim yaprağı asla düşmeyecek, gün asla doğmayacak, yelkovan bir adım daha atmayacaktı.

Parmaklarımı onun göğsüne bastırıp gözlerimi gözlerindeki küllerle dolu arazide gezdirdim.

"Senin de duş alman gerek," diye fısıldadım.

"Koktuğumu mu ima ediyorsun?" diye sordu, sesi öyle loştu ki odayı belli belirsiz aydınlatan ışık bile ondan daha aydınlıktı.

"Hayır," dedim. "Kötü kokmanın imkânı yok sanırım."

"Ne?"

"Senin bir kokun var," diye mırıldandım, sonra durup kaşlarımı çattım. "O kokuyu kimsenin fark etmesini istemesem de var işte... Parfümden başka. Yani kullandığın parfümün kokusu değil, kendi tenine özel bir koku."

"Tenime özel bir koku demek."

"Evet," dedim başımı sallayarak. Gözleri simsiyah bir ayna gibi beni kendime gösteriyordu. Sanki karanlık yüzümle yüzleşiyordum. "Çikolata gibi. Acı çikolata."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama bu kadar serseri bir kıvrımdı ki... O kıvrımın içinde bir ateş yanıyor, çingeneler ateşin etrafında dans ediyordu. Beni yavaşça bıraktı. Bırakmasını beklemiyordum. Geri çekilmeden onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim, o da bana bakıyordu.

"Şu huyunu seviyorum," dedi erkeksi bir sesle.

"Hangi huyumu?"

"Şu." Gözlerini kıstı. "Seni sıkı sıkı tuttuğum zamanlar, eğer bırakırsam gidecekmişsin gibi bana meydan okuyorsun ama seni bıraktığımda gitmiyorsun."

Gözlerindeki kör karanlık beni kendi karanlığımdan saklamaya yetmiyordu; oradaydım, onun gözlerinin içindeydim ve kendimi izliyordum. Orada durup kendimi izlemek, burada durup onun gözlerindeki kendimi izlemek gibi mi hissettiriyordu acaba? Yoksa çok daha başka mıydı?

Beni nasıl görüyordu?

Gözlerim güzel çehresinde zihnimi ağrıtan kulaçlar atıyordu.

Ona meydan okuyordum, bu doğruydu, evet ama beni bıraktığı anda bu meydan okuma bir başkaldırıya mı dönüşüyordu? Belki de ben onun beni zorlamasını seviyordum. Beni zorlamadığı zaman ise aslında istediği şeyi hiç savunmasız doğrudan onun avuçlarının içine bırakıyordum.

Yıkılmış bir binanın ortasında duran avize değil, kıyısında köşesinde duran bir ağaçtım ve bina üzerime yıkıldığında kırılan avizeden daha çok yanmıştı canım. Şimdi kırılgan bir bebekmişim gibi beni kollarıyla kundaklamaya çalışan bir adamın gölgesinin altında, kabuk bağlayan yaralarımın

kahverengi kabuklarını koparıyordum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen seni öpeceğim," diye fısıldadı Karan, sesindeki fırtınanın ortasında çırılçıplak hissediyordum kendimi. O fırtına benim dallarımı kökünden sökebilecek kadar kuvvetliydi.

Gözlerinde hareket eden siyah kumları yutuyordum, soluk borum onun yanan kumlarıyla doluyordu ve ciğerlerim kavruluyordu.

Geri çekilmedim, ona öyle bakmaya devam ettim. Her şeyi geride bı-rakarak...

Kendimi bile geride bırakarak.

Karan'ın birazdan infazımı gerçekleştirecek olan bakışları gitgide daha da yoğunlaştı, kirpiklerinden aşağı sarkan idam ipi yavaşça hislerimin boy-nuna dolandı ve alt kirpiklerine koyduğu iskemle benim bakışlarımı taşıya-madı, yıkıldı. Onun gözlerinde, onun uğruna öylece asıldığımda, üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti ve ayaklarımın altındaki zemin yok oldu. Ayaklarım bir kum saatinin cam parçalarıyla dolu yönüne saplandı.

Başta beni incitmekten korkarmış gibi dokundurduğu dudakları biraz sonra şiddetli bir kasırgaya dönüştü ve dudaklarıma kurduğum kasabayı dümdüz etmeye başladı. Köklerime kadar uzandığını sandığım gerçekler, onun kasırgasının şiddetine kapılarak yavaşça benden sökülmeye başla-mıştı.

Eli belime bir tabuta yerleştirilmiş ceset gibi yerleşti, beni daha sıkı kavradı, pek de büyük olmayan göğüslerim onun kaslı göğsüne yaslandı, bense hâlâ parmak uçlarımdaydım ve tüm dermanım aniden çekilmiş gibi kendimi öylece onun kollarına bırakmıştım.

Dudaklarımı araladığımda onun ıslak ve sıcak dili ağzımdan içeriye bir yılanın yumurtasını çatlatarak dışarı süzülüşü gibi süzüldü. Gözlerimin önüne bir perde indi, alt ve üst kirpiklerim birbirine dokunmak üzereydi. Sanki ikisinin de aralarında zıt kutuplara ait iki mıknatıs vardı ve gözlerim benim elimde olmadan kapanıyordu. Dilini damağıma yasladım, amatörce emmeye başladım. Karan'ın elleri yavaşça kalçalarıma doğru kaydı. Çıplak kalçalarımı avuçladığında emdiğim diline doğru titrek bir nefes vererek gözlerimi araladım, sonra da hâlâ canlı bakan siyah gözlerinin içine bir ateş gibi düştüm.

Artık yanan yalnızca ben değildim, o da benimle birlikte yanıyordu.

Ellerim çıplak göğsü boyunca kaydı, tırnaklarım etine gömüldü ama gömüldüğü yerde çok kalmadı, ona tutunduğumu ona korkusuzca sergiler-ken ellerim yavaşça dövmesine kaydı ve benim tenine işlediğim o dövmeyi parmak uçlarımla okşadım. Artık dilini çok daha istekli bir biçimde emiyor-dum. Bu Karan'ın daha da ateşlenmesine neden olmuştu, kalçalarımı arsız-ca sıkarak ikiye ayırır gibi çekiştirdi. Gözlerim irileşti ama tepki vermeden dilini emmeye devam ettim.

Beni kalçalarımdan kavrayınca bir an ne olduğunu anlamadım ama yavaşça yukarı kaldırdığı bedenim, bedeninin ne istediğinin farkına varacak kendini saldı. Yavaşça üzerine zıplamamla duvardan ayrılması bir oldu, bacaklarımı onun ince beline sardım. Karan kalçalarımı avuçlayarak sıkmaya devam ederken ben de kollarımı onun boynuna dolamıştım ve sonra kendimi tutamadım, ense kökündeki saçları okşayıp, dudaklarını ısırmaya başladım.

Kucağındaydım, beni taşıyordu ama nereye gittiğimizi bilmiyordum, valmınca çıldırmış gibi onu öpüyordum. Her şeyden saklanarak, kapıların arkasında bıraktığım yaraların sızlamasına dahi izin vermeden ona sığınmış, onun dudaklarından bir parça ömür koparmak ister gibi ona saldırıyordum.

Beni aniden yatağa attığında gözlerimi araladım, dudaklarımız ayrılmıştı ve onun dudakları da benim dudaklarım da saniyeler içinde şişmişti. Kızarmış dudakları, koyulaşmış ve kısılmış gözleriyle nefes nefese yüzüme bakarken dizini yatağa bastırdı, üzerime abandı. Göğsüm kalbimin altında bir yılan besliyordu, yılan büyüdükçe kalbime dolanıyor ve kalbimi boğarak öldürmeye başlıyordu.

Bir dizimi kırıp ayağımı yatağa bastırmamı sağladı, dudakları diz kapağımda dolaşmaya başlayınca ürperdim. Gözlerimi dikmiş onu izliyordum, o da karanlığı arkasına katmış beni izliyordu. Dudakları diz kapağımdan yukarı doğru tırmandıkça nefesim hızlanıyor, bedenim yaralı bir ava aitmiş gibi onun altında öylece kıvranıyordu.

Karan bacaklarımı ayırdı, savunmasız bir şekilde onu izlerken bacaklarımın içlerini öpmeye başladı. Gitgide daha da yaklaşıyordu bana ve gölgesi yatağı kaplayarak beni içine alıyor, saklıyordu. Kısık kısık inlediğimi duyunca gözlerindeki ateş hattı daha da belirginleşti ve cehennem, gözlerine diktiği köprüde şeytanın attığı adımları göğsüme armağan etti.

Yavaşça doğruldum, bunu beklemiyordu. Elim ensesine kaydı, avucumu ensesine bastırdım ve onu kendime doğru çekerken tamamen dik konuma geldim. Burnu burnuma sürtene kadar sokuldum ona, sonra nefesi usul usul okşadı dudaklarımı.

"Tenine fotoğraflarımı asmak istiyorum," diye fısıldadı, nefesi sus çizgime aktı, meleklerin parmaklarının yarattığı o sırlarla dolu boşluğu doldurdu. "İyileşmeni istiyorum, çünkü artık benim için acı çekmen gerek."

"İstiyorum," diye inledim dudaklarımı sus çizgisine sürterken. "İyileşmek istiyorum."

"Biliyorum," dedi, sesinde kahır vardı. İlk kez bu kadar net bir şekilde duymuştum bunu ve bu, göğsümü ağrıtıyordu.

"Çünkü artık senin için acı çekmem gerek."

Cevap vermesine izin vermeden dudaklarına yapıştım, öyle şiddetli bir

çarpışmaydı ki bu onun dişlerinin keskinliğini bile hissetmiştim ve bu beni çok daha yoğun şekilde inletmişti. Karan'ı yatağa doğru çektiğimde bana karşı koymadı, yavaşça yatağa çıktı. Onun kucağına çıkmak istediğim an yatakta yavaşça dönmek zorunda kalmıştık.

Artık ben onun kucağındaydım ve Karan benim altımda savunmasızdı. Tırnaklarım sırtında dolaştı, sırtındaki dar patikalarda benim izlerim oluşmaya başladı. Dudaklarımı yanaklarına sürttüm, tekrar dudaklarına ve oradan da çenesine indirdim, çene kemiğini sertçe öptüm. Şimdi gözlerini yummuş sadece inliyordu. Hipnoz olmuş gibiydi.

"Seni bu odanın her köşesinde inletmek istiyorum," diye fısıldadı karanlık bir arzuyla. "Teninde tenimin kalıcı izleri kalana kadar sana defalarca kez sahip olmak, senin içinde kaybolmak istiyorum."

Gözlerimi yumdum, bu acının getirisi bir eylemdi fakat kasıklarım, hissettiğim duygulara rağmen lavlarla doluymuş gibi yanıyordu; sanki bir yanardağdım ve volkanlarım kabuklarımı sızlatıyor, lavlarım dökülerek önüne gelen her şeyi ateşe verip yakmak istiyordu.

"Saatlerce üstünde olmak," dediğinde büyük eli tişörtün altına girerek çıplak belimi kavradı, inledim. "Saatlerce altında kalmak," dedi bu kez, artık o da inliyordu konuşurken. "Saatlerce, her pozisyonda, defalarca kez senin için gelmek ve her gelişimin öncesinde etrafımda infilak eden tatlı sularını içmek istiyorum."

Tir tir titriyordum ama ondan kaçamıyordum, bu bir hortumsa ben çoktan kolumu bu hortuma kaptırmıştım, bedenim de içine hızla çekilmişti ve ben artık o hortumun ta kendisiydim.

"Sadece benim için sertleşmeni istiyorum," dediğimde, kulaklarım bu söylediklerime inanamaz gibi uğulduyor, çınlıyordu.

Karan delirmiş gibi inlerken elleri külotuma kaydı ve parmakları külotun lastiğinden içeri sızarak çıplak kalçalarımı kavradı. Kalbim, damarıma kan değil, lav kusuyordu.

"Sırtını dön," diye inledim ama parmakları orada, kalçalarımın arasında dolaşırken bu iki kelimelik cümleyi kurabilmek öyle zordu ki...

Karan bir an durdu, parmaklarını kalçalarımdan çekmek istemediği belliydi ama bana karşı koymadı, yavaşça kucağından indim ve yatakta doğrulup sırtını döndüğü anı bu anın keyfini çıkararak izledim.

Biçimli sırtı gözlerimin önündeydi, ışıkların yarattığı gölge oyunları onun sırtının manzarasının tıpkı kayalıklarla dolu bir uçuruma benzemesine neden olmuştu. Arkasına geçip kollarımı beline sardım ve parmaklarım karnındaki kasların üzerinde asılı durdu, dudaklarım ensesinden başlayarak usul usul omuzlarına doğru kaymaya başladı. Karan sık nefesler alıyor, hırıltılar çıkararak erkeksi bir şekilde inliyordu ve onun iniltileri benim aklımı başımdan alıyordu.

"Asi," diye fısıldadı, yutkundu, dudaklarım omuzlarının arasındaki boşluğa dokundu, orada uzun uzun asılı kaldı. "Merve," dedi bu kez, sanki iki adımı da tek nefese sığdıramamıştı da tek tek telaffuz etmek zorunda kalmıştı.

Dudaklarım onun iki kanadının ortasına kadar inince Karan kaskatı kesildi. Daima orada, omuzlarının hemen altında olduğunu düşündüğüm siyah kanatlarında kurumuş kan lekeleri vardı sanki. Yaralı kanatlarını indirmiş öylece ona pansuman yapmamı bekliyormuş gibi hissettiriyordu bana. Belki de gerçekten öyleydi.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu sızlanarak.

Ona aldırış etmeden kemiğinin girinti çıkıntılarını hissederek aşağı kadar kaydırdım dudaklarımı, bir an dudaklarım pürüzlü bir dokuda duraksama yaşadı. Gözlerimi açmadan, "Bu ne?" diye sordum, görünürde bir şey olmadığını biliyordum, belki de dikkatimden kaçmıştı ama onu öyle dikkatli inceliyordum ki bu imkânsızdı.

"Bir doğum lekesi," diye fısıldadı, sesi kesik kesikti. "Renksiz, sadece dokununca belli oluyor oradaki varlığı. Bir doğum lekem daha vardı, kasığımdaydı. Dövmeyi yaptırınca kapandı."

"Güzel." Dudaklarımı doğum lekesinin pürüzlü yüzeyinde gezdirirken ellerim karnında hareketlendi ve kasıklarını yavaşça okşadım.

Karan ürperdi, ardından dişlerini sıkarak konuştu: "O bir vites kolu değil, Asi. Eğer kalkarsa ki şu an kalktı, indirmesi öyle kolay olmaz."

Yanaklarımı dolduran kanın baskısına aldırış etmeden parmaklarımı kotunun önüne kadar indirdim ve kotunun önündeki kabartıya dokundum, içimi ürperten bu hissin bedenimdeki sancısı o kadar kuvvetliydi ki çığlık ata ata ağlamak istiyordum.

Karan elini elimin üzerine koyunca duraksadım, dudaklarım sırtındaydı ve elimin hareketi elinin baskısıyla sekteye uğramıştı. Karan avucumu kabartısına bastırdı, sert bir nefes aldıktan sonra, "Şimdi değil," diye fısıldadı. "Bana bunu yapma."

"Ama..." Dudaklarımı sırtına bastırdım, Karan yutkundu, ben de yutkundum.

"Kendine bunu yapma, küçücüğüm," dedi, zar zor nefes alıyordu.

Yanağımı onun sırtına yaslayıp gözlerimi duvara diktim, sırtımız şehrin ışıklarına dönüktü ve o an yaşanan her şeyin ağırlığı bir kamyonun arkasını doldurdu, kamyonun kasası aniden açıldı ve tüm yükler üzerime yıkıldı.

"Ben..." Derin bir nefes aldım, yanağımın terli olduğunu onun terli sırtıyla birbirlerine yapıştıklarında anlamıştım.

"Seni istiyorum," diye itiraf etti, bana bakmasa da gözlerini saran o ifadenin nasıl bir ışıkla parladığını, nasıl bir karanlıkla söndüğünü biliyor-

dum. "Belki aylardır, belki yıllardır, belki asırlardır seni istiyorum." Nefes nefeseydi. "Ama sen, öyle mutsuzsun ki bunu gidermek için her şeyi deneyebilirsin şu an." Gözlerimi yumdum, yanağımı sırtına bastırırken sessizlik tenime bir is lekesi gibi oturmuştu. "Ve ben senin mutsuzluğunun bayrağını tenime asmak istemiyorum."

"Ben..."

"Beni istiyorsun," diyerek böldü lafımı. "Ama şu an yalnızca iyileşmek istiyorsun."

Yanağımı sırtına sürttüm, dudaklarımı birbirine bastırırken gözyaşlarım gözlerime batıyordu ama ağlamıyordum.

Yanağımı sırtına sürte sürte geri çektim, bu kez alnımı yasladım sırtına. Kara kanatlarının arasına...

"Dilimizi susturup, bedenimizi konuşturacaksak eğer, bu gece benimle sevişme, Asi, bu gece benim için gülümse."

4. GÜNEŞ

Güneş, gökyüzünün göğsünde bronz bir madalyon gibi asılı duruyordu.

Tupturuncuydu, hatta artık kızıla çalıyordu. Güneşin kızıl bedeninin ortasından aşağı sarkan idam ipi, güneşin göğsünü ikiye ayıran bir dikiş izi gibiydi. Üzerinde uyuduğum, ağladığım, unuttuğum, sustuğum yataktaydım; yatak havadaydı ve idam ipi hemen tepemde, tavanda asılı duran bir floresan gibi öylece yanıyordu. Gözlerimi yavaşça aşağı çevirdiğimde yatağın ne kadar yüksekte asılı olduğunu görmüştüm ve yeryüzünden gökyüzüne uzanan kalın, uzun dikenler bedene saplanmak isteyen kazıklar gibi görünüyordu.

Yatağın üzerinde anne karnındaki pozisyonumu geri kazanmaya çalıştım ama göbek deliğimden sarkması gereken o kordonun olduğu yerden mürekkep sızıyor, bembeyaz çarşaflara kelimeler dökülüyordu.

Bazen düşünüyordum; çok mutsuz bir kız çocuğu olarak uyuduğum bir gecenin sabahına omuzlarındaki yüklere rağmen adımlarını sağlam atan, mutlu bir kadın olarak uyanabilecek miydim?

Bazen düşünüyordum; dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir kadın, benimle aynı anda gözlerini yumuyor muydu ve yumduğumuz gözlerimizden aynı anda bir damla yaş düşüyor muydu?

Karan'ın çıplak göğsüne yasladığım yanağımdaki ter kurumuştu ama kuruyan terin soğuğunu hissetmiyordum, teni sıcaktı. Gözlerim hemen ayaklarımızın ucunda uzanan şehir ışıklarındaydı, güneş tohumlarını gökyüzüne ekmeye başlamış olsa da şehir hâlâ ayaktaydı, ışıklarını söndürmemişti. Parmaklarım Karan'ın göğsünü saran tüylerde dolaşıyordu, dokunuşlarım o kadar hafifti ki Karan'ın nefesi belirli bir düzene girdiğinde uykusunun geldiğini anlamaya başlamıştım.

Ufuk çizgisi kızıldı, gökyüzünü sarmaya başlayan o buz mavisi renk yavaşça damarlara ayrılıyor, gökyüzünün damarları tatlı bir mor rengine dönüşüyordu. Parça parça duran bulutların karanlıkta gizlendiğini anlamıştım. Çünkü aydınlık tüm gökyüzüne dokunduğu anda parçalanmış pamuklar gibi karmakarışık bir şekilde etrafa dağılmış bulutlar artık göz önündeydi.

"Uyuyor musun?" diye fısıldadım, fısıltımı kendim bile duyamamıştım, sanki yalnızca dudaklarım hareket ediyordu ama sesim bu harekete uyum sağlamayı reddediyordu.

"Hayır," dedi sakin bir sesle.

"Uykun yok mu?"

"Sen kollarımdayken hemen uykum geliyor," diye itiraf etti, yanağımı göğsüne bastırıp bu itirafın bana verdiği hisleri sindirmeye çalıştım. "Ama uyumak istemiyorum."

"Neden?" Burnumu çektim. "Yorgun değil misin?"

"Sen kollarımdayken yorgun hissetmiyorum," dedi bu defa.

Artık o güneşin dizlerinin dibinde asılı duran yatakta değildim, tavanımdan sarkan bir idam ipi değil, güneşin ta kendisiydi ve güneş bu kez beni yakmıyor, yalnızca ısıtıyordu.

Burnumu çektim, şakaklarıma oturan ağrının sebebi sonunda susmuş düşüncelerimin susarken arkasında bıraktığı yankılardı ve asıl gürültü enseme binmek için sessizliğin oluşmasını bekliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda gözlerim hâlâ ufuk çizgisindeydi. Gözlerimi kıstım. "Her şeyi."

"Zihnin en acımasız olduğu vakitler, şafak vakitleridir," dedi Karan, sesi bir ilahi gibiydi. "Şafak söküyor."

"Tüm ömrümü gündüz ya da gece değil de şafak vakitlerinde geçirdim o halde," diye fısıldadım, bu yaptığım itiraf aslında Karan'a değil, kendime yapmış olduğum bir itiraftı.

Karan'ın parmakları belim boyunca kayarak yavaşça göğüs boşluğuma tırmandı, orada çok uzun süre kalmadı ve omuzlarıma geçti. Omzumu hafifçe okşarken, "Seni kaçırmaya çalıştığım şeylerin tam ortasına atıyormuşum gibi hissediyorum bazen," dedi düşünceli bir sesle. Ses tonuna gizlenmiş çok daha başka, okunmamış sayfalar vardı ve benim parmaklarım yara doluyken o romanın saklı kalan sayfalarını çevirip kelimeleri okuyamıyordum.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey yapmıyorsun."

"Bilmiyorum, küçücük."

Çenemi göğsüne bastırdım ve ona baktım, gözleri bende değil cam duvardaydı. Neden bu kadar sakindi? Tüm perdelerimi kaldırıp evimin camlarını ona açmıştım ama o bir rüzgâr olup tenime esmeyi reddetmişti. Beni

istediğini biliyordum, onu istiyordum ama o, o kadar farklı bir adamdı ki beni her defasında çok daha farklı şekilde şaşırtmayı başarıyordu. Neyi bilmiyordu? Bilmeliydi. Bilmesi gerekiyordu.

"Sen büyüksün," dedim aniden ama bunu kendimi küçümsemek adına söylememiştim, ben de reşittim, artık kendi kararlarımı alabilecek yaştaydım; ben kendi kararlarımı kendim alabilecek kadar büyüdüğümde yalnızca on yaşındaydım.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani..." Durdum, doğru kelimeyi aradım ama bulamadım. "Bazı ihtiyaçların var."

Kaşları çatıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Anlasana," dedim karnıma ağrılar saplanırken. "Durmadan yakınlaşıyoruz ve senin de bir sınırın var."

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sınırımın sonunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama... Merak ediyorum. Hiç benden sıkılıyor musun?"

Karan'ın yüzündeki ifade resmen dondu. "Ne?"

"Beni yanlış anlama," dedim gözlerimi göğsüne indirirken. Ona bakacak gücü kendimde bulamadım bir an için. "Sadece... Bazen benden sıkılıyor musun? Beklemekten sıkılıyor musun?"

"Sen aptal mısın?"

Yüzümü buruşturdum. "Ben ciddiyim şu an."

"Sen cidden aptalsın o zaman," dedi, sesi gür çıkmıştı.

"Ben..."

"Başka birileriyle birlikte olup olmadığımı mı merak ediyorsun?" diye sordu bir an pat diye. Kalbim acıyla doldu, sanki göğsümde bir ateş yanmaya başlamıştı da onun kurduğu bu soru cümlesinin tüm kelimeleri harflere ayrılmış, o harfler odun parçalarına dönüşerek o ateşin içine düşmeye başlamıştı.

"Öyle demek istemedim." Kaşlarım çatıldı, bunu düşünmek bile istemiyordum. "Sen öyle bir adam değilsin." Yutkundum, yutkunuşum acıyordu. "Öyle bir şey yapmazsın bana."

"Ne yapmam?"

"İhanet etmezsin," dedim tek nefeste.

"O zaman ne demek istiyorsun? Bazı ihtiyaçların var da ne demek oluyor?" Parmaklarını etime gömer gibi bastırınca acıyla gözlerimi kıstım. "İhtiyacım sensin benim, başka ihtiyacım falan yok. Ne aptal saptal düşünceler içine giriyorsun sen?"

"Ben öyle bir şey düşünmedim," dedim karın ağrıları içinde. Resmen beni öyle bir şey hayal etmeye zorlamıştı şu an ve gözümün önüne düşen görüntüler önce kalbimi, sonra ruhumu, devamında da midemi yakmaya başlamıştı.

"İhtiyaçların var diyerek ne demek istedin?" Gözlerini gözlerime saplamak istiyordu, bu isteğine karşı koyamadım ve ona baktım. Gözlerime kopkoyu bir bıçağın sırtı gibi bakıyordu.

Yanaklarıma oturan kanla ona öylece bakakaldım, neden anlamak istemiyordu?

"Birilerini altıma almaya ihtiyacım yok," dedi kuru bir sesle.

"Böyle konuşma."

"Nasıl konuşmayayım? Konumuz benim cinsel ihtiyaçlarım mı?"

"Hayır," dedim, sonra durdum. "Yani..."

"O zaman ne?"

Gözlerinden kopardığım gözlerimi boşluğa çevirdim, yanaklarımın içi dişlerimin izleriyle dolu olmalıydı şu an. "Sana yaklaşıyorum, bazen sen bana yaklaşıyorsun ve ne zaman birbirimize temas etsek bu belli sınırlar içerisinde oluyor. Bu seni sıkıyor mu?" diye sordum, yanaklarım cayır cayır yanıyordu ama kalbimdeki acı daha yoğundu çünkü beni bir anlığına da olsa onu başka bir kadınla hayal etmeye zorlamıştı.

Duraksadı, o an yaşanan sessizlikte dolaşan nabzımızın sanki bir bedeni vardı ve kan rengi bir elbiseyle hemen aramızda uzanıp kalplerimizi aynı kanla yıkıyordu. Ona bakma ihtiyacıyla doldum, başta benim için zor olan bu eylem bir süre sonra ihtiyaca dönüştü ve gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. Ona baktığımda, gördüğüm beklediğimin tam tersiydi, çünkü gözlerine yayılan şefkat beni resmen şoka uğratmıştı.

"Sen gerçekten çok aptalsın," diye fısıldadı, şefkat sadece gözlerinde değildi, sesine de bir sarmaşık gibi dolanmıştı.

"Ne aptallığımı gördün şimdi?"

"Aslında yavaş yavaş akıllanıyorsun," dedi. "Artık bir şeyleri sormayı akıl edebiliyorsun. Eskiden kafanda kendi kendine bir yargıya varırdın ve kendini buna inandırırdın."

"Öyle mi yapardım?" Ona baktım, beni bir kitap gibi okumuş, bir test gibi çözmüştü. Sanki bir labirenttim ve çıkış yolumu yalnızca o biliyordu.

Parmakları çeneme dokununca gözlerim bir kedi yavrusu gibi kısıldı. Üzerimden yük kalkmış gibi ona baktım, o da bana tüm yükünü onun alıyormuşum gibi bakıyordu ve bu Tanrı'nın bana 'tüm çektiklerin bu kadar sahip olman için sana ödettiğim bir bedeldi' deme şekliydi. Tanrı'ya şükür ediyordum.

"Senin nefesin benim ihtiyacım," dediğinde donup kaldım. "Senin gözlerin benim ihtiyacım." Parmakları çenemde dolaşırken gözlerim onun gözlerinin mağarasının içindeydi. "Sesin ihtiyacım, kokun ihtiyacım, küçük dişlerin ihtiyacım, bakışlarını altında saklayan üst kirpiklerin, gözyaşlarını tutan alt kirpiklerin, gözyaşlarının yatıya kaldığı elmacık kemiklerin..." Gülümsedi. Başparmağını çenemin ortasına bastırdı. "Çenendeki mezar çu-

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Bunlar benim ihtiyacım."

"Ama..."

"Bedeninin her bir noktası, kesip attığın o tırnak parçası bile benim ihtiyacım."

"Sıkılmıyor musun?"

Güldü, bu alayla dolu bir gülüştü ama içinde sıcacık vaatler barındırıyordu.

"İhtiyaçların muhtaçlıklarındır, sen hiç muhtaç olduğun bir şeyden sıkılabilir misin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Böyle konuşma."

Diğer Merve'nin yanan yanaklarını avuçlayıp gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle olduğu yerde yavaşça sallandığını görebiliyordum. Artık onunla eskisi kadar yakın değildik, hatta benimle konuşmuyordu ama oradaydı, ölmemişti ama yaşıyor da diyemezdim.

"Utandığın zaman gerçekten küçük bir kız çocuğuna benziyorsun," dedi, sesinde alay yoktu ama yine de beni sinir ediyordu. Yanağımı göğsüne bastırıp gözlerimi cam duvara diktim, bir süre sessiz kaldık ve o sessizlikte doğmaya devam eden kelimeler zihnimizde yollar örmeye devam etti.

Saniyeler dakikaları ördü, dakikalar akrebin sırtından bir saati çaldı ve Karan artık uyuduğunda, güneş tıpkı turuncu bir kor parçası gibi ufukta daha da belirgin bir hal almıştı. Bir süre hareket etmeden güneşi izledim. Bazen güneşi hayallerime benzetiyordum; üzerine bir gece çökmeden hemen önce alev alev yanıyor olsa da zaman onu söndürmeyi biliyor, söndürmek için kaburgasına karanlığı basıyordu. Ertesi gün, güneş sanki bir kül tablasında söndürülen izmarit değilmiş gibi tekrar yanmaya başlıyordu, üstelik yanarken tekrar söneceğini de biliyordu ama yanmaktan vazgeçmiyordu.

Hayallerim de böyleydi. Paramparça olacaklarını biliyordum, yine de onları kuruyordum ve bir gün paramparça olduğunda, ertesi gün tekrar hayal kurmaktan asla vazgeçmiyordum.

Babamı düşünüyordum, o geceyi... Annemi düşünüyordum, bana gülümsediği anları... Ablamı düşünüyordum, tırnaklarında soyulmuş renkli ojelerle öylece aynanın önünde dikiliyordu fakat aynadaki yansıması ona değil, bana aitti. Onu kendime mi benzetmeye başlıyordum?

Saç diplerim hâlâ ıslaktı ama sebebi gece duş almış olmam değildi, duştan sonra kuruyan saç diplerim, tekrar terlediğim için nemliydi. Yavaşça doğrulup kalktığımda bir an Karan'ın huzursuzca kıpırdandığını fark edip duraksadım. Nefesimi tuttum, bir süre yalnızca onu izledim. Uyanmadı, yatakta yavaşça hareket ederek sırtını bana döndü ve uyumaya devam etti. Gözlerimi çıplak bedeninden ayırdım, altında pantolon olmasına rağ-

[illegible] üstü çıplak ve terliydi. Bu yüzden ayak ucumuzda duran çarşafı yukarı çektim ve onun üzerini örttüm. Telefonu komodinin üzerinde duruyordu, bir süre telefonunu izledim, sonra gözlerimi tekrar güneşe çevirdim ve telaşsız bir şekilde aydınlanan İzmir'i seyretmeye başladım.

Parmak uçları neden sızlardı bir insanın? Vicdan, her geçen gün hafifleyeceğine kilo alarak daha da ağırlaşan bir metabolizma mıydı? Dizlerimi karnıma doğru çekince üzerimdeki tişört tamamen yukarı sıyrıldı, çenemi çıplak dizime yaslayıp gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, esnedim. Acaba babam şu an ne yapıyordu? Neden onu düşünüyordum? Neden kendime bunu yapıyordum ve kendime bunu yaptığımı bile bile bunu yapmaktan vazgeçmiyordum?

Başta zihnimi allak bullak eden bu soru işaretlerinin kancalarının zihnime batmasına izin vermedim ama zaman aktıkça, soru işaretlerinin keskin kancaları zihnime geçerek beni mengene altına aldı. Tüm yorgunluğu tek bir omuz hareketiyle arkaya devirmek istiyordum ama ne mümkündü?

Yavaşça yataktan kalktım, parmak uçlarımda ilerleyen komodinin önüne geldim ve uzanıp Karan'ın cep telefonunu aldım. Cep telefonunu aldığım için bana kızmayacağını biliyordum, artık aramızda bir şeylerin sınırı yoktu ama bazı şeyler hâlâ sınırlıydı. Başta ne yapacağımı kendim bile bilmiyorken, bir süre sonra parmak uçlarımda camdan duvara doğru ilerlemeye başladım. Parmaklarım bir numarayı tuşladı. Gizliden aradığım numaranın sahibini tanıyordum, bu numara benim zihnime tıpkı kötü bir anı gibi köklerini salarak hafızama kazınmıştı.

Telefon birkaç kez çaldı, ardından açılırken çıkan o çatırtıyı dinledim ve omzumu cama yaslayıp gözlerimi denizin hizasında başlayan caddedeki trafiğe indirdim.

"Alo?" dedi babam yorgun bir sesle ama sesi bir nebze olsun iyi geliyordu. Uyku sersemi gibi bir hali vardı ya da hiç uyumamıştı, bu yüzden de biraz bitkindi.

Cevap vermedim, dudaklarımı birbirine bastırdım ve sadece aldığım nefesleri duymasına izin verdim. Eğer elimde olsaydı, o nefes seslerini bile ona duyurmak istemezdim.

"Alo?" dedi babam tekrardan, artık sesinde saf bir merak vardı. Birkaç saniye süren sessizliğin temelinde ikimizin nefesi dolaşıyordu. Sanki bu sessizlik bir binaydı ve temeldeki çimento benim nefesim, tuğlalar babamın nefesiydi. Durdu, durdum, zaman durdu, dünya durdu.

"Merve," dedi kısık bir sesle.

O an bir dağ ortadan ikiye ayrıldı, yarıktan lavlar akmaya başladı, bangır bangır bağıran içimdeki o gürültü yerini ölüm sessizliğine bıraktı ve [illegible] o kumaş kalbimin üzerinde yanmaya başladı.

[illegible] nasıl bilebilirdi ki?

"Merve," diye fısıldadı babam bu kez. İçimde bir çıkrık sesi duyuldu, insanın kalbi kırılırken ses çıkarır mıydı? Benim kalbim, kemik gibi kırılıyordu da kemik bile kırılırken ses etmiyordu. "İyiyim ben," dedi yorgun bir sesle, gülümsediğini hissettiğim anda o yangın ciğerlerime sıçradı, paketlerce sigaranın içindeki zehri tek seferde çektim sanki içime.

Elimi ağzıma örterken bir yumruk şeklini almasını sağladım, yumruğuma dişlerimi geçirirken gözlerime batan yaşlar, zihnimdeki barajın kapağının kalktığını hissetmemi sağlamıştı ve sulanan tüm hislerim kirpiklerimin dibini sızlatıyordu.

"Pansuman oluyorum her akşam," dedi babam, sanki karşısındaymışım, ona sorularımı yöneltiyormuşum ve o da bunları gözlerimin içine bakarak cevaplıyormuş gibi.

Zihnim kan leş içindeydi.

"Yaram acımıyor, halan hâlâ bilmiyor ama söylemeyeceğim zaten. Her akşam yemek getiriyor bana, merak etme."

Farkında olmadan dizlerimin üzerine düştüm, diz kapaklarım zemine yapışırken anında kıpkırmızı olmuştu. Sıktığım yumruğumu ısırmaya devam ediyordum. Güneş artık zirveye tırmanmaya başlamıştı, turuncu renk hoyrat bir sarıya dönüşmüştü ama gökyüzüne uzanan kolları hâlâ turuncuydu.

"Artık beni arama," dedi babam aniden bir bıçak gibi. Gözlerimi trafikten çekmedim, artık araçların hareketlerini izleyen gözlerimden aşağı yaşlar akıyordu. "Ben iyiyim."

Peki ben, diye bağırmak istiyordum ama nasıl yapabilirdim ki bunu?

Sanki zihnimdeki çığlığı duymuş gibi, "Ben hayatında olduğum müddetçe sen asla iyi olamayacaksın."

Gözyaşlarım yumruğumu ıslatmaya başladığında sesim çıkmıyordu, hâlâ dizlerimin üzerindeydim, ölü kanatlarım yarı çıplak ve yaralar içinde olan bedenimi içine saklamıştı sanki.

"Kendini bulduğun gün gidecektin, bunu zaten biliyordum," dediğinde kahverengi gözlerinin bir yere daldığından o kadar emindim ki. "Artık kendini buldum, kızım. Kendini tekrar benim gölgemin altında kaybetme."

Güneşe baktım, artık kan kırmızıydı.

"Kendi gölgenle tanıştın," dedi bana bir sır veriyormuş gibi. Gölgem odanın içinde büyüyordu. "Gölgeni benimle öldürme."

Artık gerçekten sarsıla sarsıla ağlıyordum ama duymaması için kendimi öyle çok sıkıyordum ki, tüm damarlarım belirginleşmişti. Kendimi biraz daha sıkacak olursam damarlarım patlayacak, zemin ve hatta bu cam bile benim kanımın rengine boyanacaktı.

"Şimdi telefonu kapat," dedi babam, o an gözlerimi yumdum ve yanaklarımdan yuvarlanan yaşlar boynuma kadar inmeye başladı. "Eğer kapat-

mazsan, dayanamam peşinden gelirim."

Bir an elimdeki telefon bir bıçağa dönüştü sanki. Bıçağın kara sapını sıkıca kavradım, sapını tutuyor olmama rağmen sivri ucunu avuçluyormuşum gibi yanıyordu canım ama gözyaşlarım yanan canıma değil, onun sesi uğruna akıyordu.

Hattın diğer ucunda telefonu kapatmamı bekliyordu, belki içten içe kapatmamı istemiyordu ama ben artık yeni bir yol çizmeliydim. Telefonu kapattıktan sonra bu defteri kapatmalıydım. Bu kitabın ön sözü ve teşekkür bölümü yüz yüze gelecek şekilde çarpılarak bir köşeye fırlatılmalıydı artık.

İçimdeki sancı o kadar kuvvetliydi ki sanki aynı anda beş çocuk doğuruyor, üçünü öldürüyor, birini terk ediyor, diğerini de ellerimle büyütüyordum.

Telefonu kapattığımda oluşan o sessizlik, gözyaşlarımın sessiz bir yardım çığlığına dönüşmesine neden oldu ve ben gıkım bile çıkmadan ilk kez içimdeki çığlıkların sesini dinledim. Telefonu tutan avucum yavaşça kucağıma düştü, hâlâ yumruğumu ısırıyordum ve bugün, burada son kez bizim için gözyaşı döküyordum. Bundan sonra dökeceğim gözyaşları ya kendim için olacaktı ya da sadece ona, yani babama ağlayacaktım. Çünkü bir daha asla biz olmayacaktık. Artık biz bir aile değil, yalnızca baba ve kızıydık, birbirimize çok geç kalmıştık.

Alnımı cama yasladım, o an trafik durdu, şehirdeki yaşam durdu, dünya durdu, zaman ilerliyordu ama zamanın içinde dönen dünya olduğu yerde öylece asılı duruyordu, kıpırdamıyordu.

Sessizce, iç çekişlerimi yüreğime göme göme ağlamaya devam ettim. Bir süre sonra birinin elini omzumda hissettim, duraksadım. Başta tepki veremesem de o elin sahibi bana kollarını yılan gibi doladığında sessiz hıçkırışlarım bir yardım çığlığına dönüştü ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Karan'ın bana arkadan sıkı sıkı sarılmasıyla avuçlarımda tuttuğum o parçalara ayrılmış güç daha da ezildi, avuçlarımdan kül gibi dağılarak zemine dökülmeye başladı.

"Geçti," diye fısıldadı dudaklarını saçlarımın içine sokup, saç diplerimi öperken. "Tamam."

Sadece ağlıyordum, artık konuşacak halim yoktu, artık inanacak halim yoktu. Halime ağlıyordum. Geride bırakmıştım her şeyi. En çok da kendimi. Damarımda akan kanın bile beni öldürmek isteyen bir zehir olduğunu düşünüyordum. Yavaşça ona doğru döndüğümde elimde duran telefonu alıp zeminin üzerine bıraktı ve beni kollarının arasına alarak içinde bulunduğumuz zamandan sakladı. O an sanki büyük kanatları benim ölü kanatlarımın üzerine kapanmıştı ve ikimiz onun kanatları altında kalmıştık.

Gözyaşlarımın sel olup aktığı yüzümü onun göğsüne bastırdım, ardından bu hissin beni terk edeceği anı beklemeye başladım. Yelkovanın öylece

durup akrebi izlediği saniyelerde, akrep zehrini üzerinde durduğu rakama akıtıyordu ve yelkovan, başka bir sayının üzerinde hareketsizce beklerken o zehrin rakamı yavaşça öldürüşünü seyrediyordu. Burada böylece durmuştum, üstümden geçip giden kasırganın bende bıraktığı kırık kemiklerle yaşam mücadelesi veriyordum ama kasırga geri dönmüştü, artık çok daha şiddetliydi ve üzerime kapandığı anda artık ben de o kasırganın bir parçası olmuştum, kasırga olmuştum.

Çok fazla acı çeken insanlar, zamanla acıya dönüşüyordu ve artık acının ta kendisi oluyorlardı.

"Onu aradım," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Dayanamadım, anlıyor musun? Geride bırakamadım. Onu öylece arkamda bırakamadım."

Karan bana daha sıkı sarıldı, anlıyordu, biliyordum; bundan nefret ediyordum.

"Yapamıyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp onun göğsünü ıslatıyordu. "Ben onun gölgesinden kaçamıyorum. Yere düşen gölgeme bakamıyorum, bu zamana kadar ondan başkasının gölgesiyle yaşamamıştım ve şimdi kendi gölgem bana çok yabancı. Anlıyor musun?"

Karan büyük elini saçlarımın arasına kaydırdı, ardından başımı tutarak alnımı göğsüne yaslamamı sağladı.

"Anlıyorum," dedi sadece, sesi kupkuruydu.

"Sen çok ağır şeyler yaşadın," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Daha öğrenmediğin, o zarfın içinde öylece yakıp yok ettiğin neler var kim bilir. Bir de benim yaptıklarıma bak, seni hiç düşünmüyorum, sadece kendimi düşünüyormuşum gibi hissediyorum bazen. Bu hisden nefret ediyorum." Hıçkırdım. "Artık onun gölgesini hissetmek istemiyorum ama o gölgesini üzerimden çektiği halde kendimi onun gölgesine doğru koşarken buluyorum."

Gözyaşlarım o kadar yoğundu ki, sanki yanaklarımda yağan bir yağmur değildi, yanaklarımdan bulut parçaları düşüyordu. Gözyaşlarım çok ağırdı.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi Karan, biliyordu, o esnada uyumuyor muydu?

"Ben olduğumu anladı," diye mırıldandım. "Nasıl anladı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Hiç baba olmadım ki."

Gözyaşları içinde onun kara gözlerine baktığımda bana öyle bir baktı ki sanki şimdi benim çektiğim acıdan çok daha fazlasını çekiyordu.

"Yalan atma," dedim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya devam ediyordu. "Oldun."

"Şşşh." Beni bağrına bastığında, aslında bunu yapmasının nedeni gözlerimi görmek istememesiydi, biliyordum. Tırnaklarım güçsüzce tenine gömüldü. Karan bir süre hiç konuşmadı, ben de konuşmadım. Gözyaşlarım

güçsüz birer inilti̇ye dönüşüp dudaklarımı ve gözlerimi terk edene kadar öylece bekledik. Sonunda, "Ben duş alacağım," dedim güçsüz bir sesle.

Karan hiçbir şey söylemedi ama beni bırakmadı da. Ne hissettiği, tam şu anda ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu ama teninden tenime yayılan şefkati hissedebiliyordum. Sonunda beni bıraktığında yanaklarımda kurumaya başlayan yaşların çizdiği izler vardı, elimin tersiyle yaşları sildim ve yavaşça ayağa kalkıp odanın ortasında öylece durdum.

Karan da doğrulup kalkmıştı, gözleri sırtımdaydı ama ona bakamıyordum, bakışlarım bir süre manzarada dolandı, sonra ağır adımlarla banyoya yöneldim.

Üzerimdeki tişörtü sıyırıp bir köşeye attım, altımdaki iç çamaşırını da çıkardıktan sonra suyun altına girdim. Şeffaf su, çıplak bedenimdeki görünmez yaraların üzerinden yavaşça akmaya başladı. Düşünüyordum, sorguluyordum, koşuyordum, tökezleyip düşüyordum. Bedenimin üstünde kaygan bir kumaş gibi akan su, çıplaklığımı gizleyemiyordu ama bomboş bakan gözlerim, zihnimde yanan yangının sıcaklığını gizleyebiliyordu. Kirpiklerimi ıslatan su gözlerimin içine giriyordu; iki kaşımın ortasında derin bir çukur oluşuyor, o çukurdan düşüncelerim sızarak suyun içine karışıyordu. Kara zorla yutkundum.

Babamın sesi, tenime dokunan su gibiydi, yaralarıma dokunuyordu ama onları örtmüyordu.

Hislerim göğsümün altında yanıp duruyordu, kalbim bir fırın gibi onları pişirme görevini üstleniyor olsa da asıl köz hâline gelmiş olan benim kalbimdi.

Duştan çıktığımda artık bedenim yalnızca küçük bir havluya sarılmıştı. Odanın içinde geçmişten gelen bir hayalet gibi ilerlemeye başladım, Karan'ın cam duvarın önünde telefonla konuştuğunu fark ettiğimde durup ona baktım, saçlarımdan akan sular tenime damlıyordu.

"Evet," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Siz gidin. Biz oraya geliriz."

Parmak uçlarımda yürürken öyle bitkindim ki... Yatağın üzerindeki çanta dikkatimi çekince bir an durup öylece kaldım. Bu çanta bana aitti, içinde kıyafetlerimin olduğunu biliyordum. Karan'ın gözleri omzunun üstünden beni bulunca ona baktım ama ona bakmak yanaklarımın karıncalanmasına neden olmuştu.

"Orada görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattı. Gözleri bedenimde dolandı, bakışlarını çantaya çevirdiğimde o hâlâ beni izliyordu.

"Çantayı kim getirdi?" diye sordum.

"Sergen resepsiyona bırakmış," dedi kuru bir sesle. "Onunla konuşuyordum ben de."

Başımı yavaşça sallayıp çantanın fermuarını açtım. Karan'ın gözleri üzerimdeydi.

"Senin için de bir şeyler getirmiş mi?"

"Komodinin önündeki çanta bana ait," dedi Karan. Gözlerim komodinin önüne kaydı, çantayı görünce başımı tekrar salladım. "Ben duşa gireceğim, sen de hazırlan. Çıkacağız."

Tekrar başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim.

Karan yanımdan geçip duş almak için banyoya gidince hızlıca temiz iç çamaşırlarımı giydim, üzerime kısa kollu siyah bir tişört geçirip altıma da dar paça siyah bir kot giydikten sonra belki üşürüm diye belime grı bir hırka bağladım. Islak saçlarımı parmaklarımla taradım, kurumasına izin vermeden lastik tokayla sıkı bir şekilde bağladım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi şehrin bir tablo gibi resmedildiği cam duvarı izlemeye başladım.

Karan duştan çıktığında ve biz birlikte otelden ayrıldığımızda nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim olmasa da yorum dahi yapmadan onun peşine düşmüştüm. Araç trafiği yararak ilerliyor, güneşin kolları aracın içine uzanarak sıcak parmaklarını tenime bastırıyordu ve ben bu esnada yalnızca akıp giden yolu izleyerek gözümü deşip hemen ardından tenimi yakan güneşi yok saymaya çalışıyordum.

Torpido gözünden sigara paketini çıkardığını gördüm, sigara paketini açtı ve dudaklarıyla bir dal sigarayı çekip paketten çıkardıktan sonra paketi tekrar torpido gözüne bıraktı. Hareketleri düzenli şekilde çalışılmış büyülü bir dans gösterisinden farksızdı. Onu bu denli güzel bir tabloya dönüştüren benim kahverengi gözlerim miydi yoksa o zaten başlı başına bir tablo muydu? Bilmiyordum.

Sigarayı yaktı, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı sıkıca kavradıktan sonra sigarayı tutan elini direksiyona koyup aracın camını açtı. Güneşin sırtında taşıdığı o ılık esinti artık aracın içindeydi.

Sigaranın dumanı bir hayaletin bacaklarını oluşturan o beyaz örtü misali dalgalanarak usulca camdan dışarıya doğru süzülmeden hemen önce, aracın içinde kıvrımlarını kullanarak raks ediyordu. Karan sigarayı dudaklarıyla birleştirdi, dolgun dudağı sigaranın belini tıpkı bir fahişenin belini saran o olgun, teninden amonyak kokusu yayılan adam gibi sardı. Şakaklarında oluşan gerginlik iki kaşının ortasında engebeli bir arazinin içeriye doğru çökerek çukura dönüşmesine neden olmuştu. Sigaranın dumanını dudaklarından dışarıya doğru bıraktı ve sigarayı tuttuğu eliyle direksiyon hâkimiyetini sağlayarak yan gözle bana baktı.

"Sorular yok mu, Küçük Hanım?"

Dalgın bakışlarımı yüzünün her bir köşesinde ağır ağır, telaşsız gezdirdikten sonra, "Ne sorusu?" diye sordum pürüzlü, tıpkı bakışlarım gibi dalgın bir sesle.

Dudaklarını yaladığını gördüm, simsiyah bakışları yüzümün kapısına

dokunup zihnimde birilerinin olup olmadığını yoklayacak o yabancı el gibi gözlerimde asılı kaldı. "Çok mu çabuk büyüyorsun yoksa çok çabuk mu iyileşiyorsun, işte bunu bir türlü ayırt edemiyorum," dedi, sesinin tınısına yerleştirdiği o ağır anlam beni öyle derinden etkilemişti ki birkaç saniye yalnızca o kurum siyahı gözlere bakakaldım. Ardından gözlerimi ön cama çevirip akmakta güçlük çekmeye başlayan İzmir trafiğini izledim.

Aracın camı açık olsa bile Karan'ın sigarasının ağır kokusu, ciğerlerimin içinde ciğerlerimin hamal gibi hissetmesine neden olacak ağırlıkta bir yük gibiydi. Çok mu çabuk büyüyordum yoksa gerçekten çok çabuk mu iyileşiyordum? Babamın sesi zihnimi oluşturan su havuzunun dibindeki kirli fayansı sarmış yosunlar gibiydi, ne zaman zihnime bir adım atsam önce o havuza batıyor ardından da ayaklarım o yosunlara dokunuyordu ve ben dengemi kaybedip suyun içine düşerek dibe gömülüyordum.

"Bir akıl hastanesine gidiyoruz, Çakıltaşı," dedi Karan dudakları ile sigarayı bir kez daha birleştirmeden hemen birkaç saniye öncesinde. Duraksadım. Ön camda asılı kalan gözlerimi ona çevirmesem de onun hareketlerini analiz edebiliyordum ama yine de kafamı çevirip gözlerimi onun yüzüne dikemedim.

Bir akıl hastanesi.

Diğer Merve'nin gözlerini saran korku sadece birkaç adım atarak büyük bir kargaşaya dönüştü.

"Neden?" diye sordum.

"Billur annesini görmeye gidiyor." Durdu. "Anlatmıştı ya hani. Annesi bir akıl hastanesinde hemşirelik yapıyordu. Oraya gidiyoruz."

"Billur annesine kırgın," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Bunu onun gözlerinde görebiliyorum."

"Bu senin düşünmen gereken bir şey değil," diye mırıldandı Karan. Düşünmemem gerektiğini düşünüyordu, çünkü o beni benden daha çok düşünüyordu. Düşündüklerim büyüyüp ilk adımlarını benim zihnimde atmış, sonrasında da ayak tabanlarına sinen intihar fikirleriyle kalbime doğru ilerlemeye başlamışlardı.

"Billur düşünmem gereken biri," dedim boğazımda kayan kelimeleri dilimin ucuna taşımakta güçlük çekerken. "Ama haklısın. Anneler ikimizin de düşünmemesi gereken şeyler."

Bir an gerçekten dilimi ısırmak istesem de kaçışı yoktu, bu cümleyi kurmuştum. Bu cümleyi kurduğumda pişmanlık her yerdeydi ama bu pişmanlığın alev almış gölgesini ortaya düşüremiyordum. Karan'a bakamadım ama yüzündeki kanın çekildiğine, gözlerinin boşluklar tarafından yutulduğuna emindim. Elimi ağzıma vurma isteğiyle yutkunup gözlerimi bacaklarıma indirdim. Uzun tırnaklarımla siyah kotun kumaşını çizmeye başladım.

Aracı hızlandırmasına sebep olan sessizliğin mimarı bendim. Araç, za-

manın içinden geçerek bizi taşımak istediği yeni anılara doğru yola koyulmuş giderken bu yolculuk bitene kadar tek kelime etmemiştim.

Dokunduğunu yakan, göz göze geldiğini donduran, konuştuğunu parçalayan, sustuğunu öldüren bir insana dönüşmüştüm.

Geldiğimiz yer büyük bir hastaneydi, sonradan öğrendiğim kadarıyla burası yalnızca bir akıl hastanesi değildi fakat ruh ve sinir hastalıkları kliniği için ayrı bir bina açılmıştı, o binaya bağlı olan klinik hastanenin içinde olsa da bina hastaneden biraz daha uzak bir yere kurulmuştu.

Binaya doğru inen eğimli yolun sonunda bizi Sergen bekliyordu. Üstünde siyah bir tişört, altında lacivert kot pantolonuyla diğer günleri göz önünde bulundurduğumda hiç olmadığı kadar spor görünmüştü gözüme. Kısa kestiği saçları artık daha gür görünüyordu ve kirli sakalı da yakışıklı yüzünü ağ gibi örüp onu daha olgun bir görüntünün içine yerleştirmişti.

Karan'ın yanında sessizce ilerliyordum. Sergen elini kaldırıp bize doğru salladıktan hemen sonra gözlerini arkasında duran büyük binaya çevirdi ve binanın otomatik kapısı usulca kayarak açıldı. Defne kapıdan çıktı, Sergen'e doğru ağır adımlarla ilerliyordu, bakışları dalgındı; sanırım birkaç hastayla karşı karşıya kalmış ve bu durumdan oldukça etkilenmişti. Defne'nin ifadeleri onun neyden etkilendiğini, ne hissettiğini anında ele veriyordu. O benim gibi suratını saran bir mahkeme duvarı ile doğmamıştı. O bir tabloydu ve yaşanan her şey onun tablosuna eklenen yeni bir renk gibiydi.

Karan'ın büyük eli elime kayınca kafamı yavaşça ona doğru çevirip benden yüksek duran adama baktım. Parmakları parmaklarıma kilitlendi, yüzünde her zamanki güçlü, küçük dağları ben yarattım ifadesiyle yanımda yürüyordu.

"Abi," dedi Sergen yanlarına vardığımızda. Defne arkasında dikiliyordu. Beni fark edince yüzünü saran o durgun ifade dağıldı, bana hafif, şeker pembe renkte bir duyguyla gülümsedi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Karan ateş çemberinin içinden.

"Billur ve Bedirhan içerideler. Billur'un annesini bekliyorlar. İşi varmış," dedi Sergen. Gözleri bana doğru kaydı, başını sallayarak beni selamladı ama öyle halsizdim ki gözlerimi usulca kırpmak dışında herhangi bir karşılık veremedim ona.

"Merve?" dedi ablam bana doğru yaklaşarak. Elimi Karan'ın büyük elinden kurtarıp ablama yöneldim, narin elini omzuma koyup yavaşça sıkarak tebessümünü biraz daha genişletti. Duyguları her zaman olduğu gibi berrak bir şekilde yüzünün aynasındaki yerini almıştı. "Dinlendin mi?"

Karan'ın kuzguni siyahı bakışları yüzümün çerçevesinin içinde uyuyan fotoğrafı görüyormuş gibi bendeydi. Ablama dikkatli bakıyor olsam da Karan'ın bakışlarını hissetmememin imkânı yoktu. Ben o bakışlardan kaçsam

bile o bakışlar gelir ve beni bulurdu.

"Dinlendim," diyebildim, bazen aramızdaki o ince bağın etrafını koyu renk bir hale kaplıyor ve aramızda incecik duran bağın kalınlaşarak hacim kazandığını hissediyordum; bağ güçleniyordu.

"Buna sevindim." Gözlerini Karan'a çevirdi, başını hafifçe sallayıp gülümsedikten sonra gözleri tekrar beni kafesi içine çekti. "Buradaki insanlar... Yani buradaki hikâyeler o kadar farklı ki."

"Hastaları gördün mü?" diye sordum.

"Evet," dedi başını sallayarak, gözlerinde yine o durgun ifadenin mumu yanmaya başlamıştı. "Binanın arkasındaki bahçede birkaçına rastladım. Hava almaları için çıkarılmışlar."

"Ona o bahçeye gitmemesi gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi," dedi Sergen, bu açıklamayı bana yaptığını fark edince gözlerimi onun ela yansımalı açık kahverengi gözlerine çevirdim. Gözlerinin biri güneşin altında yeşil görünüyordu ama diğeri daha çok sarımtırak bir renkteydi. "Billur'un geçen sefer anlattığı kadını aradı her yerde ama bulamadı. O kadını tüm hastalar içeri girdiğinde dışarıya çıkarıyorlarmış, yalnız başına hava alıyormuş."

"O kadını gerçekten görmek istiyordum," dedi Defne dudaklarını bükerek. "Gökhan abi bazen onu görmeye geliyormuş."

"O kadın seni görmek istemiyor olabilir ama," dedim. "Hem tüm hastalardan ayrı tutuluyorsa bunun bir nedeni olmalı."

"Bu onu merak etmeme engel olmuyor," diye söylendi Defne ama üzerinde durmadım.

Binanın içine girdiğimizde Defne ve Sergen artık yanımızda değildi. Hemen ileride, eskitilmiş bir görüntüye sahip olan lobinin ortasında Bedirhan ve Billur'u fark edince Karan'ın koluna hafifçe dokunarak onları işaret ettim. Billur ve Bedirhan'ın önünde, dalgalı koyu kumral renginde saçları omuzlarının biraz aşağısında biten bir kadın bize sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Bizi ilk fark eden Bedirhan oldu, gözleri kısaca yüzümüze dokundu ve usulca bizden ayrılarak karşısında duran kumral kadına döndü. Bu kadın Billur'un annesi olsa gerekti.

"Burada bekleyelim," dedi Karan bileğimi tutup adımlarımın önüne çitler örerek.

Hafifçe başımı salladıktan sonra olduğum yerde dikilip gözlerimi Billur'a odakladım, yüzünde anlam veremediğim bir sakinlik vardı; yeşil gözleri biraz boş bakıyordu. İşlerin yolunda gitmediğini söyleyen tarafım, bir terazinin diğer ucuna koyulmuş en fazla ağırlığa sahip maddeymiş gibi aşağı doğru çökerken dudaklarımı yalayarak ıslattım. Billur doğrudan kadının yüzüne baktığından bizi fark etmemişti, aynı şekilde Bedirhan da pürdikkat kadını izliyordu.

"Sence ne konuşuyorlar?" diye sordum sessizce, bu soru ben farkında olmadan dudaklarımın kilidini kırıp dışarı çıkmıştı.

"Belki havadan sudan bir şeydir," dedi Karan, sonra durdu. "Belki de ciddi."

"Havadan sudan konuşulsa Billur öyle bakar mıydı?"

"Bazen biri sana basit bir şekilde nasıl olduğunu sorar ve sen aniden ağlamaya başlarsın," dedi Karan, bir an bu söylediğine anlam veremedim ve ona baktım. Gözleri ilerideydi. "Bazense biri karşına geçer ve sana dünyanın en kötü şeylerini ardı arkası kesilmeden sıralar, sadece boş boş bakarsın."

Söylediği her şey içimde bir yerlere dokunuyordu. İçimde kabuk bağlamayı bekleyen bir yara vardı; epey bir zaman geçmişti üzerinden ama o yara hâlâ kabuk bağlamamıştı ve ben açık yarasını yalayarak kendi kendisini kendi iyileştiren o yırtıcı hayvana evrilişimi bu yaraya borçluydum. Yaramla barışamıyordum, yaramla savaşamıyordum. Karan durup o yaranın başında bana bir şeyler anlatıyordu, anlattıkları dua gibiydi; ilahi bir güç yaramın etrafını sargı bezi gibi çeviriyor, yaramı sarıyordu.

Beni, bana rağmen iyileştiriyordu.

Ona uzun uzun baktığımı fark ettiğinde o da siyah gözlerini usul bir rüzgâra yaslayarak gözlerimin içine yerleştirdi. Bakışları yanan o dağı delip içinden lavı akıtan volkan gibiydi, ruhuma aktığı an orada taşa dönüşüyor ve benimle birleşiyor, bütünleşiyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Elimle yaranın olduğu yeri yoklama isteği oradaydı ama yapamıyordum. Sadece ona bakmaya devam ettim.

"Asi!" diye bağırdı biri ileriden, bu tanıdık ses tüm dikkatimi alaşağı ederken gözlerimi usulca Karan'dan koparıp sesin geldiği yöne, yani Billur'a çevirdim. Kumral kadın da artık bize doğru bakıyordu, aramızdaki mesafeye rağmen kadının yüzünü dolduran yeşil renkteki gözleri görebilmiştim. Billur ile birbirlerine gerçekten çok benziyorlardı. Kadının dudakları usulca yukarı kıvrıldı.

Ağır adımlarla Billur'a doğru yürümeye başladım, Karan da arkamdan ilerliyordu. Yaklaştıkça, kadının yüzünün daha da netleştiğini gördüm, kadın gerçekten Billur'un bir kopyası gibiydi. "Merhaba," dedi sevecen bir yüz ifadesiyle kadın. Bana elini uzatırken gözlerinin içi gülüyordu. "Billur'un yakın arkadaşı sensin, değil mi?"

Kadının eline dokunup yavaşça sıkarken, "Merhaba," diye mırıldandım. "Evet."

"Seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam. Yeşim ben, Billur'un annesiyim. Sen de Asi'sin..." Durdu. "Yani Merve'sin, değil mi?"

Elimi nazik bir şekilde kadının pamuk kadar yumuşak ve bakımlı elle-

rinden ayırırken, "Evet," dedim başımı sallayarak. "Merve. Ben de memnun oldum."

Kadın yeşil gözlerini Bedirhan'a çevirip, "Ben de Bedirhan ile tanıştım az evvel. Çok sevdim onu, yakışıklı çocukları severim," diye takıldı, ardından gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi, bana gülümsedi ve bu kez Karan'a baktı. "Merhaba," dedi tekrardan. "Sen de Merve'nin erkek arkadaşı olmalısın."

Kalbime yumruk yemişim gibi irkilmeme neden olan cümlenin Karan'da ne gibi hisler uyandıracağını merak etsem de dönüp ona bakamadım o an için. Karan, "Merhaba," demekle yetindi, sesinde bir soğukluk ya da duygu değişimi yoktu, stabildi.

Bedirhan'a baktım, hiç olmadığı kadar sessiz göründüğüne yemin edebilirdim. Sebebi Billur'un annesinin karşısında olmak mıydı acaba? Billur da sessizdi ama artık gülüyordu en azından. Ayaküstü biraz sohbet etmiştik, bu sohbete pek katılım gösteremesem de ilgiliymişim gibi hissettirmek adına sık sık başımı sallıyordum.

Sohbeti bölen, Karan'ın, "Ben bir sigara içip geleceğim," demesi oldu. Kafamı ona doğru çevirip ona baktım. Billur'un annesi, "İstersen arka bahçeyi kullanabilirsin, şu an hastalar içeride, yani bahçe boş," dedi ve arka bahçeye gittiğini düşündüğüm koridoru işaret etti. "Biz de genelde orada içiyoruz."

Karan başını sallayıp yavaşça o tarafa doğru yürümeye başladığında arkasından gitmek istiyordum ama sadece durup gidişini izledim. Belki onun da yalnız kalmaya, biraz kendiyle baş başa olup düşünmeye ihtiyacı vardı. Buna saygı duymam gerektiği düşüncesi bir tohum olup kalbimin içinde acı meyveli dallar misali büyümüştü. Bedeni yavaşça kaybolup koridordan silindi ama ben oraya bakmaktan vazgeçmedim.

Geçmişin şöminesinde birikmiş küllerdi yaşanan tüm anılar ve genç adam, o şöminenin önünde elinde bir avuç korla dikilmiş, külleri tekrardan yakabileceğinden bihaber öylece beklerken, takvim yaprakları bulutların bileklerini keserek yeryüzüne dökülüyordu.

Rüzgâr, sırtlandığı zamanı yavaş yavaş şu ana doğru taşırken, hemen ilerideki bankta oturan kadının koyu renk gözleri yere düşmüş ölü kavak yapraklarındaydı. Güneş tepede, cehennem kapılarının arkasında çığlık atan bir meleğin günahları gibi yanıyordu. Kavak ağacının hâlâ dallarına tutunan güçlü yapraklarının arasından sızan güneş ışıkları kadının yüzünün bir kısmını aydınlatıyor, kadının çehresinde gölge oyunları düzenliyordu.

Genç adam bir süre daha olduğu yerde dikildi, kadını izledi. Burada kimsenin olmayacağını sanıyordu oysa. Kadının saçlarının bir kısmı beyaz olsa

dü kömür siyahı saçları da hâlâ terk etmemişti onu. Ellerini karnının üzerine bastırdı kadın, karnını ağır ağır okşadı. Genç adamın siyah gözleri kadının karnına kaydı, duraksadı ama kadının hareketlerini izlemeye devam etti.

Birkaç dakika, saniyelerden oluşmuş nehrin içinde çürük bir sandalla ilerledi, rakamlar yan yana durdu ve sayıları doğurdu. Geçmişin içinde yaşayan yaralı canavar oradaydı; o akıl hastanesinin bahçesinde, kavak yapraklarıyla döşenmiş zeminin üzerinde ağır adımlarla ilerliyordu.

Canavar genç adamı da tanıyordu, saçlarına ak düşmüş o kadını da tanıyordu. En son onlarla yan yana geldiğinde nerede olduğunu hatırlıyordu, onları orada bıraktığını düşünüyordu ve zamanla birlikte o canavar da değişmişti, artık ölmek üzere olan nefeslerini sayıyordu.

Genç adam cesaretini topladı, zaten onun göğsünde daima var olan bir şeydi cesaret. Yine de bu kadına yaklaşmak zordu, her nedense nefesinin hızlandığını bile hissedebiliyordu. Ağır adımlarla yürüdü kavak yapraklarıyla döşenmiş yolu. Her bir adımda kadına daha da yaklaştı ve anıları kucağında tutan cambazın ayaklarının altındaki ip koptu.

Kadının yanına geldiğinde gözleri kadının profilinde dolaştı, yüzünü tam olarak göremese de koyu renk gözlerini görebiliyordu. Kadın o kadar dalgındı ki hemen yanındaki adamın üzerine düşen gölgesini bile fark etmemişti. Genç adam yavaşça kadının yanındaki boşluğa oturdu, bir süre sessizce kadının izlediği boşluğa baktı, orada hiçbir şey göremedi.

Oysa orada her şey vardı.

Kadın yanına birinin oturduğunu fark ettiğinde aslında adam yanına oturalı dakikalar olmuştu. Yavaşça bankın diğer ucuna kaydı, adama bakmadan kollarını göğsünün üzerinde birbirine bağladı ve kendini korumak isteyen bir kız çocuğu gibi utangaç bir tavırla boşluğu izlemeye devam etti. Genç adamın küf rengi gözleri kadının bu hareketini takip ederken göğsünü saran o anlamsız şefkat hissi, eğe kemiğinin sızlamasına neden olmuştu.

Genç adam, yani Karan derin bir nefes alarak gözlerini kadına dikip, "Adın ne?" diye sordu, sesi naifti, kadının ondan korkmasını istemiyordu ve öyle de olmuştu. Kadın bu naif kalın sesi duyar duymaz olduğu yerde bir an donakalmış, sonra tıpkı sıcak suya yatırılmış bir kalıp buz gibi çözülerek başını yavaşça sallamıştı.

Kadın zayıf, uzun parmaklarını kaldırınca, Karan'ın gözleri kadının zarif parmaklarına kaydı, parmaklarını izledi. Kadının parmakları kavak yapraklarının arasında görünen güneşi hedef aldı. Karan gözlerini güneşe dikti. Kavak yapraklarının arasında sarı bir bronz gibi parlayan güneş, tüm ihtişamıyla cehennemden aldığı yangınları göğsüne dikiyordu.

"Orospu değilim ben," dedi kadın aniden. Karan olduğu yerde âdeta donadu ama gözlerini kadının parmaklarının hedef gösterdiği güneşten çekmedi. Güneşi daha baskın bir şekilde işaret ederek, "Adım, o," dedi, yaydan fırlamış

zehirli ok, kavak yapraklarının üzerinde ilerleyen canavarın yaşlı kalbine saplandı.

Karan'ın gözleri güneşte takılı kaldı ama zihnine çöken o ağırlık, aynı şekilde göğsünü de doldurmuştu. İlk kez dudaklarını aralayacak, kelimeleri özgür bırakamayacak kadar yoğun duygular içinde hissediyordu kendini. İnsan doğası gereği yapayalnızdı ve Karan, ilk kez yapayalnızlığın bu kadar çıplak kalmış halinin konuya alındığı bir tablonun içindeydi.

Kadın yavaşça Karan'a doğru döndü, bir an durdu. Karan, kadının ona baktığını fark edince gözlerini güneşten uzaklaştırıp kadının yüzüne indirdi. İşte o an güneşin üstünü örten gri bulut, güneşin ateşini küllüğe bastırılmış bir izmarit gibi söndürdü.

Kadının koyu kahverengi gözleri gece gibiydi, hatta o kadar koyuydu ki, bir an Karan bu gözlerin simsiyah olduğunu düşündü. Göz bebeği bile seçilemiyordu, o kadar koyuydu. Kadın, Karan'ın yüzüne öyle bir bakıyordu ki, cehennem topraklarını cennete satıyordu ve cennet, günah ağaçlarında büyüyen vebal meyvelerini meleklere toplatıyordu.

Kadının zarif eli tekrar havaya kalkınca Karan duraksadı ama gözlerini kadının garip hissettiren gözlerinden uzaklaştırmadı. Kadın, yaşına rağmen öyle güzeldi ki... Tılsım gibi, büyü gibi, muska gibiydi.

Kadının gözleri Karan'ın boynundaki cevşene kaydı, uzun uzun cevşeni izledikten sonra gözlerini tekrar Karan'ın gözlerine çevirdi. Havaya kalkan zarif elini yavaşça Karan'ın yanağına indirince Karan donup kaldı, hareket edemedi. Bulutlar gökyüzünü tamamen sarıp sarmalamış, bu dokunuş bir takvim yaprağının eski bir çerçevenin önünde alev almasına neden olmuştu.

Karan farkında olmadan dişlerini sıktı, çene kemiği belirginleşti ve zayıf yanakları içeri çökerek elmacık kemiklerinin dışarı fırlamasına neden oldu. Kadın gülümsedi, bu öyle sıcak bir tebessümdü ki, Karan bu tebessümü izlerken kaşlarını çattı ve alnındaki damarlar birer mavi kabloya dönüşerek zihnindeki bombaya bağlandı.

"Ne güzelsin," diye fısıldadı sanki yıllardır Karan'ın içinde taşıdığı bir meleğin sesiymiş gibi kadın. "Karasın."

Tekrar gülümsedi, bulut güneşin üstünü terk etti, sonra başka bir bulut tekrar güneşi arkasına sakladı. "Kara oğlan."

Yağmur damlaları yavaşça atıştırmaya başladığında aniden değişen havanın matematiğini Mikail yapmıyordu.

Durdu kadın, gözlerini yavaşça yumup yağmuru hissederken bir elini Karan'ın yanağından çekmeden diğer elini karnına koydu ve gülümsedi. Karan yüzüne düşen yağmur damlalarının ılık dokunuşlarını hissediyor, kadının avucundan yayılan sıcaklığın çok daha yoğun olduğunu düşünüyordu.

"Bak," dedi aniden tanıdık sesiyle. "Yağıyor." Parmaklarını karnında, parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Bak, yağıyor."

Neyi

Karan donup kaldı, söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Geçmişin yaşlı canavarı dizlerinin üzerine düştüğünde, kavak yaprakları yağmurun dokunuşlarıyla ıslanmaya başlamıştı fakat aslında canavarın göğsüne saplanan yerden kan sızıyordu. Canavar yorgun gözlerini zorlanarak açıp, geçmişin içine emanet ettiği görüntüyü izlemeye başladı.

Hemen ileride onları izleyen genç kızın siyah saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, saçlarının uçlarında oluşan bukleler, yağmurun damlalarının dokunuşlarıyla yavaşça dağılmaya başlamıştı. Genç kız bir süre anlam veremeyen gözlerle Karan'ı ve kadını izledi, sonunda dudaklarını aralarken canavarın orada dizlerinin üzerinde kan kaybettiğini görmüyordu.

Canavarı zamandan başka hiç kimse görmüyordu.

"Karan!" diye bağırdı Asi sonunda.

O an kadının karnında duran eli hareketi kesti, genç adamın yanağındaki parmakları ise okşar gibi dokunmaya devam ediyordu genç adama. Kadın bir balıkçı ağına takılmış, dişlerinin arasında inci tanesi tutan istiridye gibi öylece dolandığı ağın içinde yukarı çekilmeyi beklerken o ağ canavarın boynuzlarına takılmış, parçalanmıştı ve kadın, yani istiridye hızla okyanusun dibine doğru düşmeye başlamıştı.

"Karan!" diye bağırdı tekrardan Asi.

Kadın, aniden elini genç adamın yüzünden çekti. Bir ağaç bile şu an onun hissettiklerini bilse, ağacın bile canı acırdı. Kadın aniden bankın üstünden kalktı, Karan gözlerini kadının yüzüne sabitledi ve kadın başını reddedercesine iki yana sallamaya başladı. Karan ne olduğunu anlamıyordu, sadece kadına bakarken neyin yanlış olduğunu düşünüyordu.

Kadın aniden tırnaklarını karnına batırdı, ardından az önce genç adamın yüzünü sevdiği elini yüzüne koydu, sonra da kendi yüzünü acımasızca tırnakladı. Birkaç saniye içinde çığlıkları tüm hastaneye yayıldı ve canavar güçsüz bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken kadın kendini yere atıp delirmiş gibi çığlıklar atmaya, yılan gibi kıvrılarak kendinden geçmişçesine yüzünü tırnaklamaya devam etti.

Sağlık görevlileri Karan'ı kadından uzaklaştırmaya çalışırken kadın yağmurun çamurlaştırdığı toprağın içinde, kavak yapraklarına tutunmuş hüngür hüngür ağlıyor, yüzüne açtığı derin yaralardan ise geçmişin kanı sızıyordu.

Karmaşanın ortasında durmuş ne olduğunu anlamaya çalıştığım saniyelerde Karan'ın yüzünde allak bullak olmuş bir ifade belirmişti. Hızla ona doğru yürümeye başladım. Görevliler büyük bir hırs ve acıyla kendisine zarar vermeye devam eden kadını engellemek adına girişimde bulunurlarken Karan, yüzünü sarmış o allak bullak ifadeyle kadına bakıyordu.

Yağmur çok daha hızlı bir şekilde yeryüzünü dövmeye başlamıştı.

"Karan!" dedim tekrardan panikle. O sırada o kadın ile göz göze gelmiştik. Koyu renk, içi ip iri duran gözlerine düşen yansımamı bile görebiliyordum; gözleri o kadar cam gibi, öylesine ayna gibiydi ki...

"Karam," diye fısıldadı kadın, yalnızca dudaklarını oynatarak yaptığı bu serzeniş dolu hareket, bir an tüm şehir sesimi duyana dek bağırmak istememe neden oldu.

Görevliler apar topar götürdü kadını. Kelimelerim sanki dudaklarımın penceresinden içeri doğru atlayarak kalbime düşmeye başlamıştı. Karan'ın yanına ulaştığımda ellerim buz kesmiş, yağmur damlalarının ıslattığı dudaklarım gri bir renge boyanmıştı.

Bakışlarımı kaybolan kalabalığın arkada bıraktığı boşluktan usulca uzaklaştırıp ona çevirdiğimde o bana değil, yağmur damlalarının üstüne çarptığı büyük kavak yaprağına bakıyordu. Gördüklerimin etkisiyle hâlâ titreyen elimi yavaşça dirseğine koyup, avucumu onun koluna sararak yüzüne bakmaya başladım. Başta tepkisiz kaldığı bu hareketim, birkaç saniye sonra ifadesinin çözülmesine ve kuzguni karası gözlerinin bana doğru çevrilmesine öncü olmuştu.

Sanki yağmur, az önce yaşananların büyüttüğü yangını usul usul söndürürken geride kapkara bulutların doğmasına egemenlik edecek dumanların yükselmesine neden oluyordu. Karan'ın iki kaşının ortasında duran yarıkta saklanan endişeyi fark edince kaşlarım benim elimde olmadan çatıldı. Onun bu tarz şeylerden etkilenecek kadar düşük bir garda sahip olmadığını biliyordum fakat kadın ona her ne söylemişse, Karan'ın gardı o söylenenlerin üstüne yıkılmıştı da onu ardında çırılçıplak bırakmıştı sanki.

"Sen iyi misin?" döküldü dudaklarımdan. Onun da dudakları artık griydi, sigaranın ucunda yavaşça ölmüş o külün renginde duruyordu.

Dudaklarını yavaşça yalayıp üstümüze yağan yağmura aldırış etmeksizin, "Sıkıntı yok," dedi, nefesi buz gibiydi, belki de o buz gibiydi ve buzun bir nefesi olsaydı, üfleyeceği an böyle hissettirirdi.

"O kadın..." Durup bakışlarımı tekrar kaybolan kalabalığın gerisinde bıraktığı boşluğa çevirdim. "O kadının nesi vardı öyle?"

"Kırığı."

Duraksadım, bakışlarımı hafifçe ona çevirdiğimde gözleri benim boş bıraktığım boşluğa çevrilmişti. "Kırığı mı?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi Karan, sonra yutkundu. "Kırığı. Sanırım kaynamış bir kırığı aynı yerinden ben kırdım."

"Ne?" Yüzümü buruşturdum. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Ona birini hatırlatıyormuşum gibi baktı bana." Gözlerini tekrar gözlerime çevirdi, artık gözlerindeki ışıklar yerini karanlığa terk etmişti. "Ona hatırlamak istemediği ama daima unutamayacağı birini hatırlatıyormuşum gibi baktı bana."

Kolunu yavaşça okşadım. Bakışları bana tutundu ama zihni bende değildi, uzaklaşmıştı. Düşünceli görünüyordu. Gördüklerinin bu denli etkisinde kalmasını beklemiyordum aslında ama kadının bakışları zihnimde tıpkı gece vakti parlayan yıldızlar gibi yanmaya başlayınca bir an ben de aynı boşluğu göğsümün altında hissettim.

Yağmur, siyah saçlarımı sadece birkaç dakika içinde olduğundan çok daha ağır bir hale getirmişti. Sırılsıklamdık. Zihnimde birikmiş kelimelere rağmen onun kolunu daha sıkı kavrayıp, "Gidelim mi?" diye sordum, sanki bu soruyu sormamış olsaydım bir ömür burada dikilmeye devam edebilirmişiz gibi hissetmiştim.

Sadece başını sallamakla yetindi. Siyah, dalgalı saçları ıslanmanın etkisiyle alnına yapışmıştı ve keskin, gamzeli çenesinden büyük bir hızla aşağı doğru yağmur damlaları kayıyor, çenesindeki uçurumda bir süre asılı kaldıktan sonra boynuna damlıyordu. Gözlerim nefes boşluğundaki dövmeye kaydı, dövmenin etrafından gözyaşları gibi yağmur damlaları akıyordu.

Oraya ait olmayan ama oradaki duvara kısa süreliğine asıldığı o zaman diliminde durmuş bir saat gibiydik, o akrebiydi o saatin bense yelkovandım; ben ne kadar hızlı durmuşsam, o benim aksime yavaş sonlandırmıştı hareketini. Arkamızda bıraktığımız artık donmuş bir anıydı, biz o anının içinden çıkıp gitmiş olsak da o anı bizi içinden çıkarmayacaktı.

Lobide ıslak bir halde dikilmiş, dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmaya devam eden yağmuru hemen önümde duran cam duvardan izliyordum. Bir süre binanın içinde bazı çığlık sesleri duyulmuş, ardından bu çığlık sesleri bir bıçak gibi kesilerek yerini sadece yağmurun yeryüzüne dökülürken çıkardığı huzurlu seslere terk etmişti.

Billur elindeki karton bardağın içinde dumanı tüten kahveyi bana uzatırken, "Az evvel yaşanan olaydan haberim var," dedi kuru bir sesle. "Hastalardan biri Karan'ın yanında fenalaşmış sanırım."

Başımı salladım, karton bardağı avuçlarımın arasına alıp gözlerimi lobinin diğer ucundaki deri kaplama sandalyelerden birinde oturan Karan'a çevirdim. Elinde karton bardak vardı ve ıslak saçları hâlâ alnına yapışmış haldeydi, dalgın gözleri yeri kaplayan kare şeklindeki mermer taşlardaydı.

"Annen bahçenin boş olacağını söylemişti," dedim düşünceli bir sesle. "Böyle olacağını bilseydi, Karan oraya gitmezdi zaten."

"Bu saatlerde boş olması gerekiyormuş zaten," diye mırıldandı Billur. "Sanırım..."

"Sanırım?" diye sordum.

"Sanırım Karan onunla karşılaşmış."

"Onunla mı?" Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Dayımın bahsettiği..."

Alt dudağımı ısırırken gözlerimi Billur'un yüzüne çevirdim, birkaç sa-

niye bekledikten sonra, "O gerçekten kötü haldeydi," diye fısıldadım. "Çok kötü haldeydi."

"Her şeye rağmen çok güzeldi, değil mi?"

Derin bir nefes alıp, "Buna dikkat etmedim," diye itiraf ettim. "Sadece..." Durup gözlerimi karton bardağın içindeki kahvenin yüzeyine indirdim, köpükler yüzüyordu. "Güzel gözleri vardı."

"Öyle." Billur'un yanaklarının içini şişirdiğini gördüm. "Karan pek iyi görünmüyor."

"Ben oraya gittiğimde kadının yanında oturuyordu, muhtemelen konuşuyorlardı," diye mırıldandım.

Billur kaşlarını çatarak, "O kimseyle konuşmaz," dedi. "Yani hiç kimseyle konuşmuyormuş uzun zamandır. Dayımı tanıdığı halde, dayımla bile konuşmuyormuş."

"Konuştuklarını gördüğüme yemin edebilirim," dedim zorla yutkunurken. Kahvemden bir yudum aldım. "Yani konuştular."

Billur gözlerini Karan'a kaydırdı, o esnada Bedirhan da Karan'ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. Süregelen sessizlik uzunca bir zaman dilimi boyunca hiç kimsenin bıçağı tarafından ikiye ayrılmadı. Sadece susmuştuk.

İnsanlarla konuşmadan da yaşayabilirdim, insanların söylediklerini dinliyormuş gibi görünüp kendi bildiğimi okuyarak tüm hayatımı geçirebilirdim, belki de ömrüm boyunca hiç kimseyi çemberimin etrafına dahi yaklaştırmadan kendi yolumda yürüyebilirdim ama şimdi olduğum kişi, önceden olduğum kişiden o kadar uzaktı ki...

Artık istesem bile çemberimin etrafına yeni bir çember kurmuş insanları kendimden uzaklaştıramıyordum.

Yaşanan ağır şeylerin bana miras olarak bıraktığı bir avuç kül değildi, bir ruh dolusu güçtü. Ben yanmış bir geçmişin içinden geleceğe cildimde ciddi derecede büyük yanıklarla yürüyordum ve zaman, yanıklarımın merhemi gibi usulca beni iyileştiriyordu.

Bugün o kadının gözlerinde rastladığım acı o denli büyüktü ki şu ana dek yaşadığım her şeyi bir anlığına bana sorgulatmıştı. Elimde tuttuğum bıçaktan, önünde durduğum intihar ipine, avuçlarımdan suya karışarak akan kandan, gözlerimden yanaklarıma kayarak usul usul beni terk eden gözyaşlarına kadar... Hayatın sadece bana zor olmadığını anlamıştım, sadece bunu değil, hayatın hiç kolay olmadığını da anlamıştım.

"Billur," diye mırıldandım karton bardağı avucumun içinde ezmek ister gibi sıkıp, bardağın şeklini bozarken.

"Efendim güzelim?"

"Annenle nasıl gitti?"

Bu soruyu beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, ardından gözlerini

cam duvara çevirip hemen önümüzde duran ağacın dallarına çarpan yağmur damlalarını seyretmeye başladı. Dili öylece durmuş, kelimenin ucuna rahme düşen cenin gibi düşmesini bekliyordu. Benimle bu konuyu konuşmanın doğru olmayacağını düşünüyor olmalıydı. Ne garipti, eskiden Büşra babası ile ilgili konuları benimle konuşmaktan kaçınırdı, şimdi Billur annesi ile ilgili konuları benimle konuşmaktan kaçınıyordu. Gitgide eksildiğimi, parçaları evin farklı noktalarına dağılıp tamamen kaybolmuş bir puzzle gibi olduğumu düşünüyordum.

"Aynıydı," dedi, sadece bu kelime için dakikalarca beklemişti. Bunun sorumlusu ben miydim? Diğer Merve'nin kafasını kaldırıp suçlayıcı gözlerle bana baktığını hisseder gibi oldum, onun ne zaman gerçekten öleceğini öyle çok merak ediyordum ki.

"Aynıydı?" dedim sorar gibi.

"Evet." Omuz silkti. "Hiçbir zaman mükemmel bir ilişkimiz olmayacak."

"Annen iyi birisi."

"Evet," dedi, sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. O an, bu anı çok önceden ikimizin bir kez daha yaşamış olduğumuz aklıma gelince karnımda baş gösteren o ağrının beni dizlerimin üstüne çökertebilecek kadar kuvvetli olduğunu düşündüm.

"En azından artık daha iyisinizdir," diye geçiştirmeye çalıştım.

"Evet, daha iyiyiz. Barıştık diyelim."

"Buna sevindim."

"Ben de sevindim," dedi Billur hiç beklemediğim bir anda. Sonra sözlerine şu şekilde devam etti: "Artık daha rahat konuşabilmene."

O an ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Karşımdaki insanların yaptığım her şeyi bilmesi beni utandırmıyordu, aksine beni daha cesur kılıyordu. Öleceğini hisseden bir insan gibiydim, saatler benim için mezarımın ağzını kapatacak olan o toprak gibiydi. Ne kadar çok hissedersem, o kadar çok yaşamışım sayacaktım; ne kadar çok konuşursam, o kadar çok sustuklarımı yakmış olacaktım.

Ben değişiyordum ve zaman da benimle birlikte değişiyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Billur. "Epey ıslanmışsın."

"Hayır," diye mırıldandım. "Üşümedim, bahar yağmuru sayılır artık bu, üşütmez."

"Henüz bahar gelmedi, Asi."

"Kim bilir?" diye sordum. "Belki de benim son baharımdır."

"Ne?"

Omuzlarıma çöken yorgunlukla, "Hiç," diye fısıldadım.

O an ben ne demek istediğimi bilmiyordum ama her nedense, diğer Merve bunu her zaman biliyormuş gibi hissetmiştim.

Bedirhan aniden koluma dokununca irkilerek bakışlarımı ona yönelt-

tim. Dudaklarında çarpık bir tebessüm büyüdü, bana yavaşça göz kırptıktan hemen sonra, "Islanınca da aynı fareye benzemişsin," dedi alaycı bir sesle.

Yorgun bir tebessümle karşılık verdim ona. Uzun süre birbirimize baktık ama kelimeler aramızda bir köprü kurmadı, ikimiz de sessiz kaldık.

"Karan'ın neyi var?" diye sordu Billur, Bedirhan'a.

"Bir şeyi yok," dedi Bedirhan, sesi normaldi ama her nedense olan biten bana normal gelmiyordu. "Böyle şeylerin üstünde duracağını düşünmediniz herhâlde?"

"Karan da insan," dedi Billur karşı çıkarak. "Birbirinizi bu denli savunmanıza gerek yok. Hele böyle bir konuda..."

"Şu eksik memeli gitsin, iki sırnaşıversin, bak nasıl gevşeyiverir, katanam," dedi Bedirhan gülerek.

Gözlerim Sergen ve Defne'yi arar gibi oldu ama yoktular, yüksek ihtimalle yağışa yakalandıkları için bir yere sığınmış olmalıydılar. Zihnimin uzaklarına itemediğim mevzular burada, aklımın tam ortasında belirgin bir şekilde kendilerini gösterseler de sessizce Bedirhan ve Billur'dan uzaklaşarak Karan'ın yanına doğru yürümeye başladım.

Başta sanki algıları körelmiş gibi ona yaklaştığımı fark etmemiş olsa da ben onun yanındaki boş sandalyeye oturunca bakışları beni buldu. Çenemi onun omzuna bastırıp, yağmurun gölgelerini düşürdüğü simsiyah gözlerinin tam içine, gözlerinin göbeğine baktım. O çözülen ifadesi yüzünün yavaşça aydınlanmasıyla belli bir şekle büründü ve bana hafifçe göz kırptı, ardından başını sallayarak soru işaretiyle doldurduğu siyah gözlerini benim kahverengi gözlerime dengeledi.

"Yapmak istediğin bir şeyler var mı?" diye bir soru attım ortaya.

Tek kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Herhangi bir şey," dedim, sonra çenemi omzuna iyice bastırdım. "Sen ne istersen, fark etmez."

"Bu sence de biraz fazla cesur olmadı mı?"

Ona ne duyduğunu anlayan fakat duyduğunun altında yatan anlamı göremeyen gözlerle baktım. Dudakları bir an yukarı doğru çekilip bir tebessüme babalık edecek gibi oldu fakat bu yarım tebessüm sallantıda durarak bir türlü asıl gülümsemeyi ortaya sermedi.

"Bir şeyler yapmak istemiyor musun?" diye sordum, kirpiklerim gözlerime ağır geliyordu ama yine de kısık bakan gözlerimi ondan ayırmıyordum; hatta öyle çok ayırmıyordum ki, gözümü bile kırpmıyordum.

"İstiyorum," dedi doyurucu bir sesle. Bir an gözlerim dudaklarına doğru düştü, dudaklarındaki uçurumda uzun süre takılı kalan gözlerimin gerisinde büyüttüğüm hayaller öyle dehşet vericiydi ki, kalbimin atış sesini duyabiliyordum. Gözlerimi hızla gözlerine taşıyıp aklımı işgal eden o dü-

şünceleri, yanaklarıma kan oturtan hayalleri bir köşeye itelemeye çalıştım. "Ne istediğimi sormayacak mısın?"

Başımı kaldırmadan, çenemi tamamen omzuna bastırarak gözlerimle gözlerini takip ederken, "Ne istiyorsun?" diye sordum, sesim bir kâğıda çizilmiş tılsımın son sembolü gibiydi.

"Mümkün olmayacak bir şey sanırım," dedi.

"Ne?"

"Yani bir ömre sığdırılacak bir şey olmayabilir."

"Nasıl yani?" Tek kaşımı kaldırdım. "Ne ki?"

"Sana bu evrene ait olan her toprak ve deniz parçasının üstünde sahip olmak. Her noktasında. Bir sokaktan bahsetmiyorum, bir sokağı oluşturan tüm kaldırım taşlarından bahsediyorum. O sokağa dolan havanın içinde, o sokağa ait olan her yerde. Evrenin her sokağında, her kıyısında, her denizinde, her köşesinde."

Yanaklarıma haram bir lokma gibi oturan kan, hızla tüm yüzümü kaplayarak tenimin olduğundan daha koyu bir renge boyanmasına neden olurken yapabildiğim tek şey ona öylece bakakalmak olmuştu.

"Buna zamanımız yeter miydi, Asi?"

Yutkunup çenemi omzuna sürterken, "Henüz bana kendi topraklarında bile sahip olmadın, şu an için bunun mümkünlüğünden ya da imkânsızlığından konuşmak anlamsız," diye mırıldandım utanç içinde. Bu cümleyi nasıl kurmuştum, neden kurmuştum bilmiyordum ama uzun zaman sonra tekrar bana sesini duyuran diğer Merve'nin yaralı eli kalbinin üzerindeydi ve aldığı nefes içini öyle bir yakıyordu ki, bu kez utanç çığlıkları atmak yerine, heyecan iniltileri kopuyordu boğazından.

Öylece kilitlenip kalacağını düşündüğüm adamın gözlerinde ateş öyle yükseğe sıçradı ki bir an geri çekilmem gerektiğini düşündüm ama donup kalmıştım.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı, nefesi cehennemin ateşiyle yanan bir kamçı oldu ve önce yüzüme, sonra dudaklarıma, ardından da düşüncelerime çarparak beni kavurmaya başladı.

"Hiç," dedim, kekelemiştim biraz. Çenemi omzundan çekeceğim sırada kolunu kırarak omzuma attı ve beni kolunun altına alıp kendine doğru çekti.

Göğsümün içinde vurgun yapan bir kalp taşıyordum.

Bazen kalbimin benden haberi olmadığını düşünürdüm.

"Tekrar söylesene bir," dedi ama ona sokulup yüzümü göğsüne yasladığımda artık beni konuşturmasının imkânı olmadığını bence o da biliyordu. "Söylemeyecek misin?" diye ısrar etti.

"Zorlama," diye homurdandım.

"Etkilendim."

"Sus," diye mırıldandım ama bir yanım konuşmasını istiyordu.

"Fena şekilde etkilendim."

"Karan," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. Beni daha sıkı sarınca dudaklarımı büzdüm.

"Beni tekrar etkilemek istemez misin?" diye sordu, yumruğumu sıkıp hafifçe göğsüne vurarak kaşlarımı çattım.

"Sız acaba ne yapıyorsunuz şu an ya?" diye bağırdı bir anda biri. Olduğumuz yerin bir hastane olduğunu umursamadan bağıran kişi elbette Bedirhan'dı. "İyice çirkefleştiler, saat, zaman, mekân falan dinlemiyor bunlar!"

Yanağımı Karan'ın göğsüne bastırdım, dönüp ona Billur ile öpüştüğü geceden bahsedip onu mosmor ederdim ama açıkçası onu böyle ince bir yerden vurmak da pek bana göre değildi. Bedirhan bir eliyle diğer elinin avucuna vurup, "Ay bunlarda eskiden bir utanma vardı en azından, artık o da yok. Şu pişkinliğe bak!" diye bağırdı. "Ayrılın be, burası ciddi bir müessese."

"Burası ne dedin sen?" diye sordu Karan.

"Burası ciddi bir müessese."

"Evet, keşke giderken seni de bu müessesenin bir parçası olarak bırakabilsek, Bedirhan," dedi Karan, sesi öyle ciddiydi ki bir an güleceğimi sandım.

"Ama sen de sana kırılmıyorum sanıyorsun, her seferinde bu kırık kalbimi bin parçaya daha bölüyorsun. Ufaladın kalbimi, ufaladın! Un ufak ettin be adam!"

"Sen dua et başka bir şeyi un ufak etmiyorum ben," dedi Karan, onların birbirlerine takılmasını gerçekten sevdiğimi fark etmiştim. Bir şekilde aslında arkadaştılar, bir şekilde birbirleri ile ilgili pek çok şey biliyorlardı ve birbirlerini kolluyorlardı.

"Nasıl ıslanmışlar yahu!" Billur'un sesini duyunca kafamı kaldırıp önce Billur'a, ardından da onun baktığı noktaya baktım. Sergen ve Defne, Sergen'in ceketinin altında lobiye doğru ilerliyorlardı ve gerçekten sırılsıklam olmuşlardı. Yavaşça Karan'dan uzaklaşıp kaşlarımı kaldırarak ablama ve Sergen'e bakakaldım.

"Bu haliniz ne? Sığınacak bir yer bulamadınız mı?" diye sordu Billur, hemşirelerden birinin Billur'a yüksek sesle konuştuğundan dolayı kötü bir bakış attığını gördüm ama Billur kadını tınlamamıştı.

Sergen, "Bardak mısır istemişti," diye açıklamada bulunurken kafalarına bir şemsiye misali gerdiği ceketini aşağı indirip silkti. "Yağmur çok bastırınca sığınacak bir yer bulma umuduyla yürüdük ama bulamayınca daha beter ıslandık."

"Tiplere bak," dedi Bedirhan kaşlarını çatarak. "Birdiler iki oldular benim başıma."

Defne elindeki bardak mısırın içine dudaklarını büzerek baktı, ardından kafasını kaldırıp soru işareti yüzüne yerleştirerek, "Anlamadım?" diye sordu.

"Yok bir şey Zuzula Cin Kabilesi'ndeki en saf salak Cinnia. Ay ağlayacak şimdi. Tamam ben alırım sana yol üstünden bardak mısır, at şunu. Islanmış onun içi," dedi Bedirhan.

Defne başını iki yana sallayarak, "Sergen benim için aldı, atamam. Hem bak ne kadar ıslandı bu bardak mısırı bana alabilmek için, olmaz," dedi. "Ben böyle yerim onu."

Sergen'in bakışları ablama kaydı, elinde tuttuğu ıslak ceketin kalın kumaşını yumruğunun içinde iyice sıkmıştı. Oluşan sessizliğin mimarı Defne'ydi ama o bunun farkında bile değildi. Islanmış bardak mısıra şeffaf kaşığı soktuğu sırada Sergen aniden bileğini yakalayarak, "Gerek yok," dedi, sesi şaşkındı.

"Ama sen onu benim için aldın."

Sergen, "Tekrar alırım, bunu yemene gerek yok," dedi, sesi bu kez sakindi, gözlerindeki şaşkınlık usul usul silinerek yok olmuştu.

"Bunu alabilmek için yağmurun altında sırılsıklam oldun," dedi Defne başını iki yana ret dolu bir tavırla sallayarak, ardından açık renk, kavisli kaşlarını çattı. "Bunu yiyeceğim."

"Sen de o yağmurun altında benimle ıslanmadın mı?" diye sordu Sergen. Defne'yi ikna etmek istediği o kadar açıktı ki... Bir an sadece onlara bakakaldım.

Defne birkaç saniye Sergen'in şimdi çok daha açık renk görünen gözlerine baktı, başta ikilemde kalmış olsa da sonunda başını uysal küçük bir çocuk gibi sallayarak, "O zaman tamam," diye mırıldandı. "Ama ben de sana bardak mısır ısmarlayacağım, anlaştık mı?"

"Tamam."

Defne tekrar başını salladı. Sergen onun elindeki bardak mısırı alıp köşede duran metal çöp kovasının içine attıktan sonra bakışları Karan'ı yakaladı.

"Siz de ıslanmışsınız, abi," dedi şaşkın bir tavırla.

Karan tek kaşını kaldırdı. "Yeni mi fark ediyorsun, pezevenk? Sen fark edene kadar beş kere kurudum ben."

"Abi..."

"Tamam lan tamam, şeker değiliz erimeyiz." Karan göz kırparak oturduğu yerden yavaşça doğrulup kalktı. O esnada Billur'un annesi üstünde açık pembe bir önlük ile bize doğru ilerliyordu. Billur başta annesini görünce duraksasa da sonra ifadesini toparlamıştı.

Yeşim teyze ellerini büyük ceplerin içine sokup, "Siz daha gitmediniz mi, gençler?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Yağmur dinene kadar burada duralım dedik," diye açıklamada bulundu Billur. "Birazdan gideceğiz."

Yeşim teyzenin gözleri cam duvara kaydı, yüzünü buruşturup, "Doğru ya," dedi. "Yağmur fena indirmiş. Ha bu arada..." Gözlerini Karan'a çevirdi. "Biraz evvel yaşanan olayı duydum, hasta kadının bahçede olduğunu bilmiyordum, yoksa seni oraya yollamazdım, delikanlı. Bir tatsızlık yaşanmış sanırım, kusura bakma lütfen."

"Sorun değil," dedi Karan, o an ona tekrardan hatırlatıldığı için mi bilmiyordum ama yüzündeki o ifade çemberi tekrar daralmış, boşluk onun siyah gözlerine kapkara boncuklar gibi dizilmişti.

"Normalde böyle olmazdı, yani o an ne yaşandı bilmiyorum ama..." Yeşim teyze durdu, derin bir nefes aldı. "Onu en son bu haldeyken gördüğümde o adam onu buraya ziyarete gelmişti, üzerinden yıllar geçti."

O adam...

Karan kaşlarını kaldırıp, "Ne zamandan beri burada bu kadın?" diye sordu.

"Sen de on yıl, ben diyeyim on beş yıl. Onun gençliği burada geçti."

Karan yavaşça başını salladı, yorum yapmadı. Billur bir süre dursa da sonunda, "Anne," dedi kuru bir sesle. "O kadın, değil mi?"

Yeşim teyze yavaşça başını salladı. İğne deliğinden geçmiş siyah bir ip, diye ayrılmış bir yaranın ilk yakasına girdi, ilerledi, yaranın diğer yakasına ulaştı ve yarayı birleştirdi.

"Güneş Karayazgı."

5. MAHŞER

Yollara dağılmış ekmek kırıklarını yuvalarına taşıyan karıncalar ve karınca yuvalarına basıp öylece geçip giden insanların olduğu bir dünyaya karınca değil de insan olarak gelmiştik.

Mahşer günü, karıncaların bizden hesap soracağı gün olacaktı.

İnandığım dinin bana devamlı olarak hatırlattığı o kıyamet günü, dirilecek olan tüm canlıların toplanacağı yer... Mahşer. Gürültülü ve kalabalık olacağını biliyordum, hatta babaannem hep, *'Tanrı'yı taklit etmek ister gibi bir oyuncak bebeği tıpkı insana benzeten o insanların yaptığı oyuncak bebekler canlanacak, onları yapan kişilerden hesap soracak,'* derdi.

Oyuncak bebeklerin bile hesap sorabileceği bir ortamda, bir karınca nasıl sormazdı ki zaten?

Acaba dikiş yerleri patlak ayıcığım da benden hesap sorar mıydı? Veya tüm yaşadıklarımı görüp bildiği için orada bana şahitlik eder miydi?

Karıncaların yuvalarına basmaktan ve üretilen oyuncakları da çöpe atmaktan bir an evvel vazgeçmemiz gerekiyordu.

Zihnim öyle gürültülüydü ki çevremdeki kalabalığın çıkardığı patırtı bile daha sessiz, sakin geliyordu bana. Yağmur bulutları, elinde kızılcık sopasıyla dolaşan zalim gardiyanlar gibi gökyüzünün koridorlarını dolaşıyorlardı.

Dudaklarımı yavaşça yalayarak ıslattım ve o an cama düşen yansımamın gözleri benim ifadesiz gözlerim ile buluştu. Yağmak üzere olan yağmuru göğsünde taşıyan bulutlar usul usul hareket ederek tıpkı denizin üstünde kabaran dalgalar gibi ilerlerken burada, Foça'daydım.

Hâlâ İzmir'in kalbine bağlı bir damardaydım.

Buraya aniden bastıran yağmura aldırış etmeden, aracın içinde hüküm sürmüş bir ölüm sessizliğini ruhumuzda taşıyarak gelmiştik. Karan'ın Fo-

ça'da bir evi olduğunu şimdi öğreniyordum. Üzerimde yaklaşık on senelik bir kazak vardı, bu koyu gri yün kazak Karan'a aitti ve bunu en son on sene önce giydiğini öğrendiğimde sanki onun geçmişini tenime asmışım gibi hissetmiştim. Sanki ben o dönen film bobinlerinin görüntüyü yansıttığı çarşaftım ve o geçmiş, şimdi benim tenimde oynuyordu.

Biraz sonra o kalabalığın sesinin aslında salonda çalışan televizyondaki kanalda oynayan diziden yükseldiğini fark edince, gözlerimi yansımamdan ayırıp tekrar bulutlara çevirdim. İleride, yazlıkların sıklaştığı sokağın sonundaki sokak lambası turuncu bir ışık yayarak yanmaya başlamıştı fakat diğer lambalar hâlâ yanmıyordu.

"Kazaklarımı elbise olarak kullanmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Sorusu üzerine gözlerimi sokak lambasının yaydığı o kibrit ateşi gibi görünen ışıktan uzaklaştırdım. Salona tekrar girdiğini aldığım o temiz ve ılık sabun kokusundan anlamıştım ama sesini duymak, artık bildiğimi onun da bilmesini belgelemiş bir eylemdi.

Artık burada olduğunu bildiğimi biliyordu.

"Kazakların geniş," diye fısıldadım, bir şimşeğin bileğindeki damar sanki tüm kanı kirlenmiş gibi masmavi kesildi, gökyüzünü saran bulutların arasında belirginleşerek kesilmiş bir bilek gibi kanamaya başladı, ardından o bilekten akan kanın sesi duyuldu. Gözlerimi yumdum. "Konforlu."

"Konforlu demek." Bana doğru ilerlediğini fark ettim, çıplak ayaklarının ahşap parkeye düşürdüğü adım seslerini dinlerken gözlerim hâlâ kapalıydı. "Burayı sevdin mi?"

"Madem İzmir'de evin vardı neden otelde kaldık?" diye sordum sorusunu duymazdan gelerek.

Ellerini belimin kenarlarına koyunca ürperdim, bana dokunduğu anda kazağın büyük bir kısmı yukarı sıyrılmıştı ama hâlâ kalçalarımı örtüyordu.

"Foça biraz uzak kalıyordu ve evin son durumunu bilmediğim için göze almadım," dedi.

"Şimdi ne değişti de geldik o zaman?"

Parmaklarını belimin köşelerine bastırarak, "İzmir'den uzaklaşmak istedim," diye mırıldandı, erkeksi sesi bir jilet gibi tenimin kıvrımlarında kayıyordu.

"Hâlâ İzmir'in kalbine bağlı bir damardayız," dedim kısık bir sesle. "Ne değişti ki?"

"Ama kalbinde değiliz."

"İzmir'i sevmiyor musun?" diye sordum, sesim sakindi. Gözlerimi tekrar araladım, artık camın üstünde ikimizin resmi vardı.

"Sadece uzaklaşmak istedim," dedi. "Şehirlerle bir problemim yok."

"Bunun sebebi hastanede yaşananlar mı?" diye sorup ona doğru döndüğümde kollarını belime daha sıkı sararak beni kendine doğru çekti. Aza-

lan mesafemizin yarattığı yakınlık kalbimin tekrar hızlı çarpmasına önayak olurken, kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "O kadınla konuştun mu?"

Bana anlamsız gözlerle baktı. "Ne?"

"O kadın o hale gelmeden önce onunla konuşuyor muydunuz orada?"

"Hayır," dedi aniden.

"Konuştuğunuzu düşünmüştüm," dedim, sonra kaşlarımı çattım. "Konuştuğunuzu görmüştüm."

Çenesindeki gamzenin daha da derinleşmesine neden olan bir mimik sergiledi, ardından derin bir nefes alıp, "Yanlış görmüşsün, Çakıltaşı," dedi, sesi durgundu. "Konuşmadım."

"Seni birine benzettiğini düşünmemiş miydin?"

"Bunu bana söyleyen o değildi," diye diretti. "Onunla konuşmadım. Tavırlarından dolayı bunun böyle olabileceğini düşündüm, hepsi bu."

Uzun zamandır kalp rahatsızlığı ile savaşan yaşlı bir adamın yatağının üzerine serpiştirilmiş kalp ilaçlarının dağınık görüntüsünü onun gözlerinde görür gibi oldum. Her ilacın reçetesi bir diğer yanlış ilacın kutusuna koyulmuştu ve komodinin üzerinde duran su bardağının içinde toz parçaları yüzüyordu; su bardağının yanında bir çerçeve, çerçevenin içinde yakın zamanda ölmüş hayat arkadaşının ve onu arayıp sormayan çocuklarının mutlu göründükleri bir fotoğraf karesi vardı. Yaşlı adam tekli koltuğunda ölüm uykusuna yatmış, eli, koltuğun kolundan aşağı sarkarak zemine doğru açık bir şekilde düşmüştü. Adam ölmüştü.

"Konuşmadım diyorsan konuşmamışsındır," diye fısıldadım ama o an, ikisini konuşurken gördüğüme o kadar çok emindim ki.

"İnanmıyor musun?" diye sordu, yüzünde allak bullak bir ifade belirir gibi oldu. Ellerini yavaşça bedenimden uzaklaştırıp tek kaşını kaldırdı. "Hem konuşsam ne fark edecek?"

"Konuşup konuşmaman fark yaratmasaydı konuşmuş olmana rağmen konuşmadım demezdin."

"Hani söylediğim her şeye inanırdın sen?"

"Bana söylediğin her şeye inanırım, Karan. Bir yalana bile... Ama sen kendine söylüyorsun. Kendini kandırıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülünce donup kaldım. "O zaman söylediğin her şeye inanıyorum demeyeceksin," dedi, sesinde buz gibi bir ifadesizlik vardı.

"Ben inanıyorum, Karan," diye bastırdım aniden. "Peki sen inanıyor musun?"

Birkaç saniye ezber bozan gözlerini gözlerimden ayırmadan bana baktı sadece. Duyguları iltihap kapmış bir yara gibiydi ve söylediği her şeyin temelinde o iltihabı kurutma arzusu uyuyordu. Başını iki yana sallayarak karanlık, gri renkte duran salonun ortasına doğru ilerledi. Yavaşça gözlerimi kapattım, gözlerimi tekrar açtığımda televizyonun ışığı onun bedenine

çarparak onu daha net görmeme yardımcı olmaya başlamıştı.

Üstünde tişörtü yoktu, altında on sene önce ona tam olduğunu düşündüğüm ama şu an dar duran bir eşofman altı vardı, iplerinden biri içeri kaçmıştı ama diğer ip hâlâ dışarıda duruyordu. Nemli saçlarını karıştırırken gözlerini televizyon ekranına çevirdi. Televizyon büyük fakat tüplü bir televizyondu, bu televizyonun da on senelik olduğunu anlayabiliyordum çünkü insanların yüzleri hafif yeşil renkte görünüyordu.

"Buradan gitmek istiyorum," dedi gözlerini yeşile dönmüş suretlerde gezdirirken. Bana bakmıyordu. Lanet olsun.

"Fethiye'ye mi dönmek istiyorsun?"

"Hiç fark etmez," dedi. "Neresi olursa. Sadece buradan gitmek istiyorum."

"Neden? Hani senin şehirlerle bir problemin yoktu?"

Dişlerini sıktığını gördüm, elmacık kemikleri yüzünün büyük bir kısmını kapladı ve çenesindeki gamze bir mezarı oluşturan çukur gibi derinleşerek ifadesini sertleştirdi.

"Artık var," dediğinde sesinde aşılması güç bir bariyer vardı ve o bariyeri bu kez bana karşı kurmuş olduğunu bilmek canımı acıtıyordu.

"Neden bunu kendine yapma gereği duyuyorsun, Karan?"

"Ne yapıyormuşum ben?"

"Bu tavrının sebebini merak ediyorum."

Gözlerini televizyondan ayırıp bana doğru çevirdi. "Sensin," dedi. "Şunu kes."

"Neyi?"

"Bana böyle bakmayı." Artık gözlerimin içine bir yabancının gözleriyle bakıyormuş gibi hissediyordum. Omuzlarımda baş gösteren sızıya aldırış etmeden ona dikkatle bakmaya devam ettim. "Şunu kes!" diye diretti bir kez daha. "Şöyle bakma bana."

"Başka biri gibi davranıyorsun," diye mırıldandım, sesim sakindi, ben de sakindim. Onun aksine...

"Başka biri gibi davranmıyorum," dedi. "Sadece şunu kesmeni istiyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın demiyorum, sadece şunu kes."

"Yapmadığım bir şeyi kesemem."

Dişlerini sıkarak, "Sikeceğim şimdi!" diye bağırdı. "Delinin teki önümde kriz geçirdi diye günümü ve gecemi kendime zehir edecek değilim!"

"Delinin teki mi?" Yüzümü buruşturdum. "O kadın hakkında böyle düşünmediğini biliyorum."

"Evet," diye bastırdı Karan. "Delinin teki. Böyle düşünüyorum. Deliler umurumda değil. O kadını umursamıyorum, o kadınla konuşmadım. Beni

kime benzettiyse benzetti, bu da umurumda değil. Bir deliyi mi kıskanıyorsun yoksa?"

"O kadın annem yaşımdaydı," dedim, kurduğum cümledeki bana ait olan, kanla bağlı olduğum özne bir an bıçak yarası gibi sızlamaya başladı.

"Ama delinin tekiydi," diye tısladı Karan.

Başımı iki yana sallarken gülümsedim. "O kadın hakkında böyle düşünmediğini biliyorum," diye mırıldandım. "Sen kimse hakkında böyle düşünmezsin. Sinirlisin. Neden? Farkında olmadan birinin canını yaktığın için mi öfkelisin? Neden bu kadar vicdanlısın?"

İşaret parmağını bana doğru bir namlu gibi doğrulttuğunda gözlerinde ateşler yanmaya başlamıştı. Bir an için karşımda duran adamın gözlerinden ateşler saçarak bu evi alev altında bırakabileceğini düşündüm.

"Yaralısın diye seni kıramayacağımı, dökemeyeceğimi, parçalayamayacağımı falan mı zannediyorsun?" diye sordu işaret parmağını hafifçe sallayarak. Kelimelerinden kurşunlar dökülüyordu. "Yaralarım, kırarım, dökerim, paramparça ederim. Ben buyum. Sana olan zayıflığıma güvenme."

"Ben buna güvenmiyorum," dedim, sesim hâlâ kısıktı ama nabzım yükselmeye başlamıştı. "Evet," diye kabullendim. "Tüm bu söylediklerini yapabilirsin."

Dişlerini sıktı. "Yapma şunu."

"Neyi?"

"Asi," diye fısıldadı, sesi tehlikeli bir ıslık gibiydi. "Kabullenmeyi kes. Hemen."

"Buna engel olamazsın. Kararlarım beni ilgilendirir, seni değil. Ve evet, tekrar ediyorum. Tüm söylediklerini yapabileceğini biliyorum zaten."

Karan aniden dönüp tüplü televizyona öyle sert bir yumruk patlattı ki, bir an televizyon patlayacak sandım ama televizyonun ekranı önce cızırdadı, ardından hafifçe çatladı ve görüntü bir anda karıncalandı. "Neden yapamıyorum o zaman lan?" diye bağırdı, öyle şiddetli bir bağırmaydı ki bu, bir an olduğum yerde sıçrayacağımı düşündüm ama kendimi sıktığım için buna mâni olmayı başarabilmiştim.

Sertçe yutkunup gözlerimi sıkılı tuttuğu yumruğuna indirdim. Göğsüm hızla kabarıyor, kalbim bana ait olmayan bir şeymiş gibi göğsümün altında benden kurtulmak istercesine çırpınıyordu.

"Neden yapamıyorum lan sana bunları ben?" diye bağırdı bir kez daha, yumruğunun etrafı kızarmıştı ama kanamıyordu, yumruğunu biraz daha sıkınca eklemlerinin üzerine yerleşen o damarlar dışarı doğru ağaç kökleri misali fırlayarak belirginleşti. "Neden yapamıyorum kızım sana ben? Neden olmuyor ulan?"

"Bağırma," diye fısıldadım, gözlerimi yumruğundan çekmiyordum.

"Bakma oraya," dedi. "Bakma!"

Gözlerimi yumruğundan bir an olsun çekmeden, "Sakin ol," diye fısıldadım yavaşça.

"Bakma lan işte, bakma! Önemseme beni bu kadar! Kabullenme beni, kabullenme ulan!"

Ona doğru bir adım attım, yumruğunu daha sert sıkınca attığım adım havada asılı kaldı ve kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. Yüzünün bir yarısı karıncalanmış ekranın ışığıyla aydınlanırken diğer tarafı ayın karanlık yüzü gibiydi.

"Hangısı gerçek sensin, Ali?" diye sordum adımımı yere basıp yavaşça yutkunurken. Boğazımda yükselen yutkunuş sesi bile çok gürültülü gelmişti bir an için bana. İçimden bile daha gürültülü...

Olduğum yerde öylece durdum. Bu kez ona gitmeyecektim. Sadece gözlerinin içine bakıyordum ama kalbimin aklı olsaydı, o akıl da tıpkı benim aklım gibi yumruğunda olurdu. Bakışmamız büyüdü, sanki asırlara bölündü ve takvim yapraklarından kendine kanatlar yapıp şehirleri gezmeye başladı.

Mutfak tezgâhına dökülmüş şeker tozlarını sırtlanan karıncaları parmaklarıyla ezerek öldürdükten sonra şeker kavanozunu kıran adam. Şekeri o gün mü çıkardın hayatından?

"Gerçek beni senden başkasına göstermedim," dedi, sesi çok bağırdığı için pürüzlüydü. Birbirimizin karşısında birbirimiz için dikildiğimiz anlardan bir tanesinin içindeydik. Gözleri bir şeyler anlatıyordu, duymuyordum, duymadıklarımı dinliyordum. Anlatmıyordu, anlıyordum.

Karan bana bir adım geldi, adımı o kadar büyümüştü ki asırlardır bana doğru yürüyordu sanki. Oysa ilk kez geliyordu. Alnımı çenesindeki derin yarığa, o mezarım gibi gördüğüm gamzeye bastırdığımda artık şu an bile bizim için geçmişti.

"Sen de benim senin çenene gömüldüğüm gibi benim çeneme mi gömülmek istiyorsun?" diye sordu, dudaklarının hareketlerini saç diplerimde hissetmiştim ve alnım gitgide çökerek belirginleşen o yarığın tüm kıvrımlarını hissediyordu.

Ellerimi onun çıplak beline yerleştirdim ve avuç içlerimi sıcak tenine, toprağa tohum gömüyormuş gibi gömerek kaşlarımı çattım. Uzun tırnaklarım ben farkında olmadan onun derisinin altına gömüldü, bedeninin kaldığını hissettim fakat beklediğim gibi tepki vermeden karşıladı bu dokunuşumu; belki de saldırımı. Bütün duyguları aynı anda hissediyordum. Öfkesizliği içiyordum, pişmanlık tenimin altındaki damarların içinde kan gibi yüzüyordu, kollarımın arasındaydı ama onu özlüyordum; özlem bizi yiyordu.

Burnundan verdiği nefesi bebek saçlarımın içinde hissettiğimde gözlerimi yumdum, kaşlarım hâlâ çatıktı. Hislerimiz yarışıyormuş gibi geliyordu bana. Onunla yarışmaktan nefret ediyordum. Ben bir kaplumbağaydım ve o tavşandı, bitiş noktası evimiz olacak bile olsa, biliyordum ki o benden önce benim kabuğumun içine girebilecek kuvvetteydi.

"Hiç adil değilsin," diye fısıldadığımda bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi beni sıkıca sararak, büyük avuçlarını kürek kemiklerime bastırdı. Aylar sonra birbirine ilk kez sarılan aptal iki insan gibiydik; sarılmayı neden bu kadar geç bir tarihe ertelemiştik? "Hiçbir zaman adil olmadın."

"Olmadım," dedi, dudakları bebek saçlarımın başladığı noktaya dokununca gözlerimi biraz daha sıkarak kirpiklerimin birbirine girmesini sağladım. Göğsümde nefes alan hissin kalbim ile yaşadığı anlaşmazlık benim ellerime titreme olarak geri dönüyordu. Tırnaklarımı derisine biraz daha gömdüm. Artık kendimi öldürebilmem için kendimden kaçmama izin vermem gerektiğini biliyordum.

Bir fotoğrafın önüne oturup saatlerce o fotoğraftaki yüzü izlemek, o yüzü, yüzün sahibinden daha iyi ezberlemek gibiydi. Yıllarca hiç görmediğin ama muhtaçlık duyduğun birini aramak, sonunda o insana hiç beklemediğin bir anda rastlamak gibiydi. Bir yabancının terminalden kalkacak olan son otobüse yetişebilmek için yol kenarında çevirdiği taksi gibiydi. Zihninden kusamadığın o şarkının durmadan kalbini hedef alan sözleri gibiydi.

"Biliyor musun bir zamanlar senden çok, kendi vicdanımı düşünüyordum," dedi, sesi durgun bir deniz gibiydi. "Sen kendini düşünmek zorunda olmana rağmen kendini düşünmüyordun, ben de seni düşünmüyor, vicdanımı düşünüyordum."

"Vicdan?" Alnımı çenesindeki derin, oyuk gibi duran gamzeye sürttüm. "Neden?"

"Kendini hiç düşünmüyordun."

"Seni de düşünmüyordum," diye fısıldadım.

"Hakkımda ne biliyordun da beni düşünecektin?"

Alnımı çenesi boyunca kaydırıp gözlerimi büyük bir ağırlıkla onun kara gözlerine batırdım. Tırnaklarım tenine biraz daha baskı uyguladı, yüz ifadesinde bir değişim aradım ama yoktu.

"Neden vicdan?" diye sordum kısık bir sesle.

"Kabul ediyorum," dedi, derin bir nefes aldı. "Sana yapmamam gereken şeyler yaptım. Seni saçma bir oyuna dahil ettim, seni okul konusunda tehdit bile ettiğimi hatırlıyorum. Sonra... Aramıza duvar gibi diktikleri o yaş farkına rağmen seninle yakınlaşmaya çalıştım. Hakkında düşünmemem gereken şeyleri bir an olsun aklımdan çıkaramadım." Gözlerini yumup başını hafifçe yukarıya doğru kaldırdı, belirgin âdemelması boğazını bir çarşaf gibi gererek çıkıntı kazanmış olsa gerekti ama ben sadece onun yüzüne ba-

kıyordum. "Belki de farkında olmadan sana birçok şeyi ben yaptım."

"Bunun vicdanı mı?"

Kirpikleri hafif hafif titredi ama o kara bir gece gibi üstüme çöken gözlerini açmadı. "Bazen sana dokunmamam gerektiğini düşünüyorum."

Yutkundum, buna cevap verememiştim.

Gözlerini ağır ağır araladığında, birbirinden ayrılan alt ve üst kirpiklerinin arasında saklanan o gece gözleri şimdi yine benim göğümde karanlığı yaşatıyordu.

"Senden vazgeçemiyorum."

"Benden vazgeçmene gerek yok ki, Canım Adam."

Beni kendine bastırınca ona karşı koymadım. Parmak boğumlarına dağılan acıyı çok net hissediyor muydu acaba? Burnum çenesindeki gamzeye gömüldü. Kürek kemiklerimi ezmek istiyormuş gibi avucuyla bastırdı oraya.

"Hiçbir şeyi kabul etmeyen o miden, nasıl oluyor da benim gibi bir adamı kabul edebiliyor?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadım, tırnaklarımı teninden yavaşça uzaklaştırıp ellerimi sırtı boyunca kaydırarak yukarı çıkardım ve avuç içlerimi onun sıcak ensesine bastırıp pürdikkat o yangın yeri gözlerin içine bakmaya başladım. Televizyondaki o karıncalı görüntünün ışığı beyaz bir şimşeğin arkasında bıraktığı izleri yüzümüze çizip duruyordu. Gözleri, o an ona olan bakışlarımın fotoğrafını çekiyordu sanki. "Sen benim kabul edebildiğim tek adamsın."

"Beni nasıl bu kadar çok kabullenebiliyorsun?" diye sordu, o sert sesi her zamanki gibi güçlüydü fakat bu kez gözlerinde yenilmiş bir adamın gölgesini görüyordum.

"Bunu kendime hiç sormadım."

"Neden?"

"Çünkü cevaptan korkuyorum," diye fısıldadım. "Kendime vereceğim cevaptan çok korkuyorum."

Uzun süre bu konu hakkında soru sormasını istemiyordum, uzun süre bu konu hakkında düşünmek de istemiyordum. Uzun bir uykuya ihtiyacım vardı, zamanın hızla geçip beni iyileştirmesine ihtiyacım vardı. Unutmaya ihtiyacım vardı.

Unutabileceğimden yana şüphelerim daima vardı.

Bozulan televizyon tamamen kararıp bir daha çalışmayacağı sinyalini verdiği esnada artık salondaki büyük L koltuğun üzerindeydik. Konuşmuyorduk, büyük elleri benim küçük ellerimin arasındaydı ve ben sessizce o elleri izlerken onun yüzüne bakamıyordum. Bazen öyle anlar yaşanıyordu ki, ben o anların içinde nefes alırken utanç da benim içimde nefes alıyordu. Bazen onun gözlerinin içine bakmak, tüm bu acılara katlanmaktan daha

zor geliyordu.

Parmaklarımı onun kızaran parmak boğumlarında gezdirdim, eklem kemiklerinin şiş kısımlarında birkaç küçük çizik oluşmuştu ama çiziğin etrafında kan yoktu. Attığı yumruğun şiddetine rağmen nasıl oluyordu da Karan artık kanamıyordu? Dalgın gözlerimi güçlü parmaklarda gezdirmeye devam ettim. Onun sakin bakan gözlerinin yüzümün kıyılarında olduğunu biliyordum.

Boğazından yükselen sesi duyunca kaşlarım çatıldı, yine de parmaklarından ayırmadım gözlerimi. Aldığı nefes önce benim kokumu ciğerlerine doldurdu, ardından o sıcak nefesi usulca yüzüme doğru üfledi ve zihnimin içinde uyuyan kelimeler gözlerini araladı.

"Sınava çalışman gerekiyor," diye fısıldadı. "Önünde çok uzun bir zaman yok. En azından yapabildiğin kadarını yapman için kendine şans yaratmalısın."

"Ben... Sınav konusunda..."

"O sınava gireceksin. Mezuna kalmanı istemiyorum."

"Seneye denersem çok daha iyi yapabilirim."

"Kayıptan başka bir şey olmaz."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Derin bir nefes daha doldurdu içine. "Doğru kararları verebileceğini düşünseydim zaten bunu sana bırakırdım. Şu an doğru kararlar verebilecek halde değilsin." Dürüstlüğü bir an için canımı yaksa da ifadesiz gözlerle parmaklarına bakmaya devam ettim.

"Doğru kararlar..." Başımı yavaşça salladım. O sınava girmeyi istiyordum ama gelecekte beni neyin beklediğini hâlâ bilmediğim için geri adım atmak zorunda hissediyordum kendimi. "Neyi fark ettim, biliyor musun?" Parmaklarını usul usul okşadım. "İkimizle ilgili."

"Neyi?"

"Bir konuyu sona erdirmeden diğer konuya başlıyoruz," diye fısıldadım. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım, düşündüğüm gibi, bana bakıyordu. "Belki de bu yüzden birbirimizi birbirimizde hiç sonlandıramadık."

"Birbirimizi birbirimizde hiç sonlandıramadık," diye onayladı beni başını hafifçe sallayıp gözlerime bakmayı sürdürürken. "Ya da şu ana dek birbirimizin olmadığı her yerde noktayı koyan ilk kişi hep biz olduk, bu yüzden artık virgül koyuyoruz her konunun arasına. Belki de artık bitirmememiz için bir sebebimiz vardır."

Gözlerinin içine baktım, uzun uzun baktım ama kelimeleri dudaklarımdan doğurmadım. Dudaklarım etkisiz elemandı. Kalbim, kelimelerin rahmi gibiydi.

"Seni sınav için çalıştırmaya başlayacağım," diye mırıldandı, gözleri yüzümün her köşesini bir seyyah gibi geziyordu.

"Sınavdan daha önemli şeyler var şu an gündemimizde," dedim kuru bir sesle. "Hem kendim çalışabilirim."

"Bir şeye de karşı çıkma be küçücük," diye takıldı bana.

Yağmurun sesi artık salonun duvarlarında büyüyerek üstümüzü bir örtü gibi örtmeye başlamıştı. Karan'ın aniden telefonu çalmaya başladığında yükselen melodinin sesi irkilmeme neden olmuştu. Gözlerimi salonun içinde gezdirip telefonun nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Biraz sonra salonun diğer ucundaki taş sehpanın üstünde ışığı yanıp sönen cep telefonunu gördüm.

"Telefona bakmayacak mısın?" diye sordum.

"Canım bakmak istemiyor."

"Ya önemli bir şeyse?" Telefon çalmayı bıraktı, ardından tekrar aynı melodi duvarlarda yankı uyandırmaya başladı. "Bence bakmalısın."

Karan yanaklarının içini havayla doldurup ayaklandı, sehpanın önüne geldiğinde cep telefonunu eline aldı ve ekrana bakmaya başladı.

"Açmayacak mısın?"

"Aç demedin ki," dedi bana düz düz bakarak. "Bak dedin. Bakıyorum."

"Karan..."

Gözlerini devirdi. "Moruk arıyor," dedi, gözlerini tekrar telefon ekranına çevirdi. "Aramız iyi değil, beni neden arıyor yine de?"

"Çünkü sen onun torunusun, seni kendi oğlu olarak görüyor."

Karan burnunun kemerini sıkarak telefonu açıp kulağına götürdü. Birkaç saniye karşı taraftan gelen erkek sesinin karmaşık kelimelerini anlamaya çalıştım ama sadece sesin tonunu ayırt edebiliyordum. Karan'ın duraksadığını görünce oturduğum yerden yavaşça doğrulup kalktım ve kaşlarım eş zamanlı olarak çatıldı. Karan'ın siyah gözlerinden tedirgin bir gölge hızla geçip gitti, ardından, "Hangi hastane?" diye sordu panikle. "Tamam, hemen geliyorum."

Kalbim panikle hopladığında, "Sorun ne?" diye sordum telaşla. Karan büyük bir hızla salondan çıkıp hole doğru yürümeye başlamıştı.

"Dedem fenalaşmış," dedi duyabileceğim gürlükte bir sesle. "Asi, hemen çıkmamız gerek."

Ellerim buz kesti. Yaşar amcanın o aydınlık bakışlarını hatırlayınca panik bir anda tüm bedenimi ele geçirmişti. Biri diğerinden kısık bakan gözlerinde her daim bir keder taşırdı, şimdi ona bir şey olacak düşünmesi iki gözümün de kısılıp yaşlarla dolmasına neden oluyordu.

Karan'ın arkasından hole çıktım. Bana ona ait bir eşofman vermişti ve üstümdeki kazağı çıkarmadan direkt eşofmanı bacaklarıma geçirmiştim. O benim aksime siyah kotunu giymiş, üstüne de ince siyah bir kazak geçirmişti ama kazağı o kadar inceydi ki vücudunun hatları seçiliyordu.

Evden apar topar ayrıldık. Araca geçtiğimizde yağmur hâlâ atıştırıyor-

du ama kuvvetli değildi, etkisini kaybetmeye başlamıştı. Bastıran karanlığa ayak uyduran sokak lambalarının tümü şimdi yanmaya başlamıştı. Emniyet kemerimi bile bağlayamamıştım, oturduğum koltuğun döşemeleri dikenlerle doluydu sanki. Karan'a hiçbir şey soramıyordum, o da konuşmuyordu zaten ve altımızda akıp giden yolu o kadar hızlı bir biçimde arkamızda bırakıyorduk ki bir an aracın gerçekten uçtuğunu düşünmüştüm.

Yaklaşık yarım saat, kırk beş dakika süren o yolu, yağan yağmurun yavaşlattığı trafiğe rağmen çok daha hızlı bir şekilde gelmiştik. Önünde durduğumuz özel hastanenin bahçesini izlemeye başladığımda şimdi tamamen sessizdik. Yağmur yağmıyordu ama hastane bahçesi ıslaktı, hastanenin önünde duran süs havuzundaki beyaz heykelin etrafını saran çamur lekelerini görebiliyordum.

"O iyi, değil mi?" diye sordum tedirgin sesime engel olamadan. Put gibi olduğum yerde kalmıştım, gözlerimi heykelden ayırmıyordum.

"O Yaşar Çakıl," dedi Karan, sesi kendinden emin yükselmişti. "Elbette iyi."

Buz gibi olmuş ellerimi eşofmana sürterek ısıtmaya çalıştım, ardından kapıya uzandım ve aracın kapısı geceye açıldı. Yağmurun geride bıraktığı koku öyle büyük bir hızla aracın içine doluşmuştu ki, ben kendimi gecenin kollarına teslim ettiğim anda artık aracın içindeki ben değil, kokuydu. Karan da hemen arkamdan araçtan inip kendi kapısını sertçe çarparak kapattı. Aracın ışıkları yanıp söndü, küçük tık sesiyle birlikte adımlarım bahçeye düşmeye başladı.

Hastaneleri sevmiyordum. Bana hep kayıpları hatırlatıyordu. Bir bebeği görmek değil, bir hastaya veda etmek için geliyordum buraya her seferinde. Acil servisin otomatik kapısı kayarak iki yana açılırken gözlerim bembeyaz görünen duvarlara, tavanda yanan beyaz ışığa kaydı. Birkaç saniyemi körmüşüm gibi yaşadım.

Karan'ın beyaz, oldukça büyük bir taş masanın arkasında oturan iki kadının yanlarına doğru ilerlediğini gördüm. Hemen önümden tekerlekli sandalye ile geçirdikleri yaşlı adamın kahverengi gözleri kısaca gözlerime dokundu, yüzü ağrılarla şekil almıştı ve gözleri gözlerimden koptuğu anda başka biriyle göz göze geldim, genç kadın ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle kısaca gözlerimin içine bakıp yanımdan geçip gitti.

Karan'ın bana baktığını fark ettiğim anda gözlerimi ona çevirdim. Eliyle bana işaret yaptı, hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladığımda artık o da sırtını bana dönmüş ve iki kanatlı kapının kanatları arasından geçip yürümeye başlamıştı. Asansörler teknik bir arızadan dolayı çalışmıyordu, bu yüzden merdivenleri kullanmıştık. Her katta, o katta bulunan bölümlerin isimleri ve daha anlaşılır olması açısından sembolle görselleştirilmiş halleri vardı.

"Odaya almışlar," dedi uzun ve dar bir koridora çıktığımızda. Koridorun ışığı loştu, odalar birbirine sırt veren dağlar gibi sıralanmışlardı ve her birinin üzerinde onlara verilmiş bir isim gibi görünen numaraları vardı.

"Durumu?"

"Bu gece kalması gerekiyormuş," dedi Karan, gözleri kapı numaralarında dolaşıyordu. "Kendini çok yoruyor."

"Artık dinlenmesi gerek," diye onayladım Karan'ı.

"İşleri ben halledebilirim, bunu biliyor ama beni gözetlemekten de vazgeçmiyor." Karan yanaklarının içini şişirdi. "İnatçı bunak."

"Bunu sana güvenmediğinden yapmıyor."

"Biliyorum." Karan nefesini dışarı bırakırken bir kapının önünde durdu. "Bu yüzden ona kızamıyorum."

Gözlerimi kapıya çevirdim, 317 numaralı kapının önünde olduğumuzu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Karan kapıya doğru uzandı, kapıya vurmadan kapının tokmağını çevirdi ve kapı küçük bir ses çıkararak açıldı. Aralanan kapı bizi loş bir şekilde aydınlatılmış bir hastane odasına davet etti.

Odanın içini aydınlatan ışık duvara monte edilmiş televizyon ekranından yayılıyordu. Tekli koltukta kolları göğsünün üzerinde bağlı bir şekilde oturan Sergen'in gözleri duvarın görüş alanımızdan çıkardığı hasta yatağındaydı. Bizi fark eder fark etmez doğrulup kalktı ve o an duvarın arkasında saklanan diğer bedenler de görüş alanıma girdi. Ablam, Billur ve Bedirhan da buradalardı.

Karan onların yanından fırtına gibi geçerek Yaşar amcanın yattığı yatağın önüne geldi. Yatağın ucundaki beyaz kollara tutunarak eğilip dedesine baktı. Yaşar amca, bileğine takılmış bir serum ile öylece uzanıyordu, yatak biraz yukarı kaldırılmıştı.

Yaşar amca kahverengi gözlerini kısarak gülümsedi, gülümsediğinde yüzünü saran çizgiler onu olduğundan daha yorgun gösteriyordu. Yine de gülümseyişi sıcacık bir akşamüstü güneşi gibiydi. Parmaklarını yavaşça oynattı, ardından iki elini de karnının üzerine koydu; serum bağlı olan eli diğer elinin üzerinde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Karan yatağın kollarını daha sıkı kavrayarak. Siyah gözleri, ayın karanlıkta kalmış yüzü gibiydi ve dedesinin üzerini örtüyordu. "Ne oldu?"

Yaşar amca dudaklarını yavaşça yalayıp, "Hastaneyi bir ziyarete geleyim dedim," diye dalga geçti. "Özlemiştir beni."

"İhtiyar, sence şaka kaldıracak bir ruh halinde gibi mi görünüyorum?" Karan kaşlarını çattı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Abi..." Sergen'in lafa dalacağını fark eden Karan elini havaya kaldırarak Sergen'i tek bir hareketiyle susturdu.

"Sadece yoruldum," diye fısıldadı Yaşar amca, ardından hüzünlü bir tebessüm dudaklarının çarmıhına gerilerek ifadesini buğulandırdı. "Sabaha kalmaz toparlarım."

"Kendini yoracak şeyler yapmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Karan, şimdi kaşları daha sert çatılmıştı ve parmak boğumlarının beyazladığını görebiliyordum.

Yaşar amca hafifçe öksürerek, "Ne zaman vazgeçtim?" diye sordu, şimdi torununun gözlerine, tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Kendine dikkat etmek zorundasın," dedi Karan, sesi artık çok daha sakin yükseliyordu. "Artık eskisi kadar güçlü olduğunu düşünemezsin, gücünü kaybettin. Kabullen, inzivaya çekilmen gerek."

"Beni çocuk gibi azarlaman bitti mi, evlat?"

"Seni azarlamıyorum, böyle düşünmen çok saçma." Karan başını iki yana salladı. "Senin kendinle ne zorun var?"

Yaşar amca griden beyaza çalan kaşlarını çatarak, "Peki senin kendinle ne zorun var, çocuk?" diye sordu sert bir sesle.

Kalbimin atarken takip ettiği ritmi değiştiren soruydu bu. Elinde tuttuğu nedenleri çürütmüş bir adamın kendine yaptıklarını sessizce izliyordum. Karan hiçbir şey söylemeden sadece dedesinin gözlerinin içine baktı ama belki de bu sessizlik asıl çığlığın arkasında bıraktığı yankısıydı.

"Biz biraz dışarı çıkalım," dedi Bedirhan ortamdaki gerginliğin tadını damağında hissetmiş gibi. "Hadi."

Onlar Bedirhan'a uyarak odayı terk ettiler ama ben çıkmamıştım. Karan'ın çaprazında durmuş, sırtım duvara oldukça yakın bir noktada birbirine çok benzeyen bu iki adamın birbirlerine doğrulttukları namlu gibi görünen bakışlarını seyrediyordum.

"Büyüdükçe bana benziyorsun," dedi sonunda Yaşar amca, konuşmayı devam ettirecek olan kişinin o olduğunu hissetmiştim zaten ve beklediğim gibi de olmuştu. "Gözlerinin önüne diktiğin parmaklıkların arkasında durmuşsun, kendi kendini cezalandırdığını sanıyorsun. Sen o parmaklıkların arkasındasın ama asıl parmaklıkların önünde durmuş seni izleyen insanları cezalandırıyorsun."

Karan bunu duymazdan gelerek, "Daha iyi misin?" diye sordu, sesi çelik gibiydi.

"Benim nasıl olduğumun bir önemi yok," dedi Yaşar amca, parmaklarını hafifçe kıpırdatarak karnına vurup gözlerini pencereye çevirdi. "Sen nasılsın? Bana bunu söyle."

Karan gözlerini yumup başını geriye doğru attı, elleri hâlâ yatağın kollarındaydı. Başını geriye attığı an belirgin âdemelması boğazında bir diken gibi belirmişti. Uzun kirpiklerinin gözlerinin altını bir örtü misali örtüşünü izledim, o da sanki izlediğimi fark etmiş gibi bir süre öylece hareketsiz bek-

ledi. Gözlerini tekrar açtığında ise Yaşar amca hâlâ pencereye bakıyordu.

"Dede," dedi Karan pürüzlü bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

"Benimle yüzleşmeni istiyorum," diye mırıldandı Yaşar amca. "Sonra da kendinle."

"Bilmene rağmen benden sakladıkların hakkında mı konuşacağız yani?"

Yaşar amca yüzünü buruşturdu, suratını oluşturan çizgilerde inkâr tohumları vardı ama o tohumlar bir türlü çatlamıyor ve inkâr bir çiçek olup kelimelere kokusunu vermiyordu.

"Ben senden bir şey saklamadım," dedi sonunda konuştuğunda, yaşlı sesi kederliydi. "Ben senden değil, küçük bir çocuktan sakladım."

Karan burnundan içeri derin bir nefes çekince burun kanatları daraldı, göğsü o nefesin egemenliğinde şişmiş ve omuzları da usulca yukarı doğru kabarmıştı.

"Bir şeyleri bahane edeceksen benim de milyonlarca tane falan bahanem vardır, emin ol."

"Ben bir şeyleri bahane etmiyorum." Yaşar amca kaşlarını çattı. "Çocuklar bahane değildir."

"Bir çocuğa söyleyemedin, tamam. Peki neden bana söylemedin? Artık o çocuk değildim, yetişkindim."

"Sen benim gözümde daima o çocuk olarak kalacaksın," diye mırıldandı Yaşar amca bir enkazın içindeymiş gibi. Gözlerini torununa çevirip acı acı gülümsedi. "Bunu hiçbir şey değiştiremez. Zaman bile."

"Zaman o kadar çok şeyi değiştirdi ki, dede."

Yaşar amca gözlerini yumdu, serumdan bir damla daha yavaşça aktı ve Yaşar amca o süre zarfında kahverengi gözlerini aralayıp Karan'a baktı. "Bana kırgın mısın?" diye sordu, sesinden anladığım kadarıyla belki de en büyük korkusu Karan'ın kırgınlığını taşımaktı. Bu, onun için taşınması belki de en ağır yük olacaktı.

Karan ellerini yavaşça yatağın kollarından çekip başını iki yana salladı. "Değilim," dedi. "Sana kırgın değilim."

"Buna inanmalı mıyım?"

"Yalan söylememeyi senden öğrendim," dedi Karan.

"Evet, bir şeyleri saklamayı da benden öğrendin."

Karan dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini tavana dikti. "Doğru," dedi sadece.

"Peki bana çok mu kızgınsın?" diye sordu Yaşar amca, sesinden aldığım duygunun ismi bu kez çaresizlikti.

"Evet," dedi Karan, sonra durdu. "Yani başta çok kızgındım."

Yaşar amcanın dudağının yukarı kıvrıldığını görür gibi oldum. "Yani şimdi değilsin?"

"Baştaki kadar değil."

Yaşar amca hafifçe doğrulup serumun takılı olduğu eline indirdi gözlerini. "Ben sana ne dersem diyeyim kırgınlığın geçmez," diye mırıldandı. "Seni tanıyorum."

"Sana kırgın değilim." Karan yataktan uzaklaştı, yatağın çaprazında duran tekli koltuğun yanındaki sandalyeye oturup gözlerini dedesinin yüzüne sabitledi. "Kendine bunu mu dert edindin?"

Yaşar amca gözlerini elinden çekmeden, "Edinirim tabii," dedi buruk buruk. "Edinmez miyim?"

Sırtımı duvara bastırıp bu iki adamın süregelen kırgın diyaloğunu dinlerken sessizdim. Karan, gece rengi gözlerini uzun uzun dedesinin yüzünde dolaştırdı, ardından o gece rengi gözler Yaşar amcanın ellerine doğru indi, o an ifadesinin usulca yumuşadığını gözlemledim.

"Kafana bunları takmana gerek yok," dedi Karan, bu kez içten bir ses tonu kullanmıştı. "Oğlunun suçunu sana yükleyecek değilim. Senin tek hatan bir şeyleri benden saklamandı."

Yaşar amcanın dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm, serumdan bir damla daha düşüp şeffaf hortumun içinde ilerleyerek onun damarlarına karıştı. "Ben senden değil, o küçük çocuktan sakladım. Büyüdüğünde bana hiçbir şey sormadın."

"Sen bana değil, o küçük çocuğa kıyamadın," diye mırıldandı Karan, gözlerindeki anlayış kirpiklerine kadar bulaşmıştı. Dudaklarımda yarım bir tebessüm yavaşça ilerleyerek yanaklarımdaki gamzeleri oluşturan çukurların derinleşmesini sağladı. "Ne yapmış olursan ol, bende yerin o kadar büyük ki, ihtiyar..." Karan kaşlarını çatarak acı acı güldü. "Bugün beni çekip vursan, yarın gözümü açtığımda bunun nedenini sana sormam."

Yaşar amcanın biri diğerinden kısık bakan, hüzne bekçilik yapan kahverengi gözleri Karan'ı odağına aldığında, tebessümün titrettiği dudaklarımı birbirine bastırarak ikisine baktım. Karan dudaklarında o hüzünlü tebessümle gözlerini birleştirerek yumruk yapıp dizlerinin üzerine koyduğu ellerine indirmişti. Başını yavaşça iki yana salladı, dudakları hâlâ o tebessümün fırça darbeleriyle gölgeli duruyordu.

"Bu hayatta benim kötülüğümü düşünmeyeceğini bildiğim tek insandın, ihtiyar," dedi, gözleri durgunlaşmıştı fakat dudakları hâlâ aynı kavisle yukarı kıvrık duruyordu. "Bu hayatta 'acaba' demediğim tek insandın."

"Artık değil miyim?"

"Hayır, hâlâ öylesin. Sadece artık yalnız değilsin." Kafasını kaldırdığı an onunla göz göze geldik. "Şimdi o da var."

Yaşar amca gülümsedi, yüzünü saran çizgilerin önce kolu saran damarlar gibi belirginleştiği anı izledim, ardından ölü bir bedenin kuruyup sönen damarları gibi matlaşarak yok oldu o çizgiler. Daima yaşanmışlıklar

ve yarım kalmışlıklarla dolu olduğunu düşündüğüm o bakışları tekrar pencereye doğru çevrildi.

"Karan," diye fısıldadı solgun, geçmişten yükselen bir sesle. "Beni 7:45 vapuruna götürsene."

Karan gözlerini dedesine çevirirken, "Karşıyaka vapuru mu?" diye sordu.

"Evet, 7:45 vapuru." Gözleri torununu buldu. "Gitmek istiyorum."

Karan bileğindeki siyah kayışlı saate baktıktan sonra sertçe yutkunup, "Henüz epey vakit var," diye mırıldandı. "Sabah seni 7:45 vapuruna götürürüm, ihtiyar."

Aralarında benim anlayamadığım ama ikisini huzura bulayan bir sessizlik doğdu. Bu sessizliğin ellerinde ve ayaklarında çektiği acıların, taşıdığı yüklerin onda bıraktığı izler vardı ama yine de bu sessizlik, kendini iyileştirmeyi başarmıştı. Belki yok olana dek o izleri kendinde taşımaya devam edecekti ama yok olduğu anda bile iyileşmiş olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştirmeyecekti.

Diğer Merve zihnimin derinliklerinde bağdaş kurmuş, önümüze çektiğim duvarın kavlayarak kırılıp yere düşmüş boya parçalarını izliyordu. Omuzlarında insan çürüğü yaralar, ruhunda Tanrı'nın ona armağan ettiği bir melek kanseri vardı. Cinayetleri parmaklarının ucunu saran çizgilerde, dokunduğu yere gebe bıraktığı parmak izlerinde taşıyordu ve intihar bir damar olup boynunda atmaya başlamıştı. Tıpkı dünyaya kırıldığım gibi o da bana kırılmıştı. Artık benimle konuşmak istemiyordu.

Serumun bir yağmur damlası gibi usulca damladığı esnada gözlerim Yaşar amcanın kahverengi gözleriyle aynı sokakta karşılaştı. Beni izliyordu. Yüzünde yıllar geçse de içine bir anlam serpiştiremeyeceğim tonda bir ifade vardı ve gözleri, bilmediğim bir dilin oluşturduğu cümleleri gözlerime okuyordu. Çakıl erkeklerini anlamak, suya yazı yazmaktan daha zordu.

"Merve," dedi Yaşar amca, kuru dudaklarını yalayıp bana ılık bir tebessüm bahşetti. "Daha iyi görünüyorsun."

"Keşke ben de aynısını senin için söyleyebilsem," diye mırıldandım dürüstçe, bana kaşlarını çattı ama bu alay ile bezenmiş bir hareketti. Sonra dayanamayıp güldü zaten.

"O kadar kötü mü görünüyorum yahu?"

"Hayır," dedim, dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. "Hâlâ çok yakışıklısın."

Yaşar amca elini kalbine koydu, gözlerini yumup yüzünü acıyla buruşturunca gözlerim iri iri açıldı. Yaslandığım duvardan doğruluyordum ki o gözler açıldı ve yaramaz bir parıltı gözlerinin deryasını çevirerek parlattı. Dudaklarından kurnaz bir kıkırtı döküldü. "Beni çok etkiledi," dedi alayla karışık bir sesle. "Karan yakışıklılığını istisnasız benden almış olmalı, değil mi?"

"Kesinlikle," dedim başımı sallayıp harflerimi mimiklerimle harmanlayarak.

Yaşar amca elini kaldırıp yatağın yanındaki boşluğa vurdu. Bunu bana bakarak yaptığından beni yanına çağırdığını anlamıştım. Ona doğru yürüdüm, yatağın hemen çaprazında dikilip gözlerimi indirerek ona bakmaya başladım. Yatağın ucuna bir kez daha vurunca dudaklarım yukarı kıvrıldı ve o boşluğa oturup bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Bir geceyi de benimle geçirin bakalım," dedi beyaza çalan kaşlarını kaldırıp gülümseyerek. "Sabah olmayacak yoksa bu gece bana."

Karan, "Sıkıldım demiyorsun da, moruk," diye söylendi. "Bizi mi kullanıyorsun?"

"Hiç anlatmadın," diye fısıldadım Karan'ı yok sayarak. Yaşar amcanın gözleri gözlerime kaydı. "Onu."

Dalgın bakışları, asırları çağıran bir bekleyişe döndü. Gözlerini gözlerimden koparıp karnına kadar çektiği beyaz örtüye indirdi, yutkundu. Yutkunurken boğazından kayan kelimelerin çıkardığı kemik kırığı sesleri dinlerken söylediğim şeyin pişmanlığı diken olup dudaklarıma batmıştı.

"Hiç sormadınız ki."

"Sorsak anlatır mıydın?" diye fısıldadım, elimi çarşafın üstünde duran elinin üzerine bastırıp ona baktım. "Dönme dolapta onun vebalin olduğunu söylemiştin."

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Vebal."

"İzmir mi dokunuyor sana yoksa o mu bilmiyorum, dede," dedi Karan aramıza girerek. "Hatırlıyor musun? İlk baypas ameliyatı olduğun yıl, sen kalp krizi geçirmeden önce seninle bir film izlemiştik. Kara Gözlüm. Türkan Şoray ve Kadir İnanır'ın filmi. Balıkçı Güzeli." Karan yutkundu, Yaşar amcanın gözleri dalmıştı. "Sevemedim kara gözlüm, seni doyunca..." Karan gözlerini ellerine indirdi ve sözlerine şu şekilde devam etti: "O şarkıyı dinlerken elini sık sık kalbine koyuyordun, bunu fark etmiştim ama basit bir ağrı çektiğini düşünmüştüm. Geçecek sanmıştım. Geçmedi."

Yaşar amca başını yavaşça sallarken gözlerini yumdu ve mırıldandı: *"Bu şarkının benim için tatlı acı hatıraları vardır, aşkın ne olduğunu ben bu şarkıyla öğrendim, saadeti bu şarkıyla tattım. Bir şey daha öğrendim bu şarkıyla. Her şeye sahip olmak isteyen, elindekini de kaybediyor."*

Boğazıma oturan acı kara zorla yutkunmama neden oldu. Belki Yaşar amca da geçecek sanmıştı ama geçmemişti. Bazen geçmiyordu.

17 Mart 1970

Dişlerinin arasındaki tütünü çiğnerken kısık gözlerini rakı bardağına düşen yansımasına dikmişti. "Avuç içi kadar bir kız çocuğu sevdim," dedi. Tek nefeste kurduğu bu cümle onun nefesine bin bıçak saplamıştı. "Sevdim, çok sevdim. Sonra da onu paramparça ettim."

"Hâlâ geç değil, Yaşar," dedi Rıza kaşlarını çatarak. "Kaldır şu götünü de bir şeyler yap. Düğününe yirmi dört saatten az zaman kaldı. Dön bu yanlıştan, Yaşar. Sen Rana'yı değil, Türkan'ı seviyorsun. Rana'yı da harcayacaksın kendinle birlikte. Türkan'ı zaten harcadın. Onu böyle deli bir tutkuyla severken başka bir kadını mı koynuna alacaksın?"

Bir gözü diğer gözünden daha kısık bakan koyu renk gözlerini kısarken sertçe yutkundu. "Kalbimi İzmir'de bıraktım ben, Rıza. Altı boş göğsüme başka bir kadın yatsa kaç yazar artık?"

"Ben anlamıyorum, anlamıyorum bir insan kendi kalbini nasıl durdurur?"

Yaşar arkadaşına aldırış etmeden alnını kadehin ucuna bastırıp fısıldadı: "Ben bu kadını sevmeyi nasıl durduracağım?"

"Mahşer senin kalbinde, Yaşar," dedi Rıza sessizce.

"Mahşer benim kalbimde."

"Ve sen o kalbi İzmir'de, küçük bir kız çocuğunun avucunun içinde bıraktın."

Yaşar umulmadık bir sancıyla kesik nefesler alarak arkadaşına baktı. Rıza başını iki yana salladı.

"Şimdi o mahşerin ateşi kimi yakacak?"

6. VEBAL

En ağır vebal, aşkın vebalidir.

Kadının ay ışığından beyaz teninin üzerinde açılan kesikler o kadar derindi ki, etrafa hızla yayılmaya başlayan kan yerde kıvrıla kıvrıla ilerleyerek kapıyı kadar bulmuştu. Kan teninde ağlıyordu. Sızlayan bileklerinin acısını gidermek için avuçlarını sıktı, bu oldukça güçsüz bir hareketti. Dudakları aralandı, koyu renk gözlerini ağır ağır kırpıştırıp kapıya baktı.

O, kapıda değildi.

Gelmemişti.

"Dön gel," diye fısıldadı acı içinde. "Dön gel, dayanamıyorum artık."

Gelmeyeceğini biliyordu. Burada tek başına olduğunu, yalnızca öleceğini biliyordu. Ölümü diliyordu. O yoksa, onun biri diğerinden daha kısık bakan gözleri olmadan artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kapının aralığından sızmaya başlayan kan koridoru ıslatmaya başladı. Koridoru temizleyen temizlik görevlisi kapının aralığından sızan kanı gördüğünde beyninden vurulmuşa dönmüştü. Türkan'ın içeride olduğunu, biraz sonra çıkacağı oyuna hazırlanması gerekiyor olduğunu biliyordu.

Saniyeler, cehennemi dolduran günahlar gibi bulundukları anın içine akarak vebali zamanın içinde boğmaya başlamıştı.

Temizlik görevlisi kapıya abanıp birkaç kez zorladıktan sonra nihayet kapıyı kırıp içeri girebilmişti. Orta yaşlarının başında olan temizlik görevlisi adam Türkan'ın bileğindeki dikiş tutmaz yarıkları gördüğünde şok tüm kemiklerine yıldırım gibi düştü.

"Türkan!" diye bağırdı dehşet içinde. "Türkan ne yaptın?"

Genç kadının dudakları yukarı kıvrılırken yanağını yerdeki kanına bastırarak gözlerini hafifçe kıstı. Kısılan gözünün kenarından akan gözyaşı şakağından kayarak kanına karıştı.

"Evlendi," diye fısıldadı. "Yaşar onunla evlendi."

1970 yılıydı, aylardan ilkbahardı ama kadın bu baharın gördüğü son bahar olmasını o kadar çok istemişti ki. Beceremedi. Ne içindeki sevgiyi bitirebildi ne de o sevgi uğruna vazgeçtiği hayatını. Adam için ölmek istedi, adamı yaşamak istediği zamanlar yaşayamadığı gibi, adam için ölmeyi de beceremedi.

♦

Birine ne kadar kırgın olduğumu anlatmak zorunda kaldığım zaman, hissettiğim kırgınlığın iki üç katı fazlasını hissederdim. Anlatmak insanları daha da kırıyordu ya da sadece ben fazla kırılgandım.

Bilmiyordum.

Belki de bu yüzden on sekiz yıllık hayatım boyunca babama bir kez olsun ona kırgın olduğumu söylememiştim, ona daha fazla kırılmaktan korkuyordum.

Ben insanlara hep kırılır, hiç söylemezdim zaten.

Yaşar amcaya da kırıldığım olmuştu. Kendim için değil, Karan için kırılmıştım ama Yaşar amca kırgınlığımı dile getirmesem de anlayabilecek türden, derin, nefesinde hâlâ geçmişini taşıyan bir adamdı. Ona kırıldığımı fark ettiğinde bu kırgınlığı beni daha fazla parçalara ayırmadan en aza indirmeyi başarabilmişti. Belki de ona kırgın, kızgın kalamamamın en büyük nedeni sırtında taşıdığı hançerden kaynaklanıyordu. Acısı hâlâ o kadar net hissediliyordu ki...

Bize Türkan'ı anlatırken birkaç kez uyuyakalmış, doktor onu kontrole geldiğinde de sanki az evvel uyumuyormuş gibi Türkan'ı anlatmaya kaldığı yerden devam etmişti. Karan'ın doktordan öğrendiği kadarıyla Yaşar amcanın kalbi son olanları kaldıramamıştı. Doktor Karan'ı uyarmıştı. Doktora göre Yaşar amcanın kalbi bazı şeyleri kaldıramayacak kadar güçsüz düşmüştü.

Yaşar amcanın kalbi yavaş yavaş ölüyordu.

Pili yavaş yavaş zayıflayan bir saat gibi durmak için an kolluyordu.

Doktor elindeki mavi dosyaya bakarken yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti. "Kalbi çok yorgun," demişti, doğru kelimeleri arıyor gibi sık sık duraksıyor ve kafasını kaldırıp Karan'a bakarak Karan'ın tepkisini yokluyordu. "Bundan sonraki günlerini huzur içinde geçirmesi, hiçbir şeyi dert edinmemesi onun açısından daha iyi olacaktır. Yeni bir kalp ameliyatını kaldıramaz, masada kalır. O yorgun kalp onu götürebildiği kadar götürsün, geçtiği yollarda gördükleri artık onu zorlayacak şeyler değil de çiçek bahçeleri olsun."

Neyt

Karan doktoru dinlerken yıkılmıştı ama yine de öyle sağlam durmuştu ki bir an gerçekten hiç etkilenmediğini bile düşünmüştüm. Yine de onu tanıyordum, o bir ev gibi kendi içine yıkılırdı. Odaya tekrar girdiğimde saat sabaha karşı 03.00'ı gösteriyordu. Karan yanımda değildi. Tan yeri ağarmaya başlamamıştı, yeryüzü hâlâ sükûtunda karanlığı uyutuyordu ve güneşi doğuracak olan gökyüzünün doğumu henüz başlamamıştı. Gökyüzünün sancıları daha tutmamıştı, tan yeri ağarmaya başladığında ağrılar çoğalacak ve ilk ışıklar, doğumun belirtisi olan suyun patlayarak ıslattığı bir ameliyat masası gibi nemle renklenecekti. Ardından doğum başlayacak, güneş bir çiçek gibi açarak yapraklarıyla dört bir yanı aydınlattığında her sabah olduğu gibi ilk nefesini bu sabah da yeniden almaya başlayacaktı.

Her gün doğup, her gün ölmek.

Bedirhan elindeki küçük battaniyeyi tekli koltuğa bırakırken Yaşar amcanın bakışları Bedirhan'a çevrildi. Bedirhan, Yaşar amcanın ona baktığını fark eder fark etmez Yaşar amcanın bakışlarına karşılık verdi. Bedirhan'ı her zaman bakımlı görmeye alışkındım, genelde hep düzgün bir şekilde şekillendirilmiş o kirli sakalının şimdi daha özensiz, dağınık olduğunu fark etmiştim, her nedense bu görüntü de ona epey yakışmıştı. Bedirhan da her şeyi biliyormuş gibi kederli bir gülümseme pay biçti dudaklarına. Uzun uzun birbirlerine baktılar.

"Bedirhan," dedi Yaşar amca. "İşler nasıl gidiyor? Hiç muhabbet edemiyoruz."

"İyi, babacığım," dedi Bedirhan, sesi gürdü. Hastane odasındaki alçak dolaplardan birinin üzerine tünemiştim. Buraya oturduğumda buranın bir artısını fark etmiştim; odanın her noktasını ayrıntısıyla görebiliyordum. "Sen nasılsın peki? Çok yormuşsun kendini... Hiç yakışıyor mu senin gibi bir adama bu yorgunluk?"

"Yaşlanıyorum yahu, iki adım atsam üçüncüyü atarken Azrail geliyor artık aklıma." Yaşar amca gülmeye başladı, irkilmeme neden olan kelimeleri sırtımı dikmeme neden olmuştu. Bedirhan duraksadı ama sonra bozuntuya vermeden hafifçe güldü.

"Katana gibi adamsın, Azrail seni görse o korkar acaba sıra bende mi diye düşünür..." Bedirhan göz kırptı. "Bir vursan dağı devirirsin be!"

Yaşar amca gözlerini kısarak yüksek sesli bir kahkaha attı, ardından o kahkahanın sarsıntısı göğsünü zonklatmış olacak ki avucunu hafifçe göğsüne bastırıp yüzünü buruşturdu. Bedirhan panikle ona doğru atıldı, ben de tam dolaptan iniyordum ki elini kaldırarak, "Sorun yok, çocuklar," dedi sık sık nefesler eşliğinde. "Sorun yok, tamam."

Karan odanın kapısını açıp içeri girdiğinde benim kalbim hâlâ ağzımda atıyordu, Karan'ın arkasından Billur ve ablam da içeri girmişlerdi. Sergen'in koridorda dikildiğini gördüm, her nedense o içeri girmeyi ter

etmemişti. Karan elindeki karton bardağı bana uzattı, çayı pek sevmesem de şu an kuruyan dilimin damağımın sıvı bir şeylere ihtiyacı olduğundan hiç beklemeden bir yudum aldım sıcak çaydan.

"Kendine Müslüman," diye söylendi Yaşar amca. "Ha bir de kara kızına Müslüman."

Karan tek kaşını kaldırarak omzunun üstünden dedesine bakıp, "Sen serumla beslenmek zorundasın, ihtiyar," dedi. "Eğer huysuz bir ihtiyar olmazsan sana Karşıyaka'da çay ısmarlarım."

"Aman pek de bonkör," diye takıldı Yaşar amca. Eli artık kalbinin üzerinde değildi. "Ne zaman gideceğiz?"

"7:45 vapuruna mı?"

"Evet."

"Daha dört saatten fazla zaman var."

Yaşar amca derin bir iç çekti. "Kaçırmayız değil mi vapuru?"

"Kaçırmayız," dedi Karan, gözlerini kıstı. "Bu kez kaçırmana izin vermem."

"Günün ağarışını dışarıda izlemek istiyorum, Karan," diye mırıldandı Yaşar amca. "Şafağın söküşünü son kez İzmir'de izlemek istiyorum."

Bir an kelimeler lal olup dilimin ucunu yaktı. Karan'ın bakışlarında bir anlayış gördüm, anlık bir durgunluğun hemen arkasından yüzünü gösteren bir anlayıştı bu. Dedesinin ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu, bu yorgunluğun farkında olmak belki artık Karan'a da ağır geliyordu.

"Bazı kelimelerin anlamları kullanırken düşündüğün anlamlarla aynı olmaz," dedi Karan. "Kelimelerin güzel ama yanlış, ihtiyar."

Yaşar amca, "Bir daha İzmir'e gelmeyeceğim," dedi üzgün bir sesle. "Bunu kastetmiştim. Sadece öldüğümde buraya gömülmek istiyorum, o kadar. Bu, burada nefes alırken gördüğüm son şafak olacak."

"Büyük konuşma, ihtiyar."

"Bana ihtiyar deyip durma, bastonumla ağzını burnunu dümdüz ederim senin," diye homurdandı Yaşar amca huysuz huysuz. "Sabahtan beri tutturmuş ihtiyar diye, sen dönüp aynaya baktın mı hiç? Hı? Baktın mı?" Kaşlarını çatarak dudaklarını komik bir şekle sokup yüzünü buruşturdu. "Dayanmış otuzuna, hâlâ bekâr. Hıyar turşusu seni."

Karan duraksadı, dedesine bakakalmıştı. Bedirhan ağzı açık bir şekilde, "Hıyar mı turşusu?" diye sorunca Defne kahkaha atmaya başlamış, Bedirhan yine irkilerek Defne'ye bakarken dengesini kaybedip tökezlemişti. "Gülme şöyle be!" dedi Bedirhan âdeta bağırarak. "Hastane odasında kabile cini çağırıp defne anlaşması yapıyoruz sanacaklar!"

"Az önce hıyar turşusu olmam sorun değil ama Defne'nin öyle gülmesi sorun, öyle mi?" diye sordu Karan alık alık Bedirhan'a bakarak. Ardından gözlerini dedesine çevirip tek kaşını kaldırdı. "Sen hayatında benim kadar

yakışıklı bir şey daha gördün mü?"

"Gördüm," dedi Yaşar amca. "Her gün aynada karşılaşıyoruz."

"Kendini beğenmiş," diye söylendi Karan.

"Ben de Yaşar Çakıl," dedi Yaşar amca tekrar gülerek.

"Tanıştırayım," diye fısıldadı Billur. "Karan Çakıl'ın dedesi. Şey gibi değil mi ya, Yaşar dedeyi tarayıp copy paste yapmışlar Karan olmuş."

"Aynen," dedi Defne. "Çok benziyorlar."

"Junior moruk ve baş moruk ile taht savaşlarına hoş geldiniz," diyerek gülmeye başladı Billur. "Karan artık kendine bir baston al da ortada bastonlarınızı çarpıştırarak yarışın."

"Karan, gördün mü len sana da moruk diyorlar," dedi Yaşar amca, gülerken gözleri kısılmıştı, sonra durdu ve gözleri odanın içini taradı. "Sergen nerede?"

Bedirhan, "Şarj cihazını da alıp yok olup duruyor, ben gerçekten bu adamın robot olduğu konusunda derin şüpheler içerisindeyim. Kendini şarj edip geri geliyor, fark etmiyor musunuz hiç? Bazen şarjı bitmek üzere olan batarya gibi sönük sönük gezmiyor mu?" Bedirhan odanın ortasına ilerledi, kollarını tıpkı bir robot gibi açıp mekanik bir şekilde hareket ettirdi. "Abi," dedi Karan'a. Sesi tıpkı bir robot gibiydi, ben de gülmeye başlamıştım. "Abim, abim, abi."

"Sen ne yapıyorsun geri zekâlı?" diye sordu Billur, simsiyah göz makyajı gözlerinin kenarında hafif buğulu lekeler oluşturmuştu, sebebi gülerken dolan gözleriydi. Bedirhan ona doğru döndü, tıpkı bir robot gibi hareket etmeye devam etti.

"Hadi söyle bana, Terminatör filmindeki Arnold Schwarzenegger kadar karizmatik ve seksi olduğumu söyle."

"Hayır şu an İyi Aile Robot'u Babür'e benziyorsun."

"Kanal 7'yi açıp o diziyi izlediğine inanmak istemiyorum, Cehennem Süpürgesi," dedi Bedirhan dehşet içinde. "Gerçi sen Samanyolu TV'yi açıp Beşinci Boyut ve Sır Kapısı izleyen bir insansın. İnanabilirim aslında."

"Kanal 7'de sadece Babür'ü izlemiyordum ki zaten, Kalp Gözü'nü de izliyordum..."

Düz, ruhsuz bir bakışma.

"Peki bu kadar dini program izledikten sonra neden satanist olmaya karar verdin?"

"Dur, daha seni kesmedim," diye homurdandı Billur. "Hem gerçekten sadece ben mi izledim bunları ya? Hepiniz mi temizsiniz? Hiçbirinize mi dokunmadı Flash TV'deki Gerçek Kesit, hiçbirinizin mi bir kez olsun zapladığı kanalda Salih kurşunu attığı taşla durdurmadı?"

"Ha, Salih'in kurşunu taşı fırlatıp durdurduğu sahneyi biliyorum ben," dedi Defne gözlerini iri iri açarak.

"İzledin, izledin değil mi?"

"Yok, Instagram'daki mizah sayfalarında paylaşıyorlardı."

"Hepiniz mi Gossip Girl izleyerek büyüdünüz be? Sadece Rosalin-dan mı öğrendiniz romantizmi? Şerefsiz Fernando Jose geldi aklıma... ırlendim... Neyse. Hepiniz mi Lost izleyerek öldürdünüz zamanınızı? ; mi dokunmadı size kültürümüzün tarhana kokan parmakları? Hiç mi şmediniz oğlum siz Flash TV halay batağına?" diye isyan etti Billur.

"Ay Rosalinda ne güzel diziydi be," dedi Bedirhan iç çekerek. "Köpek zlü Fernando Jose, hastaydım ona."

"Köpek gözlü mü?" diye sordu Billur.

"Gözleri köpeğin gözlerine benziyordu. Ne var be? Köpeklerin gözleri k güzel bir kere!"

"Ya onlarınkine aşk mı diyorsun? Sen hiç Acı Hayat izlemedin mi, Bayır ılü? Nermin'in Memed deyişi beni çok ayar ederdi biliyor musun? Aşa-ık Ender ayırdı onları. Peki ya Aynalı Tahir? Ah ah, şarkısını hâlâ ezbere iyorum... *Aynalı Tahir'im bükülmez bileğim. Doğruluk peşindeyim. Kralı lse alamazlar seni, kralı gelse sevdiğim... Aynalı Tahir derler bana, mertli-ı peşindeyim...*"

Bedirhan aniden Billur'u tutup kollarının arasına çekince kaşlarımı vaya kaldırdım. Transa girmiş şok içinde onları izliyordum son birkaç ikadır. Üstelik sadece ben değil, herkes öyle izliyordu. Bedirhan gözle-i yumup çenesini Billur'un başının üstüne bastırdı ve Billur'un saçlarını îfçe okşayarak, "Geçti Kınalı Yapıncağım," dedi sesini Türk filmindeki ler gibi ihtirasla titreterek. "Neler görmüş o zavallı kör olasıca gözlerin, üçücük beynin nelere maruz kalmış... Geçti yavrucağım, geçti Ömer-'im, geçti Sezercik Aslan Parçam... Geçti..."

"Amaaan bunlar da bir şey miymiş?" dedi Yaşar amca gülerek. O an ı gözler Billur ve Bedirhan'dan ayrılarak Yaşar amcaya çevrildi. Sergen odaya girmişti ama konuyu tam olarak anlamadığından saf saf bakıyor-"Sergen bilir, haydarinna rinna rinna rinanaaay," diye mırıldandı Yaşar a, sonra yan gözle Karan'a baktı.

Sergen anlamayan gözlerle, "Anlamadım, baba?" dedi.

"Zalım yar," dedi Yaşar amca ritmiyle. "Durmuyor deli yüreğim, durmu-deli yüreğim."

Karan'ın yüzünün aldığı şekli fark edince tek kaşımı kaldırdım. Ser-aniden hiç beklenmedik bir şekilde gülmeye başlayınca, onun gülüyor asına mı şok olayım yoksa neden güldüğünü anlamaya mı çalışayım rmıştım.

"Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna rinna rinanay. darinna rinna nay. Haydarinna rinna nay..." dedi Yaşar amca tekrar gü-. "Söylesene, Karan."

"Neyi söyleyeyim ya?"

"Aynanın önünde saçını limon suyuyla şekillendirip ceketlerini omuzlarına atarak hangi dizinin jenerik şarkısını söylüyordun sen?" diye sordu Yaşar amca.

"Dede."

"Yeryüzü almıyor bedenimi..."

"Dede..."

"Göklere sığamıyorum."

"Dede."

Sergen şu şekilde devam ettirdi: "Sessizce durup, usulca sokulmak varken tut kendini yüreğim diyorum!"

"Lan!"

Yaşar amca ve Sergen aynı anda başladı: "Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna rinna rinanay. Haydarinna rinna nay. Haydarinna rinna nay..."

"Ay sen Deli Yürek mi izliyordun?" diye sordu Billur. "Ay bir de saçını limon suyuyla şekillendirip omzuna ceket atıyormuş, çakma keko Miroğlu."

"Yusuf Miroğlu hakkında düzgün konuş," diye söylendi Karan.

"Yusuf Miroğlu hayranıydım deme..." dedim şok içinde.

Karan yüzünü buruşturdu. "Kızım ergendim ben."

"Zarif kulaklarım duyduklarına inanamıyor, Katana Beyciğim," dedi Bedirhan. "Kalbim derin bir endişe içerisinde. Geçmişiniz beni bir hayli ürkütüyor, kuzum."

Karan, "Kes lan sen de," diye homurdandı. "Zerda ve Aliye izleyip Kıraç'ın şarkılarını Bluetooth'la kendi Nokia 6600 tuşlu cep telefonuna atmıyor muydun sen?"

"Yaparken gördün mü be!"

"Sarhoşken hepsini anlattın, andaval," diye söylendi Karan.

"Allah'ın cezaları, bir de bana diyorlar..." Billur başını iki yana salladı. "Yalnız değilmişim."

"Şey, ben de bir şey itiraf edeceğim," diye mırıldandı Defne.

"Ha bir sen eksiksin çünkü, Cinnia, söyle," dedi Bedirhan.

"Şey, ben de Teletabiler'i izliyordum."

Bedirhan kaşlarını acıyla çatıp gözlerini kapatırken kollarını açmıştı. "Gel buraya, deli kız," dedi. Defne kollarını onun beline dolayıp ona sarılınca Bedirhan da bir abi gibi güven verici bir şekilde ona sarıldı, yüzünde hâlâ o saçma sapan Yeşilçam ifadesi vardı. "Masum kuzum benim..."

"Masum muyum?" diye sordu Defne dudak bükerek.

"Evet," dedi Bedirhan. "Doğru söyle, sen o yeşil olan geri zekâlı Dipsy'ydin değil mi?"

Uzun süre kahkaha sesleri yükselmişti hastane odasından. Sanırım Ya-

şar amcanın içinde olmaktan mutluluk duyduğu bir anın çerçevesine yerleşen resimlerdik.

Bu gece sık sık düşündüğüm bir şey vardı. Yaşar amca ve Türkan... Onun Türkan'ı. Yaşar'ın Türkan'ı... Kader ağlarını örüp oyunlarını oynamasaydı şu an hâlâ beraber olabilirler miydi? Kader ağlarını onların boynuna dolmasaydı, Rana, Ferit Çakıl'ı, Işık da Karan'ı doğurabilir miydi? Belki de benim kaderim için bir başkasının kaderi değiştirilmişti.

Bunu düşünmek bir an için canımı öyle çok yaktı ki, tekrar düşünmemek için kendime sık sık o acıyı hatırlatacaktım.

Eğer Türkan tam karşımda dikilmiş gözlerimin içine bakıyor olsaydı, hareket dahi etmeden, ona hiçbir şey sormadan, ona adımı bile söylemeden sadece gözlerinin içine bakarak ağlardım. Öyle çok ağlardım ki yüzüm ıpıslak olurdu, öyle çok hareketsiz kalırdım ki, sırtım dönükken beni gören biri benim ağladığıma asla inanmaz, sadece öylece Türkan'ın karşısında durduğumu sanırdı. Belki Türkan benim neden ağladığımı anlamazdı, belki Türkan bana bakmazdı, belki Türkan yanımdan geçip giderdi ama hikâyesi tam karşımda, tıpkı Türkan gibi dikilip benden hesap sorardı.

Onun yüzüne sinmiş sakinliği hayal ettim, kaburgamın altında birinin elleri varmış gibi hissetmeme neden olan ifadesi öyle netti ki. Oysa onu daha önce hiç görmemiştim. Türkan, Yaşar amcanın ayrıldığı evde açık bıraktığı pencere gibiydi. O pencerenin bir yüzü Yaşar amcanın duvardaki resmine, bir yüzü İzmir'e bakıyordu.

Karan serumu sabit tutan çubuğu tutuyordu, artık bahçenin önünde, banklardan birinin üzerindeydik. Yaşar amca ortamızda oturuyordu, ben Yaşar amcanın sağ, Karan sol tarafındaydı ve süregelen sessizliği yağmurun kokusu bir nebze olsun hafifletebilmişti. Yaşar amcanın siyah, bana görkemli gelen paltosu yalnızca omuzlarının üzerindeydi. İlerideki heykellere bakarken derin bir iç çekti, bu iç çekişinin salgıladığı ses başımı yavaşça ona doğru çevirmeme neden oldu. Profilini kaplamış bir sakinlik vardı, sanki kafasının içinde hep aynı cümle dolaşıyormuş gibi dalgın bakıyordu.

"Şafağa yetiştin sayılır," diye mırıldandı Karan.

"Zamanın tellalı saatmiş," dedi Yaşar amca içli bir nefesin hemen arkasından kelimeleri sesinin etrafına örerek. "Hiç çekinmezmiş insanın yüzüne geride bıraktıklarını, bir daha yaşayamayacaklarını, bir daha hissedemeyeceklerini vurmaktan."

"Öyle," dedi Karan sadece.

"Kartal'a haber verdim," diye fısıldadı Yaşar amca. Karan'ın duraksadığını hissettim. "Arkadaşın olan, Doktor Kartal'a."

"Bunu neden yaptın?"

"Gelsin yanında olsun istedim, en kötü günlerinde yanındaydı, benden çok onunla vakit geçirirdin." Yaşar amca güldü. "Zamanın tellalı bana dedi

ki, artık bir şeyleri söylemek için gecikme. O yüzden bil diye, Kartal geldiğinde bana kızman için vaktin olmasın."

"Sana kızmazdım."

"Kızardın." Yaşar amca başını çevirip Karan'a baktı. "Bir gün bana kızdığın için kendine kızmandan korktum, söyledim. Belki bir gün kızmak için bulamazsın beni. Kızdığın günler için de kendine kızarsın. Zamanın tellalı öyle dedi, daha fazla kızdırma çocuğunu, dedi."

"Sevdiğin herkesi kızdırdığını nasıl da biliyorsun, değil mi?" diye sordu Karan. "Seni seven insanların en çok sana kızdığını nasıl da biliyorsun."

"Biliyor musun bu hayatta bana bir Türkan çok kızdı, bir de sen," dedi Yaşar amca histerik bir sesle. Elini kaldırıp parmaklarını açtı ve kolunu ileri doğru uzatarak eliyle küçük bir erkek çocuğunun boyunu tarif eder gibi gösterdi. "Şu kadarcıktın, kaşlarını çatarak bana kızardın, darılırdın. Ödevlerini yap derdim, kızardın. Onların gelip gelmediğini sorardın, gelmedi derdim, kızardın. O da gözümde şu kadarcıktı, bana hep kızardı. Onu severdim kızardı, giderdim kızardı, dayanamaz gelirdim yine kızardı, gideceğimi sanır kızardı..." Güldü. Elini geri çekip dizine koydu, derin, içli bir nefes aldı. "Bu yüzden bu hayatta en çok sizi sevdiğimi daha iyi anladım. Çünkü ben bu hayatta en çok ikinizi kızdırdım."

"Yalan atma," dedi Karan gülümsediğini belli eden bir sesle. "Sen bu hayatta en çok onu sevdin."

"Hayır, atmıyorum yalan. Beni onun yokluğunda öldürmeyen senin varlığındı."

"O halde Karan'ı tanısa, Karan'ı çok severdi," diye mırıldandım elimde olmadan. O an ikisinin de gözleri artık benim üzerimdeydi ama ben onlara bakmaktan vazgeçmiş, bahçede hemen ilerideki limon ağacına dikmiştim gözlerimi. Parmaklarımı bankın hâlâ nemli olan tahtasına bastırıp burnumu çektim. "Eğer Karan'ı da onu sevdiğin kadar çok sevmişsen, o kadın mükemmel bir kadın demektir. Onu içinde serbest bırakamadığına, kalbinde hâlâ tutsak yaşattığına göre o kadın İzmir'in görüp görebileceği en güzel kadın demektir."

"Onu içimde özgür bırakmayı denedim," dedi Yaşar amca. Rüyalarında bile ona sarıldığını o an anlamıştım. "Bırakamadım. Göğsüm bir kafesti; o, o kafesin kuşuydu. Kafesin üstünü örtmek zorunda kaldım. Önce ışığı çaldım ondan, sonra renkleri, sonra mutluluğunu çaldım. Gün geldi örtü çok ağır geldi kafese, kafesi üstüne yıktım. Nefesini çaldım. Yine de yapamadım, onu tek bir an içimde özgür bırakamadım."

Kanımı ısıran zehirli bir acıydı bu. O an dönmek, Yaşar amcayı kollarının arasına alıp bu dünyadan sakınmak istercesine ona sıkı sıkı sarılmak istedim. Bu sadece bir his olarak kalbime yayıldı ve benliğimi o duygunun ağırlığının altında ezdi. Karan'ın derin bir iç çektiğini duydum, kelimeler

ikimizin de dudaklarıyla buluşmadı bu kez. Tan ağarmaya önce gökyüzüne şeritler şeklinde çektiği mavimtırak damarları yeryüzüne sürgün edercesine belirginleştirerek başladı. İzmir'in ayazı önce tatlı bir dokunuşa, ardından canavarın pençelerindeki uzun tırnaklarından dökülen derin yaralara dönüştü.

Yaşar amca elini paltosunun iç cebine doğru götürdü, paltonun iç cebinden siyah beyaz olduğunu düşündüğüm fakat etrafı yanıklarla dolu, sararmış bir fotoğraf çıkardı.

Fotoğrafı tuttuğu eli titriyordu.

Avucunun içinde tuttuğu fotoğrafı gözlerinin odağına yerleştirdi. Başını yavaşça eğdi ve ardından avucunun içinde az bir şekilde görünen fotoğrafı net bir biçimde görebilmek için parmaklarını kilitli farklı kapılar gibi bir bir açmaya başladı. Fotoğraf odağına düştüğü anda Yaşar amcanın gözlerini kapattığını gördüm, göğsü derin bir nefesle şişti ve Yaşar amca uzun süre içinde sakladığı o nefesi dışarı verirken gözlerini tekrardan açmıştı. Fotoğraftaki kadının koyu renk gözleriyle o an karşılaştım.

Fotoğraftaki kadın Türkan'dan başkası değildi.

Henüz on dokuz, bilemedin yirmi yaşlarında genç bir kadındı bu. Koyu renk siyah saçları küt kesilmişti ve permalıydı, aynı şekilde permalı kâkülleri alnını örtüyordu, dik duran bir burnu, dolgun dudakları ve oldukça küçük bir çenesi vardı. Çekik ama iri gözleri bir an duraksamama neden oldu, göz yapısını kendi gözlerimin yapısına çok benzetmiştim ama onun gözünün altında kirpiklerinin örttüğü küçük bir beni vardı. Çok güzeldi. Üstünde kolları vatkalı bir gömlek vardı fakat fotoğraf vesikalık çekime benzediği için yalnızca omzundaki vatkaları görebiliyordum. Öyle içten gülümsüyordu ki...

Bir an o fotoğrafın ortasına, kızın yüzünün olduğu noktaya bir damla düşünce irkildim, yağmur çiselemeye başladığını sanmıştım ama hayır, Yaşar Çakıl ağlıyordu.

Karan'ın avucunu Yaşar amcanın omzunda gördüm, sonra Yaşar amca başını havaya kaldırdı, fotoğrafı kalbine bastırdı ve, "Of of of!" diye bağırıp haykırarak ağlamaya başladı. Aslında ağlarken sesi neredeyse hiç çıkmıyor, gözyaşları çizgilerle dolu yanaklarından sicimle inerek yanaklarını ıslatıyordu. Ben de elimi diğer omzuna koydum ve bu koskoca adamı küçücük bir çocuk gibi ağlatan aşkın yangınını göğsümde hissetmeye başladım. "Türkan!" diye inledi başını indirmeden, gözleri kapalıydı ama gözyaşları sicim gibi iniyordu gözlerinden. "Of of of!"

Gözlerimden akmaya başlayan yaşları saklaması için bulutlara yalvarabilirdim. Yaşar amcaya sokulup onun kolunun altına girdim, başı havada, bir eli fotoğrafı kalbine bastırmış şekilde ağlarken hiç geri çekilmeden beni kolunun altına alarak başını göğsünün diğer tarafına yaslamamı sağladı.

"Of of of!" diye inledi tekrardan, göğsü içli içli yükseliyordu da yine de çok ses etmiyordu. Yanağımı onun göğsüne bastırıp anason kokusuna karışmış hoş kokusunu içime doldurdum. "Öldüm ben," diye inledi. "Öldüm ben."

"Dede," diye fısıldadım elimde olmadan, paltosunun kumaşını avucumun içine alıp sıktım. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslatıyordu ama sessiz sessiz ağlıyordum. Ağzımda kül tadı vardı.

"Yapmadım elimden geleni ben," dediğinde sesi titriyordu, gözyaşları hâlâ yanaklarından dökülüyor olmalıydı. "Of of of!" diye inledi en baştan. "Ayaklarımın altındaki dünya mı titredi? Kötürüm müydüm de gitmedim? Sığınamam hiçbir şeylerin arkasına, kendimi bile istemiyorum kendimde. Yetmiş yaşındayım ben! İçimden incel de kop artık Türkan!" Hıçkırdı. "Of of of!"

"Dede," dedi Karan sadece.

"Bana uyuyacağım bir diz verdi, ben dizlerine vurup düşürdüm onu."

"Dede."

"Canını alsam gık demezdi, canını yaktım onun."

"Dede, tamam."

"Kalbimin ortasında bir uğultu bıraktı bana. Ondan kaçışımın faturası gibi."

"Dede."

"Yüzüme utancından bakamazdı, kızarırdı yanakları," diye fısıldadı Yaşar amca. "Sonra bir gün bir rakı masasında fark ettim, biliyor musun? Onu o gün görsem ben de utancımdan yüzüne bakamazdım. O masumluğundan bakamıyordu ya hani bana, ben şerefsizliğimden utanır da bakamazdım."

Yavaşça geri çekilip avucumu yanağına koydum, gözlerini yumup derin bir nefes aldı, yanağındaki gözyaşları avucumun içini ıslatmıştı. Bana doğru çevirdi başını ama ben elimi onun yanağından uzaklaştırmadım. Fotoğrafı kalbinin üstünden çekip bana doğru uzattı. "Bak," dedi. "Gördün mü? Yamuktur biraz kâkülleri. Kendi keserdi. Hep eğri büğrü keserdi, inat eder gidip kuaförde de kestirmezdi. Ne yapayım, çabuk uzuyor diye çemkirir durur, elinde makas hep kâkülünü kendisi keserdi. Kendisi..." Yutkundu. Gözlerini benden ayırıp fotoğrafa indirdi. "Keserdi."

Yanağımda kuruyan yaşlarla fotoğrafa baktım, kâküldeki yamukluk şimdi dikkatimi çekiyordu. Başımı yavaşça sallayarak bakışlarımı Türkan'dan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Onu hiç aradın mı?"

"Aramadım," dedi gözlerini fotoğraftan çekmeden. "Korktum."

"Neden korktun?"

"Başkasıyla evlenmiştir diye." Gözlerini kıstı. "İçinde benim olmadığım bir hayat kurup, bir başkasının çocuklarına ana olmuştur diye."

"Çok bencil adamsın," diye fısıldadı Karan.

"Haberi de mi gelmedi hiç?" diye sordum kısık bir sesle.

"İnsanlar benim olduğum yere Türkan isminde başka bir kadını bile getirmezlerdi korkularından."

"Peki yaşıyor mu?" diye sordu Karan.

"Yaşıyor," dedi Yaşar amca. "Nefesi kesilse bilirdim."

"Ne?"

"İzmir hâlâ onun gibi kokuyor, havada hâlâ nefesi var. Ölse bilirdim," dedi, derin bir nefes aldı. "Ölse ben de çok kalmaz, bu kez arkasından giderdim."

"Sen gerçekten çok bencil bir herifsin," dedi Karan burnundan sert bir nefes vererek. "Çok ihtiyar, çok."

"Bazen..." Yaşar amca kaşlarını kaldırıp bir elini göğsünün altına koyarak gözlerini fotoğraftan çekmeden devam etti: "Kalbimin çok acıştığı geceler olurdu," dedi Kayserili şivesiyle. "O geceler onun bir sıkıntısı olduğunu, ne bileyim uyuyamadığını, ağladığını, bir şeylere içerlenip yine köşesinde sessizce oturup boşluğu izlediğini düşünürdüm. Kalbim ne zaman ağrısını dindirirse, öyle rahat bir uyku çekerdim. Uyuyakaldığını düşünürdüm çünkü. Gece benim için o zaman biterdi. Güneş gökyüzüne dikilmiş olsa da gece o uyuduğu zaman biterdi."

Yanağını avucuma doğru iterek avucuma bastırınca dudaklarım bir tebessümün köprüsü oldu. "7:45 vapuruna gideceğiz, değil mi?" diye sordu bana tıpkı küçük bir erkek çocuğu gibi.

Başımı ağır ağır sallarken, "Gideceğiz," diye fısıldadım.

"Şu serumu ne zaman çıkaracaklar?" diye sordu bu kez. Avucumu yavaşça yanağından ayırdıktan sonra seruma baktım, neredeyse bitmek üzereydi.

"Bitmiş zaten," dedi Karan toparlamaya çalışarak. "Söyleriz hemşire çıkarır."

"Ha bitti mi?" Yaşar amca avucunun içindeki fotoğrafı paltosunun cebine koydu, ardından hiç beklemediğim bir şey yaptı. Elinin üstüne takılmış serumun bandını çıkardı, hiç uğraşmadan iğneyi de tek seferde çekerek yerinden söktü. Ben şok içinde ona bakarken, "Gerek yok hemşireye," dedi Karan'a doğru dönerek. "Ne zaman gideriz?"

"Dede, daha zaman var."

"Gideceğiz ama değil mi?"

"Ben sana ne zaman yalan söyledim?" diye sordu Karan, sonra gözleri beni bulunca duraksadı. "Yani anladığını bildiğim yalanlar dışında?"

Ellerimi dizlerimin üstüne koydum ve onların konuşmasına kulak kabartıyor görünmektense sessizliği giyinip sanki orada yokmuşum gibi davranmayı tercih ettim. Dört duvarın arasında durmuştum, dört duvar da üstüme yıkılmaya başlıyordu. Bir insanın hayatı bu kadar fazla talihsizliğe

nasıl oluyordu da ev sahipliği yapabiliyordu? Her yerden yara alıyor, aldığım her yarayı kendime bir kemik gibi kaynatarak büyüyordum. Kahverengi gözlerim daha kimlerin kanayan yaralarının kabuk bağlayışına şahitlik edecekti ve ben kimlerle defalarca kez kanayıp, defalarca kez kabuk bağlayacaktım?

Keşke Ferit Çakıl'ı Türkan doğursaydı, Karan'ın babaannesi Türkan olsaydı, Yaşar Çakıl'ın omzuna yatsaydı ve kordonda doğacak olan güneşi izleselerdi. Bu isteklerim Rana'ya haksızlık değil miydi peki? Rana'nın ne suçu vardı? Bu oyunda kaybeden iki değil, üç kişi vardı.

Hastaneden ayrıldığımızda hava iyiden iyiye mavi bir renk eşliğinde aydınlanmıştı. Sokak lambaları halen daha yanıyordu, trafik pek yoğun değildi, aracın camından takip ederken gözüme takılan yalnızca birkaç araç, bir de nakliyat kamyonu olmuştu. Gri bir gökyüzünün, mavi saçaklı süsleri yeryüzüne dokunuyordu ama gökyüzüne baktığımda gördüğüm bir düğün değil, cenaze oluyordu. Şafak vakitleri bana günün en hüzünlü saatleri gibi gelirdi.

Yaşar amca arka koltuktaydı, yanında Sergen, diğer tarafında da Defne oturuyordu. Yaşar amcanın işlemeli bastonu iki bacak arasındaydı, elleri bastonun başında birbirlerinin üstüne örtülü şekilde duruyordu. Ön yolcu koltuğuna beni oturtmuştu, oysa ben buraya onun oturmasını istemiştim ama o şiddetle bu isteğimi reddederek arka koltuğa kurulmuştu. Billur ve Bedirhan diğer araçla arkamızdan geliyor, bizi takip ediyorlardı. Aslına bakılacak olursa Sergen'in bizle aynı arabada yolculuk yapmasını isteyen de Yaşar Çakıl'dı.

"Camı açsanıza," dedi Yaşar amca sonunda konuştuğunda. Doktor kırk tembihle bırakmıştı onu, Karan'la da özel olarak odasında görüşmüştü ama Karan bu görüşmenin ayrıntıları hakkında ne konuşmuştu ne de mimiklemiyle bu görüşmenin odak noktasını anlamama yardımcı olmuştu.

Bazen en büyük sırrın Karan olduğunu düşünüyordum.

Karan düğmelerden birine basınca benim tarafımdaki cam yavaşça aşağı doğru indi. Siyah saçlarım önce rüzgârın serin elleriyle tokalaştı, ardından bu eller bir zincire dönüşerek saçlarıma dolandı ve saçlarımı uçuşturmaya başladı. Soğuktu ama üşütmemişti, aksine içimi yakan bir soğuktu bu. Gözlerimi yumup rüzgârın yüzümde gezdirdiği parmak uçlarında yaşayan soğuğu hissetmek için çabaladım.

"Sergen," dedi Yaşar amca, rüzgâr onun sesini de parmak uçlarının arasına alıp tıpkı yanan bir mumun ateşi gibi söndürmüştü sanki.

"Efendim, baba?"

"Ya askerlik işi," dedi düşünceli bir sesle. "Dönmeyi düşünüyor musun?"

"Henüz kayıt, baba," diye mırıldandı Sergen. Duraksadım, kaşlarım

çatılmıştı ama gözlerimi açmamıştım.

"Askerlik mi?" diye sordu Defne sanki içimi okuyormuş gibi.

"Sergen anlatmadı mı sana?" Bu sorunun sahibi Yaşar amcaydı. "Sergen'in asıl mesleği askerlik. İyi bir askerdi."

"Senin sayende öyleydim, baba," dedi Sergen donuk bir sesle. "Sen olmasaydın başaramazdım."

"Neden sürdürmüyorsun o halde? Sen asker olmayı canı gönülden dilemiyor muydun, evlat?" Gözlerimi araladım.

"Bir gün geri döneceğim," dedi Sergen, ardından burnuna yavaşça dokundu. Bu hareketine anlam veremeden gözlerimi usulca geri yumdum.

"Bir gün geri döneceksin," dedi Yaşar amca anlamadığım bir dilde konuşuyormuş gibi.

Gözlerimi usulca araladım, saçlarımın yüzümün önüne çektiği koyu renk şeritleri gördüm. Rüzgâr kirpiklerime batıyordu. Derin bir nefes aldığımda o nefesin ciğerlerime zar zor inebildiğini, bir an gerçekten kendi nefesimde boğulacağımı hissettim. "Eh şu sözü takalım artık," diye homurdandı bir anda Yaşar amca. "Üniversiteden sonra da evlenirsiniz artık."

Bir an gerçekten anlayamadım. Gerçekten. Karan'ın aracı aniden hızlandırmasıyla sanki göğüs kafesim kırılmış gibi sarsıldı, gözlerimi iri iri açtım. Rüzgâr doğrudan gözlerimi hedef alarak gözlerimin içini soğuk ayazıyla doldurdu ve gözlerim yanmanın etkisiyle aniden yaşardı. Gözlerimi hızlıca yumdum. Bizden bahsediyordu.

Defne bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi, Sergen her zamanki gibi sessizdi ama her nedense Karan'ın yüzünü şekillendiren o ifadeyi öyle çok merak ediyordum ki, ona doğru dönüp yüzüne dikkatle bakmamak için kendimi sıkıyordum şu an.

Yaşar amcanın neyden bahsettiği gayet ortadaydı. Aracın içindeki herkes kimden, neden ve ne anlamda bahsettiğini biliyordu. Jetonu en geç düşen kişi olarak ben bile farkındaydım. Ağzımı açıp tek kelime etmediğim gibi, kafamı çevirip Karan'a bakamıyordum bile. Öyle bir an geliyordu ki insan içinde devamlı konuşan o sesin bile ne diyeceğini bilemeyip sustuğuna şahit oluyordu. İçimdeki ses bile susmuştu.

"Sus pus oldunuz gene," diye söylendi Yaşar amca, sesi daha da huysuz gelmişti kulağıma. "Ne utangaç çıktınız siz de yahu."

"Bedirhan burada olsaydı bel altı esprilerini sıralamaya başlamıştı," dedi Sergen sanki köşeye sıkıştığımızı fark etmiş gibi olaya müdahale etme gereği hissederek. "Allah'tan burada değil."

"Bazen onun her yerde kulağı olduğunu düşünüyorum," dedi Defne, ona bakmasam da iri gözlerini hayal edebiliyordum. "Bir an sesi ilahi bir ses gibi yükselecek ve kurduğu her cümle arkasından sanki o cümleyi tekrar ediyormuş gibi yankılanacak. Bana Bedirhan Hazretleri demezsen seni

...niere veririm, dedi bana geçen gün..."

"Büyüdükçe küçülüyorsun," diye mırıldandım elimde olmadan, rüzgâr ...özümün içini doldurmuştu. "Önceleri de saftı ama elindeki maşayı göster-...mekten çekinmezdi. Sadece etrafındaki insanlara bu yönünü gösteriyor. Dı-...şarıdan bir göz onun yalnızca duvarlarını görebiliyor, yalnızca duvarlarıyla ...konuşabiliyor. Defne hem saf hem de bencil. Ama asla kötü birisi değil," ...dedi diğer Merve zihnimin içinde zayıf bir sesle. "Acı çektiği zamanlar tır-...naklarını çıkarır, olmadığı biri gibi davranır... Mantıklı biri gibi. Oysa onun ...mantığının başladığı yerde kalbi çarpıyor."

Diğer Merve'nin söyledikleri kafamın içinde yankılanıp durdu. Def-...ne'nin tırnaklarını çıkarıp güçlü biri gibi davranmaya çalıştığı zamanları ...hatırlıyordum. Oysa bana gösterdiği o tırnaklar her zaman rengârenk oje-...lerle boyalı olurdu, ben o rengârenk tırnakları taşıyan ellerini yüzüne örte-...rek ağladığı zamanlara da şahit olmuştum.

Dik davranıp benden uzaklaştığı zamanlarda da o hâlâ çizgi film izle-...yip, renkli tırnaklarını yüzüne batırarak ağlayan kızdı. Birbirimize en kötü ...davrandığımız zamanlarda da o kızdı, birbirimize sarılıp geçmesini bekle-...diğimiz zamanlarda da o kızdı. Acaba onun da zihninde beslediği bir diğer ...Defne var mıydı? O Defne ablamın aksine bana mı benziyordu yoksa?

"Bu arada Kartal Fethiye'ye yanına gelecek," dedi Yaşar amca. "Daha ...erken gelecekti fakat bazı olaylardan dolayı gelişini erteletmek zorunda ...kalmıştım. Hoş, onun da bazı işleri varmış. İki, üç haftaya kalmaz gelir."

"Adamı rahat bırak, kardeşini yeni kaybetti sayılır."

"Nur içinde yatsın kızcağız," diye fısıldadı Yaşar amca. "Hem Kartal is-...temese gelmez, istediği için geliyor."

Karan'ın yüz hatları sertleşti, dudakları düz bir çizgi halini alırken göz-...lerini kıstı. "Sen iflah olmazsın, ihtiyar..."

Karşıyaka sahiline geldiğimizde gün neredeyse ağarmıştı. Karan ara-...cı uygun bir yere park ettikten sonra hep birlikte sahile doğru yürümeye ...başladık. Bedirhan ve Billur da artık yanımızdalardı. Karşıyaka'nın vapur ...iskelesi hemen ileride görünüyordu. Yaşar amcanın bize oranla daha ağır ...ve zor düşen adımlarını seyrederken farkında olmadan ben de ona ayak ...uydurmuş ve daha küçük adımlar atmaya başlamıştım.

"Ay bu ne soğuk be!" diye parladı Bedirhan aniden. Neredeyse boş olan ...sahili inleten sesi, deniz ve karayı birbirinden ayıran bir korkuluk misali ...sahilde duran duvarda oturan yaşlı adamın irkilmesine neden oldu. Sahil-...de ağır tempoyla koşan genç kadın da dönüp Bedirhan'a bakmıştı. "Sen İz-...mir'sin kendine gel, neden Kars gibi tavırlar sergiliyorsun şu an? Erzurum ...musun sen? Bu ne soğuk be!"

"Bağırıp durma!" diye çemkirdi Billur. "Martıları korkutacaksın."

"Ayol martı mı kalmış ortada, hayvancağızlar buz kesmişler, taş olmuşlar, heykel onlar martı değil!"

"Sığır," diye söylendi Billur. Yaşar amcanın bıyık altından ikisine güldüğünü gördüm, göz ucuyla bana bakıp hafifçe göz kırptı. Bir sessizlik oldu. O sessizlikte dalgaların kırık sesi ve Yaşar amcanın bastonunun tıkırtısı duyulmaya başlamıştı.

Güneş, yıllar geçse de affetmeyi bir türlü başaramadığın birinin mezarının başına dikildiğin gibi gökyüzünün başına dikildiğinde artık vapur iskelesinin önündeydik. Uykusuzluktan ve şafak sökmeden hemen önce doktuğüm gözyaşlarından dolayı kan çanağına dönen gözlerim artık ağrıyor, acıyor, yanıyordu. İskele bomboştu, Sergen ve Billur'un ellerinde kentkartlar vardı. Henüz vapur görünürlerde olmadığından iskelenin dışında bekliyorduk.

Karan'ın bana doğru sokulmasıyla gözlerimi denizden usul usul ayırdım. Teninden gelen o koku birkaç saniye içinde kör olan algılarımın açılıp dikkat kesilmesine neden olmuştu. Büyük avucunu omzuma bastırarak, "Kartal'dan haberin var mıydı?" diye sordu.

Kollarımı göğsümün üstünde toparladım, iki kaşımın ortasında hafif bir çizgi belirdi, bu çizgi inkârın taslağıydı. "Hayır," dedim dürüstçe. "Bahsettiğin kişiyi tanımıyorum bile. Sadece bir arkadaşının geleceğini söylemişti bana."

"Bana neden söylemedin?"

Yan gözle sinir bozucu bir bakış attım ona.

"İstersen bir de randevu defteri tutayım senin için," diye homurdandım.

Koyu renk gözleriyle yüzümü uzun uzun süzdü, dudaklarında alaycı bir kıvrımın gölgesini gördüm. Bakışlarım dudaklarında çok uzun süre ikamet etmedi, hemen gözlerinin içine taşıdım gözlerimi.

"Sinirlenince daha seksi görünüyorsun," dedi hiç ummadığım anda, beklenmedik bir şekilde. Ağzım açık kaldı. Özellikle ifadesiz tutmak için çabaladığım suratımın aldığı şekil onu epey eğlendirmişe benziyordu.

"Edepsiz," diye söylendim ama ağzımı bir karış açık bırakmayı başarmıştı yine de. Bana hissettirdiklerini toparlamaya çalıştığımda kalbimin daha hararetli çarpmaya başladığını hissediyordum. Bu his, paniğe kapılmama yol açıyordu.

Karan omzumu sıktı, avucundaki sıcaklığı doğrudan hissetmiştim. İskeleye vapurun yaklaşmaya başladığını gördüğümüzde, Yaşar amca iskelede ağır adımlarla bastonunu yere vurarak yürümeye başlamıştı. Biz de hızlı adımlarla ona yetiştik. Kapılar açıldı ve bir insan yığını üzerimize akın etmeye başladı. Yaşar amca bu insan yığınına aldırış etmeden yürümeye devam edince biz de onu kaybetmemek adına onun yanında ilerlemeye başlamıştık.

İçimde garip bir his vardı, ruhum kaybolmuş gibi hissediyordu ama daha önceleri hiç olmadığı kadar da benimleydi.

Bir rüzgâr esti, bir balıkçı kayığı denizin içine devrilip alabora oldu, yavaşlı balıkçı yüzerek küçük kayığını izlerken başka bir kayık sahibi onun yardımına koşmuştu, vapur iskelesinin kalın kolonuna asılan saatin yelkovanı bir adım daha atarak diğer sayının üzerine devrildi. Saat 7:45'ti, Yaşar amcanın adımları ise bir bıçak gibi kesilmişti.

Birbirini takip eden, uyumla ilerleyen cümleler susmuştu, zamanın etrafımıza sardığı çemberin daraldığını hissettim. Gözlerim önce Yaşar amcayı buldu, profilini görebiliyordum. Kısık bakan gözünün üstüne dikilmiş gür üst kirpiklerinin titrediğini görür gibi oldum. Bir elini yavaşça kaldırdı, avucunu büyük bir ağırlıkla göğsünün üzerine yerleştirdi. Bir panik göğsümün balkonundan aşağı sarkarak intiharı düşünmeye başladı. Ardından eli paltosunun altına girdi, parmaklarını göğsüne bastırdı. Olduğu yerde dimdik ama bir o kadar da yıkılmış, dağılmış, paramparça olmuş bir harabe gibi duruyordu. Karan'ın hâlâ omzumda olan elinin sertleştiğini, avucunu omzumu ezmek ister gibi sıkıca tenime bastırdığını fark ettim.

Soluduğum ilk koku, naftalin kokusu olmuştu.

Bu koku burnumun direğini sızlatmıştı.

Gözlerim Yaşar amcanın gözlerini takip ederek onun baktığı yöne doğru hareket etti. Hemen karşıda, etrafında bir şelale gibi akan kalabalığın ortasında bir kadın dikiliyordu. Düz koyu renk saçlarının arasında koyu renk tellerden çok gri ve beyaz teller vardı ve bu kadının saçları omuzlarının üstünde, küt kesilmişti. Kadının çizgilerle dolu olmasına rağmen hâlâ bir porselen kadar güzel görünen suratına baktım. Sonra gözünün altında, kirpiklerinin gölgesinde saklanan o beni gördüm. İskelede ilerleyen genç bir adamın külü yere düştü, küçük bir erkek çocuğu elinde oyuncak arabasıyla yavaşça kadının yanından sıyrıldı ve geçip gitti. Kadının saçlarına baktım, artık permalı değildi ama kâkülleri hâlâ yamuktu.

Çünkü kâkküllerini kendisi kesiyordu. Hâlâ...

Ortaya çıkmış bir yalan, yıllar sonra öğrenilmiş bir gerçek gibi çırılçıplak duruyordu. Koyu renk güzel gözleri kısık bakıyordu, ağladı ağlayacak gibi bir hali vardı. Soluğumda denizleri kurutacak bir yangınla kadına bakakalmıştım. Kadın bana değil, Yaşar'a bakıyordu. Yaşar'ına bakıyordu. Tüm bunların böyle mi olması gerekiyordu? İnsanlar gülüyor, insanlar somurtuyor, insanlar telefonlarıyla ilgileniyor, insanlar birbirine çarpıp özür dileyerek birbirlerinin aksi yönünde yürümeye devam ediyorlardı ama Türkan ve Yaşar için zaman durmuştu.

Onlar gözlerini bile kırpmadan kaybolan yıllarını izliyorlardı.

Bir olayın nedenlerine sırtını yaslayan o sonuç tam buradaydı. Sonuç durmadağındı, sonuç çıkmazdaydı, sonuç ölüm döşeğinde, çaresiz ve yaşanmıştı.

Bu bakışma hem o kadar kısa hem de o kadar uzun sürmüştü ki. Yaşar amcanın kalbi kendi kanına batıp çıkarak boğulacak gibi oluyor olmalıydı. Yaşar amcanın bir adım atmasıyla gözlerim bu kez ona çevrildi. Gözlerimde bir tereddüt vardı ama bu tereddüt aynı zamanda heyecan ve acının teriyle de ıslanmıştı. Yaşar amca bir adım daha attı, bastonunun tıkırtısını kalbimin içinden yükselen bir serzenişmiş gibi çok net duymuştum.

Türkan hâlâ olduğu yerde dikiliyordu, ona baktım. Bana göre sağ, ona göre sol yanağından bir damla hızla akarak küçük çenesine kadar indi, oradaki çukurda takılıp kaldı. Diğer gözü ne kadar kupkuru olsa da yaş akan gözü, duyguları, zehri kusan bir hasta gibi kusuyordu.

Türkan'ın titreyen dudaklarını gördüm, alt dudağını içeri doğru yuvarlayarak üst dudağını alt dudağının üzerine örtmüştü. Titreyen kirpiklerinin arasından yıllar önce sevdiği, belki sevmeye hâlâ yılmadan devam ettiği o adama bakıyordu. Yaşar amca bir adım daha atınca, Türkan başını sol omzuna doğru düşürdü, gözyaşı bu kadar kayarak kulağının arkasına doğru akmıştı. Dudaklarını serbest bırakmasıyla eş zamanlı olarak küçük çenesi de titremeye başlamıştı.

Yaşar amcaya baktım, profilinden gördüğüm taraf kupkuru olsa da diğer yanağının gözyaşları tarafından yıkandığına emindim. Türkan olduğu yerde dikiliyordu, hareket dahi etmiyordu, belki de artık ona gelmekten korkuyordu. Ama artık roller değişmişti. Bu kez gelen Yaşar amcaydı. Yaşar amca sanki onun korkusunu fark etmiş gibi ağır ağır da olsa ona doğru yürümeye başladı. Bu kez kaçmadı, bu kez onun gelmesini beklemedi, bu kez o, onun için ona doğru gitti.

Aralarında yalnızca bir adım kalınca Yaşar amca durdu. Dünya da sanki onların karşı karşıya durduğu şu saniyeler içinde dönmeyi bırakıp durmuştu. Türkan sadece birkaç saniye başı omzuna doğru yatmış şekilde Yaşar amcanın yüzünü izledi, tek gözünden yaşlar dökülmeye devam ederken kederli bir tebessüm kapladı yüzünü. Ardından bu kez son adımı o attı ve artık dip dibeydiler.

Yaşar amcanın bastonu elinden bırakmasıyla, işlemeli baston yana doğru devrilip yere çarptı, bir kez sekti ve sonra tekrar yere vurdu gövdesini. Yaşar amca titreyen kollarını genişçe açtı, Türkan o kolların arasına yüzünün aldığı sancılı bir ifade ve, "Of of!" diye kopardığı bir inilityle öyle hızlı girmişti ki, bedenleri birbirlerini yıkmak istiyormuş gibi çarpışıp sarsılmıştı. Türkan yüzünü Yaşar amcanın boynuna soktu, gözlerini yummuştu ve yüzündeki çizgiler sanki bir an için yok olmuştu. Sanki o yine o Türkan'dı, Yaşar amca da o Yaşar'dı. Sanki görüntü sararmış, ikisi de genç bedenleriyle önümüzde birbirlerine sarılmışlardı.

Eski bir fotoğraf karesinin içinde gibiydiler.

Uzun süre birbirlerinden ayrılamadılar. Çoğu insan onlara bakarken

hüzünlü bir tebessüm takınmıştı. Türkan'ın yüzünde özlemi gördüm, acıyı, hasreti, çaresizliği, karmakarışıklığı, her şeyi gördüm. Görebileceğim tüm duygular onun yüzündeydi. Göremeyeceğim duyguları da kalbinde saklıyordu.

"7:45 vapuru," diye fısıldadı Karan saçlarımın içine doğru. Sıcak nefesi, saçlarımın arasına sızarak zihnime karışırken başımı onun çenesine doğru bastırıp onları izlemeye devam ettim.

Bedirhan'ın, "Tüh," dediğini duydum. "Sigara paketim boş."

"Onlar kavuştu mu?" diye sordu Defne, sesi titriyordu.

Sergen sakince, "Daha değil," dedi, sesi duygularını ele vermiyordu.

"Yalnız kalmak isteyecekler," dedi Karan elini elime indirip, elimi büyük avucunun içine alarak. "Vapura da binmemize gerek kalmadı zaten." Beni çekerek yürütmeye başladığında artık Yaşar amca ve Türkan'ı göremiyordum. Onları kaçırdıkları zamanı telafi edemeyeceklerini bilmeme rağmen, o zamanı biraz olsun yerle yeksan edebilmeleri için yalnız bırakmıştık.

Bir şeyler olmuştu, bir şeyler ışık hızıyla olup bitmişti resmen. Birbirlerine gecikmişlerdi ama şimdi onları birleştiren, sonra da bir bıçak gibi birbirlerinden ayıran bu şehirde tekrar birleşmişlerdi. Birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki, birbirlerinin sırtlarına gömdükleri parmakları, yine birbirlerinin sırtlarına sapladıkları bıçaklara batıp parçalanmıştı.

Yanağımı Karan'ın esintiye rağmen ılık olan göğsüne bastırıp kollarımı onun ince beline sardım, ellerimi belinin kenarında birleştirerek parmaklarımı birbirine bağladım. Kafamı yavaşça sallayarak içimde yanan duyguları kabul ettim. Bu duygulardan kaçmanın hiçbir yolu yoktu artık, bu duyguların esiri olmuştum. Bir gün Türkan olarak uyanmak istemiyordum yeni güne. Daima Türkan olmanın hayalini kurarak Yaşar'ın yanında uyuyup yanında uyanan Rana da bir başkası olmayacaktı. Yıllarca göğsünde acıyı taşıyan Yaşar, Karan olmayacaktı. Bu adamdan ayrılmayacaktım. Türkan olmayacaktım, bir kadının Rana olup parçalanmasına göz yummayacaktım, onun da Yaşar olmasına izin vermeyecektim.

Birbirimize geç kalmayacaktık.

Yıllar sonra bir vapur iskelesinde, bir otobüs terminalinde ya da tren istasyonunda karşılaşıp karşısında donakaldığım adam olmasını istemiyordum.

Ayaklarının onun için parçalanmasına izin verdi.

Zaman merhem olmamıştı.

Zaman onu unutturamamıştı.

Zaman devam etmesine izin vermemişti.

Zaman yakasını bırakmamış, zaman nefes almasını her gün biraz daha zorlaştıran bir hastalık gibi boğazına ellerini sarmıştı.

Ona sarıldığında, bir gün ölüp çürüse, toprağa karışıp yok olsa bile toprak olarak da olsa onu sevmeye devam edeceğini anlamıştı.

Onu sadece kendisi olarak değil, onu büsbütün olabileceği her şey olarak çok seviyordu.

Bir kedi olsa ayaklarına dolanır, köpek olsa kapısında yatardı; bir çiçek olsa onun için solar, bir sonbahar yaprağı olup yere düşse, onun üzerine basmasını isterdi.

Bu çıldırtan hisden tek bir an için bile olsa kurtulamamıştı.

Her gece yastığının altında başına batan bir muska gibiydi. Muskanın orada olduğunu biliyordu ama elini kılıfın altına sokup o muskayı çıkarmıyordu. O muska olmadan uyuyamadığını sanıyordu. Onu uyutmayan muskanın varlığıydı, inanmak istemiyordu. Tozlanmaya başlamış aşkını parçalanmış elleriyle temizlemeye çalıştıkça avucundaki kan lekeleri aşkının üstünü kirletiyor, temizlediğini sandığı aşkı bir yangın gibi göğsünde taşıyordu.

Kelimeler birbirlerine el uzatıp yan yana geldiklerinde oluşturdukları o cümle öyle korkunç geliyordu ki ona, her seferinde kaçtığını sanıyor, ardından o cümleye geri dönüp önünde dikilerek kelimeleri hecelere ayırıp okumaya başlıyordu. Her hece farklı ebatta bir bıçak oluyor, bambaşka yerlerine saplanarak onu mutfakta köşeye bırakılmış eski ahşap bir bıçaklıktan farksız hale getiriyordu.

Kendini bir bıçağın şarjörü gibi hissediyordu.

Ona sarıldıktan sonra ondan ayrılmanın boşluğu vardı kollarında. Adamın ona bakarken gözünden akan bir damla yaşı izlemişti, o bir damla gözyaşında boğulabileceğini düşünmüştü. Onu en son gördüğünden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Adamın yüzündeki çizgiler, o günleri altında toplayan yılların iskeletleri gibiydi.

Şimdi burada, bu bankın üzerinde, aralarında duran işlemeli bir bastona rağmen dizleri birbirlerinin dizlerine değiyorken sessizce denizi izliyorlardı. Omuzları birbirine yakındı, omuzlarında öyle bir acı vardı ki, kendi omzunu onun omzuna bastırmaktan, ona dayanmaktan, ona yaslanmaktan çekiniyordu.

"Misafir çocuğu gibi çekingensin," diye mırıldandı Yaşar Çakıl, sesi pürüzlüydü, yıllardır bu anı beklemişti fakat şimdi bu anın içinde olmak, beklerken hissettiklerine benzemiyordu. Bir kuş olup uçacakmış gibi hissediyordu ama aynı zamanda bu kuş bir martıydı ve denizin üzerinde durmak zorunda hissediyordu. "Hep öyleydin. Bir misafir çocuğu gibi. Bir bardak su istemeye bile çekinirdin benden."

Türkan cam ile başı arasında duran kalın, çıkıntılı çizgiyi hatırladı birden. Bir otobüs yolculuğunda cam kenarına oturduğunda tanışmıştı camı ikiye bölen o çizgiyle. Çizginin bir ucunda ıslak bir yol araçların ışıklarıyla parıl parıl parlıyordu, diğer ucunda ise dağları görüyordu etekleri karlı. O

Yolculuk boyunca başını o çizgiden çekmeden sessiz sessiz ağlamıştı.

"O çekingen çocuk su istemeye çekinirdi ama sen gitme diye sana yalvarmıştı," deyiverdi. O gece o otobüsün içinde sessiz sessiz ağlarken, yanında oturan kadının ona baktığını fark edince başını çevirdiği gibi başını farklı tarafa çevirdi.

Yaşar bir süre hiçbir şey diyemedi. Kadının sözleri kurşun gibi boğazına dizilmişti. Derin bir nefes aldı. Türkan devam etti: "Beni burada bulacağını bildin mi de geldin?" diye sordu.

Yaşar gözlerini ellerine indirip yutkundu. "Artık gelmiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Her sabah 7:45'de Karşıyaka'ya geldiğimi unutmazsın sen," dedi Türkan. "Gelmeyeceğimi de düşünmezsin hiç. Sana hiç düşündürmedim bunu."

"Ben..." Yaşar çizgilerle dolu ellerini ovuşturdu. "Tiyatroyu bırakmışsındır diye düşünmüştüm."

"Ben sevdiğim hiçbir şeyi bırakmam, Yaşar."

Kalbinde köpük köpüğe yanan bir cehennem varmış gibi hissetti adam. "Doğru," dedi. "Sen, ben gibi değilsin."

Türkan yarasına basılmış gibi hissetse de ses çıkarmadı. Gözlerini yavaşça ileride onları izlediğini fark ettiği gençlere çevirdi. Uzun boylu, siyah saçlı, ilk bakışta Yaşar'a bir hayli benzeyen genç adamı fark edince durakladı. Genç bir kız adamın kolunun altındaydı, kollarını adamın beline sıkıca sarmış ve yüzünü de adamın göğsüne gömmüştü.

"Kim onlar?" diye sordu Türkan.

"Torunum o delikanlı."

Türkan yarım yamalak gülümsedi. Kaşları hafifçe, imadan uzak bir naiflikle kalkıp indi. "Sana benziyor."

"Öyle mi?" Başını salladı. "Benzer."

"Yanındaki..." Kadın derin bir nefes aldı. "Türkan'ı mı?"

Yaşar, gözlerini Asi ve Karan'a çevirirken başını salladı: "Türkan'ı."

"Türkan'ı," diye mırıldandı Türkan kendi kendine.

Yaşar boğazındaki yumruyu yutmak istiyormuş gibi sertçe yutkunup, "Ağladın mı çok?" diye sordu. Ağlamamış olmasını umsa da ağladığını adı gibi biliyordu.

"Güldün mü diye sor."

"Gülmemişsindir."

Türkan gözlerini denize dikti. Omuzları aldığı nefesle hafifçe yukarı kalkarken, "Kanserim ben, Yaşar," dedi, bir martının çığlığı yükseldi ve o an Yaşar'ın kalbi tekledi.

"Ne?"

"Akciğer," dedi Türkan gözlerini Yaşar'a çevirerek. "Akciğer kanseriyim. Organlarıma sıçradı, şimdi beynimi lekeliyor."

Yaşar, kadının çizgilerle dolu olmasına rağmen asla değişmemiş olan o gözlerine bakarken ne diyeceğini bilemiyordu. Ellerine, yüzüne, tenine, kalbinin üstüne kaynar sular dökmüştüler sanki.

"Kemoterapi görmedin mi?" diye sordu Yaşar. "Doğru söyle bana, görmedin değil mi? Tedavi olmadın."

Türkan buruk buruk gülümsedi. "Saçlarıma kıyamadım."

"Yalan söyleme." Yaşar'ın gözleri yine dolmaya başlamıştı. "Yalancı velet."

"Yaşayacak sebep bulamadım."

"Ben yaptım sana bunu."

"Sen yapmadın," dedi Türkan. "Tanıdığım Yaşar yapmazdı. Beni bırakırken sen başka bir Yaşar'dın."

Yaşar Çakıl sarsılmıştı. Türkan'ın ellerine uzanınca Türkan bir an endişeyle baktı onun gözlerine. Yaşar'ın duraksamasına neden olan bu endişe, Yaşar'ın gözlerinin Türkan'ın ellerine kaymasına neden oldu. Yaşar, o incecik bileklerde dikine şekilde atılmış beyaz dikiş izlerini görünce sanki sırtına kurşun saplanmış gibi bir an sarsılıp gözlerini yumdu.

"Türkan."

Türkan ellerini geri çekmeye çalışsa da adam buna izin vermedi. Onun incecik bileklerini sıkıca tuttu. Gözlerini uzun süre açamadı, o manzarayı görmeye gücü yoktu. Zaten kalbi artık çok güçsüzdü. Kadının bileklerini kaldırdı, titreyen dudaklarını kadının bileklerine bastırıp gözlerini yumdu. Sonra kadının küçük ellerini avuçlarının içine aldı, kadının parmak boğumlarını öptü. Bunları yaparken gözleri kapalıydı ama kadın gözlerinden akan yaşlarla onu izliyordu.

"Önceden İzmir'i sadece İzmir olduğu için severdim," dedi dudaklarını kadının bileklerinden uzaklaştırırken. "Sonra Türkan İzmir oldu." Kadının gözlerinin içine baktı. "Beni ya sana gömeceklerdi ya İzmir'e. Ama sen zaten İzmir'din, İzmir zaten Türkan'dı."

"Ben seni beklemekten tek bir gün bile vazgeçmedim."

"Ben seni sevmekten tek bir an bile vazgeçmedim," dedi adam.

Türkan yavaşça sokuldu, Yaşar'ın omzuna başına yasladı ve derin bir iç çekti. "Bir gün bir adam bana, 'hiç sevdin mi birini' diye sormuştu," diye fısıldadı. Yaşar'ın kokusunun değişmediğini fark etmişti. "Şimdi evli, bir çocuğu var, demiştim adama." Yutkundu. "Sonra o adam bana evlenme teklifi etmişti."

"Evli misin?" diye sordu Yaşar, sesi titriyordu.

"Hayır, ben hiç evlenmedim."

"Sen, ben gibi değilsin," diye tekrarladı Yaşar, gözleri tekrar dolmuştu ama dudaklarında yarım bir tebessüm taşıyordu.

"Bu kez gideceksen beni de götürsene, Yaşar," diye fısıldadı Türkan, gözleri usul usul kapandı.

"Seni almadan hiçbir şeye gitmem, Türkan."
Vapurlardan biri iskeleye yaklaşmaya başladı.
Göğsündeki saat durdu.

"Karan, gidip bakalım mı bir?" diye mırıldandım ikisini izlerken. Yaşar amcanın başı, Türkan'ın başının üstündeydi, buradan tam olarak göremesem de ya bir şeyler konuşuyorlardı ya da uyuyorlardı. El ele olduklarını görebiliyordum. "Orada uyuyakaldılar sanırım."

Karan onlara doğru döndü, Bedirhan da onları izleyerek sigarasını içiyordu; bu sigarayı simit satan bir çocuktan istemişti, çocukla ayaküstü muhabbet etmişlerdi. Billur ve Defne köşede dolu gözlerle Yaşar amca ve Türkan'ı izliyorlardı.

Sergen'in huzursuz bir şekilde, "Üşütecek," dediğini duydum. "Zaten rahatsız, tekrar ağrıları başlamasın sonra, abi."

Karan başını salladı. Göğsünden yavaşça uzaklaştım, eli elime kaydı ve birlikte onlara doğru yürümeye başladık. Dudaklarımda titreyen bir tebessüm vardı, buna engel olamıyordum. Belki de Türkan'ı alırdık ve hep birlikte Fethiye'ye dönerdik. Belki... Evlenirlerdi. Geç olmasının bir önemi yoktu, artık birliktelerdi.

Bankın önüne geldiğimizde, Türkan'ın ve Yaşar amcanın dudaklarındaki tebessüm dikkatimi çekmişti. Gülümsüyorlardı, derin bir uyku halindeydiler. Karan'ın, "Dede?" diye seslendiğini duydum. Bakışlarım onu bulunca bir an için duraksadım, kaşları çatılmıştı. Hafifçe eğildi ve tekrardan, "Dede?" diye seslendi. Yaşar amca hâlâ gülümsüyordu, gözleri kapalıydı.

Karan elimi nazikçe bırakıp Yaşar amcanın önüne geçti, dizlerinin üstüne çöküp başını eğerek dedesine baktı, ardından birbirinden ayrılmayan ellerine düştü gözleri. Kaşlarının daha da çatıldığını gördüm. Karan gözlerini yumup dişlerini sıkınca, elmacıkları yanağının derisini parçalayacakmış gibi belirginleşti ve yanakları içeri doğru çökerek bir çukur oluşturdu.

"Dede," diye fısıldadı.

İkisi de gözlerini açmıyordu.

Karan dedesinin boşta duran elini tutup sıktı. "Dede," dedi tekrardan, bu kez sesi çok içliydi. Yaşar amcanın elini bıraktığı an Yaşar amcanın eli boşluğa cansızca düşünce, olduğum yerde acıyla inleyerek ellerimi yüzüme örttüm.

"Dede!" Karan Yaşar amcanın dizlerini tutup başını dizlerine doğru eğdi. "İhtiyar!"

Omuzlarıma bir hırka gibi ilişen ağırlık hissiyle dengemi kaybeder gibi olduğumda Karan alnını dedesinin dizine vurdu.

"Baba!"

Elimde olmadan dizlerimin üstüne çöktüğümde artık ben de Karan'ın

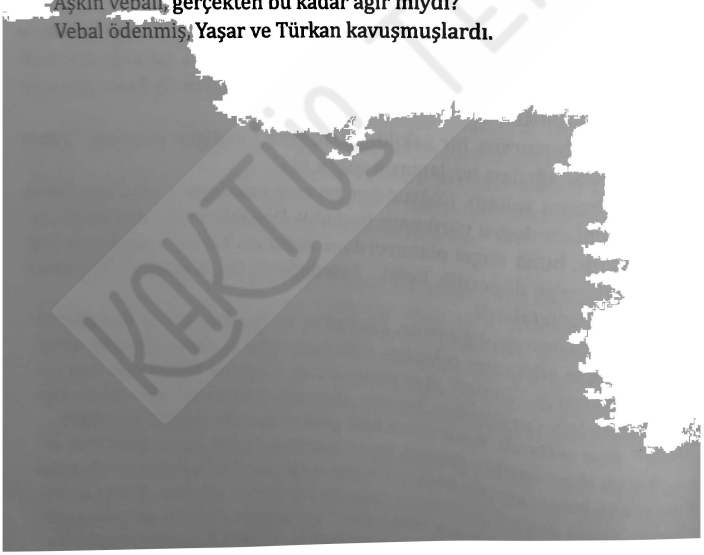
yanında, Yaşar amcanın dizlerinin dibindeydim. Kemiklerim kırılıyormuş gibi hissediyordum. Biri kaburgalarımı kırıyormuş gibi hissediyordum. Dizlerinden birine alnımı yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda artık herkes bizim yanımızdaydı ve ben öyle çok ağlıyordum ki sanki gözlerimi onun dizlerine bir yara gibi bırakacaktım.

Ölmek için birbirlerini mi beklemişlerdi?

Gerçekten bu kadar çok mu sevmişlerdi?

Aşkın vebali, gerçekten bu kadar ağır mıydı?

Vebal ödenmiş, Yaşar ve Türkan kavuşmuşlardı.

7. KALEM

Yüklemler.

Yüklemler çok ağırdı.

Kaleminizi kullanabilir miyim?" diye sordum, kendi sesim bir an için bana öylesine yabancı gelmişti ki duraksayıp etrafıma bakınmak ve kalemi gerçekten benim mi yoksa bir yabancının mı isteyip istemediğini görmek istedim.

Yanımda oturan genç kadın biraz önce defterine kelimeleri işlemek için kullandığı dolma kalemi bana uzatıp, "Tabii ki," dedi. Suratıma bir sinir gibi dayanmış dolma kalemi genç kadının elinden alırken genç kadının tırnaklarının bordo rengine boyalı olduğunu fark etmiştim. Küt saçlı, ela gözlü bir kadındı, benden bir kafa boyu kadar kısa olsa gerekti. Omzu açık bir bluz giymişti, siyah botları ve kaküllerini örtmeyecek şekilde taktığı kenarı kulakları olan siyah bir beresi vardı başında.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bana yarım yamalak gülümsedi ama her nedense gülümseyişi en az benimki kadar cansız görünmüştü gözüme.

Sırt çantamdaki telli defteri çıkarıp kalın, gri kapağını kaldırdım ve boş duran ilk sayfaya baktım. Yaşar amcanın ölümünden bu yana yalnızca bir hafta geçmişti. Yaşar amca ve Türkan'ın mezarları İzmir'deydi, Karan bir şekilde yan yana gömülmelerini sağlamıştı. Artık diz dize uyuyabilirlerdi. Bu ayrıntı, göğsümün içinde uyuyan ağrının tekrar gözlerini açıp göğsümde sekmek oynamaya başlamasına neden oldu.

Şimdi Fethiye'de bir sokaktaydım, tek başımaydım, okuluma yakın bir yer olduğunu biliyordum ama sanki bu sokağa ilk kez geliyordum.

İlk sayfaya, içinde nefes aldığım günün tarihini attım.

Nefes almanın koca boşluğundan;

Kalemi parmaklarımın arasında çevirdim, ardından kelimeler parmak uçlarıma aktı, parmak uçlarım kelimeleri kaleme bir mermi gibi dizmeye başladı. Kâğıdın üzerini doldurmaya başlayan kelimeler birbirî ardına sıralanarak yepyeni cümleleri doğurdu. Son cümleye nokta değil, üç nokta koydum. Sonra durdum ve biri, diğerlerine göre daha aşağıda duran üç noktayı izledim. Ardından kafamı usulca kaldırıp gökyüzüne baktım, gökyüzü griydi ama bulutlar yoktu, yağmur yağmayacaktı ama güneş de ışığının kollarını açacağa benzemiyordu.

Dolma kalemin başındaki mavi düğmeye basarak kalemi kapattım, kıza doğru döndüm. İkimiz de sokağı kaplayan duvarda oturuyorduk, hemen önümüzde iki tekerleği kaldırımda, diğer tarafındaki iki tekerleği yolda duran bir araç park halindeydi. Yerde izmarit cesetleri vardı, taşların arasına girerek oraya sıkışmıştı çoğu. Bazılarının filtresi, hemen arkasokakta kendini pazarlayan kadınların dudaklarına iki kat sürdükleri kırmızı rujla boyalıydı. Hayatın onları zorladığı işe rağmen çoğu gerçekten iyi kadınlardı.

"Tekrar teşekkürler," diye mırıldandım, sesim mesafeliydi.

Kız kalemi benden aldıktan sonra, "Önemi yok," dedi, tam önüne dönecekti ki boynundaki dövme dikkatimi tam o an çekti ve donup kaldım. Kızın da boynunda, benim dövmemin olduğu yakın bir yerde XXVI, yani Romen rakamıyla 26 yazıyordu. Kız donmuş bir ifadeyle ona baktığımı fark edince tekrar bana baktı, kahverengi gözlerimi onun ela gözlerine çevirdim.

İkimizin arasındaki o bakışma, çıplak bir ırmağa dönüşerek akıp dokunduğu yerlerde buz parçaları bırakmaya başlamıştı. Dolgun dudakları, düzgün ve ucu yuvarlak bir burnu, keskin görünen koyu renk kaşları vardı; hemen dudağının üstünde bir ben olduğunu düşünmüştüm ama hayır, bu yalnızca bir piercing deliğiydi. Gözü ile burnunun gövdesi arasında küçücük, leke gibi duran bir ben vardı, burnunun kemiğinde gibi görünse de aslında gözüne doğru, daha iç taraftaydı.

"Kalemi mi istiyorsun?" diye sordu, ince bir sesi vardı, gözlerindeki ifade bana imkânsız şekilde tanıdık gelmişti.

"Hayır," derken farkında olmadan başımı da iki yana sallayarak bunu reddettim.

Gözleri soluk boşluğuma kaydı, birkaç saniye donuk gözlerle dövmeyi inceledikten hemen sonra, "Güzel dövme," dedi, gözlerini gözlerime taşıdı.

"Seninki de öyle."

"Eminim ikimiz de Eskişehirli değilizdir," dediğinde bir an anlamadım ama sonra Eskişehir'in plakasını hatırlayınca elimde olmadan hafifçe gülümserken buldum kendimi.

"Eskişehirli değilim," diye onayladım onu. "Boynumu bir plaka olarak kullanacağımı sanmıyorum."

Kız, belirgin elmacıklarının daha da dışarı fırlamasına neden olacak bir şekilde güldü; dişleri küçüktü. Gülünce yanaklarında derin kuyular oluşuyordu ve aynı kuyulardan bir tane de küçük, yuvarlak çenesinde vardı.

"Ben de Eskişehirli değilim," dedi, sonra önüne döndü. "Fethiye'de doğup büyüdüm, yakında Isparta'ya yerleşeceğim."

Yutkunurken, "Seni daha önce görmedim," diye mırıldandım.

"Belki hep gözünün önündeyimdir ama senin göremeyeceğin yerlerde seni izlemişimdir," dedi kız, anlayamayacağım bir dilde konuşuyordu sanki. Bana baktı. "Sadece takılıyorum ama eminim aynı kitabın içinde mutlaka karşılaşmışızdır." Derin bir nefes alınca omuzları aldığı nefesin etkisiyle yukarı kabardı. "Tabii kitap okumayı seviyorsan."

"Seviyorum."

"O halde mutlaka karşılaşmışızdır." Genç kadın gözlerimin içine baktı. "Burada birini mi bekliyorsun?"

Karan'ı beklediğimi hatırlayınca başımı olumlu şekilde salladım. Yaşar amcayı kaybettikten sonra Fethiye'de de işler birbirine girmişti. Holding çalışanları, Yaşar amcayı seven herkes derin üzüntü içindeydi. Acı, herkesi içine alan bir sis tabakası gibi her yanımızı örtmüştü.

Sergen'i hayatımda ilk kez gözleri öyle kan çanağı, öyle yaşlarla savaşırken görmüştüm. Karan ağlamamıştı, Karan yine konuşmamıştı, Karan her zamanki gibi susan taraf olmuştu ama ben susan tarafın en çok acıyı omuzlayan taraf olduğunu iyi bildiğimden onun sessizliğini normal karşılıyordum. Karan'ın aksine, diğer herkesin gözlerinde silecek takat bulunamayan gözyaşları vardı. Yaşar amcanın yokluğu öyle çok yer kaplıyordu ki, varlığının ne kadar büyük ve kudretli olduğunun bir kez daha farkına varmıştım.

"Sınava mı hazırlanıyorsun?" diye sordu kız bu kez, pek konuşkan birine benzemiyordu, bu yüzden konuşmayı bu soruyla devam ettireceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Yüzeyi küflerle kaplı düşüncelerin arasından, "Evet," diye mırıldandım, bazen o düşüncelerin mezarım olduğunu ve benim çoktan öldüğümü düşünürdüm.

"Anladım." Kız başını salladı, gözlerinin izmarit cesetleriyle dolu kaldırımda dolaştığını gördüm. Eğer cesaret edebilseydim ben de ona bir şeyler sorardım ama her nedense bir yanım onu rahatsız etmek istemiyordu; sanki kafası karman çormandı, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, mutsuzdu.

"Kaç yaşındasın?" diye sorduğunda kaşlarım benim elimde olmadan havaya kalktı. Zorunda hissettiği için mi benimle konuşuyordu? Zorunda olduğu için bir şeyler yapacak bir kadına benzemiyordu.

"18 yaşındayım," diye mırıldandım. Ona baktım. Büyük bir dikkatle. "Sen?"

"22 yaşındayım," dedi, gözleri gözlerimi bulunca aramızda garip bir sessizlik, anlam veremediğim bir beklenti oluştu. "Bazen gelecekten geldiğimi düşünürüm."

Anlayamadığım için, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Ya da sen geçmiştesindir," diye mırıldanıp gözlerini gözlerimden ayırdı. "Beni boş ver. Sanırım beklediğin kişi de geldi."

Birkaç saniye anlamayan gözlerle kızın profiline bakmaya devam ettim, ardından aracın sesini duyunca bakışlarımı omzumun üstünden sokağın diğer tarafına çevirdim. Range Rover oradaydı, yavaşlamış, neredeyse önüme kadar geldiği anda park halindeki diğer aracın arkasında durmuştu. Koyu renk camlara rağmen Karan'ın yüzünü seçebiliyordum.

Karan araçtan indi, kaldırıma çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Üstünde koyu, mavimsi gri renkte bir gömlek vardı ve gömleğin ilk iki düğmesi açık duruyordu. Boynundaki cevşenin yalnızca ipini görebiliyordum. Uykusuzluktan dolayı gözlerinin altında koyu halkalar vardı, bu koyu halkalar içeri doğru göçmüş görünüyordu. Kirli sakalı normalde uzatmayacağı kadar uzundu, saçları dağınık görünüyordu; bir an için onu direksiyonun başında bir başınayken saçlarını karıştırıp bağırırken hayal ettim. Bu hayal canımı öyle hızlı bir şekilde yakmıştı ki, bu hayalin öyle bir anlık kurulmuş bir hayal olamayacak kadar ağır ve büyük bir hayal olduğunun farkına vardım.

Karan'ın gözleri yanımda oturan kıza kaydı, siyah gözlerindeki durgun suyun bir an bulandığını görür gibi oldum. Tıpkı benim gibi o da kızı bir anlığına tanıyormuş gibi bakmıştı. Sonra bakışlarını onu takip eden gözlerimle buluşturdu.

"Asi?" dedi sorar gibi ardından yerde duran sırt çantama doğru eğildi, çantamı yeniden alıp tekrar gözlerimin içine baktı. "Gidelim mi?"

"Olur." Elinde duran sırt çantama baktım, ardından kucağımdaki defteri göğsüme bastırıp ayağa kalktım. Gözlerim küt saçlı tuhaf kıza kaydı. "Görüşürüz," dedim bunu neden söylediğimi bilmeden.

Kız kafasını kaldırıp önce Karan'a, ardından da bana baktı, yüzünde daha önce bir yerde rastlamadığım tonda bir tebessüm doğarak tüm ifadesini değiştirdi. "Dikkatli ol," dedi ince sesini içten bir şekilde kullanarak.

Başımı sallayıp, "Sen de," diye mırıldandım. Karan tekrardan kıza bakıyordu, kaşlarını birkaç kez çatıp yumuşattığını gördüm. Ardından sırtımızı kıza dönüp kaldırımda araca doğru ilerlemeye başladık.

"Şafak ben," dediğini duydum kızın, duraksadım, omzumun üstünden kıza bakarken defterime sıkı sıkı sarılmıştım. "Adım, Şafak."

"Merve," diye mırıldandım başımı sallayarak. Az önce Karan'ın bana Asi dediğini duymuştu büyük ihtimalle, bu yüzden ona diğer adımı da söyleme gereği hissetmiştim.

"Memnun oldum, geçmişte yaşayan kız."

"Ben de öyle." Durup birkaç saniye bekledim. "Gelecekte yaşayan kız."

Araca binip emniyet kemerini bağlayana ve araç çalışıp Fethiye'nin ışlek sokaklarında ilerlemeye başlayana dek konuşmadık. Gökyüzü kapalı olmasına rağmen havada boğucu bir sıcak vardı. Önümüzde ilerleyen beyaz aracı izlediğim esnada, "O kız kimdi?" diye sordu Karan, sesi yorgundu, pürüzlü ve boğuk yükselmişti.

"Bilmiyorum," dedim. "Önünde tanıştık zaten."

"Sanki daha önce görmüşüm gibi," dedi Karan düşünceli bir sesle, ardından önümüzdeki beyaz aracı sollayarak önüne geçti. "Arkadaşlarından biri olduğunu düşünmüştüm."

"Arkadaşlarım mı?" Ona garip garip baktım. "Büşra ve Billur dışında arkadaşım yok ki benim."

"Etrafında gördüğüm birine benzettim öyleyse," diyerek geçiştirdi Karan beni. Diğer Merve yavaşça zihnimin gerilerine çekildiğinde bir an Karan ile aramızda kalın bir duvar olduğunu fark ettim. Bu duvarın örülme sebebini merak eden tarafımı uyutabilmek yavaşça zihnimin içinde geri adımlar atarak sessizliğe gömüldüm.

Örülen duvarın o da farkında olacak ki, "Bu sabah Kartal ile telefonda görüştüm," diyerek konuya girdi. Ellerime ne zaman düştüğünü fark etmediğim bakışlarımı kaldırıp ona doğru çevirdim. Sakalların kirlettiği yüzü bana her zamankinden daha yorgun görünmüştü. "Bu hafta bizi ziyarete gelecekler."

"Gelecekler?"

"Yanında birisi olacakmış." Araç ışıkların yanmasıyla yavaşladı, durdu. "Dedemi kaybettiğimizi telefonda öğrendi. Onun için beklenmedik bir haberdi. Çaktırmamaya çalışsa da vefalı bir dosttur, dedeme söz verdiği için geleceğini biliyorum." Huzursuz gözlerle yüzünü buruşturdu. "Ben özel meselelerim yüzünden adamın kız kardeşinin cenazesine bile katılamamışım."

"Kendini mi suçluyorsun yine?" diye bir soru attım ortaya ama sesimi duyduğundan tam olarak emin değildim.

"Vefalı değilim," dedi ama bu söylediğine inanmadığını biliyordu.

"Yorum yapmayacağım, çünkü ne düşündüğümü zaten biliyorsun," diye mırıldandım, sesim hâlâ zayıftı. Gözlerimi tekrar ellerime indirdim, parmaklarını izlemeye başladım.

Yaşar amcayı kaybetmiştik ve bu kaybı takip eden olayların nasıl gelişeceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Karan'ın ne hissettiğini de anlayamıyordum. Sadece yoğun bir acı çektiğini biliyordum. Onunla ilgili bildiklerim şimdilik yalnızca bununla sınırlıydı. Gösterilmemiş bir acının ne kadar büyük olduğunu tahmin etmek belki ahmaklık olacaktı ama ta-

nıdığınız bir insanın suskunluğunun oluşturduğu harfleri öğrendiğinizde, aslında konuşmasının hiçbir anlamı olmadığını, sustuğunda da yeterince çığlık çığlığa haykırdığını görebiliyordunuz.

"Sınava çok az kaldı," dedi. "Senin için aldığım test kitaplarıyla aran nasıl bakalım?"

Aracın motoru tekrar gürlediğinde ilerideki ışık huzmesini izledim, henüz saat epey erken olmasına rağmen araçların far ışıkları yanıyordu; bunun sebebi gıpgri görünen hava olmalıydı. Araç tekrar yolun üstünde ilerlemeye başlamıştı.

"Henüz kapağını bile açmadım," diye itirafta bulundum.

"Sana o test kitaplarını çalışman için aldım, bir köşeye bırakıp aksesuar olarak kullanman için değil."

Ses tonuna eklediği sertlik bana bir yerlerden tanıdık geliyordu ama sanki daha önce hiç tanışmadığım bir yabancıya ait basit bir huy gibiydi de.

"Kafamı toparlayamıyorum," diye mırıldandım, Yaşar amcayı kafamdan uzaklaştıramıyordum, Yaşar amcanın ölümünden önce yaşananlar kuş olup gitmiş sayılmazdı ama şu an henüz hazmedemediğim bir ölümün bana verdiği hislerle savaşıyordum. Ona bunu söyleyemedim.

"Sorun dedem mi?" diye sordu sanki içimi okuyormuş gibi. Sesi, acı hafızamı omuzlarından tutarak sarsacak kadar gaddar gelmişti bana. Yaşar amcanın gülümseyen huzurlu yüzünü hatırladığımda ağzımda acı bir tat vardı ve yutkunamıyordum. "Bu sorun değil," diye devam etti sözüne. Kaşlarım çatıldı. "Dedem birilerinin hayatını yavaşlatmak istemez."

"Anlamadım?"

"Dedem," diye fısıldadı, gözlerini bana çevirip omzunun üstünden bana doğru baktı. "Kimsenin hayatını olumsuz yönde etkilemek istemez."

"O benim hayatımı olumsuz yönde etkilemiyor."

"Dedem o sınavın iyi geçmesi için dua ederdi," dedi bu kez Karan. "Senin başarın onu mutlu ederdi. Tahmin edemeyeceğin kadar fazla mutlu ederdi hem de."

Siyah, karanlık bir küre gibi görünen gözlerinin içine baktım. O kürenin içinde bembeyaz kar taneleri vardı ama küre öyle hareketsizdi ki, kar taneleri kürenin zeminine çökmüş ve karanlık, kürenin dört bir yanını kuşatmıştı. Duygu birikintisiyle dolu gözlerimi gözlerinden çekmedim, söylediklerini yanıtsız bırakmış olmama rağmen, sözcükleri gözlerimden toplamasını istiyordum.

"Kendin için hiçbir şey yapmıyorsun," dedi yorgun gözlerini gözlerimden uzaklaştırma gereği duymadan. Direksiyonu daha sıkı kavradığını hissettim ama ellerine bakamadım; gözlerimi gözlerinden alamıyordum. "Benim için bir şey yap, Asi."

"Hım?"

"Bir hayalin yok, biliyorum ama senden bir hayal yaratmanı istiyorum." Sadece yüzüne baktım, hiçbir şey diyemedim.

Gözleri kısaca ön cama dokundu, trafiği kolaçan etti, direksiyonu saran parmaklarının boğumları bembeyazdı. Kısaca ellerini izledikten sonra tekrar yüzüne baktım, şimdi o da yeniden bana bakıyordu. "Diploman umurumda değil," dediğinde duraksadım. "Senin bende kim olduğunu alacağın diplomalar, omuzlanacağın başarılar belirlemiyor. Sen bende olman gereken kişisin, bendeki statünü sen kendin yarattın. Sadece geriye baktığında içinde bir şeylerin uhde kalmış olmasını istemiyorum. Geriye baktığında, bunu yapabilirdim ama yapmadım, demeni istemiyorum."

"Ben..."

"Bir şeylerin içinde uhde kalmasının ne demek olduğunu biliyorum, Çakıltaşı," dedi siyah gözlerinde mevsim haline gelmiş bir ifadeyle.

Başımı sallarken, "Çalışacağım," diye kabullendim. Bunu kabul etmemin en büyük sebebi onun gözlerinde gördüklerimdi.

Bazen kendisiyle baş başa kaldığı zamanlarda, onun da başını alıp gitme isteği oluyor muydu? Belki de valizine içinde uhde kalanları sığdıramıyordu. Karan Ali Çakıl buz tutmuş bir nehir gibiydi, o nehrin dibinde bir şehir vardı ve yıllar önce o şehir bu nehrin suları altında kaldığında ben o şehirde yaşayan küçük bir kız çocuğuydum. Nehir, beni de kendisiyle birlikte dondurmuştu. Bencilceydi, biliyordum ama bazen o nehrin, sırf büyüdüğümü görmemek için kendini de benim için feda ederek donduğunu düşünüyordum.

Zamanım kısıtlıydı, epey geride kalmıştım ve her şey bir depremi takip eden binalar gibi üzerime yıkılmıştı. Buna rağmen başarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

"Ayşenur'a dedemi kaybettiğimizi söyleyememişler," dedi Karan, araç evin olduğu sokağa saptığında.

Meral teyzenin ilk uçakla İzmir'e getirildiğini, cenaze boyunca durmadan kendini tekrar eden haykırışlarını hatırlayınca boğazım tekrar düğüm düğüm olmuştu. *'Hep, 'beni İzmir'e götürmüyorsun' diye söylenirdim sana. İzmirlere ölünü görmeye mi geldim ben, Yaşar? Kalk ablam!'* diye haykıra haykıra ağlamıştı Yaşar amcayı gördüğünde. O sırada ben bir odanın dışında Meral teyzenin çığlıklarını dinlemiştim. O çığlıklar yürek burkan haykırışlara döndüğünde hep beraber bir mezarlıktaydık.

Ayşenur için Yaşar amcayı kaybetmek çok büyük bir şey olacaktı, Ayşenur'un güçsüz düşen bedeni bu gerçeği kaldıramazdı. Yaşar amca, tıpkı bizim hayatımızda olduğu gibi Ayşenur'un da hayatında oldukça büyük bir yer kaplıyordu.

"Bu yerinde bir karar olmuş," dedim kara zorla.

"Ne kadar saklayabiliriz bilmiyorum." Karan yutkundu, âdemelması

boğazında bir yıldızın kaydığı gibi kaydı, ardından bir güneşin doğduğu gibi geri yükselerek boğazındaki yerini aldı. "Ayşenur dedemi görmeden duramaz, çok özler onu." Derin bir nefes aldı. "Eninde sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Kayseri'deki tüm esnaf, dedemi tanıyıp ona hürmet eden herkes eve akın ediyormuş. Ayşenur'u odasından çıkarmıyorlarmış. Meral halamın gizli gizli ağladığını fark etmeyecek kadar saf değil, çok akıllı bir kız Ayşenur. Eğer halamı tanıyorsam muhakkak her gün ağıt yakıyordur elinde olmadan."

Araç evin önünde durdu, bahçe kapısına bakarken yutkundum. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Bu ev bana onu hatırlatıyordu. Sanki birazdan bahçeden içeri girecektim ve onu bahçedeki çiçeklerle ilgilenirken bulacaktım, elindeki makasın ağzını kapatıp bana gülümseyecekti. Ağzı açık makasın uğursuzluk getireceğine inanırdı. Bunu bana hiç söylememiş, ama birkaç kez kendi kendine konuşurken bu bilgiyi ondan öğrenmiştim, bildiğimi bilmiyordu. Belki de bizi kapıda karşılardı, bastonunu yere vurup Karan ile takışır ve bana göz kırpıp beni gülümsetirdi.

Göğsümün içi bir sobanın içi gibi yanmaya başlayınca hayallerden uzaklaştım.

"Yıllardır ona yük olmuş bir aşkla yaşıyordu," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek. "Huzuru bulduğuna inanıyorum. Yüzünü hâlâ çok net hatırlıyorum, o anki ifadesini..." Titreyen dudağımı ağzımın içine çekip yutkundum. "Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim."

"Değil mi?" diye sordu Karan, sanki bu onun yüreğindeki ateşin üstüne cennetten taşınmış buz gibi suları döküyordu. Ona bakıp başımı sallayınca gözlerinde küçük bir çocuğun gözlerinde görülecek türden ışıl ışıl bir şeyler yakaladım; belki bir his, belki bir cümlenin ama güzel bir cümlenin gölgesi...

"Öyle," dedim başımı yavaşça sallayıp zorlama bir gülümsemeyi dudaklarıma dağıtarak. Burnumu çekip gözlerimi tekrar bahçeye çevirdim. "Gülseren Hanım'ı biraz istirahat etmesi için göndermen çok iyi oldu," diye mırıldandım devamında. "Kadın çok sarsılmış görünüyordu."

"Gülseren için dedem çok kıymetliydi. Yaptığım her şeyi dedeme anlattığından emin olmama rağmen kendimi Gülseren'den saklamazdım. Her nedense yaptıklarımı dedemin bilmesini ben de istiyordum. Öyle olduğunda o ihtiyar kendini daha huzurlu hissediyordu çünkü."

"Yaşar amcanın kıymetli olmadığı tek bir kişi bile yoktur bence."

Karan hafif hafif başını sallayarak, "Öyle," dedi. "Dedemi sevmeyen insan sayısı bir elin beş parmağını geçmez, onların sevmeme sebebi de dedemin doğruluğu, dürüstlüğündendir. Bir de başarıları tabii. İş hayatında senden daha başarılı bir adamın varlığını fark ettiğin zaman hırslanırsın, dedem yüzünden hırsına yenik düşmüş adamlar tanıdım."

Bedirhan'ın bahçeye çıktığını gördüm. Karan da, "Sen in, ben aracı sokağın başına bırakacağım," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden ki?"

"Medya aracımın bahçede olduğunu görürse bahçenin önünden ayrılmaz." Derin bir nefes aldı. "Son birkaç gündür holdingin önünden ayrılmıyorlarmış zaten."

"Medya mı?" Şaşkın şaşkın ona baktım. Evet, oldukça zenginlerdi ve tanınmış iş adamları olduklarını biliyordum ama medyanın bu kadar ısrarcı davranacağını düşünmemiştim.

"Evet," dedi. "Manşetlerde dedemin ölüm haberi de vardı." Bütün düşüncelerim geri çekilerek, zihnimin bomboş bir araziye dönüşmesine sebep olmuştu. "Haliyle her şeyi ayrıntısıyla öğrenmek istiyorlar."

"Bu çok saygısızca."

"Normalde peşimizde olmazlar, önemli bir işin altına girdiğimizde, bir ihale kazandığımızda gündemlerinde oluruz ama bu bizi rahatsız etmeyen haberlerdir," dedi sıkıntılı bir nefes vererek. "Şimdi bu kadar çok etrafımda olmaları beni geriyor. Seni fark edecek olurlarsa ölüm haberinin yanına bir de aşk haberi iliştirerek basına servis ederler."

"Bu çok daha iğrenç," dedim yüzümü buruşturup karnıma saplanan ağrıyı yok saymak için çabalayarak.

"Bu onların işi." Burun deliklerinin genişlemesine neden olacak derinlikte, içli bir nefes aldı. "Hadi in sen, ben de aracımı sokağa park edeyim. Bahçeyi gözetlemekten sokaktaki araçlar dikkatlerini bile çekmez."

"Ya şu an buradalarsa?"

"Şu an etraf temiz, hadi."

Pek bir şey anlamamış olsam da emniyet kemerimi çözdüm ve arka koltuğa bırakılan sırt çantamı, sırt çantamın yanında duran defterimi alıp araçtan indim. Karan aracı tekrar çalıştırıp sokağın sonuna doğru sürmeye başladığında bahçenin yüksek, demir parmaklıklardan oluşan kapısının önünde dikiliyordum. Bedirhan beni fark edince elini havaya kaldırdı, hafifçe sallayarak onu fark edip fark etmediğimi anlamaya çalıştı.

Demir kapıyı açıp içeri girdim, attığım her bir adım hissettiğim yorgunluğun katlanmasına neden oluyordu. Olabildiğince yavaş adımlarla bahçede ilerlemeye başladım. Bedirhan havuzun önündeydi, havuzun berrak suyunun üzerinde birkaç yaprağın cesedi yüzüyordu.

"Selam," dedim yanağıma düşen saç parçasını kulağımın arkasına iterek. "Sen işe gitmedin mi?"

Bedirhan kısalttığı sakallarını kaşıyarak, "Erken döndüm, duramadım orada," dedi dürüstçe. "Salonun duvarları üzerime üzerime geliyordu."

Bedirhan'ın hüzünlü yüzüne bakakaldım. Hislerim, yerini yadırgayan küçük çocuklar gibiydi; onları göğsümün altında uykuya daldıramıyordum.

çünkü onlara kalırsa yatakları benim göğsüm değildi. *Ne olur, bırak bizi gidelim,* diyorlardı sanki. Oysa göğsümden başka gidebilecekleri hiçbir yerleri yoktu.

"Diğerleri de burada mı?" diye sordum kısık bir sesle, her ne kadar sesimi kısmayı başarabiliyor olsam da hissettiklerimi kısamıyordum.

"Ablan ve Billur içeride," dedi Bedirhan, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yeni fark etmiştim. Sigaranın gri, cansız dumanı kıvrılarak dağılıp yok oluyordu. "Sergen nerede bilmiyorum. Son zamanlarda robotluktan hayaletliğe terfi etti."

Sızlayan parmak uçlarımı birbirlerine sürterek, "Sergen'i anlayabiliyorum," dedim. Bedirhan bana tuhaf bir bakış attı. "Neden öyle bakıyorsun? Yaşar amca Sergen için çok kıymetliydi."

"Hepimiz için," dedi Bedirhan dümdüz bir sesle. "Ama Sergen'in neden bu kadar çok sarsıldığını anlayabiliyorum."

"Yaşar amca onun babası gibiydi."

Bedirhan bana şüpheyle baktı, neden öyle baktığını anlayamadığımdan kaşlarım çatılmıştı. Bir kadının kolayca ilgisini çekecek, Doğulu bir erkek olduğunun altını çizen gözlerinde soru işaretleri vardı, neden böyle baktığını anlayamamıştım.

"Evet," dedi sonunda konuştuğunda, sesi yine düzdü.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Bir şeyi bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordum," diye mırıldandı ve başını iki yana salladı. "Her neyse."

"Neyi?"

"Boş ver, sanırım bilmiyorsun."

Kaşlarım iyiden iyiye çatılınca elindeki sigarayı dudaklarıyla birleştirdi. Sanki susmak için yaptığı bir eylemdi bu. Sigaradan büyük bir nefes parçası koparıp gözlerini havuza çevirerek benden uzaklaştırdı. Neyden bahsettiğini merak eden tarafım uyanmış, diğer Merve gözlerini karanlıkların içinden benim gözlerime uzatarak sorgu dolu bakışlarını yüzümden çekmeden beni izlemeye başlamıştı. Ona verebilecek bir cevabım yoktu, çünkü ben de neler olduğunu anlamış değildim.

"Karan nerede?"

"Medyadan falan bahsetti, anlamadım," diye homurdandım. "Arabasını sokağın sonuna park edecekmiş."

"Magazinciler," dedi Bedirhan başını sallayarak. "En doğrusunu yapacak. Yoksa onların sorusu bitmez." Gözleri elimde tuttuğum deftere kaydı. "Sen okulda mıydın?" diye sordu.

"Hayır. Sınava az kaldığı için son sınıflar derslere girmiyor," diye açıkladım, hoş öyle olmasa bile ben zaten okulun yolunu unutmuştum. En azından devamsızlık sorunu yaşamayacaktım, çünkü zaten ders yoktu.

"Ee?" dedi sesini incelterek. Modumu yükseltmeye çalıştığını anlamıştım. "Bu defter ne o zaman, çepiç? Sınava falan mı çalışıyorsun? Ayol defterle mi çalışılır? Test kitabın yok mu senin?"

"Var." Omuz silktim. "Bu defteri başka bir şey için kullanıyordum. Öyküsüne."

"Defne harıl harıl sınava çalışıyor, senin de çalışman gerek," dedi Bedirhan aniden ciddileşerek. "Mezuna kalmak istemezsin bence."

"Ben de bu geceden itibaren çalışmaya başlayacağım," dedim başımı sallayarak.

Bahçe kapısı bir kez daha açılınca Bedirhan'ın da benim de bakışlarımız kapıya doğru döndü. Çevik adımları bahçenin içine düşmeye başladığı sırada gözlerimi ondan koparamıyordum. Her bir adımı, diğer adımına kurduğu köprü gibiydi. Üstündeki gömlek onun attığı adımlarla şekillenerek geriliyor, bedenine yapışıp tüm zarafetini ortaya seriyordu.

Bedirhan, Karan'ın duyamayacağı bir tonlamayla, "Saçı sakalı birbirine karışmış," diye fısıldadı. "Normalde görüntüsüne çok dikkat eder. Çaktırmamaya çalışsa da Yaşar babanın yokluğu onu derinden yaraladı."

"Kolay değil," dedim yalnızca.

"Yanında kal," dedi Bedirhan, ben daha cevap verebilecek fırsatı bile bulamadan hızla benden uzaklaşıp eve girmişti. Ben zaten onun yanındaydım, o istemese bile onun yanında olmanın bir yolunu yaratırdım; bu gururuma dokunmazdı, ben gururumun ne zaman başını havaya dikip bana meydan okuyacağını biliyordum ve o zaman, bu zaman değildi.

Karan bahçeye kısaca göz gezdirip, "Hadi içeri girelim," diyerek elini belime koydu ve beni yavaşça iterek yürümemi sağladı. Bahçede kalmamı istemiyordu çünkü ben basına servis edilecek bir şey değildim, bundan çekindiğini anlamıştım çünkü artık ben de onu tanıyordum.

Hiçbir şey söylemeden eve girdim. Ayaklarım beni takip eden başka bir insana ait gibiydi, kendimi çok uyuşmuş hissediyordum. Ev çok renksizdi, sanki evin tüm yaşam fonksiyonları Yaşar amcanınkiyle birlikte durmuştu. Karan'ın da evin içindeyken aynen benim gibi hissettiğine emindim.

İçimde bir devam etme arzusu, bir de her şeyi kapatıp gitme isteği vardı ve ikisi birbirine paralel olarak aktif hareket ediyorlardı. Acaba duygularım benim aksime İkizler burcu falan mıydı? Bir şeyler yatıştığında, hayat daha yaşanabilir ve devam edilebilir hale geldiğinde ablamı ve Billur'u alıp aynı bir eve çıkmam gerekiyordu. Şimdi bu konuyu Karan'a açmak onu sinirlendirmekten öteye gitmeyeceğinden susuyordum ama Billur ve ablamı daha fazla Bedirhan'ın evinde bırakamazdım. Bedirhan için sorun olmasa bile ben kendimi kötü hissediyordum. Ablam bir sığıntı değildi, aynı zamanda arkadaşım da öyle... İçten içe böyle hissetmelerinden korkuyordum.

Her ne kadar Karan'ın bana olan hislerini, bağlılığını bilsem de bir süre

sonra ben de sığıntı gibi hissetmekten korkuyordum.

Akşam yemeğinde aynı masada, hiçbirimiz tabağımızdakilere bir kez olsun dokunmadan öylece oturmuştuk. Yemeği hazırlayan Billur'du, Sergen hâlâ gelmemişti. Masa o kadar sessizdi ki, o alışılagelmiş çatal kaşık sesi bile yoktu. Bedirhan sık sık su içiyordu, onun boğazından kayan suyun sesini dinliyordum ve bu yemin ederim duyduğum tek sesti. Sanki nefes bile almıyorduk.

Karan'ın nefes alırken yükselip tekrar alçalan geniş omuzlarını izlemiyor olsaydım, gerçekten nefes almadığına inanabilirdim.

"Son günlerde devamlı olarak düşündüğüm bir şey var," diyen Bedirhan, sessizliği elindeki kılıçla ikiye bölmüştü âdeta. Dalgın gözlerini yemek masasından uzaklaştırarak Karan'a baktı, yüzünü saran gölgelerde endişe vardı ama aynı zamanda tedirgindi de. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

Karan ona değil, önünde duran boş porselen tabağa bakıyordu. Gözlerim porselen tabağın yüzeyine indi, yüzeyinde Karan'ın yansıması vardı. Yemek masasının olduğu noktadaki alçak tavanda yanan avizenin turuncumtırak ışıkları Karan'ın yüzünü gölgelerden koparamamıştı ama yine de aydınlık görünmesini sağlıyordu.

"Karan?" dedi Bedirhan sorar gibi.

"Bilmiyorum," dedi Karan ışık hızıyla. Bu, cevap vermiş olmak için verilmiş bir cevap değildi. Gerçekten bilmiyordu.

"Sonuçta Yaşar babanın arkasında bıraktığı bir imparatorluk var, Karan," dedi Bedirhan otoriter bir sesle. "Evet, bu imparatorluğun tahtına seni çıkarmıştı ama her şey yine onun istediği şekilde oluyordu."

"Evet," dedi Karan, hâlâ tabağa bakıyordu.

"Artık tek başına olduğunun farkındasın," diye mırıldandı Bedirhan, ona öyle öfkeli gözlerle baktım ki bir an yerimden kalkıp önümde duran bardağın içindeki suyu yüzüne fırlatacağımı sandım. "Yapabilecek misin?"

Karan'ın dişlerini sıktığını fark ettim, yanaklarını saran kirli sakala rağmen yüzünün etrafını ören kemikli yapının belirginleştiğini görebilmiştim. Gözlerini yumup burnundan içeri derin bir nefes çekince burun delikleri daraldı. Gözlerini tekrar açtığında orantısız bir öfkenin ifadesine yayılmaya başladığını gözlemlemiştim.

"Sen seni ilgilendirmeyen konular hakkında her zaman sorular sorup insanları darlamak zorunda mısın, birader?" diye sordu zehir gibi bir sesle. Ardından o sesi takip eden katran karası gözlerini öfkeyle Bedirhan'a çevirdi. "Yaparım yapmam, tek başımayım ya da değilim. Bu benim sorunum. Sen bu sorunun neresindesin?"

"İçindeyim," diye meydan okudu Bedirhan beklenmedik bir atakla. Gözlerim iri iri açıldı, ona şok olmuş gözlerle baktım ama o bana değil, ona öfkeyle bakan Karan'a bakıyordu. Bedirhan geri çekilme gereği duymadan,

"Neden öldü, herkes yıkıldı, sen de yıkıldın ama neden hâlâ ayaktaymış numarası yapıyorsun?"

"Geri bas," dedi Karan tehlikeli bir sakinlikle. "Sınırı aşayım deme sakın."

Billur, "Bedirhan," diye mırıldandı ama Bedirhan bunu önemsemedi bile.

"Tanrı bile dizlerinin üstüne düştüğünde, dizlerimin üstüne düştüm diyebilecekken, sen yere düşsen, hâlâ ayaktayım diyebiliyorsun." Bedirhan güldü, alaycı bir gülüş değildi ama içinde keyfi de barındırdığı söylenemezdi. "Neden fıtratında acıyı reddetmek var?"

"O ağzını kapatacak mısın yoksa ben senin yerine bu görevi üstleneyim mi, Bedirhan?" Karan yumruk yaptığı ellerini masanın kenarına koyup gözlerini Bedirhan'ın gözlerine sabitledi, dikti, mühürledi.

"Bir babanın görevi çocuğuna örnek olmaktır, onu iyi bir birey olarak yetiştirmektir," dedi Bedirhan anlam veremediğim bir ses tonuyla. "Bu kızın babası gibi davranıyorsun ama ona yanlış şeyleri sen kendin öğretiyorsun. Merve'nin acıyı reddetme çabasını sana benzetiyorum." Karan'ın hırıltılı bir ses çıkardığını duydum ama bu Bedirhan'ı durdurmadı. "Merve'yi acısını kabullenmesi için zorluyorsun ama sen kendi acından köşe bucak kaçıyorsun. Bence bu ilişkide sen baba değilsin ama Merve tam bir anne."

"Bedirhan," diye tısladım. "Ne yapıyorsun? Kes şunu!"

Bedirhan bana bakmadan konuşmaya kaldığı yerden şu şekilde devam etti: "Her zaman ayakta olmak zorunda değiliz, Karan Çakıl. Her zaman güçlü olmak zorunda değiliz, anladın mı? Her zaman etrafımızdakileri düşünmek zorunda değiliz, birader. Dizlerimizin üstüne çökmemiz gerektiği zamanlar da var, yere yattığımız zaman ayaktaymış gibi davranmak zorunda değiliz. İnsanların üstüne basıp geçmesine izin verme, bastıklarındaysa basmamışlar gibi davranma. Yerdesin, Çakıl. Kabul et şunu, kardeşim. Bedro değil, Halfeti'den gelmiş ne yapacağını bilmeyen çaresiz bir adam olarak tanıdığın Bedirhan söylüyor bunları. O mahkeme suratına tek bir duygu kırıntısı bile uğramadığında insanlar senin çok iyi, çok güçlü olduğunu düşünmüyor. Çık şu kafadan artık. Bağırmak istiyorsan bağır, yıkıp dökmek istiyorsan yık dök, kır ya da istersen parçalara ayır. Ama kendine işkence etmekten vazgeç artık."

Karan'ın dişlerini gıcırdattığını duydum. "Ne biliyorsun lan sen?" diye sordu sakin fakat tehlikenin alarma geçmeye hazır durduğu bir ses tonu kullanarak.

"Seni biliyorum," dedi Bedirhan, işte bu bardağı taşıran son damla olmalıydı ki, Karan hışımla yerinden kalkarak hemen çaprazında oturan Bedirhan'ın yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdı.

"Beni bliliyorsun, öyle mi?" diye köpürdü Karan, gözlerine şeytanın pelerinini takmıştı ve kelimelerinin rüzgârı, gözlerindeki pelerinin asaletle

uçuşmasına neden oluyordu. Küçük bir an için ondan gerçekten korktuğumu hissettim.

"Sakin olun!" diye bağırdı Billur telaşla ama ben Billur'un aksine oturduğum yerden kalkmadan yalnızca ikisini izliyordum.

"Neden zoruna gidiyor?" diye sordu Bedirhan, korkmadığı gözlerinden belliydi, meydan okumayı sürdürüyordu.

"Seni harcarım," dedi Karan tehlikeli sesini yumuşatmadan. Bedirhan'ın yakasını daha sert tutup onu sarstı. Bedirhan bomboş gözlerle onun suratına baktıkça Karan'ın öfkesi gitgide daha da artıyordu.

'Kendini harcadığın gibi mi?"

Karan kükredi, Bedirhan tepkisizdi.

"Lütfen sakin olur musunuz?" diyerek ayağa kalkan Billur'a çevirdim bakışlarımı. Elini Bedirhan'ın omzuna koyup onu çekmeye çalıştı ama Karan, Bedirhan'ı bırakacağa benzemiyordu.

"Geri çekil, Billur," dedi Karan gözlerini Bedirhan'ın bomboş bakan gözlerinden ayırmadan.

"Kesin şunu, saçmalıyorsunuz abi şu an," diye parladı Billur. "İstersen dövbir de adamı."

"Gerekirse," diye hırladı Karan. "İstediği dayaksa, olur."

"Vursana güçlü Karan Çakıl," diye alay etti Bedirhan bomboş gözlerle yüzüne bakmaya devam ederek. "Ama sen güçlüsün, değil mi? Ayaktasın. Eğer bana vurursan ne halde olduğunu herkese göstermiş olursun, değil mi?"

"Senin maskelerini sikerim," diye fısıldadı Karan, Bedirhan'ın yakasını kavrayarak. "Benimle oynama."

"Seninle senden başka kimse oynayamaz."

Karan gözlerini yumdu, birkaç saniye öyle kaldıktan sonra Bedirhan'ın yakasını bırakıp Bedirhan'ı sertçe itti. Bedirhan dengesini sağlayabilmek için masaya tutunduktan hemen sonra, "Vay be, güçlü Karan Çakıl!" diyerek güldü ve o an Karan öyle büyük bir şiddetle onu tekrar yakalarından kavradı ki gözlerim iri iri açıldı. Karan, Bedirhan'a kafa atınca oturduğum yerden fırlayarak ayağa kalktım, Defne'nin dudaklarından kopan çığlık, Billur'un çığlığını takip etmişti.

Elim ayağım buz kesmiş, her yanım uyuşmuş şekilde ikisine bakakaldım. Bedirhan sarsılarak elini açtı ve avucunu yüzüne örttü. Birkaç damla kanın masaya damladığını görmüştüm; kan damlalarını izlerken kirpiklerimin gözlerime ağır geldiğini hissettim. Karan bağırarak yumruğunu boşluğa sallayıp başını farklı yöne çevirdi, Billur ellerini Bedirhan'ın omzuna koyup ona bakmaya çalışıyordu ama Bedirhan sessizdi, sadece yüzünü örtmüş öyle bekliyordu.

"Bunu hak ettin!" diye bağırdı Karan, Bedirhan'a baktı. "Kafasını siktiğimin salağı seni!"

"Ama Katana Beyciğim, estetik masraflarım için umarım bana bir çek yazarsınız," diye inlediğini duydum Bedirhan'ın, yüzü avucuyla örtülü olduğundan sesi boğuk çıkmıştı. Olduğum yerde donup kaldım. Karan dışındaki herkes aynı benim gibi donup kalmıştı.

Bedirhan'ın amacını tüm çıplaklığıyla gördüğümde içimde anlam veremediğim bir hissin ilk takvim yaprağı yere düşmüştü. Fedakârlık. İçtiğim suyun bile boğazıma dizilmesine neden olacak kadar büyük bir fedakârlık. Karan bunu görmüştü ama son ana kadar biz bunu görememiştik.

Billur, masadaki peçetelerden birini Bedirhan'a uzatırken, "Ay bakma yüzüme, bakma," diyordu Bedirhan, sesi boğuktu.

"O kafayı yemeyi gerçekten hak ettin, Bayır Gülü," diye söylendi Billur. "Bir an gerçekten kavga ettiğinizi düşünmüştüm."

Karan, Bedirhan'a bakmıyordu. Belli ki ona vurmuş olması Bedirhan'dan çok ona dokunmuştu. Bedirhan, burnunu ve ağzını peçete ile örtüp gözlerini açıkta bıraktığında Karan'a baktığını gördüm. "Ayol yemin ederim tank gibisiniz, Karan Beyciğim, geldiniz, vurdunuz, yıktınız ve geçtiniz." Güldüğünü duydum. "Ah benim güzel suratım, kaderinde kum torbası olarak kullanılmak da varmış."

"Hâlâ konuşuyor ya," diye söylendi Billur. "Bu adam seni komalık etse bakıdı şu an."

"Sus kız, az önce kocasını mahalledeki belalı adamın elinden kurtarmaya çalışan kadın gibi çırpınıyordun sen," dedi Bedirhan peçetenin altından konuşarak.

"Çık git lan evimden," dedi Karan ona bakmadan. "Önümüzdeki beş ay seni görmek istemiyorum."

Bedirhan, "Nasıl ya?" diyerek abartılı bir tepki verdi. "Neden beş ay ya?"

"O ağzın burnun beş aya anca toparlar da ondan."

Bedirhan güldü, elindeki kanlı peçeteyi yemek masasına bıraktı. Kızarmış, kan lekeleriyle dolu burnu ve ağzını gözler önüne serdi. Dudaklarını saniyeleri mezar eden bir hızla yalayıp, "Karan," diye fısıldadı. "İnsan dizlerinin üstündeyken de güçlü olabiliyormuş, değil mi?"

Karan sert bir nefes verdi. Kalbim ağzımda atıyordu ama dışarıdan nasıl bir görüntü çizdiğim konusunda pek bir fikrim yoktu. Kuzguni siyahını başını iki yana salladığını gördüm, kafasını yukarı kaldırıp avizeden tenine yağan ışığa baktı. Bedirhan'ın ona yaklaştığını gördüm, artık aralarında bir gerilim olmadığını gördüğümden Karan'ın tekrar şiddet eğilimi göstermeyeceğini düşünüyordum. Bedirhan onun omzuna dokununca Karan başını aşağı indirdi ama ona bakmadı. Elini Bedirhan'ın omzunda duran eline koydu, ardından Bedirhan'ın bileğini kavrayarak Bedirhan'a doğru döndü. İkisi de diğer ellerini kaldırıp yumruk şeklini verdiler ve birbirlerine yumruklarını vurdular.

"Dürzü," diye söylendi Karan ama gözümün önünde az evvel ve tüm hafta göz önünde bulundurulduğunda daha gevşemiş bir Karan Ali Çakıl vardı.

"Peki cidden ne yapacaksın?" diye sordu Bedirhan.

"O guzel burnuna bir şey olmamış, bu yüzden bir kez de yumruk atarak kırılıp kırılmayacağını gözlemlemek istiyorum."

"Ay yok tamam tamam, tamam Katana'm, abartma."

Karan bir şey demedi. Olayın şaşkınlığı havada bir bulut gibi asılı duruyor olmasına rağmen, Bedirhan hiçbir şey yokmuş gibi davrandığından biraz sonra o yağmur bulutları usulca geri çekilerek gökyüzünün tekrar berrak görünmesini sağlamıştı. Bedirhan'ın lavaboya yüzünü temizlemek için gittiği saniyelerde yemek masasından kalkmıştık. Çatal izi bile değmemiş yiyecekleri Billur ve Defne ile birlikte mutfağa kadar taşıdık, bu esnada aramızda herhangi bir diyalog yaşanmamıştı ama şaşkınlık hâlâ buradaydı; içimizdeydi ve bir renk gibi tenimize yayılarak bizi ele veriyordu.

Sergen'in eve geldiğini gördüğümde elimde bir bardak buzlu suyla mutfak kapısının önünde dikiliyordum. Üç numara saçlarını devamlı tıraş ettiğinden saçları hiç uzun görünmezdi gözüme, fakat şimdi o saçlar çok uzun olmasa da uzamıştı; sakalları yüzünü kaplayan harita çizgileri gibiydi ve o harita çizgilerinin içinde saklanan şehirler ölüydü. Parmak uçlarımı uyuşturan soğuk bardağı daha sıkı kavradım, Sergen'in bomboş bakan gözleri önce holün içinde gezindi, ardından benim gözlerimle rastlaştılar. Gözlerinde ölü şehirlerden yükselen moloz yığınlarının gökyüzüne uzattığı dumandan kolları vardı.

"Merhaba," diye mırıldandım, susamış olmama rağmen bardağı dudaklarıma yaklaştıramıyordum; alacağım bir yudum su, onun bakışlarının altında ezilirken boğazımda bir makasa dönüşecek ve makasın ağzı açılıp kapanarak gırtlağımı parçalamaya başlayacaktı.

"Merhaba, Merve."

Uykusuz görünüyordu. Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Neredeydin?" diye sordum.

"İzmir'e gittim geldim," dedi normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Duraksayarak, "Günü birlik mi?" diye sordum. "Beş saat yola?"

"Araçla dört saat bile sürmüyor," diye açıkladı Sergen, ardından gözlerini holün diğer ucuna, salona açılan çift kanatlı kapıya çevirdi. "Yaşar babayı görmeye gittim."

Omuzlarıma saplanmış bıçaklar öyle derine inmişti ki, sanki o bıçakların uçları parmak uçlarımdan dışarı fırlayarak elimde tuttuğum bardağa girmiş ve o bardağı avuçlarımın içinde parçalamıştı. Sergen ağır adımlarla çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladığında ben hâlâ mutfak kapısının önünde dikiliyordum. Ne bir adım ileri atabildim ne de bir adım geri.

Yaşar amca artık yoktu; bu gerçek bir canavar gibi karşıma dikiliyor, elinde tuttuğu meşalenin ucunda yanan buzdan ateşle beni izliyordu. Ölüm böyleydi. Ateş gibi yanıyordu ama yaktığı yeri donduruyordu. Karşımda duran canavarın yüzüne baktım. Canavarın zümrütten gözlerinde cennet, yakuttan dudaklarında cehennem vardı; diline Zemherir* 'in soğuğu, kirpiklerine Ceyhun Nehri** 'nin suları bulaşmıştı.

Canavar bana doğru bir adım atınca, Yaşar amcanın işlemeli emektar bastonunun tıngırtısı zihnimin içinde çınladı. Elimdeki bardak parmaklarımın arasından kaydı, yere düştü.

Parçalandı.

Çıkan patlama sesi evin dört bir yanına dağılıp, uğursuz bir haber gibi kulakları doldururken gözlerimi etrafa dağılan cam kırıklarından çekmeden olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Bir an ne elimi kaldıracak hal bulabildim kendimde ne de eğilip cam kırıklarına dokunup onları toplayabildim; yalnızca izledim. O an için gerçekleştirebileceğim tek eylem izlemekti. Tek duyu organım gözlerimdi.

Karan'ın aceleyle bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde sonunda diğer duyu organım olan ellerim de gözlerim gibi çalışmaya başladılar ve eğilip ellerimi cam kırıklarına doğru uzattım. Karan'ın, "Asi!" diye kükrediğini duydum ama bu beni durdurmadı, cam parçalarından birini parmaklarımın arasına aldım. "Elini keseceksin, velet!"

"Sorun değil," dediğimde üçüncü organım olan dilimin de çalışmaya başladığını fark etmiştim; ardından parmak uçlarıma batan cam kırığının acısını hissettim ve şimdi dördüncü duyu organım olan derimin de uyandığını anladım.

"Senin için değil." Eğilip elimi kaldırdı, büyük avucunun içine aldı ve parmağıma bulaşan kan damlasına baktı. "Yine mi parmak uçlarını kazımaya çalışıyorsun?"

Sustum, bu kez konuşan oydu; ben susunca gerçekten susardım, ağzımı bir bıçak bile açamazdı ama o, benim aksime konuşurken bile susabilen tek adamdı.

"Sorun değil," dedim tekrardan, sesim titremişti. Elimi onun avucunun hapsinden kurtarmaya çalıştım ama elimi bırakmadı. İşaret parmağıyla kesilen parmağıma dokunup kan damlasının patlayarak parmağıma dağılmasına neden oldu. Sıkıntılı, sigara kokan nefesi yüzüme çarpıyordu. Yüzüne baktım ve gözüm yine mavi damara kaydı; damar bu kez saniyede altı kez atıyordu.

* Zemherir: Cehennemin bir bölümüne Zemherir denir. Çok soğuk, soğukluğuna dayanılamayan bir cehennemdir.

** Ceyhun Nehri: Kaynağı cennetten gelen, cennetten dünyaya akan nehir. Cennetten gelen dört nehirden biri.

Bir an o damara dokunmak, ardından parmaklarımı yüzünün arazisinde dolaştırmak, sonrasında da onun boynuna sarılıp yüzünü boynuma gömeceği şekilde onu kendime bastırmak istedim.

Billur'un, "Her şey yolunda mı?" diye seslendiğini duydum ama cevap vermedim. Hâlâ Karan'ı izliyordum.

Karan da Billur'u cevapsız bırakmıştı, çatık kaşlarla parmağıma bakmaya devam ediyordu. "Acıyor mu?" diye sordu, öyle bir sormuştu ki, sanki hissettiğim her şeyi kendisi de hissetmek istiyordu; en küçük acıyı, uğradığım en az hasarı bile...

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp acıyı reddederek. "Acımıyor, gerçekten."

"Acısa bile acımıyor demeye öyle bir alışmışsın ki, bu cevap senin için refleks gibi bir şey olmuş."

"O zaman gitgide sana benziyorum," diye mırıldandım.

Ona tokat atmışım gibi baktı. Dilimi ağzımın içinde döndürüp acımasızca ısırdım ama ısrarcı gözlerim onun gözlerine bakmayı sürdürüyordu. Gözlerim, dilime ve parmağıma yayılan acının aksine ifadesizliğini koruyabiliyordu.

Gözlerim, ruhuma en çok benzeyen parçamdı.

Gözlerim, en çok bana benziyordu.

Yaşadıklarımız delgeçini tam göğsümün ortasına bastırmıştı ve benim göğsüm delinirken, göğsüme yaslı göğsü de benim göğsümle birlikte delinmişti. Onu bu kadar acıtmamın, acıttıktan sonra bu kadar acımamın en büyük nedeni onda gördüklerimdi. Ona acımıyordum, canım acıyordu. Kendi canım acıyordu.

O gece ablamlar gidene kadar Karan ile konuşmadık. Parmağıma tek kelime etmeden sardığı yara bandının sarı derisinin altından yüzeye çıkan kan, bir okyanus yaratığının okyanusun yüzeyine çıkardığı gözleri gibi görünüyordu. Salondaki büyük koltukta oturmuş parmağımdaki yara bandını lekeleyen kanı izlerken salonu kaplayan cam duvarın bağlantılı olduğu camdan kapı açıktı, içeri hafif hafif giren rüzgâr tenime dokunuyordu ama soğuğu yakıcı değildi. Karan'ın ayak seslerini duyuyordum.

Evin her yerindeydi.

Salondaydı, mutfaktaydı, onunla uyuduğum odada, beni yıkadığı banyoda, Yaşar amcanın çiçeklere gözü gibi baktığı karanlık bahçede, ışıkları yanan havuzun içinde, yanımda, koltuğun üzerinde ve en önemlisi köz şeklinde yanmaya çalışan yüreğimin içindeydi.

Ve asla çıkaramadığım zihnimdeydi.

Evi yanımdı, yüreğimdi, zihnimdi; evi bendim.

Boşluklarımdan sızmaya başlayan duygular, açtıkları kollarını bir an olsun kapatmadan kendini sırt üstü bırakıyordu kalbime. İnsan en fazla

acıyan yerini gece olduğunda hatırlıyordu.

Karan'ın ayak seslerini köz gibi yanan yüreğimin içinde duydum; güçsüzce patlayan kalp atışlarım gibiydi, gizlice damarlarımın üzerinde yürüyordu. Karan'ın ayak seslerini zihnimin derinliklerinde duydum; intiharın bulaştığı düşüncelerin doldurduğu odaların kapılarını açıp kapatıyor, parmak uçlarında yükselip en yasaklı fikirlerimin olduğu odaya doğru ilerliyordu.

Bir anda ellerimi kaldırdım ve avuç içlerimi kulaklarıma bastırdım. Karan'ın ayak seslerini duymak istemiyordum. Gözlerimi kapadım. Karan'ın ayak sesleri salonun içindeydi. Gözlerimi araladım. Karan karşımda, hemen önümdeydi.

Bakışlarını indirip siyah gözlerini gözlerime yerleştirdi. Sertçe yutkunca boğazında kayan âdemelmasının hareketini görür gibi oldum ama gözlerim yüzünde, boynunda, bedeninde değil, yalnızca gözlerindeydi. Avuçlarımı kulaklarımdan ayırmadan onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Yavaşça eğildi, büyük ellerini kendi dizlerine bastırdı ve kemikli, büyük ellerindeki damarlar derisini zorlayarak dışarı doğru vurgu kazandı. Bir mahşer atı gibi dörtnala salınan duygularımın gümüşten toynakları yanıyor, ateşler atın bacaklarından başlayarak tüm bedenini mum gibi eritiyordu; ters eriyen bir mum gibi... Erimeye en dipten başlayan bir mum gibi.

"Seni kendime mi benzetiyorum?" diye sordu sanki tüm gece benim sesimden o cümle zihninde yankı uyandırıp durmuş, sonunda o cümleyi kendi sesinden bu soruya dönüştürmeyi başarmış gibi.

"Bundan şikâyetçi değilim," diye mırıldandım, ellerim hâlâ kulaklarımdaydı, avuç içlerimi biraz geri çekmiştim ve şimdi sesler; yüreğimdeki uğultular gibiydi.

"Bunun hakkındaki düşünceni sormadım, sana şunu sordum..." Biraz eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Seni kendime mi benzetiyorum, Kuyu?"

"Sana benzemek isteyen benim," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine bir sürgü gibi çekip tüm duygularımı onun gözlerine kilitleyerek. "Seni taklit edip, sana benzemeye çalışan benim."

Uzun uzun yüzüme baktı, konu hakkında tek kelime etmedi. Bir rüzgâr esti, simsiyah saçlarımı kendi yanaklarıma örttü; kulaklarımı örttüğüm ellerim saçlarımın altında kaldı.

"Kız çocuğu," diye fısıldadığında erkeksi sesi boğuktu, soğuk bir rüzgârın tene bıraktığı izleri benim yangın yeri zihnime bırakmıştı; rüzgârı hisseden ateş daha harlanmış, zihnim cayır cayır yanmaya başlamıştı. "Yanımda kal. Gölgem üzerine düşmesin, gölgem seni örtmesin; sen gölgem ol. Aynadan önce baktığım ol. Kendimden önce gördüğüm ol. Ama ben olma." Alnını alnıma bastırdı. "Buna sen bile katlanamazsın. Buna sen bile göğüs geremezsin." Gözlerini gözlerimden çekmedi, alnını da alnımdan. "Sen ben-

den güçlü ol ama asla ben olma. Ben olduğun gün, artık güçlü olamazsın."

"Karan."

"Ben olduğun gün, bir daha Asi Çakıltaşı olamazsın."

Alnımı alnına bastırıp gözlerimi yumdum, kaldıramadım, daha fazla duymak istemedim. Belki gücüm yoktu, belki de artık istediğim yalnızca o değildi; o olmaktı. Büsbütün o olmak...

"Sen Asi Çakıltaşı olarak kalmamı istiyorsun."

"Karan'ın küçücüğü olarak kal istiyorum," diye mırıldandığında biliyordum ki artık onun da gözleri benimkiler gibi kapalıydı. Nefesi nefesime işliyordu. "Karan'ın kara yabani kedisi olarak kal, kara civcivi olarak kal, ne bileyim, veledi olarak kal istiyorum. Bu dünyada Karan'ın bir şeyleri hep alındı elinden. Seni benim elimden yalnızca sen alabilirsin, Asi. Almasana. Ben olmasana."

Bir elimi kulağımdan ayırdım, avucumu onun yanağına bastırıp parmağım erimiş dikiş izinde gezdirdim; gözünün hemen altındaydı, ona aitti ve bu dünya üzerinde yalnızca onda böyle bir dikiş izi vardı. Şekli, pürüzü, dikiş sayısı ve hatta yamuk bir şekilde ilerleyişi bile... Ona özeldi bunlar. Karan'a özeldi. Ali'ye özeldi.

Sen istiyorsun ki, sen olmayayım," diye fısıldadım, bu bir sırdı ve bu sırrı, o, ben ve Tanrı'dan başkası bilmiyordu. Tanrı gözlerini yumdu, kulaklarını diğer kullarına çevirdi ve bizi duymayı reddetti. Artık bu sırrı yalnızca ikimiz biliyorduk. "Sen, senin olayım istiyorsun."

"Beni bu kadar duyma. Konuşmadım bile ben. Dilime bile dokunmadı daha bu kelimeler benim. Sen benim sesimden duymadığın bu cümleyi, nasıl oluyor da benim sesimden okuyorsun?"

"Yeri geldi Tanrı bile duymadı, sen duymadın mı beni?" diye sorduğumda Tanrı'nın bana küsmesinden korkuyordum. Gözlerimi araladım, gözleri kapalıydı. Uzun kirpikleri erimiş dikiş izinin üzerine bir kepenk gibi örtülmüş, sokak lambasının yere serdiği ışığın önünü kesen kırgın bir adamın gölgesi gibi parçalara ayrılmıştı. "Şimdi ben seni, sen konuşmadan duymuşum, çok mu?"

"Tanrı seni duymasaydı..." Gözlerini yavaşça araladı. "Ben olur muydum sanıyorsun, Asi?"

Sessiz kaldım ama avucumu yanağından uzaklaştırmadım, parmak uçlarım o dikiş izinde dolaşmaya devam etti. Konuşmadı, konuşmadık; bir bütün olarak sessizdik. Artık ikimiz de çok yalnızdık, artık ikimiz de çok yorgunduk, artık ikimiz de yalnızca birbirimizi görüyor, birbirimizi duyuyor, birbirimizi seviyor, birbirimizi istiyorduk. Bu dünya acılarımızdan ve bizden ibaretti sanki. Bir çemberin içine giriyorduk ve acılar dışımızda alev alev yanarken biz o çemberin içinde birbirimize sarılıyorduk. Artık tek ihtiyacımız, dev dalgaların içinde el ele boğulmaktı. Artık tek ihtiyacımız, biraz

nefes alıyordu. Boğulmayı dileyen ciğerlerimin verebileceği son bir nefese, o nefesi verebilmek içinse bir kez olsun o nefesi içine çekmeye ihtiyacı vardı.

"Tanrı seni bana gönderdi."

"Tanrı, beni sana ceza olarak verdi," dedi, başta anlayamadığım bu cümlesi devamında bir çığa dönüşerek beni içine aldı ve bilmediğim bir dağın eteğinde, yuvarlana yuvarlana büyüyerek önüme çıkan her şeyi yutmaya başladım.

"Yanılıyorsun," diyebildim, sonrasındaysa daha fazla konuşmamı istemiyormuş gibi kızılcık şerbeti tadındaki dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yavaş, bir meleğin kanadından düşen tüy tanesi gibi hafifçe öptü beni, ardından bu öpüş gitgide hırçınlaşarak şeytanın boynuzundaki dikenlere dönüştü. Artık onunla öpüşürken de canım acıyordu. Diğer avucum hâlâ kulağıma basılı duruyordu, onu sanki hem duymak istiyordum hem de söyleyeceği her şeye sağır olmak istiyordum.

Bambaşka bir duyguydu.

Her seferinde *daha fazlası olamaz* diyordum ve her seferinde daha fazlasını bile utandıracak bir çoğunlukla içime akın ediyordu. Dudakları dudaklarımda harfleri çalmak için sayfaları karıştıran parmaklar gibi dolaşıyordu.

Nefesi ağır ve ölümcüldü, tehlikeli ve besleyiciydi; yavaş yavaş öldürüyor, yavaş yavaş yeniden doğuyor, büyüyor ve tekrar ölüyordum. Bu kez öldürülmüyordum, çünkü öldürüldükten sonra bana bir yaşam bağışlanmış, bu yaşamı yalnızca benim bitirebileceğim bir düzenek üzerinde yeni yaşayanım başlamıştı.

Uzun uzadıya süren bu savaş, silahsız ve hatta askersizdi. Tüm askerlerimizi birbirimizin surlarında bırakmıştık. Dudaklarımın dudaklarına düşürdüğü her bir asker onun dudaklarının vatanına kanını akıtırken, onun dudaklarından dökülen askerlerin elindeki bayrakların ucunda duran kazıklar benim dudaklarımın topraklarına saplanıyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayıran o oldu. Alnını alnıma sürtüp yavaşça geri çekilirken, "Saat geç oldu," dedi kısık bir sesle, sesinin notasından yükselen ezgide bir duygu aradım, aradığım duyguların hepsi ayaklarımın dibine yığılmıştı ama ben kördüm; bu yüzden görmeye değil, duymaya ihtiyacım vardı. "Artık uyumalısın."

"Uyumalıyız," dedim kaşlarımı çatarak. Kaşlarımı çatmam bir an için de olsa onu gülümsetti fakat dudaklarına yayılan o tebessüm çok sürmeden yok olarak tekrar ifadesini dümdüz, boya ile buluşmamış bakire bir tuvale dönüştürdü.

"Sen yatağa git, yorganın altına gir ve beni bekle," dedi, ardından alnını alnımdan uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Ben de geleceğim."

"Neden seninle gitmiyorum?" Kaşlarımı daha da çattım. "Madem geleceksin, şimdi birlikte gidelim."

"Bundan bahsediyorum," dedi, duraksayıp ona bön bön baktım. Parmağını kaldırdı, işaret parmağının ucunu bir silah namlusu gibi alnıma doğrulttu. "Bunu kaybetmek istemiyorum."

"Ne?"

"Karşımda duran bu küçük kızı. Bu inatçı kara keçiyi."

"Kaybetmeyeceksin," diye homurdandım ama bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. Sonunda bu bakışmanın asla bitmeyeceğini, ben karşısında oturduğum sürece sonsuza dek böyle, bu şekilde beni izleyebileceğini anladım ve omuzlarımın yukarı kalkmasına neden olacak derinlikte bir nefesi içime doldurdum. Kalkan omuzlarımı indirmeden, nefesi dışarı bırakmadan kısa bir süre boyunca onu izledim, hemen sonrasında da nefesi yavaş yavaş dışarı vermeye başladım. Aşağı düşen omuzlarıma düşen gözlerini omuzlarıma benzetmiştim.

Doğrulup kalktığımda arkamdan gelmesini istesem de böyle olmamıştı. Ben onsuz üst kata tırmanmaya başladım, o ise beni yok sayarak açık duran kapıya doğru ilerledi. Bir kolunu dirseğinden kırıp camın köşesine yasladı ve bir sigaraya ateşi dokundurup, yanan sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi.

Yaşar amcanın odasının önünden geçerken omzumda ona ait bir palto varmış gibi hissetmiştim; o paltoda kokusu vardı, sesi, yüzü, dokunuşu, bin diğerinden kısık bakan gözleri, yere vurup tıngırdattığı işlemeli bastonu vardı. Ve yanından ayırmadığı bir fotoğraf karesi...

Gözyaşları ılık bir su gibi genzime tırmanıp gözlerime doğru ilerlemeye başlasa da bu kez baskın taraf oldum ve o gözyaşlarını geri itip Karan'ın kollarında uyuduğum karanlık odaya yalnız başıma girdim.

Ölüme alışmak, doğuma şahitlik etmekten daha zordu.

Karan'ın gelmesini beklerken üstümdeki kıyafetlerin çoğunluğunu bedenimden bir yılanın geride bıraktığı derisi gibi koparıp atmıştım. Üzerimde bir sutyen, altımda kısa bir şorttan başka hiçbir şey yoktu. Soğuk yatağın içine girip büyük ve soğuk yorganı üzerime çektiğimde, odanın karanlığı bir gölge gibi bedenimin üstüne çökerek beni odanın içindeki karanlığa dönüştürmüştü. Odanın içindeydim ama yalnızca karanlıktım.

Yok gibiydim ama aslında buradaydım.

Tenime dokunan soğuk kumaş, içimi saran mahşer ateşinin biraz olsun bile hafiflemesini sağlamıyordu. Gözlerimi defalarca kez yumdum, defalarca kez uyuyamayacağımı bildiğim uykuların rüyalarından uyandım. Karan'ın gelmeyeceğini anladığımda kendimi yorganın dışında, odanın ortasında dikilmiş aynadaki karanlık yansımamı izlerken bulmuştum. Bedenim çizgilerden ibaretti. Sanki ben Tanrı'nın kabataslak çizimiydim, detaylarını silip beni yeni baştan şekillendirmek istiyordu ama bunu yalnızca karanlıkta kaldığımız zaman yapabiliyordu. Yüzümdeki, bedenimdeki o ka-

ranlık, zifir siyahı boşluklara baktım; uzun uzun izledim ama o boşluklar- da imgeler oluşmadı, hafif parlayan harfler yavaşça bir metin döşedi ama zihnim bu metni kabul etmedi, gözlerim bu metni okumadı.

Karanlığın boyadığı tekli koltuğun üzerinde onun üstüne sigara koku- su sinmiş tişörtü serili duruyordu. Eğilip o tişörte uzandım, tişörtü kafam- dan geçirip içine girdiğimde saçlarım sırtıma yapışmış ve tişörtün içinde kalmıştı ama umurumda değildi; o kadar yorgundum ki, ellerimi geriye atıp saçlarımı tişörtün içinden çıkarmadım bile. Sigarayla karışmış kendi kokusu tişörtünün topraklarına ait bir çiçek gibi tişörtünün her köşesinde açmıştı. Ellerimi tişörtün yakalarına koydum, yuvarlak yakalı tişörtün ya- kalarını sıkıca tutup başımı eğdim ve buruşturup bir bütün haline getirdi- ğim kumaşa burnumu gömdüm. Kokusu lezm* gibiydi.

Tişört öyle büyüktü ki, bol bir şekilde kalçalarıma doğru uzanmış, kal- çalarımı da örtmüştü. Kısa kollu bir tişörttü, onun dirseklerini örtmeyen bu tişörtün kolları benim dirseklerimin altına kadar inmiş ve kollarımın topka bir yarasanın kanatlarına benzemesine neden olmuştu. Kara yarasa odadan yavaşça çıktı, üst koridorun tavanında ilerlemeye başladı; ayakları yerdeydi ama kanatları tavana dokunuyordu. Koridorun tavanındaki avize yanmıyordu ama koridor kızıl renkte bir ışıkla aydınlatılmıştı, bu loş bir ışıktı, hatta ürkütücü bir görüntüsü olduğu bile söylenebilirdi.

Yaşar amcanın odasının kapısının aralık durduğunu fark ettiğimde ko- ridorun ortasındaki bedenimden yere düşen adımlar âdeta bir bıçak tara- fından kesilmişti. Yüzümde eskimeyen bir boşluk yavaşça daralarak kendi etrafında sıkışmaya başladı, kaşlarımın titrediğini fark etmem çok uzun sürmemişti. Birkaç desteksiz adım daha attım. Yaşar amcanın odasının açık kapısından dışarı turuncu bir gece lambası ışığı sızıyor, bu ışık hemen koridorun karşı duvarına çarparak orada dikdörtgen şeklinde bir aydınlık yansıması bırakıyordu.

Bakışlarım ışığı takip etti. Yaşar amcanın odasının duvarındaki o dev gölge dikkatimi çekince donup kaldım. Topuklarımdaki sızının nedeni par- kedeki soğukluk değildi, tüm ağırlığımı topuklarıma vermiştim ve kan, be- denimi uzun süre daha terk etmeyeceğinin altını çizercesine topuklarıma yığılmıştı. Karan'ın gölgesiydi bu.

Karan, gölgesinin önünde duruyor, Yaşar amcanın yatağının ucunda tam bana dönük bir şekilde oturuyordu. Elinde tuttuğu şeyin dev gölgesi de duvardaydı. Karan'ın elinde tuttuğu şeyin Yaşar amcanın emektar bas- tonu olduğunu gördüm. Gözlerim benim isteğim dışımda alt ve üst kirpik- lerimin buluşmasıyla örtüldü. Bu manzara bir kapan gibiydi.

Gözlerimi açtım.

Terse çevrilmiş bir aynaya bakıyormuş gibi baktığım bu görüntüden

* Lezm (Lüzum): Ölüm, kıyamet günü hesabı.

uzun süre gözlerimi ayıramadım. Karan'ın karşısındaki duvarın çaprazında duran elbise dolabının aynası, Karan'ın profilinin bir kısmını öne sürüyordu. Kara zorla o yansımaya baktım ve o an dişlerimi sıktım. Karan gülümsüyordu; bu gülümseme, bir mezarın içine girdiği anda yüzüne topraklar yağarken ki gülümseyişine benziyordu. Gözleri, nakışlarıyla tarihi bir eşere benzeyen bastondaydı, dudaklarındaki kıvrım uzun süre yerini korudu.

Avuçlarının içinde tuttuğu bastonu daha sıkı kavradı, başını yavaşça eğdi. Alnını bastonun uzun gövdesine bastırırken artık boynu tamamen eğilmiş, gülümseyişi yüzünün haritasından zerre zerre silinmeye başlamıştı. Karan gözlerini yummuş, dişlerini sıkarak alnını dedesinin alnına bastırır gibi bastonuna bastırıyordu. Bir süre, bir kalbi kandan arındırıp bomboş bırakacak bir süre zarfında olduğu yerden hareket dahi etmeden alnını bastonun gövdesine bastırmaya devam etmişti. Ardından dudaklarını bastonun işlemesine bastırmış, bastonu yatağın üzerine bırakmış ve ayağa kalkmıştı.

Beni görmesi umurumda değildi ama sanki beni görmesi imkânsız gibiydi. Sanki şu an burada değil, farklı bir boyuttaydı ve o boyutta daha mutluydu. Dedesinin uyuduğu odanın duvarlarını seyretti. Tam bana doğru döndüğü anda, sanki orada beni görmeyi bekliyormuş gibi sabit, olabildiğince sakin bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Ortam loş olsa da gözleri zifir karasıydı ve bu loş ışık bile onun gözlerini gölgelerin arkasına saklayamıyordu; çünkü onun gözleri zaten karanlıktı. Bu loş ışık bile loşluğunu onun gözlerinden alıyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi, ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Olduğum yerden bir adım değil, bir milim bile kıpırdamadan yalnızca ona bakıyordum. Yaşar amcanın odasından çıktı, kapıyı arkasından kapatırken gözlerini yüzümden ayırmamıştı. Bir şeyler söylemesini bekledim, hatta neden burada olduğumu sorup bana kızmasını bile istedim. Ama yapmadı.

"Hadi," dedi elimi tutup beni saplandığım yerden köklerinden sökülüp çıkartılan bir çiçek gibi çekip yürütmeye başladığında. "Uyuyalım."

Dudaklarıma mührü bastım ve onun parmaklarının etrafına bir sürgü gibi geçen parmaklarımı derisine hafifçe sürterek onu takip etmeye başladım. Odaya girdiğimizde hiç konuşmadı, elleri ellerimden kalabalık bir yerde annesinin elini bırakan o erkek çocuğunun küçük elleri gibi ayrıldı; oysa kocaman elleri vardı. Bir an odanın ortasında bir kalabalık belirecek ve Karan, o kalabalığın içinde beni aramaya başlayacaktı sanki. Oysa oda bomboştu; oda içinde biz olmamıza rağmen bomboştu. Sanki biz ölmüştük, yalnızca bir anıydık, geçmişten bir kesittik, geleceğin içinde köklerimiz büyüyordu ama artık o geleceğin içinde değildik.

Bana usulca sokuldu, havuzun ışığı onun sırtının dönük olduğu duvara çarpıyor, küçük dalgaların oluşturduğu beyaz çizgiler ışığın içinde titriyor·

du. Büyük ellerini tişörtümün kenarlarına koydu, ben daha ne olduğunu keşfedemeden o büyük eller tişörtün eteklerinden kavradı ve tişörtü tek hamlede yukarı çekti. Saçlarım tişörtün altında olduğundan dağılmamıştı ama önüme düşen birkaç saç teli elektriklenip havaya kalkmıştı.

Karan benim giydiğim ama ona ait olan tişörtü koltuğun üzerine fırlattı, büyük ellerinin kudretli avuçlarını açtı ve kabaran saç tellerini uysallaştırarak onları yerlerine sabitledi. Yalnızca gözlerini indirerek beni izlediği için boyu her zamankinden daha uzunmuş gibi gelmişti bana.

"Uykusuzluktan gözlerinin altı kararmış," diye mırıldandı.

"Uykusuzluktan değil ki o."

"Ki o," diye taklit etti beni, sesi naifti; tatlı bir meltem gibiydi.

"Yani... Değil işte."

Elini saçlarımdan çekmeden, "Niçin o halde?" diye sordu.

"Genetik. Hep biraz daha karadır gözlerimin altı." Ona baktım. "Fark ettiğini sanmıştım."

"Genetik olduğu için değil, neredeyse hiç uyumadığın için olduğunu sanıyordum." Burnundan sert bir nefes verdi. "Sen hayatına ben girmeden önce kaç kez derin, deliksiz bir uyku çektin ki, Asi?"

Karan'dan öncesini düşündüm. Onu tanımadan önce olduğum Asi Merve'yi. Şimdi olduğum Asi Merve'den o kadar farklıydı ki... Kafamın içinde bir uçurum vardı, o uçurumun kenarında durmuş binlerce kelime intihar düşüncesiyle şekilleniyordu; uykunun yolları tıkanıktı. Onu tanımadan önce sarıldığım yastık Azrail'in beni saran kollarıydı, üzerinde uzandığım yataksa bir tabuttan farksızdı. Uyumanın dinlenmek olduğunu Karan'ı tanıdığım zaman öğrenmiştim; oysa eskiden uyku benim için yalnızca kaçış yoluydu.

Ellerini saçlarımdan uzaklaştırıp bana sırtını döndü ve yatağa doğru ilerlemeye başladı. Olduğum yerde dimdik duran ama aslında elbisenin altında saklanan tahtaları güve yuvası olmuş bir tarla korkuluğu gibiydim. Bedenim o korkuluk kadar giyinik değildi, hatta çıplak bile sayılırdım ama onları tahtalarım ruhumun içinde olduğu için dışarıdan bir göz bendeki hasarı göremiyordu.

Yatağın ucuna oturup saçlarını yavaşça karıştırdı, ardından gözlerini bana doğrulttu. "Gelmeyecek misin?"

Başımı salladım, yatağın önüne gelip yorganı kaldırdım, yatağa uzandığımda yorganı da o tabutun kapağı misali bedenime örtmüştüm ama tabutum toprağın altında değil, bulutların üzerindeydi. Karan bir süre yatağın ucunda oturdu, konuşmadı. Uyku ile uyanıklık arasında bir çizgi çizmiş, o çizginin tam üzerinde ilerlerken düşmemek için gözlerimi dengede tutuyordum. Çizginin bir tarafında beni bekleyen karanlık bir uyku, diğer tarafında gözümü bile kırpmadan geçireceğim bir gece vardı.

Karan bir sigara yaktı, sigaranın dumanı gri bir bulut olup tavana çöktü ve beni altına aldı. Sevmediğim o sigara kokusunu bile benimsediğimi fark etmiştim. O sigarasını içene kadar kısılmış gözlerle duvara düşen loş gölgesini seyrettim, gölgesinin arazisinde havuzun dalgalanan beyaz çizgi izleri vardı.

Kaç dakika geçmişti bilmiyordum ama sonunda konuştuğumda dudaklarımdan dökülen bunlardı: "Bana gelmeyecek misin dedin, sen geldin ama yanımda bile değilsin."

Sigara dudaklarının arasında alevlerin arasında kalmış ahşap bir evin iskeleti gibi çatırdadı. Uzun süre dumanı ciğerlerinde sakladı, tavana döşediği gri bulutların içine bırakmadı. Söyleyebileceği bir şeyi yoktu belki de ya da yine sadece susarak bir şeyler anlatıyordu; çünkü biliyordu, biliyordu evet, ben onu anlardım. Konuşmadığı zamanlarda bile onu anlardım. Duyardım.

Biz onunla bir damla gözyaşı dökmeden çok ağlamıştık.

"Ben yanında değilken bile en çok yanında olanım," dedi kısık bir sesle, sesinin etrafına dolanan sigaranın gri dumanı da kelimelerle birlikte dışarı süzülmüştü. "Sen en çok kendine yalan söylüyorsun, Asi." Cenin pozisyonunu alıp iki avucumu birleştirdim, farklı iki el gibi birbirlerine bağladım, iki elimi yanağımın altına alarak kendime yastık yaptım. Uzun kirpiklerimin bir perde gibi örttüğü bakışlarım onun siluetine doğru kaydı.

Parmaklarının arasında eğreti bir biçimde duran sigaranın uzayan külü yavaşça parkeye düştü, parçalara ayrıldı. Yavaşça bana doğru döndü, dizini yatağa bastırıp yatağın üzerine çıktı. Bedenini bedenimin üzerine doğru bir gölge gibi bırakırken, parmaklarının arasında tuttuğu izmariti komodinin üzerindeki siyah taş tablaya bastırdı. O bunu yaparken, ben onun altındaydım.

Gözlerini yüzüme indirdi, yavaşça eğilip şakağımı öptü ve geri çekilip hemen yan tarafıma doğru devrildi. Benim aksime sırt üstü uzanıyordu, benim sırtım ona dönüktü ve hâlâ bir cenin gibiydim; anne karnındaki küçük, savunmasız bir bebek gibi... Beni o bebekten ayıran tek şey, o bebeğin kordonu annesine, benim kordonum Karan'a bağlıydı.

Dirseğini kırıp büyük avucunu başının altına aldığını hissettim ama dönüp ona bakmadım. Odada ağır bir sigara kokusu, Karan'ın parfüm kokusuyla birbirine karışarak çok daha baskın bir koku haline gelmişti.

"Büyükbabam," dedi garip bir ses tonuyla. "Şimdi daha mutludur, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniyeyi hislerimin göğsüme oturması için hislerime ayırdım. Ardından, "Sen de biliyorsun, o olmak istediği kadının yanında, olmak istediği şehirde kaldı," diye mırıldandım. "Şimdi bu hikâyedeki en mutlu insan o."

"Bencil biraz," diye fısıldadı, tavanı izlediğini biliyordum. Baktığı yerde gördüğü şey olma düşüncesi tekrardan göğsümün altında uyanarak kanımın içinde yüzmeye başlamıştı.

"Deden mi?"

"Evet."

"Neden bencil olduğunu düşünüyorsun?" Yavaşça kıpırdandım ama ona doğru dönmedim. "İlk kez mutlu olduğu için mi?"

"Beni bu evde yalnız bırakmak onun için çok zordu," dedi, sesi düşünceliydi. "Kayseri'ye döneceği zaman hep içine dert olurdu beni burada bir başıma bırakma düşüncesi. İzmir'e gidip onu gördüğünde, beni bu evde bırakma düşüncesi tek bir an olsun onu rahatsız etmedi. Arkasına bile bakmadan gitti."

"Artık arkasına bakmasına gerek olmadığı için yaptı bunu," diye fısıldadım, ona doğru dönüp bu kez onun olduğu tarafa bakarak cenin pozisyonunu aldım. Gözlerini kısaca bana dokundurdu ama hâlâ düz bir şekilde yatıyordu ve eli düşündüğüm gibi başının altında duruyor, geniş pazısındaki mavi damar yavaşça atıyordu.

"Öyle mi?"

"Öyle," dedim hiç düşünmeden. "O herkesten önce, kendinden bile önce yalnızca seni düşündü."

Gözlerini yüzümde gezdirdi, cevap vermedi.

"Sonra bir gün, seni onun kadar düşünen birinin varlığını gördü. Belki de sırf bu yüzden, bir kez olsun kendini düşündü."

"O kişi sensin," dedi gözlerini tavana çevirerek.

"Evet."

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu ama gülmedi, burnundan verdiği sert nefesin ılık sesi kulaklarımda dolanırken gözlerimi profilinden çekmeden, babasını izleyen küçük bir kız çocuğu gibi ilgiyle onu izlemeye başladım. Babamı ilgiyle izlediğim zamanlar olmuştu, ona kırgın olmama, ondan korkmama rağmen bir köşeye otururdum ve onu önünde hesap makinesiyle hesap yaparken izlerdim. Küçük bir not defterine rakamları dizer, o rakamları sayılara dönüştürürdü. Bazen kafasını kaldırıp kısaca bana bakar, ifadesiz gözleri uzunca yüzümde dolaşırdı ve sonra tekrar önündeki deftere inerdi; o zamanlarda gidip onun yüzünü avuçlarımın içine alıp sakallarını okşamak isterdim ama hiç cesaret edememiştim.

Elimi yavaşça uzatıp Karan'ın yanağına dokundum, parmaklarım sakallarının arasına gömülünce yutkundum, aynı anda onun da yutkunduğunu gördüm ama bana bakmadı. Normalden çok daha uzun olan kirli sakallarının içine gömülen parmaklarımı hafifçe hareket ettirdim; harflerin üzerinde hareket edip kelimeleri birleştirerek bir bütün haline getiren o parmaklar gibi...

"İyiyiz?" dedim sorar gibi.

"Değiliz." dedi dürüstçe. Yanağını parmağıma itti, parmaklarım sakallarına biraz daha gömüldü. "Ama yanındayken hiç kötü de olmadım."

Gülümsedim, bu içtendi, zorlama yoktu, olduğu gibiydi. Yan gözle bana baktı, o da benim gibi gülümseyince parmağım yanağının boşluğuna saplandı. Gözlerim gözlerine bir kanca gibi geçti. Karan kollarını bana doğru uzatıp bana sardı, beni kollarıyla kenetleyip kendine doğru çekti.

Yanağımı onun göğsüne bastırıp kollarımı ince beline sararken, aslında bizi çok daha yorup yaralayacak olan o günlerin takvimin ilerleyen sayfalarında saklanmış bizi izliyor olduğunun farkındaydım. Zaman öyle bir canavardı ki, bedeni takvim yapraklarından, gözleri saattendi ve saatin kadranında hain bakışlarına yer vermişti; o canavar buradaydı, bazen gücünü kaybetse de şu an bizden daha güçlü bir şekilde karşımızdaydı.

Uykuya dalarken o canavarın saldıracağı anı düşünmemeye çalıştım.

Karan'ın da o canavarın odanın içinde dolaştığını bildiğine öyle çok emindim ki...

8. YANSIMA

Birini elini kana bulamadan öldürmek istediğin zaman, onu kendisini sevdiğine inandır ve sonra izle. Elini bile sürmene gerek kalmayacak. Bunu öğrendiğimde sadece on üç yaşındaydım, babam yağmurun altında bulduğu yavru bir kediyi bahçemize getirmiş, kediye biraz süt vermiş ve onu saatlerce sevmişti ama eve almamıştı; sonra içeri girdi, kedi gitmedi ve oturduğumuz sokaktan çok araba geçerdi.

Yavru kedi o günün akşamı ezilip öldü.

Babam o gece çok ağladı, duymadım sandı, duymadılar sandı. Kimse duymadı belki ama ben duymuştum.

Eğer kediyi bulduğu yerde bıraksaydı belki bu olmayacaktı ama kediyi onu sevdiğine inandırmıştı. Sevildiğini düşünen kedi gitmemiş, bırakıldığı yerde onun için geleceğini düşündüğü kişiyi beklerken ölmüştü.

Babam tanıdığım en merhametli katildi; elinde sevgi adını verdiği bir bıçak tutuyordu ve o bıçağı en çok onu sevenlere saplamayı seviyordu.

Birini sevmek, o kişinin yapacağı tüm kötülükleri kabullenmek demekti ve kabullenilen tüm kötülüklerin içinde kendi ölüm fermanının altında da imzan parlardı.

Önünde durduğum bina biraz eskiydi ama pencereleri yeni takılmıştı, binanın demode görüntüsünün aksine pencereler pahalı ve temiz duruyordu. Avucumda tuttuğum kâğıdı buruşturup kimono model sarı ceketimin fermuarlı cebinin içine koydum, kâğıdı bırakmadan hemen önce buruşturup bir top haline getirmiştim.

Gri yağmur bulutları dağların ardında toplanarak yükselmiş, içinde bulundurduğu gözyaşlarını yeryüzüne dökeceği anı kollamaya başlamışlardı. Hemen arkamda cadde vardı, dar olmasına rağmen iki araç yan yana ilerleyebiliyordu. Caddenin karşısındaki kaldırımda Sergen'in aracı duruyordu,

Sergen aracın içindeydi ve gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Binanın demir kapısını itip içeri girdim, apartman boşluğu boya ve tiner kokusuyla boğulmuştu; duvarlardaki hardal rengi boyanın üzerinde beyaz kireç darbeleri vardı. Basamakları dar merdivenleri yavaşça tırmanmaya başladım, önünden geçtiğim iki dairenin kapı numaralarına ve hemen önünde duran ayakkabılara bakmıştım.

İki dairenin de kapılarının önü ayakkabılarla doluydu. Aile. Boş bakışlarımı bir üst kattaki dairenin önüne çevirdiğimde orada yalnızca tek bir ayakkabı olduğunu gördüm. Gözlerimi kaldırıp daire numarasına baktım.

19...

Bu dairede yaşıyordu.

Buraya gelme düşüncesi ne kadar doğruydu bilmiyordum ama özellikle Yaşar amcayı da kaybettikten sonra fikirlerimi sakladığım zihnimin o gizli odasının kilitlediğim kapısının anahtarı kapının arkasında kalmıştı. Şimdi diğer tüm düşüncelerim artık rahatlıkla o odanın kapısını açıp içeri girebiliyorlardı.

Eğer içimde hâlâ öldüremediğim o sevgi olmasaydı, şu an burada olmazdım.

Bu şehirde bile olmazdım.

Düşüncelerin susmadığı o zaman diliminde kapıyı izliyordum. Kapının üzerinde altın renginde yazan sayıyı izlerken zihnimde sayısız olay örgüsü, sayısız görüntü, filmi yanmış bir bobinin içinde kesik kesik oynuyordu. Elimi kaldırıp yumruk yaptım ama o yumruğu önümde duran kapıya vuramadım.

Oysa ben bu yumruğu kendi göğsüme vura vura kendi içimde çığlık çığlığa çok kez bağırmış, çok kez ağlamıştım.

Kendi göğsünü kırarcasına döven yumruklarım, şimdi nasıl oluyordu da bir kapıya dokunmaktan bile ölürcesine çekiniyordu.

Havada duran elimi enseme götürüp ensemi ovdum ve etrafıma bakındım, sonra da zile basıp gözlerimi tekrar kapıdaki sayıya sabitledim. Kapıyı açmamasını diliyordum. Bunu dilemek yerine buraya gelmekten vazgeçebilirdim ama ruhumun içindeki sancıya söz geçirememiştim. Şimdi ruhumdaki o sancı, kendini var eden zehrin birkaç adımdan oluşan mesafe kadar uzağındaydı ve bu onun kıvranmaktan ziyade, panzehir dilenen gözlerle kapıyı izlemesine neden oluyordu.

Nasıl oluyordu da zehrin bu kez panzehir olabileceğine inanıyordu?

Sancıyı küçük bir çocuğa benzetiyordum, kandırılması da eğitilmesi de çok daha kolaydı. Küçük çocuklar acıdan kıvransalar bile acı çekmediklerine inandırıldıklarında çıtlarını çıkarmazlardı.

Kapı yavaşça aralanınca kirpiklerim bir anlığına gözlerimin üstünü örttü ama bu bir saniye bile sürmeyen acı dolu bir eylemdi; gözlerimi hızla

Açılıp açılan kapının ardında beni izleyen o yüzün sahibine baktım.

Babama baktım.

Beni özgür bırakmasına öyle çok ihtiyacım vardı ki.

Kurumuş kan rengi gözlerindeki kahverengi gölgeler öyle çok büyümüştü ki, tüm çehresini kaplayarak yüzünü acı renklerle boyanmış bir tabloya çevirmişti. Uzun tırnaklarımı avucumun içindeki çizgi mezarlarına saplayarak olabildiğince onun gibi, olabildiğince ona benzeyen gözlerle onun gözlerinin içine bakmaya başladım. Bana baktığında aynaya bakmış gibi hissettiğini biliyordum. Bana baktığında kendine ait bir yansıma görüyordu.

"Kızım?" diye fısıldadı, apartman boşluğunda yankılanan sesi kulağıma ilk kez bu denli zayıf gelmişti. Sakalları uzamış, yüzünün tarlasında yabani otlar gibi büyümüşlerdi; sakalları artık neredeyse bembeyazdı, koyu renk sakallarının sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Saçları da beyazdı ama sakallarına oranla saçları çok daha koyu renkli görünmüştü gözüme. Üzerinde beyaz, kısa kollu bir tişört vardı ve altında da siyah, ütülenmediği için çizgileri yok olmuş kumaş bir pantolon vardı; tişörtünün eteklerini pantolonun içine sokmuştu.

Yıllar önce korkarak sevdiğim adam, şimdi karşımda bana korku ve sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

Hâlâ kapının kulpunda duran elini kapıdan telaşla çekti. Karşımda heyecanlı bir çocuk, her şeyini kaybetmiş bir adam gibi duruyordu. Ona doğru bir adım attım, içeri geçmem için sırtını açtığı kapıya yasladı ama içeri girmek yerine onun yüzüne, benimkinin bir kopyası olan kahverengi gözlerine baktım.

"Baba," diye fısıldadı beş yaşındaki Asi Merve, diğer Merve de ben de sessizdik, konuşan oydu ama kelimeleri benim sesimde can buluyordu.

"Kızım," dedi babam bir kez daha. Kahverengi gözlerinin saniyelere sığmadan kan çanağı haline geldiğini gördüm.

Burnumun direğine düşen yıldırımın ismiydi özlem; gözlerimdeki kahverengi fırtına bulutlarının içi, şeffaf renkte nefret yağmurları saklıyordu ama ne o özlem denen yıldırımın ışığını ona göstermek, sesini ona duyurmak istiyordum ne de öfke denen yağmurun suları onu ıslatsın istiyordum.

Ona sapladığım bıçağın ikimizin arasındaki bağı tamamen koparacağını düşünmüştüm oysa.

Neden o bağ hâlâ ikimizin arasında gergin bir şekilde duruyordu ve bebek bir lastik gibi ondan uzaklaşmaya çalıştığım an daha şiddetli bir şekilde ona çekiliyordum? İşte bunu ben de bilmiyordum.

O benim hayatımı mahveden adamdı.

O benim babamdı.

O kadar çok can vermiştim ki, canımı acıtıp duran bir diğer canı kay-

betmekten de korkar hale getirilmiştim. Canımı acıtan kişinin de bana ait bir can olduğunu kabul ettiğim an, kendi kendinin üzerinden geçerek kendini darmaduman etmiş bir kasırga olduğum andı.

Ona sarılmak isteyen tarafım, onu öldürmek isteyen tarafımın boğazına ellerini sarmış, o tarafın nefesini kesmek istercesine onu boğmaya başlamıştı ama tuhaf olan şuydu ki, onu öldürmek isteyen tarafımın elleri de ona sarılmak isteyen tarafımın boynuna sarılı haldeydi. İlk nefesi kesilen taraf hangisi olacaktı bilmiyordum.

Neden burada olduğumu bilseydim eğer ve elimde bir silah olsaydı, burada, bu kapının önünde, onun gözlerinin içine bakarken kendi kafama sıkardım. O kadar doluydum ki boşlukta ve o kadar boştum ki tüm bu kalabalıkta. Ben aslında kimdim? Gerçekten Asi Çakıltaşı mıydım? Hâlâ o kız mıydım?

"Ne oldu?" diye sordu babam cevapsız, sadece onun gözlerine baktığım için tedirgin olmuş gibi. Bana doğru sokulunca duraksadım, o da duraksadı. "Asi," dedi sarsılmama neden olan bir sesle. "İyi misin?"

"Değilim," diye fısıldadım, sesim çok zayıftı ama duymuştu. "Ben iyi değilim," dedim. "Ben iyi değilim, baba."

İnsanların davranışları değişirdi, özü belki değişmezdi ama üstünde durdukları sahnede bazen rolleri değişebilirdi. Ben babamın gözlerinde gördüğüm duyguları kendi içsel çatışmamda yaralıyordum. Tüm geçmişi sırtımda bir yük gibi taşıyıp geleceğimi mahvetmek istemiyordum artık.

"Asi," dedi babam bana doğru uzanarak ama bana dokunmadı, yasaklı bölgede olduğunun farkındaydı, sınırı geçmemesi gerektiğini kendisi de biliyordu.

Gözlerine bakmaya devam ederken, "Baba," diye fısıldadım. "Sen iyi misin?"

Beklemediği bu soru onun ruhunu ele geçirmiş bir kanser gibiydi, çok hızlı bir şekilde ilerleyerek onu ölümün kıyısına sürüklemeye başlamıştı. Güçsüz bedenini kapının yanındaki duvara yasladı, artık o da tuttuğu o evin dışındaydı. Büyük elini alnına koyup gözlerini yumdu, yorgun görünüyordu.

"Baba?" dedim sorar gibi. "İyi misin?"

Kaşları çatıldı. "İyiyim," dedi, sesi aksini söylüyordu. Sesi ve kelimeleri bir değildi; kan uyuşmazlığı yüzünden birbirlerini reddederek zehirliyorlardı.

Kaşlarımı kaldırıp, "İyisin?" dedim sorar gibi. Gözlerim bedeninde gezindi. Acaba o bıçağın bıraktığı yara izi çok belirgin miydi? İstesem bana o yarayı gösterir miydi? O yarayı bana gösterse, açtığım yara, açtığı yaralardan utanır mıydı? Yoksa açtığı yaralarım mı utanırdı ona açtığım yaradan? Hangisi daha büyüktü? Hangisinin izi çok daha fazla yer kaplıyor, çok daha fazla sızlıyordu?

"İyi olmaya çalışıyorum," dedi boynu bükük bir sesle. Bir insanın sesinin bile boynu bükülebilirdi; bunu ilk kez annemde görmüştüm. Annemin sesi, onu tanıdım tanıyalı hep boynu büküktü.

Ona doğru bir adım daha atınca aramızdaki mesafe en uç seviyede azaldı. Kahverengi gözlerinin gözlerime dokunmasını istiyordum ama o bu eylemden kaçınıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kollarını iki yana indirip başını duvara yasladı.

"Beni affedemiyorsun, değil mi?" diye sordu. Soğuk bir tipide, küçücük ayaklarını ve ayaklarım kadar küçük bedenimle tek başıma yürümek zorunda bırakmıştı beni. Sırtımda kendimden ağır bir çanta vardı, bu çantayı kendi elleriyle doldurup yine kendi takmıştı benim sırtıma. Onu bu yüzden mi affedemiyordum?

Annemi sevmemişti. Belki sevmişti ama yeteri kadar sevmemişti. Aldatmış, hor görmüş, annemi kendi kendisine kırdırmıştı. Bunun için mi affedemiyordum onu?

Ablamın yanaklarından akan gözyaşlarını tepkisizce izlediğim geceler kimsenin göremeyeceği kanları kendi yastığıma kustuğumdan mı affedemiyordum yoksa onu?

Yoksa bedenime armağan ettiği, onun avucundan kopup gelen darbeler yüzünden miydi bu kırgınlık, bu affedememe hali? Bir kedi yavrusunu koskanmama neden olduğu için mi affedemiyordum ben onu? Ben babamı neden affedemiyordum?

Annemi öldürdüğü için mi?

Beni, bizi, bir gün tekrar olabileceğini düşündüğüm ailemizi öldürdüğü için mi affedemiyordum babamı?

Ben babamı, babama benzediğim için mi affedemiyordum?

Ben babamı, kendimi affedemediğim için mi affedemiyordum?

"Ben kimim, baba?" diye sordum, cansız sesim onun bile diriltemeyeceği kadar ölüydü; nabzı durmuş, kanı kurumuş, bedeni çürümüştü.

Bana öyle derin, öyle dibe çeken gözlerle baktı ki, eğer gözlerimi gözlerinden uzağa taşımasaydım tekrar o derinliğe düşer, tekrar o dibi bulup o dibin içinde onun için ağlamaya başlardım.

Biri için, birine ağlamak...

Ben babam için babama ağlamış mıydım?

Ben babam için gizli gizli Tanrı'ya ağlamıştım.

Yaşar amcanın biri diğerinden kısık bakan gözleri aklıma gelince gözlerimi yumdum, onun cümleleri zihnimin içinde tekrar etti: *Sen kendini ne zaman affettin?*

Etmek istiyordum. Artık kendimi affetmek istiyordum. İnanıyordum ki, kendimi affedersem herkesi affetmiş sayılacaktım. Kendimi özgür bırakmadığım sürece, içimdeki kırgınlıkları da ömür boyu bir tutsak gibi kendi

içimde gittiğim her yere taşıyacaktım. Taşınacaktım, şehir şehir gezecek, yepyeni yüzler görecek, yepyeni hayatların içinden geçecektim ama içimdeki o tutsak kırgınlıklar beni asla terk etmeyecek, gittiğim her yere benden önce yerleşecekti.

"Ben," diye mırıldandım. "Gerçekte kimim, baba?"

"Gerçekte mi?"

Başımı yavaşça sallayıp gözlerimi onun ayaklarına indirdim. Ayaklarında çorapları vardı, çoraplarının rengi siyahtı, kenarındaki lastikten şeridin üzerinde çorabın markası yazıyordu; beyaz harflerle. Dudaklarımı birbirine bastırıp babamdan gelecek olan cevabı beklemeye başladım.

"Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Bildiğimi sanmaktan korkuyorum," dedim dürüstçe. Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerim parçalanmış bir aynanın yere düşen kırıkları gibi bakıyor olsa gerekti. Belki de onun gözleri öyle bakıyordu. Gözlerim öyle çok benziyordu ki, asıl öyle bakan hangimizdik artık ayırt edemiyordum.

"Bildiğin kişisin," dedi hiç düşünmeden. "Sen hiçbir zaman başka biri olmadın. Her zaman olduğunu bildiğin kişiydin."

"Artık olduğumu bildiğim kişinin sesini duyamıyorum," dedim yorgun bir sesle. Babamın gözlerinde çok eskiden rastladığım bir ifadeyi yakalar gibi oldum; bu ifadenin ismi şefkatti, geçmişe aitti ama onu bana değil, o yavru kediye olan bakışından hatırlıyordum.

"Kafanın içini öyle çok fısıltıyla, öyle çok çığlıkla, öyle çok gürültüyle doldurdum ki, artık kendini duyamaman, içeride benden saklarken kaybettiğin kendini bulamaman o kadar doğal geliyor ki bana." Babam gülümsedi, yüzündeki çizgilerin eskiye nazaran çok daha fazla olduğunu şimdi fark etmiştim. Başını yavaşça iki yana doğru sallayıp söylediklerimi reddetti: "Beni susturduğun gün, içinde bana olan öfkeni, sevgini, kırgınlığını, dargınlığını, özlemini susturduğun gün, birbirinizi yeniden bulacaksınız."

Yavaşça yutkunup gözlerimi kendi ayaklarıma indirdim, verecek bir cevabım olmasını dilerdim ama yoktu. Haklıydı. Kendi suçunun, işlediği günahın altına girdiği vebalin o kadar farkındaydı ki, benim ağzımı açmamın hiçbir anlamı olmayacaktı.

"Asi," dedi babam. "Buraya neden geldin?"

Çok sesli bir şekilde yutkundum. Boğazımdaki tırnakların boğazımı çizerek aşağı indiği an çıkardığı o sesi babamın da duyduğunu biliyordum. Gözlerimi kendi ayaklarımdan çekmeden öylece dikilmeye, karşısında durmaya devam ettim. Karşısında yitiktim, kayıptım, yorgun ve tutsaktım; karşısına yeniden doğmak, yolumu bulmak, nefes almak ve özgür kalmak için dikilmiştim. Ama bunları ondan geri isteyebilecek gücü kendimde o kadar çok bulamıyordum ki, arkamı dönüp gitmekle, gözlerinin içine bakıp hesap sormak arasındaki darağacında ayaklarım yerden kesik şekilde havada

çalanıyordu.

Babama cevap vermeden evin içine bir adım atıp kapı eşiğinden içeri girdim. Babamın bana baktığını hissettim, girişte küçük bir hol vardı, holun ortasında kahverengi bir masa, masanın üzerinde bir sürahi, küçük bir küre ve kürenin içinde iki balık vardı; balıkların kuyrukları çok uzundu, iki taneydiler. Bir tanesinin rengi güneş sarısına yakın tonda bir turuncu, diğerinin siyahtı; kuyruklarını birbirlerine çarpa çarpa yüzüyorlardı. Kürenin dibinde biri beyaz, diğeri siyah iki inci, biri siyaha boyanmış diğer fembeyaz duran iki istiridye kabuğu vardı.

Merve ve Defne, diye fısıldadım içimden. Bu balıklar bizdik.

Balıkların içinde yüzdüğü küreye doğru ilerledim, masanın ucu tenime dokununca durup gözlerimi küreye indirdim. Balıklar kuyruklarını birbirlerine sürterek yüzmeye devam ediyorlardı. Babamın arkamdan içeri girdiğini fark ettim, sanki gideceğimi biliyormuş gibi içeri girerken kapıyı kapatmamış, açık bırakmıştı.

"Asi ve Ala," dedi babam bana yaklaşmadan arkamda dikilerek. "Kızlarım."

Titreyen alt dudağımı uyarmak için dişlerimi dudağıma geçirip başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Güzellermiş."

"Çok güzeldirler," dedi babam tıkanık bir sesle. "Bazen Ala, yani şu portakal renkli olan yaramaz, Asi'yi sinirlendiriyor. Asi de kafasını kürenin camına vurarak bana söyleniyor. Küre onlara yetmiyor, küçük biraz ama ikisini ayırmak da istemiyorum. Büyük bir küre de alasım yok hiç."

"Neden büyük bir küre alasın yok?"

"Büyük bir kürenin içinde birbirlerini kaybetmelerinden korkuyorum."

"Akvaryumun içinde birbirlerini kaybederler ama küre bir dünyaya benzer, baba," diye fısıldadım. Parmağımı küreye koyup balıkların irkilmesine neden oldum. Siyah olan balık bir süre parmağımı takip etti, ardından kürenin camına yaklaşıp yüzünü parmağıma yasladı. Yutkundum. "Ne kadar uzağa yüzerlerse yüzsünler, sonunda yolları hep birbirlerine çıkar."

"Yine de..." Babamın bana doğru bir adım attığını hissedince gözlerimi yumup onun adım sesini dinledim. "...onlar hep yan yana olsunlar, hiç birbirlerinden uzağa yüzmesinler istiyorum ben."

"Kavga ederler," diye mırıldandım.

"Ne kadar kavga etseler de onlar birbirlerini çok sever."

Gözlerimi açtım, kirpik diplerimi yakmaya başlayan gözyaşlarımı geri itmek için gözlerimi tavana dikip birkaç saniye kaşlarım havada bekledim. Parmağımı küreden uzaklaştırsam da balık olduğu yerden çekilmeden beni izlemeye devam etti.

"Onlara kahverengi, kızıla kaçan renkte kuyruğu olan daha büyük bir balık alıp yanlarına koymuştum. Akvaryumdaydılar o zaman," dedi babam

düşünceli bir sesle. "Birkaç gün onlarla yüzdü, birkaç gün sonra onu akvaryumun içinde ölü buldum. Ben de onlara küçük bir küre aldım."

Annemin o naif kıkırtısını duymuşum gibi irkilsem de tepki vermedim. Bunun yerine, "Belki onu da küreye koysaydın, bir şekilde yaşamanın yolunu bulurdu," diye fısıldadım.

"Belki de," dedi babam. "Ama o öldürdüğüm ilk balık değildi."

"Doğru."

"Asi," dedi babam bir kez daha. "Neden buradasın?"

"Sana yaptığım şey..." Yutkunmaya çalıştım ama bu kez başarısızdı, yutkunamamıştım. Başımı önüme eğip gözlerimi kıstım, kirpik diplerimde sızlayan gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordum. "Bu... Bu doğru değildi."

"Bunu bilerek yapmadın," dedi babam. "Bunu bilerek yapmadın ki."

"Yapmadın ki," diye fısıldadığımda anlamadığını biliyordum. "Ben neden sana benziyorum?"

"Hayır," diye karşı çıktı babam. "Unut bunu, asla düşünme, asla söyleme, asla böyle hissetme."

Bir elimi masaya bastırıp bakışlarımı babama çevirdim. Açık kapının arkasından birkaç yabancı geçti, üst kata tırmanan merdivenleri çıkmaya başladılar. "Söyle," dedim. "Eğer yanlışlıkla olmasaydı, bunu bilerek yapsaydım, yine böyle bakar mıydın gözlerime?"

Gözleri şefkatle kısıldı, yüzünde önceleri hiç rastlamadığım renklerin birbirine karışarak bir bütün oluşunu seyrettim. Başını yavaşça sağ omzuna doğru düşürdü. "Yapamazdın ki."

"Ya yapsaydım?"

"Nasıl yaptıklarım senin baban olduğum gerçeğini değiştirmiyorsa, senin de yapacağın hiçbir şey benim kızım, kanım, canım, yavrum olduğun gerçeğini değiştirmez." Gözleri artık gerçekten doluydu, ağladı ağlayacak gibi bakıyordu. Bu kapıdan çıktığım an, ben yine ondan gittiğim an, sarsıla sarsıla ağlayacağını şimdi bile onun gözlerine bakınca görebiliyordum.

"Baba," diye fısıldadım ona doğru dönüp bir adım atarak ona yaklaşırken. "Baba, içimde kırdığın çocuğu affet."

Donup kaldı. Bana bakıyordu ama büyük, hasarlı elleri titriyordu. Ona doğru bir adım daha attım.

"Baba, o çocuğu affet."

"Asi."

"Baba," dedim bir adım daha atıp. Şimdi burun buruna sayılırdık. "İçimde kalbi hâlâ babası için atan küçük kız çocuğunu artık affet."

Gözyaşları özgürce gözlerimden aşağı dökülmeye başladığında, aynı gözyaşları, tam karşımda, benim gözlerimden değil babamın gözlerinden dökülüyordu. Kollarımı aniden kaldırıp büyük bir şiddetle, bir fırtına, tek seferde vurup geçecek bir hortum gibi ona çarparak kollarımı onun boynuna sardım.

Yanağımı yanağına bastırarak sürtüp, yüzümü boynunun boşluğuna bastırdım; ona, ömrüm boyunca sarılamadıklarımı toplayarak hepsini kanatlarımın altında büyütüp dışarı bırakarak sarıldım. Boğazından bir inilti, hıçkırık koptu ve kollarını kaldırıp belime sardı; babam ağlıyordu, ben de ağlıyordum.

"Baba!" diye bağırdım gözyaşlarımın arasından. Titreyen ellerimi ensesine bastırıp, parmaklarımı ensesinde gezdirirken ağlamaya devam ediyordum. "Baba, beni affet..."

"Ben seni nasıl affedeyim, sen affedilecek ne yaptın ki?" diye hıçkırdı. Bana daha sıkı sarıldı; ruhum ruhuna idam ipi gibi geçti ama sadece onun ruhu değil, benim ruhum da onun ruhuyla aynı anda asıldı. Biz birbirimizin infazıydık. Biz birbirimizin karanlık yüzüydük. Biz kimsenin göremediği aynı kişiydik. "Affetme beni, kızım," diye inledi. Yüzünü saçlarımın arasına gömdü, gözyaşlarının ılık dokunuşlarını hissedebiliyordum. "Affetme beni. O kuyuda bırak beni, seni bıraktığım o kuyuda bu kez sen beni bırak, kızım. Affetme beni babam, affetme beni, Merve."

"Baba," diye hıçkırdım, artık sarsılıyorduk, ayakta duracak gücü tükenmiştik. "Baba, içimde kalbi hâlâ babası için atan şu küçük kız çocuğunu artık azat et." Kollarımı boynuna idam ipi gibi sarıp hıçkırdım. "Baba, beni artık özgür bırak."

Büyük elleri saçlarıma kaydı, başımı tutup beni bağrına bastı. Hem ağlıyor hem seviyordu beni. Hem ağlıyor hem de bu kez temelli gidiyordu benden. Bu onun beni ilk açık açık sevişiydi; gizli gizli hiç sevmiş miydi bilmiyordum ama onca gizlilikten sonra ben de ilk kez bu kadar açık seviyordum onu. Affedemiyordum onu. Onu affedebilmem için kendimi affetmem, onu affedebilmem için özgür olup ondan gitmem gerekiyordu.

"Özgürsün," diye fısıldadı saç diplerime doğru, sonra ıslak yüzünü saçlarıma sürterek geceden siyah saçlarımı öptü, kokladı, bir daha öptü. "Özgürsün, Asi."

Biz artık babamla birlikte olamazdık.

Ben özgürdüm.

Babam artık yoktu.

Ondan ayrıldığımda, bu ayrılığın yalnızca anlık gelişen fiziksel bir aktivite olmadığını biliyordum. Biz babamla gerçekten ayrılıyorduk. Artık bunun asıl gereken şey olduğunun ikimiz de farkındaydık. Bitmesi gerekiyordu, onun beni özgür bırakması, onun da kendi içinde özgür kalması gerekiyordu.

Yaşanmamış tüm güzel anıların zaten yaşanmamış olmasının verdiği rahatlıkla değil; yaşanmadığı gibi bir daha asla yaşanmayacağını bilmenin verdiği acıyla terk ediyordum.

Ellerimi tuttu, birkaç saniye öyle kaldık ama artık birbirimizin gözle-

rine bakmıyorduk. İkimizin de gözleri onun ellerinin içinde olan ellerimdeydi. Annemin gölgesi evin duvarlarındaydı, evin içinde bir hayalet gibi gezerken kanatlarından düşen bembeyaz tüyler ayaklarımızın etrafında birikerek yavaş yavaş yükselmeye, evi tüyden bir nehre dönüştürmeye başlıyordu.

"Git," dedi tekrardan, parmakları parmaklarımı okşadı. "Artık birbirimiz yokmuş gibi yaşayalım."

"Evet," dedim başımı sallayarak, sesim her tarafından çatlamış bir ayna gibiydi.

Ellerimi istemeye istemeye bırakıp bir adım geri attı, kafasını farklı bir yöne çevirip başını salladı. "Bir daha buraya gelme," dedi. Gelmemi hem istiyor hem de istemiyor gibiydi. Gelmeyi hem istiyordum hem de istemiyordum. Biz kararsızken bile birbirimize çok benziyorduk.

Terleyen avuçlarımı yumruk yapıp gözlerimi açık duran kapıya çevirdim. Gözyaşlarım artık kurumuş, yanaklarımın üzerinde soğuk izler bırakarak tenimi germeye başlamıştı. Burnumu yavaşça çekip bir adım geri attım ve kapıya doğru döndüm. Babam artık görüş alanımda değildi.

Adım atacak gücü bulamamanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Şu ana kadar, bunu gerçekten bildiğimi sanmıştım. Bilmediğimi, yeni öğrendiğimi, ilk kez böyle hissettiğimde, adım atacak gücü kendimde bulamadığımda anlamıştım. Ayak tabanlarımdan dışarı çıkmış uzun demirler, temellerimi onun olduğu yerin dibine atmıştı; adım atsam, kopacak olan ilk şey yine benim ayaklarım olacaktı.

"Dikkatli ol, baba," diye mırıldandım ezkaza güçlü çıkmayı başaran ama aslında boynunu bükmüş bir sesle. Kapıya doğru atmaya başladığım adımlarım, geride bıraktığım ayaklarım vardı. O kadar özgürdüm ki, artık geride bıraktığım ayaklarımın benim için bir anlamı yoktu. Olmasa da olurdu.

Onu gerçekten seviyordum.

Bir çocuğun babasını sevdiği gibi değil, bir kız çocuğunun babasını sevdiği gibi.

Eğer o zamanlar onunla yürümemi isteseydi, onunla yürürken ayaklarımın altında ezilecek olan hiçbir günah umurumda olmazdı; eğer o zamanlar onunla yürümemi isteseydi, cehennemde bizi bekleyen eve ondan önce ben girer, başımın üstündeki haleyi kendim söküp ateşlerin içine atardım. Çünkü kız çocuklarının en büyük zaafı da en büyük yarası da babalarıydı. Dünyanın en kötü adamı da olsa, o adam onlara yalnızca bir kez gülümsediğinde, kız çocukları yetiştikleri cehennemin bile cennet, ateşlerin içine çizdikleri seksek kutularına bastıkları ayaklarınınsa Tanrı'nın avuçlarında olduğunu düşünürlerdi.

"Dikkatli ol, kızım," dedi, sesi benim kırdığım aynadan düşmeye başlayan cam kırıkları gibiydi.

"Öğrendim, baba," diye mırıldandı diğer Merve, babam onu duymadı ama ben onun bir okyanusun dibinde boğulmak üzereyken bir şekilde suyun yüzeyine çıkardığı kafasını görebiliyor, nefes nefese yükselen sesini duyabiliyordum.

Adımlarım ondan ağır ağır uzaklaştı. Biraz evvel içeri girmek için geçtiğim kapı eşiğinden şimdi dışarı çıkmak için geçiyordum. Gözümden bir damla yaş daha aktı ama bu sessizdi, çıtımı bile çıkarmadan akan gözyaşımın özgürce çeneme doğru kaymasına izin verdim. Merdivenin tırabzanlarına dokunup aşağı doğru baktım, iki kat boyunca çıktığım merdivenler döne döne aşağı doğru iniyordu ve babam artık görüş alanımda değildi. Tırabzanlara daha sıkı tutunup gözlerimi yumdum, başımı havaya kaldırıp biraz bekledikten sonra gözlerimi açıp kara zorla merdivenleri inmeye başladım.

İçimde boynunu bükmüş, sırtını yüzüme örttüğü kapıya yaslamış, yerde oturan o beş yaşındaki Asi Merve'den, yüzüme örttüğü kapının arkasında dikilmiş hiç durmadan, nefes bile almadan özür diliyordum.

Küçük avuçlarını kulaklarına bastırmış, yüzünü yaralı dizlerine sürte sürte ağlıyor, benim sesimi bile duymak istemiyordu. O, o kadar küçüktü ki, özgürlükten korkuyordu. O, benim aksime özgür kalmak istemiyordu. Acı bile çekse, ait olduğu yerde kalmak istiyordu; oysa biz buraya ait değildik ve ben bunu küçük bir çocuğa anlatamıyordum. Çünkü küçük çocuklar, sadece onlara bir şeyleri doğru şekilde öğrettiğine inandığı insanların sözlerini dinlerlerdi. Beş yaşındaki Asi Merve'ye göre ben yanlış şeyler yapıyordum ve kötü bir kadındım.

Binadan çıktığımda hemen karşıda park halinde duran araca baktım. Sergen telefon ile konuşuyordu, beni fark etmemişti. Gözümden akan yaşları avuçlarımla sildikten sonra ıslanan avuçlarımı kotumun kumaşına sürüp kurutmaya çalıştım. O sırada Sergen kulağında telefonla bana doğru baktı, duraksayıp telefonun ucundaki kişiye bir şey söyledi ve telefonu kapatıp araçtan indi.

O bana doğru yürürken ben de aynı şekilde ona doğru yürüyordum. Bir araç neredeyse bana çarpacaktı ama son anda durduğu için ezilmekten kıl payı kurtulmuştum Kanadımı açıp uzaklara doğru çırpmaya da başlasam, olduğum yerde kanatlarım tabut kapağı gibi sırtımda kapalıyken de dursam, biliyordum ki benim kanatlarım kırılmak için omuzlarımdaydı.

Sergen beni omuzlarımdan tutarak kenara çekti, çatık kaşlarla araç sahibine baktı. Oysa suçlu olan bendim, aracın önüne kendim atlamıştım. Araç sahibi, Sergen'in bakışlarını alttan alarak aracını tekrar çalıştırdı ve yanımızdan geçip gitti.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Sergen, söylediği şey ona donmuş gözlerle bakmama neden olmuştu ama o gözlerimdeki cansızlığın nedenini bilmediği için yalnızca bana baktı. "Evde miydi?" diye sordu.

"Evdeydi."

"Konuştunuz mu?" diye sordu bu kez.

"Biliyor musun, ilk kez konuştuk."

Ela yansımalı açık kahverengi gözleri gri bulutların yansımasıyla gripgri görünen bir kahveye dönmüştü. Bana beni anladığını, beni anlamanın bir kanser olduğunu, çaresiz bir illet olduğunu belli eden gözlerle baktı. Elini ağır bir hareketle omzumdan çektikten sonra, "En azından konuşabilmişsiniz," dedi yalın bir sesle.

"En azından," diye onayladım onu, başımı da sallamıştım. Yanan gözlerimi Sergen'den uzaklaştırıp binaya çevirdim. Kirpiklerim hâlâ ıslaktı, yanaklarımın yüzeyini ıslatan gözyaşlarım da hafif esintinin yanaklarıma çarpmasıyla yanaklarımın gerilmesine neden olmuştu.

"Peki sana ne dedi?" diye sordu Sergen, normalde çok soru sormaz, hatta neredeyse hiçbir konu hakkında yorum yapmaz ve konuşmazdı ama şimdi saf bir merakla yüzümü izliyordu.

Titreyen çeneme engel olamadan, "Beni özgür bıraktı," dedim, sesim de çenem gibi titriyordu ve bir anlığına kurduğum bu cümle bana öyle çok ağır geldi ki, kalbim ile mantığım arasında uçurum varmış gibi hissettim.

"Peki sen özgür kalmayı gerçekten istiyor muydun, Merve?" diye sordu Sergen, bu sorusu bir çığ gibiydi, önce üzerime yuvarlandı, sonra beni içine aldı ve ben içindeyken gitgide büyüyerek etrafa çarpmaya, çarptığı her yerde bana ait bir parça bırakmaya başladı.

Başımı sallayıp bunu onaylasam da içimdeki o beş yaşındaki kız çocuğunun bencil isteklerine de kulak tıkayamıyordum. "Eğer yaşamak, devam etmek için başka bir çarem olsaydı, o çareyi seçerdim, Sergen," dedim. "Benim tek çarem özgür bırakılmak."

"Özgürsün ya hani şimdi," dedi Sergen kaşlarını kaldırarak. "Peki şimdi yaşıyor musun, Merve? Şimdi, şu saniyeden sonra, devam edebilecek misin artık?"

Dudaklarımı ısırıp gözlerimi gökyüzüne çevirdim, kaşlarım havaya kalkmıştı ama bunu bilgiçlik taslamak için değil, gözyaşlarımı geri itmek için yapmıştım. "Evet," diye mırıldandım kırık hecelerle. "Artık devam edeceğim."

"Diğer soruma cevap vermedin."

Gözlerimi gökyüzünden çekmedim, bulutların lirik hareketlerini izlerken, "Eve gitmek istiyorum, Sergen," dedim, sesim, tıpkı ağır ağır hareket eden yağmur bulutunun göğsünde taşıdığı yağmurlar gibi içinde hüznü taşıyordu.

"Ağlamak istiyorsan ağlayabilirsin, ağladığını görmüyormuş gibi davranabilirim." Yamuk bir şekilde güldüğünü görür gibi oldum. "Biliyorsun, bazen Bedirhan'ın dediği gibi bir robottan farksız olabiliyorum."

"Bir robota göre fazla duygulusun." Ona baktım. "Bugün de İzmir'e gideceğini düşünmüştüm."

"Türkan ile yalnız kalmak istediğini düşündüğüm için gitmedim. Hep başlarında dikiliyor olmam onu biraz sinirlendirebilir." Sergen yine o silik gülümsemesiyle baktı bana. "O huysuz ama mükemmel adamı sinirlendirmek istemem."

Titreyen çeneme rağmen Sergen'e gülümseyerek karşılık verdim. "Muhtemelen..." dedi bana doğru bir adım atarken. "...abim duyarsa kollarını kıracak ama..." Beni kollarının arasına çekti, başta ne olduğunu anlayamamıştım ama ne olduğunu keşfedince ben de kollarımı güçsüzce onun bedenine sardım. "...buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedim yalnızca. Kısa süre de olsa birbirimize sarılmıştık ve bu benim Sergen'e ilk sarılışımdı. Araca bindikten sonra araç sokaktan uzaklaşana kadar konuşmadık. Yağmur çiselemeye başlamıştı.

Ön cama gözyaşları gibi vurup kayarak inen yağmur damlalarını seyrederken ceketin cebine koyduğum adres kâğıdını cebimden çıkardım; buruş buruş olmuştu. Torpido gözündeki bordo çakmağı alıp kâğıdın ucunu tutuşturdum. Sergen bana bakmıyordu. Kâğıt bir kenardan başlayarak yavaşça yanmaya başlamıştı. Bu görüntü bana cehennemde usul usul ilerleyen ateşin yavaşça yutmaya başladığı bir bedeni hatırlatmıştı.

Sergen gözünü ön camdan ayırmıyordu. Mekanik bir hareketle çalışan sileceklerin gölgeleri yüzüne vururken, "Ona bu ihbarı kimin yapmış olabileceğini sordun mu?" diye sordu bana.

Başımı çevirip ona baktım. "İhbar?"

"O gece olan olayı bilen kişiden bahsediyorum. Bilip bunu ihbar eden kişiden bahsediyorum." Sergen yan gözle bana baktı. "Baban o kişiyi biliyor olabilir mi? Belki de oraya babanla birlikte gelen biriydi."

"Sanmıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bunu yapan kişinin babamı doğru dürüst tanımadığını düşünüyorum."

"Ama her kimse, seni tanıyor."

Sergen'e pürdikkat bakıp, "Arda olabilir mi?" diye sordum tek seferde.

Sergen duraksadı, başta hangi Arda'dan bahsettiğimi anlamıyormuş gibi baksa da sonunda jetonu düşmüş olacak ki, "O ne alaka?" diye sordu.

Omuzlarımı silkip gözlerimi ön cama çevirdim. "Bilmiyorum, yalnızca tahmin."

"Elle tutulur bir ipucu olmadığı sürece düşündüğümüz her isim yalnızca bir tahminden ibaret olacak."

"Doğru," diye fısıldadım.

"Bunu abime söyledin mi?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp kaşlarımı çattım. "Zaten Arda'ya fena halde kuruldu. Böyle bir şeyin bir tahminden ibaret olması bile onu çileden çıkarır."

"O zaman ben şu Arda'nın ne haltlar yediğini bir araştırayım."

"O adam çok sinsi, senin araştırdığını fark ederse daha farklı şeyler yapabilir."

Sergen kaşlarını kaldırdı. "Ben birini araştırırsam, araştırdığım kişi bu hayattaki varlığımdan bile bihaber olur."

"Arda seni tanıyor."

"Sadece adımı ve yüzümü biliyor," dedi Sergen, gözlerini altımızda akıp giden yola çevirdi. "Kim olduğumu bilmiyor."

Sessiz kalıp avucumdaki külleri parmaklarımla ezerken Sergen'in profilini izledim. Yüzünde tanımlayamadığım renkte duygular vardı. Hem hiçbir şey hissetmiyor gibiydi hem de hissedebileceği her şey boğazını aşmış ve yüzünü içine yutmaya başlamıştı sanki.

Eve geldiğimizde bahçede daha önce hiç görmediğim bir aracın park halinde durduğunu fark etmiştim. Sergen beni bahçe kapısının önünde indirmiş, gazetecilerden saklama gereği duyduğu aracı sokağın sonuna park etmeye gitmişti. Bahçede yavaş adımlarla ilerliyordum, gözlerim havuza kaydı ve limon ağaçlarından düşen yaprakların rüzgârla savrularak havuza düştüğünü, havuzun durgun suyunun yüzeyinde bir sandal gibi yüzmeye başladıklarını gördüm. Yağmur damlaları havuzun içine düşmeye başladı ve limon yaprakları her bir damlada suyun içine bir batıp bir çıkmaya başladılar. Gözlerim tekrardan o yabancı araca doğru kaydı, bu büyük, siyah bir cipti.

Giriş kapısının önüne gelince anahtarları yanıma almadığımı fark edip yüzümü ekşittim. Zile bastıktan sonra kapıya yavaşça tıklattım, ardından gözlerim büyük, cam duvara kaydı ama içeride kimse yok gibi görünüyordu. Bir ayak sesi duydum, devamında kapı yavaşça aralandı ve yere indirdiğim bakışlarımı usulca havaya kaldırıp kapının diğer ucundaki bedenin sahibine baktım.

Solgun bir güneşe, sönmemek için yavaş bir nabız gibi çarpan közün içindeki aydınlıklara benzeyen bal rengi saçlar dikkatimi çeken ilk ayrıntıydı. Saçları omuzlarındaydı, düz ve ince telliydi, ince telli olduğu için biraz daha seyrek bir görüntüye sahipti. Sivri bir çene, zayıf bir yüz, küçük, yuvarlak, kalkık bir burun ve büyük dudakları tamamlayan iri, çekik ela gözler tüm yüzünü oluşturan konutlar gibiydi.

İnce parmaklarının arasında bir su bardağı tutuyordu, su bardağının içinde bir dilim limon vardı. Kızın belirgin elmacıkkemiklerinin dışarı doğru gerildiğini gördüm, iri gözleri daha da irileşti ve yüzünde hiçbir şey değişmese de gözlerinde fırtınalar kopmaya başlamıştı. Parmaklarının arasında tuttuğu bardak ellerinin arasından kayıp düşerken ne ben ne de o bir adım geri çekilmedik. Bardak ikimizin ayaklarının dibinde büyük bir gürültüyle patladı ve ikimiz de o patlama sesiyle yavaşça irkilip birbirimize

şok olmuş gözlerle bakakaldık.

Bir balığın ağzı, diğer balığın pullarıyla doldu; balığın ağzı parçalandı. Bana görmemesi gereken bir şeyi, görmekten umudu kestiği bir şeyi görmüş gibi bakarken diğer balığın pullarıyla ağzını paramparça eden balık oydu.

"Lavin!" dedi içeriden tanımadığım, boğuk ve kalın bir ses. İrkilerek gözlerimi kızın bal rengi gözlerinden ayırıp omzunun arkasında beliren diğer yüzün sahibine çevirdim.

Kızdan bir, iki kafa boyu kadar uzun bir adamdı bu. Kemikli bir yüzü, çekik fakat içi iri kahverengi gözleri, düzgün bir burnu ve ince dudakları vardı; gözlerimiz buluştuğu anda adamın yüzündeki ifadenin çok büyük bir hızla değişerek, okyanusa damlayan kan gibi tüm yüzünü bulandırmaya başladığını gördüm. Adam adının Lavin olduğunu öğrendiğim kızın omzuna dokundu ve bir an durduğu yerde sendeler gibi olduğunu gördüm.

Kafam karışmış şekilde karşımda duran bu iki yabancıya öylece bakarken Karan'ın sesini duydum ama gözlerimi kızın yüzünden ayıramıyordum. "Sorun ne?" diye sormuştu Karan, ardından diğer adamın koluna dokunup kafasını dışarı uzatmış ve beni görünce ifadesi yumuşamıştı. "Gelmişsin."

"Geldim," diye mırıldandım Karan'a çevirdiğim gözlerimde soru işaretleriyle ona bakarken. Kız, sesimi duyunca irkilip sırtını arkasındaki adamın göğsüne bastırdı.

"Kartal," dedi Karan çenesiyle adamı işaret ederken. "Dedemin bahsettiği arkadaşım."

Sırtımı verdiğim bahçeye yağan yağmur hızlanmıştı. Başımı yavaşça salladım.

Kartal, Lavin'i omzundan tutup yavaşça kapının önünden çektikten sonra gözlerini bana çevirip, "Merhaba," dedi. Büyük elini bana doğru uzattığını fark ettim, gözlerim eline doğru kaydı, ardından tekrar yüzüne bakıp birkaç saniye bomboş gözlerle onu izledim. Sonra elimi eline kaydırıp onunla tokalaştım. "Kartal," dedi kısaca kendini tanıtır gibi.

"Merve," dedim durgun bir sesle.

Kız kapıya yaslanmış sadece beni izliyordu ve Tanrı şahit ya, sanki ayakta bile zor duruyordu. Kartal elini elimden çekmeyince ben elimi geri çekip ona garip garip baktım. Kartal yutkunup gözlerini yumdu, gözlerini tekrar açtığında artık bana değil, Lavin'e bakıyordu. "O da Lavin," dedi kısık bir sesle.

Başımı sallayıp kıza baktım, kız zaten bana bakıyordu. "Merhaba," diye fısıldadım, sesim soğuktu ama kızın bakışları güneş gibiydi, elimi uzatıp güneşi söndürmekten korkuyordum.

Kız yalnızca başını salladı, bana elini uzatmadı, ben de ona elimi uzatmadım.

İçeri girene kadar bir daha kızın da adamın da yüzüne bakmadım. Kız, büyük ihtimalle benim yaşlarımdaydı, benden en fazla bir ya da iki yaş büyük olabilirdi. İnce, uzun bir kızdı, yan yana durduğumuzda aynı boyda göründüğümüze emindim. Salondaki büyük koltuklardan bir tanesine oturdum, Karan da hemen yanımdaki boşluğa oturdu ve kız ile adam karşılıklı duran tekli koltuklara yerleştiler. Toprağı kazıp içinden ceset çıkaran bir sessizlik yaşandı.

Kartal boğazını temizleyip, "Tekrar başın sağ olsun, kardeşim," dedi, bunu söylerken gözleri zeminde dolaşıyordu. Karan'ın durgun bakışlarını kaldırıp adama sabitlediğini fark ettim. "Yaşar amca farklı bir adamdı."

"Eyvallah. Öyleydi."

"Beni arayıp çağırdığında durumun senin açından kötü olduğunu düşünmüştüm, seni beklediğimden daha iyi halde buldum."

"Aksini düşünmen bile çok saçma olurdu, kardeşim," dedi Karan, elini dizime koydu ama bunu bilerek değil de bir refleks olarak yapmıştı sanki. Gözlerimi dizimde duran eline indirip onu dinlemeye devam ettim. Her nedense diğer koltukta oturan kızın kafasına taktığı şeyi bilmesem de ben de kafama bilmediğim o şeyi takmıştım ve sanki aramızdaki kısa mesafeye rağmen ortamızda bir uçurum büyütüyorduk.

"Yine de telefondaki sesi endişeli geliyordu."

"O benim için ne zaman endişelenmedi ki?" diye sordu Karan. "Hayatının son yirmi yedi senesini benim için endişelenerek geçirdi."

"Bence bu özel," dedi Kartal boğuk bir sesle. "Senin için endişelenmesi."

"Evet," dedi Karan. "Öyleydi."

"Sen de hiç değişmemişsin," dedi Kartal aniden.

"Derken? "

"Hâlâ barış istiyorsun ama barış için savaşıyorsun."

Karan'ın dudağında küçük bir kıvrım belirdi, bu kıvrımda benim anlayamadığım ama gördüğüm kadarıyla Kartal'ın çok iyi anladığı bir şey gizliydi. İkisinin arasında süregelen sohbet uzundu, Lavin ve ben sessizdik. Kartal'ın gözleri Lavin, ben ve Karan arasında turluyor, ne zaman bana dokunsa duraksıyor, Lavin'e dokunduğundaysa derinleşiyordu. İkisinin sevgili olduğuna emindim, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüğümden beri bu düşünce kafamda altın harflerle kazınmış, netlik kazanmıştı.

"Burada bana ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum," demişti Kartal muhabbetin son demlerinde. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ aynı zıpkın gibi olan Karan'sın. Bıraktığımdan bir farkın yok."

"Yok mu?" Karan kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hiç mi?"

"Sana söyledim, o şey dışında bir farklılık yok. Bahsettiğim şey sana epey yakışmış," dedi Kartal, yamuk bir gülümsemeyle Karan'a baktıktan sonra gözlerini Lavin'e çevirdi. "Gitsek iyi olacak, İstanbul pek de yakın sa-

yılmaz."

"O kadar yoldan ateş almaya mı geldin?" diye sordu Karan. "Evi görmüyorsun galiba? Bu evde senin araban için bile bir oda var."

Kartal yüzünü buruşturdu. "Hâlâ çok ukalasın."

"Hayır, kendimi beğeniyorum yalnızca," diye takıldı Karan.

Bir şekilde Kartal ve Lavin'i burada kalmak için ikna etmeyi başarmıştı. Benim için sorun yoktu, kendimi odaya kapatacaktım ve yabancılarla olan bağlantımı istediğim ölçüde kesebilecektim fakat Lavin'in burada olmaktan pek mutlu görünmediğini söyleyemeyecektim.

Üzerimi değişmek için üst kata çıktığımda Karan misafirleriyle birlikte alt katta kalmıştı. Muhtemelen Sergen ona nerede olduğumu, neler yaşandığını adım adım haber vermişti ama yine de Karan şimdilik sessizdi; bunu, misafirleri olmasına bağlıyordum. Benim için hava hoştu, bu konu ile ilgili soru sormaması benim lehime bir hareket olurdu ve elbette işime gelirdi. Kendimi ılık suyun altına bırakırken durmadan bunu düşünmüştüm. Durmadan o evi, durmadan o küreyi, durmadan o istiridye kabuklarını, durmadan o incileri, durmadan o balıkları ve durmadan babamı.

Son kez olduğunu bildiğin şeylerin enkazı seni devamlı olarak takip ederdi.

Islak saçlarımın suyunu önümdeki lavabonun beyaz tezgâhından içeri sıkıp giderken usulca süzülerek yok olan su damlalarını izlerken, yüzümü sapsağlam ve dipdiri tutan kemik sanki eriyordu da ifadem de saçımdan akan sularla birlikte lavabo giderinden akıp gidiyordu sanki. Dört parmağımı birleştirip saçımı etrafına doladım, tekrar sıktım ve son kez sularını akıtmasını sağladıktan sonra kafamı kaldırıp karşımda buğulu duran aynaya baktım. Yüzüm tam olarak seçilmiyordu, yansımamı göremiyordum; bir gölgeden, buğulu bir siluetten ibarettim.

Bir an aynanın diğer ucunda bana bakan o buğulu siluetin kim olduğunu düşündüm. Zihnimde yine aynı soru belirdi: Ben kimdim?

"Asi?" dedi o tanıdık, beni tüm sıkıntıların içinden ensemden tutarak çekip çıkaran sesin sahibi. Kapının diğer ucundan sesleniyordu. Omzumun üstünden kapıya baktım. "İyi misin?" diye sordu kalın ama naif sesiyle; böylesine kalın, erkeksi, pürüzlü ve yaşanmışlık dolu bir sesin nasıl oluyordu da böyle naif yükseldiğine bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

"Ha..." Yutkundum. "Evet," diye seslendim ona. "Duş aldım. Çıkıyorum şimdi."

"Ne yaptığını sormadım," dediğini duydum. Bedenime sardığım lacivert havluyla banyodan çıktığımda kapıda beni bekliyordu. Arkasındaki oda kapkaranlıktı, havuzun ışığı bile odayı aydınlatmaya yetmiyordu ama banyoda yanan ışık onun yüzüne vurduğundan yüzünü çok net görebiliyordum. Işık sırtıma vurduğu için büyük ihtimalle o şu an benim yüzümü yal-

nızca bir karartı olarak görüyordu. Tıpkı aynada gördüğüm o puslu, yüzü seçilmeyen yansıma gibi.

Su damlaları omuzlarıma, köprücük kemiklerime damlıyordu ve önün-de yalnızca bir havluyla dikilmiş, simsiyah bir kalemle karalanmış gibi gö-rünen yüzümle onu izliyordum. Bana doğru bir adım attı, ışığa doğru iler-lediği için yüzü daha da belirginlik kazandı. Avucunu yanağıma bastırınca gözlerimi yumup, göğsümü sızlatan bir nefesi ciğerlerime dağıttım; nefes, ben onu dağıtmadan önce ciğerlerimi dağıttı.

"Artık..." dedi kısık bir sesle. Parmağını yanağıma sürttü. "...özgür mü-sün?"

Su damlalarından bir tanesi üst dudağımdan alt dudağıma doğru ka-yarken başımı son kez açılan bir tabut kapağı yavaşça yukarı kaldırdım, ardından o tabut kapağı tekrar kapandı ve başım aşağı doğru indi. "Artık özgürüm."

Yanağımda sıcacık duran avucu, ihtirasla yanan bir ateş gibi boynuma doğru aktı; boynumu yaktı. Avucunu boynuma bir yılan gibi sardı, başpar-mağı hâlâ yanağımdaydı ve elinin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha anlamıştım. Eğildiğini hissettim, gözlerimi kaldırıp benim gözlerimi seçe-meyen ama benim gözlerimin çok net seçtiği gözlerine sabitledim. Burnun-dan verdiği sıcak nefes önce dudaklarıma çarptı, ardından tüm yüzümde gezinip kirpiklerime kadar uğradı. Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ama bastırmadı. Dudakları dudaklarıma dokunur haldeyken yavaşça fı-sıldadı: "Ne kadar özgür kalırsan kal, olduğum yersin, olduğum yerdesin. Özgür bırakıldığın yerden bile koşarak bana geliyorsun. Artık senden gide-meyen tek kişi ben değilim, Asi. Sen de benden gidemiyorsun." Konuştukça nefesi kelimeleri dudaklarıma mühürlüyordu. "Sen şu ana dek gördüğüm en özgür tutsaksın."

Havlunun düşmesini umursamadan elimi kaldırıp onun sakallarla örülmüş yanağına bastırdım, parmaklarım sakallarının yokuşunu tırma-namadan yine o sakalların çukurlarına gömülürken gözlerimi açmadan burnumu burnuna sürttüm, bastırdım, çektim ve yeniden sürttüm. "Sen benim ayaklarıma zincirler, prangalar vurmadın ki. Sen bana yepyeni yol-lar, yepyeni hayatlar, yepyeni seçimler, yepyeni nefesler verdin. Sen bana hep her şeyin en iyisini, en güzelini verdin. Hangi tutsak bu kadar özgür kalabilir onu tutsak eden insanın yanında?" Burnumu tekrar burnuna sürt-tüm. "Şimdi bana verdiğin yollardan birini seçip o yoldan gitsem, günün sonunda ayaklarım yine ucunda senin olduğun yolu yürümeye başlayacak."

Dudakları dudaklarıma bir roman sayfasında yazan kelimelerin oku-yucunun kalbine dokunduğu gibi dokundu. "Bu yüzden en özgür tutsaksın."

Başımı sallayınca alnım alnına sürtündü, burnum burnuna ve dudak-larım da dudaklarına... Bedenimi örten havlu usulca kayıp ayaklarımın ucu-

na düştü. Tenim artık bir ruhtan daha çıplaktı. Bedenini bedenime iyice yaklaştırınca kıvrımlarımda onun bedeninin sıcaklığının hissine kapıldım. Parmakları enseme kaysa da avucu çene kemiğime basılı duruyordu. Diğer eli çıplak belime kaydı, belime sarıldı ve beni yana doğru çekerek sırtımı soğuk duvara bastırdı. Şimdi ikimiz de karanlıktaydık, banyonun ışığı ilerideki pencereye vuruyor ve odanın zeminine ince, uzun bir ışık yolu döşüyordu.

Babamın göğsüme ektiği acıları başka bir adamın biçiyor olması canımı daha fazla yakıyordu.

Diğer elimi de kaldırıp yanağına bastırdım ve onun kemikli yüzünü avuçlarımın arasına alarak dudaklarına son gücümle saldırdım. Önce dili iki dudağımın arasına yerleşti, ardından dili dilimin ucuna dokundu ve bedenimden ölümcül bir ürperti yükseldi. Gözlerimi yumup farkında olmadan hafifçe inlediğimde beni tamamen duvara bastırmış, belimde duran eli de bedenim ile duvar arasında kalıp sıkışmıştı. Avucunda çarpan nabzı belimdeki çıplak oyuntuda hissedebiliyordum. Avuç içleri, içinde durduğu göğsü delmek isteyen bir kalp gibi çarpıyordu.

Dudaklarını dudaklarıma iyice yapıştırdı, artık ağzı ağzımın içindeymiş, ağzı benim ağzımmış gibi bütün hissediyordum. Dili dişlerimin üzerinde dolaştı, sonra tekrar dilimi buldu ve birbirine sarılan iki insanın bedeni gibi birbirlerinin etrafına dolandılar. Burnundan verdiği her sert nefes, sus paygime dökülerek dökemediğim tüm kelimelerin ölmek üzere olan boğazlarına yaşam döküyordu. Pantolonunu saran kemerinin demir tokasını karnımda hissediyordum, demir toka soğuktu ve karnıma battıkça içimdeki inleme isteğini daha da tetikliyordu.

Kendini bana tamamen bastırınca kemerin demir tokasının sivri ucu karnıma saplandı, diline doğru acıyla inledim ve bu onun belimde duran parmaklarının sertleşmesine neden oldu. Tutuşu öyle sıkıydı ki, avuçlarının arasında susuz kalmış bir balık gibi boğulmaya başlayacağımı düşünmeye başlamıştım. Karnımı delen soğuk demirin acısı bir süre sonra içimdeki acıya sarıldı ve bütünleştiklerinde artık hissettiğim acı değildi; bambaşka duygulardı.

Parmakları kürek kemiklerime doğru harekete geçti. Bedenim lirik bir uyumla öne doğru kabarıp onun bedenine yaslandı, tenimde kabaran hisler gökyüzünü saran yıldızlar gibiydi; ışıl ışıl ve davetkârdı. Bir sürü kâğıda yazılıp suya atılmış dilek kâğıtlarındaki dileklerin hepsini ağzımın içine doğru inledi. İlkel, isteklerle dolu iniltisi gözlerimin tekrar dolmaya başlamasına neden oldu ama bu kez gözlerimin dolma nedeni hissettiğim kötücül yoğunluk değildi, bu kez hissettiğim yoğunluğun adı çok farklıydı ve beni ağlatabilecek kadar kuvvetliydi.

Dişlerini dudaklarıma sapladı, ısırdı, sonra da dudağımı kendine doğ-

rı çekip geri bıraktı. Yüzünü boynuma yaklaştırdığında anlamış gibi boynumu gererek ona yer açtım, parmaklarının kenetlendiği noktalara küçük öpücükler kondurmaya başladı. Göğüs uçlarım onun gömleğine sürtünüyordu. Boynumu daha sert kavradı, boynumdaki deriyi dudaklarının arasına alacağı sırada saçlarını çekiştirip gözlerimi daha sıkı yumdum. Deriyi çok fazla zedelemese de belli bir miktarda dudaklarının arasına kıstırdıktan sonra nefesini boynuma verdi ve bir sahili alaşağı eden dev dalgalar gibi sahilimi darmaduman edip usul usul geri çekildi; okyanusun içine geri döndü.

"Hiçbir zaman beni durdurmak gibi bir çaban olmuyor," dedi acı çekiyormuş gibi yükselen sesiyle. Kendi hayatını elinde kavanoz tutuyormuş gibi tutan küçük bir kız çocuğuna, o hayatın bir kavanozda saklanmayacak kadar büyük ve değerli olduğunu öğreten adama nasıl dur denirdi ki? Ona bunu söylesem, söylediğim bu şeyin ne kadar değerli olduğunun farkına varmışlığıyla değil, ona verdiği acıyla bakardı gözlerime. Dudaklarını boynuma dokundurup geri çekti, çenesini omzuma bastırdı. "Kafamın içindeki karanlıksın sen."

"Sadece kafanın mı?" diye sordum saçlarına dokunurken.

"Kasıklarımın da," dedi karanlık, boğuk bir sesle. "Kasıklarımın içindeki karanlıksın."

Gözlerimi aralayıp karanlık tavana baktım, bu sırada onun saçlarına dokunmaya devam ediyordum. "Misafirlerin," dedim her şeyi bir kenara itme isteğiyle. Babamı, arzularımı, içinde bulunduğumuz anı... "Biraz tuhaf insanlar."

"Bahsetmiştim ya," dedi Karan çenesini omzumdan ayırmadan. "Kartal kız kardeşini kaybedeli çok olmadı. Bu yüzden durgun bir su gibi görünmüştür gözüne. Ama bu seni yanıltmasın, en korkunç ölümler durgun suyun içinde bekler insanı."

"Peki ya o kız?" diye sordum yutkunurken. "Çok garip davranıyordu."

"Garip mi?"

"Evet." Başımı sallayıp saçlarını okşamaya devam ettim. Sırtım buz gibi olmuştu. "Beni gördüğünde hayalet görmüş gibi baktı bana. Benden pek hoşlanmadı diyeceğim ama hoşlanmama bakışına benzemiyor o. Benden hoşlanmayan kişiler genelde Damla gibi bakarlar bana. Ya da Funda gibi..."

Karan'ın güler gibi bir ses çıkardığını duydum. "Seninle bir sorunu olduğunu düşünmüyorum."

"Aslında ikisi birbirine benziyor. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş bana kalırsa."

"Sadece yoğun duygular içerisindeler." Karan derin bir nefes aldı. "Birbirlerine benzedikleri doğru ama şu an böyle olmalarının en büyük nedeni, içinde bulundukları durum."

"Kızla ne alakası var ki?"

"Kartal'ın kız kardeşi, kızın da en yakın arkadaşıymış. Bu yüzden bir- ...ikteler şu an," dedi Karan durağan bir ses tonuyla.

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani? Kız hayatını kaybettikten sonra mı yakın- ...laşmışlar yani?" diye sordum, sesim meraklı yükseldiğinden Karan'ın gü- ...lümsediğini hissettim. Çenesi omzumda olduğu için gülerken hareket eden ...çene kaslarının her bir kıvrımını tenimde hissetmiştim.

"Onlar sevgili değiller, Asi," dedi, bu benim için beklenmedik bir cevap- ...tı. "Onlar yoldaş."

"Yoldaş mı?"

Dudaklarını omzuma bastırıp çekti. "Evet, öyle. Birkaç gün burada kal- ...maları için ikna ettim. Bu seni rahatsız etmez, değil mi?"

"Neden etsin?" diye sordum. "Burası senin evin."

Karan'ın bedeninin gerildiğini hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Ya- ...vaşça geri çekildikten sonra, "Giyinip aşağı gel. Karanlık çöktü, muhteme- ...len bu saate kadar hiçbir şey yemediler. Dışarıdan bir şeyler söyleyeceğim."

Bir şey söylememi beklemedi. Bedenime gözlerini dokundurmadan ...benden uzaklaştığında, parmaklarımı karnıma indirip kemerin tokasının ...bıraktığı ize dokundum. Ya ben olur olmaz şeyler söylüyordum ya da o olur ...olmaz şeylere sinirlenen bir adamdı. Beni bıraktığı yerden ayrılıp alt kata ...indiğimde sıkı sıkı giyinmiştim. Evde bir yabancının varlığından dolayı ge- ...lişmiş bir şey değildi bu, sanki kat kat giyinirsem hiçbir his bana dokuna- ...maz beni kuşatamazdı.

Mutfağın önünden geçerken duyduğum sesler duraksamama neden ...oldu. Mutfak kapısı aralık duruyordu, mutfağın içi karanlıktı ama camından ...içeri yansıyan sokak lambasının turuncu ışığı cansız bir beden gibi mutfa- ...ğın zemininde uzanıyordu. Yükselen sesin bir kadından geldiğini fark edin- ...ce kaşlarım çatıldı. Konuşan Lavin'di.

"Burada duramam, anlıyor musun?" diye bağırdı bir anda, irkildim, ...tam geri çekilecektim ki duraksamama neden olan o kelimeleri sarf etti: ...Ona bakamıyorum. Planımız bu değildi. Ben seninle intikam için bu yol- ...dayım, tanımadığım insanların yanına gelip, hayatım boyunca bir daha ...göremeyeceğimi düşündüğüm kızın kopyasını görmek için değil." Kapı ...aralığından içeri baktım. Kartal, Lavin'in tam karşısında durmuş, gözlerini ...kızın yüzüne indirmiş ona bakıyordu ama ifadesizdi; ben bu ifadesizliği ta- ...nıyordum, bütün ifadeler orada saklanıyordu. Lavin'in sırtı bana dönüktü, ...onun yüzünü göremediğim için ne hissettiğinin tahlilini yapamıyordum. ...'Acı çekiyorum," diye fısıldadı aniden güçsüz düşen bir sesle. "Anlasana."

Kartal gözlerini yumdu, sırtına vuran ışığa rağmen yüzünü seçebili- ...yordum, gölgelerle dolu çıkmaz bir sokak gibiydi. "Abartıyorsun," dedi tem- ...kinli bir tonlamayla. Gözlerini açıp karşısında duran kıza baktı. "O kadar

benzemiyor."

Lavin bir anda başını iki yana sallayarak güldü. "Aa, evet!" dedi abartılı bir sesle. Kartal ona uyarı dolu bir bakış atsa da Lavin durmadı. "Onun saçları dümdüz ve benleri yok, bir de asla gülümsemiyor, değil mi?" Bender bahsediyordu, bundan emindim. Boğazımda kalp gibi atan bir yumruyla öylece donakaldım. "Karşında bir ölü gibi durup yüzüne boş boş, duygusuz bakıyor. Bu daha acı verici değil mi? Ona baktığımda Kardelen'in aynaya düşen mutsuz yansımasını görüyorum ve buna katlanamıyorum. Gidelim buradan, Doktor. Lütfen. Onun yansımasını görmek istemiyorum."

Kartal'ın omuzları aldığı nefesin baskısıyla yukarı doğru kalktı. Gözlerini mutfağın farklı bir köşesine çevirdi, o köşeyi izlerken sessizdi, Lavin de onun sessizliğine ayak uydurmuştu ama içsel çatışmalarının sesi öyle gürültüyle yükseliyordu ki, onları duyabilmem için konuşmalarına gerek yoktu. Kartal kollarını aniden gelişen bir haşin bir şefkatle Lavin'e sarınca hızla mutfağın önünden uzaklaşıp salona girdim.

Bedirhan ve Billur'u orada görmeyi beklemiyordum, gözlerim ablamı aradı ama ablam burada değildi.

"Kıaaaaz!" diye bağırdı Bedirhan bir anda. Kelimenin içine ait olmayan a harflerini öyle bir sıralamıştı ki... Olduğum yerde sıçrayarak ona doğru çevirdim bakışlarımı. "Korktun mu?" diye sordu sinsi sinsi, dudağındaki yara kurumuştu.

"İnsan gibi sesler çıkarırsan korkmam," diye homurdandım. "Ablam nerede?"

Bedirhan oturduğu koltuğa iyice yayılıp dudaklarına el işi dersinde mantar kaldığımız tinerin yaptığı kafa yüzünden dudaklarımıza yerleşmiş o aptal şıntıyı âdeta çizdi. "Enişte'nle birlikte attaya gittiler."

"Atta mı?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Enişten dememe takılmadı, atta dememe takıldı," dedi Bedirhan yüzünü buruşturarak. "Kafasının içindeki beynin iki lobu var, biri ölü, diğeri ağır yaralı..."

"Sen yine bayağı formundasın," dedim kaşlarımı kaldırıp ona garip garip bakarak. "Ablam nerede?"

"Ayşenin memen, beyninden daha mı büyük yoksa ya? Valla öyle galiba ya..." Bedirhan korku dolu gözlerle bana baktı. "Kız ermemiş sivilce, uç vermemiş çiban, ıslatılmamış nohut..." Durdu, gözlerini tavana doğru çevirdi. "Islatılmamış nohut iyiydi, Bedro, harikasın yine. Müthiş bir şeysin. Tanrı'nın bir lütfusun, herkesin gözlerindeki o nursun, seni gören şifa bulur be. Neyse." Bana baktı. "Bana bak kız, ıslatılmamış nohut memeli. Neden ıslatılmamış nohut biliyor musun? Nohut ıslatılınca büyür, şimdi ıslatılmamış nohut kadar memeni de al, gidip nohuttan özür dile."

"Tamam, Bedirhan, gider özür dilerim nohuttan."

"Kız," dedi Bedirhan aniden doğrulup oturduğu yerde bana doğru eğilerek. "Doktor gelmiş eve. Nasıl biri, kız? İğnesi var mıymış? Baktın mı hiç? Stetoskopu yanında mıymış? Arabasını gördüm kız dışarıda, aha böyle hayvan kadar araba, benim kadar ha... Kız, o arabayı kullanan insan mı olur? Katır olur, ne bileyim boğa olur..." Yine durdu. "Kız dur, şu an bir boğayı o arabanın içinde, arabayı ona kırmızı pelerin sallayan matadora doğru sürdüğünü düşünsene... Ay dur, şimdi cinli Defne gibi güleceğim galiba..."

"Ya sussana, mutfaktalar, duyacaklar."

"Kız evi görmüyor musun Ali Sami Yen Stadyumundan daha büyük, nasıl duysunlar? Burada cırcır olup kıçıma mikrofon dayasam duyamazlar beni ta mutfaktan."

"Bedirhan sen gitgide daha çirkef bir adam oluyorsun."

Yanında duran yastığı kalçasının altına yerleştirip günlerdeki romantizmalı dedikoducu teyzeler gibi oturdu, sonra da etrafına bakındı. "Güneş girmeyen eve doktor girer, bir gün gelmedim, güneşiniz girmedi eve, doktorlar kuyruk olmuş kapıda..."

"Şu çeneni kapatacak mısın artık?" diyerek içeri girdi Karan, elinde büyük kutular vardı, kutuların üzerindeki yiyecek markasının renkli ambalajlarına bakarken Bedirhan kafasını bir zürafanın boynunu uzattığı gibi kutulara doğru uzattı.

"Vayyyyyyyyy be!" diye bağırdı bir anda yüzünü garip bir şekle sokarak. "Bedirhan gelsin bamya yesin, taze fasulye yesin, patlıcan yesin, elin eli sıtmgalı doktoruna dışarıdan yiyecek takviyeleri... Bir güne bir gün bana dışarıdan yemek söyledin mi be? Ben süprüntü müyüm? Ben okusam doktor değil o doktorun kıçını yaladığı profesör hocası olurdum be." Elini salladı. "Doktormuş. Şimdi şurada bacağınız çıksa o mu takar bacağınızı ben mi? Ben çıkıkçı Melahat'ın torunuyum be. Nenem böyle çat çat dakikada takardı kemiği." Eliyle kemik çeviriyormuş gibi yaptı. "Memesiz, rica ediyorum bir yerini çıkar da marifetlerimi sergileyeyim, hadi kazulet, sende kemik çoktur, takamazsak zarara girmeyiz hem."

Karan kutuları masanın üzerine bırakırken, "Arpan mı fazla geldi oğlum senin?" diye sordu, sesi sertti.

"Hih, siz inanmayın. Ben var ya, ebelik bile yaptım be. Elime bebek doğdu benim." Omuz silkti. "Gitsin o da doğurtsun bakayım."

"Ebeydin demek," diyerek güldü Billur.

Karan ters ters baktı. "Eline doğan çocuğun ebesini..." dedi ama devamını getirmedi.

"Katanam, niyetini bu kadar belli etme..."

"Zevzeklik yapma, Bedirhan. Adama da böyle tavırlar yaparsan seni çok ağır..."

"Şşh, tamam," diye araya girdim. "Karan, sen ona karşılık verdikçe bu-

nun susacağına inanıyor musun sen?"

"Bu mu?" Bedirhan bana alnımda antenlerim varmış gibi baktı. "Sensin be bu, limonu sıkılmamış midye dolma."

Billur, Bedirhan'ın yanına oturup onun yanağından makas aldı. "Gittikçe daha huysuz bir adama dönüşüyorsun sen, Bayır Gülü," dedi. Gözleri biraz puslu bakıyordu, keyfi yerinde değildi, aslında hiçbirimizin keyfi bıraktığımız yerde değildi; kaybolmuştu.

Kartal ve Lavin içeri birlikte dönmüşlerdi. Bedirhan, bakışlarını omzunun üstünden Kartal'a doğru çevirirken bakışlarındaki meydan okuma gözle görülür parlaklıktaydı. Kartal ve Lavin'e bakmamaya özen göstererek yemek masasındaki sandalyelerden birine oturup gözlerimi Bedirhan'a çevirdim. Bedirhan, büyük bir ağırlıkla ayağa kalktıktan sonra elini Kartal'a doğru uzatarak şunları söyledi: "Duydum ki sana bizim buralarda eli şırıngalı diyorlarmış, ben de eli maşalı Bedirhan."

Kartal, bir saatin içindeki sayıların tümünün üzerinden geçen yelkovan tekrar aynı sayının üzerine gelene kadar bekledi. Bedirhan'ın eli hâlâ havada asılı duruyordu. Gözleri kısaca Karan'a dokundu, sonra da Bedirhan'ın elini sıkıp sessizce yüzüne baktı. Bedirhan aniden belini büküp yüzünü buruşturdu. Kartal elini çektiği an duruşunu düzeltmişti. Kartal'ın orantısız güç kullandığını fark eden tek kişinin ben olmadığıma çok emindim. "Kartal Alaşan," dedi Bedirhan'ın gözlerinin içine dikkatle bakıp, adının harflerini o gözlerin içine kazımak istiyormuş gibi seslendirerek.

Bedirhan yumruğunu sıkıp gevşetti, bileğini yavaşça ovduktan sonra gözlerini Kartal'ın yüzünde gezdirdi. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirir gibi olmuştu. "Bedirhan Özoğlu," dedi sakin bir sesle.

Yemeği yiyene kadar aralarında herhangi bir konuşma geçmedi ama Bedirhan'ın Kartal'a takılmaya devam edeceğine emindim. Önümdeki pizza dilimleri kupkuru olana kadar sadece Karan'ı izlemiştim, o da bunu fark etmişti ama bakışlarıma kısa bakışlarla karşılık verip arkadaşıyla konuşmaya devam etmişti.

Konuşmanın ucu sık sık Yaşar amcaya dokunuyor, ne zaman onun adı geçse, sanki masanın diğer ucunda boş duran sandalyede o beliriyordu ve bastonunu yavaşça kaldırıp yere vurarak gülüyor, bize bir şeyler anlatıyordu.

Yaşar amcanın yokluğunu hiç kimse kabullenmiyordu ve yıllar geçse de o yokluğun ağır gölgesi hep bu evin içinde dolanacakmış gibi hissediyordum. Yine de Bedirhan, üzerimize çökmüş ölü toprağını kendi elleriyle kazımak pahasına bizi biraz olsun güldürebilmek, ortamın havasını değiştirebilmek adına çabalıyordu. Bazen ona şaşıp kalıyordum, yüreğinde ne derinlikte bir acı taşıyor olursa olsun insanlara verdiği ışık o kadar farklıydı ki, dışarıdan ona bakan biri onun bir gamsız, umursamaz, dertsiz bir insan olduğunu düşünürdü.

Ama değildi.

Belki de evdeki bu iki yabancı şu an Bedirhan hakkında bu düşünceyi yetiştiriyorlardı içlerinde ama biliyordum ki, eğer Bedirhan'ı tanısalardı, onun bu masada oturan herkesten daha vefalı olduğunu anlarlardı.

Bedirhan vefalı bir dost, evlat ve hatta sevgiliydi. Anlattığı hikâyeyi hatırlayınca kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı önümde duran su bardağına indirdim, suya uzanıp ondan bir yudum aldım. Sevdiğim her insanın yaşadığı korkunç bir olay vardı ve her olay birbirinin sırtına kancasını takarak bir zincir oluşturuyor, boğazıma diziliyordu.

Bedirhan beni düşüncelerin içinden o naif sesiyle çıkardı. "Sana bundan böyle Karto diyeceğim," dedi işaret parmağını Kartal'a doğru uzatıp parmağını yavaşça çevirerek. "Bana da Bedro derler."

"Keyfin bilir," dedi Kartal umursamaz bir sesle. Dikkatimi çeken ayrıntılardan bir tanesi, Kartal'ın titreyen sol eliydi. Masanın üzerinde duran sol eli hafif hafif titriyordu. Bir an masadaki kimsenin değil de yalnızca benim dikkatimi çektiğini düşündüğüm bu titremeyi fark ettiğimi fark etmiş olacak ki, elini büyük bir hızla masanın altına götürüp bacağının üzerine yerleştirdi.

Onu bana bakarken yakaladım.

Gözleri gözlerime apar topar uğrayıp geri çekildi, sonbaharı sırtına yüklemiş sarı, kahverengi bir ormanın içinde yavaşça kayboldu.

Bedirhan bu kez Karan'a baktı. "Evet, evet," dedi Bedirhan. "Ona Karto diyeceğim, bu katanama bir mesajdır." Parmağıyla hâlâ Kartal'ı işaret ediyordu. "Kart o."

Lavin'le aynı anda yüzümüzü buruşturduğumuz sırada göz göze gelmiştik ama bakışmamız uzun sürmemişti. Ateş almaya gelmiş bir yabancı gibi, gözlerimden alacaklarını aldı ve gözlerini bakışlarımın tarlasından uzaklaştırdı.

Bedirhan, Kartal'a kötü kötü baktı. "Benim gibi dalından kopar al Bedirhan varken, sen kimsin be diri görünsün diye üzerine su serpilen tezgâh malı."

"Sen beni neden bu kadar çok kafana taktın?" diye sordu Kartal, sesinin içinde bir gizem vardı, çözümlenemez bir sır gibi konuşuyordu ama aslında kurduğu her cümlenin içine kattığı kelimeler olabildiğine düzdü.

Bedirhan parmağını şakağına yaslayıp, "Sen dua et," dedi şakağına basarak. "Kafama takıyorum sadece..."

"Taktığın yer çok boş, o yüzden orada yankı yapıp duruyorumdur," dedi Kartal, iğneleri bir bir saplanmıştı. Bedirhan ona bakakaldı. Biri Bedirhan'a bu tarz karşılıklar verdiğinde Bedirhan genelde abartılı tepkiler verirdi ama bu kez gözlerini kısıp cins cins bakmaktan ileri gitmedi.

Bir süre atışmaları bu şekilde devam etti ama Kartal ters bir adamdı,

bir süre sonra Bedirhan'a yalnızca boş boş bakmaya başladı ama bu boş bakışların içi bir mezar gibi boş olduğundan Bedirhan da olayı fazla dallandırıp budaklandırmamaya çalıştı.

Ablam hiç uğramamıştı, Sergen de gelmemişti. Birlikte olduklarını bildiğimden içim rahattı ama yakın zamanda ablamla oturup ciddi bir konuşma yapmam gerektiğinin de bilincine varmıştım.

Bir şekilde hayatımıza devam edebilmemiz, bu hayatı şekillendirip belli kalıplara sokmamız gerekiyordu. Bir evimiz yoktu, önceliğimiz başımızı sokacağımız bir çatı bulmaktı ve sonrasını bir şekilde halledebileceğimizi umuyordum.

Yemekten birkaç saat sonra Bedirhan ve Billur evden ayrılmışlar, yalnızca şöminedeki ateşin ışığının aydınlattığı evde Karan ve o iki yabancı ile baş başa kalmıştık. Kartal karşımdaki tekli koltukta oturuyordu, Lavin çaprazımdaki tekli koltuğun üzerindeydi ve Karan da hemen ilerideki boydan cam duvarın önünde dikilmiş durgun bir telefon görüşmesi yapıyordu.

Siyah taytımın kumaşını tırnağımla çizerken bu sessizliğin ne zaman son bulacağını, ne zaman uyumak için odalarına çekileceklerini düşünüyordum. İçimde, henüz zihnimden atamadığım bir konuşmanın yangını sürüyordu ve benim Karan ile baş başa kalmaya, başımı onun omzuna yaslamaya ihtiyacım vardı.

Tanımadığım insanlar etrafımdayken bunu yapabilmemin imkânı yoktu. Karan için sorun olmazdı, başımı onun omzuna koyduğumda o benim saçlarımı bile okşardı ama ben başkalarının önünde savunmasız görünmek istemiyordum.

Karan, "Hallet," dedikten sonra telefonu kapattı ve cebine koydu. Bize doğru döndüğünde Kartal parmaklarını tekli koltuğun kenarındaki ahşaba vurarak ritim tutmaya başlamıştı.

"Kimle konuşuyordun?" diye sordu Kartal, sesi ıslıklıydı, kelimeler dudaklarından nefesi bile yorgunmuş gibi dökülmüştü. Bunu anlamlandıramadım.

"Bir şeyi araştırıyorum," dedi Karan. "Önemli bir şey değil. Yorgunsanız odanızı göstereyim. Arkadaşın için farklı bir oda ayarladım."

"Biz birlikte yatarız," dedi Kartal aniden. Gözlerim Lavin'e kaydı, ince ve zarif parmaklarını ensesine koymuş ensesini ovalarken gözlerini evin duvarlarında dolaştırıyordu. Bir an için bu manzara bana çok tanıdık geldi ve hislerimizin damarlarındaki kanın birbirleriyle uyuştuğunu düşündüm. "Yarın sabah da erken saatlerde ayrılırız."

"Birkaç gün kalın," dedi Karan ısrarla. "O kadar yol geldiniz. Uzun zamandır görüşmüyoruz."

"Derdin başından aşkın zaten, Karan." Kartal'ın sesi ketumdu. "Bir de bizimle mi uğraşacaksın?"

"Beni tanıdın tanıyalı benim derdim ne zaman başımın altındaydı ki zaten?" Karan saçlarını karıştırdı. "En azından bir gün daha kalıp dinlenirsiniz."

Kartal başını salladı ama bu daha çok Karan'ın daha fazla vaaz vermemesini istediğinden kaynaklı gerçekleştirilmiş bir hareketti. Karan'ın simsiyah gözleri bana doğru dönünce ben de ona uyum sağlayarak kafamı kaldırdım, o siyah gözlerin içine, tam merkezine baktım. Kimsesiz kalmış bir şehrin gecesinin ayazını sırtına palto gibi örtmüş siyah gözlerinde kendi yansımamı aradım ama ortam öyle loştu ki, onun gözlerinin içinde siyah bir mum gibi duran göz bebeklerini bile göremiyordum.

"Ve sen," dedi çenesiyle beni işaret edip, o aksanında kelimeleri var ettiği erkeksi sesiyle. "Yarından itibaren ders çalışmaya başlıyorsun."

Kaşlarımı çattım ama cevap vermedim, ona dik dik bakıyordum. Gözlerindeki kimsesiz şehrin sokaklarına yerleştirilmiş sokak lambaları yanmıyordu, şehir artık gecenin esareti altındaydı ve ben o şehirde, o şehrin hiç ayak basılmadık sokaklarını üzerimde incecik bir elbiseyle yürüyordum. Onun gözlerinin şehrinde, onunla karşılaşma düşüncesi sık sık kaburgalarımı yoklayan bir ağrı gibiydi, kalbime dokunmuyordu ama eğe kemiğimi ezip dümdüz ediyordu.

"Ders mi?" diye sordu Kartal, bakışmamızı bölen bu soruydu. Gözlerimi Kartal'a çevirdim, bana değil Karan'a bakıyordu. "Sınava mı girecek?"

"Evet." Karan başını salladı, siyah gözler yine beni içine aldı. "Sınava girecek."

Kartal'ın boğazını düğüm düğüm eden bir cevap vermişti sanki Karan. Karan'ın aniden gözlerini yumduğunu gördüm, yanaklarındaki çukurlar belirginleşti ve ağzının içinde çevirdiği dilini ısırdı. Ne olduğunu anlayamasam da bir sorun olduğu kesindi.

"Kusura bakma," dedi Karan, ortamda çığ gibi büyüyen bir sessizlik vardı tam şu anda. "Hatırlatmak için söylemedim."

"Sıkıntı yok," dedi Kartal. "Bu evin içine girdiğimden beri onu hatırlamadığım tek bir saniye bile yok."

Kız kardeşi... Lavin ile konuştukları aklıma gelince kıza bakma gereği duydum. Lavin başını önüne eğmiş, gözlerini yere dikmişti; hareketsiz görünüyor, fakat dişlerini sıktığı için yüzünün derisi hafifçe titriyordu. Onları iyi edebilecek hiçbir şey yok muydu? Bir insanı iyi etme düşüncesi, önce kendini eksiltmeye başlayıp yavaşça kötüleşerek o insana verdiğin güzelliklere dönüşüyordu.

"Her neyse." Kartal'ın doğrulup bana doğru döndüğünü fark ettim. Gözlerimi kızdan ayırıp Kartal'a çevirdim, büyük ellerini birleştirip bir yumruk haline getirmiş ve dizlerinden aşağı sarkıtmıştı; kahverengi gözlerine vuran ateşin kıvrımları, o sonbaharı yaşayan ormanı yakıyor gibi

görünüyordu. "Ne kadar ilerledin?" diye sordu bana.

Tırnağımı taytıma bastırıp, "Henüz başında bile değilim," dedim açıkça.

"Ama sınava çok az kaldı?" dedi tekrar sorar gibi.

"Biliyorum ama elimde olmayan nedenlerden dolayı bir ucundan tutamadım," diye mırıldanıp gözlerimi kahverengi gözlerden ayırarak Karan'a çevirdim. "Yine de elimden geleni yapacağım."

"Şu an elinden gelen tek şey çok sıkı çalışmak," dedi Kartal, ona bakmıyor olmam onun pek umurunda değil gibiydi. Rahat bir adamdı ama aynı zamanda bu rahatlığının eşiğinde durmuş onu izleyen rahatsız, tedirgin, huzursuz bir yanı da vardı sanki.

"Ben de öyle yapacağım zaten," dedim, sesim çatlamıştı.

"Yarın konulara birlikte göz gezdirelim o zaman," dedi Kartal, bu beklenmedik atağı kaburgalarımın ikiye bölünmüş bir uzuv gibi birbirlerinden ayrılıp, göğsümün farklı boşluklarına devrilmesine neden olmuştu.

Yeniden bir düzene soktuğum bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde, iki göğsümün arasında savunmasız bir şekilde oturan hisler hareketlenerek göğüs kafesimi bir sarmaşık misali sarmaya başladı; bana bakan gözlerinde, beni daha önce gördüğünü düşünmeme neden olacak tonlarda garip bir ifade vardı. Dikkatle beni izlediğini görmek ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

"Teşekkür ederim ama gerek yok," dedim kuru bir sesle.

"Aslında iyi olabilir," dedi Karan, beni duymamış gibiydi. Ona şok olmuş gözlerle baktım. "Kartal bölümüne ikincilikle girdi."

"Birincilikle girememiş ama," diye çıkıştım bir anda.

Karan bana afallamış gözlerle baksa da bu söylediğim Kartal'ı güldürmeye yetmişti. Kaşlarımı çattım ve kollarımı huysuzca göğsümün etrafına sarıp kendimi bir çiçek gibi kapattım.

Lavin'in, "Haklı," demesini beklemiyordum. "Sonuçta kasaplıktan farkı yok yaptığı işin. Kasap nasıl bir hayvanı parçalara ayırıyorsa, Kartal'ın da tek farkı bir insanı parçalara ayırıp tekrar dikebilmesi." Başını salladı. "Hem evet, birincilikle de girememiş zaten."

Kartal kaşlarını çatarak Lavin'e bakıp, "Birinci olan sendin de benim mi haberim yoktu?" diye sordu.

Lavin cansız bakışlarını Kartal'a doğrultarak, "Eğer gözüm insan kasaplığında olsaydı, ilk önce seni keserdim," dedi neşesiz bir sesle.

"Sen dolaptaki eti bile yamuk yumuk kesiyorsun, yamuk yumuk kestiğin yetmezmiş gibi bir de üzerine kendi elini kesiyorsun," diye dalga geçti Kartal, dudaklarında yamuk bir gülümseme vardı. Bu gülümsemenin özündeki alay, yüzünün zeminine ekilmiş ağaçlar gibiydi; gölgelerinde sadece ikisinin anladığı kelimelerin otları büyüyordu.

"Seni keserken cetvel kullanırım, merak etme. Yamultmam o güzel si-

fatımı," dedi Lavin, ardından yavaşça doğrulup kalktı. "Ben bahsettiğin oda ya gidebilir miyim?" diye sordu Karan'a.

"Tabii ki," dedi Karan. Gözlerini bana çevirdi. "Asi, sen götürür müsün?"

"Hangi oda?" diye sordum doğrulup kalkarken.

"Üçüncü."

"Ben kendim gidebilirim," diye karşı çıktı Lavin ama ben çoktan ayağa kalkmış, onunla birlikte merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Zemine bedenimizin gölgesini çizen ışık koridorun sonundaki pencereden içeri sızıyordu, özü sokak lambasıydı ve turuncuydu. Yan yana yürüdüğümüz koridor bir an için bana öyle uzun, öyle sonsuz gelmişti ki, yürüyü bitiremiyorduk sanki. Yürürken eli birkaç kez elime dokunmuş, sanki ateşmişim gibi irkilerek elini çekip yürümeye devam etmişti. Sonsuzluk kavramı olarak gördüğüm zaman dilimi, Karan'ın onlara ayırdığı odanın kapısına geldiğimizde parçalanarak zemine döküldü.

"Burası," dedim kapıyı işaret ederek. Ona baktım, bana bakmıyordu. Teni mermer gibiydi, bembeyaz ve sert görünüyordu; içten içe çürüyen bir mezar gibi duruyordu. Ona baktığımı hissedince, başını kaldırıp gökyüzüne doğru açılan bir çiçek gibi yüzünü bana doğru çevirdi ve gözlerinin yapraklarını aralandı.

"Sağ ol," dedi, teni bir ölünün teni gibi beyaz olsa da sesi cehennem ateşinde pişmişti. Başımı sallamakla yetindim. Tam ondan uzaklaşacakken, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu. Duraksadım, başta kimden bahsettiğini bilmediğimi düşünsem de durup düşününce kimden bahsettiğini anlamıştım.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Onu tanımıyorum."

"Yalnızca adını biliyorsun öyleyse," dedi, ölünün yatırıldığı beyaz mermerin üzerinde uzanıyor gibiydi; saçlarına ve tenine buz gibi sular dökülüyor, bedeni o mermerin üzerinde yıkanıyordu ama o cansız gözlerle tavanda yanan beyaz ışığı izliyordu.

"Hayır," dedim. "Adını da bilmiyorum." Sırtımı ona dönüp koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Ben attığım her bir adımda, o benim sırtıma bir parmağını koyuyordu ve ben daha beşinci adımı atmadan eli sanki artık omzumdaydı; durmamı istiyordu. Oysa aramızda gözle görülür bir mesafe vardı ve o bana dokunmuyordu.

"Kardelen," dedi, harfler ismi oluştururken kavrulmaya başlamıştı. Olduğum yerde donup kaldım, merdivenler önümde aşağı doğru kayan yıldızlara benziyordu. Kendimi o yıldızlardan biri olarak hayal ettim. Kendimi merdivenlerden aşağı bıraksam, ben de kaymış bir yıldız, başkalarının üstüne basıp geçeceği bir basamak olur muydum? *Öylesine bir tümsek.* "İsmi," diye ekledi. "İsmi Kardelen'di."

Olduğum yere köklerimi bırakmıştım. Şimdi içinde olduğum karanlı-

ğın koyuluğu bile farklıydı. Bir anda her yer buz kesmiş, sokağın soğuğu eve dolmuştu. Soğuğu soludum. Merdivenleri bir ölü gibi inmeye başladığımda Lavin odanın kapısını açmış, ben daha dördüncü adımı atamamışken içeri girip kapıyı arkasından kapatmıştı.

Kardelen hakkında merak ettiğim şeyler yoktu, bir yanım onun asla kurcalanmaması gereken özel bir kutu olduğunu fısıldadığı için ağzımı bir bıçağın bile açmasına izin vermeyecektim. Aşağı indiğimde Kartal da yukarı çıkmak için ayaklanmıştı. Yanımdan geçti, hiçbir şey söylemeden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Artık Fethiye daha ılıktı, bu yüzden şöminenin ateşi salonu boğmaya başlamıştı ve Karan da bu sıcaklığı kırmak için cam kapıyı açıp içeri soğuk havanın dolmasını sağlamıştı. Sanırım az evvel ki hissettiğim soğuğun çıkış noktası tam olarak burasıydı.

Karan'ın bahçeye doğru yürümeye başladığını gördüm. Sağlam adımları gecenin içine açılan kapının eşiğinden geçmiş, bedeni geceye ait bir gölge gibi bahçenin içinde ilerlemeye başlamıştı. Arkasından dışarı çıkıp kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak onu takip etmeye başladım.

Havuzun önünde durdu, mermer zeminin üzerinde dikiliyordu. Elleri ni ceplerine koyup başını havaya kaldırdı ve omuzlarını yukarı doğru çekerek boynunu omuzlarıyla kısaca örttükten sonra omuzlarını tekrar serbest bıraktı; derin bir nefes aldı.

"Hazırlığın kokusunu alıyor musun?" diye sordu bana, benim onun arkasında olduğumu bildiğine şüphem olmasa da sorusunu içinde barındıran sesini duymak irkilmeme neden olmuştu.

Arkasında durmaya devam ettim. Bir dağ gibi. "Neyin kokusunu?" diye sordum, sesim soğuk almışım gibi pürüzlü çıkıyordu.

"Baharın. Kış yavaşça geri çekiliyor. Bahar kapıda. Yakında içeri girecek."

Başımı havaya kaldırıp gökyüzürü yavaşça terk etmeye başlayan gri yağmur bulutlarını izledim; karanlığın koynunda gri bir mücevher gibi parlıyorlardı ve gökyüzü o mücevheri yakasından tutup kopartmış, parçalanan bulutlar karanlığın teninde dağılarak kaybolmaya başlamışlardı.

"Ben kışı daha çok seviyorum," dedim, dudaklarımın arasından çıkan buhar beni mutlu etmişti. Hâlâ üşüyebildiğim için kendimi şanslı hissediyordum. "Soğuğu daha çok seviyorum."

"Sıranın baharda olduğunu bilen kış, cebine doldurduğu soğuk dışarı dökülmesin diye ellerini ceplerine bastırıp duruyor ama soğuk bir şekilde dışarı dökülmeyi başarıyor. Bahar yeleğini sandalyenin üzerine bırakıp sahneye çıktığında, kış ceplerindeki soğuğu dikmek zorunda kalacak ki bahar o soğuğu yazın avuçlarında ölüme terk etmesin."

"Bazen şiir gibi konuşuyorsun." Ona doğru yürüyüp tam sırtının önünde durdum. Sırtı önümde bir dağ, bir duvar gibi dimdik duruyordu; yıkıl-

şa altında kalırdım, çökse yine altında kalırdım. Kafamı kaldırıp baktığım, altında durduğum gökyüzü gibiydi; o gökyüzünde zaman hep gece yarısı vaktiydi.

Kollarımı onun ince beline sarıp ellerimi karnının üzerinde birleştirdim, yanağımı kanatlarının olduğu sırt çukuruna yaslayıp gözlerimi limon ağaçlarına çevirdim. "Daima hüzünlü hissettiren bir melodi gibisin. Sen konuşunca herkes sussun, her şey sussun, sadece senin sesin duyulsun istiyorum," diye fısıldadım, kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. "Sıradan bir adam olduğunu savunuyorsun, tehlikeli olduğundan dem vuruyorsun ama hiçbir tehlike şiir bilmez, sıradan olan hiçbir adamın sesi bir melodiye benzemez."

Güldüğünü duydum, bu beni de gülümsetti. İçim sızlasa da artık onunlayken dudaklarımı iki yana gerip, dökülesi dişlerimi gösterebiliyordum. "O küçük ağzın hiç kapanmıyor bu aralar," dedi keyifli bir sesle. "Zor söküp aldığım kelimeleri, şimdi hiç beklemediğim anlarda sen kendin veriyorsun bana."

"Belki de öyle olması gerektiği içindir," diye mırıldanıp yanağımı sırtına sürterek geri çekildim, bu kez çenemi sırtına bastırdım ve gözlerimi kaldırıp biçimli ensesine baktım. "Zorla alamadığın her şeyi, bir gün ben sana kendim vermek için sana gelmişimdir belki."

Başının hareketi, burnundan verdiği nefes benim için güldüğünün kanıtıydı. Gözlerime resim gibi çizilen varlığını izlerken saatler önce acıyı kusan gözlerim, şimdi mutluluğun terini akıtmak istiyordu. Aniden bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekerek önüne gelmemi sağladı.

Eğer dengemi kaybettiğim sırada ona tutunuyor olmasaydım, buz gibi havuzun dibini boylamış olacaktım. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı onun boynuna doladım, o da kollarını belime bir ahtapotun zehirli kollarını avına sardığı gibi sardı. Kirpiklerim birer bıçak gibi dikilmişti gözlerime, o bıçakların arasından avcımı izliyordum.

Avcım da elinde tuttuğu bıçağı eline verdiği avını izliyordu. Şimdi asıl av kimdi, avcı hangimizdik bilmiyordum. Başını eğmeden, güzel gözlerini gözlerime indirerek derin bakışlarını yüzümün muskasına bir cevşen kabzası gibi geçirdi.

Parmaklarını tenime bastırdığını fark edince dudaklarım aralandı, nefesimin buharı ikimizin bedeni arasında en umulmadık kelimelerin harflerini çizmeye başlamıştı.

"Öyle güçlüsün ki, aklımı kaçıracağım," dedi donuk bir sesle.

Kaşlarımı çatıp anlamadığımı belli eden bakışlarımı onun yüzüne bir buse gibi kondurdum. Beni daha sıkı kavrayıp burnundan içeri bir nefes çekti, burun kanatlarının daralarak burnunu olduğundan daha küçük bir forma taşıyışına şahit oldum.

"Bugün bir mezarın içine girip çıktın, küreğin içindeki toprağı bir kez

olsun bedenine yiyen bir daha doğrultamaz belini. Dimdik duruyorsun kar-şımda." Bir elini belimden ayırıp yüzüme düşen saç telini kulağımın arkası-na itti. "Hayranım sana."

Yüreğimi burkan kelimeleri bir yağmur gibi tenime yağıyordu. Saatler önce yağıp şehri ıslatan o yağmur çoktan dinmişti ama ben hâlâ ıslanıyor-dum; beni ıslatan yağmurun adıydı Karan Ali Çakıl.

Gözlerimde silemediğim, saklayamadığım, ışığını söndüremediğim bir hayranlıkla onun gözlerini izlemeye başladım. Gözlerime dinmek bilmeyen bir kararlılıkla bakıyordu.

Karan'ın bana hayran olduğu düşüncesi...

Bu düşünce, biri iki göğsümün arasına dizini geçirip beni kıvrandıra-cak o darbeyi indirdikten hemen sonra yere yığılmam için omuzlarımdan tutup beni arkaya doğru itmiş gibi hissettiriyordu.

"Tanıdığım andan beri adımlarını takip edip taklit ettiğim adama hay-ranım," diye itiraf ettim, yanaklarıma utancın kanı oturmuştu. Utandığımı bildiğini biliyordum, yine de utancıma kılıç çekerek ona doğru koşuyordum ve Karan'ın bundan keyif aldığını onun kuzguni siyahı gözlerinde görebili-yordum.

"Hadi oradan," dedi, başını farklı bir yöne çevirip gözlerini kıstı, gü-lümsemesi zayıfladı ama hâlâ dudaklarının hatlarını oluşturan çizgileri şe-killendirmeye devam ediyordu.

"Karan," diye mırıldandım. "Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

Derin bir nefes aldım. "Bugün olanları."

"Söyledin zaten," dediğinde ona bakakaldım. "Söylemediğin bir şey mi var yoksa?"

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Söylemediğim başka bir şey yok."

Beni kendine bastırıp, "O zaman?" diye sordu. "Karnını ağrıtan şey her neyse şimdi söyle bana. Hadi ama küçücüğüm, kıvranmana gerek yok."

"Ama sen dedin ki..." Gözlerimi aşağı indirip çenesine baktım. "Güçlü olduğumu söyledin. O yüzden bir şey söylemek istemiyorum."

"Söyleyeceğin hiçbir şey senin güçlü bir kız çocuğu olduğun gerçeğini baltalamayacak, Asi," dedi Karan. "Sen o kadar güçlüsün ki, bu gücü sen bile yok edemezsin."

Dudağımı yalayarak ıslattım, kelimelerin kayması için bir zemin hazır-lamak adına yaptığım bir şeydi bu ama Karan'ın bakışlarının dudaklarıma dokunmasına neden olmuştu. Kulaklarımın yandığını hissedince gözlerimi eve çevirerek konuşmaya başladım:

"Bugün kaldığı o eve gittiğimde kafamın içinde şekillenmiş hiçbir şey yoktu. Bomboş bir kafayla gittim desem yalan söylemiş olmam. Zihnimde

hep susturamadığım, silemediğim sesler ve görüntüler var benim. Bu kez yoktu. Sadece kendi sesimi duydum. Devamlı olarak kendi sesimi." Gözlerimi ona çevirdim, dikkatle beni izliyordu. "Ama o kapıya gittiğimde, kapıyı çaldığımda ve o kapıyı açtığında... Sustuğunu sandığım zihnim yeniden yanmaya başladı. Anılar, görüntüler, sesler, yaşanmış ya da yaşanmamış tüm anlar zihnimin içinde bir pervane gibi dönüyordu. Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, o da benim ona ne söyleyeceğimi bilmediğinden sadece yüzüme bakıp bana durmadan iyi olup olmadığımı sordu."

Parmaklarını belime sürtüp devam etmemi arzu eden gözlerle beni izlemeye devam etti.

"O kadar çaresiz hissettim ki. Bundan sonra beni Yaşar amcanın yokluğundan başka hiçbir şey ağlatamaz sanıyordum ama ağladım." Yutkundum, beklenti dolu gözlerle ona baktım ama ifadesi sabitti, ağladığımı duyduğunda değişir sandığım ifadesinin aynı olduğunu görünce içimin yangınına su serpilmiş gibi rahat bir nefes aldım. "İçeri girdim, holde bir masa, masanın üzerinde de bir küre vardı. Kürenin içinde balıklar... İki tane. Biri siyah, biri turuncu, güneş gibi bir renk... Kuyrukları vardı. Uzun, güzel kuyrukları... Küre küçüktü." Sertçe yutkundum, bir şey söylemesini bekler gibi yüzüne baktım.

"Devam et," dedi çarpan son nabız gibi.

"Balıklara bizim adımızı vermiş. Defne'yle ikimizin. İki tane inci vardı, bir tanesi beyaz bir tanesi de siyahtı ama siyah olan inciyi kendi boyamış, biliyorum. İstiridye kabukları da vardı, onlardan da bir tanesini siyaha boyamış." Kaşlarının titrediğini fark edince kaşlarımı kaldırarak bu titremeye dur dedim. "Bir balık daha almış, o balık ölmüş. Ölen balığın vicdan azabını çekiyordu, bunu hissettim."

"O balık annendi, değil mi?"

Başımı salladım. "Küre ve balıklar hakkında konuştuk. Aptalca bir konuşmaydı. Dışarıdan bizi dinleyen biri bizim aklını kaçırmış iki insan olduğumuzu düşünebilirdi. O an için bu konuşma bana o kadar anlamlı, derin geldi ki... Bir başkasının benim aklımı kaçırmış olduğumu düşünmesi bile umurumda olmazdı." Çenemi diktim. "Sonra ondan af diledim."

Karan'ın yumuşayan gözlerinde şefkat yansımaları vardı. "O ne dedi?"

"Benim af dilememi gerektirecek bir şey yapmadığımı söylemeye çalıştı, sonra da benden onu asla affetmememi istedi."

"Peki sen onun dediğini yaptın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ben sadece kendi bildiğimi yaparım."

"O halde onu affettin?" dedi sorar gibi.

"İlk önce kendimi affettim," diye fısıldadım. "Ona söylemesem de kendimi affettiğim an aslında artık onu da affetmiştim." Bin bir zorlukla yutkundum. "Birbirimize son kez sarıldık, ağlıyordu. Öyle çok ağladı ki.

Benden bile çok ağladı." Karan'a iyice sokulup alnımı göğsünün ortasına bastırdım, artık yüzümü göremiyordu. "Sonra beni özgür bıraktı ve bir daha kavuşmamak üzere ayrıldık."

Ona baktım, bir şeyler söyler diye umdum ama umduğum gibi olmadı, sadece beni izliyordu.

Çenemi göğsüne sürterken, "Hâlâ güçlü müyüm gözünde?" diye sordum, sesim meraklı yükselmişti.

"Çok daha güçlüsün," dedi hiç düşünmeden.

"Yaşar amca benimle gurur duyar mıydı?" diye sordum, kelimelerim ağlamaklı fakat sesim güçlüydü.

"Hem de nasıl gurur duyardı," dedi Karan, kollarını omuzlarıma çıkarıp beni canına sokmak istiyormuş gibi sıkıca sarıldı bana. "Benim seninle gurur duyduğum gibi."

"Peki sınava girmek zorunda mıyım?" diye sordum konuyu dağıtıp onu biraz olsun gevşetmek için. Dudaklarını saçlarıma sürterken nefesini saçlarımdan içeri çekti, dişlerime vererek gülmesine neden olmuştu sorduğum soru.

"Evet," dedi. "Zorundasın."

"Aklıma bir şarkı geldi..."

"Hangi şarkıymış o, velet?

"Dilber Ay - Zorunda mıyım..."

Karan tekrar gülerken, "Ne biçim şarkılar dinliyorsun kız sen?" diye sordu, şimdi ben de gülüyordum.

"Birkaç kez radyoda denk gelmiştim..."

"Sonuna kadar dinledin yani..."

"Müzik sınırsızdır bir kere, kulağa hoş gelen her melodi dinlenebilir.." Ona alttan alttan baktım. "Bir de sanatçı adam olacaksın, nasıl dinlemezsin Dilber ablamızı?"

"Laf aramızda," dedi eğilip burnumu öptükten hemen sonra. "Ben Azer Bülbül'ü daha çok severim." Bu beni güldürdü.

"Ya sınav berbat geçerse?" diye sordum ellerimi göğsüne bastırıp yutkunurken. "Bilmiyorum. Bu sene okula neredeyse hiç uğramadım, konu bakımından da epey gerideyim."

"Kendine güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum," dedim hırsla, sonra bir balon gibi söndüm. "Ama..."

"Amaya yer yok o zaman. Hem berbat bile geçse, elinden geleni yapmış olacaksın. Seneye tekrar daha sıkı çalışır, daha kendinden emin bir şekilde bir kez daha girersin. Ama ben senin o sınavın hakkından şimdi de gelebileceğini çok iyi biliyorum."

"Bana çok güveniyorsun," diye mırıldanıp ondan ayrıldım. Bedenim ürperdi, kollarımı bedenime sarıp kendimi ısıtmaya çalışırken yan gözle ona baktım. "Odaya çıkalım mı?"

"Şu an eve girmesek daha iyi olabilir, küçücük," dedi Karan, temkinli gözleri evi kadrajına aldı. "Görmek istemeyeceğim türden manzaralarla karşılaşacağımı biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?" diye sordum merakla.

"Kartal," dedi, durup derin bir nefes aldı. "Alkol alıyordur."

Karan'ın karanlık geçmişini hatırlamak damağımda bir çizik varmış gibi hissetmeme yol açmıştı. Dilim durmadan damağımdaki o hayali çiziğe dokunup durdu. Ona onu anladığımı belli ediyormuş gibi bakıp, "Alkol alan birilerinin yanında durabiliyorsun ki sen," diye fısıldadım.

"Alkol alabilen insanların yanında durabiliyorum, evet ama beni alkol ve uyuşturucudan kurtaran adamın nasıl bir alkoliğe dönüştüğünü seyretmek istemiyorum." Donup kaldım. "Kartal'ın elleri titriyor. Henüz başlangıç evresinde ama biraz daha devam ederse bir alkoliğe dönüşecek. Alkol bağımlılığı ve uyuşturucu bağımlılığı birbirine çok benzer, bir süre sonra birbirlerine ihtiyaç duyan ikilidir bunlar. Alkol alan bir süre sonra uyuşturucuya yönelir, uyuşturucu alan da alkole."

"Kız kardeşini uyuşturucu yüzünden kaybetmedi mi?" diye sordum. "Bunu asla yapmaz. Yani uyuşturucu kullanmaz."

"Evet, bu yüzden daha fazla, çok daha fazla alkol alır."

"Onu neden uyarmıyorsun?"

"Uyarabilmem için onun öylesine içiyor olması gerek ama gördüm, Kartal öylesine içmiyor." Derin bir nefes alıp avuçlarını yüzüne örttü, büyük avuçlarıyla yüzünü sıvazladı; sakallarının haşırtı sesini dinlerken bir köşede dikilmiş onu seyrediyordum. "İyi görünmüyor. Dedem onu benim kötü olabileceğim düşüncesiyle buraya göndermiş ama durum şu ki, Kartal çok daha kötü durumda."

İçime çöken ıssızlıkla, "Yapılacak hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

"O kız..." dedi Karan düşünceli bir sesle. "Yaparsa o kız yapabilir, Kartal'ı o kuyuya düşmeden hemen önce o tutup yukarı çekebilir."

"Peki sen?" dedim sorar gibi. Sonuçta bir şekilde, nasıl olduğunu bilmesem de Kartal, Karan'ı o kuyudan çıkaran insandı. Peki Karan onu tutup çekemez miydi?

"Beni istemez." Bana baktı. "Gözlerinde gördüğüm tek yansıma o kıza ait. Şu an her şeyini o kıza bağlamış durumda. Umudunu, gücünü, varlığını... Benim gözlerim bomboştu, bir yansıma yoktu o zamanlar gözlerimde. Kartal bu yüzden elini uzattı. Şu an o durumda olsam, sen hayatımda olsan, Kartal da bana elini uzatmazdı."

"Ama bu... Ne kadar doğru?" Güçlükle yutkunup etrafıma bakındım. "Onları mutfakta konuşurlarken duydum. Kız bir intikamdan bahsediyordu, bir amaçtan... Tüm bunlar olduğunda, yani istediklerini aldıklarında ayrılmayacaklar mı zaten? O zaman Kartal'a ne olacak?"

"Tüm bunlar olduktan sonra ikisine ne olacağını hiç kimse bilemez, Asi," dedi Karan yatıştırıcı sesini bir ninni gibi kullanarak. "Şu an birbirlerinin sınırları içindeler, şu andan sonrasını sadece yaşayarak öğrenebilecekler."

"O zaman Kartal'a bol şans dilemem gerekecek," diye mırıldandım. Gözlerim ilerideki ahşap çardağa kaydı, limon ağaçlarının arasındaydı ve karanlıkta olduğu için biraz ürkütücü görünüyordu. "Oraya gidelim mi?" diye sordum parmağımla çardağı işaret ederek. "Madem eve giremiyoruz, en azından oturabileceğimiz bir yer olsun."

Karan havuzun karşısındaki tekli koltukları gösterip, "İstersen orada da oturabiliriz," dedi.

Ona yan yan baktım ve, "Seninle yan yana oturabileceğim bir yerden bahsediyorum. Omzunun omzuma dokunacağı bir yerden," diye söylendim.

Başını iki yana sallarken, "Sen inanılmaz cüretkâr biri oldun çıktın," dedi, sesi alaylarla kuşatılmış olsa da içinde bana verilen birtakım mesajlar olduğunu anlamıştım.

Çardağa doğru yürümeye başladığımda gölgem çimlerin içine saklanmış harflerin oluşturduğu bir roman sayfası gibiydi. Ben ilerledikçe sayfa değişiyor, tenimde bambaşka kelimeler ışıldamaya başlıyor, kelimelerin gölgeleri ayaklarımın altında serili yatıyordu.

O gece, Fethiye'nin son çetin soğuğunu tenime hapsettiği geceydi. Bundan sonraki hiçbir gecenin, bu gece olduğu kadar soğuk, bu gece olduğu kadar aydınlık olmayacağını biliyordum.

9. BALON VE BULUTUN HİKÂYESİ

Önümde uzun iki farklı yol ayrımı gibi görünen seçeneklere baktım. Parmaklarımın arasında çevirip durduğum 05 uçlu kalemin başındaki düğmeye bastırıp ucun biraz daha büyümesini sağladım ve avucumun kenarını test kitabının beyaz sayfasına bastırarak gitmek istediğimi düşündüğüm yol gibi görünen şıkkı daire içine aldım.

"Cevabın bu olduğuna emin misin?" diye sordu Kartal, kahverengiden ölü bir yaprağı anımsatan sarıya evrilmiş gözleri işaretlediğim seçenekte dolanıyordu. Matematik konusunda iyiydim, pek sevmesem de problemleri çözerken zorlanmıyordum, her problem bana farklı yol ayrımları gibi geliyordu ve ben girmem, yürümem gereken yolu seçiyordum.

"Evet," dedim yüzüne boş boş bakarak. Karan, elinde bir fincan kahveyle hemen çaprazımda oturuyor, o da işaretlediğim şıkka bakıyordu. Lavin de buradaydı ama yanımızda, yani masada değildi, bizden uzak kalmayı seçmiş ve koltuklardan birine oturmuş, tepkisiz gözlerle televizyon ekranını izliyordu.

"Son problemde de aynı hataya düştün," dedi Kartal sakince. Elindeki siyah mürekkepli kalemle sorunun içindeki sayıları kâğıdın boş kısmına yazdı. "Yanlış yapıyorsun."

"Az evvel çözdüğüm problemin hatalı olduğunu sana kanıtladım."

Kartal gözlerini devirerek, "Tamam, abicim, senin dediğin olsun," diye mırıldandı. Ağzından gelen alkol kokusunu alabiliyordum, ona dik dik bakıp gözlerimi test kitabının önümde açık duran sayfasına indirdim. Ardından tekrar Kartal'a ateş saçan gözlerle baktım.

"Dediğim değil, cevap o?" dedim ters bir sesle.

"Abi ben hiçbir şey demiyorum," dedi Kartal bezgin bir sesle. "Hiçbir şey demiyorum yani, tamam mı? Demiyorum yani hiçbir şey."

Karan da kafasını uzatarak, "Kartal haklı," diye onu savundu. İşte şimdi cinlerim gerçekten tepeme toparlanmıştı.

Onlara inanamayan gözlerle baktığımda, onlar da bana katı bir inatla bakıyorlardı. Elimdeki kalemi yavaşça çevirdikten sonra sayfanın boş kısmına çözüm yolunu çizmeye başladım. İkisinin gözü üzerimdeydi, seslerini bile çıkarmadan beni izliyorlardı. Problemi ayrıntılı bir şekilde çözdükten sonra çıkan sonucun altını bastırarak çizip, "Karan," dedim inanamayan bir sesle. "Beni siz mi çalıştıracaksınız gerçekten?"

İkisi de şaşkına dönmüş bir halde çıkan sonuca bakarken gözlerimi devirerek sırtımı sandalyeye yasladım. Kartal birkaç kez yüzünü buruşturup, "Ne?" diye sordu kendi kendine.

"Bence siz kenara çekilin, ben kendi işimi kendim halledebiliyorum," diye mırıldandım. "Asıl çalışması gereken sizsiniz bana kalırsa. Ama sanırım yaşınızla da alakalı olabilir bu durum, sonuçta en son ne zaman ders çalıştınız ki..."

"Alaşan'ın her konuda mükemmel olduğunu sanarak inşa ettiği ego kulesi fena yıkıldı desene," dedi Lavin gözlerini televizyon ekranından çekmeden. "Henüz bir matematik problemini bile çözemiyor."

"Çözdüğüm problemlerin sikko bir matematik probleminden daha önemli olduğunu biliyorsun," dedi Kartal kendini beğenmiş bir tavırla ama bu ne benim ne de Lavin'in ciddiye almadığı türden bir cümleydi, içi boş gelmişti. Bir süre kendi başıma çalışmaya devam ettim. Ne Kartal'ın ne de Karan'ın yorum yapmasına ya da çözdüğüm sorulara bakmalarına izin vermemiştim.

Akşama doğru Karan'ın cep telefonu uğursuz bir tınıyla çalmaya başladı. Telefonun melodisini duyduğum an tüylerimin diken diken olduğunu, gerilerek gözlerimi komodinin üzerinde duran cep telefonuna indirdiğimi hatırlıyordum. Karan telefonu açıp kulağına götürdüğünde, artık hissettiklerimin bir kehanet misali beni takip eden kara kader olduğunu anlamıştım. Damarlarımı tıkayan sesiyle şunları söyledi: "Hemen geliyorum."

Oturduğum yere kökünü bırakmış bir ağaç gibi dökülen yapraklarım olan duygularımı izliyordum.

Bazen öyle anlar geliyordu ki, oturmak koşmaktan daha yorucu geliyordu.

Kartal ve Lavin'in meraklı bakışları Karan'daydı, ben hepsinin aksine çok daha sakin gibi görünüyor olsam da asıl adi his benim göğsümü ateşe vermişti ve aslında çaktırmasam da çok korkuyordum. Bir şeyleri daha omuzlarımın üstüne alabilecek kadar dinlenmiş hissetmiyordum kendimi. Karan bana doğru yürümeye başladığında aramızdaki o birkaç adımlık mesafe saniyeleri eriterek ortadan kalktı. Olasılıklar zihnime birer el ateş etmeye başladı.

Kafamı kaldırıp önümde dikilen Karan'a baktım. Siyah gözler bana bir şeyler söylemeye hazırlanıyor gibiydi. Çok kısa bir an için kafam allak bullak oldu, zihnim bir sis tabakasının altında kaldı. Terk edilmiş bir şehir gibi yıkılmaya başlayan düşüncelerimin karanlığa gömdüğü kelimeler bir bir çürümeye başladı. Karan'ın emsalsiz kara gözleri gözlerimi takip ediyordu. Neler olduğunu anlamıyordum ama ona baktığımda göğsümü dolduran his öyle kuvvetli bir şekilde büyüyordu ki, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamam imkânsız olurdu.

Damarlarımı tıkayan merak hissiyle, "Söyle," diye mırıldandım, sesim bir tiyatro sahnesinde sahnelenen son oyunun son kelimesi gibiydi, ışıklar usulca söndü ve oyuncular bir bir ölmeye başladılar.

Kemikli yüzünü tam anlamıyla ortaya serecek kadar güçlü bir biçimde dişlerini birbirine bastırınca, yüzündeki mezarlar ölülerini uğurlayarak çukurlarını boşluklarla doldurdu. Özgür kalan korku hissi bir sarmaşık oldu ve göğsümün kafesini bir yılan misali sarmaya başladı; ardından bu yılanın dilindeki zehir, kelimeleri oluşturan harfler gibi göğüs kafesime dökülerek beni öldürecek olan o zehri içime doldurdu. Eğer onun zihnine sızabilseydim, tam şu an bana kuracak olduğu o öldürücü cümleyi oradan çalıp kaçardım ve bunu dillendirmesine müsaade etmezdim.

"Gitmemiz gerek," dedi temkinli bir sesle. İfadesizliğin ardına gizlemeye çalıştığı o duygu oldukça belirgindi, geri itemiyordu, o duyguyu görebiliyordum. Endişe. Bu duyguyu onun gözlerinde ilk görüşüm değildi. Onun hayatına dahil olduğum andan bugüne dek bana ne zaman baksa, o saf siyah gözlerde hep endişeyi görmüştüm ama şimdi durum farklıydı; şimdi o endişenin çıkış noktası ben değildim, merkezinde ben durmuyordum.

Allak bullak olmuş bir ifadeyle ona bakarken, "Nereye?" diye sordum, kekelemiştim. Her zaman sarsılmaz bir şekilde karşımda duran o adamın, nefes alıp verişleri bile farklı bir ritimle göğsünde patlıyordu.

"Ayşenur'un yanına," dedi sadece. Zihnimin ortasında dimdik duran diğer Merve usulca dizlerinin üzerine doğru çökmeye başladı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı hafifçe aşağı doğru indirip pürüzlü bir yutkunuşu boğazımda parçaladım. Sanki karşımdaki Karan değildi, korkuydu ve karşımda durmuş beni incelerken beni hangi noktamdan vurması gerektiğini hesap ediyormuş gibi görünüyordu.

"O... Yaşıyor mu?" diye sordum, dilime dolanan kelimeler bir yırtıcının sırtındaki sivri kemikler gibi dilime batıp çıkarak ağzımı kan leş içinde bırakmıştı. Bakışlarım onun kuzguni siyahı gözlerine mıhlanırken beklenti büyüyerek bir umuda dönüştü, ona içimi yakan o umut hissinin beni kuyuya itmemesini dileyen kahverengi gözlerle bakmaya devam ettim. "Karan," dedim, sesim titredi. Cennetteki çocuk parkında küçük çocukların kahkaha sesleri yükseliyordu, parktan içeri giremeyen yetişkin kız çocukları o kah-

kahaları dinleyerek parkın önünde diz çökmüş ağlıyordu.

"Dedemi öğrenmiş," dedi Karan, sesinin silueti, yaralı bir beden olarak karşıma dikildi ve dünyanın adaletini sorgulamaya başlayan küçük bir çocuk gibi gözlerini göğsümdeki adalet yazısına dikti.

"Karan, Ayşenur yaşıyor mu?"

"Şimdilik," dediğinde umut önce başını kaldırıp gözlerime masmavi gözleriyle baktı, ardından gözlerini zemine indirdi ve simsiyah saçlarında kasırgalar hortumlara, hortumlar kıyametlere dönüştü.

"Ne demek şimdilik, Karan?" diye sordum, kelimeler umudu izleyen cellatlara dönüşmüştü, ellerinde umudun sırtına dikmek istedikleri uçu sivri kazıklar vardı. Gözlerim kupkuru olsa da içim gözyaşlarıyla dolarak boğulmaya başlamıştı.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Seni görmesi gerek. Tek gidemem. Seni görürse belki..."

"Belki ne, Karan?" diye sordum, sesim yükselmişti. Elimde değildi. Bazı kelimeler vardı, dümdüz, öylesine, belirsiz ve yontulmamıştı ama öyle bir saplanıyordu ki insanın zihnine, yüreğinden önce düşüncelerini kanatmaya başlıyordu.

"Geç olmadan Ayşenur'un yanına gitmeliyiz." Ellerini ellerimin üstüne koydu, büyük avuçlarını ellerime sürterek konuştu: "Çünkü gidilmemiş her yarın, bugünün ölüm döşeğidir."

Ellerimi hızla geri çekip bacaklarımı koltuğun üzerine çektim, dizlerimi karnıma bastırıp, bir çocuk edasıyla, "Kabul etmiyorum," dedim, başımı iki yana sallayarak bu itirazı kendimce tasdiklemiştim.

"Sırası değil," dedi beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Sen bana bir umut vermiyorsun ki ben o umuda tutunup seninle her yere geleyim," dedim çenemi dizime bastırarak. "Sen sana uzattığım umudun boynunu kırıp, o umudun hâlâ yaşayabileceğini söyleyerek beni o umudun mezarının başına götürmeye çalışıyorsun. Çürümeye başlamış bir şey gözlerini tekrardan açmaz."

"Durmuş bir nabız ne zaman tekrardan çarpmaya başlar biliyor musun?" diye sordu bana. "Umut son nefesini verdiğinde."

"Ben bunları duymak istemiyorum. Ben umudun son nefesini vermesini de istemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Ben gelmiyorum. Ayşenur'a veda etmek istemiyorum. Ben veda etmek istemiyorum. Gelmek istemiyorum."

"Asi," dedi Karan, çaresiz bir ses tonu kullanmıştı ama ben buna hazır değildim. İçimdeki mezarlığa gömülen ilk kişi annemdi benim, annemin ölümüne şahit olmuştum; sonra aynı mezarlığa Türkan'ın elini tutan Yaşar amca girmişti. Şimdi aynı mezarlığa Ayşenur'un girmesini istemiyordum. İçimde çürümeyi bekleyen bir yarın, çürüdükçe beni zehirleyen bir bugün vardı.

"Gelmeyeceğim." Gözlerimi yakan yaşlara rağmen sanki canım hiç acımıyormuş gibi baktım Karan'a. Acıya acıyı unutmuş bir cana sahipmişim gibi baktım ona ama hayır, aslında karnını doyurmak için zehir yemiş bir sokak köpeği gibi tepik ata ata can çekişiyordum kendi içimde.

Lavin'in aramızdaki mesafeyi adımlarıyla yok etmeye başladığını gördüm. Gözlerimi zemine indirip burnumu dizime bastırdım. Bir vedaya daha yer yoktu içimde. Neden anlamıyorlardı? Her ölenin arkasından ölmekten bıkmıştım.

"Ölecek," dedim hayallerin kırıklarıyla dolu bir sesle. "Benim gidecek olmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O ölecek. Oradaki çocuk parkını görmek istiyordu zaten. Ben inandırdım onu o parkın varlığına, şimdi benim uydurduğum bir park için beni arkasında bırakıp gidecek."

"Ne parkı?" diye sordu Lavin, karşımda, hemen Karan'ın arkasında ayakta duruyordu. Karan önümde diz çökmüştü, sessiz bir rüzgâr gibi bana çarparak yalnızca beni izliyordu.

"Cennetteki çocuk parkı." Gözlerim boşluğa daldı, o boşlukta doldurulmayan çukurlar vardı.

Lavin'in bana daha yoğun gözlerle baktığını hisseder hissetmez kafamı kaldırıp ona baktım. Ela, bal rengine kayan gözlerinde onu gördüğüm andan beri bir an olsun rastlamadığım tuhaf, belirsiz bir ifade renklenmişti. Bana doğru bir adım daha atıp, "Nasıl bir yermiş bu cennetteki çocuk parkı?" diye sordu, sesindeki ilgi çok netti ve bunu öylesine sormadığını, gerçekten merak ettiğini anlamıştım.

"Benim uydurduğum bir yer. Var mı yok mu bilmiyorum." Kaşlarım çatıldı "Sadece tek bir anlığına... Onun öyle bir parkın varlığına inanıp, korkmamasını istedim."

Birkaç saniye dalgın gözlerle bana baktı. Derin bir nefes alıp, "Biliyor musun, onu bir kez daha görebilmek için her şeyi yapardım. Birini tekrar göremeyecek olduğunu bilmek dolaylı tümleç gibidir. Yarın onu tekrar göremeyeceğim. Kimi? Onu." Bana buruk bir tebessüm bahşedince tırnaklarını bacaklarımın kenarlarına saplayarak o tebessümün ağırlığından kurtulmayı denedim. "Senin dolaylı tümlecin Ayşenur olmasın. Gördüğüm kadarıyla hayatında yeterince dolaylı tümleç var zaten." Elini omzuma koyunca kirpiklerimin titrediğini hissettim. "Hem biliyor musun, Ayşenur başaramazsa, cennetteki çocuk parkında onu bekleyip onun elini tutarak onunla oyunlar oynayacak bir kız tanıyorum."

Kimden bahsettiğini biliyordum.

Ona sadece baktım çünkü saf bir acı hisseden insana bakmaktan başka bir şey yapmamalıydım. Konuşmak anlamsızdı, sorular sormak gereksizdi, iyi olmasını beklemek bencillikti.

Lavin omzumu sıkınca derin bir nefes alıp gözlerimi Karan'ın yüzüne çevirdim.

"Kaldıramam, Karan," dedim son derece ciddi olduğumu belli etmek için tam gözlerinin içini hedef alarak. "Eğer hiç şansı yoksa, bırak burada kalayım."

"Gitmeden, görmeden, yaşamadan bilemeyiz bunu. Ya bir şansı varsa?"

"Peki."

Kısıtlı zamanımız olduğunun farkındaydım. Hızlı, dakik olmamız gerekiyordu. Yolun sonunda bizi ne beklediğini bilmesem de o yolun sonuna doğru yürümem gerektiğinin farkındaydım. Bir anlığına artık bu duruma alışkın olduğumu, önüme gelecek hiçbir acının beni eskisi kadar sarsamayacağını düşünsem de o küçük kız çocuğuna bir şey olma ihtimalini göz önünde bulundurmaya bile katlanamıyordum.

Kalbimin içinde kan değil zehir taşıyormuşum gibi hissediyordum. O zehir, beni yaşama bağlayan kandan daha kuvvetliydi ve bedenime sayısız ıstırap vermesine rağmen, ruhuma bir kalkan oluşturarak beni koruyordu. Bazen bu zehrin beni değil, sevdiklerimi öldüren bir duygu olduğunu düşünüyordum. Kalbimde yaşayan, içeri aldığım herkesi bıçağından geçiren gaddar bir duygu... Beni zehirliyor, içimdekileri öldürüyordu; beni güçlendiriyor, içimdekileri tüketiyordu.

Her şey birkaç saat içinde gelişmişti. Mevsimin bir yılan gibi sık sık deri değiştirdiği aylardaydık, bu yüzden Fethiye bazı geceler ateş gibi yanarken bazı geceler tam tersine buz gibi donuyordu. Dışarıda havanın kaç derece olduğunu bilmiyordum ama bedenim alarma geçmiş bir ev gibi zihnime yandığının sinyallerini gönderiyordu. Üzerimde incecik, boğazlı siyah bir kazakla bahçede dikiliyordum. Karanlık beni içine sakladığı için dışarıda el ele ilerleyen çift beni fark etmemişti ama ben kızın elini tutan adamın diğer elinde duran sigaranın ucunda yanan turuncu ateşin nasıl harlandığını görebiliyordum.

Lavin'in yanıma gelip sessizce yanımda dikildiğini fark ettiğimde bileğimdeki siyah, ince kayışlı saate indirdim gözlerimi. Etraf karanlık olduğu için akrep ve yelkovanın tam olarak hangi sayının önünde durduğunu seçemiyordum. Dudaklarımın arasından süzülen buhar bana havanın ne denli soğuk olduğunu göstermek istiyordu ama bedenim bu soğuğu reddediyor, zihnime üşümediğini kanıtlamaya çalışmak istercesine ter dökülüyordu.

"Üşümüyor musun?" diye sordu Lavin, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına yaklaştırırken beni izliyordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," diye reddettim. "Üşümüyorum."

Saatin hareketleri şimdi daha hızlıydı. Olduğumuz anda, şimdide, insanların zarar görmediğine inanmak istediğim bu zaman diliminde kalsak olmaz mıydı?

Oysa o canavar o kadar uyanıktı ki, uyuyor numarası yaptırdığım korkularımdan bir tanesinin kirpikleri hafifçe titrese, canavar acımasızca sal-

dırarak o korkuyu parçalamaya başlıyordu.

"Karan Ayşenur'un durumundan bahsetti," dedi Lavin. "Kartal onu görmek istediğini söyledi. Senin için ne kadar önemli bir ayrıntı bilmiyorum ama Kartal işinde çok iyidir. Sinir bozucudur, egoisttir ve ağzı da bozuktur ama söz konusu bir can olduğunda, canını ortaya koyar. Belki diyorum, belki Ayşenur'a iyi gelir, hım?"

Soğuğun nemlendirdiği burnumu çekip, "Yurtdışından getirtilen doktorlar bile olaya imkânsız gözüyle bakıyor," diye mırıldandım, sesim aciz yükselmişti ama Lavin'in bunu görmezden geleceğini biliyordum. "Uyku herkesin dilinde farklı anlamlara sahiptir. Bazıları için kaçıştır, bazıları için saklanış, bazıları içinse dinlenmek... Ama Ayşenur için öyle değil, Lavin." Onun bal rengi gözlerine baktım, sokak ışıkları gözlerinin rengini ele veriyordu ama yüzü karanlık görünüyordu. "Ayşenur için uyku, ölüm."

Kelimelerin kanıyla ıslanan duygular çok netti. Lavin bu duyguları en ince ayrıntısına kadar görmüş, tanımış ve hissetmişti. Ona baktığımda bu duyguları anlamlandırabildiğini görebilmiştim.

"Biz de geliyoruz," dedi tekrar konuştuğunda. Sigarasını dudaklarına dokundurdu ama içine çekmedi. İzmaritin sarı tenini dudaklarında gezdirerek konuştu. "Kartal böyle istedi."

"Kartal'ın isteklerini yapan birine benzemiyorsun," dedim dürüstçe. "Kendi bildiğini yapan biri olduğun apaçık ortada."

"Doğru. Gelmeyi ben de istediğim için geliyoruz."

Ölüm gibi bir sessizlik yaşandı.

Karan ve Kartal evden çıktıklarında konu ile ilgili konuşulmadı. Gergin bir bekleyiş, bu gerginlikle süren bir yolculuk bizi bekliyordu. Kayseri'ye gitmemiz saatlere mâl olacağından Dalaman'a geçmiş, ardından da aramın pek iyi olmadığı o uçağa binmiştik. Kartal'ın ve Karan'ın araçlarını Kayseri'ye getirtmesi için biriyle telefon görüşmesi yapılmıştı. Göz açıp kapayana kadar geçen yolculuk, bizim için pek de öyle geçmemişti aslında. Sanki zaman aleyhimize işleyen bir günahtı ve o günahın içinden elimizde cennetten bize kalanlarla geçmeye çalışıyorduk; ellerimizdeki her şey o günahın içinden geçerken yanmaya başlıyordu ve cehennem, cennetin avuçlarımıza bıraktığı emanetlerini bizden ateş şeklinde çalıyordu.

Havalimanına indiğimizde bizi orta yaşlarda bir adam karşıladı. 70ler tarzında giyime sahip, saçları yer yer beyazlayıp seyrelmiş, uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Klasik bir aracın önünde bizi bekliyordu, Karan'ı gördüğü an ağlamaklı bir ifadeyle onun eline yapışmıştı ama Karan, ondan yaşça büyük bu adamın elini öpmesine müsaade etmeyerek onu doğrultmaya çalışmıştı. Adamın sesi de ağlamaklıydı. "Küçük Beyim," dedi titreyen sesiyle. "Yaşar Beyimin eksikliği nasıl da darmaduman etti bizi. Dağıldık, Küçük Beyim." Tekrar eğilmeye çalıştı adam, Karan yine müsaade etmeyerek onu

omzundan tuttu ve kaldırdı. "Yaşar Beyim gitti, hepimizi babasız kodu, bu-ralarda yaşanmaz artık."

"Tamam, Sermet Efendi," dedi Karan adamın omzuna yavaşça avucuyla vurarak.

"Başımız sağ olsun, Beyim," dedi adının Sermet olduğunu öğrendiğim adam. "Yeri cennet olsun, olduğu yer nur dolsun, toprağı mis koksun."

"Sağ ol," dedi Karan gergin bir sesle. Bu gerçeğe bir türlü adapte olamı-yor gibiydi. "Dostlar sağ olsun, Sermet Efendi."

Sermet Efendi, "Binin de sizi eve götüreyim, Ayşenur'un hali hal değil, çok kötü oldu yavrucak," dedi ağlamaklı sesiyle. "Yaşar Beyim onun daya-nağıydı, dedesi bildiğiydi. Çöktü çocuk, mahvoldu."

"Sen anahtarları bana ver, ben kullanırım."

"Olur mu öyle iş? Binin," diye ısrar etti Sermet. Kendinden küçük bir adamın karşısında böyle iki büklüm olması kanıma dokunmuştu. Karan da onun böyle çekingen tavırlar içinde olmasına üzülmüş olacak ki kabullene-rek ön yolcu koltuğuna bindi.

Klasik, eski tarz ama lüks görünen bir araçtı bu. Arka koltukları geniş biraz yere yakın ama oldukça konforluydu. Hoş, ne kadar konforlu olursa olsun dikenlerin üstünde oturuyormuşum hissi bir türlü kaybolmuyordu.

Diğer Merve zihnimde bir felaketin habercisi olan sessizliğiyle dikilir-ken, dudaklarından aşağı sarkan dikiş ipleri dikkatimi çekmişti, elinde de bir dikiş iğnesi vardı; artık konuşmamak için kendi ağzını dikmişti. Kendi sesini bile duymaya katlanamıyordu.

Kayseri'deki eve varmamız yarım saatten kısa sürmüştü. Araç, evin olduğu sokağa girdiğinde üstümdeki ölü toprağını kendi ellerimle geriye doğru püskürterek o mezarın içinden kafamı çıkarmış ve dışarıda olup biteni izlemeye başlamıştım. Ne aracın kapısını açıp dışarı çıkasım, ne de oraya gidip Ayşenur'u göresim vardı.

Küçük bir çocuğun kalbindeki acıları görmek, beni bu dünyada belki de en çok korkutacak olan şeydi.

"Karan Beyim, Ayşenur'un hali hal değil. Seni görünce daha iyi olacak-tır. Toparlanır belki. Anasının iki gözü iki çeşme, yavrusuna bir şey olacak diye korkudan gözünü kırpmıyor kadıncağız," dedi Sermet Efendi. Soluk-lanıp gözlerini aracın ön camından görünen eve çevirdi. "Meral Hanım'ı biliyorsundur zaten. Yaşar Beyim öldü öleli ağzını bıçak açmıyor dağ gibi Meral Ana'nın. Ne büyük, ne ulu adammış ki yokluğu böyle per perişan etti insanları."

Boğazımda acı bir tatla yutkunup ön koltukta oturan Karan'a baktım. Yüzünün belli bir kısmı görünüyordu ama gözleri, yüzünün haritasından silinmiş bir şehir gibiydi.

"Sağ ol, Sermet Efendi, sen de evine git hadi. Eşin, torunların bekler."

dedi Karan yalnızca. Araçtan inerken ayaklarım bumbuz olmuştu, Kayseri'nin çetin soğuğu iliklerime kadar işleyerek beni içinde olduğum ateşin kollarından koparır gibi çekip alırken, şimdi daha büyük bir yangının içine gireceğimi bilmenin verdiği huzursuzlukla çevreme bakıyordum.

Sermet Efendi aracını çalıştırınca far ışıkları önce karanlık sokağı aydınlattı, ardından bir bacadan sökülüp gökyüzüne karışan duman gibi karanlığa karıştı ışık ve araç bizden damarı terk eden kan gibi uzaklaşmaya başladı. Gözlerimi Karan'a çevirip siyah gözlerini gözlerimle buluşturacağı anı beklemeye başladım.

Kartal, "Evin ışıkları yanmıyor," dedi düşünceli bir sesle.

Karan başını salladı, eve bakıyordu. "Ayşenur ışığı sevmez." Yutkundu. "Başındaki ağrı yüzünden." Kelimeler dudaklarının arasında parça parça oluyor, o parçalar dışarı dökülürken dokunduğu her kalbi ince ince kesiyordu.

Bahçeden içeri girdiğimizde en son karlar altında kalan süs havuzunu şimdi duru bir suyu karnında kundaklamış şekilde saklarken bulmuştum. Havuzun içindeki suyun yüzeyinde sararmış ama damarları halen daha yeşil olan yapraklar yüzüyordu. Bizi ilk gören, mutfaktan dışarı çıkan Meral teyze olmuştu, Meral teyzenin elinde tuttuğu çay bardağı avuçlarının arasından kayıp ayaklarının ucunda patlayarak kırıklarını etrafa dağıtırken, muhtemelen kaynar suyu da kadının ayaklarına emanet etmişti. Gözleri iri iri açıldı, ardından o iri iri açılan gözlerden gözyaşları yağmur bulutunun kalbini parçalayıp dışarı akmaya başlayan yağmur damlaları gibi akmaya başladı.

"Hala," dedi Karan yumuşak, naif bir sesle. Meral teyze ellerini yüzüne götürüp, "Karan," diye inledi ve o an oracıkta dizlerinin üzerine yığıldı. Çığlıkları patırtıya Ayşenur'un annesi Fatma da dışarı çıkmıştı. Kartal ve Karan birlikte Meral teyzeyi kaldırıp mutfağa soktular, ahşap masanın çevresini saran sandalyelerden birine kadını oturttular.

"Yandım ben halam," dedi Meral teyze gözyaşlarını tülbendinin ucuyla silerken. Kan çanağı olmuş gözlerini yüzüme doğru çevirdi. "Bittim ben halam, yandım ben. Evime bir ateş düştü, bin tane can yaktı. Evime bir ateş düştü, en önce beni sonra da el kadar sabiyi yaktı."

Karan dişlerini sıkarak halasının alnına dokundu, alnında birikmiş ter damlalarını sildikten sonra, "Geldim ben," dedi, sesi kuru bir ağacın dalları gibiydi ama yine de serin bir gölgeye sahipti, Meral teyzenin biraz olsun dinlenmesini sağlayacak türden bir gölgeydi bu. "Ayşenur nerede?"

"Odasında. Zar zor uyuttu onu o gelen hekim," dedi. "Uyusa sorun, uyumasa sorun. Yavrucağım uyusa ölecek diyorlar lakin öyle bir acıyla ağladı, öyle çok hıçkırdı ki, uyumasa da ölecekti sanki, Karan. Ciğerim yanıyordu, bir de yanan ciğerime bıçak soktular benim halam."

"Uyuması doğru bir karar mı? Ya uyurken bir şey olursa?" diye sordu Karan, ellerini halasının yüzünde gezdirip sıkıntılı bir nefes aldı. "Biliyorsun, uyuması biraz sakıncalı."

"Uyanıkken de sakıncalı artık, Karan," dedi Meral teyze titreyen sesiyle. Bir gözyaşı damlası daha yavaşça akıp yanağında bir dere yolu oluşturdu. "Artık Ayşenur'un aldığı her nefes sakıncalı."

"Kızı görebilir miyim?" diye sordu bir anda Kartal. Mutfak kapısının önünde dikilmişti, deri ceketinin fermuarı boğazına kadar çekiliydi ve teni soğuktan yer yer bembeyaz kesilmişti. Lavin hemen yanında duruyordu, yüzündeki hissizlik sakince geri çekilmiş ve yerini tedirgin tonlarda bir renge armağan etmişti.

"Sen kimsin?" diye sordu Meral teyze, Kartal'ı tanımıyordu. Gözlerini Karan'a çevirip, yaşlı gözleriyle Karan'a baktı. "Kim bu delikanlı?"

"Kartal Alaşan," diye tanıttı kendini Kartal, oldukça soğukkanlıydı. "Beyin cerrahıyım."

Meral teyzenin gözleri iri iri açıldı. "Sen Kartal mısın?" diye sordu. Tülbendiyle ağzını örtüp hıçkırınca şaşkın bakışlarını Meral teyzeden uzaklaştıramadım. "Bildim seni," dedi tülbendini ağzından çekmeden. "Bildim seni."

Kartal sakince olumlu yönde başını sallayıp, "Kızı görebilir miyim?" diye sordu tekrardan.

"Tabii tabii," dedi Meral teyze ayaklanarak. "Karan, Ayşenur'un odasına götürsene Kartal oğlumu. Ama uyandırmayın e mi? Canı hâlâ daha acışıyor, ağlamaklı olmasın gene yavrucak." Meral teyze bana bakıp gülümsedi. "Git de senin de kokunu alsın. Çok seviyor seni. Yenge ablam ne zaman gelecek diye sorup duruyordu, iyi gelirsin belki ona, he?"

Gözlerimde his kırıntılarını saklayamadan, "Giderim," diye fısıldadım. Birlikte üst kata çıktık. Evin içinde insanı yutacak cinsten bir sessizlik, silecek yoğunlukta bir karanlık vardı.

Zaman saçlarımda kırıklardı, zaman parmaklarımda yara izleriydi, zaman sırtımda eskimiş yırtık bir pardösüydü, zaman göğsümün altında güçsüzce çarpan kalbimdi.

Ben yürüdükçe, zaman da beni takip ediyor ve arkasında yarattığı orduyla beni yere sereceği anı gözlüyordu. Zaman insanları yere sermekten asla sıkılmaz, vazgeçmez, yere serdiği insanları izlerken tek bir an olsun o insan için üzülmezdi. Zamanın Ayşenur için üzülmesini istiyordum.

Ayşenur'un odası yine kapkaranlıktı, zayıf bir şekilde yandığını bildiğim gece lambasını açtım ve oda sarımtırak turunculuğu içinde barındıran bir renkle loşça aydınlık kazandı. Gözlerim döşeğe kaydı, sarı saçlar yorganın dışındaydı fakat beden ve yüz yorganın içindeydi. Onun altın rengi saçlarını gördüğüm an içimdeki o ağlak kız çocuğu yine kendine sarılıp dolu

gözlerle yüzümü izlemeye başlamıştı. Bu duyguyla başa çıkmayı öğrendiğim gün, benim öldüğüm gün olacaktı.

Ayşenur'un aldığı her zayıf nefes, yorganın hafif esintide sallanmaya başlamış bir salıncak gibi aşağı yukarı hareket etmesine neden oluyordu. Ayaklarımın altında cam kırıkları varmış gibi öylece dikiliyordum, hareket etsem tüm adımlarım ardında anılarla dolu kan lekeleri bırakacaktı sanki. Karan döşeğe doğru ilerledi, döşeğin kenarına oturdu ve döşeğin zemininde duran minder onun ağırlığıyla eğreti bir şekilde içeri doğru çöktü.

Ayşenur'un yorganın dışında duran sarı saçlarına dokundu, kızın başına dokunmadığı için Ayşenur'un bu dokunuşu hissetmesinin imkânı yok gibi görünüyordu. Yine de Ayşenur, Karan onun saçlarına dokunduğu an uykusunun arasında gözyaşlarının tuzuyla kurumuş titrek bir nefes aldı.

"Şşh," diye fısıldadı Karan onu yatıştırmak istiyor gibi. "Uyu, küçük."

"Dede," diye inledi uykusu esnasında. Karan'ın yüzüne daha dikkatli baktım, yüzü donuk olsa da gözlerindeki şefkat belirgindi. Dudaklarımı birbirine bastırarak onlara doğru ilerledim, Karan'ın önünde durup gözlerimi Ayşenur'un yorganın içinde minik bir çıkıntı gibi duran bedenine indirdim. Düzenli nefesler alıyordu fakat bu nefeslerin her birinin içine birer parça acı sindirmişti.

Biz Ayşenur'u izlerken Kartal da Ayşenur'un döşeğinin ayakucunda duran komodinin üzerindeki ilaç kutularını inceliyordu. Her bir ilaç kutusuna dakikalar yatırıyor, ilaçların içeriğini okuyor, bazı ilaçları tanıyormuş gibi yalnızca kabına bakıyordu.

"Bunlar çok ağır ilaçlar," diye mırıldandı Kartal, daha çok kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu. Göz ucuyla ona baktım. Çatık kaşlarıyla elinde tuttuğu mor renkteki büyük ilaç kutusuna bakıyordu. Ona baktığımı fark edince gözleri beni buldu ve kutuyu hafifçe salladı. "Bunlar küçük bir çocuk için çok ağır. Eğer Karan'ın söylediği yaştaysa, bu dozajdaki bir ilaç ona ciddi zararlar verebilir."

"Bilmiyorum," diyebildim yalnızca.

"Mecburuz," dedi Karan. "Sen benden daha iyi bilirsin, getirdiğimiz her doktor farklı bir ilaç verdi ama Ayşenur'un nöbetlerini en aza indiren tek ilaç oydu. Bu yüzden onu kullanmak zorunda."

"Tam olarak nasıl bir nöbet geçiriyor?" diye sordu Kartal.

"Sara gibi," dedi Karan.

Kartal sıkıntılı bir sesle, "Köpürme var mı?" diye sordu, ardından ekledi: "Ağzında."

"Evet," dedi Karan. "Dışarıdan gören biri o an için sara nöbeti geçirdiğini düşünebiliyor."

Kartal bu cümleyi yanıtsız bırakarak gözlerini tekrar ilaç kutusuna indirdi, ilaç kutusunu diğer elinin avucuna hafifçe vurdu ve sıkıntılı bir nefes verdi.

Ayşenur birden titremeye başlayınca yüreğim ağzıma gelmişti. İrkilerek ona doğru eğildim, Karan ellerini kızın yorganın içindeki bedeninin üzerine bastırarak titremesine engel olmaya çalışırken, Kartal elindeki ilaç kutusunu komodinin üzerine bırakıp döşeğin önüne geldi ve yorganı yavaşça çekerek kızın yorganın içinde saklanmasına engel oldu. Ayşenur'un sarı renkteki gür kirpikleri titriyor, gözlerinin altında biriken yaşlara o kirpiklerin gölgeleri dokunuyordu. Alnı ter içindeydi, keza bedeni de su gibi olmuştu ve kurumuş dudakları bembeyaz görünüyordu, çatlaklarla doluydu.

Kartal büyük elini kızın alnına koydu, kızın ateşini yokladıktan sonra eğildi ve kulağını kızın titreyen göğsüne bastırdı, gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Doğrulurken avucu hâlâ Ayşenur'un alnındaydı. "Tamam," diye mırıldandı daha önce duymadığım bir ses tonu kullanarak. "Sadece canın acıyor ama kalbin hâlâ atıyor."

"Dede," diye inledi Ayşenur gözlerini açmadan.

"Yaşar amcaya bu kadar mı bağlıydı?" Kartal bu soruyu sorduktan sonra kıvrak bir hareketle eğildi, tek dizini yere bastırdı ve avucunu Ayşenur'un yanağına sürttü. "Ona gerçekten bu kadar çok mu bağlıydı? Kalbini durdurmak için bedeniyle savaşacak kadar?"

Ruhum içimden yavaşça çekiliyormuş gibi sarsılıyordum. Karan endişeyle Ayşenur'un başak rengi saçlarına dokunup kara zorla yutkundu. "Yaşamak için savaşmıyor," dedi, kara gözlerinde tuhaf bir bakış şekillenmişti. "Hem korkuyor hem de korktuğu yere bir an önce gitmek istiyor."

"Gitmesine izin vermediğimizde başta bize küsse de sonunda sözümüzü dinleyip kalacaktır, Karan. Kız çocukları böyledir işte." Kartal gözlerini Ayşenur'dan çekmeden burukça gülümsedi. "Başta kafalarının dikine giderler, ne isterlerse onun olmasını isterler, o şeyi yapabilmek uğruna her şeyi ortaya sererler ve istedikleri şeyi yapmalarına izin vermediğimiz zaman bize küserler. Ama inan, neden izin vermediğimizi anladıklarında, bizi her zamankinden daha çok sever, her zamankinden daha çok güvenirler."

Söyledikleri içimde öyle bir yere dokunmuştu ki, o yere daha önce kendi hislerimin bile dokunamadığını şimdi fark ediyordum. Bütün düşüncelerim koyulaşmış, kazandıkları gölgelerle işe koyulmuş, bir çıkış yolu aramaya başlamışlardı. Ayşenur'u o parka inandırdığım gibi, şimdi de burada daha güzel bir parkın var olduğuna nasıl inandırabilirdim?

Çocukların kalbi cennete ait bir nehir gibiydi, içinde annelerinin göğüslerinden akan ak pak sütler de vardı, babalarının damarlarında dolaşan kanın renginde şaraplar da... Çocuk büyürken ya sütü yutardı ya da şarabı; ya annesi gibi olurdu ya da tıpatıp babası... Şimdi böylesine masum bir kalbi o parkın varlığına inandırmışken, nasıl olurdu da o parkın yokluğuyla onu yüzleştirebilirdim ki?

Ayşenur gözlerini araladığında onun parlak gözlerinin odağına düşen

İlk yüz Kartal'ın yüzü olmuştu. Döktüğü terler yüzünün elmas parçası gibi parıldamasına neden oluyordu. Onun gözlerinin açıldığını görmek içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Boğazımda birikmeye başlayan onca kelimeden kurtulmak adına köşedeki masanın üzerinde duran su bardağına uzandım. Bir bardak suyu yavaşça içerken yüzümde gergin bir ifade vardı.

Ayşenur'un sesinden önce hıçkırığını duydum, ardından kasırga sonrası ölenlerin listesinde tüm ailesinin adı okunmuş gibi büyük bir yıkımla şiddetle ağlamaya başladı. Öyle çok hıçkırıyor, öyle çok içli içli nefesler alıyordu ki, saniyeler içinde içim tekrardan parçalara ayrılmış, etrafa dağılan parçalarım en önce ruhumu kanatmaya başlamıştı. Bir çocuğun hıçkırıklarını dinlemek litrelerce kan dökülen bir savaşı izlemekten çok daha can yakıcı, çok daha dehşet vericiydi.

"Dedem nerede?" diye sorduğunda, Kartal, "Artık burada olmadığını biliyorsun," dedi ona kuru bir sesle. Bu söylediği Kartal'a dehşet içinde bakmama neden olmuştu. Elimdeki bardağı düşürmemek adına masaya bırakırken bir yanım Kartal'ın suratının ortasına afili bir yumruk geçirmek istiyordu. "Şu an neler hissettiğini anlatabiliyorum," diye mırıldandı, sesi sakindi ve kelimeleri özenle seçtiğini şimdi daha net biçimde görebiliyordum. "Ama kendine daha fazla zarar verme, olur mu?"

Ayşenur irkilerek doğruldu. Karan'ın varlığını fark edince, "Abi!" diye bağırarak kollarını Karan'ın boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Hâlâ ağlıyordu. "Dedem nerede? Yalan diyorlar, değil mi? Bana şaka mı ediyorlar? Dedem nerede, abi? Ben bu şakayı hiç sevmedim!"

Karan güçlü kollarını onun bedenine sarıp yüzünü sarı saçlarının arasına gömerek, "Şaka değil," diyerek Ayşenur'a bu durumu kabullendirmeye çalıştı. "Bazen bazı şeylere alışmak zorundayız, Ayşenur."

"Ben buna alışmak istemiyorum ki." Başını iki yana sallayıp bir kez daha içli içli hıçkırdı. "Ben Yaşar dedemi istiyorum, ben onun yokluğunu istemiyorum ki."

"Onu istediğini biliyorum," dedi Karan, Ayşenur'un sarı saçlarını öptü. "Gelebilme şansı olsaydı, inan seni ziyarete gelirdi. Ama insan bazen öyle bir yere gider ki, oradan geri dönüş yoktur."

"Sen de gidiyorsun hep," diye hıçkırdı küçük kız, içimi paramparça ediyordu, lime lime ediyordu. "Ama sonra geliyorsun, beni ziyaret ediyorsun. Meral anneannem dedi ki, toprak aldığını geri vermezmiş, ben toprağa ne yapım da dedemi geri vermiyor bana?"

Karan gözlerini yumup, "Ağlama artık, Sarı," diye fısıldadı. "Yazık değil mi güzel gözlerine?"

"Kalbime değil mi yazık?" diye sordu Ayşenur. "Herkes gözlerime yazık olduğunu söylüyor, gözümün yaşı kurur ve acısı geçer ama kalbim sanki sonsuza dek acışacakmış gibi hissediyorum ben."

"Ama sonsuza dek acımayacak."

"Yalan diyorsun sen, senin de kalbin acışıyor." Ayşenur yaşlı yanağını Karan'ın göğsüne bastırdı. "Duymuyor musun sesini, için için ağlıyor."

"Kalbim mi ağlıyor?"

"Kalbin için için ağlıyor, için ağlıyor."

Karan derin bir nefes alıp dudaklarını Ayşenur'un saçlarına bastırdı. "Ağlamıyor kalbim, senin kulakların mı eskidi yoksa?" diye sordu şefkatli bir sesle.

"Kalbini eskiyeceğine kulaklarım eskisin," dedi Ayşenur küskün bir sesle. "İnsanın kalbi acıştıkça eskirmiş biliyor musun, Karan abi? Dedem gelmedi bugün, dün de gelmedi, evvelsi gün de gelmedi. Dedem yarın da gelmeyecek, yarından sonra da gelmeyecek, ertesi gün de gelmeyecek. Bak bu kalbimi eskitir işte."

"Kalbin buna alışacak, Ayşenur," dedi Karan, bu kez sesi sertti. "Böyle yaparsan alışmaz ama."

"Yalan bulaştırma diline, ben en çok sana güveniyorum, sana güvenmezsem ne olur biliyor musun? Uyanamam bir daha."

"Sakın bir daha böyle bir cümle kurma, Ayşenur," dedi Karan sert bir sesle. Çenesini Ayşenur'un omzuna bastırıp hırıltılı bir nefes verdi.

"Bak gördün mü, gerçekleri duymak nasıl da hoşuna gitmiyor insanların değil mi? Yenge ablam sana canım adam diyormuş, sen onun canı adamısın, benim de abim adamsın. Bana yalan şeyler deme, olur mu abim adam?"

Kartal'ın bir an omzuna vurulmuş gibi sendelediğini gördüm, ardından elleri dizlerinin üzerine düştü ve beyninden vurulmuş gibi boşluğa bakakaldı. Lavin'in boğazından yükselen o hafif şaşkınlık hırıltısını duymuştum, Kartal'ın dizlerinin üzerine düşen ellerinden birini kaldırdığını gördüm, gözlerini boşluktan çekmeden elini Ayşenur'un başının üstüne koydu ve saçlarına dokunurken gözlerini yavaşça yumdu; sertçe yutkundu.

"Demiyorum ben sana yalan. Tamam, belki tamamen geçmeyecek ama hafifleyecek," dedi Karan.

Ayşenur tekrar ağlamaya başladı. Bir süre, Karan'ın kollarında çaresizce gözyaşlarını döktü. Hissettiği acının geçmesini bekledi, gözyaşlarının dineceği anı gözledi ama tekrar Karan'ın kollarında uykuya dalana kadar gözyaşları tek bir an olsun dinmedi.

Bahçeye indiğimizde saat kaçtı bilmiyordum ama karanlık ortadan ikiye bölünerek yerini şafağın mavisine devretmeye başlamıştı; gökyüzü kısmen mavi, kısmen siyahtı ve lacivert damarlarında güneşin ölüm saati yazıyordu. Kartal ve Karan sigaralarını içerken, ben Lavin ile birlikte bahçedeki masada oturuyordum, ikimiz de sessizdik. Lavin'in elinde ucu yakılmamış bir sigara vardı ve sigarayı parmaklarının arasında kalemini çeviren

bir yazar edasıyla çevirip duruyordu.

Karan, Sergen ile telefonda konuşmuş, durumu Sergen'e kısaca anlatmıştı. Büyük ihtimalle Sergen de yakında burada olurdu. Karan sigarayı dudaklarına yaklaştırırken, Lavin, "Küçük kız..." diye mırıldandı. "...garip bir çocukmuş."

"Öyledir," dedim. "Onu ilk tanıdığımda ben de öyle düşünmüştüm. Küçük bir çocuğun kuramayacağı cümleler kurar, düşünemeyeceği şeyler düşünür, yapamayacağı şeyler yapar. Cesurdur, Ayşenur, korkusuzdur, sevgi doludur." Gözlerimi bembeyaz kesilmiş, bir cesedin eline benzeyen ellerime indirdim. İnce parmaklarıma sarmaşık gibi dolanmış mavi damarlarım soğuktan şişmiş, bir yılanın boynu gibi kabarmıştı. "İnsanlara sevdiğini söylemenin yolunu bile kendine göre şekillendirmiş. Kimin yanında mutluysa, o insanı seviyor."

Lavin yarım yamalak gülümsedi. "İnsana kim olduğunu hatırlatıp yaşadığı hayatı sorgulatıyor. Sadece birkaç cümlesiyle bile beni epey sarstı." Derin bir nefes aldı. "Sanırım onda yaşadıklarının getirdiği erken pişmiş bir olgunluk var."

"İnsanı kendiyle yüzleştiriyor."

"Öyle," dedi. "Sonra... Söylediği o şey..."

"Ney?"

"*Abim adam* dedi hani Karan'a." Lavin bana bakmıyordu, gözleri parmaklarının arasında döndürüp durduğu sigaradaydı, sigaranın açık ucundan dökülen sarı tütünler masanın üstünde dağınık bir şekilde duruyordu. "O an Kartal'ın tepkisinin sebebi neydi? Biri ona vurmuş gibi sarsıldı," dedim kendimi tutamayarak.

Lavin dudaklarını birbirine bastırarak kelimeleri diline çağırmaya başladı. Doğru kelimeleri arıyor, kuracağı cümlenin zeminini sağlam bir şekilde atmak istiyordu. Kaşlarını kaldırıp indirdi, gözlerini yumdu ve gözlerini tekrar açtığında dişlerini sıkıyordu. "O, yani Kartal'ın kız kardeşi de Kartal'a *abim adam* diyordu."

Zaman, süregelen bir değişimle ilerliyordu. Saatin kadranında emanet duran anların her biri, bir diğer anının sırasını kendisine vermesini bekliyordu. Bulanan bir kalbi göğsümde taşıyor olmanın sancısı içerisindeydim. Ağzımı açsam, dökülmek için kıvranan kelimeleri kusacaktım ve bu kelimeler, kalbimin içindeki zehri dışarı bırakmış olacaktı.

Kardelen'in söylediği iki kelime Kartal'ı hâlâ geçmişin koynunda yaşatıyordu; oysa şimdi ne o geçmiş hâlâ buradaydı ne de Kardelen. Karan'ın anılarında yaşayacak olan Ayşenur'un da Kardelen'in Kartal'a hissettirdiği gibi Karan'a hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordum.

"O..." Doğru kelimeleri aradım ama ne dersem diyeyim, yanımdaki genç kadının da, hemen karşıda sigarasını içmeyen, âdeta içki misali yu-

dumlayan genç adamın da yangınına bir damla bile su dökemeyeceğimi biliyordum.

Belki de esas yangın, yangının varlığını bilmekti.

"Evet?" dedi Lavin bekliyormuş gibi.

"O konu hakkında bir gelişme var mı?" diye sordum, sesim kızmış bir yağın harı dindikten sonraki o bulanık, mide bulandırıcı görüntüsünü hatırlatmıştı bana. Eğer kusabilseydim, sorduğum bu sorunun merkezine kusardım.

"Onun katilinden mi söz ediyorsun?" diye sordu Lavin, yüreği korkusuz soruların mimarı olsa da gözlerinde her daim yaralarını sırtında taşıyan bir kadının gölgesinin var olacağına inanıyordum.

"Evet," diye mırıldandım. Kardelen'i birinin öldürdüğüne emindiler, Karan da öyleydi. Karan'ın Kelebekler Vadisi'nde doğum günümü kutlamadan hemen öncesinde Kartal'dan aldığı o telefonu ve aramızda geçen konuşmayı daha dünmüş gibi hatırlıyordum. Zaman insanları ziyan etmeyi ne kadar da seviyordu.

"Bir arpa boyu kadar yol kat edemedik," diye itiraf etti, sesi umutsuz değildi, yolun sonunda bir şekilde sonuca ulaşabileceğini düşündüğünü bana ses tonuyla bile belirgin bir şekilde ifade edebilmişti.

Gözlerim Karan'dan ayrılmadı, onun büyük olmasına rağmen hareketlerini, yaptığı işleri son derece lirik ve zarif bulduğum elleri sigaranın bedenini bir fahişenin üstünü örten palto gibi sarmıştı; her an o bedeni sarmayı bırakacak, her an fahişe çırılçıplak kalarak zamanın içinden aşağı düşmeye başlayacaktı sanki.

"Polisler araştırıyor mu peki?"

Keyifsizce güldü. "Kimse bunun bir cinayet olduğunu düşünmedi ki. Polisler bile."

"Ama bu çok saçma," dedim, kaşlarım çatılmıştı. Bu nasıl bir sorumsuzluktu? Bir cana mâl olunmuştu, bir can heba edilmişti. Bu, bu kadar basit miydi?

"Sanırım Kartal ve benden başka kimseye saçma gelmedi," dedi ve yutkunup, "Bir de sen işte," diye ekledi.

Benimle konuşurken aramızda tuttuğu perdenin usul usul da olsa şeffaflaşmaya başladığını düşünmeye başlamıştım. Ya da kafamı dağıtmaya çalışıyordu. Aslında buna ihtiyacım olduğu söylenemezdi.

Kafam zaten allak bullak, darmadumandı.

"Senin yerinde olsaydım, ben de bu işin peşini bırakmazdım," diye itiraf ettim, bu konuda ciddiydim, gerçekten böyle düşünüyordum.

Defne ya da Billur'a bir şey olsaydı, canım pahasına bile olsa onlara zarar veren insanları bulur ve canlarına okurdum. Lavin'in içindeki o dinmeyen öfkeyi, intikam duygusunu, acıyı, özlemi ve çaresizliği öyle iyi anlı-

yordum ki. Cesaretini acısından alıyordu. Her insan gibi... Kaybetmiş her insan gibi.

"Bunu duymak güzel, şayet az kalsın çevremdeki herkesin bencil birer sürtük olduğunu düşünmeye başlayacaktım."

Keyifsiz, cansız bir şekilde gülümseyerek Karan'a baktım. "Kartal epey zor bir adam," dedim gözlerimi canım adamdan çekmeden. "Pek anlaşamıyor gibisiniz."

"Pek mi?" Bana alayla baktığını fark ettim. "Hiç demek istedin sanırım. O ve ben, o kadar aynıyız ki, sonunda içinde durduğumuz o kafesin içinde özgürlük uğruna birbirimizi parçalamaya başlayacağız."

"Benzediğiniz doğru, ama birbirinizi parçalar mısınız bilemiyorum."

"Emin ol, sadece parçalamakla kalmayız." Gözlerini Kartal'a sabitledi. "Tüketir, mahveder, öldürür ve bitiririz."

"İki insanın birbirini bitirmesi..." Boğazımdan kaynar su akıyormuş gibi hissetmeme neden olan yutkunuşumun içinde yaşananlar çınlıyordu. "Acayip tanıdık geldi bu bana."

"Doğrudur. Çünkü size baktığımda, ben de birbirinizi bitiren iki insan görüyorum. Ama bizim aksimize, siz birbirinizi yeniden doğurabilen iki farklı rahim gibisiniz.

Yalnızca Karan'ı izledim ve Lavin'in söylediği, kalbimin etrafına yeni bir damar gibi dolanan o kelimeleri cevapsız bıraktım. Kayseri'nin soğuğuna rağmen avuç içlerimde birikmiş ter, avucumun içindeki çizgilere dolarak dereler oluşturmuştu. Aklım fikrim Ayşenur'daydı, ona bir şey olmasından öyle çok korkuyordum ki. Bekleyiş bir eziyete dönüşmüştü, üstelik ne beklediğimizi de bilmiyordum. Beklediğimiz şeyin ne olduğunu bilseydim, belki de bu kadar çok yanmaz, bu kadar çok donmazdım.

Sabahın ilk ışıkları başlayan yeni günü simgeler gibi şehrin dört bir yanına kollarını uzatarak güneşi gökyüzüne astığında, hâlâ burada, bahçedeki masanın önünde oturuyordum. Önümdeki siyah, taş kül tablasının içi izmarit cesetlerinden oluşmuş bir mezarlığa dönmüştü.

Dudaklarımdaki kuru deri çatlamış, hafif kanlanmıştı ve ben ne zaman dudaklarımı yalasam ağzıma metalik kan tadı geliyordu. Yüzümü sıkıntıyla buruşturup bahçeyi aydınlatıp yağan çiyin yüzeyine dokunarak çiy tanelerini elmas gibi parlatan güneşe baktım.

Güneş bile solgun görünüyordu, bir adamın parmaklarının arasında duran bir izmaritti ve her nefeste biraz daha kaybolarak bulutların arasına gizlenmeye başlıyor, sona yaklaştıkça söneceği anı, yani akşamı beklemeye başlıyordu.

"Asi," diyen Karan'ın sesini takip eden zihnim, gözlerimin gözleriyle buluşmasıyla bulanıklığını bir kenara bırakarak netleşti. Düşünceler haldır haldır harekete geçmeye başladığında dirseklerimi masaya bastırıp yüzü-

mü avuçlarımın içine alarak, "Hım?" diye fısıldadım.

Lavin yoktu, nerede olduğunu bilmiyordum ve Kartal da mutfağa gir-miştı.

Yanağıma dokundu, parmakları bumbuzdu. "Buz gibisin," dediğinde ona kirpiklerimin arasından bakmaya devam ediyordum. "Çok üşümüş-sün."

"Senin de ellerin buz tutmuş," dedim, sesim pürüzlüydü. Gözyaşı yol-larında kuruyan tuzu avuçlarımla toparlayıp yutmuş gibiydim, boğazım susuzluktan parçalanıyordu.

"Şu an önemli olan sensin, senin tenin," dedi, sesi fevri ve hatta diken-lerle örülüydü. Ağırlaşan kirpiklerimi gözlerimin üstüne örtüp birkaç sa-niye bekledim. Düşüncelerimin yola girmesini, iyi bir haber gelmesini, bir şeylerin yoluna girmesini... Belki de aynı anda hepsini.

"Ayşenur," diye mırıldandım, ağzımda kekremsi bir tat vardı ve bu yü-zümü bulantıyla buruşturmama neden oldu. Güneş, koyu renk bulutlardan birinin arkasına saklanmış ve gökyüzü aniden kararak, hüznün bekçiliğini yapan bir gardiyanın ruhu gibi üzerimize çökmüştü. "Ayşenur, iyi mi?"

"Henüz uyanmadı," dedi Karan, gözleri yüzümün her zerresinde dola-şarak düşüncelerimin topraklarına ayak izlerini bıraktı. Ne düşündüğümü anlamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Bu kadar çok uyumaz." Paniğin koyulaştırdığı gözlerimde kendi yan-sımasını gördüğüne emindim. "Onu kontrol ettin mi?"

"Fatma etmiş."

"Sen ettin mi?" diye sordum ısrarla.

"Annesi etmiş işte, ben annesinden daha iyi kontrol edecek değilim ya."

"Ben sana güveniyorum."

Karan gözlerini duyduklarının etkisine girerek kısıp yanağımı okşa-maya devam etti. "Yaratıcıya bana güvendiğinden daha fazla güven."

Gözlerimi kararan gökyüzüne çevirdim. "Ona güvendiğime pişman et-mez beni," diye mırıldandım, ardından onay bekler gibi gözlerimi Karan'a çevirerek, "Değil mi?" diye sordum.

"O, ona güvenen hiçbir kulunun güvenini boşa çıkarmaz. Eğer istediği-ni vermiyorsa, bekle, belki de sana daha iyisini vereceği için o kapıyı açma-mıştır. Birini senden aldı diye ona kızma, koskoca düzeni değiştiremez ama acısını verdiği her şeyin sabrını da verir. Kimseye taşıyabileceğinden fazla yük bindirmez, kime ne yaşatıyorsa, ona olan güvencindendir. Düşünsene, yeri ve göğü var eden yücelikteki yaratıcı sana güveniyor, sen bunun da altından kalkarsın diyor sana, inanıyor, başaracağını biliyor. Kim kime bu kadar güvenir ki, Asi? Yoktan var eden, var ettiğine güveniyor, o sana bu denli güveniyorken sen ona neden güvenmeyesin, küçücüğüm? Ona sığın-maktan da güvenmekten de inanmaktan da vazgeçme."

"Sabrı da gönderiyor, değil mi?"

Başını yavaşça salladı. "O, acısını verdiği her şeyin sabrını da acının yanında kuluna gönderendir."

"Koruyan ve kollayan," diye mırıldandım.

"Esirgeyen ve bağışlayan," diye devam ettirdi. "Yoktan var eden."

"Senin inancını seviyorum." Ona dikkatli gözlerle baktım. "Yaşadığın her şeye rağmen öyle güçlü, öyle yıkılmazsın ki. Sana çok güveniyor olmalı."

"Güvenini boşa çıkartmamaya çalışıyorum. Arada yolumdan şaşıyorum, yanlış sokaklarda dolaşıyorum ama sonra bana duyduğu güven geliyor aklıma. Dur, Karan, diyorum. Dur, şimdi değil. Vermişse sana bu yükü, ileride omuzlarından geri alıp sana taşıdığın yükten fazla armağan, hediye vereceğinden."

Ona sokulup başımı soğuk kokusunun sindiği omzuna yasladım.

Soğuğun çetin kokusuna rağmen kendine has kokusunu da alabiliyordum. Gözlerim hemen karşımızdaki süs havuzuna kaydı, omuzlarım birkaç saniyede bir hafifçe yukarı doğru kabarıyor, ardından geri inerken sanki içimdeki nefes bir silgiyle ciğerlerimden siliniyordu.

"Karan Ali Çakıl," dedim. "Sen Allah'ın 'bu senin hediyen' deme şeklisin."

Burnundan erkeksi bir nefes vererek güldü ve beni sarıp göğsüne doğru bastırdı. Göğsü, bedenine oranla daha sıcaktı. Bir kuşun yuvasına yerleştiği gibi onun göğsüne yerleşip elimi kalbinin hemen altına koyup gözlerimi yumdum.

"Ne tesadüf," dedi. "Ya repliğimi çaldın ya da şu an ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz."

"Ne?"

"Sen Allah'ın *'bu senin çektiklerinin bedeli'* deme şeklisin."

Kaç saat geçmişti bilmiyordum ama artık güneş, gökyüzünün yatağına bir fahişe gibi uzanmıştı. Sabah ölmüş, akşam henüz doğmamıştı. Ayşenur uyandığından bu yana durmadan ağlamış, Yaşar amcanın ölümünü tüm kalbiyle reddetmeye devam etmişti. Onun açısından ne kadar zor olduğunu görebiliyordum, yalnızca gördüğüm için memnundum çünkü eğer görmeyip, tıpkı onun gibi hissetseydim sanırım artık bu son kırılma noktam olurdu.

"Hıçkırıkları tek bir an olsun durmadı," dedi Lavin, gözlerini eve çevirdi. Yine bahçeye kaçmıştım, Ayşenur'un gözyaşlarıyla ıslanan evin duvarları üzerime yıkılıyor gibi hissettiriyordu, buna daha fazla katlanamamıştım.

"Yaşar amcaya çok düşkündü."

"Böyle giderse fenalaşacak," dedi Lavin, gözlerini yüzümde hissettim. "Yüzü kireç gibi."

Başımı salladım. Gözlerim kapıya kaydı, Ayşenur'un annesi Fatma'nın telaşla kapıdan çıktığını görünce kalbim panikle çarpmaya başladı. Irkilerek Fatma'ya baktım.

Gözyaşlarını kollarına silerek, "Ayşenur!" diye bağırdı. "Yine fena oldu. Yine fena oldu!"

Korku dolu gözlerle ona doğru ilerlemeye başladığımda, bahçenin dışındaki Kartal da bahçe kapısını açıp içeri girmişti. Elindeki sigara izmaritini yere fırlatıp büyük adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Odaya giren ilk ben oldum. Ayşenur'u divana yatırmışlardı, sarı saçları ölü bir ahtapotun kolları gibi divandan aşağı doğru sarkmıştı, bedeni o ölü ahtapotun bedenini terk etmeye çalışan ruhu gibi tir tir titriyordu.

Birkaç saniye içinde Ayşenur'un gözleri geriye doğru kaydı, dudakları morarmıştı, ardından moraran dudaklarının kenarından bembeyaz bir sıvı akmaya başladı ve çok geçmeden ağzı köpükler içinde kaldı.

"Yavrum elden gidiyor!" diye haykırdı Fatma. "Yavrumun dayanacak gücü kalmadı!"

Karan, Ayşenur'un kollarını tutup onu yatağa bastırdı. Kartal, büyük bir hızla divanın önüne geldi, adamın yüzündeki kan çekilmişti, teni kireç rengindeydi. Kartal, küçük kızın alnına dokundu, gözleri kızın ağzından dökülen köpüklü beyaz sıvıda takılı kaldı.

"İğnesini getirin," dedi, sesi sakindi ama kıza bakışı çok farklıydı, soluduğu hava onu zehirleyen bir gazmış gibi görünüyordu.

"Doktoruna haber vereceğim," dedi Karan, gerim gerim gerilmişti. Siyah gözlerine fırtına bulutları misali çöken o ifadede öyle şiddetli yağmurlar yağıyordu ki, kirpikleri o yağmurun yerinden söktüğü ağaç kökleri gibi titreyerek savruluyordu.

"Sadece iğnesini getirin," dedi Kartal. "O doktorun ne yararını gördünüz ki?"

"Bu kez farklı," diye çıkıştı Karan. "Sen bilmiyorsun. Daha önce onu görmedin. Bu kez geçirdiği nöbet daha farklı."

Ayşenur boğulur gibi sesler çıkardı, Kartal onu yavaşça doğrulttuğunda Ayşenur hâlâ tir tir titriyor, ağzından bir bedeni dolduran kandan çok daha fazla olduğunu düşündüğüm bembeyaz köpüklü sular akıyordu. "Boğulacak," dedi Kartal, sesi metanetliydi. "Onu dik tutun." Karan'ın kızı tutmasıyla Kartal ayağa kalktı, cep telefonunu açıp bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü, bu sırada Fatma gözyaşları içinde Ayşenur'un tüm iğnelerini bir poşetin içinde odaya getirmiş, hepsini divana, Ayşenur'un ayağının ucuna dökmüştü.

"Babamı bağla," dedi telefonun diğer ucundaki sesin sahibine. "Sana tek bir şey söyledim, bana bir şeyler sıralayacağına derhâl babamı bağla."

Kartal divanın ucuna oturdu, tek tek iğneleri incelerken gözlerini Fat-

ma'ya çevirdi. "Kızın en son yapılan tüm tahlillerinin olduğu belgeleri getirebilir misin?" diye sordu. "Bir tanesi bile eksik olmasın."

Ayşenur elini Kartal'ın koluna koyunca ortam bir anda kaskatı oldu. Sanki zaman durmuş, saat susmuştu. Kartal kulağında telefonla gözlerini Ayşenur'a çevirdi.

Ayşenur, titremeye devam ederken, "Abicığım," diye mırıldandı, sesi bir tiirtiden ibaretti. "İyiyim, ne olursun o iğneyi vurma. Ne zaman o iğneyi vursalar, o tarafıma dönüp yatamıyorum acıdan."

Kartal gözlerini Ayşenur'dan çekmeden şunları söyledi: "Baba, bir ameliyata gireceğim."

Donup kaldım. Ne ameliyatından bahsediyordu? Karan gözlerini hızla Kartal'a çevirdi. O sırada Fatma, istenen belgeleri de getirmişti. Kartal karşı tarafı dinleyip, "Sana fikrini sormadım, baba, senden izin ya da akıl almak için de seni aramadım. Sen bir doktorsun, ben de bir doktorum. Şimdi bir doktor olarak sana senin uzmanlık alanın ile ilgili bir soru soracağım, ardından da işimi yapacağım," dedi.

Lavin'in şok içinde Kartal'a baktığını görebilmiştim. Herkes olan biteni anlamaya çalışıyordu. Ayşenur'un titremesi usulca dindi, gözleri zayıfça kapanırken, "Abiciğim," dedi tekrardan. "Ne olursun, bana o iğneyi vurma."

Kartal gözlerini yumdu, ardından tekrar açtığı kahverengi gözlerini belgelere indirdi. Belgelerde hızlı bir şekilde gezdirdiği gözlerine belgelerde yazan harflerin ve sayıların resmi çiziliyordu.

"Atriyal septal defekt arası delik. Kan soldan sağa doğru akıyor, sağ kulakçığa kan kaçırması yapıyor. Delik düşünüldüğünden büyük, kapakçıklardan biri yatık, beyne ya da diğer organlara pıhtı gitme oranı oldukça yüksek." Durdu ve dinledi. "Evet, beyindeki problem bu ama beynindeki problemin büyüklüğü konusunda bir fikrim yok. 15 yaşından küçük."

Gözlerini belgelerden çekmeden başını salladı. "Yurtdışındakiler ameliyatın sorumluluğunu kabul etmiyor. Ameliyata yanaşan olmamış." Gözlerini kıstı. "Nerede olduğumu, olayın yasal boyutunu siktir et. Bana bir şey söyle. Net bir şey." Başını salladı. "Sana belgelerin fotoğrafını çekip göndereceğim. Kızın kayıtları bilgisayarda da mevcuttur, bilgilerini verdiğimde bunlara erişebilirsin."

Saniyeler bu düşüncenin etrafında akmaya başlamıştı. Ayşenur'un ameliyat olacağı düşüncesinin etrafında... Parlak bir ışık gibi patlayarak tüm gözleri anlık karanlığa hapseden, diğer tüm renkleri silerek bir gözün diğer gözü seçemediği bir gecenin içinde ilerliyormuşsun hissi veren o düşünce, yalnızca benim değil, herkesin zihnini gökyüzünü saran bulutlar gibi sarmıştı.

Karan'ın gözlerinde gökyüzünü aydınlatan fırtına yıldırımları gibi parıldayan ifadelerin büyüyerek bir çaresizlik mızrağına dönüştüğü ana şahit

oldum. Kartal telefonu kapatınca ortaya ölü bir beden gibi serilen sessizliğin mezarının etrafına toplanmış düşünceler gibiydik.

O sessizliğin cenaze namazını kıldıran kişi Karan'dı ve mezarın üzerine ilk toprak Kartal'ın avuçlarından dökülmüştü.

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu Fatma, iki gözü iki çeşmeydi, umut o çeşmenin suyundan çamur olarak akıyordu. Ona içimin acısını dışarı vuran kahverengi gözlerimdeki paramparça hislerle baktım ama o bana değil, ona o çeşmeden çamurlu su gibi akan umudu veren Kartal'a bakıyordu.

"Elbette hayır," dedi Karan, Kartal'ın cevabını beklemeden. "Doktorların neler dediğini unuttun mu, Fatma?"

"Allah mı o doktorlar? Nereden bilecekler?" Fatma gözyaşlarını kınalı parmaklarıyla sildi. "Mümkün mü?" diye sordu bir kez daha Kartal'a. "Yapar mısın ameliyat?"

Karan'ın yüzünü bir ağ gibi örmeye başlayan öfkeden uzaklaştırdığım gözlerimi Kartal'ın yüzüne çevirdim. Ayşenur'a bakıyordu. "Bana Ayşenur'un ilk başladığı ilaçtan bu yana ne kullandıysa hepsinin reçetesini, her tetkikin belgesini, tüm tahlil sonuçlarını getirin," dedi Kartal, gözleri küçük kızın yüzünde dolaştı. "Ben bu riski göze alacağım."

"Sen alabilirsin ama ben almıyorum!" diye bağırdı birden Karan, sesine yansıyan öfkenin çevresini saran demir parmaklıkları oluşturan çaresizlik duygusuydu; acıydı.

"Her şeyi inceleyeceğim ve sonra tekrar konuşacağız," dedi Kartal sadece.

"Konuşacak hiçbir şey yok, sen aklını mı kaçırdın? Ayşenur senin kızın değil!" Karan delirmiş gibi Kartal'a bakıyordu. "Sen bir doktor bile sayılmazsın."

"Ben bir doktorum."

"Hayatında kaç kez ameliyata girdin?"

"Çok kez," dediğinde Kartal'a baktım, Karan burnundan verdiği sert nefeslerle ona bakıyordu.

"Evet," dedi kalın, erkeksi sesiyle. "Asistan olarak."

"Ne biliyorsun, Karan?" diye sordu Kartal, sesi Karan'ın öfkeyle dalgalanan sesinin aksine sakindi. Kahverengi gözlerini Karan'ın yüzüne dikti ve elindeki ilaç kutusunu salladı. "Daha iyisini mi biliyorsun? Madem Allah'a inanıyorsun, ondan bir mucize bekliyorsun, neden bir şeyler yapılmasına engel oluyorsun? Mucize bir yıldırım gibi bu eve düşüp Ayşenur'u anıden iyileştirmeyecek. Mucizeyi istiyorsan risk almak zorundasın. Sonunda hayal kırıklığı olsa bile."

"Sen ne bilebilirsin ki lan?" Karan, Ayşenur'un saçlarını okşadı, dişlerini birbirine bastırdığı için güzel yüzünü biçimlendiren kemikler dışarı

doğru kavislenerek güzelliğine güzellik katmıştı.

"Kaybetmek nedir bilirim," dedi Kartal sadece, sesi hâlâ çok sakindi.

Geçmişi kan revan olmuş bir adam, geleceğinin kan leş içinde olmasından korktuğu küçük bir kız çocuğunun hayatında açılan o dikiş tutmaz yarayı tüm gücüyle birleştirip dikmeye çalışacaktı.

"Karan, esip gürlemeden önce neden Kartal'ı dinlemiyorsun?" diye sordum, sesimin titremesinden, sesimin yere sırtüstü uzanıp üzerinden geçen acıları izlemesinden korkuyordum ama düşündüğüm gibi olmamıştı; sesim beklenmedik şekilde güçlü duyulmuştu.

Karan, kara gözlerini diktiği kahverengi gözlerini ayırmadan sertçe yutkunup, "Profesörlerin yapamadığı şeylerden bahsediyoruz, bu çocuğun hayatı bir oyuncak değil," dedi, kuru sesine bulaşan haklılık payı başımı sallayarak onu onaylamama neden oldu.

"Evet," diye fısıldadım. "Oyuncak değil, bu yüzden elimizden gelen her şeyi hâlâ ellerimiz varken yapmamız gerekmiyor mu?"

"Bu adam kendine güvenmese böyle konuşmazdı, emin olabilirsiniz," dedi Lavin, Kartal'a arka çıkarak. "Bırakın incelemesi gerekenleri incelesin, sonra da yapabileceklerinden bahsetsin. İçinize sinmezse zaten onu dinlemezsiniz."

"Beni iyileştirecek mi?" diye sordu Ayşenur zayıf bir sesle. Bu soru, Karan'ın irkilerek simsiyah gözlerini ölümün rengini bulaştırmak için durmadan gölgesinin altına aldığı küçük kıza çevirdi. Ayşenur, bembeyaz olmuş dudaklarını yaladı, sonra eğri büğrü dişlerini göstererek zayıf bir gülümsemeyle Karan'a baktı. "Abi beni iyileştirecek mi, abi?"

Karan dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini Ayşenur'dan çekmeden uzunca bir süre boyunca küçük kızı izledi. Azrail ayak izlerini bulaştırdığı odadan yavaş yavaş uzaklaşıyordu ama arkasında bıraktığı büyük, derin, kirli ayak izleri hâlâ burada duruyordu.

"Eğer seni iyileştiremezse, onun iyileşmesine asla izin vermem," diye fısıldadı Ayşenur'a.

O günden sonrası, Ayşenur için de, annesi Fatma için de, için içini yiyen Karan için de daha zor olmuştu. Kartal, tutması zor bir sözün eşiğinde durmuştu ve o eşiğin bir ucu kaybetmek uçurumu, diğer ucu kazanmak vadisi olarak onu izliyordu. Ayşenur'un ameliyat kararı ani alınmış olsa da bu işe başlamak umulduğu kadar hızlı olmamıştı. İlk iki gün Kartal, Ayşenur'un tüm tahlillerini, kullandığı tüm ilaçları, doktorlardan gelen CD'leri incelemiş, babası ile sık sık telefon irtibatı kurarak gereken bilgileri toplamış, yapılması gerekenlerin listesini oluşturmaya başlamıştı.

Artık Ayşenur için bir umut var mıydı bilmiyordum ama Kartal o ameliyata hazırdı ve ameliyatın sonuçları hakkında konuşmak yerine, ameliyat için gerekli olan ortamdan ve malzemelerden bahsediyordu. Geçen birkaç

gün, beraberinde arkadaşlarını da Kayseri'ye taşımıştı. Bedirhan'ın doğ... gözlerle Ayşenur'u izlerken, "Bu ne kadar doğru bir karar? Ya onu öldüren biz olursak?" diye sorduğu anı unutamıyordum. Arkasından vuran turuncu sokak lambasının ışığı onun uçları açık renk olan saçlarının uçlarında ateşler varmış gibi görünmesine neden olmuştu ve Bedirhan, soğuğun kıpkırmızı yaptığı boynunu atkısının altına saklamıştı; gözlerinin bekçiliğini yapan yaşları saklamak için çok uğraşmıştı ama gözyaşlarının parıltılarını görmüştüm.

Ameliyatın yapılacağı yerin Kayseri olması Karan'ı endişelendiriyordu. Böyle bir ameliyatın İstanbul gibi büyük bir şehirde yapılacak olması bile büyük bir riskken, şimdi Kayseri'de, özel olmayan bir hastanede, yasal olarak suç olan bir şekilde gerçekleştirilecekti.

Karan'ın dudaklarında yanan sigarayı izlerken parmak uçlarımı kotumun kumaşına sürterek nefesimi dışarı bıraktım. Hâlâ soğuk olan havanın içime emanet ettiği o buhar, usul usul dudaklarımdan dökülerek gecenin içine karıştı. Baharın kapısının önünde duruyor olmamıza rağmen Kayseri'de hâlâ kar yağıyordu; lapa lapa olmasa da atıştıran kar tanelerinin altında öylece duruyorduk.

"Ameliyat," diye mırıldandım, doğru kelimeyi arıyordum. "Kesin olarak yarın mı?"

Karan'ın iki kaşının ortasında oluşan yarık, benim sorduğum soruyu çizdiği bir resim gibiydi. Gözlerimi onun yüzünden uzaklaştırmadan ona dikkatle baktım ve cevabını beklemeye başladım.

"Evet," dedi sadece. "Kartal'ın istediği her şeyi hazırlattım."

Soğuğun kuruttuğu dudaklarımı yalayarak ıslattım. "Kartal'ın daha önce böyle büyük bir operasyona girmediğini söyleyen sendin," dediğimde neden bunu söylediğimi bilmiyordum ama artık endişeyi daha güçlü bir biçimde kalbimin içinde hissediyordum. Bunun nedeni, ameliyatın hemen yarın olacağını bilmek olabilirdi. Zaman azaldıkça, endişe dallanıp budaklanırdı.

"Evet," dedi. "Söyleyen bendim."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Ayşenur çok yoruldu, Asi," dedi Karan, dalgın görünüyordu. "Artık gerçekten çok yoruldu. Ya sımsıkı tutunup hayata, o kuyunun içinden zor da olsa yukarı tırmanacak ya da ona uzattığımız ipi kendi isteğiyle bırakıp bu hayattan kopacak."

"Bu Ayşenur'un elinde değil ki, Karan." Yutkundum. "Tutunmak Ayşenur'un elinde değil ki."

"Onun elinde."

"Öyle olmasını istediğin için böyle konuşuyorsun."

"Kartal'a güveniyorum, güvenmediğim tek kişi Ayşenur," deyince ona

bakakaldım. "Kartal kaybetmek nedir biliyor, bu yüzden daha hırslı. Kaybetmemek için her şeyini ortaya koyar ama Ayşenur... Ayşenur'un kaybedeceği tek şey hayatı ve o zaten böyle bir hayat yaşamaktan çok sıkıldı."

"Ama hayatını geri istiyor, o da yaşıtları gibi normal olmak istiyor, başını yastığa koyduğunda kolayca, ölümü düşünmeden, uyanıp uyanamayacağının hesabını yapmadan uyumak istiyor," dedim sitem eder gibi.

"Ayşenur ne zaman o yatağa girip uykuya dalsa, Ayşenur'un uyuduğu saatler boyunca Fatma'nın gözüne bir gram uyku girmiyor, biliyor musun?" diye sordu bana. Sigarasının uzayan külü, büyük bir ağırlıkla karların içine düşerek garip bir cızırtı çıkardı.

Yüreğinin cızırtısı gibi.

"Çünkü Ayşenur ne zaman uykuya dalsa, Fatma o tekrar gözlerini açana kadar bir mezarın içine giriyor ve orada kızının tekrardan uyanacağı anı bekliyor," diye tamamladı cümlesini.

Hiçbir şey söyleyemedim. Bana bakıyordu.

"Bir anne için bu ne demek biliyor musun?" diye sordu bana, ona anlam veremeyen gözlerle baktım. "Evet," dedi sonra, cevabımı beklemeden. "Ben de bilmiyorum ve bu daha korkunç hissettiriyor."

"Daha profesyonel biri bu ameliyatta Kartal'a yardım edemez mi?" diye sordum umutla. "Senin paran var, şanın var, şöhretin var, insanların gözünde sayılır büyük bir hatırın var."

"Ama yasalar ve göt korkusu da var," diye tamamladı beni. "Hiç kimse ben dünyaları bile önüne sersem, bu ameliyatı yapmaz. Sorumluluğu alıyorum imzasını Fatma'ya attırabilir miyiz sanıyorsun? Kartal bunu göze aldı, Asi. Sorumluluğu kendi üstlenmeyi göze aldı."

"Ama profesyonel birinin başarma şansı daha yüksek," dedim.

"Kartal'ı hafife alıyorsun." Parmaklarının arasındaki sigarayı yere atıp başını sol omzuna doğru yatırdı. "Kız kardeşini kurtaramamış bir adamı çok hafife alıyorsun."

"Eğer elinde olsaydı kız kardeşini kurtarırdı, biliyorum," diye mırıldandım.

"Ve şimdi elinde Ayşenur'u kurtarma şansı olduğunu düşünüyor, sence curacak mı? Vazgeçecek mi? Gücünün son pıhtısına kadar kullanacak."

Gözlerimi ileride görünen eve çevirdim, evin ışıkları yanmıyordu, Ayşenur'un uyanık olduğunu biliyordum. Işıkları bilerek söndürüyorlardı. Ayşenur, ışıktan pek hoşlanmıyordu çünkü ışık, onun ağrılarını daha da artırıp onu çıldırtmanın eşiğine getiriyordu.

Sergen ve Defne'nin bahçe kapısından çıkıp bize doğru yürümeye başladıklarını gördüm. Karan, ikinci sigarasını yakmak için paketi açmış, sallayarak sigaraların dışarı doğru uç vermelerini sağlamıştı. Defne, üzerindeki koyu yeşil keçe kabana sarıldı ve hemen önümde durdu. Düz, açık

renk saçları yanaklarına yapışmıştı, gözlerinin etrafında koyu halkalar, o halkaların çevresinde de kızarıklıklar vardı. Sergen'in üzerinde ceket olmadığını, sadece siyah bir gömlekle Defne'nin arkasında dikildiğini fark ettim. Defne'nin sarıldığı kabanın altında Defne'nin giydiği gri eşofman altı ve ayaklarına gelişi güzel geçirip, tam olarak giymediği sadece üzerine bastığı siyah botları görünüyordu.

"Üşümedin mi burada?" diye sordu bana, dudaklarından fırlayan kelimelerin etrafından dışarı akan buharı izlerken başımı yavaşça iki yana salladım.

"Üşümüyorum."

Defne kısaca Karan'a baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Fatma abla çok ağlıyor," dedi. "İçeride biraz daha dursaydım ben de onunla birlikte ağlamaya başlayacaktım."

"Ayşenur'un önünde ağlamasaydı," diye fısıldadım, içim acıyordu.

"Yok, Ayşenur kendi odasında. O adamla birlikteler," dedi Defne. "Ora ya duyulmuyor Fatma ablanın sesi."

Başımı salladım.

Sergen, "Abi," dedi Karan'a bakarak. "Hüseyin Bey ile görüştüm, hijyen konusunda hiçbir sıkıntı çıkmayacağını söyledi. Şu an oradalar, ameliyathanenin eksikleri var mı diye son kontrolleri yapıyorlar."

Karan, dudaklarını sigarayla buluşturduktan sonra, "Halit ile görüştünüz mü?" diye sordu. "Hastanenin içinde kimse olmayacak, değil mi?"

"Olmayacak. Sadece Kartal'ın konuşup ikna ettiği hemşireler ve kurduğu ekip olacak. Hemşireler, Ayşenur'un ameliyat öncesi ve... Sonrasındaki bakımı için orada olacaklar."

Sonrası... Bu gerçekten olacak mıydı? Sergen'e baktım. Her zaman gördüğüm o duygularını saklayan, tepkisiz ifadesi kaybolmuştu; gözlerinde belirgin bir şekilde seçilen endişe vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ekipteki isimler güvenilir mi?" diye sordu Karan ilgili bir sesle.

"Evet. Kayhan Bey'in adının geçmesi bile yetti. Kayhan Bey'e hem saygı duyuyorlar hem de ondan korkuyorlar," dedi Sergen.

"Kayhan dedikleri adam eli kolu oldukça uzun bir doktor sanırım?" diye sordu Defne, Sergen'e doğru dönerek. Sergen başını sallamakla yetindi. "Kimdi bu adam? O adamın babası mı?"

"Kartal'ın babası, evet," dedi Sergen. "Yaptığı işler ve başarılarıyla ün yapmış başarılı bir kalp cerrahı. Çok sayıda öğrenci yetiştirdi, hepsi günümüzün başarılı doktorları oldu."

"Yaptığı işler ve başarılarının böyle yasa dışı bir konu ile gölgede kalmasından korkmuyor mu?" diye sordum elimde olmadan. İçimi kazıyan bir merak duygusu oluşmuştu. Sonuçta Karan bu iş için su gibi para harcamıştı, yine de hiçbir doktor bu sorumluluğu kabul edememişti, şimdi nasıl

oluyordu da ünlü bir doktorun oğlu böyle bir işe kalkışıyordu? Hem de tüm sorumluluğu üstlenerek? O adamın oğluna nasıl bu konuda destek çıkıp, yardım ettiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Belki de böyle bir şeyi önemsemeyecek kadar fazla ve daha büyük yasa dışı işe bulaşmıştır, Çakıltaşı?" dedi Karan sorar gibi.

Ona çatık kaşlarımın altında taşıdığım meraklı gözlerle baktığımda, bana sadece baktı, hiçbir şey söylemedi.

Sergen, "Kayhan Bey'in böyle şeylerden korkmayacağını tüm tıp dünyası bilir," dediğinde artık Sergen'e bakıyordum. "O, korkusuzluğu ve cesaretiyle tanınan bir doktor. Tabii başarısından sonra..."

"Ayşenur iyi olsun da geri kalan hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," dedim gözlerimi devirerek. Karan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Sergen, Rıfat Abi'ye haber ver, Fatma'yı alıp biraz hava almaya çıkarsın. Biz de biraz Ayşenur ile vakit geçirelim. Fatma'nın ağlaması bitince de kadını getirsin, kadın bu geceyi kızıyla geçirsin. Birlikte uyusunlar," dedi Karan, dudaklarıyla birleştirip bir duman daha alarak içini zehirle doldurarak sigarayı yere fırlattı.

Sergen başıyla Karan'ı onaylayıp, "Tamamdır, abi," dedi ve sırtını dönüp hızla gecenin içine karışarak kayboldu.

"Defne," dedi bu kez. "Sen de Fatma'ya söyler misin, üzerine bir şeyler alsın ve çıksın. Karan öyle istiyor, de."

"Söylerim söylemesine ama ya kızıyla kalmak istiyorsa?"

"Ağladığı sürece yapacağı tek şey Ayşenur'u endişelendirip üzmek olacak, ağlaması bittiği zaman gelip kızıyla olacak zaten," dedi Karan sertçe.

Defne bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra söyleyeceği şeyin bir anlam ifade etmeyeceğini düşünmüş olacak ki bunun yerine susup bizden uzaklaştı ve eve girdi. Bahsettikleri adam gelip Fatma'yı alana kadar Karan ile birlikte aynı yerde beklemeye devam ettik. Cümleler artık eskimiş bir fotoğraf karesi gibiydi, kurulduğu zaman yalnızca o fotoğrafa baktığında hissettiğin burukluğu verecekti; bu yüzden o cümleleri aramıza almadık ve o albümün içindeki fotoğraflara bakmak yerine o albümün kapağını sıkıca kapattık.

Eve dönüp Ayşenur'un odasına çıktık. Odasını aydınlatan tek şey, kırmızı gece lambasının o çok da aydınlık hissettirmeyen ışığıydı. Odanın kapısı aralık duruyordu, kapının önünde Bedirhan vardı ve Bedirhan'ın hemen yanında, sırtını duvara yaslayarak yere oturmuş kişi Billur'du. Billur beni fark edince kafasını kaldırıp kısaca gözlerimin içine baktı ama konuşmadık.

İçeriden Kartal'ın boğuk bir şekilde duyulan gülme sesi gelince, gözlerimi açık duran kapıdan içeri çevirdim. Kartal, Ayşenur'un yattığı divanın ucunda oturuyordu ama Ayşenur görünmüyordu. Gözlerim Lavin'i aradı,

onu göremedim. Odadan içeri giren ilk kişi Karan oldu.

Ayşenur, Karan'ı görünce içinde olduğu yorganı bacaklarıyla itip, dişlerini göstererek gülümsedi. Kartal da Karan'a bakıyordu. Karan'ın arkasında ilerleyerek odanın içine girdim.

"Keyfin yerinde bakıyorum, velet," dedi Karan, dudaklarında yapmacıklıktan uzak, bakıldığında hüznü çağrıştıran bir tebessüm belirmişti.

"Abi bana doktor olmak için gittiği okulda yaşadığı komik olayları anlatıyor, abi," dedi Ayşenur, sarı saçlarını kulağının arkasına itip gülümsedi. "Biliyor musun, staj gördüğü zamanlar doğum yapan bir kadının panik içindeki kocasına sakinleştirici yerine yanlışlıkla narkoz etkisi gösteren bir ilaç vurmuş. Adam gözlerini açtığında, karısının değil de kendisinin doğum yaptığını sanmış." Ayşenur elleriyle ağzını kapatıp kıkırdadı. "Ağlamış, ben bu çocuğa nasıl bakacağım şimdi diye..."

"Hani aramızda kalacaktı bu?" diye sordu Kartal şakacıktan kızar gibi yaparak. "Beni abine rezil mi etmeye çalışıyorsun?"

"Etmedim ki ben seni rezil," dedi Ayşenur kocaman gözlerle. "Her kahraman, kahraman olmadan önce en az bir kez maskara olmaz mı zaten?"

Kartal'ın duraksadığını kendi gözlerimle gördüm. Karan da duraksamıştı. Bileklerimin içini mayın gibi döşeyen damarlarımın içinde patlamaya hazır kan, şimdi kendi bileklerimi tutuşturmuş bir çakmak gibiydi; damarlarımda ilerleyen ateş yavaş yavaş bileklerime, oradan da tüm koluma sıçradı.

"Ben senin kahraman olduğunu biliyorum," dedi kısık bir sesle Ayşenur. "Bana bunu dedem anlatmıştı."

Kartal yutkundu, cevap vermeden, bir şeyler sormadan sadece karşısındaki küçük kız çocuğuna bakıyordu.

"Dedem dedi ki, kahramanların her zaman pelerinleri olmaz. Bazen kahramanlar ellerinde bir iğne, bir neşter tutar. Sana anlatacağım kahramanın pelerini stetoskopu, silahları da iğnesi ve neşteri demişti. Sen dedeme ait olan çok önemli bir şeyi kurtarmışsın." Gülümsedi. "Ben de dedem için çok önemli biriyim. Dedem seni cennetten mi yolladı?"

Kartal, aynada kendine rastladığı sırada yüzüne takındırdığı o ifadeyle Ayşenur'a bakakalmıştı. Karan'ın gözlerini odanın duvarına doğru çevirip, sakin nefesler almaya başladığını gördüm. Yutkunduğum sırada boğazımı yırtacak gibi acıtan bu hissi, küçücük bir kızın dudaklarından dökülen kelimelerin yarattığını bilmek daha fazla canımı yakmıştı.

Kartal oturduğu yerden kalkarken sanki kalkmamıştı da oturduğu yerden düşmüştü. Sarsak adımlarla kapıya kadar yürüdü. Kimseye bakmıyor, tek kelime dahi etmiyordu.

"Olur ya, beni kurtaramamaktan korkuyorsan, korkma," dedi Ayşenur, Kartal'ın arkasından bakarken. "Belki de bulutlar, onlara bir balon götür-

menni bekliyordur."

Kartal cevap veremedi.

"Belki de sen bu kez balonun değil, bulutun kahramanı olmak zorundasındır," diye fısıldadı Ayşenur. Gözlerini ellerine indirdiğini ve küçük elleriyle oynamaya başladığını gördüm. "Bulut ve balonun hikâyesini biliyor musun, Kartal abi?"

İfademi değiştiren hüzün senfonisinin gözlerime taşıdığı melodileri kimsenin duymamasını istediğim için o an gözlerimi yumdum. Kirpiklerimin arasından dökülebilecek tüm notalardan, o notaları duyabilecek tüm insanlardan korktuğum kadar korktum.

"Bulut ve balonun hikâyesini biliyorum," dedi Kartal, işte bunu beklemiyordum. Anlamak için gözlerimi açıp ona baktığımda, anlayabileceğim her şeye giden o yolun haritası yanmış, pusulası kırılmıştı.

Bir romanın son sayfasından bir önceki sayfada başlayan ölüm, son sayfaya geldiğinde kendini tamamlayamayarak sahneyi yaşama bırakıyordu. İnsanlar roman sayfaları gibiydi. Bazen bir insanın öleceğini düşünür, buna inanırdınız ve o insan, kendi romanının son sayfasında bile nefes almaya devam ederdi. Bazen bir insanın yaşayacağına emin olurdunuz, son sayfayı çevirdiğiniz an, o insanın cenazesindeki yabancılardan biri olurdunuz.

"Sana kim anlattı peki?" diye sordu Ayşenur, gözlerini parmaklarından bir an olsun ayırmıyordu.

"Küçük bir kız," dedi Kartal, ilk kez sesini bu tınıyla duyuyordum.

"Peki o kız, Kartal abi..." Ayşenur kafasını kaldırıp, Kartal'ın sırtına baktı. "Bulut muydu yoksa balon mu?"

"O kız, bulut," dedi Kartal.

"Ben balonum." Ayşenur gülümsedi. "Beni avuçlarından kaçırıp gökyüzüne kaptırırsan, üzülme. O buluta senden bahsedeceğim."

"Bulut hep yeryüzünü izlemiş, yeryüzünde olmayı istemiş," diye fısıldadı Kartal. "Bir zamanlar yeryüzünde dupduru bir su olarak yaşıyormuş, sonra buhar olup gökyüzüne bulut olduğunda, yeryüzünün kıymetini bilemediğini düşünmüş. Yeryüzünde ıslattığı boğazları, yıkadığı suratları, serinlettiği tenleri, durulayıp temizlediği insanları özlemiş."

"Balon, bir gün onun birinin şişireceği günün gelmesini beklermiş," dedi Ayşenur, gözlerini tekrar ellerine indirdi. "Tutulduğu paketin içinde, hep gökyüzünde asılı duran o bulutu izlermiş. *Bir gün,* dermiş. *Bir gün ben de uçacağım, gökyüzünde bir bulut olacağım.*"

"Yağmur yağmış, bulut dağılmış."

"Balon uçmuş, gökyüzüne varamadan patlamış."

"Ne bulut tekrar bulut olabilmiş," dedi Kartal, yutkundu ve Ayşenur devam etti: "Ne balon bir daha balon."

"Uyu Ayşenur," dedi Karan buğulu bir sesle. "Sabah erken kalkacaksın."

Kartal ise sessizdi.

"İnanma bu hikâyeye, Kartal abi, yeryüzünde ne zaman iyi kalpli bir kadın ölse, melek olmadan hemen önce gökyüzünde bulut olur, sonra yağmur, sonra yine buhar olur, sonra da uçar cennete, melek olur."

Kartal yutkundu.

"Ama balon, sadece balondur."

"Sen balon değilsin," dedi Kartal, ona bakmadan. "Ve melek olmak için bulut olmana da gerek yok. Sen küçük bir kız çocuğu olduğun sürece, inandığın Tanrı'nın kitabında zaten meleksin."

"Tanrı'nın yazdığı romana inanmıyor musun?" diye sordu bu kez Ayşenur.

"Roman mı?" Kartal kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Romanlar kurgudur."

"Hayır. Her yazar, yazdığı romanda kendini anlatır. Eğer Tanrı'nın romanını okusaydın, bilirdin, biz ona Allah diyoruz ve tıpkı kurguları okurken hayal ettiğimiz o hayatları nasıl gerçekmiş gibi yaşayarak okuyorsak Allah'ın kendini anlattığı romanı da aynı şekilde gerçek olduğunu bilerek okuyoruz." Genişçe gülümsedi. "Eğer yazar olsaydın, bilirdin, her yazar kendi gerçeğini yazar."

"Uyusan iyi olacak," diye onayladı Kartal, Karan'ı. "Dinlenmelisin."

"Yarın benim için benim inandığım romanın sahibine dua eder misin?"

"Ne?"

"Annem, *'Yüce Rabbim, sen doğru olanı bilensin, yavrumu bana bağışla'* diye dua eder hep. Sen ona inanmıyorsan, şu şekilde seslenebilirsin: *Ayşenur'un inandığı büyük Allah, sen doğru olanı bilensin, kaderin nasıl işlemesi gerektiğine karar verensin. Yarın bize doğru olanı yaşat."*

Elleriyle saçlarını yüzünün önüne getirip ifadesini görmemize engel oldu.

"Ona de ki; Ayşenur kadere inanır, kaderden çok da sana inanır. Korkmuyor. Senin doğrun neyse, Ayşenur'un da doğrusu o. Ayşenur sana kırılmayacak. Hakkında hayırlı olanı ver." Ayşenur yutkundu. "Diyecek misin?"

"Diyeceğim," diye fısıldadı Kartal.

Ayşenur başını yavaşça salladı. "Teşekkür ederim, Kartal abi."

Fatma sakinleşip gelene kadar Bedirhan, Ayşenur'un saçlarıyla oynamış, onu gülme krizlerine sokmuştu. Lavin'in bahçede paket paket sigara içtiğini görmüştüm. Odada olmasa da Ayşenur'un söylediklerini duymuştu, buna emindim, çünkü arka arkaya yaktığı her sigaranın başlangıcında gözlerini ovuşturup yüzünü kendinden bile saklıyordu.

O gece, Kartal ağzına içki sürmedi. Duş aldı ve ıslak saçlarıyla bahçede oturup sigara içen Lavin'i izleyerek sessizce gecenin biteceği anı bekledi.

♦

Sağır bir insana, o çok sevdiğiniz şarkıyı dinletip aynı şeyleri hissetmesini beklemek gibiydi. Beklemek.

Beklemeye başlayan insan, beklediği şeyin geleceği zamanın hangi takvim yaprağının altında gizlendiğini bilmezdi. Bekleyen insana, beklediği şeyin ne olduğu da ne zaman geleceği de sorulmazdı. Eğer bu insan, beklediği şeyin ne zaman geleceğini bilseydi zaten beklemezdi; eğer bu insan, beklediği şeyin ne olduğunu bilinmesini isteseydi, zaten kendi çığlık çığlığa herkese duyurur, gösterirdi.

Hastanenin beyaza boyanmış duvarları o kadar lekesizdi ki, duvardaki ufacık bir dalgalanmayı bile çok net seçebilmem mümkün olurdu. Gözlerim duvarlara asılmış tabloların camlarının arkasına yerleştirilmiş yüzlerde dolaşıyordu. İfadeleri bir kibritin ucunda yanan ateş ile tutuşturulmuş gibi yüzlerini terk etmiş insanların fotoğraflarıydı bunlar... Bir zamanlar bu hastanede doktorluk yapmış, bazen yaşam, bazen ise ölümü bu hastanenin duvarlarına bir resim çiziyormuş gibi çizmiş olan insanların ruhlarının saklandığı kılıfları...

Ayşenur'u hazırlamak için yatırdıkları odanın kapısının önüne geldiğimde, avuçlarımı dolduran teri kotumun gerilen bağlarına sürterek kuruladım. Ağzımın içinde acı bir tat vardı. Sanki bir avuç kum yutmuştum, ondan öncesinde de onlarca çakıl taşı çiğnemiştim ve şimdi çakıl taşlarının kırdığı dişlerim, kan içindeki ağzımın içinde yüzüyordu.

Bedirhan'ın elini omzumda hissedince kafamı çevirip arkama baktım. Koyu gri atkısı gevşek bir şekilde boynuna sarmıştı. Yüzünü saran sakallar dikkatimi çekti, sakalları da açık renkti ama saçları kadar değildi. Dudaklarında ağırlayamadığı tebessümlerin hepsi onu terk etmiş gibi görünüyordu.

"Ayşenur içeride mi?" diye sordu, sesi yorgundu ve gözlerinin altında da uykusuzluğun ona emanet ettiği koyu renk halkalar vardı.

"Evet," dedim. "Bu odaya yerleştirmişler."

"Karan nerede?" diye sordu, eli hâlâ omzumda duruyordu.

"Kartal ile konuşuyor," dedim. "Koridorun sonundalar."

Bedirhan sıkıntılı bir nefes alıp elini omzumdan çekti, kapalı duran kapıya baktı. "Bu herif alkolik, Merve," dedi kaskatı bir sesle. "Elleri titriyor."

"Hayır," diye karşı çıkmaya çalıştım. "Alkol kullanması, işinde kötü olacağı anlamına gelmez."

"Beyinden bahsediyoruz, kızım," diye sert çıkıştı. "Eli sadece biraz titrese, her şeyin sonu olmaz mı bu?"

"Neden sadece güvenmiyorsun ki?"

"Çünkü birine güvenebilmem için, söz konusu ben olmalıyım, çevremdekiler değil." Gözlerimin içine baktı. "Birine kanacaksam, zarar görecek olanın sadece ben olacağımı bilmem gerek. Çünkü başka biri için birine güvenmek, bencilliktir."

"Artık bunun geri dönüşü yok," dedim. "Ayşenur'un bir ümidi var, bunu gördüm. Bunun sonunu görmeye ihtiyacı var."

"Kendi sonunu mu?"

"Bedirhan," diye mırıldandım.

Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Karan da sen de cesareti biraz fazla yanlış kullanıyorsunuz."

"Şimdi kavga mı edeceğiz?"

"Kavga etmiyoruz, seninle endişelerimi paylaşıyorum," dedi sadece.

"Bunu Ayşenur'a yansıtma," diye fısıldadım. "Yani endişelerini."

"Böyle bir şey tabii ki de yapmayacağım," dedi Bedirhan sertçe.

"Tartışıyor musunuz?" diye soran kişi Billur'du. Ona baktım. Kızıl saçlarının rengi daha açık görünüyordu, boyanın renginin gitgide açıldığını fark etmiştim. Yeşil, mavi dolambaçlar taşıyan gözlerinde üzgün bir ifade taşıyordu.

"Tabii ki de tartışmıyoruz," dedi Bedirhan, yamuk bir şekilde güldü. "Eğer onunla tartışırsam, sutyenin içine memeleri büyük görünsün diye sakladığı taşları kafama atar..."

Bir şey söylemedim. İçeri girdiğimizde, sarışın, uzun boylu bir hemşire Ayşenur'un bileğindeki serumun şeffaf renkteki borusunu düzeltiyordu. Fatma, oturduğu tek kişilik siyah deri koltuktan kalkıp bize doğru yaklaştı.

"Karan nerede?" diye sordu, gözleri şiş, sesi pürüzlüydü. Meral teyze, cam kenarındaki büyük koltukta oturuyor, tülbendiyle yüzünü silip duruyordu.

"Şimdi gelecekler," dedim sadece. Gözlerim Meral teyzeye doğru kaydı. Tülbendiyle ağzını örttü, gözleri Ayşenur'daydı, bir süre sonra o gözler bana doğru kaydı. Tülbendin ucunu ağzından uzaklaştırıp, "Kara kız," dedi şefkatli bir sesle.

"Yenge ablam geldi," diye mırıldandı Ayşenur, gözlerim bu kez ona doğru kaydı. Sarı saçları, beyaz yastığın tenine gökyüzüne ışığını veren güneş gibi yayılmıştı. Hemşire gülümseyerek Ayşenur'dan uzaklaştı ve odadan çıktı.

"Nasılsın bakalım?" diye sordum, yatağın ucuna oturup gözlerimi onun yüzüne dikmiştim. İri, canlı bakan gözlerinin içinde bir şeyler arıyordum ama aradıklarım orada değildi; bulmayı bekleyeceğim tüm duygular valizlerini alarak onun gözlerinden taşınmış gibi görünüyorlardı.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Siz de iyi olun lütfen. Bu kadar kötü görünmenize gerek yok."

Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım, sadece onun gözlerinin içine bakakaldım.

"Kız, kart fasulye," dedi Bedirhan neşeli tutmaya çalıştığı sesiyle. "Hadi o ameliyatı olup çık da sana fön çekmeyi öğreteyim. Ben yokken fön çekersin o saçlarına."

"Yarım yamalak saça fön çekilmez ki, Bedirhan abi," dedi Ayşenur. "Ama uzattığımda çekebiliriz."

Bedirhan yüzünü buruşturup, "Kız zaten uzun ya saçların?" dedi sorar gibi.

Ayşenur gülümseyerek ellerini arkaya doğru attı, saçlarını öne doğru atıp başını önüne eğdi ve o an, gözlerimin iri iri açıldığı andı. Belli bir kısımda saç yoktu, burası bilinçli bir şekilde tıraş edilmiş gibi görünüyordu. Billur'un gözlerini hızla o görüntüden uzaklaştırdığını gördüm.

"Kartal abim yaptı," dedi, sonra genişçe gülümseyip saçlarını düzeltti. "Balonun ipi oradan çıkacak."

Bazı acıların gerçekten dili vardı. Bazı acılar, bir insanın bedeninin şekilsi olarak karşınıza çıkabiliyordu. Ayşenur benim karşıma çıkan en büyük acılardan bir tanesiydi; saklanmak için kendine küçük bir kız çocuğunun bedenini seçmişti. Bedirhan'ın gözlerinde anlık bir şaşkınlık yükselerek ifadesini kirpiklerine kadar değiştirdi, ardından bu şaşkınlık yerini çok daha gaddar bir duygunun deşmesiyle hüzne terk etti.

"Saçlarımız gürleşsin diye bazen usturaya vurdururuz, biliyor musun?" diye sordu Bedirhan, dudakları hafif bir tebessümün yardımıyla şekillendi. Ayşenur meraklı gözlerle ona bakmaya başlamıştı. "Saçlarımız böylelikle gürleşir, daha sağlıklı bir görünüme ulaşır. Saçların çok güzel olacak yani kız..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Ayşenur.

"Tabii, kolay uzatmanın yolunu da biliyorum ben. Çok güzel olacak saçların!"

"Sen saç kahramanısın o zaman," dedi Ayşenur, keyifli keyifli gülüyordu. Kapının açılma sesiyle dikkati dağıldı ve bakışları açılan kapıya çevrildi. İçeri önce Karan, onun arkasından da Kartal girmişti. Arkalarından da pembe çarşafların serili olduğu demir sedyeyi süren genç adam içeri girdi. Sedyenin demirine bağlı olan mavi ve pembe balonlar havada asılı duruyor gibi görünüyordu. Ayşenur, balonları ve pembe çarşafları görünce heyecanlanarak yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. "Bu benim mi?" diye sordu heyecanlı heyecanlı.

"Evet," dedi Kartal. Karan, Ayşenur'un alnına düşen saçları çekip tebessüm etti ve eğilip onu yanağından öptü. Lavin'in de içeri girdiğini görmüştüm.

"Karan abi, vakit geldi mi?" diye sordu bu kez Ayşenur, sesinin durgun yükseldiğini fark etmiştim.

"Geldi," dedi Karan. "Vakit geldi, ufaklık."

Bir roman sayfasının içinde, kelimelerin yarattığı duvarlara tutunarak dolaşıyormuşum gibi hissediyordum. Her bir harf, bir sonraki adımımı atmam için bana destek olan bir basamak gibiydi. Bazen o harflerin oluşturduğu kelimeler bir kaya olup üzerime düşüyordu ama beni öldürmüyor, sadece yaralıyordu ve ben altında kaldığım kelimelerin altından kalkarken gözyaşlarımı içinde olduğum sayfaya akıtıyordum. Sonra bir el o sayfayı çeviriyordu, artık yeni bir sayfada bedenimde ve ruhumda aynı yaralarla yeniden yaşama tutunmaya ve bir diğer sayfanın çevrileceği anın gelmesini beklemeye çalışıyordum.

Ayşenur'un gülümsemesi, zihnime hiç silinmemesi gereken bir olayın yaşandığı o tarih gibi kazındı.

Ayşenur'u o sedyeye yatırıp odadan çıkarmak için harekete geçtiklerinde, Fatma sessiz sessiz ağlıyor ve kızının elini tutmuş, tülbendine sildiği gözyaşlarının çoğalmaması için dişlerini sıkarak kızının yanından ilerliyordu. Bir de ben vardım, sedyenin arkasından çok sevdiği birini uğurluyormuş gibi ilerleyen o insandım; sedye, benden bir perondan uzaklaşan otobüs gibi uzaklaşıyordu ve terminaldeki kalabalık yavaş yavaş boşalıyordu.

Ameliyathanenin önüne gelene kadar, sedyenin yerde yuvarlanarak sesler çıkaran tekerleklerinden yükselen o yürek burkucu sesleri dinlemiştim. Ameliyathanenin beyaz kanatlı kapıları kayarak açıldı. Kartal, "Buradan gerisini Ayşenur ve ben tek başımıza halledeceğiz," dedikten sonra gözlerini Ayşenur'a indirdi. "Değil mi, güzelim?"

Ayşenur başını yavaşça salladı, annesine baktı ve, "Ağlama, tamam mı?" diye sordu. "Eğer ağlarsan, Bedirhan abim saçlarını yolacakmış. Bana söz verdi."

"Kuzum benim," dedi Fatma, gülümsemeye çalışıyordu ama çenesi titriyordu. "Bir an evvel gir de çık, ben bekliyorum seni burada."

Ayşenur buna cevap vermedi.

"Meral anneanne," dedi kısık bir sesle. "Sen de ağlama, olur mu? Ağladığın zaman şekerin yükseliyor."

"Ağlamam anneannem, ağlamam," dedi Meral teyze, bunu söylerken ağlamasaydı belki Ayşenur ona inanabilirdi ama hayır, Meral teyze öyle çok ağlıyordu ki, yüzü yağmur damlalarının dokunarak yollar çizdiği bir pencere camı gibi görünüyordu.

"Bedirhan abi, Billur ablaya her zaman dün gece sarıldığın gibi sıkı sıkı sarıl. Sarılırken kimseden saklama. Defne abla, Sergen abi de seninle aynı şeyleri düşünüyor, bu kadar korkup utanma." Gülümsedi. "Yenge abla, ben hep hayvanların mutlu olacağı, sağlıklı olacağı, insanlarla oyunlar oynayacağı bir dünyanın hayalini kurdum. Senin hayvanları çok sevdiğini biliyorum. Benim en büyük hayalim veteriner olmak. Duydum ki bir hayalin

yormuş, belki hayalin bu olmayacak ama eminim hayvanlarla ilgilenmeyi insanlarla uğraşmaktan daha çok seviyorsun." Gülümsedi. "Bir de, Karan abim senin yanındayken çok mutlu. O, hep mutlu olsun istiyorum." Gözlerini kaldırıp bembeyaz ışığın yayıldığı tavana baktı. "Unutmayın, daima hatırlayın. Yanınızda mutluyum."

Açık duran ameliyathane kapısından sedye ile içeri doğru sokulduğu anı, tırnaklarım avuçlarımın içine mezarın başına dikilmiş mezar taşları gibi dikilmiş halde izlemiştim. Sonra sedye tıngırtılar eşliğinde bizden uzaklaşmaya başladı. Otomatik kapının beyaz kanatları, ölümü ve yaşamı kanatlarının arasında saklayan bir meleğin kanatları gibi usulca kapandı.

Zaman, damladığı yerde bir bekleyiş nehri oluşturmaya başladı.

Adam, küçük kızın iri gözlerinin arkasına sakladığı, tir tir titreyen o yaralı ruhu görüyordu.

Ağzını ve burnunu altında bıraktığı beyaz maskenin arkasında verdiği her nefes, kendi dudaklarının yanmasına, dudaklarının arkasındaki kelimelerin eriyerek diline zift gibi yapışmasına neden oluyordu.

Sarı saçlarına baktı. Yoğun ışığın altındaki sarı saçları, şimdi sarı değil, gümüş renginde görünüyordu. Balonlar ameliyathanenin tavanına doğru uçmuş, tavana yaslanarak orada beklemeye başlamışlardı. Ameliyathanenin içinde sakinliğini bozmayan bir panik havası mevcuttu. Zihinlerdeki soru işaretleri, duvarların içindeki tedirginliğin üzerine dökülmüş alçı gibiydi ve ortaya çıkan heykel, Azrail meleğine benziyordu.

Kırık bir sesle, "Kartal abi," diye fısıldadı.

Kartal cevap vermeden gözlerini kıza indirdi. Kız, adamın viski rengi gözlerindeki ifadeleri çok net seçebiliyordu. Küçük kalbinin içinde tıkırdayıp duran korku hissini belli etmemek için kendini sıkıp gülümsedi.

"Eğer başaramazsak, balonları özgür bırak." Sonra bir şey daha mırıldandı ama adamın onu dinlemediğini fark etti. Gözlerini boşluğa çevirip yutkundu, kalbi şimdi daha da şiddetli çarpmaya başlamıştı.

Sonra bir an, ortalarında durdukları zaman durdu.

Kartal, bir güneşe benzeyen gözlerini küçük kıza indirdi. Ardından yüzünü örten maskeyi yavaşça aşağı indirip, "Ayşenur," diye fısıldadı. Sesinde, kalbiyle girdiği kavganın kırıp döktükleri vardı.

"Efendim?"

"Bana bir kez, Abim Adam, der misin?"

Ayşenur, hiç sorgulamadan, dudaklarına yerleşen o gülümsemeyle, "Abim Adam," diye fısıldadı. Kartal, küçük kızı omuzlarından tutup kendine çekti ve uzun zamandır kimseye beslemediği büyüklükte bir şefkatin kalbinden dışarı sızmaya başladığını hissetti. Kıza uzun uzun sarıldı, kız da ona sa-

rılıyordu. Küçük kızın dudaklarındaki tebessüm hâlâ yerinde asılı duruyordu ama gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Başlıyoruz," diye fısıldadı Kartal, Ayşenur'un kulağına doğru. "Ondan geriye doğru saymaya başla ve sakın göreceğin hiçbir ışığın güzelliğine aldanıp, arkasına takılma."

Ve ameliyat başladı.

Bir mücadeleydi beklemek.

Gözyaşları, mücadelenin bileğini bükmeye çalışıyordu. Sırtım yaslandığım soğuk duvardan ayrılmadan, gözlerimi tek bir an olsun ameliyathanenin çift kanatlı beyaz kapısından ayırmadan bekliyordum. Ablam, Sergen'in omzunda sessiz sessiz ağlasa da her zaman alışkın olduğum o hıçkırığının sesleri zihnimin içinde onun gözyaşlarına bir senfoniden dökülüyormuşçasına eşlik ediyordu.

Karan'ın sırtı karşımdaki duvara yaslıydı; tam karşımda, yerde oturuyordu. Bakışları boştu, sık sık ellerini ovuşturduğunu görüyordum, sonra ovuşturduğu ellerini birbirine bastırarak tek bir yumruk haline getiriyordu. Meral teyzeye sakinleştirici yapılmış, özel bir odaya alınmıştı ve Bedirhan da ameliyathanenin beyaz kanatlı kapısının önünde durmuş, buzlu camın arkasını görme umuduyla pürdikkat kapıdan içeri bakıyordu.

Ayşenur'un sesi, zihnimin içine dağılarak büyüyor, yankılara bölünerek ruhuma kadar uzanıyordu.

Billur'un, Fatma'ya sımsıkı sarılıp, onun gözyaşlarını biraz olsun dindirmek istercesine kadının güçsüz omzunu ovduğunu gördüm. Billur, insanların kılıfıyla yargıladığı o kadındı ve kalbinde, onu yargılayanların taşımadığı türden bir merhamet ve insaniyet taşıyordu.

"Kaç saat oldu?" diye sordu Bedirhan, sesi tükenmiş gibiydi. "Beş mi? Altı mı? Güneşin batmasına şunun şurasında ne kaldı? Neden hâlâ çıkmadı? Neden hâlâ haber yok?"

Buna kimseden cevap gelmedi.

"En azından bir şeyler deseler ya," diye fısıldadı Bedirhan. Billur'un, Fatma'ya sımsıkı sarılmış şekilde Bedirhan'a baktığını gördüm. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "En azından bir haber verseler ya," dedi bu kez Bedirhan, sesi gitgide rengini kaybeden bir tablo gibiydi; grileşiyordu.

Lavin'in duvar kenarlarına yerleştirilmiş sandalyelerden birinde oturduğunu, ceketini çıkarırken etrafa yaydığı sesi takip edince fark etmiştim. Derin bir nefes alarak önüne doğru eğildi. Çıplak kolları zayıf ve kemikliydi; ellerini birleştirip gözlerini zemine indirdi. "Kartal elinden geleni yapacak," diye mırıldandı ama bunu kimse duymamıştı, eğer onun yüzünü izlemiyor olsaydım, bunu ben de duymazdım.

Çift kanatlı kapının arkasında bir gölgenin belirdiğini fark eden ilk kişi Bedirhan oldu.

O beyaz kanatlar, meleğin sırtına dikilmiş kanatlar gibi iki yana açıldığında, gözlerim hızla o kapının arkasında belirecek olan yüzün sahibine çevrildi.

Kartal orada duruyordu.

Ameliyat eldivenlerinden sadece bir tanesini çıkarmıştı, diğer eldiven kanlıydı ve o eldivenin takılı olduğu elinde ucunda mavi bir balonun bağlı olduğu ipi tutuyordu. Dudakları ve burnu, beyaz maskenin altında gizleniyordu.

Fatma, bir cevap bile beklemeden aniden Billur'un kollarında fenalaşıp bayıldı.

Kartal ona bakmadan, büyük adımlarla koridorun sonuna yürümeye başladı. Ne olduğunu anlayamamanın getirdiği şok ile önce yere yığılan Fatma'ya, ardından da elinde bir balon ile hızla bizden uzaklaşan Kartal'a baktım. Lavin de şimdi Kartal'ın arkasından koşuyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Karan, ışık hızıyla oturduğu yerden kalkıp panikle Kartal'ın arkasından ilerlemeye başlamıştı. Karan'ı takip ederek ben de koridorda hızla ilerlemeye başladım. Kartal, Ayşenur'u ameliyat için hazırladıkları odanın kapısını kırar gibi içeri girdi. Arkasından Lavin, onun arkasından da Karan içeri daldı. Kapının önüne geldiğimde, Kartal, odanın penceresini açıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Karan, sesi boynunu bükmüş bir dal gibiydi.

Kartal, elinde tuttuğu mavi balonun ipinin ucunu bıraktı ve balon, gökyüzüne doğru uçmaya başladı.

Sonra yüzünü örten maskeyi temiz olan eliyle aşağı indirip, diğer elini pencerenin kenarına koyup derin bir nefes aldı.

"Bana dedi ki..." Kartal'ın sesi, temeli sallanan bir binadan farksızdı. "Başaramazsak, balonu özgür bırak." Kalbimin içine bir bıçak saplanmış gibi olduğum yerde donup kaldım. "Sonra duymadığımı sanıp şöyle söyledi: Eğer başarırsak, balonu yine de özgür bırak."

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Başardık."

10. GÖKYÜZÜ

Yerin ve göğün birbirine en yakın durduğu yere doldurulurdu nehirler. Gökyüzü, yeryüzüne ektiği nehirlerin babasıydı ve nehirler gözleri hep bulutlarda, gökyüzüne hasret yaşarlardı.

Şimdi, gökyüzünde mavi bir balondu tüm acıları.

Şimdi, nehirler sadece içinde nilüferlerin açtığı su birikintileriydi.

Şimdi, bulutlar sadece hayallerin resmini gökyüzüne çizmek için vardılar.

Zaman, onun uykularından elini ayağını çekmişti.

Zaman, artık onun büyümesi için düşen takvim yapraklarını düştüğü yerden toplayan bir esirdi.

Gözlerimden yuvarlanırken kirpiklerime takılarak daha da ağırlaşan gözyaşları, katıksız hissettiğim bir mutluluğun yüzüme çizdiği resimlerdi. Kaan, Kartal'a öyle sıkı sarılmıştı ki, ikisinin birbirlerine mutlulukla tutundukları o anı ömrüm boyunca unutabileceğimi zannetmiyordum. Tüm canlılar olurken, ben de kendimi Lavin'in kollarının arasında, ona sarılırken bulmuştum ve bu tamamen anın getirdiği bir eylemdi; ikimizin de kollarına söz geçiremediği bir andı.

"Kurtuldu," demiştim. "Artık özgür."

Özgürdü.

Gökyüzüne uçan mavi balon kadar özgürdü.

Ayşenur'un kurtuluşu, hepimizin içine düştüğü bir savaştan zaferle ayrılmamız gibiydi. Şimdi gözyaşları arkasından ağıtları değil, mutluluğun hissettiği kahkahaları taşıyordu. Herkesin kalbine kademsiz bir gölge gibi düşen o korku şimdi yoktu, şimdi o korkunun deşip boş bıraktığı yer umutla doluydu.

Kendimi aylar süren mutsuzluğun bir anda terk ettiği o ruhun sahibi

gibi hissediyordum; belki hâlâ mutsuz olmak için bir ton sebebe sahiptim ama şimdi mutluydum. Şimdi herkes mutluydu.

Onun yanında mutluyduk.

Kendimi ağlamamak için tutmuyordum, ağlıyordum; eğer onu toprağın altına koydukları anı görseydim, bu kez gözyaşlarımı tutacaktım ve ağlamayacaktım. Ağlıyordum, çünkü yaşıyordu. Ağlıyordum, çünkü artık ağlamak için sadece mutlu olmam gerektiğine inanıyordum. Mutsuzluk için ne kadar gözyaşı varsa hepsini dökmüştüm. Mutsuzluğa verecek gözyaşım kalmadığını düşünüyordum.

Ayşenur, kendine geldiğinde gün bitmiş, yeni bir gün başlamıştı. Aldığı ağrı kesiciler çok kuvvetliydi. Annesi başından bir an olsun ayrılmıyordu. Ayşenur bir süre yoğun bakımda tutulacağından içeri giremiyorduk ama onun yaşam fonksiyonlarının normale döndüğünü görmek, bize parmaklarını hafifçe de olsa hareket ettirerek tepki verişini izlemek her şeye bedeldi. Bir camından arkasında bile olsak, onu hissetmek güzeldi. Fatma, dilinden dökülen dualarda sık sık Kartal'ın da adına yer veriyordu. Kartal, Allah'ın onlara yolladığı bir umut ışığıydı. Fatma böyle söylüyordu.

Morfoloji bölümünden olduğunu bildiğim, bu karmaşa içinde tanıma şansı bulduğum genç öğrencilerden biri, "Kartal Alaşan, daha önce tıp tarihinde görülmemiş bir metot kullanarak Ayşenur Şahin'i ölümün elinden söküp aldı," dedi düşünceli bir sesle. Uzun boylu, esmer, genç bir çocuktu. Önünde durduğum yoğun bakım camından ayırdığım gözlerimi genç çocuğa çevirdim. Karan da yanımızdaydı. "Eğer böyle yasadışı bir ortamda gerçekleştirilmemiş olsaydı, bu ameliyat tıp tarihinin sayfalarına altın harflerle yazılırdı. Kesinlikle mükemmel bir işti."

"Kartal Alaşan sınırları zorlamayı çok sever," dedi Karan, gözleri tekrar Ayşenur'a çevrilmişti. "Onu tanıdığımdan beri, bu böyle. Hiç değişmedi."

"Kayhan Alaşan'ın oğlu olduğunu duydum," dedi genç çocuk. "O adam tıp dünyasının görüp görebileceği en mükemmel akademisyen, profesör ve sayılmayacak kadar çok unvana sahip olabilecek türden bir adam. Onun oğlunun da aşağı kalır yanı olmasını bekleyemezdim zaten."

"Kartal, Kayhan Alaşan babası olduğu için değil, kendisi Kartal Alaşan olduğu için çok başarılı," dedi Karan sertçe. "Başarı insana babasından geçmez."

"Haklısınız," dedi genç adam. "Duyduğum kadarıyla Kayhan Alaşan evlatlarından birini acı bir şekilde kaybetmiş."

"Kızını," dedi Karan sadece.

"Üzücü bir olay."

Karan buna cevap vermedi. Genç adam, Karan'ın ona cevap vermediğini gördüğünde, konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini anlayarak yanımızdan ayrıldı. Fatma, yoğun bakım odasından çıkmıştı ve Ayşenur içeride

tek başınaydı. Biz, camın önünde onu izlemeye devam ediyorduk.

"Bu kadar çabuk kurtulabileceğini hayal edebilir miydin?" diye sordum Karan'a, kahverengi gözlerim onun yüzünü oluşturan çizgilerde geziniyordu.

Burnundan içeri derin bir nefes çekerek, "Çabuk kurtulmadı," dedi. "Yaşadıkları ondan önce çocukluğunu çaldı, sonra da onu yetişkin bir kadına dönüştürüp terk etti ve gitti."

"Artık yeniden çocuk olabilir."

Bana bakınca, gözlerinde gördüklerim duraksamama neden oldu. "Sen olabiliyor musun?" diye sordu, açıkça sorduğu bu soru, yine kendimle çarpışıp kendimden uzağa düşmeme neden olmuştu.

"Belki olamıyorum ama..." Gözlerimi Ayşenur'a çevirdim. "Bazen öyle hissediyorum."

"Ne zaman?"

"Yanında olduğum zamanlar..." Omuz silktim. Ayşenur'un gözleri kapalıydı, huzurlu bir uykunun kollarının arasındaydı. "Sen benim etrafımda olduğun zamanlar." Yutkundum. "Senin kollarında olduğum zamanlar."

Kolunu kaldırıp omzuma atınca, kolunun gerdiği kanadın altında kaldım. Başımı onun göğsünün biraz üzerine doğru düşürüp gözlerimi Ayşenur'dan ayırmadan sakin bir nefesi içime hapsettim.

"Senin oynadığın çocuk parkı benim, bunu kabul ediyorum. Ama Ayşenur'un tek bir çocuk parkı vardı, o park yıkıldı. Büyükbabamın yokluğu Ayşenur'u sadece üzmedi, çocuk olma şansı bulduğu parkı da yıkıp beraberinde götürdü."

Hüsranla, "Ayşenur ölümü kabullenebilen bir kız çocuğu," diye fısıldadım.

"Sen de öylesin, Asi," dedi sertçe. "Onu en iyi senin anlıyor olman gerekmez mi şu an?"

Bu söylediğine verecek herhangi bir cevap bulamadım. Benim için her zaman bir yol oluyordu, kıvranıp duran ruhumdan kendimi uzaklaştırıp bir duvara dönüşebiliyordum ya da o ruhun önüne oturuyordum ve beni de kendisiyle birlikte yakıp kavurmasına göz yumuyordum. Ama Ayşenur... Daha çok küçüktü, çok büyük bir hastalığın kollarından kara zorla da olsa kurtulmayı başarmıştı ve bu hayatta belki de en sevdiği insanın toprağın altına koyulduğunu öğrenmişti.

"Şimdi senin sustuğun gibi, Ayşenur da bir süre böyle susacak," dediğinde, sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettim. Dudaklarını saç diplerime sürtüp zihnime yerleşen kelimeleri nefesiyle yaktı. "Ama sonra alışacak. Herkes kız çocuğu olarak doğamaz, bazıları bir kadın olarak doğmak zorundadır."

"Haklısın," diye mırıldandım. "Bazıları bir kadın olarak doğmak zorundadır."

"Bazen ben de haklı olmayı hiç sevmiyorum," dedi.

"Peki şimdi sırada ne var, Karan?" diye sordum, gözlerimi yumduğum da gördüğüm kâbuslar orada değillerdi ama uykuya yattığım an enseme çökeceklerini biliyordum.

"Şimdi sırada Ayşenur'un kendini toparlaması, bizim birbirimizi tanıdığımız şehre dönmemiz, senin o sınava girmen, okulunu kazanman var."

"Sınava çok az kaldı," diye mırıldandım. "Artık hiç şansım yokmuş gibi hissediyorum."

"Ayşenur'un da hiç şansı olmadığını söylemişlerdi," dedi kısık bir sesle. Bu cümlesi, ona daha çok sokulmama ve kollarımı onun bedenine sarmama neden olan tohumlar oldu.

"Kartal'a bir teşekkür borcumuz var. Hepimizin," diye fısıldadım.

"En çok benim," dedi.

26.11.2009

Hayat, önünde durduğu beyaz bir uçurum gibiydi.

Bir şeyler, hep bir şeyler gibiydi.

Önüne koyulan her maddeyi, cismi, insanı, düşünceyi, hissi... Her şeyi bir şeyin 'gibi'si olarak tanımlıyordu.

Kollarındaki delikler, içlerinden kan akan çukurlar değil, içlerine zehir dolan kuyular gibiydi.

Simsiyah gözlerinin altında, gözlerinin gecesinin kararttığı bir sokak gibi görünen gözaltları çökmüştü. Metal masanın üzerinde duran ellerini sık sık birbirine yaklaştırıyor, parmakları birbirine dokunduruyor, bu dokunuşlar garip bir titremeyle birbirinden ayrılıyordu ve parmaklarını pervasız hareketlerle masanın üzerinde gezdirmeye başlıyordu.

"Karan, bu şekilde devam edersen..." Karşısında oturan kır saçlı, orta boylardaki zayıf doktor cümlesinin devamını getiremedi.

"Söyle, Doktor," dedi alaycı bir sesle. Dudakları mor renkteydi, derileri pul pul olmuş ve soyulmuştu; dudaklarının arkasında saklanan dişleri birbirine çarpıp duruyordu.

"Durumun iyiye gideceğine, her gün biraz daha kötüye gidiyor," dedi derin bir nefes alarak. "Yaklaşık bir haftadır buradasın, bu bir haftanın toplasan sadece iki günü kanına o tür maddelerden almadın. Gizlice almaya devam ettiğini biliyorum. Bana onları buraya nasıl soktuğunu söylemen gerekiyor."

Karan, titreyen ellerinin avuçlarını sertçe birbirine çarpıp, kaydırdığı gözlerinin beyazındaki damarların görülmesini sağladı. Gözlerini tekrar aşağı indirdiğinde doktor ona dehşet içinde bakıyordu; doktor, ondan korkuyordu.

"Neden buradayım?" diye sordu Karan, sesi garip bir tınıyla yükseliyor,

yer yer titreyerek harflerin birbirinin üzerine yığılmış gibi karışmasına ne-
den oluyordu.

"Eğer burada olmasaydın, yüksek ihtimalle şu an nezarethanedeydin ve
nöbetçi mahkemeye çıkarılacaktın."

Karan kuru dudaklarını yaladı, ölü derileri bir anlığına gözden kaybol-
tu ama dudakları çok hızla kuruyup tekrar o pul pul görüntüye kavuşuyordu.
Bileklerini saran damarların içinde kan değil de karıncalar yüzüyormuş gibi
hissediyordu; bu karıncalar, onun bileklerinin uyuşup, ellerinin dermansız
bir şekilde titremesine neden oluyordu.

"O adamı neden komalık ettin, Karan?" diye sordu doktor. "Sana ne yaptı?"

"Bana hiçbir şey yapmadı." Karan yayılarak sandalyeye yaslandı ve kol-
larını göğsünün üstünde toparlayıp çatık kaşlarla doktora baktı. "Bir şey
yapmış olmasını mı isterdin?"

"Elbette bunu istemezdim," diye çıkıştı doktor. "Peki sen sana bir şey yap-
mamış bir adamı neden yoğun bakıma alınmasına neden olacak kadar çok
dövdün? Gösterdiğin dehşet verici bir şiddet eğilimi."

"Eğer bana bir şey yapsaydı, ona hiçbir şey yapmazdım, Doktor." Ka-
ran bayık gözlerine yerleştirdiği cenaze gibi bir ifadeyle alaycı alaycı güldü.
"Beni buraya kapatman için sana bir kasa dolusu para veren ihtiyar iyi bilir,
ben bana bir şeyler yapan insanları severim." Gözlerini masaya indirdi. "Ve
bu yüzden kendimden başka öldürecek kimsem kalmaz. Bu yüzden ben de
bana bir şey yapmayanlara zarar veririm. Çünkü bana bir şey yapmaması,
başka birine bir şeyler yapmayacağı anlamına gelmez."

"Kollarının halini gördün mü? Kendine aynada baktın mı? Bu sabah
sana verdiğimiz ilaçların ne kadar ağır ilaçlar olduğunu, bedenini iyileştir-
mek uğruna seni ruhsal olarak nasıl çökerttiğini biliyor musun? Bilseydin, o
zehri alma gereksinimi bile duymazdın. Çünkü asıl zehir, sana verdiğimiz bu
ilaçlar. Kendine bunu yapmayı kes."

"Sana ne?"

Doktor önündeki dosyaya bakıp, "Eğer o kadar maddeyle yakalansaydın,
sadece içicilikten değil, satıcılıktan da ceza alacaktın, bunun farkında mısın?
Üstelik komalık ettiğin o adam senden şikâyetçi olabilir!"

"Bunun için beni kurtaracak bir belge mutlaka hazırlarsınız," dedi ya-
vaşça gülerek. Kulağının arkasına koyduğu tahta diş çubuğunu alıp
dişlerinin arasına koydu ve döndürdü. "Bir dahaki dozu ne zaman alıyorum,
Doktor?"

"Sen aklını kaçırmışsın, sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Güzel," dediğinde gözlerinin kenarının kırışmasına neden olacak şe-
kilde gülmüştü ama aslında bu gülücüğün altında uyuyan yardım çığlıkları
kimsenin duyamayacağı kadar derinden yükseliyordu. "O zaman belgemi ver
ve beni hemen taburcu et bu amına koyduğumun deli hastanesinden!" diye

bağırdı aniden ve masaya öyle şiddetli vurdu ki, doktor irkilerek geri çekildi. Karan, etrafı morarmış gözlerinin içindeki kan nehirlerini doktorun gözüne sokmak ister gibi masaya doğru abandı. "Yoğun bakımdaki boşluğu kendinle doldurmak istemezsin değil mi, orospu çocuğu?"

Doktor, korkuyu tam kalbinin merkezinde hissediyor olsa da Karan'ın tam gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Karan'ın burnundan verdiği sert nefesler doktorun yüzünü kamçı gibi döverken, doktor sertçe yutkunup gözlerini önünde duran dosyaya indirdi. "Karan..."

"Sikerim Karan'ı da, seni de, hastaneni de, tedavini de!" Karan, dosyayı elinin tersiyle itti ve dosya masadan düştü. Doktor gözlerini kaldırıp Karan'a tedirginliğin maşayla kızıştırdığı korku dolu ifadesiyle baktı. "Gözlerimin içine bakacaksın lan benim! Benimle konuşurken, tam gözlerimin içine bakacaksın. Bu yüzü unutmayacaksın. Benden nasıl korktuğunu hayatın boyunca unutmayacaksın!" Karan, aniden masayı tutup yana doğru fırlatınca, metal masa doktor ile aralarından çıktı ve masanın yere devrilirken çıkardığı tangırtı, koridorda ilerleyen hemşirelerin duraksamasına neden oldu. Karan, delik deşik olmasına rağmen iri duran kollarını uzatıp adamı yakalarından tuttuğunda, adam dehşet içinde karşısındaki genç adamın canavara dönüştüğü anı izliyordu.

"İstediklerimi getir, Doktor," diye fısıldadı başını yavaşça omzuna doğru düşürüp, adamı yakalarından daha sert kavrayarak. "Ya da sen bilirsin." Adamı bıraktı. Geri çekildi. "İstemiyorsan, getirme tabii."

Bu şaşırtıcıydı.

Adam, ne olduğunu anlayamadan beyaz yakalarını düzeltirken, "Karan, seni anlayamıyorum," diye mırıldandı, sesi titriyordu, elleri de titriyordu ama kendini sakin göstermek için var gücüyle çabalıyordu. "Sen bir akıl hastanesinde değilsin. Normal bir hastanedesin. Etraftaki tek hasta senmişsin gibi davranma. Etrafta yakınlarını kaybeden, bebeklerini kucaklarına alan binlerce insan var. Seni kötü bir yere kapatmadık. Senin iyiliğin için..."

"Çok konuşuyorsun."

"Senin iy..."

Karan, doktora kafa attı. Doktor, gelen bu ani darbeyle sersemleyip yerde duran masanın yan yatmış bacaklarına tutundu ve devrilmemek için dizlerinin üzerine oturarak kendini dengelemeye çalıştı.

"Sana çok konuşuyorsun demiştim, amın evladı!"

Karan, doktoru ensesinden tutacakken, içeri giren iki iri yarı sağlık görevlisi Karan'ı kollarının kenarlarından tutup, başını bir suçlu gibi önüne eğmesini sağlayarak onu etkisiz hale getirdiler. "Bırakın beni!" diye kükredi. "Haysiyetsiz orospu çocukları! Orospu çocukları!" Hırıltılar çıkarıyordu. Görevlilerden biri onun ensesine biraz daha bastırıp, dizinin arkasına vurunca, Karan dengesini kaybedip dizlerinin üzerine düştü. Diğer görevli, onun iki

elini de arkada birleştirerek sıkıca tuttu.

"Bu alkolik, uyuşturucu bağımlısı manyaktan çekeceğimiz var!" diye bağırdı. "Paraları var diye dünyayı yönetebileceklerini sanıyor bu piç kurular!"

"Ağzını sikerim senin!" diye bağırdı Karan. Diğer sağlık görevlisi, yerde duran doktora baktı ve başını iki yana sallayıp, "Senin canın mama istiyor," diye homurdandı. "Yapalım bakalım mamanı, bağımlı göt."

Yangın yerine döndürülmüş ruhunun acısını, ruhundan uzakta oturduğu uçurumun önünde izliyordu. Uzun zamandır aynaya baktığında gördüğü yansımayı tanıma çabasındaydı; karşısında duran yansıma ona karşı düşmanca bir tavır sergiliyordu ve o, bir türlü karşısındaki yansımayla tanışamıyordu. Çünkü biliyordu, o yansıma onu kabul etmeyecekti ve o, kendi kafasının içinde kapatıldığı o odadan bir türlü sağ çıkamayacaktı.

"Orospu çocukları," diye fısıldadı Karan, bedeni yaklaşık iki, belki de üç gündür ihtiyaç duyduğu hiçbir şeyi alamamanın verdiği alarmla resmen yanıyordu. "Amın evlatları," diye fısıldadı tekrardan, sonra ensesine saplanan o iğnenin ucundan içine akan zehri hissetti. Bunun şifa olduğuna onu kimse inandıramazdı.

Çünkü Karan, zehrin tadını çoktan almıştı ve tüm zehirleri tanıyabilecek kadar çok ölmenin eşiğine gelmişti.

"Uysal çocuk," dedi sağlık görevlilerinden biri, özgüvenle gülüyordu. Karan, kirpikleri gözlerine ağır gelirken, onun ağzını burnunu dağıtmanın nasıl güzel hissettireceğini düşünüyordu ama çok halsizdi, bunu yapamazdı, biliyordu. Oysa köşede duran makası alabilir, onun ensesine iğne saplayan şerefsizin eline o makası saplayabilirdi.

Belki eline değil kalbine.

Evet, kalbine saplardı.

Sonra da makasın kanatlarını açıp açıp kapatırdı.

Kalbini sıkıştırıp, patlatırdı.

"Ona böyle davranmayın," dedi doktor yıkıldığı yerden kalkıp üstünü başını düzeltirken. "Onun bu dünya üzerindeki fiyatı, hepinizin sülalesini satın alabilecek kadar pahalı."

Karan gözlerini yumarken bu cümle onun dişlerini daha sert sıkmasına neden olmuştu.

"Bu şekilde devam edemeyiz, bir şekilde içeri mal sokmayı başarıyor bu tezevenk," dedi görevlilerden uzun, diğerine göre daha iri kıyım olan.

Doktor, "Mecburuz, emir büyük yerden. Yaşar Çakıl'ın bu hastaneye her yıl ne kadar bağış yaptığından haberiniz var mı sizin? Adam oğlunun arkasında bıraktığı piçin götünü toplamaya çalışıyor. Bu işten hepimiz kârlı çıkacağız."

"Kârlı çıkacağımız falan yok, bu göt yakında nalları dikecek. O moruk, bu herifin hâlâ damardan aldığını bilse onu burada bırakır mı sanıyorsun?

Sadece iki gündür damarları temiz. Ona da ne kadar temiz denilirse... Bu herif geceleri nasıl bağırıyor, biliyor musun? Tüm hastaların dikkatini çekiyor."

Görevli Karan'ın ellerini serbest bırakıp öne doğru düşmesini sağladı.

"Zengin piçi, ne olacak," diye homurdandı diğer görevli. Karan bir kez daha dişlerini sıktı. "Annesi bunun nasıl bir piç olacağını anlayıp, kahrından intihar etmediyse ben de Necmi değilim anasını satayım."

Karan, izlerken kahrolduğu bir filmi yeniden izliyormuş gibi hissetti. O filmin başrolü annesiydi. Yaşamın içinden beyaz elbisesiyle geçiyordu, ölüme kavuşuyordu ve film sadece birkaç saniye içinde sona eriyor, yazılar ekranda belirmeye başlıyordu.

Karan elini çaktırmadan ileri doğru uzattı. Parmakları, makasın iki küçük halkasından içeri doğru girdi, makası kavradı.

"Böyle şeyler konuşmayın," dedi doktor. "Sizi duymasın. Bir de gidip dedesine anlatır."

"Bu bağımlı piçe kim inanır? Hem şu an burayı ateşe versem, taşşakları yanana kadar öldüğünü anlamaz bile," diye dalga geçti yine aynı görevli ve o an, görevlinin cümlesini bitirmesiyle gözlerinin iri iri açılmasının eş zamanlı olarak gerçekleştiği andı. Dudaklarından ölüm dilenen bir haykırış yükseldi. Hissettiği acı, Azrail'in kanatlarından dökülen kara tüyler gibi bedeninde uçuşmaya başlamıştı. "Taşşaklarım!" diye bağırdı argo bir acıyla. "Bittim, öldüm!"

Karan gözlerini aralamış, bacaklarının önünde uzandığı adama o kara gözlerini kaldırarak bakıyordu; eli havadaydı, parmaklarının arasında tuttuğu makas adamın hayalarının ortasına saplanmıştı ve kan, şimdi her yerdeydi.

"Ne o?" diye sordu kendinden geçmiş, korkunç bir sesle. "Yandı mı taşşakların?"

Karan, makasın halkalarını ikiye ayırdığı an, makasın ucu açıldı ve görevli, acıyla, "Ölüyorum!" diye bağırdı. "Aldı canımı, şerefsiz! Aldı canımı!"

"Almadım," dedi Karan. Doktor ve diğer görevli ona doğru davranıp, makası elinden almaya çalışırken Karan makasın halkalarını birbirine çarpıtarak aniden kapattı. Bir etin, kesilme sesi odanın duvarlarında can buldu. Fısıldadı: "Şimdi aldım. Canından daha kıymetli bulduğun bir şeyi, senden aldım."

"Karan," diyordu doktor panikle. "Bırak, yapma. Başın belaya girecek!"

"Hayır ama..." Karan gözlerini doktora doğru çevirirken, makas hâlâ görevlinin mahrem bölgesine saplı duruyordu. "...sizin başınız çoktan belaya girdi bile."

"Hemen," dedi doktor şok içinde ne olup bittiğini anlamaya çalışan görevliye dönerek. "Hemen stajyerlerden birini çağır. Bu mesele uzamamalı, anlıyor musun? Bu hastane biter. Ağzı sıkı bir stajyer çağır!"

"Lan ben ne olacağım?" diye bağırıyordu diğer adam. Acıdan hareket edemez haldeydi. Karan'a bir tekme savursa, belki ondan kurtulabilirdi ama Karan'ın ellerinde onun hayatını tutuyordu; görevli bunu çok iyi biliyordu.

"Halledeceğiz, sessiz olun." Doktor, Karan'ın omzuna dokundu. "O makası bırak, bu olayın üstünü örteceğim, hiç olmamış gibi yapacağız ama bırak! Ne olursun, Karan!"

"Zengin piçleri, istedikleri olana kadar şımarıklık yapmaya devam eder, doktor. Şimdi o götün yiyorsa, bana bir tane vur da şu elemanın fazlalığını pantolonunun içine düşüreyim."

"Ne olursun, hocam," dedi görevli. "Ağzımı açmayacağım ama kurtar beni. Acıdan ölüyorum lan, geberiyorum. Ne istiyorsa yapın, ağzımı açmayacağım yemin ediyorum açmayacağım." Görevli hüngür hüngür ağlıyor, gri pantolonunun kumaşı kanının kızıl rengiyle lekelenmeye devam ediyordu. Karan, keyifli bir iç çekerek güldü. Diğer görevli ışık hızıyla odadan ayrılmıştı, koridorda insanlara çarpa çarpa, paniğini saklayamadan ilerliyor, bir stajyer bulma umuduyla her yere bakıyordu.

"Sen normal bir insan değilsin, Karan." Doktorun alnı kan ter içinde kalmıştı.

Kapı tekrar açıldı. Karan, gözlerini gelen kişiyi görmek için kapıya çevirdi. Karşısında duran kendi yaşlarındaki stajyer öğrenciyi gördüğünde kaşları çatıldı. Genç adam, soğukkanlı bir şekilde Karan'ın elinde duran makasa, ardından da Karan'ın gözlerinin içine baktı.

Karan'ın gözlerinde gördüğü şey, bir anlığına bile olsa duraksamasına neden oldu.

Gözlerinin içinde yana yana kül olmuş, aslını kaybetmiş bir ifade vardı.

"Kayhan Alaşan'ın oğlunu mu getirdiniz lan?" diye bağırdı bir anda doktor dehşetle. "Siz beni bitirmeye yemin mi ettiniz lan manyaklar?"

Kayhan Alaşan'ın oğlu, doktorun söylediklerini duymuyormuş gibi ağır adımlarla Karan'a doğru yürümeye başladı. Kollarını saran dövmeler, yüzüne yerleştirilmiş piercingler onu bir doktordan epey uzak bir görüntüye hapsetmiş olsa da yüzüne mermer gibi işlediği ifadesizlik, bu meslek için biçilmiş kaftan olduğunun görsel bir kanıtı gibiydi.

"Kardeşim," dedi gözlerini gözlerinden çekmeden. "Sana ne yaptıklarını biliyorum. Şimdi o makası bana ver."

Karan, geçmişten kurtarabildiği birkaç parça duyguyla, karşısında ona güven dolu gözlerle bakan o yabancıya baktı. Ona ne yaptıklarını biliyor muydu?

İlk kez birinin ona güvendiğini, ona inandığını, ona neler yapıldığını bildiğini düşündü.

"Kardeşim," dedi bir kez daha genç stajyer. "Hâlâ altında durduğumuz bir gökyüzü var. Şimdi o makası sadece bana ver."

Yalnızdı. Bu zamana kadar hep yalnız kalmıştı. Savaşın ortasında kendi kendine ateş edip, kendi kendini yakacak, kendi kendini yıkacak, kendi kendini vuracak, kendi kendini yenecek kadar yalnızdı.

Şu ana dek yaşadığı her şey, girdiği yoksunluk krizleri, dilini alkol ile ıslatıp kurduğu cümlelerin var ettikleri, damarına saplanan iğnenin getirdiği hislerle saldığı insanlarda bıraktığı zararlar... Her şey şimdi tam karşısındaydı.

Hâlâ bir gökyüzü gerçekten var mıydı?

Altında durduğu bir gökyüzü mü vardı?

Güneş mi doğuyordu? Sonra batıyor muydu?

İnsanlar doğuyor, insanlar ölüyor muydu?

Işık Çakıl'ın sesi geçmişin içinde ilerleyen bir tren gibiydi, çok hızlı hareket ediyordu; rayları, yani üstünden geçtiği anıları parçalayarak Karan'a doğru geliyordu.

Uyuşturucunun damarlarında elinde silahlarla gezdiği anı hatırladı. Uyuşturucunun önünde diz çöktüğü anı hatırladı. Ruhunu, bembeyaz bir tozun üzerine yatırıp, bunun bir uyku tozu olduğunu düşündüğü zamanları hatırladı. Kolunu delen iğnenin ucundan akan zehrin, zihnine çizdiği resimlerin hepsinde tanıdık yüzler olduğu saatleri hatırladı. Alkol şişelerini önüne dizip, ellerini bir kayık küreği gibi şişelere vurduğu ve şişelerin patlayarak parçalandığı, içkinin olduğu ortama kan gibi dökülmeye başladığı saniyeleri hatırladı.

Her şey buradaydı.

Gökyüzünün altındaydı.

Bir bebeğin ağlama sesi, bir kadının ölen babasının arkasından kopardığı çığlıklarla dolu hıçkırık seslerine karıştı.

Yaşam, ölüme karıştı.

Ölmüş bir ruhu, ölmüş bir bedene de çevirmeden hemen önce, tekrar yaşama tutunması gerektiğini hatırladı.

Makası geri çektiğinde, adam acıdan yere yığılmış, kanlı makası karşısında duran adamın avuçlarına bir kez daha düşünmeye fırsat bulmadan hemen önce bırakmıştı.

"Gökyüzü," dedi, bilinci yavaşça varlığından silinirken.

Kartal makası sıkıca tutarken, "Evet, kardeşim," diye onayladı onu. Karan'ın gözleri kapandı, bedeni geriye doğru devrildi. Ensesinden yediği o iğne onu derin bir uykuya yatırmıştı. Uyanınca deneyeceği bir uykuya. Uyanınca ya yeneceği ya da yenileceği bir uykuya.

Kartal derin bir nefes aldı:

"Gökyüzü."

Kartal, elinde bir viski şişesiyle Karan'ın cipinin kaputunda oturuyor-du. Kendi aracı da hemen Karan'ın cipinin arkasında park halinde duruyor-du. Hastanenin bahçesindeydik, hava çoktan karardığı için kimse Kartal'ın elinde bir viski şişesi olduğunu göremiyordu; görenin de bu durumu pek umursayacağını zannetmiyordum. Biri görüp umursasa bile Kartal bunu umursamazdı.

Lavin, sigarasını dudaklarıyla birleştirip gözlerini Kartal'a doğru çe-virdi. "Artık gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu, sesi sadeydi, sorusu ise karmakarışık bir problemdi ve çözülmeyi bekliyordu.

"Sabaha karşı gideceğiz," dedi Kartal, içkisinden bir yudum daha aldı. Karan'ın sigara paketini çıkardığını gördüm, paket ezilip büzülmüş ve bu-ruşmuştu. Paketin içinden bir dal sigara çekti ve dudaklarının arasına yer-leştirdiği sigarayı Kartal'dan aldığı lacivert çakmak ile yaktı.

"Küçük kızın kontrolleri?" diye sordu bu kez Lavin, gitmek istiyordu ama aklı burada kalacak gibiydi. Kartal, şişeyi iki bacağının arasına koyup gözlerini Lavin'in yüzüne çevirdi.

"Ayşenur'un kontrollerini de yaptım. Herhangi bir komplikasyon geliş-meyeceğini düşünüyorum. Öyle olsa bile güvenebileceğim iyi doktorlarla görüştüm. Ayşenur zaten onların gözetimi altında olacak." Şişeyi dudakla-rıyla buluşturdu. "Hem Karan bundan sonrasını halletmek için var."

"Doktorlarla görüştüm," dedi Karan, sigarasından bir duman alıp göz-lerini hastaneye çevirdi. "Hâlâ olayın şaşkınlığını taşıyorlar. Onlara göre bu bir intihardı, kurban vermekti, göz yummaktı."

"Doktor olduklarına emin misin?" diye sordu Kartal gülerek. "Biz böyle şeyler düşünmeyiz."

"Belki de sen doktor değilsindir, ha?" Karan gülerek Kartal'a baktı. "Bu kafada seni değil hastanenin yanından, karakolun yanından bile geçirme-meleri gerek be, oğlum."

"Doktor olduğumu sana kaç defa daha kanıtlamam gerekecek, kardeş-im?" diye sordu Kartal, şişeyi dudaklarına yaklaştırdı ama bir yudum al-mak yerine şişeyi dudaklarına sürtüp, tekrar dudaklarından uzaklaştırdı. "Kızı mutlu etmek için ekstra çaba harcamanıza gerek yok. Bu, onun kendi-ni tedirgin hissetmesine neden olur," dedi düşünceli bir sesle. "Akışına bıra-kın, hayatı kendi keşfetsin, mutlu olmayı yalnız başına öğrensin. O çok akıllı bir kız çocuğu, bir şeyler yapmaya çalışırsanız bunu kolayca anlayabilecek kapasiteye sahip. Bu yüzden bırakın, iyileştiğine ilk önce kendi inansın. Onu inandırmaya çalışmayın."

"Ayşenur'u kandıramayacağımızı biliyorum. Onu kandırmak istemi-yorum." Karan'ın parmaklarının arasında duran sigaranın uzayan külü bir balerinin cesedi gibi yavaşça yere düştüğünde, balerinin önce teni dağıldı, sonra ruhu ve sadece gözleri yerde kaldı. "İyileştiğini kendi keşfedecek. İyi-leştiğine kendi inanacak."

"Birazdan gidip onu göreceğim," dedi Kartal. "Her seferinde bana bir şey diyecek gibi oluyor ama yanımızda birileri olduğu için çekiniyor. Hemşirelerden birine acayip kıl oldu zaten." Güldüğünü gördüm, gülüşünde alay vardı. "Kadın her yerde kadın işte. En çok birbirlerine düşman bu ırk..."

"Çok biliyorsun," diye homurdandı Lavin. "Kadın kadının yoldaşıdır."

"Dedi bir zamanlar İrem'i bir kaşık suda boğacağını düşündüğüm kız."

"Falan filan," diye söylendi Lavin kafasını farklı bir yöne çevirerek.

Kartal, beklemediğim bir şey yaparak Lavin'in boynuna kolunu sarıp Lavin'i kendine doğru çekince, yanaklarımın ısındığını hissettim. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırmak istesem de merakına yenik düşen kahverengi gözlerim ikisine bıçak gibi saplanmıştı ve onları izliyordum. Lavin, bu dokunuşu yadırgamadı. Bu beni daha da şaşırtmıştı. Kaputun önüne gelip, sırtını Kartal'ın göğsüne yasladı ve sigarasının külünü parmağıyla sigarasının zayıf bedenine vurarak silkti. Kartal çenesini Lavin'in başının üstüne koydu ve gözlerini yüzüme sabitledi.

"Sınavına az kaldı," dedi kara gün habercisiymiş gibi. Ona düz düz bakıp gözlerimi yüzünden ayırdım.

"Hatırlatma için sağ ol."

"Çalışman gerek," dedi bu kez.

"Bence benden çok senin çalışman gerek. Beni çalıştırmak için o masaya oturduğun gün sana dersini verdiğimi düşünüyorum."

Kartal alayla, "Karan, beni hiç yanıltmıyorsun. Tam senlik," dedi. Başta ne demek istediğini anlamasam da sonra zihnimin derinliklerine doğru ilerleyen bu cümlenin altında yatan anlamların farkına vardım. Bu beni daha da utandırdı. Şimdi yanaklarım gerçekten yanıyordu.

"Sen de beni hiç yanıltmıyorsun," dedi Karan, sesinde Kartal'ın kelimelerine bulaşan o tonlamanın bir benzerini duymuştum. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi Karan'a doğru çevirdim, bana bakıyordu. Gözlerimiz birbiriyle gecenin karanlığına gömülmeye başlayan sokakta buluştuğunda, ondan bakışlarını ilk kaçıran taraf yine ben oldum.

"O zaman ben gidip Ayşenur'u göreyim," dedi Kartal, çenesini Lavin'in başının üstüne sürttü ve kaputun üstünden inip şişeyi Lavin'e verdi. "Bal, bunun ağzını kapatıp arka koltuğa koysana."

Lavin başını salladı. Kartal, kar soğuğuna rağmen üzerinde yalnızca limon sarısı renkte eski ve bol bir tişörtle duruyordu. Altında siyah kot pantolonu, ayaklarında da ipleri gevşek bağlanmış postalları vardı. Hastanenin girişine doğru yürümeye başladığını gördüm. Karan, elindeki sigarayı yere fırlattı, sigara kar birikintisinin içine bıçak gibi saplandı ve etten fışkıran kanın sesi gibi bir cızırtı sesi yükseldi.

"Hadi, yavrum," dedi Karan, bu beklenmedik yaklaşımı kalbimi anında hızlandırmıştı. Ona bakakaldım. "Biz de bir bakalım bacaksıza."

Neyt

Başımı sallayarak Karan'ı onayladım. Lavin, Kartal'ın aracının arka kapısını kapatıp, kafasını uzatarak, "Merve, bekler misin?" diye sordu, sesi yine duygularını altına gömen bir toprak gibiydi.

Karan, Lavin'in söylediğini duyunca bir şey demeden hastanenin bahçesinde ilerledi ve birkaç saniye sonra hastane kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

Parmakları sayfalarda dolaşan yazarın gözleri şimdi sırtımdaydı, beni izliyor olmasına rağmen yüzümdeki ifadeyi, gözlerimde beliren yansımaları göremiyordu. Alışmaktan korktuğu kelimeler, şimdi onun parmak uçlarında ölmeyi bekleyen kanser hastaları gibiydi ve o sayfaların doktoru olacağı anı bekliyordu. Sayfaların ölümü olduğunu anlamıyordu. Görüyordu ama kabullenmiyordu.

Lavin'in, "Garip olduğumuzu düşünüyorsun, değil mi?" diye sormasıyla, ortama yıldırım gibi düşen o sessizliğin kolları ve bacakları uzadı, boynuna bir kafa, kafasının altına bir surat eklendi; bu sessizliğin adı Lavin'di ve hemen arkamda duruyordu. Onun da sırtı kelimeleri sayfalara ekleyen kadına, sayfaları öldürecek olan parmakların sahibine dönüktü.

"Bunu da nereden çıkardın?" Ona doğru döndüm, şimdi yazar benim yüzümü görüyordu ama Lavin'i hâlâ göremiyordu. Lavin'e bu düşüncesini çürütmek ister gibi ısrarla baktım. "Böyle düşünmüyorum."

"Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyor musun?" Tek kaşını kaldırdı. "Ya da senin beni ilk gördüğün anı?"

Başımı salladım. "Evet, çok uzun zaman olmadı. Yaklaşık bir buçuk haftadır buradayız. Ondan öncesinde de seni gördüğüm anı hatırlıyorum."

"Seni gördüğümde, bende gördüğün şeyi garipsemedin mi?" diye bir soru attı ortaya. Yazarın harflerde dolaşan parmakları havada asılı kaldı, uzun uzun sayfayı izledi.

Başımı iki yana sallayarak bunu reddettim. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü garip değildi."

Güldü ama gülüşü sıcak değildi, soğukluğu bana dokunmasa bile içtenliğini kaybetmişti. "Sana baktığımda ne düşünmüştüm, biliyor musun?" diye sordu.

Cevabı duymak istemesem de, "Ne düşünmüştün?" diye sordum.

"Gerçekten öldüğünü."

Başta anlam veremediğim bu cümle, bir süre sonra durduğum yerde açılmış bir mezar oldu; ben o mezara ayaklarımın üzerinde dimdik durur-ken düştüm. Neden, diye düşündüm kendi kendime. *Neden bazı cümleler bu kadar ağır? Neden bazı cümlelerin altında saklanan duygular, o cümlelerden daha ağır? Neden bazı cümleleri anlamak, o cümleleri anlayamadığın için kafanı yorduğun o gecelerde sormaya korkup sustuklarından daha ağır?*

"Ne demeye çalışıyorsun?" Sesim kırgındı, kurulan bu cümleye değil, bu cümlenin altında yatan gerçeği görmüş olan kendime kırılmıştı. Biz sesimle birbirimizden ayrıldığımızda ben daha çok küçük bir kız çocuğuydum; sesim, her şeyi benden habersiz yapardı. Benden habersiz iyi olduğumu anlatırdı, benden habersiz önemsemediğimden bahsederdi, benden habersiz kararlar verirdi ve hiçbiri benim kararlarım olmazdı. Benim seçmeyeceğim ne kadar şık varsa, sesim gider o şıkta yazan cümleyi seslendirirdi.

Lavin soğuktan kuruyan dudaklarını yalayıp, doğru kelimeleri diline düşürmek için sıkı bir nefes aldı. Gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde, gökyüzünden yeryüzüne düşmeye başlayan kar taneleri lirik bir dans koreografisi sergiliyormuş gibi usul usul kendi etraflarında dönüyorlardı.

"Ona çok benziyorsun, Merve," dedi iç çekerek. Kaşlarımın ortasında oluşan yarığın içi sızlıyor; düşünceler, o yarıktan dışarı akmak için beynimi yumrukluyordu. "Kardelen'e. Bu yalnızca fiziksel bir benzerlik. Gözlerinin rengi, burnun, dudakların... Benziyorsun. Saçlarınız farklı ama... Teniniz farklı. Bakışlarınız da farklı. Ben sana bakınca, o hayat dolu gözlerle bakan kızın cesediyle karşılaşmış gibi hissettim." Bana baktı, tam gözlerimin içine. "Ben onun öldüğünü biliyordum, onun ölümüne şahit oldum, öldüğü anı saniye saniye izleyen gözlerin sahibiydim ama o benim için hiç ölmemişti. Sana baktığımda, onun öldüğünü anladım."

Kardelen'in yüzünü hayallerimde canlandırmaya çalıştım ama benim hayallerimi çizdiğim duvar bile siyahtı. Gri bir kalemi elime alsam, Kardelen'in sadece siluetini çizebilirdim; Kardelen'in detaylandırmam gereken içi, simsiyah duvarın altında kalırdı. Kardelen'i siyaha boyamaya hakkım yoktu. Onun çizemediğim görüntüsünü gözlerimin önünden usulca sildim.

"Tıpatıp ikizisin diyemem sana. Belki onun fotoğrafını görsen, sadece yüzeysel olarak ona benzediğini düşüneceksin ama bizim için böyle değil. Ben o adamı, günün kahramanı ilan ettiğiniz o adamı kollarımda her şeyini kaybetmiş bir yetim gibi uyuttuğum geceleri biliyorum. Ben, o adamın kollarında bir tabutun içinde uzanıyormuş gibi uzandığım gecelerde neler hissettiğimi biliyorum. Senin için sadece bir ağız, burun benzerliği olabilir ama biz iki harabe için durum böyle değil. Bizim için bu, mezarlığın önünden geçerken o mezarlıkta yatan bir canımız olduğunu hatırlamak gibi. Hiç kimse, geçtiği mezarlığın içinde yatan kimsesinin varlığını unutmaz. Biz o mezarlığın önünden geçmedik ama o mezarlığın içinde yatan kimsemiz karşımıza geçti."

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ve biz çok hazırlıksız yakalandık," dedi sadece.

"Ona benzediğimi bilmiyordum. Karan bunu hiç söylemedi," diyebildim.

"Belki Karan'ın bile dikkat etmeyeceği bir benzerliktir, bilmiyorum

ama bildiğim şey, Karan zaten Kardelen'i hiç görmemiş. Fotoğrafını bile." Lavin derin bir nefes alıp gözlerini benden uzaklaştırdı. "Yani... Sana karşı garip davrandıysak ve bu seni rahatsız ettiyse, kusura bakma. İçimizde işler epey karışıktı o sırada."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Ne denirdi, ne söylenirdi, ne yapılırdı hiç bilmiyordum. Bunu Karan'a bile anlatmak istemiyordum. Bunu Lavin'le aramızda bir sır olarak içimde taşımak istiyordum. Bildiğimi Kartal bile bilsin istemiyordum.

"Üzgün olmana gerek yok, Merve." Elini omzuma koydu, teması beni rahatsız etmediği için ona sadece baktım. "Gerçekten gerek yok."

"Onu görebilir miyim?" diye sordum kısık bir ses tonu kullanarak. Çekiniyordum ama merak da ediyordum.

Yüzünde ikilemde kaldığını ifade eden bir şeyler görür gibi oldum. Elini omzumdan yavaşça uzaklaştırıp, kotunun arka cebine attı. Cebinden bir cüzdan çıkardı, zarif ve küçük bir cüzdandı bu; siyahtı.

Düzensiz bir şekilde içimde ilerlemeye başlayan heyecanın rahmi kırıldı; ne görecek olursam olayım, kendini çoğaltmak için içimde doğum yapamayacaktı.

Lavin, cüzdanını açtı, ne görmüştü bilmiyordum ama gözlerine hüzünlü bir gölge düşmüştü. Lavin'in gözlerine düşen o hüzün, tüm zamana yayılıp benim de içime acımasız elleriyle dokundu. Soğuk, gecenin içinde elinde kalın bir romanı tutarak ilerliyordu ve romanın sayfaları kitabın kapalı duran iki kapağının arasından düşmeye başlıyordu; roman sayfaları, rüzgârın kollarında gecenin içine doğru savrulmaya başlıyor ve soğuk, dokunduğu her canlının göğsünün altındaki kalbi korkuyla dolduruyordu.

Lavin bana o genç kadının fotoğrafını bir silah gibi doğrulttuğunda, dökülen roman sayfalarından biri önümden geçip gitmiş, geçerken yüzüme çarpmıştı sanki. Gördüğüm kelimeyi unutamıyordum: Ölüm. Ve soğuk, her canlının göğsünün altındaki kalbe dokunduğu gibi benim de kalbime dokundu; korku orada doğdu, orada boğuldu, orada kurtuldu, orada öldü.

O roman sayfası, yüzüme tokat gibi çarpıp gecenin içine karışırken, sayfada gördüğüm kelimeydi ölüm.

Fotoğraftaki genç kadın gülümsüyordu. Dudakları, mutluluktan çaldıklarıyla değil, mutluluğa verdikleriyle yukarı kıvrılmıştı ve acılar, aslında orada, gözlerinin arkasında yanarak kül olduğu için herkes onu mutlu sanıyordu. Benim aksime kıvırcık, bir ton daha açık renkte koyu saçları vardı. Yüzünde, fotoğraf karesinde görünen omuzları ve kollarında benler vardı. Benim dudaklarım, onun dudaklarından biraz daha dolgundu ama şekilleri çok benziyordu. Burnumuz aynıydı, onun burnunun üzerinde birkaç koyu leke olduğunu gördüm; bunlar da tenine yayılan o benlerdendi.

Gözleri benim gözlerimin aksine biraz daha iriydi, rengi Kartal'ın

gözlerinin rengiyle aynıydı. İlk bakışta hem birbirimize benziyor hem de neredeyse birbirimize hiç benzemiyorduk. Fotoğrafın içindeki zamanda hapsolmuş, şimdiki zamanda duran ve ona bakan kahverengi gözlü kadına gözlerindeki yaralardan haberdarmış gibi bakıyordu. Gözlerimi fotoğraftan ayırıp, boşluğa çevirdim.

"Çok güzelmiş," diye fısıldadım, sonra duraksadım. "Benden daha güzel."

"İkiniz de güzelsiniz." Lavin cüzdanı kapatıp arka cebine koydu. "Neyse, Ayşenur'u ben de göreyim gitmeden."

Lavin yanımdan geçip gidecekken, "Çok mu yakındınız?" diye saçma bir soru sordum. Dilimi ısırarak parçalamak istiyordum. Lanet dilim, diye düşündüm. Diğer Merve bu düşünceme başını sallayarak hak verdi.

"Bana Canım Bal derdi." Ondan bu kadar kolayca cevap alabileceğimi beklemiyordum. "Sonra da o büyük gözleriyle gözlerimin içine bakar, bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılırdı. Her gün. Tek bir gün bile bundan vazgeçmeden."

Billur'un ya da ablamın olmadığı, onlardan bu şekilde geçmiş zamanı önüme koyarak kurduğum cümlelerin içinde bahsettiğimi düşününce bedenimden buz gibi bir ürperti geçip gitti.

"Sağ ol," dedi Lavin. "Gerçekten sağ ol."

"Neden?"

"Bir anlığına da olsa, tam şu an, ona bakıyormuşum ve bu kez yaşıyormuş gibi hissettirdiğin için."

Ateşin yerde yeşeren tohumlarını onun ruhu ekmişti. Saçları yüzünü kapattığında sırtı bana dönüktü, sırtı bir bıçak kabzası gibiydi; sırtı yara bere içindeydi. Bunu görmediğimi düşünüyordu. Bunu görmediğimi, hissetmediğimi, bilmediğimi, anlamadığımı düşünüyordu.

"Lavin," diye fısıldadım alçak perdeden bir sesle. Bakışları omzunun üstünden bana doğru döndü. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Lavin'in gözlen dudaklarımda oluşan o kıvrıma takılı kalmıştı. Ona doğru bir adım atıp, belki de hayatım boyunca kişiliğimi ayaklar altına alsam bile yapamayacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Kollarımı onun boynuna doladım ve ona sarılıp bedenimi bedenine bastırdım. Lavin, başta bu dokunuş ona cehennemden uzanmış gibi irkilse de çok geçmeden bu dokunuşu cennetten gelen bir misafiri ağırlıyormuş gibi ağırladı bedeninde. Kollarını benim bedenime sardı ve onun teninden yayılan o bebek kokusuna benzeyen kokusunu soludum.

"Canım," diye fısıldadım ama Kardelen'in ona söylediği o kelimeyi çalıp, kendi kelimemin yanına eklemedim. "Geçti, canım."

Belki onun için geçmemişti.

Belki asla geçmeyecekti.

Belki geçmesi değil ama biraz olsun hafiflemesi için, yılların da beraberinde geçip gitmesi gerekti. Ama şimdilik geçmiş gibi hissetmesini istiyordum.

Lavin kollarını bedenimden uzun süre ayırmadı. Hasret duyduğu biri-ni karşılamış, özlemiyle kavrulduğu bir anı tekrardan yaşıyormuş gibi sıkı sıkı sarılıyordu bana.

Bir insanın acısını kendi ciğerlerinde hissetmek felaketti.

İnsanların gözünde olgunlaşmış iki kadındık belki de ama bilmedikleri bir şey vardı, biz olgunlaşmamıştık, sadece hırpalanmış, yıpranmış, yorulmuştuk; insanların olgun diye nezaketsizlikleriyle damgaladıkları ruhumuz aslında olgun değil, yorgundu.

Aynı yerden, farklı darbelerle kırılmıştık.

Bu yüzden, kendimi ona yakın hissediyordum.

Bu yüzden, fark etmese de bana yakındı.

Kollarımız birbirinden kopar gibi ayrıldığında, bir süre ikimiz de tek kelime etmeden etrafımıza bakındık. Ne ben ne de o bu tür şeylere alışkın değildik. Tekrar konuşamayacağımızı anladığımda, bu eziyete son vermek için ondan yavaşça uzaklaşarak hastaneye doğru yürümeye başladım. Çok geçmeden o da arkamda ilerlemeye başlamıştı.

Ayşenur'un kaldığı odaya girdiğimde, Ayşenur da uykudan yeni uyanıyordu. Gözlerini aralar aralamaz, karşısında durmuş onu izleyen Kartal ve Karan'ı görünce dudaklarında belirgin bir gülümseme oluştu; çehresini aydınlatan bu gülücük ortamdaki herkesin saniyeler içinde gevşemesini sağlamıştı.

"Karan abi," dedi gülümseyerek. "Kartal abi."

"Uyandın, güzellik," dedi Karan göz kırparak. Kartal sadece Ayşenur'u onaylıyordu. "Nasıl hissediyorsun bugün kendini?"

"Dün gece biraz ağrım oldu ama hemşire olacak o kız bana iğne vurunca ağrım geçti," dedi huysuz huysuz. "O sarışın kız bana bir daha iğne vurmasın. Ben de onun gibi sarışınım diye beni kıskandı, o yüzden de iğneyi acıtarak vurdu."

"Sen iğne acısına burun kıvıracak kız mısın, Ayşenur?" Karan gülerek onun yanağından makas aldı. "Hem buradaki tek güzel sarışın sensin."

"Ha ben olmasam o kız da güzel yani?" Ayşenur kaşlarını çatmaya çalışıp bana baktı. "Yenge abla, duyuyor musun ne dediğini?"

"Senden başka sarışın olup rakibim olabilecek birini tanımıyorum," diye mırıldandım. "Bir gün saçlarımı sarıya boyarsam, belki o zaman kendi rakibim kendim olabilirim." Güldüm. Bu cümleyi kurmak beni utandırsa da onun iyi olduğunu görmek bana mükemmel hissettirmişti ve daha da kendimi gülenmesini istiyordum.

Karan'ın bana baktığını hissettim. "O saçlarını sarı yapmayı düşündüğünü söyleme bana," dedi dehşet içinde.

"Ay bence de söyleme, şuracıkta kalbime inecek şimdi!" diye araya girdi Bedirhan. "Sen o kapkara kaşlarınla saçını sarı yaparsan, ben Bitlis

Sporlu yedek kümesindeki oyuncuları azarlayarak maçı izleyen Bitlis Spor Teknik Direktörü gibi hissederim kendimi!"

Billur, "Bitlis Spor ne alaka?" diye sordu.

Gözlerini deviren Bedirhan, "Kızım Bitlis Spor'un renkleri sarı ve siyah işte. Bu kızın kaşı kara, saçlarını sarı düşünsene bir? Hele kaşını boyattığını düşün? Ay ben düşünemiyorum, tansiyon aleti getirin bir tane!"

"Saçlarımı sarıya boyadığım falan yok, sakin olabilirsiniz," dedim gözlerimi devirerek. Ayşenur'a baktım. "Hem sarı saçların en çok kime yakıştığını söylememe gerek bile yok bence."

"Evet, sana değil," diye ekledi Bedirhan. Ona cins cins baktım. Ayşenur gerçekten eğleniyor gibiydi, gülüyordu ama Kartal onun gülerken yavaş yavaş omasını ısrarla rica ediyordu, çünkü başı o tarz bir baskıyla acıyabilirdi.

"Yenge ablama tüm saç renkleri yakışır bir kere," dedi Ayşenur bilmiş bilmiş. "Ama onun saçlarında en çok gece güzel."

"Senin de saçlarında en çok güneş güzel," dedim yanına doğru ilerleyip, yatağın ucuna oturarak. "Bir an önce ayaklan da çocuk parkına gidelim."

"Gidelim," dedi gülümseyerek. "Orada kedileri de severiz, değil mi?"

"Severiz tabii."

"Kartal bu gece gidiyor," dedi Karan. "Ona teşekkür ettin, değil mi?"

Ayşenur'un dudakları aşağı doğru sarktı. Kartal'ın gitmesini istemiyordu, bu belli bir şeydi. Kartal onun gözünde bir kahraman olmalıydı. "Gidecek misin şimdi?" diye sordu kırgın bir sesle.

"Gitmek zorundayım." Kartal eğilip onun yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "Ben tekrar geldiğimde, o arkada kısaldığı için üzüldüğün saçların uzamış olacak. Ben de saçlarına balonlar bağlayacağım."

Ayşenur, burnunu kırıştırarak gülümseyip küçük elini Kartal'ın yanağına uzattı. Kartal irkildi ama geri çekilmedi, Ayşenur'un onun suratına dokunmasına izin verdi. Ayşenur, küçük eliyle Kartal'ın yanağını okşarken, "Kahramansın," diye fısıldadı, sesi uykulu ve yorgun ama son derece mutlu yükseliyordu. Kartal yavaşça eğildi. Ayşenur, Kartal'ın yanağını okşarken, uzanıp diğer yanağını öptü. "Sen bulutun da, balonun da, Ayşenurların da, Kardelenlerin de, sen tüm gökyüzünün ve kız çocuklarının kahramanısın, Abim Adam."

Kartal, bu kez gardını indirdi ve kollarını küçük kızın omuzlarına sararak kızı ölçülü bir kuvvetle kendine bastırdı.

Bu manzara, gözlerimin dolacak gibi buğulanmasına neden olmuştu. Bakışlarımı ikisinden uzaklaştırıp Karan'a çevirdim. Yüzünde gördüğüm berrak bir mutluluktu, uzun zamandır rastlayamadığım bir aydınlıktı ve bu içimi huzurla doldurmuştu.

Huzurun onun içinden uzaklaşacağı anın tekrar gelmesini istemiyordum. Ama geleceğini biliyordum.

Kartal ve Lavin hastaneden ayrılıp, araçlarına indiklerinde saat çoktan gece yarısını geçmişti. Her ne kadar Kartal'dan hoşlanmadığını belli etse bile Bedirhan da ona teşekkür etmişti. Yalnızca Bedirhan değil, herkes minnettardı ona. Fatma'nın yıllarca yatıp kalkıp dualarında onun adına da yer vereceğini adım gibi biliyordum.

Karan, Kartal'ın elini sıkarken, "Daha sabaha çokça vakit vardı. Kalsaydınız biraz daha," dedi, gözleri arkadaşının yüzünde dolaşmaya çıkmıştı.

"Halletmemiz gereken bir yığın mesele var," dedi Kartal, elini yavaşça geri çekti. "Yola çıkma zamanı çoktan geldi."

Karan ona dikkatli gözlerle bakmaya devam ediyordu. "Başını belaya sokmuyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir adam mıyım?" diye sordu Kartal alayla. "Ne işim olur benim belayla falan... Ayıp ediyorsun..."

"Beş vakit namazında, işinde gücünde bir adamsın, bilmez miyim?" Karan alayla güldü. "Her neyse, senin inancın ya da yaptıkların değil, benim için sen önemlisin. Başını belaya sokmadığın sürece, yaptığın her şeyde arkanda olduğumu bil."

"Vay be, acayip taşşaklı hissettim kendimi," dedi Kartal, o da gülüyordu. İkisinin de aklına aynı anı gelmiş gibi yüzlerini buruşturdular bir anda. "Yapma be, yine aklıma geldi..."

"İğrenç..."

"Oğlum..."

"Siktir lan!" Karan güldü. "Hatırlatma..."

"Unutabiliyor musun da hatırlattım?" diye sordu Kartal, gözleri beni buldu. "Yerinde olsam, ona sahip çıkardım ve eline asla makas vermezdim."

Anlamayan gözlerle ona baktığımda, Karan, "Sen ona bakma, yavrum," dedi beklenmedik şefkatiyle beni sararak. "İçmediği için saçmalıyor..."

"Uzun zamandır bu yüzden mi saçmalıyorsun, Karan?" diye sordu bu kez Kartal, tekrar gülüştüler.

"Sen de abartma, Kartal," dedi Karan ciddileşerek. "Meslek hayatının sıkıntıya girmesini istemem. Yaptıkların zaten yeterince sıkıntılı şeyler. Kendine zarar verme."

Kartal bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. Birbirlerine sarıldıklarında, "Unutma," dedi Karan. "Hâlâ altında durduğumuz bir gökyüzü var."

"Unutmuyorum," diye mırıldandı Kartal, yavaşça ayrıldılar. "Hâlâ o gökyüzünün altında yaşıyorum."

Kartal ve Lavin ile vedalaşmamız çok uzun sürmemişti ama onlardan ayrıldıktan sonra geçen birkaç saniye, birkaç asır gibiydi. Aracın bizden uzaklaştığı anı omuzlarım düşmüş bir şekilde, elim Karan'ın avucunun içindeyken izlemiştim. Mucize gibi geldikleri o şehirden, şimdi bir yabancı gibi ayrılıyorlardı. Araç gözden kaybolana dek Karan elimi tek bir an olsun bırakmadı.

"Gittiler," diye fısıldadım kendi kendime ama bu fısıltım, kendimden sonra Karan'a da ulaşmayı başarmıştı.

"Öyle. Gitmeleri gerekiyordu."

Gözlerimi omzumun üstünden Karan'a çevirip derin bir nefes aldım. "Bu da bitti," dedim, sesim kuruydu; sonbaharın esip geçerken dokunduğu o uzun saçları uçuşturduğu gibi kelimeleri dudaklarımdan alıp uçuşturuyordu.

"Bitmesi gerekiyordu." Bana baktı. Elini daha sıkı tuttuğumda aslında ihtiyacım olanın onun elleri olduğunu ona kanıtlamaya çalışır gibiydim. Dudaklarını yavaşça yaladı, kelimeleri dilinin ucuyla ıslattı. Ellerimizi ayırmadan usulca ona doğru sokuldum, boşta duran elimi kaldırıp onun göğsüne yerleştirdim ve bedenimi de onun bedenine bastırıp ona sığındım.

Bedenimin önünde duran bir ağaç gibiydi; kolları, bedenimi saran güçlü dallardı ve gölgesini, yani ruhunu, ruhumun üzerinde hissediyordum. Ona sokulduğumda, o ağacın köklerinde ilerleyen gücün sesini duyuyordum.

Rüzgâr, yüzüme yapıştırdığı saçlarımın oluşturduğu parmaklıklardan içeri sızarak yanağımı ısırıyordu. "Üşüyor musun?" diye sordu, kelimelerim sessizdi ve onun sesi o ağacın dallarında açan yapraklar gibiydi.

"Hayır, soğuğu seviyorum," diye mırıldandım. Gözlerimiz karanlıkta buluştu, bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi, sadece gözlerime çizdiği portresini izledi. "Ne zaman geri döneceğiz, Karan?" diye sordum, sessizliğinden beslenen harflerim şimdi daha kuvvetli bir şekilde birbirine kaynayarak kelimeleri oluşturuyordu.

"Artık bizim de geri dönmemiz gerek," dedi. "Sınava çok az kaldı."

Burnumdan içeri derin bir nefes çekerek, "Kararımı verdim," diye söze girdim. "Artık ne olmak istediğimi biliyorum sanırım."

Bana bakışının derinleştiğini hissedince, gözlerimle gözlerine bir köprü kurup sessizce gülümsedim. "Önceden ne olmak istemediğimi bilirdim," diye devam ettim. "Şimdi ne olmak istediğimi biliyorum."

"Ne olmak istemiyordun?"

"Daha fazla yalnız olmak istemiyorum," dedim. Bana sadece baktı, bu konu hakkında başka hiçbir şey söylemedi.

"Peki ne olmak istiyorsun?"

"Veteriner," diye fısıldadım. "Veteriner olmak istiyorum sanırım, Karan."

"Bu kararını vermendeki en büyük etken ben miyim?" diye sordu, sessiz gülüşünün arkasından kopup gelen bu kelimeler, bir an ona şaşkınlıkla bakakalmama neden oldu. Elimi bırakınca, boşluğa düşmüş ruhumun dizlerinin üstüne düştüğünü hissettim. Sonra dizlerinin üstüne düşen ruhumu tutup kaldıran yine o oldu ve beni kolunun altına çekerek bana sarıl-

di. "Hani ben senin gözünde öküzüm ya biraz?" dedi gülerek. "Hayvanım hani..."

Tüm olanlara rağmen derin, içten bir kıkırtı dudaklarımdan dışarı fırlamayı başardı, artık Karan da yüksek sesle gülüyordu. "Olabilir aslında," dedim içten bir şekilde gülmeyi sürdürürken. "Seni tedavi etmenin yollarını arayacağım..."

"Laflara bak ulan," dedi, yüzünü buruşturup bana daha sıkı sarıldı; kokusu çok yakınımdaydı, kokusu ciğerlerimdeydi, kokusu ruhumdaydı. "Tedavisi etmenin yollarını arayacakmış, velede bak..."

"Kendine hayvan diyen sendin yalnız, Çakıl," dedim, sesimin ciddiliği onun duraksamasına neden oldu. Aslında şu an gayet eğleniyordum. Bana dikkatle bakışını içinde olduğumuz karanlığa rağmen hissettim. "Olsun, ben hayvanları insanlardan daha çok severim."

"Hadi ya?" dedi, dişlerini kafamda hissedince gözlerim iri iri açıldı. "Isırırım o içinde neler olup bittiğini merak etmekten bir türlü vazgeçemediğim tuhaf kafanı."

"Isırdın şu an," diye söylendim.

"Tamam, daha çok ısırırım o zaman..."

"Karnın acıktı herhâlde senin ya?" diye söylendim. "Isırıp durmasana!"

"Canım kelle paça çekti, içine biraz da beyin karıştırıp sarımsak sosu döktün mü var ya..."

"Öf, iğrençsin!"

"İğrenç miğrenç, kızım, hastasın sonuçta bana." Artık gerçekten neşeyle gülüyordu. Onun o boğuk sesinin etrafına dolaştırdığı mutluluğun melodisini dinlemek kalbimi dinlendiren bir tedavi yöntemi gibiydi.

"Ben sana hasta falan değilim," diye homurdandım, bu onu daha da güldürünce bozuk atan suratımı ona doğru kaldırıp yüzüne cins cins baktım. "Çok eğlendin bakıyorum ya..."

"Şu tipe bak..." Eğilip burnumu dişlerinin arasına aldı. Burnumu kırışbırarak onun sivri dişlerinden kurtarmaya çalıştım. "Tipsiz."

"Ay çok pardon ya!" diye çıkıştım. "O kalçasını radarına aldığın sarışın kemşire kadar güzel olamadığım için çok üzgünüm şu an!"

"Ne radarını kalçaya alması, kızım?" deyince, ona tuhaf tuhaf baktım. "Yani ne kalçasına bakması, kızım?" diye düzeltti.

"Sen bir panik oldun şu an," dedim gözlerimi kısarak. "Baktın mı yoksa?"

"Ya bana ne onun kalçasından, bakmadım ben kimsenin kalçasına!"

"Sen gerçekten bir panik oldun şu an, Karan." Kaşlarımı çattım. "Nasıl ya? Baktın mı yani?"

"Ya bakmadım!"

"İtiraz ederken sesini yükseltiyorsun, savunma moduna geçtin sanki ben bir..."

"Lan ne bakacağım? Ne savunması?"

"Bırak bırak," diye söylenip kollarının arasından çıktım. "Nasıl baktığı-san, devrelerin yanmış senin o esnada..."

"Kızım bakmadım, ben arkanı döndüğünde bir tek senin kalçalarına bakıyorum!" diye bağırdı bir anda. İrkilerek etrafıma baktım, tam ağzını açmış konuşmaya devam edecekti ki, avucumu onun ağzına yaslayarak, "Sus be!" diye bağırdım, bu kez benim sesim hastanenin bahçesinde yankı uyandırmıştı. "Rezil edeceksin bizi! Sapık mısın be sen?"

"Sapığım ben," diye boğuk boğuk konuştu avucuma doğru. Ağzını sı-kıca kapattığım için kelimeleri zor seçiliyordu. Ona kötü kötü bakmaya devam ettiğim sırada avucumu dudaklarından çekmedim. "Senin götüne falan bakıyorum, aşırı sapığım." Sesi yine öyle komik çıkınca elimi ağzından geri çekip omzuna vurdum.

"Ne biçim konuşmalar bunlar ya? Argo argo!"

"Lan sen sokak serserisi gibi küfür edince sorun yok ama?"

"Ben sokak serserisi gibi küfür mü ediyormuşum? Kim demiş? Etmi-yorum ben küfür!"

"Lan kulaklarımla duymasam var ya!" Elleriyle kulaklarını işaret etti. "Ben bu kulaklarla senin ağzından neler duydum biliyor musun sen?"

"Hadi be oradan, ne duymuşsun? Sen git sarışın hemşirelerin kalçala-rını radarına al, kart zampara!"

"Üstüme iyilik sağlık lan!" diye bağırdı beklemediğim bir anda. "Ben miymişim kart zampara? Bakmadım diyorum, kızım, ben kimsenin orasına burasına! Çirkinleşme!"

"Hadi be oradan, sen çirkinleşme asıl! Üstüme iyilik sağlık, dedi, sen Bedirhan'dan mı öğreniyorsun bunları?"

"O benden öğrensin lan, ben kimseden bir şey öğrenmem!" Resmen sesimiz bahçede yankılar uyandırıyordu. Karan homurdanarak saçlarını karıştırdı. "Nasıl çirkefleşiyor ya, gerçek yüzünü gösteriyor resmen!"

"Hadi be!" diye bağırdım. "Sensin çirkef, kurban ol sen benim gerçek yüzüme!"

"Bağırma be bağırma!"

Binalardan birinin penceresi yüksek sesle açılınca, ikimizin de gözleri geceyi yararak binada açılan pencereye doğru yükseldi. Pencerenin bağlı olduğu odadan kahkaha sesleri yükseliyordu. "Allah iyiliğinizi vermesin, azmış sokak kedileri gibi ne bağırışıyorsunuz be?" diye bağırdı Bedirhan pencereden aşağı sarkarak. "Gidin ötede bağırışın, ayıp be ayıp! Kız, sen de az ötede bağır öyle, herife bak çiftleşmek isteyen Pitbull gibi bakıyor sana, atarlı sokak kedisi!"

Karan, "Gir lan içeri!" diye bağırınca, Bedirhan, "Ay hoşt be!" diye bağır-dı yukarıda olmasına güvenerek...

"Konuş, Bedirhan!" diye destekledim Bedirhan'ı. "Hoşt be!"

"Lan bana bak!"

"Lan deyip durma lan bana!" diye bağırdım yüzüne doğru.

"Heyt be, Çantaka!" diye destekledi Bedirhan beni. "Çıkar kız tırnaklarını!"

"Lan yukarı çıkarsam var ya..." Karan parmağını sallayarak yukarı bakıp, "O pencereden aşağı sallandırırım seni!"

"Bir şeycik yapamazsın!" diye bağırdım.

"Arkandayım kız, yürü be!" Bedirhan alkış tuttu. "Arkandayım!"

"O arkanda olabilir ama benim önünde olduğumu sakın unutma," diye uyarıda bulununca ona dilimi çıkardım. Dışarı çıkan dilimi tutup çekince gözlerim yerinden çıkacak gibi irileşti. "O dilini koparırım senin, uzun bacaklı bacaksız!"

"Ay kaptı valla kızın dilini bu!" Bedirhan dehşet içinde bağırdı. "Çantaka, korkma, geçir tekmeyi gereken yere. Şimdi tıp ilerledi, lazım olacağı zaman tedavi ettiririz oralarını!"

Dizimi sertçe Karan'ın iki bacağının arasına geçirince, "Siktim belanı, Bedirhan!" diye bir kükreme sesi duyuldu. "Vereceğin aklı sikeyim senin, sacının rampasında kaykay yaptırdığımın şerefsizi!"

"Yapmadım ben bir şey, valla da yapmadım, billa da yapmadım! Ay ne fesat karı! Ben kesinlikle oradan bahsetmemiştim, demek ki oralarınız lazım olacakmış bu karı hanımefendiye ileride, Karan Beyciğim. Yakşamlar!" Bedirhan, bir anda pencereyi çarparak kapatınca, dilim Karan'ın parmaklarında öyle kalakaldım. Karan kıvranıyordu.

Dilimi bırakması için bu kez dizine bir tane vurup onu tamamen etkisiz bıraktım. Sızlayan dizim, çatılmış kaşlarımla ona bakarken, o bir elini iki bacağının arasına yerleştirip kafasını kaldırdı ve bana acı dolu bir ifadeyle baktı.

"Binamı yıktın, Asi..."

Bir an içim gerçekten acısa da ona çatık kaşlarla bakmaya devam ediyordum. "Hak ettin," diye söylenip sırtımı ona döndüm ve kollarımı göğsümün üstünde topladım. "Çirkef nasıl olunurmuş, gördün."

"Çirkef değil de yıkım emrini alan dozer nasıl olurmuş onu gördüm ben..."

Karan'ın gözlerinde uzun süren bir sakinliğe rastladığımda, yaptığımın pişmanlığını kalbimin ortasına dikilmiş bir ağaç gibi ağır ve köklü hissediyordum. Bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp, "Kusura bakma," diye fısıldadım. "Öfkelendim sadece."

"Sadece öfkelendin?" dedi sorar gibi.

"Bunun nedeni sendin ama," diyerek kendimi korumaya çalıştım. Amacım haklı görünmek değildi, kendimi haklı hissetsem yeterdi ama şu an hissedebildiğim söylenemezdi.

"Durduk yere bana tırnaklarını geçiren sendin," dedi, sesi normale dönmüştü ve benim içimdeki o çocuksu öfke de sönüp, yerini pişmanlığa sessiz uğultusuna terk etmişti.

"Ben tırnaklarımı geçirmedim."

"Tekmeyi geçirdin, doğru."

Ona baktım, bana bakıyordu ama gözlerinde kızgınlık yoktu, gözlerinde gördüğüm duygular daha başka duygulardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silktim. "Dua et daha beterini yapmadım," diye homurdandım.

"Daha beterini yapsaydın, seninle kurabileceğimiz tek yakınlık birlikte uyumak olurdu," dediğinde ne demek istediğini anlamadım. "Bir de öpecektim işte seni."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Anlamayacak kadar saf olmadığını çok iyi biliyorum."

"Açık konuşmuyorsun."

"Açık konuşursam, bu kez kelimelerimi giydirmeye çalışırsın, çünkü ben açık değil, çıplak konuşurum," dedi, ona şok içinde bakakaldım. Dudaklarında alaycı bir tebessümün belirdiği anı görmüştüm, sonra o tebessüm yüzünün her bir zerresine dağılarak onu olduğundan daha farklı bir görüntünün içine kabul etti.

"Falan filan." Ona sırtımı dönüp hastaneye doğru ilerlediğim sırada beni belimden tutarak durdurdu ve kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yapıştırdı. Bu atağını beklemediğimden, göğsümün altında boşlukta asılı duruyor gibi duran o ahmak kalp, büyük bir dehşetle göğsüme doğru kendini vurmaya başladı.

Çatık kaşlarla, "Ne yapıyorsun?" diye sordum, canını yaktığım için kendime kızgın olsam da geri adım atmaya niyetim olduğu da söylenemezdi. Karan beni daha sıkı kavrayınca, "Ya bıraksana!" diye homurdandım.

"Bırakmazsam ne yaparsın? Yine mi orayı hedef alırsın?" Sessizliğin içine doğru güldüğünü duyar gibi oldum. "Orayı başka düşüncelerle hedef alırsan, ikimizin de hoşuna gidecek sonuçlar alırsın, küçücüğüm."

Diğer Merve'nin ağzı şimdi göğsünün üstünü kapatacak kadar açılmıştı, dehşet içinde bir bana, bir de zihnime dökülen o kara kelimelere bakıyordu. Kelimelerin sahibi Karan'dı, varlığımın sahibi Karan'dı, zihnimde doldurduğum düşüncelerin sahibi de Karan'dı.

Diğer Merve bunu bildiği için, zihnimde sadece bir misafir olduğunun bilinciyle düşüncelerimden yaptığı yatağın üstünde öylece uzanıyordu. Artık bana karışmıyordu, artık onu dinlemem için kaos yaratmıyordu, kelimeleri dağıtıp beni karmakarışık bir hale getirmeye de çalışmıyordu. Sadece susuyor ve izliyordu.

"Biraz birlikte vakit geçirelim mi?" diye sordu, cevap vermediğim için konuyu değiştirmeye çalıştığını düşündüm ama sonra bu düşüncemi çürütecek olan o kutsal cümleyi kurdu: "Seni özledim."

İçimde zonklayan o hisle, "Olur," diye mırıldandım, mırıltım onu keyiflendirmişti, bunu dudaklarını başımın üzerine sürterek güldüğünde anlamıştım.

Karan'ın Range Rover'ına atlayıp hastaneden uzaklaşmaya başladığımızda, şehrin içinde atan kalp durmuş, şehrin damarlarındaki kan gibi ilerleyen ışıklar sönmüştü. Sokakları saran cansız ağaçlar gibi dimdik duran sokak lambalarının bazıları yanmıyordu, şehir ölü bir kent gibiydi, cesetti ve ruhlar etrafında dolanıyordu. Zayıf bir biçimde yanan ışıklar ise, bir cesedin bedeninden akan kanın son damlaları gibiydi, zayıftı ve her an sönecekmiş gibi görünüyordu.

Kar tanelerinin karanlık gecenin içinde pul gibi yağışını izliyordum. Kar taneleri karanlıkta daha belirgin görünüyor, insanı sonsuz bir gökyüzünün altında olduğuna inandırıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, Karan'ı şaşırtmayan sorulardan biriydi bu, dilimin ucunda gerilen yaydan dışarı fırlamayı bekleyen ok gibiydi. Karan her defasında bu okun ortamıza saplanacağını biliyordu.

"Ben bu soruyu bile duymayı özlediğimi fark ettim," deyince ona, yutkunuş sesimi duymamasını dileyerek ilgili gözlerle baktım.

"Bu nereye gittiğimizin cevabı değil ama?"

"Kayseri'ye geldiğimde ne zaman gürültüden patırtıdan sıkılsam kaçıp gittiğim bir dağ evi var," dedi. "Bahar henüz oraya gelmemiştir, şu an karlar altında olduğundan eminim." Göz ucuyla bana baktı. "Belli bir yaşa kadar oraya hep dedemle gittim. Yaşar Çakıl'ı yabana atma, o evin temelini bile kendisinin attığını söyler. Onun için çok kıymetli bir yerdir orası." Gözlerini yola çevirdi, aracın içinde kalp gibi çarpan karanlığın tenime yayıldığını hissettim. "O evi Türkan için yaptığını biliyorum. Bana o kadından hiç bahsetmese de o kadının ruhu evde dolaşıyormuş gibi hissederdim. Çocuklar her şeyi hisseder."

Yaşar amcanın yokluğu, kalbi ara sıra yoklayıp duran o sinsi ağrı gibi içimi yoklayıp geri çekildi. Gözlerimi camdan dışarı çevirip altımızda akıp giden yolu seyretmeye başladım.

"Artık üzülmüyorum sanırım," dedim, sesimdeki hisler bile kuruydu, tıpkı bir ağacın dallarını terk edip kaldırımları dolduran yapraklar gibi.

"Neye?"

"Yaşar amcanın bu dünyadan göçüp gitmiş olmasına." Yutkundum, onun sesi yakın geçmişin içinde benimle beraberdi. Karan direksiyonu yavaşça kırdı ve araç yaşlı ağaçların sık olduğu bir koruluğa girdi. "Sonuçta yıllardır hasretini çektiği kadına kavuştu. Onun arkasından yas tutup, onun için ağlayıp durmak bizim bencilliğimiz. Hayatında yalnızca bir defa bencil davrandığı için, şimdi aynı bencillikle ona karşılık vermemiz anlamsız. Türkan'ı seçtiği için ona kızamayız ki."

"Ona sırf bu yüzden öfkelenemiyorum," dedi. "Kendimi onun yerine koyuyorum ve ona hak veriyorum."

Kendini onun yerine koyuyordu... Bizi onlar olarak hayal ettiğini düşününce boğazımda benim bile eskitemeyeceğim bir yumru oluştu. Ona diyecek bir şey bulamadım. Sonra durdum ve ikimizi orada, o hayalin içinde düşündüm. Yıllarca birbirimizden ayrı kaldığımızı... Zamanın bizi çok farklı yerlere sürüklediği o günün yaşandığı ilk anı düşündüm. Birbirinden koparak ayrılan tek bir kemiğin koptuğu için iki ayrı parça gibi göründüğü o resim gözümün önünden uzun süre kaybolmadı.

Bir an için Yaşar olmak da Türkan olmak da gözüme Merve ve Karan olmaktan daha zor geldi.

"Onların hikâyesinde Türkan olmak da zordu, Yaşar olmak da zordu," diye mırıldandım, dilimin kestiği kelimeler bu kez onun ya da benim için değil, Türkan ve Yaşar için kanını döküyordu. Karan başını salladı, beni onayladı.

"Bugünleri görmesi gerektiğine inanıyordum," dedi, sesi buruktu ama görüntüsü tüm bu kırık hissin aksine dağ kadar sağlamdı. Tanıdığım Karan'dı, bir gün bir yabancıya dönüşse bile gözümde çok güçlü bir yabancı olurdu. "Ayşenur'un iyi olduğunu, bundan sonra daha da iyi olacağını bilmeye hakkı vardı."

"Ben tüm bu olanları gördüğüne inanıyorum," dedim. "Yaşar amca gözlerini üzerimizden çekmez."

Karan buna cevap vermese de içten içe onun da böyle dilediğini, böyle istediğini biliyordum.

"Defne'ye bir mesaj çek," dediğinde yaklaşık kırk beş dakikadır yolda olduğumuzu fark etmiştim. "Endişelenmesin."

"Geri dönmeyecek miyiz?"

"Döneceğiz ama ablana haber vermen gerekmez mi?" Kaşlarını çattı. "Hiç kimsenin senin için endişelenmeyeceği düşüncesini senin ruhundan nasıl silebilirim?" Yüzünde beliren çizgilerin derinleştiğini fark ettim. "Ya da silebilecek miyim?"

Gözlerimi avuçlarıma indirip, avuçlarımın içine gömülmüş çizgilere baktım. Dilimin ucuna bulaşacak herhangi bir kelimenin, ruhumdan kopup gelecek sancıyı taşımaması için dudaklarımı birbirine bastırıp kendi sesimi yuttum. Kendi sesini yutan insanlar bilirdi; bir sesi yuttuğunuzda, içinizde bir umut ölür, sizi yaralayacak yeni bir düşünce doğardı.

"Silemeyecek miyim?"

Dudaklarımı birbirine sürtüp araladım. Ağzımdan verdiğim nefesin oluşturduğu sıcaklığın avuçlarıma döküldüğünü hissettim. "Neden böyle sorular soruyorsun?"

"Çünkü bazen, benden gözlerini saklamazken, gözlerimin tam içine

bakarken, susturduğun kelimelerin attığı yardım çığlıklarını gözlerinden bile duyamıyorum. Sen ne zaman kelimelerini benden saklasan, ruhun da o kelimelerle birlikte benden saklanıyor. Ya ruhunu iyileştirmemden korkan sensin ve onu benden sen saklıyorsun; ya da ruhun onu daha fazla yaralamamdan korkuyor, benden kendisi saklanıyor."

Ruhunu ondan saklayan ben miydim? Yoksa söylediği gibi, bana sunduğu o ikinci seçenekteki şey oluyordu ve ruhum daha fazla yara almaktan korktuğu için ondan saklanıyor muydu? Bunun cevabını ne ben ne de kelimelerin birbirine yaslanması sonucunda oluşan halat ile içimden kaçmasın diye içime bağladığım ruhum bilmiyordu.

Bir yazarın parmak uçlarında hasat ettiği kelimelerden meydana gelmişim gibi hissediyordum.

"Cevap vermeyeceksin," dediğinde, onu sessizliğimle doğruladım.

İki dağın arasında, koruluğun kalbinde, karların altında kalmış taş evi ilk aydınlatan Range Rover'ın far ışıkları oldu. Etrafta tek bir sokak lambası yoktu. Ay, gökyüzünün göğsüne uzanmış yeryüzünü izleyen bir melek gibi ışığı ve kudretiyle orada dikiliyordu ama yeryüzü şeytanlarla dolu olduğu için, onun ışığı bile bu karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu.

Ev tek katlıydı, dışı tamamen taştandı ve çatısı yoktu, dümdüz taş ile kaplanmıştı; orayı bir teras olarak kullanmak güzel olabilirdi. Gecenin en karanlık vaktinde oraya uzanıp yıldızları izlemenin farklı bir tadı olacağını düşünmüştüm. Karan aracın motorunu susturduğunda ve tüm ışıklar söndüğünde, karşımda duran ev karanlığın kollarının arasına çekildi ve gözlerimin önünden silindi; devamında gözlerim karanlığa alıştı, ev bir hayalet gibi tekrar karşımda belirdi ama artık soluk mavi tonlarında, grimsi görünüyordu.

"Ev," dedim sonunda harfler dilimi yoklamaya başladığında. "Güzel görünüyor. Taş evleri hep sevmişimdir."

"Seni ilk tanıdığımda senin hep ahşap evleri seveceğin düşüncesi vardı bende," dedi, bu söylediği gözlerimi evden ayırıp ona çevirmeme neden oldu. "Çünkü soğuktun. Sadece ruhun değil. Gözlerin soğuktu, tenin soğuktu, yere düşen gölgen bile soğuktu." Bana bakınca, karanlıkta çıra gibi yanmaya başlayan gözlerimizdeki duygular beni kendi içimde tüketecek sandım. "Bu yüzden sıcak bir yere yakıştırdım seni hep. İnsan ne kadar soğursa, o kadar yanar. Sen soğuktun, geceydin, yağmurdun, kardın, fırtınaydın ve belki hortumdun ama benim gözümde güneşin en kavurucu olduğu zamandın, geceydin ama yazdın, yanardağdan dökülen volkandın, fırtına değil yangındın."

Yutkundum. Kirpikleri gözlerinin üstündeydi ama sanki kalbime batıyordu.

"Ama sonra anladım. Sen her şeyin soğuğunu seviyorsun, çünkü yan-

maman gerektiği kadar fazla yanmışsın. Kendi soğuğun bile seni serinlet miyor."

"Senin sıcağını alan biri için tüm soğuklar bir süre sonra mahşer yeri ne dönüşüyor," diye fısıldadım. Gözlerim yaradan kopan kabuk gibi onun gözlerinden kopup karanlığa çevrildi. "Senin sıcağını alan cehennem bile ateşinden utanır, donar."

Sustu.

"Cehennem bile cehennem olmaktan çıkar."

"Aptal velet," dedi, geceye karışan gülme sesini duydum ama buna vere cek bir cevabım olmadı. Gülüşü bir toprağı kazıp o toprağın içinden tabut değil, hazine sandıkları çıkarmak gibi hissettiriyordu.

Dışarısı soğuktu.

Gecenin dişleri vardı ve dişlerini tenime saplayıp etimi koparmaya çalışıyordu. Kar taneleri ağır ağır gökyüzünden düşüyor, yığıldıkları yerde bir dağ oluşturmak istiyormuş gibi aynı yerlere konup duruyorlardı. Taş evin ön kısmını balkon gibi saran verandanın merdivenlerini tırmanırken, verandanın merdivenlerinin de tıpkı bu ev gibi taştan olduğunu fark etmiş tim. Kar birikintisi az daha beni kaydırıp düşürecekti ama bedenimi saran soğuk o kadar kuvvetliydi ki, bedenim içine sığındığı soğuk sayesinde çok daha dinç ve dikkatliydi; kolayca toparladım.

Karan nereden aldığını takip edemediğim büyük, eski bir anahtarı anahtar deliğine soktuğunda, uzaklarda bir baykuşun mırıltı sesleri yankı uyandırarak gecenin içinde dolaşmaya başladı. Soğuğun yarattığı baskıyla akan burnumu çekip Karan'a baktım. Karan kapıyı yavaşça açarken, "Üşüdün mü, Jaguar?" diye sordu, sesindeki alay beni kısmen gülümsetmiş olsa da gözlerimi devirmeden de edememiştim.

İçerisi eski kokuyordu. Bu kokuyu aile büyüklerinizin eşyalarını kokladığınızda alırdınız. Babaannemin kıyafet dolabında saklandığım, orada gizlice ağladığım bir anıyı hatırlatmıştı bana. Babaannemin öldüğü zamana ait bir anıyı... Ama güzel bir yanı da vardı. Ruha dokunan, ruhu okşayan, ruha iyi gelen bir yanı vardı.

"Siktir ya!" dediğini duydum Karan'ın, içeriye uzanan dar holün ortasında durmuş, yanacak olan ışığın etrafı aydınlatmasını bekliyordum. "Uzun zamandır uğramadığımız için elektriklerle de ilgilenilmemiş haliyle."

Kaşlarımı çatıp karanlık holün diğer ucundan görünen salona baktım, salonun taş duvarlarından bir tanesinin ortası camdandı; koruluk görünüyor, ayın ışığı belli belirsiz içeriye dokunuyordu. İçerideki mobilyaların üzerlerindeki beyaz çarşaflar dikkatimi çekmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Usta işi bu. Eğer şalterde bir sıkıntı olsaydı hallederdim ama elektrik bağlantısı yok. Eve elektrik bağlanması gerek," dedi. Burnundan içeri aldığı

sesin gürültüsünü dinledim. Omzumun üstünden ona baktığımda şalterin kapağını kapatıyor ve karanlığa ait gri bir gölge gibi görünüyordu. "Şamdanların içinde mum olacaktı." Cebinden çıkardığı çakmağı bana doğru attı, çakmağı havada yakaladım. "Şamdanlar içeride. Yakar mısın?"

Başımı yavaşça sallayıp salona girdim. Şamdanlar, büyük aynalığın önünde duruyordu. Aynaya düşen karanlık yansımam beni bir anlığına irkiltmiş olsa da o yansımaya kolayca alıştım. Şamdanların içinde dimdik duran ince, uzun ve etrafı burgulu beyaz mumlardan birini çakmağın ucundan fırlayan ateşle tutuşturdum. Turuncu alev önce yalpaladı, sonra eğdiği başını kaldırdı ve güçlü bir şekilde dalgalanarak yanmaya başladı. Şimdi sırtımda olması gereken gölgem önümde duruyordu, aynanın yaslı olduğu duvara yaslanmıştı ve beni altına almış gibi görünüyordu.

"Hallettin mi?" diye sorduğunu duydum, o saniyelerde gözlerim mumun alevindeydi ve ısıyı yüzümde hissediyordum.

"Evet."

"Ben yakacak bir şeyler getireceğim depodan."

"Karan," diye seslendim.

"Evet?"

"Şömine yakacaksan, bu gece yakmasana," dedim. Soğuğu hissetmek istiyordum. Bahar gelmişti. Yaz kapıda duruyordu, soğuğu özleyecektim. Soğuğu uğurlarken yanımda Karan olsun istiyordum. "Bahar geldi, bu içinde olduğumuz son soğuk gece olabilir."

"Bir süreliğine," diye düzelttiğinde şimdi o da salondaydı. Başımı omzumun üstünden ona doğru çevirdim ve içeriye düşen gölgesinin önünde bir şövalye gibi dikilen adama baktım. Bedenini saran siyah paltoyu çıkarmıştı, siyah balıkçı yaka kazağı bana eski ve ikimize ait bir anının olduğu sokağa tekrar uğramışız gibi hissettiriyordu.

Ona doğru döndüm. Yaktığım tek mum, sanki güneş odanın ortasındaymış gibi her yeri aydınlatıyordu; en çok yüzümü, en çok yüzünü...

"Senden ruhumu sakladığımı mı düşünüyorsun?" diye sorduğumda, bu soruyu ona soran dudaklarım değil de ruhumdu sanki.

Olduğu yerde beni izlemeye devam ediyordu.

Ona doğru bir adım attım. Şimdi yeryüzündeki şeytanlar, karanlığı var etmenin zaferiyle ay ışığını tenine giyinmiş meleğin altında dans ediyorlardı.

"Ruhumun senden saklandığını mı düşünüyorsun?" Bu soru, dudaklarımın ezberlediği cevaplardan ve etrafına yayılmış sorulardan farklıydı; merak edip toprağa gömdüklerim değil, merak edip topraktan kazıyarak çıkardıklarım gibiydi. Bu soruyu bir çapanın sapına bağlamış, çapayı onun gözlerinin siyah toprağına vurmaya başlamıştım. Alacağım cevap ya önüme bir gelin gibi bembeyaz elbisesiyle serilecekti ya da bir ölüye dönüşüp kefeniyle önümde belirecekti.

"Düşünmüyorum," deyince kaşlarımın ortasında beliren yarıkla ona bakakaldım. "Bunun böyle olduğunu artık daha iyi biliyorum."

Ona doğru bir adım daha atıp, "Sana böyle hissettiren ben miyim?" diye sordum. "Yaptıklarım mı? Ya da bilmeden yaptığım bir şey, bir davranış mı?"

Onu sorgulamam onu şaşırtmışa benziyordu. Kara gözlerine mürekkep gibi damlayan şaşkınlık, kısa süre sonra orada kendinden emin bir duyguya dönüştü. "Hayır," dedi. "Senin bir şey yapmana, söylemene gerek yok, Asi. Ben seni tanıyorum. Bazen keşke seni bu kadar yakından tanımasam, içinde girdiğin çatışmaları bu kadar net görüp izlemek zorunda kalmasam diyorum."

"Günlerdir mi böyle düşünüyordun yoksa bu düşünce yeni mi oluştu?" Ona biraz daha yaklaşıp yüzümü buruşturdum. "Yoksa hep mi vardı?"

"Günlerdir değil, günlerdir Ayşenur'u düşünüyorduk, sen de ben de onu düşünüyorduk," dedi. Olduğu yerden kıpırdamıyordu. "Ama ben aynı zamanda hep böyle düşünmeye devam ediyordum."

"Sana bu kadar acımasız şeyler düşündürttüğümü bilmiyordum." Yutkunup dilimin ucundaki kelimeleri yokladım. "Kendi içimde bile cevap bulamadığım, belki içimde sorusuna bile rastlayamadığım o kayıp cevapları kendi kendine vermen acımasızlık."

"Neden şu an bunu sorguluyorsun, Asi?" diye sorduğunda ona verecek cevap bulamamanın getirdiği yorgunlukla baktım. "Benim her halükârda senin yanında olacağımı biliyorsun. Eğer ruhun benimle saklambaç oynamak istiyorsa, ben onunla saklambaç da oynarım. Ki uzun zamandır onunla bu oyunun içindeyiz zaten. Sen oyunun dışında durup bizi izlediğin için ne olduğunu belki anlamıyorsun ama ben onu bilerek sobelemiyorum. Saklanmaktan vazgeçeceği anı bekliyorum."

Bu kez bana doğru bir adım atan oydu. Konuşmaya devam etti:

"Ben istesem onu tam şu an, şu saniye sobelerim, bunu en iyi sen biliyorsun. Ben onu sobelemiyorsam bu senin için. Ya o oyuna girip onu kendin sobeleyip önüme getireceksin ya da o saklanmaktan vazgeçip oyunu bitirmek için benim yanıma kendisi gelecek."

"Neden sobelemiyorsun?" diye sordum, artık buna son vermesi gerekiyordu belki de. Onun çıkıp gelmesini, vazgeçmesini değil de onu tutup kendi yanına çekmeyi, bu oyundan vazgeçirmeyi neden denemiyordu? O an için kendimi dünyanın en bencil insanıymışım gibi hissettim, karşımda da dünyanın en fedakâr insanı duruyordu sanki.

"Sobelememi mi tercih ederdin?" Başını omzuna doğru eğince, bileğime dolanan damarların içindeki kanın kıyıyı dövmüş bir dalga gibi usulca geri çekildiğini hissettim.

"Tercih ya da istek değil bu, yalnızca bir soru."

"Sen soru sormazsın, Asi. Sen düşüncelerini soruya çevirirsin."

Son hızla giden içinde olduğum o aracın direksiyonundaydım ve direksiyon elimde kalmıştı; şimdi araç benim yönetimimde değildi ve karşımda bir duvar vardı. Aracın o duvara çarptığı, içeri doğru göçerken beni de avucunda bir cam eziyormuş gibi içinde ezdiği anı hatırlıyordum; bu hatıranın yaşanma sebebi onun kurduğu bu cümleydi ve bu cümle, rüyalarımda bile beni terk etmeyecek bir kaza sahnesi gibiydi.

"Beni bu kadar iyi tanıyorken, neden benden bir yabancıymışım gibi bahsediyorsun, Karan?" diye sorduğumda, bu soruyu beklemediği için bakışları donuklaştı. Tam önünde durdum. "Benim ruhum on sekiz yıldır ilk kez kabul edildiği bir ortamda yabancı değil de ev sahibi gibi hissediyor."

Mumun alevi titredi, soğuğun koynundaki ateş üşüdü. Elimi göğsünün altında üşümeye terk edilmiş kalbinin üstüne koydum, ince parmaklarım onun kalbinin önüne dikilmiş soğuk parmaklıklar gibiydi. "Ben buradaki elim," dediğimde gözleri kalbine koyduğum elimin üstüne indi. "Sana el değilim, sana dokunan elim."

Elini kalbinin üstünde duran elimin üzerini örtünce, gözlerimi yüzünden çekmeden sabırla ondan alacağım kelimelerin bende yaratacağı etkiyi hissetmeyi bekledim. "Seni tanıyorum. Seni kabul ediyorum. Senin farkındayım." Gözleri gözlerimdeydi, ateşin ışığı içeride, yangını kalbimdeydi. "Senin ruhunu bulamıyorum, saklandığı yeri gördüğüm halde. Senin ruhuna dokunamıyorum, önümde çırılçıplak uzandığı halde. Senin ruhunu istiyorum, elimi uzatsam zaten benim olacağını bildiğim halde."

"Ruhuma dokunduğunu sen biliyorsun," diye reddettim. "Sen bunu bildiğin her şeyden çok daha iyi biliyorsun."

"Ben seni elinde bir bıçakla da gördüm, bir kalemle de gördüm, Asi," dediğinde, ne demek istediğini anlayamamanın durgunluğuyla ifadesizce ona baktım. "O zaman senin farklı bir yanını daha keşfettim. Sen bıçakla bir insanı yaşatıp, kalemle bir insanı öldürebilen o kadınlardansın. Yeryüzüne iki farklı suretle gelir o kadınlar. Ya anne olurlar ya da yazar. Bir anne çocuğunu kalemle çizer, bıçakla oya oya şekillendirir. Bir yazar karakterini kalemle yazar, bıçakla deşer." Derin bir nefes aldı, şimdi o yazarın elinde bir bıçak vardı ve Karan'ı deşiyordu. "Sen kalem elinde bu dünyaya kendinden önce ruhunu çizmişsin, çizerken de o ruhu aslında öldürmüşsün. Şimdi elinde bıçakla o ruhu yaşıyor mu diye kontrol edip duruyorsun, bıçağı ne zaman ona saplasan o ruh ölüme giden uykudan uyanıyor. Bu yüzden de herkesi sen sanıp, benden önce belki de senden saklanıyor."

"Ben şu an neyi anladım, biliyor musun?"

"Neyi, küçücüğüm?"

"Benim ruhum ellerini havaya kaldırıp çoktan sana teslim olmak için senin önünde dizlerinin üzerine çökmüş zaten."

Elimi elinin içine alıp kalbinden uzaklaştırdı. Parmaklarımı yavaşça bükerek küçük bir yumruk şeklini almasını sağladığım elime dokundurduğu dudakları, yaranın üstüne basılmış tuz gibi kıvranmama neden olmuştu. "Sen sakla ruhunu, ikimizden de," dedi, sesi kısıktı. "Dizleri acımasın."

"Geç," diye fısıldadım, şimdi yüreğim bir mum aleviydi. "Ellerimde kendimden kopardığım parçalarla yamaladığım sökülmüş bir ruhun elini tutup onu sana getirdim."

Dudakları dudaklarıma ateş içmeyi bekleyen bir günahkârın kadehi gibi uzandı. Sonra o günahkâr, dudaklarımdan günahın fokurdayan ateşini içmeye ve kadeh, yavaş yavaş dudaklarımdan çalınan ateş ile dolmaya başladı. Büyük eli yüzümü buldu, avucunu yanağıma bastırıp diğer elini de belime kaydırdı.

Tenim şimdi onun dokunuşunun altında unutulmuş eski bir şarkının yeniden bir yabancının diline düşüşü gibi zamanın içine düşmüştü. Dudakları dudaklarıma aç bir yalan gibi ağzımı aralamam için baskı uyguladı. Sıcak dilini dudaklarımda hissettim. Ruhum bir geminin hayalet iskeleti gibiydi; okyanusun dibindeydi ve hazineleri, o okyanusun dibinde kimsenin bulamayacağı bir yerde sandığın içinde eskiyordu.

Ruhun eskidikçe değer kazandığını fark ettim.

Tıpkı eskidikçe değer kazanan hazineler gibi.

Hazineler ne kadar eskirse, içinde taşıdıkları mücevherler o kadar değer kazanır, tarihi eser olarak görülür ve bedeli ödenemeyecek kadar pahalı hale gelirlerdi.

Ruhum eskiyordu.

Ruhum eskidikçe değer kazanıyordu.

Ruhumun değerli olduğunu bana hissettiriyordu.

Parmaklarını belimin kavisinde hissediyordum. Dudakları dudaklarımdan ateşleri aldı, yerine soğuk geceleri verdi; dudakları dudaklarımda buzları çözdü, yerine yangınlar bıraktı. Oradaydı; zihnimin içinde, daha önce kendimin bile içeri girme şansı bulamadığı mahzenlerimde, kelimeleri uyuttuğum ölüm döşeklerinde...

Buz gibi eli kazağımın içine girip, tenimle birebir temas sağladığı sırada dudaklarımdan dudaklarına kelimelerin kanı gibi dökülen inilti, onun dudaklarının kuru kuyularını serin sular gibi doldurdu. Tenimi ürperten dokunuş bir süre sonra bir depreme, bir felakete, bir zelzeleye dönüşerek tenimin topraklarında ilerlemeye başladı. Toprağın altında ilerleyen bir canavar gibiydi. Geçtiği her yerde iz bırakıyordu. Başını toprağın altından yukarı çıkardığı an, tenimin şehri onun yarıp dışarı çıktığı toprağın dibine gömülecekti.

Ellerim onun sırtına kaydı, sırtına dokundum ve parmak uçlarıma kara meleğin kanatlarındaki tüyleri sarmış olan kan damlaları bulaştı. Acının se-

sini kıstığım saniyeler, içimde onun seslerinin çınladığı ama onun dudaklarının kelimeleri vermeyip sadece beni öperek kendini anlattığı saniyelerdi. Onun dudaklarında kelimeler vardı, onun dudaklarındaki kelimeler yaşamdı.

Parmakları biraz daha yukarı sürtününce, parmak uçlarının bir kibritin ucu gibi tenime sürtünerek tutuşmaya başladığını hissettim. Bir roman sayfası gibi hissediyordum, o da bana sürtünerek yanan ve kelimelerimi okumak için üzerimde gezinen kibritin ta kendisiydi ve alevi benim satır boşluklarıma düşerek orada ilerliyor, dokunduğu her kelimeyi tek tek içine alarak yakmaya başlıyordu. Tenimin sayfasında kaybolmaya başlayan kelimeler artık onun ateşinin içindeydi; bir daha kimsenin okuyamayacağını bilmenin getirisi olan o rahatlıkla beni usul usul küle döndürüyordu.

"Sana ateşimi veriyorum," dediğinde dudakları dudaklarımda, nefesi benim içimdeydi. Bilekleri bileklerimde, damarları damarlarımda, zihni zihnimdeydi ve biri bana ait olan iki kalp de onun göğsünün içindeydi. "Seni tutuşturuyorum." Parmakları sutyenimin lastiğinin üzerinden geçip iki kanadın arasında duran uyku boşluğuna geldi. "Seni yakıyorum ve yavaş yavaş küle dönüştüğün anı izliyorum."

Dudakları çeneme dokundu, kelimeler boş kalan dudaklarımdan uçurumun önünde duran intihar düşüncelerini zihninde yaşatan akıl hastaları gibi bir bir atlayarak kendilerini infaz etmeye başladılar.

"Sana soğuğumu veriyorum," dedim, nefesim sus çizgisini derinleştirmek isteyen bir kalem gibi oraya baskı uyguladı. "Seni üşütüyorum." Ellerimi omuzlarına çıkarıp omuzlarını yavaşça sıktım. "Seni donduruyorum ve yavaş yavaş suya dönüşüp bana doğru akmaya başladığın anı izliyorum."

Parmakları sutyenimin klipsini buldu, klipsi hiç zorlanmadan parmağını hafifçe hareket ettirerek çözdü ve sutyenimin lastikleri iki kanatlı bir kapı gibi açılarak sırtıma doğru uzandı. İki elimin de avucunu omuzlarına bastırıp kolları boyunca kaydırdım, ardından beline sardım ve kazağının içine soktuğum buz gibi ellerimi tenine bastırdım. Dudaklarından dökülen nefesin içine karışmış tehlikeli dürtüler bir bir önüme döküldüler.

Tırnaklarımı bilincim dışında onun tenine bastırdığımda, teninin kılıfını bıçak gibi yırtarak içeri saplanan tırnaklarımdaki nemi hissettim. Gözlerim aralandı, şimdi gölgem benim arkamda, onun önündeydi ve onun gölgesi de benim gölgemin üzerindeydi. Tırnaklarımın ucunun bıçak gibi battığı teninin içinde sakladığı kırmızı mürekkep, tırnaklarımın ucunu boyadı.

"Öyle bir an geliyor ki," diye fısıldayıp çenemi sertçe öptü. "Seni evin her köşesinde, seni adım attığım her yerde, seni ayak bastığım her şehirde, seni yeri kaplayan toprağın, seni göğe gerilmiş bulutların üzerinde bile benim yapmak istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum."

Söylediği şey içimde fırtına gibi büyüyen, volkan gibi taşan hissin daha da güçlenmesine neden olmuştu. Tırnaklarımı derisine biraz daha bastırdım. Üzerimdeki kazağı bir anda sıyırıp kafamdan yukarı çekerek çıkardı, saçlarım dağıldı, kazağın yere düşerken çıkardığı o tok sesi dinledim. Sutyenim hâlâ bedenimdeydi ama göğüslerimi zar zor örtüyordu. Karan beni kalçalarımdan kavrayarak kucakladı. Uzun, ince bacaklarımı onun güçlü bedenine sarıp kendimi onun inine bıraktığımda, büyük elleri belimin kenarlarında duruyordu; elleri öylesine büyüktü ki, belimin iki yanında duran parmak uçları birbirine dokunuyordu ve belimi içine yutmuş gibi görünüyordu.

Beni kucağından indirmeden sırtında aynayı taşıyan, şamdanların üstünde durduğu masaya doğru taşıdı. Sırtımı aynanın soğuk yüzeyinde hissedince inledim. Dudakları bir kez daha dudaklarımı buldu, öpüşü yuva gibi sıcak olsa da hissettirdikleri soğuk bir gecenin içinde çırılçıplak koşuyormuşum ve nefesim boğazımı yakarak içimi parçalıyormuş gibiydi.

Sutyenimin askılarından biri kayarak düştü, şimdi çıplak göğüslerimin bir tanesi tamamen ortadaydı ve mumun alevinin elleri bize dokundukça, karanlık bizi gizlemekten vazgeçiyordu.

Karan yüzünde belli belirsiz bir tedirginliğin gölgesiyle yüzüme baktı.

Tenime cehennemde uçuşan küller yağıyordu.

Soğuktan ve içimde doping gibi ilerleyen istekten dolayı kuruyan dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Düşüncelerime o kadar kuvvetli bir his hâkimdi ki, ona dokunduğumda ona uyandırdığım hislerin bile farkında değildim. Oysa hisler parmak uçlarımda yaşayan ruhlar gibiydi, nefes alıp verişlerini ve nabız seslerini duyuyordum.

Bakışlarımı onun rengini geceden alan gözlerine çevirdiğimde kaskatı bir çeneyle bana baktığını gördüm. Dudaklarını dudaklarıma sürtüp geri çekti, tekrar sürttü. Sonra dudaklarını dudaklarımdan çekmeden o soğuk gecede hissettirdiklerini aynı şekilde bugün de hissettiren gözlerini gözlerime iğne ve iplik olmadan, hislerin zımbalarını kullanarak dikti.

"Durdurmayacaksın," dediğinde, bunu gözlerimde gördüğünü biliyordum. Sessizce gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Bir an için bu durumun Karan'ı öfkelendireceğini düşündüm ama öfke onun gözlerinin kıyısına vuran hislerden hiçbirinin arasında yoktu.

Dudaklarını çeneme sürttü, çenemdeki çukuru öptüğünü hissettiğimde başımı havaya dikmiş, çenemi ona tamamıyla sunmuştum ve gözlerim tavana vuran mum alevinin ışığını takip ediyordu. Karan'ın gözlerini yüzümde hissettim, bu bakışların bende var ettiği tayfunu sakinlikle karşıladım.

Dudakları boğazıma ılık bir su damlası gibi aktı, boğazımdaki her bir girintiyi her bir çıkıntıyı o su damlası gibi akan dudaklarıyla yokladı. Du-

dakları bana çizdiği dövmenin üzerinde durduğunda sertçe yutkundum, bu yutkunuş onun zihninde yankı uyandıran bir sesi, karnında bebeğini taşıyan bir anne gibi taşıyordu.

Dudakları dövmeden uzaklaşıp biraz daha aşağılara inmeye başladığında, şimdi sırtımı yasladığım ayna keskin bir bıçağın düz olan yüzüydü ve ben, tenimi o bıçağa bastırıp yara almamayı umuyordum. Ölü meleklerin ayak basarak kutsadığı fani topraklarına gömülmüş binlerce melek kanatından koparılmış tüyler gibi, göğsümün altına gömülen hislerin uyanışlarını hissediyordum.

Karan'ın dudaklarını çıplak göğsümün halkasında hissettiğim an, gözlerimin geriye doğru kayarak bir tabut kapağı misali kapandığı ve dudaklarının, gökyüzünde okunmaya başlamış bir duanın rahmetini sırtında taşıyan kelimelerin melodisi olarak iniltisini dışarı bıraktığı andı.

Ellerim usulca sırtında tırmandı, saçlarına dokunup o gür, siyah saçları avuçladım. Yeni yeni gürleşmeye başlayan sakallarının göğsümün halkasının etrafına gerilmiş deriye batışını hissediyordum. Dudaklarımı kapatıp tüm iniltileri yutarak geri itmek istedim ama olmadı, o ne zaman göğsümün halkasında dudaklarını gezdirse, ben yine aynı tonlamayla aynı iniltiyi dışarı bırakıyordum.

Sanki bir gösteri sergiliyorduk, ben oyuncuydum ve her seferinde aynı yerde aynı repliği söylemem gerekiyordu. O ise her seferinde aynı yerde bana o repliği hatırlatıyordu.

Kendini iki bacak arama bastırınca, onun gücünü iki bacak aramda hissedip irkildim. Sırtımı aynaya biraz daha bastırdı, bıçak kemiğe dayanmıştı.

Kollarımı bedenime sarıp odanın bir köşesine oturmak ve onun bana hissettirdiklerini düşünerek gözyaşlarımın yanaklarımdan yuvarlanmasına izin vermek istiyordum.

Bu hisler öyle bir hazineydi ki, yaşarken bile bir gün sadece bir anı olarak hatırlanacağını düşünmek, yaşarken hissettiğim mutluluğun beline baltayı vuruyordu.

Dudakları göğsümdeki yangının büyümesi için tenime sıçrayan alevler gibiydi. Göğsümün halkasını dudaklarının arasına alıp sertçe emmeye başladığında nefesim kesildi. Derimin altına ağacın kökleri gibi yayılmış damarlarımın içinde yaşayan nabzım, tüm vücuduma yayılarak beni bir beden formunu almış kalp gibi zonklamaya mahkûm etti.

Sırtımı yasladığım ayna bile nabzımın sesini duyacak, buharların silindiği küçük noktada bir kalp aynanın içinde çarpmaya başlayacaktı sanki.

Dişleri göğsümün derisini sıyırınca dudaklarımdan vahşi bir inilti döküldü, düştüğü yerde parçalara ayrılarak atmosferi değiştirdi.

"Bana karşı koymuyorsun," dedi, sesi hırıltılıydı. Dilinin ıslak dokunuşlarını göğsümü oluşturan halkada hissediyordum. Nefesi tenime bir sayfayı

dolduran mürekkep gibi doldurup, beni baştan yazmaya başlıyordu.

Karan'ın dili, beni öptüğü gece tenimizde kayan yağmur damlaları gibi göğsümün ucunda kaymaya başladı. "Bana karşı koymuyorsun, çünkü sen de bunu istiyorsun," dedi sertçe. Erkeksi sesi bir toz bulutu olup düşüncelerime doğru yükseldi, orada dimdik durup bir fırtına bulutuna dönüştü.

Nefesim kesilirken, "Ali," diye mırıldandım, dudaklarımdan dökülen bu üç harften oluşan isim bile bana bir anlığına telaffuzu çok zor upuzun bir roman satırı gibi gelmişti.

Onun adını fısıldamam onu daha da delirtmiş olacak ki, yoğun gözlerini kaldırıp cehennemden bana uzandığını düşündüğüm siyah gözlerini yüzüme dikti. Diğer elini hâlâ sutyenin içinde sakladığı göğsüme koyup, canımı yakacak kadar kuvvetli bir şekilde göğsümü sıkınca, bedenim hissettiği acıyla öne doğru yükseldi ama Karan bir eliyle beni karnımdan iterek tekrar aynaya yapıştırdı.

"Bana bir cevap ver," dedi sertçe, sesi tenimin üstüne dalga dalga yayılıp tenimde bir ölüm fermanı yazdı. "Bana ne istediğini söyle."

Dudaklarımı aralayamadım bile. Bedenim kalp gibi çarpıyordu. Onun nefesiyle dağılmaya hazır bir karahindiba gibiydim, üfleyecekti ve bitecekti, dağılıp kaybolacaktım, yitip gidecektim, bitip tükenecektim.

"Söyle," dedi, göğsümü tekrar avucunun içinde sıkıca tutunca, kaşlarımı çatarak gözlerimi yumdum ve gözlerinden uzaklaşmanın hürlüğüyle derin derin inledim. "Söyle bana, küçücüğüm. Söyle."

Uzun saçlarım çıplak omuzlarıma serilmişti. Gözlerim gözlerine tutunmak için aralandığında, onun gözlerinde gördüklerim beni yıkıp yerle bir edecek şeyler değil de daha çok yaralarımı sarıp bana en başından nasıl adım atılır öğretecek türden şeylerdi. Mumun alevi titriyor, titrerken çıkardığı fısıltı sesleri odanın içine bir haykırış sesi gibi kuvvetlice yayılıyordu.

Karan, cevapsızlığım onu çileden çıkartıyormuş gibi aniden dudaklarıma yapıştığında, şimdi gördüklerim gözleri değildi, gözlerinin üstünü kefen gibi örten siyah kirpikleriydi. Nefesimin içime dağılarak dokunduğu her yeri devirmeye, yıkmaya başladığını hissettim.

Karan, alt dudağımı dudaklarının arasına alıp dişleriyle kendine doğru çektiğinde, nefesi tenime kar taneleri gibi düşüyordu; o erkeksi iniltisini dinledim.

Kaburgalarıma yapıştırılmış orada yanmaya başlamış beyaz bir mumun eriyip kar taneleri gibi içime damlamaya başladığını hissettim. O kar taneleri ateştendi, tam karnıma geldiklerinde donuyorlar ve kasıklarıma düşmeye başlıyorlardı. Kaburgalarıma yapıştırılmış mumun alevi, kalbimi hem aydınlatıyor hem de yakıp kavuruyordu.

Parmaklarım uçları kıvırcık, dalgalı ve gür saçlarını kavrayıp sıkınca, Karan tekrar o erkeksi sesiyle ağzımın içine doğru inledi ve şeytanın al-

...nda durduğu gökyüzü, şeytanın başına bulutlarını, ardından yıldızlarını, sonra da sondürülmüş güneşini düşürerek yıkılmaya başladı.

Şimdi şeytan, altında kaldığı gökyüzünün içinde son nefesini Tanrı'yı izleyerek veriyordu.

Şimdi şeytan ölüyordu, başına yıkılan gökyüzünün üstünde durduğu dünya Tanrı'ya kalıyordu.

"Söyle bana," dediğinde sutyeni aşağı sıyırdığını hissettim. Şimdi diğer göğsüm de çıplaktı. Avucu biraz evvel buz gibiydi ama şimdi ateşleri içine hapsetmişti. Büyük, güçlü parmaklarını göğsüme bastırarak onu sıktığında nefesim bir nehrin içinde ölü bulunmuş beden gibi boğularak kasıklarıma doğru batmaya başladı. "Ne istiyorsun, Merve?"

"Seni," dedim saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çekerek. "Seni istiyorum."

"Benden ne istiyorsun?" diye hırladı, artık dokunuşları daha yoğun, hırsı daha güçlüydü. Parmaklarını göğsümün ucunda gezdirip, göğsümün ucunu uyarmaya başladığında, altında durduğum gökyüzü bile şeytanların ellerinde günah çanlarıyla eteklerini savurarak dans ettiği bir cehennem sahnesiydi.

"Ayak bastığımız her yerde bana sahip olmanı istiyorum," diye inledim güçsüzce.

Topraklar yarıldı, ölüler yattıkları yerden kalktı; gökyüzünü saran bulutlar geri çekilip Tanrı'ya yol açtı ve melekler, kasıklarımı ışıklarıyla aydınlattı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan saçlarını çekerek yüzünü bana doğru eğmesini sağladım ve her baktığımda kalbimin volkan gibi göğsümün altında patlamasına neden olan o gamzeli çenesini dilimin ucuyla ıslattım. Sonra o gamzeye dişlerimi batırıp ona kendimi daha baskın bir şekilde hissettirmeye çalıştım.

Şimdi üstünde durduğumuz cehennemde, cennette çalınan şarkılar yükseliyordu.

Gözlerinde, yanan mumun bedeni çıplaktı ve dans ediyordu. Karan aniden bacaklarımın arasından çıktı ve altımdaki kot pantolonunun düğmesini açıp, fermuarını çekerek benden herhangi bir onay beklemeden pantolonu bacaklarımdan çıkarıp yere fırlattı. Üstündeki kazağı kolunun bir ucundan tutarak yukarı çekti, kazağın içinden çıktığında, içinde olduğumuz soğuğa rağmen teninde ter damlaları kabarmış gözyaşları gibi görünüyordu.

Onun esmer teninin mumun alevinin yaydığı ışığın altında çok daha kavruk ve cezbedici göründüğünü düşündüm. Karan, beni dizlerimin altından tutunca gözlerim irileşti. Dudaklarında gezdirdiği dilini izledim, ardından kelimeler o ıslak dudaklarda can buldu. "Ayaklarını yukarı çek."

Anlayamadığım için ona nefes nefese kalmış halde bakıyordum.

"Ayaklarını," dedi, sonra bir elini ayağıma uzatıp ayağımdaki çorabı çıkardı. Çıplak ayağımı kaldırdı ve masanın üstüne bastırmamı sağladı. "Yukarı çek, dedim."

Şimdi dizlerimi kırmış şekilde, kalçam ve ayaklarım masanın yüzeyine basılı öylece oturuyordum. Baldırlarımın arka kısmını kalçalarımın arka kısmında hissedebiliyordum. Beni resmen düz şekilde katlamış gibiydi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan diğer ayağımdaki çorabı da çıkardı ve bir an için o pozisyonda oturmak bana çok zor geldiği için bir elimi masanın kenarına koydum. Mum, hareketimin yarattığı rüzgârla dalgalanıp yalpaladı ama sönmedi.

Kendimi sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Kanımda ilerleyen bir yığın alkol varmış da ayaklarım bir masanın yüzeyinde değil, bulutlara basıyormuş gibiydim. Karan yavaşça eğildi ve beni dizlerimden iterek tamamen aynaya yapıştırdı.

Şimdi bacaklarım gerçekten dizlerimden kırılıp birbirine yapıştırılmıştı ve ikiye ayrılmıştı. İç çamaşırımın arkasında saklanan en özel bölgemde onun bakışlarını ve nefesini hissettiğimde, şimdi karnımda bir yığın kar tanesi vardı; hepsi eriyerek suya dönüşüyor, o su yavaşça en özel bölgemdeki kuyuda toplanıp orada bir nehir oluşturuyordu.

"Gözü kara kız çocuğu," dediğini duydum, sesi oraya dağıldı ve nefesi kasılmam için bana zemin hazırladı. "Sen ağzımın kıyılarına aitsin."

Dudaklarını kumaşın üstüne bastırmasıyla, başımı geriye doğru atıp sertçe aynaya vurmam bir oldu. Saç diplerimde aynanın soğukluğunu hissettim ama düşüncelerimi içinde barındıran zihnim yanıyordu. Karan, beni siyah iç çamaşırımın üstüne kondurduğu küçük, yavaş ama tutkulu öpücüklerle çileden çıkartmaya başlamıştı. Bacaklarımdaki tüm kaslar birbirinin üstüne binmiş gibiydi. Kendimi hem çok rahatsız hem de inanılmaz rahat hissediyordum.

Erimeye başlamış bir buz parçası gibiydim, soğuk beni diri tutmaya yetmiyordu. Bir adamın sıcak içkisinin içine düşmüşüm de gecenin karanlığında onun dudaklarıyla buluşmaya başlamışım gibi hissediyordum; bu adam Karan'dı ve yüzdüğüm içkinin içinde onun kanına karışacağım anı bekliyordum.

Nefesini oraya verince, dünya bir anlığına asla güneş görmeyen bir odaya dönüştü ve sabahlar, gecenin avuçlarında ölü bulundu. İçinde bulunduğumuz zaman, yaşadığımız anın olduğu yerden elini ayağını çekmişti. Bir eliyle dizimi arkaya itince elimi başına doğru uzatıp saçlarını kavradım. Başını indirmeden, tekrar aynaya hafifçe vurarak inledim ve bu eziyeti bitirmesi gerektiği düşüncesiyle beklemeye başladım.

"Dalgaların yükseliyor mu içinde, kız çocuğu?" diye sorunca, kararmış gözlerimi aralayıp altında durduğum tavana sanki başıma yıkılacakmış gibi

...rsızlık içinde baktım. "Dalgaların ağzımın kıyılarına vurmak için yükse-...yor."

"Çok acımasızsın," diye fısıldadım, ona bakmasam da onun bacakları-...nın arasından bana doğru yükselen siyah gözlerindeki yoğun bakışlarını hissedebiliyordum.

"Bana bak," dedi, sesi naif değildi, emri avucunda büyüten bir lider gibiydi ve ben, onun sözünden çıkmayan o er gibi kafamı usulca indirip o gözlere baktım.

Şimdi ikimizin de gözlerinde bir girdap büyüyordu; birbirlerine dokundukları an kıyameti koparabilecek türden büyüklükteki girdaplardı bunlar.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, diline dolanan kelimeler onun dilini susturmak için diline idam ipi oluyor gibiydi ama o, kelimelerin ölümüne bile meydan okuyarak cümlelerini bana sunuyordu. "İçinin bana nasıl hissettireceğini merak ediyorum."

Ona, yangından sadece kalbimi kurtarabilmiş gibi, ellerimde zayıfça çarpan kalbimle baktım.

"Seni inletirken," dediğinde gözleri kararmıştı, gözleri eziyetin bittiği, ateşin söndüğü, elin ayağın çekildiği bir mahşer yeri gibiydi. Karanlık, terk edilmiş, darmadağın. "Senin içine girip çıkarken," diye mırıldandı, parmakları iki bacak aramda, iç çamaşırımın yakınlarında dolaştı. "Dudaklarından zevk çığlıkları dökülmeye ve sen kasılarak beni içinde sıkmaya başladığında..." Eğilip kafasını tamamen iki bacak arama soktu. Nefesini oraya vererek konuştu: "Nasıl hissedeceğim, Asi?"

Diğer Merve, ellerinde benden kopardığı gerçeklerle odanın bir köşesine sinmiş bizi izliyordu. Gözlerinde döktüğü gözyaşlarının ardından beliren kırmızı damarlar vardı.

Öyle bir an geldi ki, her şeyi yok sayarak, neden şimdi hissetmiyorsun, diye sormak istedim ona. Bunu gerçekten istedim. Başım en son böyle döndüğünde, çok sarhoştum ve o beni kucağında taşıyordu; şimdi ise ayıktım ve bacaklarımı ayırmış sırtıma aldığım bir aynayla onun önünde oturuyordum.

Saçlarını sıkıca kavrayıp, ağzımda gezinen ateşle, "Nasıl hissedeceksin?" diye sordum titreyen sesimle. Boğazının gerilerinden gelen, beni yerle bir eden inleme sesini duydum.

Avucunu çıplak karnıma bastırdı, sırtım aynanın soğuk tenine uzandı ve başımı dikerek yutkundum. Diğer eliyle bacağımı bastırıp ayırdı, gözlerimde gölgelerle boşluğu izliyordum. Karnımda duran eli iç çamaşırıma doğru indi, büyük avucuyla orayı örttüğünde avucundaki sıcaklığı orada hissetmek, içimde gözyaşları gibi akmaya başlayan ılık hislerin kasıklarımı doldurmaya başlamasına neden olmuştu.

Avucunu oraya bastırdı, geri çekti ve tekrardan bastırdı. Sonrasında,

parmağını bir çengel gibi bükerek iç çamaşırımın kumaşının kenarından içeri geçirdi. Eklemlerini orayı saran yumuşak deride hissettiğimde, dudaklarım aralandı ama herhangi bir ses içimden sökülerek dışarı dökülmedi. Karan kumaşı yavaşça yana doğru çekti, soğuğu en özel bölgemde hissedince gözlerim kapandı; kirpiklerimin gözlerimin altındaki çukurlara cesetler gibi serilişini hissettim.

"Kasılıyor," dediğinde kaşlarım çatılmıştı, çatılan kaşlarımın bile titrediğini hissediyordum. "O kadar küçük ve narin görünüyor ki." Nefesi orayı bıçak gibi deşiyordu. "Ama bir o kadar da vahşi görünüyor." Kumaşı tamamen yana çekip dudaklarını oraya bastırdı; içimdeki yaralardan çığlıklar yükseliyordu. "O kadar vahşi ki, onun içini kendimle doldursam, beni yutup daha fazlası için içinde boğmaya başlayacak."

Tenimi, beyaz bir sayfaya baştan kelimeleri yerleştirmek isteyen o yazar gibi parmaklarının altında en başından şekillendirmeye başladığını damarlarımda bile hissedebiliyordum. Dilini iki vadinin ortasında duran tepe yerleştirince, altında durduğum tavanın taşlarının etrafında yarıklar oluşmaya, ardından da o taşlar kafama dökülmeye başladı. Bir an ellerimi kaldırmak, kafamın üstüne bir şemsiye gibi açmak istedim, çünkü gerçekten taş parçaları kopup üstüme yuvarlanıyor sandım.

Dudaklarımın bekâretini bozan kelimelerin zihnime uğramadan ağzımın içini terk edişini izliyordum. "Evet," diye fısıldadığımı duydum. "Evet!" Saçını tutup kendime bastırdığımda, içimdeki o arsızın sivri dişleri boynumdaymış gibi hissediyordum. "Sen çok kötü bir adamsın!"

Dudaklarının tam o noktada yukarı kıvrıldığını fark ettim; bunu bana dudaklarını orada şekillendirerek hissettirmişti. Dudaklarım susamışlığın getirisi olan istekle aralandı, iniltiler dudaklarımdan kahır dolu sözcükler gibi dökülmeye başladı.

"Dilimi içeri alsan, içerisi ne kadar dar, ne kadar derin, ne kadar sıcak ve ne kadar ıslak bana hissettirsen nasıl olur?" Dudaklarının arasından dökülen sözcükler, zevk tohumlarına dönüşerek vadimin topraklarına gömülüyordu. "Beni bedenindeki tek sıcak yere kabul et, Asi. Ondan sonra da içindeki en sıcak ikinci yer olan dar kuyuna al. Bedenin en sıcak yerinin içine al beni."

"İçimdeki en sıcak yer neresi peki?" diye sorduğumda titriyor, inliyor ve saçlarını avuçluyordum. Bir süre sonra Karan'ın cevap vermeyeceğini düşündüm, çünkü o sadece orayla dudaklarımmış gibi öpüşüyordu. Bu his, göğsümün içinde döne döne büyüyen bir hortum gibiydi ve her duyguyu içine çekerek gitgide daha da büyük ve elinden kurtarılamaz hale geliyordu.

"Kalbin," dediğinde dudakları oradan ayrıldı, gözlerim gözleriyle çarpıştı. Şimdi ben her yeri ateş kırmızısı görüyordum. O da o ateşin içinde yanan bedendi ama aynı zamanda o ateşin de sahibiydi. Dudakları bir kez

daha zaferi tatmak isteyen o savaşçı gibi benim vadimde kurduğu savaş alanına daldığında, gözlerimin kenarlarında birikmeye başlayan yaşların sorumlusu içimi altüst eden bu hislerdi.

Kalçalarımın altına giren elini hissettim. Şimdi masanın üstünde, onun avuçlarında oturuyordum. Topuklarıma dolan kanı bile görebiliyordum. Eğer beni şimdi bıraksa, bedenim bir süre bu şekilde kitli kalırdı. Ama o beni bırakmadı.

"Bana cevap ver, yoksa bu eziyeti sabaha kadar sürdürürüm," dedi, sesi tehditkârdı ama ben bu sabaha kadar sürse bile buna dur demezdim, bu sabaha kadar sürebilirdi, sonunda ellerinde ölebilirdim. Düşüncelerimin ilerlediği arazinin mayınlarla döşenmiş olduğunu fark edince geri adım attım; avuçlarımda yasaklı meyvelerle mayın tarlasının önünde dikiliyordum. "Bana bir cevap vermeyecek misin?" Başını oraya yaklaştırdı, aniden oraya tükürdüğünde iki kaşımın ortasında oluşan yarığın nedeni, aniden kasıklarıma saplanan histen kaynaklanıyordu.

Onun sesinin nemi olan tükürüğünü hissetmek, yaşamanın nasıl farklı bir tat olduğunu fısıldıyordu; çünkü bu belki de bu hisleri yaşamayan bir insanın asla istemeyeceği, iğreneceği bir şeydi ama öyle değildi. O an çok farklıydı, ruhunuz dizlerinin üstüne çöküp bacaklarına vurarak ağıta başlıyordu. Bir şeyi düşünmek, düşlemek, yaşarken hissedip deneyim edeceklerinizin yalnızca ufacık bir parçasıydı ve bazen bu parça, yapbozu tamamlayan doğru parça olmayabiliyordu.

Dilini tekrar vadinin arasına yerleştirdi, şimdi başım da dünya ile bir-likte dönüyordu. Körük gibi inip kalkan göğsüm, istekten yanan bedenimle onun esaretinin altına girmiştim. Ruhumun bedenine giydirdiği beyaz elbisenin etekleri yanıyordu, ateş usul usul yukarı tırmanıyor, ruhumu yakıyordu.

Artık bir volkan olup patlamak, bir yağmur olup yağmak, bir orman olup yanmak üzereydim.

"Bana bir cevap ver, durmam, seni mahvederim."

"Ellerindeyim işte," dediğimde, bu mağlubiyetimi ona da hissettirmek istemiştim. "Neden hâlâ istediğin her şeyi bana yapabileceğine izin verdiğimi görmek istemiyorsun?"

Dişlerini oraya sürtünce, o yakıcı his tekrar bedenimde dolaştı. Utanç şimdilik olduğumuz yerde gölgesini bile yaşatmıyordu ama bu gecenin sonunda tıpkı karabasan gibi üstüme çökeceğini biliyordum.

"Ellerimdeysen bileklerime dolan," dedi, gözleri şimdi geceden daha siyahtı. Orayı tekrar ağzının içine alınca, göğsüme saldıran o hissi elimi göğsüme sokup oradan çıkarmak istedim. Oraya doğru konuştu: "Damarlarıma dol, nabzımın sesi ol, beni yönet. Benden istediğini al." Dilini, hissetmemem gerektiği kadar derinde hissedince ürpertiyle inledim. "Beni içine al."

İplerimizin koptuğu andı bu. Artık ne ben kendi bedenime söz geçire-biliyordum ne de o, dilini tutuyordu. Ağzının her köşesini, vadimin her kö-şesinde hissetmenin kasılmalarıyla sarsılıyor, durmak üzere olan bir kalp gibi yavaşlayan hareketlerim, aniden şiddetle çarpmaya başlayan bir kalp gibi fevrileşiyordu.

Dilini derinlerimde, dilini inimde, dilini her yerimde hissediyordum.

"Al," dediğimde ben, ben değildim, bedenim buradaydı, ruhum şaşkın-lıkla olup biteni dışarıdan bir göz gibi izliyordu. "İstediğin bu değil mi?" Gözlerim karardı. "İstediğin ben değil miyim?" Nefesim hızlandı. "Al, o da senin, ben de seninim!"

"Benim kızım." Nefesi oradaydı. Dili orayı okşuyordu. "Benim küçük kı-zım." Dili artık orada bir girdap gibi dönüyordu. "Benim." Dilini derinlerim-de hissettim, dilini kuytu köşelerimde hissettim, dilini yüksek vadilerimde alçak kuyularımda hissettim.

"Sikeyim, sürt kendini ağzıma. Yasla ağzıma. Bastır." Sakallarını has-sas noktamda hissedince, irkilerek sırtımı aynaya tamamen bastırdım ve o an, zamanın bedenimde donduğu; akrebin kalbime, yelkovanın karnıma saplandığı andı. Yüksek sesle, delirmiş gibi inleyerek saçlarını kavradım ve onu, oramdaki topraklara gömmek istiyormuş gibi yüzünü oraya bastırdım. "Siktir," dediğini duyuyordum. "Benim küçük arsız bebeğim, siktir, evet!"

Başımı geriye doğru atıp, öyle yüksek sesle haykırdım ki, bir an nefe-sim rüzgâr oldu, her yer karardı.

Mumun alevi söndü.

Gece üstümüze çöktü.

Kalçamı hafifçe kaldırdığımda, büyük avuçlarını kalçalarıma bastırıp, parmaklarını kalçalarıma batırarak kalçalarımı ayırdığını hissedebiliyor-dum. Orayı tam yüzüne, diline bastırarak sarsılmaya başladım. Şimdi içinde durduğumuz karanlığın bile bizim karanlığımızdan korkup geri adımlarla bizden uzaklaşmaya başladığını hissediyordum. Sanki ayın ışığı, sahneye uzanmış bir spot ışığıydı ve biz altında duran oyunculardık.

Titremelerim birkaç saniye içinde güçlü depremlere dönüştü.

Sönen mumdan yükselen dumanın kokusunu ciğerlerimde, depremi tam o noktamda hissediyordum ve geri kalan her şeye körmüşüm, hissiz-mişim, tepkisizmişim gibi geliyordu bana.

Bir süre sonra, kendi kendine sönen bir ormana dönmüştüm. Artık or-man değil, bomboş yanmış bir araziydim belki ama sönmüştüm. Karan'ın dudaklarını bacaklarımın iç kısımlarında hissettim, sırtım çok terliydi ve terim aynanın yüzeyindeki soğuk ile çarpışarak, aynadan gözyaşları gibi su damlaları akmasına neden olmuştu.

Dudakları, ayak bileklerimden başlayıp usulca yukarı, göğsüme kadar dayanmış olan dizlerime doğru tırmanarak geldi. Dizlerimde ıslak dudak-

izimi hissedince gözlerimi yavaşça ona doğru indirip yüzüne baktım. Zihnimin örtü gibi örttüğü düşüncelerin içine gizlenmiş duygular, o dizlerimi öpmeye başladığı an yine çırılçıplak kalmıştı.

"Bir gün beni mahvedeceksin," dediğini duydum, gözleri gözlerimdeydi ama dudaklarını dizlerime kapattığı için, sesini takip eden dudak hareketlerini izleyememiştim. "O gün, ben mahvedilmenin zaferini tadacağım."

"Mahvedilmenin zaferi mi?" diye sordum, sesim çatlamıştı, bu onu gülümsetti. Titreyen dizlerime avuçlarını bastırıp ayağa kalktı ve önümde bir dağ gibi dikildi. Şimdi gölgesi üstümü örtüyor, bedenim onun bedenin önünde küçücük duruyordu.

"Mahvedilmenin zaferi, küçücüğüm," dedi. "Bunu yalnızca ölümünün bu zaferi ona yaşatan kadının elinden olacağını anlayan adamlar tadabilir."

Hâlâ titreyen bedenimle, "Ben seni öldürmeyeceğim ki," diye fısıldadım, ilk kez kendimi masum bir kabuğun içinden onu izliyormuşum gibi hissettirmişti bana.

"Beni sen değil, senin varlığın öldürecek."

"Ölümden bahsetme," dedim, kuru kelimeler, dudaklarımı kanatacak kadar acı veriyordu.

Eğilip alnını alnıma bastırdı, karanlığa gömüldüğümüz için artık yüzünü tam olarak seçemiyordum ama kokusu, binlerce insanın içinde bile gözlerim bağlı, kulaklarım tıkalı, ellerim zincirli onu bulmamı sağlayabilecek bir kokuydu.

Söylediği bu şeye verecek bir karşılık bulamadım. Karan, beni bir babanın kızını kucağına aldığı gibi, masallar diyarına ait bir prensesi kucağına alıyormuş gibi kucağına aldığında, uzun saçlarım onun kolunun etrafından akarak aşağı doğru döküldü. Bacaklarımın altından geçirdiği kollarındaki sıcağın tenime yayılışını hissettim.

Bir elimi onun boynuna koydum, diğer elim onun göğsü ile kendi bedenim arasında kalmıştı. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Beni nereye taşıdığı konusunda bir fikrim yoktu ama soğuk bir nevresim takımının üstüne bırakıldığımda, çıplak bedenim bu soğuğa alışkın olduğundan uysallaşarak yorgana sarılmam için beni dürttü. Yorgana yavaşça sarılıp yanağımı soğuk yastığa bastırıp bir cenin gibi öylece uzandım.

"Senin adına Defne'ye mesaj yollayacağım," dediğini duyar gibi oldum, dudaklarımdan bu söylediğini onaylayan uykulu bir homurtu döküldü. Bu homurtunun onu gülümsettiğini hissettim. Eğildi ve dudaklarını saç diplerime bastırdı. "Soğuk gecenin tadına var, Siyah Kelebek," diye fısıldadı. "İyi uykular, küçücüğüm."

Uyku, yorgun bedenimden ruhumu söküp almak isteyen bir canavar gibi yatağın ucunda dikilmiş beni izliyordu. Bir süre sonra elini bana doğru uzattı, ruhum ona uzanan eli tuttu ve bedenimi yatakta bırakıp, birlikte yavaşça benden uzaklaşmaya başladılar.

11. ISSIZ

Kâbusumda yağan yağmurun ağaç dallarından kopararak yere serdiği yapraklar bana sonbaharı hatırlatıyordu.

Kâbusumda düştüğüm kuyu çok derin değildi, Karan ile aynı boydaydı. O zaman derin de denilebilirdi. Ellerimi dışarı uzatabiliyordum ama kafamı dışarı çıkarıp etrafımda neler olup bittiğine bakamıyordum. O zaman gerçekten derindi.

Kâbusumda o kuyunun içindeydim, ağlıyordum ama mutluydum; yukarı tırmanabilirdim, o kuyudan çıkabilirdim ama çıkmıyordum.

Gözlerimi zar zor araladığımda, sanki hâlâ o kuyunun içindeydim.

Karanlık bir gölge bedenimin üstünde gökyüzünü arkasına almış koyu gri bir bulut gibi asılı duruyordu. Taş evin soğuğunu hissedebiliyordum. İçerideki sessizlik, soğuğu ellerinde kelimelerden kopardığı kanlı harflerle besliyordu.

Altımda yalnızca iç çamaşırım vardı, göğüslerim de tıpkı diğer tüm uzuvlarım gibi çıplaktı. Bedenimi serdiğim yorganın hâlâ soğuk olduğunu fark etmiştim. Soğuk yorganı ayağımla itip yavaşça doğruldum ve uzun saçlarımı karıştırıp etrafıma bakındım. Güneşin, iki dağın arasından kafasını uzatmasına çok az kalmış olmalıydı. Gece karanlıktı ama şafak, doğum yapmak olan bir kadın gibi inleyerek gökyüzünün içinde geziniyordu.

Kıyafetlerim salonda kalmıştı. Yanaklarımı saran sıcak hissin geçmesini beklemeden odanın içinde bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. Biraz sonra odadaki tekli koltuğun sırtına serilmiş siyah gömleği fark etmiştim. Bu gömleğin ne zamandan beri burada olduğunu düşündüm, sonra bu gömleği buraya benim için bıraktığını fark edip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Büyük, siyah gömleği alıp kollarıma geçirdiğimde, gömleğin bana ne-

redeyse altı beden büyük olduğunu fark etmiştim. Bedenimin üstünde geniş bir ceket gibi durmuştu ve ellerim gömleğin kollarının içinde kalmıştı. Gömleğin geniş kanatları çıplak göğüslerimi içine alarak örttü. Gömleği iliklemeye gereği duymadan odadan çıktım, holde ilerlemeye başladım. Çıplak ayaklarımla soğuğun merhametsiz tenine dokunuyordum.

Salon karanlıktı, o da orada, o karanlıktaydı.

Karanlığın içinde bir yılanın acı çeken bedeni gibi ilerleyen sigara dumanlarını gördüm, devamında ağır tütün kokusunu soluyup yüzümü buruşturdum. İçinde durduğu salon duman altı olmuştu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucunda yanan turuncu ateş, onun yerini sobelemem için bana yolu tarif ediyordu. Sigaranın ucunda yanan ateşin tıpkı bir ateşböceği gibi hareket edişini izledim. Havaya doğru kalktı, onun dudaklarının dokunuşuyla harlanıp biraz daha parladı ve sonra tekrar zayıfladı. Karan'ın dudaklarıyla ezdiği sigaranın tütününün yanarken çıkardığı o yanan odun, kırılan kemik sesi olduğum yerde sertçe yutkunmama neden olmuştu.

Erkeksi sesinin etrafına sarılarak dışarı dökülen nefes sesini dinledim, nefesinin kollarının arasından salarak özgür bıraktığı dumanları izledim. "Hâlâ merak ettiğin şeyler var," dedi sessizliğin içinden çıkarak.

Bir an için söylediği bu şey, durup kendi zihnimle yüzleşmeme neden oldu. Evet, hâlâ merak ettiğim şeyler vardı. Hâlâ cevabını alamadığım şeyler vardı. Hâlâ aşamadığım, aşamadığım için de ona soramadığım tonlarca şey vardı.

"Ben küçükken masaları birleştirerek oturan insan topluluklarının kalabalık bir aile olduklarını düşünürdüm." Yüzünü göremesem de sesi evin her yerindeydi. Sesi koruluğun içinde koşturan bir kadının uçuşan saçlarına takılmıştı, sesi karların içinde yetişen bir kardelen çiçeğinin yapraklarındaki çiy tanesiydi, sesi karanlığın şafağın makasıyla kesilmeye başladığı gökyüzündeydi. "Yan masalarda oturan insanların etrafındaki boş sandalyeleri isterlerdi. Tek başına oturan bir insan için, yanında duran boş sandalyenin istenmesi çok kırıcıdır. O insan zaten yalnızdır ama çevresindeki büyüyen topluluğu izlerken daha da eksiliyormuş gibi hisseder."

O, orada durmuş bana tüm bunları anlatırken, benim gözlerimin önünde yine o kara gözlü küçük erkek çocuğu belirmişti. Bir sandalyede, ondan daha uzun olan masanın önünde oturmuş, önüne konmuş büyük bardağın içindeki meyve suyunu izliyor, pipetini dudaklarını kullanarak çeviriyordu; meyve suyu bardağın içinde fırtınalar yaratıyordu.

Sonra kara gözlerini yan masadaki insan topluluğuna çeviriyordu. Bir adam eğilip onun saçlarını okşuyor, "Boş mu bu sandalye, ufaklık?" diyordu ve o sadece başını sallıyordu. Adam sandalyeyi alıp, sandalyeye küçük oğlunu oturttuğunda, Karan hâlâ başını sallıyor ve sessizce o tabloyu izliyordu;

...tabloyu asla unutmayacağını çok iyi biliyordu.

"Ben küçükken, o sandalyeyi vermek zorunda olduğuma inanırdım. Büyüdüğümde işler değişti. İlk kez büyüdüğümü hissettiğimde ve yine o ...sıklardan birinde tek başıma oturduğumda, karşımda duran sandalyenin ...omuzlarını ceketim örtüyordu. Orada dönüp duran, boş sandalye arayan ...adamı hatırlıyorum. Sandalyem boş olmasına rağmen uzanıp onu benden ...isteyemedi," dedi, kalbimi sızlatan sözcüklerini büyük bir sessizlik içerisinde dinliyordum. "Çünkü sandalyemin boş olduğunu bilmiyordu."

"Kendi canını acıtacak şeyler söylüyorsun," diye fısıldadım, bu uyandan bu yana kurduğum ilk cümleydi. "Ama en çok benim canımı acıtıyorsun."

Sigarasını bir kez daha dudaklarıyla buluşturup, "Sen uyuduğundan beri aynı şeyi düşünüp duruyorum," dedi, erkeksi sesinin havuzunda bolmuş düşüncelerin suyun yüzeyine çıkmış bedenleri yüzüyordu. "Eğer sen olmasaydın, şu an, şu saatte nerede ve ne durumda olurdum?"

Bu soruyu önce onun zihninden, sonra zamanın içinden, sonra da yerüzünden silmek istedim.

"Ama buradayım," dedim sadece.

Burnundan sert bir nefes verdi, o nefese eşlik eden alaycı gülüşünü duydum. "Benim küçük tahminlerim var, ufaklık," dedi, kuruyan dudaklarını yalayıp o tahminler hakkında düşünmeye başladı. "Merak ediyor musun?"

"Evet," dedim, sonra durdum ve tekrar cevapladım: "Hayır."

"Evet mi, hayır mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, uyku artık zihnimden de bedenimden çok uzaktaydı.

"Ben de bilmemek isterdim."

"Bilme o zaman."

"Ben yalnız başına kalmış Karan'ı çok iyi tanıyorum," dediğinde kaşlarını çatarak karanlık gölgesine baktım. "Ben o Karan'la yaşadım."

"Artık yaşamıyorsun," diye karşı çıktım.

"Evet," dedi. "Sonunda ben de onu yalnız bıraktım."

Ona doğru ilerleyip, önünde durduğumda, oturduğu koltuğa yayılmış olduğunun farkına vardım. Kafasını kaldırdı, şimdi bana baktığını biliyordum. "Şu an olman gereken yerdesin. İhtimalleri düşünmene gerek yok."

"Kartal'ı nereden ve ne zaman tanıdığımı merak etmiyor musun?" diye sordu, damağımı kurutan sorusuna başımı sallayarak yanıt verdim. "Bağımlı olduğum için yatırıldığım hastanede tedavi ayağına bana eziyet etmekleri zaman."

İçinde bunca acıyı nasıl barındırdığını öylesine çok merak ediyordum ki. Gözlerimi indirip onun karanlığa saklanan gözlerine baktığımda, onun

acısının içimde katlanarak büyüdüğünü düşündüm.

Geçmiş, dünyadan asla silinmeyecek bir iz gibiydi.

"Eskiden bir alkolik olduğumu, bağımlı olduğumu, bir hasta olduğumu biliyorsun zaten, evet," diye mırıldandı. "Şiddet eğilimim yüzünden başımı belaya sokmuştum, kullanıcıydım," dediğinde gözlerim gölgelerin ördüğü yüzündeydi. "Bana hiçbir zararı dokunmayan, bana hiçbir şey yapmamış bir adamı komalık etmiştim. Adamın hayati riski vardı, benim de dünya yansa umurumda olmayacağı bir zamandı. Dedem beni kliniğe yatırdı, şiddete eğilimim ve kullanıcı olmamı bahane etmişti ama o da içten içe tedavi olmamı istiyordu. Bir yandan da götümü kurtarmayı tabii." Gözlerimin içine baktığını hissediyordum. "O adamı öldüresiye dövdüğümde, komalık ettiğimde beni üzerimde kullanıcı olarak kabul edilmeyecek kadar fazla maddeyle yakaladılar. Maddenin miktarına göre kullanıcı olduğunu savunabilirsin, miktar aşıldığında yasalar seni satıcı olmakla suçlar."

Elimi yumruk yaptım, tırnaklarım avucuma battı.

"Dedem de beni kurtarmak için hastaneye yatırdı. Özel, büyük bir hastaneydi, dedem o hastaneye yüklü miktarda bağışlar yaptığı için hastane sıçıp sıvadığım bu olayı temizlemeyi kabul etmişti."

"Sonra ne oldu?"

"Ben hastanedeyken bile madde kullanmaya devam edebiliyordum, oradaki paralı orospu çocukları bana mal bulmam konusunda yardım ederlerdi ama dedem bunu hiç bilmedi." Elini bana doğru uzatınca geri çekilmedim, avucunu belime yerleştirip ona biraz daha sokulmamı sağladı. Şimdi onun önünde dağ gibi dimdik duran bendim. "İki gün kadar kanıma ne madde ne de alkol karışmayınca, öfke nöbetleri yine tavan yapmaya başladı. Doktora saldırdım, sağlık görevlileri beni sakinleştirmeye çalışacağına daha da damarıma bastılar. Ben de aralarından birine ciddi derecede büyük bir zarar verdim." Ona bakıyordum ama sesim çıkmıyordu, sadece o anı hayal ediyordum. Yaşananlar gözlerimin önünde gibiydi. "Sonra içeri bir stajyer girdi, benim yaşlarımdaydı." Parmaklarını gömleğin altında duran tenime hissettirmek istiyormuş gibi belime bastırdı. "Kimsenin yapmadığını yaptı," dedi bir süre sonra. "Bana insanmışım gibi davrandı."

İçimde dağ gibi büyüyen bir ağrı hissiyle, "O Kartal'dı," diye fısıldadım.

"O Kartal'dı," diyerek beni doğruladı.

Derin bir nefes aldım. "O günler geride kaldı," dedim.

"Ne kadar geride kalmış olsa da o günler yaşandı."

"Yaşandı ve bitti," diye ısrar ettiğimde, "Eğer bugün yanımda sen olmasaydın, ben dedemi kaybetmiş olsaydım..." Durdu. "Dedemi kaybetmiş olsay..."

"Bugün ben burada olmasaydım, deden yanında olurdu," diye garanti verdim ona. "O bencil biri değil çünkü. Seni kendinden daha çok düşünüyordu."

Başını salladığını fark ettim. "Merak ettiğin şeyler var mı?" diye sordu, aslında olduğunu biliyordu ama sadece bir tanesini anlatabilmişti, devamını nasıl getirmesi gerektiğini bilmiyordu ve ona yol göstermemi istiyordu.

"Ben seninle ilgili her şeyi merak ediyorum," diye mırıldandım. "Ama senin de kendinle ilgili merak ettiğin tonlarca şey olduğunu fark ettim. Aslında sen o Karan ile o kadar çok yaşamışsın ki, dışarıda olup bitenleri izleyememiş, görememiş, takip edememişsin. Sen en çok kendi hayatına yabancı kalmışsın."

"Doğru," dedi. "Babamın yaptıklarını göremeyecek kadar yabancı kaldım kendi hayatıma."

Buruk bir his göğsümde zonkladı. "Öyle demek istemedim," dedim, sesim kuruydu. "Babanın yaptığı şey onun suçuydu, görmemen ya da anlayamamış olman senin suçun değildi."

"Peki annemin yaptığı kimin suçu?" diye sordu, kaşlarını çattığını hissettim. Diğer elinde tuttuğu sigaranın ucunda yanan ateş söndü ve sigaranın izmaritinden pek de hoş olmayan bir koku yayılmaya başladı. Ona verebileceğim cevapların hepsi acımasız olacağından, sustum. "Buna cevabın yok, değil mi? Anladım."

"Var ama kalbim, ağzımı açmamam için bana bıçak çekiyor," diye fısıldadım.

"Annemi mi suçluyorsun?" diye sorunca bir an bana hiç olmadığı kadar masum geldi. Elimi yanağına koyup, avucumun içinde sakallarının iğne gibi batan dokusunu hissettim. "Annemi suçluyorsun, değil mi?" diye sordu tekrardan.

"Seni suçlamıyorum," dedim sadece. Yanağını hafifçe okşadığımda dişlerini sıktığını fark etmiştim, yanağının içeri doğru gömülüşünü avuç içimde hissettim.

"Peki anneni mi suçluyorsun?"

"Sadece anneni değil," diye itiraf ettim ama en büyük suçlunun annesi olduğunun farkındaydım.

"Annem suçlu değil." Sesi, romanın sonunda ölen başkarakterin sayfalara yayılan kanını hatırlatmıştı bana. "Annemi suçlama."

"Tamam," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Suçlamam." Sanki küçük bir çocuğu kandırmaya çalışıyormuşum gibi hissetmiştim kendimi. Yanağını avucuma bastırınca, sakalları bıçak gibi avucumun içindeki çizgilere saplandı ama sesimi çıkarmadan yanağını okşamaya devam ettim.

"Anneler suçlu olmaz hiç. Kendilerini öldürürken bile," dediğinde, yüreğim şimdi yeniden yangın yeriydi. Gözlerimi yavaşça kaçırdım. Bir an Karan duraksadı. "Öyle demek istemedim."

"Nasıl?" diye sordum ama ona bakamıyordum, kalbim acıyordu.

"Üzdüm mü seni?" diye sordu masum masum. "Üzdüm. Kahretsin."

Buruk bir gülümseme dudaklarıma şeklini verdi. "Üzülmedim."

"Yalan atma, üzdüm, biliyorum."

"Üzülmedim," diyebildim zorla. "Gerçekten."

"Üzmek için söylemedim," dedi beni buna inandırmak için belimden sıkıca kavrayarak. "Sadece anlatmaya çalıştım."

"Üzülmedim, sorun değil. Kendi canını acıtma, bu bana yeter."

Aniden tutuşmuş bir kâğıt gibi yanmaya başladığını hissettim. İki kolunu da belime sardı ve beni kucağına çekerek bana sıkıca sarıldı. Bacaklarımı ayırıp, dizlerimi koltuğun minderlerine bastırarak onun kucağına oturdum. Huzursuzluğu kovma isteğiyle kollarımı onun boynuna sardığımda, o da benim belime kollarını bir gemici düğümü gibi atmıştı.

O zarfı düşündüm. Yaşanan onca şeyden sonra, bir gün yine bir şekilde önümüze konacakmış gibi hissettiğim o yanan kâğıdın içinde neler yazdığını düşündüm.

Önümüze çıkacak olan yeni bir yolun, bizi yeni bir yıkıma götürecek olmasından korkuyordum.

Bunu düşünceyi ona söylemedim ama onun da bu düşünceye zihninde yer verdiğine emindim.

İkimiz de aynı şeyleri düşünerek birbirimize sarılıp sadece sustuk.

◆

Fethiye'ye döndüğümüzde, çalışmam için arta kalan o kısa zaman dilimini test kitaplarının önünde kafa patlatarak geçiriyordum. Her problemin çözümünü sayfadaki boşluğa yazarken kafamda şu soru dolanmaya devam ediyordu: Bu ne zamana kadar böyle devam edecek?

Ne zamana kadar Karan'ın yanında kalmaya devam edecektim? Ablam ne zamana kadar Bedirhan'ın evinde kalacaktı? Peki arkadaşım? Billur ve Bedirhan arasında yükselen sular ne kadar kaynarsa kaynasın, Billur da ömrünün sonuna kadar orada kalamazdı. Bir süredir kafamı sürekli kurcalayan bu konudan uzaklaşmaya çalıştım. 05 uçlu kalemin başındaki metali ağzıma alıp gözlerimi sorudan ayırarak karşımda duran cam duvara çevirdim.

Güneş batıyordu.

Karan birazdan eve gelirdi.

O gün taş evde olanlardan sonra bir daha o şekilde yakınlaşma şansı bulamamıştık. Taziyeye gelen insanları izleyerek, arkadaşlarımızla yaptığımız gece sohbetlerini sabaha kadar sürdürerek geçiriyordum zamanımı.

Kayseri'den döneli çok olmamıştı, Ayşenur'un durumu her gün biraz daha iyiye gidiyordu. Telefon ile fazla haşır neşir olmasını Kartal yasakla-

mıştı ama yine de arada bir görüntülü konuşuyorduk. Bir iş bulmam gerektiğini düşünüyordum, bu baskıyla yaşamak bana çok zor geliyordu ama bu konuyu Karan'a nasıl açmam gerektiğini bilmiyordum.

Karan'ın anahtarının çıkardığı sesi dinledim. Gelmişti. Önümdeki test kitabının kapağını kapatıp gözlerimi hole çevirdim. Kapı aralandı. İçeriye ince onun büyük gölgesi devrildi, ardından arkasından biri daha içeri girdi ama kim olduğunu göremiyordum. Sergen ya da Bedirhan olmalıydı, başka kası olamazdı.

Karan, orta yaşlarda, ondan kısa, takım elbiseli bir adamla içeri girdiğinde, kaşlarımı çatarak Karan'a, ardından da içeri giren yabancı adama baktım. Karan, adama eliyle içeriyi işaret ederek, "Şöyle geçin, Gürkan Bey," dedi. "Asi, gel güzelim."

Çatık kaşlarla oturduğum yerden doğrulup Karan'a doğru ilerlemeye başladığımda, Gürkan Bey de salonun ortasına doğru yürüyordu. Bana içten bir şekilde gülümsediğini fark ettim, başımı yavaşça sallayıp ona pek de dost canlısı olmayan bir ifadeyle baktım. "Şöyle oturun," dedi Karan, Gürkan Bey'e koltuğu işaret ederek.

Gürkan Bey, "Rahatsız etmiyorumdur umarım," dedi otururken. Elindeki laptop çantasını ayakucuna koymuştu. "Merhaba, Merve Hanım."

"Merhaba," diye mırıldanıp, soru işaretiyle renklenmiş gözlerimi Karan'a çevirdim, ona cevap bekleyen gözlerle baktığımı fark etmiş olacak ki, elini belime koyarak beni salonun ortasına doğru yürüttü.

"Güzelim, Gürkan Bey okuluna gitmiş, okul müdürünüzle görüşmüş ama seni okulda bulamadığı için okul müdürünüz kendisini bana yönlendirmiş." Gözlerini yüzümde gezdirdi, ben hâlâ çatık kaşlarla ona bakıp daha açık bir cevap beklediğimi ona göstermeye çalışıyordum. "Cep telefonuna da ulaşmaya çalışmış ama ne sen ne de Defne telefonları açmamışsınız."

"Defne de, ben de yabancı numaraların telefonlarını açmayız," dedim soğuk bir sesle. "Neler oluyor, Karan?"

Karan dudaklarını birbirine bastırıp bir süre gözlerimin içine baktı. Kuzguni siyahı gözlerinde istediğim cevabı arıyordum ama gözlerinin topraklarına indirdiğim hiçbir kürek darbesinden istediğim sonucu alamıyordum. Kaşlarım iyiden iyiye çatılmaya başlamıştı. İstediğim cevabı Karan'dan değil de Gürkan Bey'den geleceğini ise Gürkan Bey öksürerek boğazını temizlediği zaman anlamıştım. Kahverengi gözlerimi yavaşça evdeki yabancıya doğru çevirdim.

"Ben Gürkan Soysal," dediğinde ona dikkatle bakmaya devam ediyordum. "Merhume Dilek Karakuyu'nun haklarının devri için görevlendirilmiş bir avukatım."

Anlık bir kırılganlıkla adama baktım. Annemden merhume diye bahsedilmesi neden benim kalbimi kırmıştı? Annemin bir avukatı mı vardı?

Annemin hangi haklarından bahsediyordu? Bembeyaz çarşafları balkona gerilmiş iplere seren annemin mandal kutusuna uzanan elini gördüm. Arkasında durduğu beyaz çarşaf onu benden gizliyordu ama eli oradaydı. Çarşafa dokundum, gözlerimi yumdum, çarşafı araladım, gözlerimi açtım. Annem orada yoktu.

"Bana konuyu anlatacak mısınız artık?" diye sordum damağıma yayılmış bir sızıyla adama bakarken. "Neden bizi aradınız?"

Gürkan Bey, ayakucuna koyduğu çantaya uzandı, çantayı sinirlerimi tepeme toplayacak bir ağırlıkla açıp içinden bir zarf çıkardı. Pürdikkat adamı izlediğimi, onun her bir hareketini ağır çekimde izliyormuşum gibi dikkatle seyrettiğimi fark ettiğimde anlamıştım.

"Annen bir şey yaptı," dedi. "Sen ve ablan için."

Hayallerimde annem bazen yirmi altı katlı bir binanın en üst katındaki pencerenin önünde dururdu. Elinde bir bez, donuk gözlerle aşağıyı izleyerek o pencereyi silerdi. Bu kâbuslarıma bile konu olmuş bir görüntüydü. Onun neden orada, o yirmi altı katlı binada, öylece aşağıyı izlerken cam sildiğini anlamazdım. Onun zihnine oturmuş düşüncelerin hepsi aynı yolda birbiriyle karşılaşırdı. İntihar... Bu yüzden bu kâbustan nefret etmeye başlamıştım. Belki de evimiz tek katlı olduğu için annem o düşünceleri bulaşık suyunun içindeki köpüklerden alarak önündeki tencereyi ovalarken geçiriyordu zihninden. Yirmi altı kez kovuyordu o düşünceleri zihninden.

Farkında olmadan dişlerimi sıktım.

Bilseydim, mutfak tezgâhını parçalardım.

"Annen emekli olmak için uğraşıyordu," dedi karşımda duran adam. Yüzünü izlemeye devam ettim. Elinde duran zarfı yavaşça bana doğru uzattı, gözlerim zarfa dokunmasa da adamın elinin her bir hareketini net bir şekilde görebiliyordum sanki. "Her ay belli bir ücret yatırıyordu. Vefat edince... Devlet onu direkt emekli yaptı."

Kenardaki ahşap sandalyeye oturdum. Üzerinde oturduğum ahşap sandalyenin yüzeyinde çiviler ters bir şekilde dimdik duruyordu sanki. Kasılıp kalmıştım. Dişlerimin sanki kırılacakmış gibi gıcırdadığını duyduğumda bunu yaptığımın farkında bile değildim. Adam elindeki bembeyaz zarfı avucuma tutuşturdu.

"Bundan böyle her ay annenizin emekli maaşını alabileceksiniz."

Dilimi damaklarımda gezdirip, "Benim bundan haberim yoktu," diye fısıldadım.

"Anneler böyledir," dedi Gürkan Bey anlayışla. "Bir şeyleri daima bizim için yaparlar ve o yaptıkları şeylerden en son bizlerin haberi olur."

İçine sıkıştığım lahzanın ortasında, zamanı donmuş gözyaşlarının oluşturduğu kırılmaz halatlarla sarmış bir savaşçı gibi öylece dikiliyordum ama sırtıma saplanmış binlerce saniye, sırtımdan oluk oluk geleceği akıtıyordu.

"Ablanız ve sizin birer hesap numaranız varsa, ben her ay o hesap numaralarına eşit bir şekilde yatırabilirim parayı."

Başımı yavaşça salladım. "Evet, hesap numaralarımız var ama şu an kullanılabilir durumdalar mı bilmiyorum."

"O sorun değil, halledebiliriz."

"Ama..."

"Aynı zamanda Dilek Hanım'ın vefatı söz konusu olduğu için zarfın içinde yüklü bir miktar mevcut. Bankada da çekebileceğiniz büyük bir miktar var. Bu sizi şaşırtmasın, bir sorun olduğunu düşünmenizi istemem." Derin bir nefes aldı. "Zor olduğunu bildiğimi söylesem de bir anlamı olmayacaktır, Merve Hanım. Şu an elinizde tuttuğunuz zarfın sizin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama en azından o zarfın bir annenin kızları için yapabileceği bir fedakârlık olduğunu lütfen unutmayın. Dilek Hanım ile konuşan bir kadın meslektaşım anlattı, her defasında, *bana bir şey olursa kızlarım direkt maaşa bağlanacak değil mi,* diye sorup duruyormuş." Gözlerini benden uzaklaştırdı. "En başından beri ikinizi düşündü."

"Anladım," diyebildim, söyleyebildiğim tek şey gerçekten buydu. Ağzımın içindeki dişler damaklarıma batıyormuş gibi hissediyordum.

"Dediğim gibi, paranın kalan kısmı bankada. Zarfın içinde bir kart var. Bankaya gidip parayı o kart ile çekebilirsiniz. Tüm parayı tek seferde buraya getirmem mümkün değildi. Eminim o para, uzun süre ablanızı ve sizi idare edecektir. Sonrasında da her ay para hesaplarınıza yatırılacak."

Elimdeki kalın zarfı sıkıp, sessizce başımı salladım. Gürkan Bey, "Karan Bey'e kartımı bıraktım, bir sorun olursa günün hangi saatinde olursa olsun bana karttaki numaradan ulaşabilirsiniz."

"Tamam," dedim yalnızca. Ellerim buz gibiydi, gözlerimi dizlerime indirmiştim.

Gürkan Bey evden ayrıldığında, ben hâlâ aynı yerde, aynı ifadeyle oturuyordum. Karan'ın gölgesi evin duvarlarındaydı. Uzun süre elimdeki zarfı sıkı sıkı tutup sessizce boşluğu izledim.

Derin bir nefes alırken, "Bu işin içinde bir oyun yok, değil mi?" diye sordum, sesim cansız bir şekilde evin zeminine yığılmıştı. Bunu sorduğumda Karan'ın koyu gözlerinin sırtımda dolandığını biliyordum. Sorduğum soru ona nasıl bir şoka sokmuştu bilmiyordum ama dudaklarını aralayıp bana cevap vermemesi, göğsümde büyümeye başlayan endişenin dallarının tüm bedenime uzanmaya başlamasına neden olmuştu. "Bir soru sordum, Karan," dedim ve sustum, sessizliği kendi hislerimle beslemeye başladım.

Yanarak küllere dönüşen kâğıt, içinde öldürdüğü kelimelerin vicdan azabını çekiyormuş gibi sessizliğin arkasına saklanarak dudaklarımızdan dökülecek olan sözcükleri beklemeye başladı. Biz konuşursak, küllenen bedenine yeniden harfleri çizebileceğine inanıyordu.

Annemin hangi haklarından bahsediyordu? Bembeyaz çarşafları balkona gerilmiş iplere seren annemin mandal kutusuna uzanan elini gördüm. Arkasında durduğu beyaz çarşaf onu benden gizliyordu ama eli oradaydı. Çarşafa dokundum, gözlerimi yumdum, çarşafı araladım, gözlerimi açtım. Annem orada yoktu.

"Bana konuyu anlatacak mısınız artık?" diye sordum damağıma yayılmış bir sızıyla adama bakarken. "Neden bizi aradınız?"

Gürkan Bey, ayakucuna koyduğu çantaya uzandı, çantayı sinirlerimi tepeme toplayacak bir ağırlıkla açıp içinden bir zarf çıkardı. Pürdikkat adamı izlediğimi, onun her bir hareketini ağır çekimde izliyormuşum gibi dikkatle seyrettiğimi fark ettiğimde anlamıştım.

"Annen bir şey yaptı," dedi. "Sen ve ablan için."

Hayallerimde annem bazen yirmi altı katlı bir binanın en üst katındaki pencerenin önünde dururdu. Elinde bir bez, donuk gözlerle aşağıyı izleyerek o pencereyi silerdi. Bu kâbuslarıma bile konu olmuş bir görüntüydü. Onun neden orada, o yirmi altı katlı binada, öylece aşağıyı izlerken camı sildiğini anlamazdım. Onun zihnine oturmuş düşüncelerin hepsi aynı yolda birbiriyle karşılaşırdı. İntihar... Bu yüzden bu kâbustan nefret etmeye başlamıştım. Belki de evimiz tek katlı olduğu için annem o düşünceleri bulaşık suyunun içindeki köpüklerden alarak önündeki tencereyi ovalarken geçiriyordu zihninden. Yirmi altı kez kovuyordu o düşünceleri zihninden.

Farkında olmadan dişlerimi sıktım.

Bilseydim, mutfak tezgâhını parçalardım.

"Annen emekli olmak için uğraşıyordu," dedi karşımda duran adam. Yüzünü izlemeye devam ettim. Elinde duran zarfı yavaşça bana doğru uzattı, gözlerim zarfa dokunmasa da adamın elinin her bir hareketini net bir şekilde görebiliyordum sanki. "Her ay belli bir ücret yatırıyordu. Vefat edince... Devlet onu direkt emekli yaptı."

Kenardaki ahşap sandalyeye oturdum. Üzerinde oturduğum ahşap sandalyenin yüzeyinde çiviler ters bir şekilde dimdik duruyordu sanki. Kasılıp kalmıştım. Dişlerimin sanki kırılacakmış gibi gıcırdadığını duyduğumda bunu yaptığımın farkında bile değildim. Adam elindeki bembeyaz zarfı avucuma tutuşturdu.

"Bundan böyle her ay annenizin emekli maaşını alabileceksiniz."

Dilimi damaklarımda gezdirip, "Benim bundan haberim yoktu," diye fısıldadım.

"Anneler böyledir," dedi Gürkan Bey anlayışla. "Bir şeyleri daima bizim için yaparlar ve o yaptıkları şeylerden en son bizlerin haberi olur."

İçine sıkıştığım lahzanın ortasında, zamanı donmuş gözyaşlarının oluşturduğu kırılmaz halatlarla sarmış bir savaşçı gibi öylece dikiliyordum ama sırtıma saplanmış binlerce saniye, sırtımdan oluk oluk geleceği akıtıyordu.

"Ablanız ve sizin birer hesap numaranız varsa, ben her ay o hesap numaralarına eşit bir şekilde yatırabilirim parayı."

Başımı yavaşça salladım. "Evet, hesap numaralarımız var ama şu an kullanılabilir durumdalar mı bilmiyorum."

"O sorun değil, halledebiliriz."

"Ama..."

"Aynı zamanda Dilek Hanım'ın vefatı söz konusu olduğu için zarfın içinde yüklü bir miktar mevcut. Bankada da çekebileceğiniz büyük bir miktar var. Bu sizi şaşırtmasın, bir sorun olduğunu düşünmenizi istemem." Derin bir nefes aldı. "Zor olduğunu bildiğimi söylesem de bir anlamı olmayacaktır, Merve Hanım. Şu an elinizde tuttuğunuz zarfın sizin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama en azından o zarfın bir annenin kızları için yaptığı bir fedakârlık olduğunu lütfen unutmayın. Dilek Hanım ile konuşan bir kadın meslektaşım anlattı, her defasında, *bana bir şey olursa kızlarım direkt maaşa bağlanacak değil mi,* diye sorup duruyormuş." Gözlerini benden uzaklaştırdı. "En başından beri ikinizi düşündü."

"Anladım," diyebildim, söyleyebildiğim tek şey gerçekten buydu. Ağzımın içindeki dişler damaklarıma batıyormuş gibi hissediyordum.

"Dediğim gibi, paranın kalan kısmı bankada. Zarfın içinde bir kart var. Bankaya gidip parayı o kart ile çekebilirsiniz. Tüm parayı tek seferde buraya getirmem mümkün değildi. Eminim o para, uzun süre ablanızı ve sizi idare edecektir. Sonrasında da her ay para hesaplarınıza yatırılacak."

Elimdeki kalın zarfı sıkıp, sessizce başımı salladım. Gürkan Bey, "Karan Bey'e kartımı bıraktım, bir sorun olursa günün hangi saatinde olursa olsun bana karttaki numaradan ulaşabilirsiniz."

"Tamam," dedim yalnızca. Ellerim buz gibiydi, gözlerimi dizlerime indirmiştim.

Gürkan Bey evden ayrıldığında, ben hâlâ aynı yerde, aynı ifadeyle oturuyordum. Karan'ın gölgesi evin duvarlarındaydı. Uzun süre elimdeki zarfı sıkı sıkı tutup sessizce boşluğu izledim.

Derin bir nefes alırken, "Bu işin içinde bir oyun yok, değil mi?" diye sordum, sesim cansız bir şekilde evin zeminine yığılmıştı. Bunu sorduğumda Karan'ın koyu gözlerinin sırtımda dolandığını biliyordum. Sorduğum soru onu nasıl bir şoka sokmuştu bilmiyordum ama dudaklarını aralayıp bana cevap vermemesi, göğsümde büyümeye başlayan endişenin dallarının tüm bedenime uzanmaya başlamasına neden olmuştu. "Bir soru sordum, Karan," dedim ve sustum, sessizliği kendi hislerimle beslemeye başladım.

Yanarak küllere dönüşen kâğıt, içinde öldürdüğü kelimelerin vicdan azabını çekiyormuş gibi sessizliğin arkasına saklanarak dudaklarımızdan dökülecek olan sözcükleri beklemeye başladı. Biz konuşursak, küllenen bedenine yeniden harfleri çizebileceğine inanıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp ona doğru döndüğümde, şimdi gözlerimde saatin karnına saplanmış akrep ve yelkovan vardı. Rakamlar gözlerime çizilen ifadeleri oluşturuyordu ve yelkovan, her seferinde farklı bir rakama dokunarak bakışlarımı esir alan duygu değişimlerini Karan'a zamanı gösteren bir saat gibi sunuyordu.

Yüzündeki ifadeler bir bataklığa saplanmış gibiydi.

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu bir süre sonra.

"Bana hiçbir şey söylemedin," dedim. "Bu yalan söylemenden daha kötü."

Sesimdeki kırgınlık Karan'ı tedirgin etmişe benziyordu, bataklığa saplanmış ifadelerden bir tanesinin hâlâ oraya gömülmediğini, bataklığın içinden ellerini çıkarıp bana kendini göstermeye çalıştığını fark ettim.

"Onu buraya getirdim, sana tüm bunları söylemesini sessizce dinledim, ağzımı bile açmamış olmam sana yalan söylemediğim anlamına mı gelir?" Bana doğru bir adım attı. Konuşmak istemiyordum. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi bu defa daha keskindi ve sesinin dibinde uyuyan duyguların sırtlarına binlerce cam kırığı dikilmişti.

"Bana yalan söylediğini düşünmüyorum," dedim, ağzımdaki tüm dişler kırılıp dilime batmış gibi hissediyordum. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anlamaya çalışıyorsun?"

"Merak ediyorum, anladın mı?" Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Merak ediyorum."

"Neyi?" diye bağırdı bir anda. "İnsanların seni neden düşündüğünü, neden senin için bir şeyler yaptığını mı? Önüne yatırdığın ruhunu tekmelemekten vazgeç artık!" Beni kollarımın kenarlarından tutup sarstığında, ona irileşmiş gözlerle bakıyordum. "Dünyada önemsenmemesi gereken tek insan senmişsin gibi davranmaktan vazgeç!"

"Öyle davranmıyorum," diye fısıldadım, kollarımı sıkıyordu ama canımı yakmak ister gibi değil, uyuduğum uykudan uyanmam için yapıyordu bunu.

"Öyle davranıyorsun! Annen sen yandığında neden Defne'ye sarılmıştı, biliyor musun?" diye bağırınca, ona donuk gözlerle baktım. "Çünkü sen kimsenin sana isteyerek sarılacağına inanmıyorsun!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," diye fısıldadım. İçimde çark gibi çevirdiğim hislerin yüzüme çizmesine izin verdiğim ifadeyi ondan saklamadım. "Canımı yakabileceğini mi düşünüyorsun? Yakamazsın."

"Senin canını yakmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırınca, ona ıssız ifademi koruyarak baktım. Kollarımı daha sıkı kavradı. "İstesem, öyle sözler eder, öyle şeyler yaparım ki, hayatın boyunca atlatamazsın, geçiremezsin sana verdiğim acıyı. İstesem, sadece gözlerinin içine bakarak bile yaparım bunu ben! Ben mi canını yakmaya çalışıyorum? Ben sen yak-

nkara o can sönsün diye üflüyorum!"

"Üfledikçe harlandırıyorsun!" diye bağırdım. Bunu beklemiyordu. Tuusu anlık da olsa gevşedi, gözlerindeki bataklığın içine gömülen ifadeleri şimdi görebiliyordum, uzaktan görünen, küçük küçük parlayan şehrin ışıkları gibi parıldıyordu.

"Bilmiyordum," dedi sadece.

"Bil o zaman," dedim, çenemi dikip ona baktım. "Ben o gün yandığım için değil, annem bana sarılmadığı için gece sessiz sessiz ağladım. Annem bunu duydu, canımın acısından sandı. Ben bunu bir sana söyledim. Bir sanle paylaştım. Neden? Yüzüme vur diye mi? Bana bir tokat atsaydın, yine yanında kalırdım. Şimdi tüm cümlelerimi sana susturup, senden uzaklaşmak istiyorum."

Karan ellerini kollarımdan çekmedi ama artık tutmuyordu, sadece dokunuyordu.

"Kızdırdım seni, öfkelendirdim, belki senin yalan söylediğini düşündüğüm için kardım seni. Ama ben şu ana kadar senin canını önüme döktüğün hiçbir kelimeyi cümlemin ne başına ne sonuna eklemedim, kullanmadım. Sen kendi içinde benim canımı nasıl yakabileceğinin hesabını bile yapmış, sadece gözlerinle bana büyük acılar verebileceğini anlamışsın. Ben bir kere olsun senin canını nasıl yakacağımı düşünmedim, kendi içimde bile sorgulamadım."

Sertçe yutkundu. Gözlerinin içinde parlayan şehrin ışıkları bir bir sönüyor, şehir karanlığa gömülüyordu. Elimdeki zarf, parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Gözlerim hâlâ onun kuzguni siyahı gözlerindeydi.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. Sanırım bu kez haklı olduğunu bildiğimi biliyordu ama kendi kendini nasıl haksız duruma düşürdüğünü de şimdi fark ediyordu. Kollarımı onun ellerinin arasından kurtarıp, yanından sıyrılıp geçtim.

Birkaç adım attığımda, "Gidiyor musun?" diye sorduğunu duydum, sesi çok kısıktı, sesi ilk kez bu kadar kısıktı.

Söylenebilecek, onun canını yakabilecek binlerce kelime vardı; diğer Nerve hepsini bir bir kulağıma fısıldayıp bu hissin öcünü ondan almam gerektiği konusunda bana baskı uyguluyordu ama ben yine de, "Hayır," dedim kısık bir sesle. "Sadece uzaklaşıyorum."

"Tamam, on adım uzaklaştın," demesini beklemiyordum. "Dur şimdi orada."

İçime salgın bir hastalık gibi yerleşen kırgınlığa rağmen hafifçe gülümsedim. "On adım uzaklaşmadım," dedim. Attığım üç adımın üstüne yedi adım daha ekleyip dudaklarımı birbirine bastırarak bekledim. Bir süre sonra, "On oldu şu an," diye fısıldadım.

"Tamam," derken yutkunmuştu. "Dur orada."

Omuzlarım düştü. Onun da omuzlarının düştüğünü biliyordum ama gülümsüyordum da. Aynı evin içinde kanlı bıçaklı bile olsak, ancak bu kadar uzaklaşabiliyorduk biz birbirimizden. Kafamın içinde yaralarla öylece orada durdum. Bir süre sadece bekledik.

"Geçti mi öfken?" diye sordu bana, sırtımız birbirine dönüktü.

"Öfkeli değilim ki," dedim.

"Sinirli misin o zaman?"

"Sinirli de değilim," diye mırıldandım.

"Daha ne kadar uzak kalacağız?" diye sordu, yutkunup gözlerimi zemine indirdim. Yüzünü bana çevirdiğini fark etmiştim ama ban kafamı çevirip ona bakamıyordum. "Altı dakikadır böyleyiz."

"Karan," diye mırıldandım buruk bir sesle. "Asla normal insanlar gibi olamayacağız, değil mi?"

"Asla," dedi. Bana doğru yürüdüğünü hissettim, sessizce olduğum yerde dikiliyordum. Çenesini başımın üstüne koydu, sırtım onun göğsüne yaslanmıştı. Kırgınlıkla tebessüm ettim. "Ben buna izin vermem," diye fısıldadı. Yutkundum.

"Benim sana kırgınlığım da kızgınlığım da altı dakikayı geçmez," dedi, çenesini saçlarımın arasına soktu. "Senin de sürmesin."

Akşama doğru, Karan'a olan kırgınlığımı bir sandığın içine kapatmış, sandığı sıkıca kilitlemiş ve anahtarını da göğsümdeki boşluğa koyarak kaldığım yerden devam etmeye çalışmıştım. Defne'ye bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Yüksek ihtimalle avukat aramızdan birine ulaştığından diğerine ulaşma gereği duymayacaktı.

Duştan çıktıktan sonra fondötenin ince bir tabaka halinde renk verdiği yüzümü biraz daha canlandırmak için gül kurusu tonlarında bir ruj sürmüştüm. Kirpiklerim zaten yoğundu, rimelin ağırlığını kirpiklerimin üzerinde taşımak istemiyordum. Saçlarım kendiliğinden kurumuştu, bu yüzden düz olmalarına rağmen uçları lüle lüle görünüyordu. Onları tarak yardımıyla şekillendirdim ve ısınan havaya güvenmediğim için beyaz, boğazlı ama ince bir badiyi üzerime geçirdim. Badinin üstüne giydiğim deri ceketi, siyah kot pantolonum ve siyah spor ayakkabılarım ile tamamlamıştım. Omzuma astığım küçük çantanın içine bugün bana verilen zarftaki yüklü miktar paradan birazını koymuştum. Bu paranın bir kısmını Defne'ye verip durumu ona özetleyecektim ve sonrasında da ne yapmamız gerektiğini konuşup, parayı ona göre değerlendirecektik. Yani en azından benim planlarım bu yöndeydi.

Karan, ben daha duştayken hazırlanıp salona indiği için direkt evden çıkacağımızı biliyordum. Arkadaşlarımızla buluşacağımız kafenin adını daha önce hiç duymamıştım, büyük ihtimalle yeni açılan kafelerden biriydi. Bir süredir Fethiye'ye ait bir yabancı gibi hissediyordum kendimi. İçerideyi-

...im ama yerim dışarıdaydı, o toprakların mahsulüydüm ama damarımda başka bir şehrin kanını taşıyordum.

Saatin gürültülü hareketleri evin içinde yükselen bir yabancısının sesi gibiydi. Merdivenleri ağır adımlarla inerken saat de benim adımlarımı taklip ederek ilerliyordu. Son basamağa geldiğimde Karan'ın cam duvarın önünde bir eli cebinde telefonla konuştuğunu gördüm. Altına lacivert bir kot pantolon giymişti, üzerinde de siyah, spor görünen bir gömlek vardı ve tenimden yayılan pahalı parfüm kokusunu alabiliyordum.

Bazen kokusunu sadece bana saklamak istediği için o pahalı kokuyu sıkıp, insanları kandırdığını düşünürdüm.

İçimi aydınlığa değil de daha da karanlığa gitmem için deşip duran bir kırgınlık taşıyor olsam da bu kırgınlığın bir veba mikrobu gibi içimde dolaşıp, ruhumu yavaş yavaş hasta etmeye başladığını ona belli etmek istemiyordum.

"Bir kez daha böyle bir yanlış yaparsa, onun cezasını sizin vermenizi beklemem, ben veririm," dedi, kalın sesinin altında uyuyan tehdidin yarattığı soğuğu tenimin içine gömülmüş damarların içinde ilerleyen sıcak kanda hissettim. Kimden bahsediyordu? "Bana zararı dokunduğunu düşünüyor, buna inanıyor, buna kendini inandırmak zorunda çünkü buna muhtaç," dedi bir süre sonra. Ellerini saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. "Ataklarını sürdüreceğini biliyorum. Şu an yaşanan ıssızlığın arkasından yine akıncı rüzgârlar estirebileceğini düşünüyor. Bu kez buna izin vermem. Onun küçük gösterisini onun sonu yaparım."

Arda, diye düşündüm içimden. Bahsi geçen isim kesinlikle Arda'ydı. Bu isim, bir zehir gibi içimde ilerleyerek dokunduğu her yerin öfkeyle parlamaya başlamasına neden oldu. Bu dünya üzerinde nefretimi kazanan tek insandı Arda. Onun yeşil gözleri sanki karşımda duruyormuş gibi yüzümü öksüntüyle buruşturdum.

"Ben elimdeki tüm imkânları kendimi durdurmak için kullandım," dedi Karan sertçe. "Arda'yı değil. Eğer onu durdurmak için kullanmış olsaydım, durum çok daha farklı olurdu, bunu siz benden daha iyi biliyorsunuz. Benim kim olduğumu siz çok iyi biliyorsunuz."

Neler oluyordu? Arda'dan bir atak yoktu, bunu kavramıştım ama Karan, Arda'dan bir atak mı bekliyordu? Öyle konuşuyordu. Arda'nın bir şeyler yapacağını seziyor gibiydi ve önceden bunun önlemini alıyordu. Kimle konuşuyordu? İçimi kemiren merak duygusuyla son basamağı da inip sanda ilerlemeye başladım. Benim varlığımı hissetti ama konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Dedemin ölümü bir şeyi değiştirmedi," dedi, dudaklarından dökülen bu cümlenin içinde gerçeğin esamesini bile barındırmadığını biliyordum. Ne daha zayıfım ne de daha öfkeli. Olması gereken o adam olmaya kaldı-

ğım yerden devam ediyorum ve ben hiçbir zaman dedem kadar merhametli, dedem kadar beyefendi olmadım. Yeri geldiğinde nasıl bir insana dönüşebildiğimi, nelere başvurabileceğimi eminim ki biliyorsunuz."

Hole doğru çıktım, arkamdan geleceğini biliyordum. Karan'ın ayakkabılarının altında ezilen zeminin sesini dinlerken kapının önüne gelmiştim.

"Yerinizde olsam, Arda'yı benden değil, kendisinden korurdum." Burnundan sert bir nefes verince kafamı çevirip ona baktım. Eliyle kapıyı açmam konusunda küçük bir işaret verdi, sessizce kapıyı açtım ve karanlık önümüze ölmüş bir gelinin açılmamış bohçası gibi serildi.

Bahçeye çıktım. Karan arkamdan ilerliyordu. Şimdi ne söylediğini duyamıyordum.

"İyi akşamlar," dediğini duyar gibi oldum, sonrasında da telefonu kapattı ve cipe bindik.

Baharın dokunduğu sokaklar, eski görüntülerinin hafızamda edindiği yeri bile daha renkli kılmıştı. Emniyet kemerinin tokasıyla oynarken önümüzde akıp giden yolu izliyordum. İçinden geçtiğimiz caddedeki araçlardan yükselen ışıklar, mahşer yerindeymişiz gibi hissetmeme neden olmuştu. Yol boyunca konuşmadık. Bendeki sessizliğin farkındaydı, üzerime gelmemesi gerektiğini düşünüyor olacak ki, bu sessizliği kırmak için herhangi bir atakta bulunmuyordu.

Araç şehir merkezine geldiğinde, gözlerimi kışın hep karanlığa gömülmüş olan vitrinlerin parlayan yüzeylerinde gezdiriyordum. "Defne'ye ne diyeceksin?" diye sordu, sesinin kalıbında mesafe vardı ama bu mesafeyi var eden biraz da bendim.

"Durumu olduğu gibi anlatacağım," dedim sadece, vitrinlere bakmaya devam ediyordum.

Bir şey söylemedi. Yolun geri kalanını aynı sessizliğin içine dikilmiş iki farklı boyuttaki mum gibi devam ettik. Önce sönenin ben olacağımı düşünüyordum ama o, ben söndüğümde bile beni aydınlatmaya devam edecekti.

Cip, barlar sokağının girişinde durdu. Emniyet kemerimi çözdüm ve aracın kapısını açıp kendimi hâlâ soğuk olan sokağın kollarına bıraktım. Karan arkamdan indiğinde, şimdi barlar sokağının dar arasında ilerliyordum. Altında yürüdüğüm yolun üstüne çekilmiş kalın iplerin etrafından ışıklar geçiyor, ipleri içlerinde saklıyordu ve hemen başımın üstünü sahte bir gökyüzüne benzeyen küçük ampuller süslüyordu. Biraz ileride bu çıplak ampullerin yerini çömleklerin içini doldurmuş ampuller alıyordu. Gözlerimi çömleklerde gezdirdim, etraflarına delikler açılmış her bir çömleğin içinden turuncu bir ışık sızıyor, bu ışık çömleğin rengine zincir gibi dolanarak kiremit rengini alıyordu. Hepsi tepemizde duran renkli bulutlar gibiydi.

Lokum ve baharat dükkânlarının önünden geçtik. Arkamda beni daima izleyecek olan bir gemi mürettebatı gibi ilerliyordu. "Burası," diyerek

beni durdurdu. Kafamı bahsettiği yere doğru çevirdim. Barlardan oldukça uzak bir noktaya kurulmuş kafenin duvarlarını sarmaşık gibi saran kızıl ışıklar, bileği dolduran damarlar gibi ilerleyerek kafenin kapısına kadar devam ediyordu. İçeriden hafif, ritmiyle insanı dinlendiren yabancı bir parça çalıyordu; akustikti.

Bu sokakta Karan'a ait bir mekân olduğunu biliyordum ve neden orayı değil de burayı tercih ettiğimizi şimdi daha iyi anlamıştım. Hem klas hem de huzurlu bir ortama sahipti burası.

Kapıda duran kel, kafasında bile dövmeler olan genç, temiz giyimli karşılama çalışanına baktım. Genelde kapıya alımlı hostes kızları koyup içeri müşteri çekmeye çalışırlardı ama burası öyle bir çaba içine girmemişe benziyordu. Genç adam bizi nazikçe içeri buyur ettikten sonra kapıdaki işine kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Kafenin duvarları simsiyahtı, sadece bir duvar kristaldendi. Duvarlara koyulmuş ahşap raflarda bir sürü eski, sayfalarının sapsarı saman kâğıdından olduğuna emin olduğum romanlar ve duvarlara çok uğraşılmadan, dağınık ama göz alıcı şekilde yerleştirilmiş tablolar vardı. Alçak, yuvarlak ve demirden olduğunu düşündüğüm, eski bir zamanın içinden fırlamış gibi duran masaların arasında ilerliyorduk. Tepemizde yanan ışığın rengi turuncumtırak bir renkteydi. İçeride akustik bir şekilde tıngırdayan gitarın sesini, genç kadının aksanlı sesi takip ediyordu.

İleride daha geniş yuvarlak, siyah masalar vardı. Defne'nin orada, o masalardan birinde oturduğunu fark ettiğimde adımlarımı güçlü bir şekilde o yöne doğru basmaya başladım. Ablamın ışıklar altındaki açık renk saçları, şimdi içine hapsettiği ışık ile aynı renk görünüyordu. Defne'nin dişlerini göstererek gülümsediğini, önünde duran içeceğin içindeki pipeti parmağıyla hafifçe döndürdüğünü gördüm. Daha sonra odağıma Defne'nin yanında oturan Billur girdi.

Billur beni fark edince, "Asi!" diye seslendi ama içerideki müzik, onun sesini kırarak duyulmaz hale getirdi. Ablamın gözleri bana doğru döndü. Gülümsemesi yüzüne avucun içinde sımsıkı tutulurken bir anda bırakılmış biber taneleri gibi dökülerek yayıldı. Sergen'in bana doğru döndüğünü gördüm, devamında Bedirhan'ın da gözleri beni odağına almak için harekete geçmişti.

Ablamın yanındaki boşluğa oturdum, bana doğru dönüp beni kollarının arasına aldı ve sıkmadan hafifçe sarıldı. Hafifçe tebessüm ettikten hemen sonra gözlerimi masadakilere çevirdim. Karan da Bedirhan'ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu.

"Sınavzede de gelmiş," dedi Bedirhan, sesi neşeliydi. Gözlerini yüzümde gezdirip beni uzun uzun inceledi. "Nerede giriyorsun sınava?"

Yüzümü buruşturup hoşnutsuz bir ses çıkardım. "Geldiğim gibi bismil-

lah bir dur ya," diye söylendim. "Neden hatırlatıyorsun?"

"Ben hatırlatmasam eğitim sistemi hatırlatır," dedi, sonra sinir bozucu bir şekilde güldü. "Ay bir saniye, sistem demişim, Türkiye'de olmayan bir şeydi o değil mi? Pardon..."

"Boş ver şimdi sen şunu," dedi Billur, Bedirhan yüzünü buruşturup ona dilini çıkardı. "Sahiden, nerede gireceksin sınava?"

"Eski ilkokulumda," diye mırıldandım.

Defne, "Atatürk İlköğretim Okulu?" diye sorunca, başımı salladım. "Tüh ya! Beni ta Günlükbaşı'na atmışlar. Sabahın köründe sınava girecek olmam yetmiyormuş gibi bir de yollara düşeceğim."

"Çok uzak değil," dedim kuru bir sesle.

"Ama seninki kadar yakın da değil," diye dudak büzdü.

"Çocukluk etme," dedim gülümseyerek. "Otobüsle on beş dakika falan sürüyor."

"Günlükbaşı hattına bağlı otobüsleri sevmediğimi çok iyi biliyorsun..." Yüzünü buruşturdu. "Orada yaşayan bazı erkeklerin davranışları çok ürkütücü."

"Seni ben götürürüm," diye araya girdi Sergen. Defne, şimdi Sergen'e bakıyordu. Bedirhan kaşlarını kaldırıp yavaşça güldü ve dirseğini kırarak Sergen'in omzuna koydu. "Beni de sabah işe bırakır mısın, iyi aile robotu Babür?" diye sordu.

"Uğraşma çocukla, Bedirhan," dedi Karan, sesi uyarıcı bir tonda yükselmişti.

Sergen, omzunu hafifçe silkip, Bedirhan'ın kolunu düşürdü. "Eline koluna sahip çık," dedi ifadesiz bir sesle. "Fazla oynuyor."

'Ne yaparsın?" Bedirhan kaşlarını alayla kaldırınca gözlerimi devirdim, yine başlıyorlardı... "Kırar mısın?"

"Koparırım," dedi Sergen sabit bir sesle.

Şimdi ortada bir muhabbet dönüyordu ama ben muhabbete katılım gösteremiyordum. Karan'ın bakışlarının ağırlığını yüzümde hissettim, yine de ona bakmadım. Kafamın içine kara bulutlar çökmüştü sanki. Düşüncelerim, zihnimin içinde nereye gideceğini bilmeyen turist topluluğu gibiydiler.

Annemin benim için bir şeyler yapmış olduğunu bilmek kalbimi bir ekmek fırınının içinde, ekmek küreğinin üzerinde itmek gibiydi.

Bir de ensemde ılık nefesini tenime bırakan bir kırgınlık vardı.

"Peki şaka bir yana, sınav için heyecanlı mısın?" diye sordu Bedirhan. Sorunun bana yöneltildiğini bildiğim için kafamı kaldırıp arkadaşıma baktım. Yeni tıraş olmuş, sakallarını şekillendirmişti ve yüzünde her zamanki gibi o muhteşem ifade vardı. Uzun süre onu izledim.

"Sayılır," diye mırıldandım sonunda söze girdiğimde.

"Ablan cayır cayır çalışıyor vallahi, maşallah kız sana, cinli Defne." Be-

Karan gülerek bana baktı. "Sen de çalışıyorsundur umarım."

"Evet." Başımı salladım. Karan'ın koyu bakışları hâlâ bendeydi, bunu hissediyordum. Mekândaki solgun renkteki ışıklandırma ruhumu kendiriyordu. Sanırım ışıklardan gerçekten etkileniyordum. Arka fonda da ışığa benzer bir dingin bir parça çalıyordu. Artık o kadının sesi yoktu. Kadehlerin birbirine vurma sesini dinledim, insanlar şaraplarını yudumlarken keyifli konuşuyorlardı.

Bedirhan gülümsedi. "Bu yıl mezun da oluyorsun. Mezuniyetinde ne yapmeyi düşünüyorsun?"

Benim aksime hayat dolu olan arkadaşıma bomboş gözlerle baktım. Mezuniyet mi? Bunu hiç düşünmemiştim. İçimde gram heves olduğunu da söyleyemezdim. Canım o kadar hiçbir şey istemiyordu ki, bu kadar olurdu. Zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Mezuniyet partisine katılmayacağım," dedim kuru bir sesle. Defne'nin bakışları da artık üzerimdeydi. Belki karşı çıkmak istiyordu, belki de artık benim böyle bir insan olduğumu kabullenmişti. Bilmiyordum.

Bedirhan'ın her daim canlı bakan gözlerinin dehşetle aralandığını gördüm. "Ne demek mezuniyete katılmamak ya?" diye sordu, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir hali vardı. "Saçmalama."

"Saçmalamıyorum." İçimdeki zehir anında ruhumdaki boşluklara sızarak düşüncelerimin akış yönünü değiştirmeye başlamıştı. "Böyle şeyler bana göre değil. Diplomamı almam benim için yeterli olacaktır. Partilemeye niyetim yok."

"Lise mezuniyetinden bahsediyoruz." Bedirhan bana kaşlarının ortasında oluşan ret dolu bir çukurla bakıyordu. "Güzel anıların içeri girmesine izin vermezsen, kötü anılar seni onlara ait olarak görmeye başlar."

"Onun üzerine gidiyorsun." Billur bu kelimeleri sarf ederken Bedirhan'ın koluna dokunuyordu. "Henüz mezuniyetine çok var, o zamana kadar fikrini değiştirebilir. Duyduğum kadarıyla mezuniyeti eylül ayında olacakmış. Onu sıkma."

"Ben sadece iyi vakit geçirmesini istiyorum," dedi Bedirhan, gözleri Billur'un ona dokunan elindeydi. "Tamam," diyerek kabullendi istemeye istemeye. "Karışmıyorum o zaman. Ama neden eylül? Biraz geç olmuyor mu?"

"Çok fazla mezun olan sınıf var, biz genelde baloları hep aynı otelde yapıyoruz," dedi Defne. "Bu yüzden Mervelerin sınıfı yaz biterken yapacakmış."

Ben de bunu şimdi ablamdan öğreniyordum. Sessiz kaldım. Önümde az evvel konan meyve suyu bardağına indirdim gözlerimi. Avuçlarımın içi çok sık terliyordu, parmaklarımı kotumun kumaşına sürterek kurulamaya çalıştım.

Sanki bir trenin içinde öylece duruyordum ve tren, ağaçların çevreledi-

ğı dar bir yolda ilerlerken kar taneleri usul usul trenin üzerine dökülmeye başlıyordu. Tam o esnada trenin açık kapısından aşağı sarkıyordum, kar taneleri saçlarıma takılıyor; ölüm, zamanı şişlere geçirilmiş bir yün gibi örmeye başlıyordu. Gözlerimi yumuyordum, cennetteki çocuk parkında oynayan altı yaşlarındaki Merve'yi görüyordum; annesi hemen yanında dikiliyordu. Gözlerimi açıyordum, trenin arkasında bıraktığı her bir ağacın dalında farklı yaşlarımın asılmış halde sallanan cesetlerini görüyordum; her birinin başında babam ağlıyordu.

Karan'ın koluma dokunmasıyla takvim yaprağının düşmeden hemen önce gösterdiği en son günün içinde buldum kendimi. Masada kimse oturmuyordu, sadece Karan ve ben vardık; önümde duran meyve suyu hiç içilmemişti.

Karan, avuçlarında kana bulanmış karlarla ileride beni bekliyordu.

İlgiden bir pençe oluşturan siyah gözlerini çehremi saran avın tenine geçirmiş gibi bakıyordu bana. "Dalgınsın," dedi, parmakları etime gömülmüş bir ölü gibiydi.

"Sanırım," diye mırıldandım yorgun bir sesle. Bizimkiler nereye gitmişti? Ne zamandan beri zamanın içinden çıkıp, dışındaki ateş çemberinin etrafında koşmaya başlamıştım? "Bizimkiler nerede?"

Karan kaşlarını çatarken, "Defne ve Billur lavaboya gitti. Sergen de Bedirhan'la birlikte dışarı çıktı," dedi.

Tüm bunlar olurken ben yalnızca düşünüyor muydum yani?

Sessizce ama şaşkın gözlerle öylece Karan'a bakakaldım. Bazen düşünmek, insanın kendine yapabileceği en büyük kötülüktü. Bir insanın kendi kendine yaptığı hataları unutturması, kendi kendine yaptığı hataları durmadan kendine hatırlatmasından daha kötü bir eylemdi. Ben kendime ne durmadan hatırlatıyordum ne de kendime bu hataları unutturuyordum; kendi kendimin Araf'ıydım.

Karan büyük elini tenimden uzaklaştırdı, birkaç saniye sadece nabzımı ölçmek ister gibi yüzüme baktı. Ardından elini yanağıma örttü, gözlerimin kapanmasına yol açan bu hareketinin bana verdiği büyük bir parça sakinlik olmuştu. Yine de ona karşı içimde dindiremediğim bir geri çekilme isteği vardı. Bu isteği onun kırdığı kalbime borçluydum sanırım.

"Fethiye'ye geri döndüğümüz için mi böylesin, kız çocuğu?" diye sordu. "Yoksa bugün yaşananlardan dolayı mı?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Sanırım bazı şeyleri kabullendim ve kabullendiğini anlamak, kabullenmekten çok daha zormuş."

Çalan hafif müziğin ritmi gitgide artan ama ruhu sızlatan cinstendi.

"Neyi kabullendin?"

"Annemin öldüğünü," dedim bu kez tek bir an olsun takılmadan. Kendi cümlelerime takılıp düşen bir insandım, benim için öyle zordu ki bunu bu kadar net bir şekilde ifade edebilmek.

"Başka?"

"Babamı bıçakladığımı," diye fısıldadım, sesim ilk kez güçsüz değildi artık. Yine de bir sırrı ona veriyormuşum gibi sessizce kurmuştum bu iki kelimelik cümleyi. Bana bakışlarının yoğunlaştığını hissettim.

Karan sertçe yutkundu, bana cennetteki ağaçtan çalınan elmayı hatırlatan ademelması, boğazında günahın düğümlerini atan bir gemici gibi notasını denize kırarak ilerledi.

"Başka?" dedi ama bunu sorarken en çok da sorduğu bu soruya yenilmiş gibiydi.

"Sana kırıldığımı," dedim dürüstçe.

Gözlerinde saklayamadığı bir pişmanlık yüzüme tokat gibi çarpmıştı. "Peki başka?" diye sordu bana, ona kırgın olmam konusunda başka bir soru sormayacak, yorum yapmayacaktı sanırım.

"Büyüdüğümü."

Burnundan içeri çektiği nefes, göğsünü tıpkı ağzı barut dolu bir namlu gibi şişirip bana doğrulttu.

"Benim için asla büyümeyeceksin, biliyorsun değil mi?"

Başımı yavaşça salladım. "Evet, bunu da kabullendim." Onun gözlerinin içine baktım. "Senin gözünde asla büyümeyeceğim."

Onun gözünde asla büyümeyeceğimi biliyordum. Develer tellal olacaktı, evvel zaman kalbur samana küsecekti, masallar küçük çocukların kahramanları olmaya devam edecekti ve ben asla büyümeyecektim.

"Mezuniyet konusunda ciddi miydin?" diye sordu gözlerimin içine bakmaya devam ederken. Karan'ın arkasında duran kristal duvarı izlerken bir an Karan ile karşılaşmadan önceki hayatımın içinde nefes alıyormuşum gibi hissettim. Kurumuş, dökülmek üzere olan bir yara kabuğu gibi bakan gözlerimi yavaşça, telaşsız onun gözlerine indirdim.

"Evet."

Karan'ın gözünün altındaki dikiş izi, solgun turuncu ışığın altında daha da esrarengiz bir imaj çiziyordu. Yanağımı okşayıp elini geri çekti, büyük elini masanın üzerine koydu ve uzun parmaklarını birbirine kenetleyerek tek eliyle bir kalpten daha büyük duran bir yumruk oluşturdu.

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum."

"Seni tanıyorum," dedi aniden. "İstemediğinden değil, yorgunsun sadece. Aslında istiyorsun."

Sessiz kaldım.

"İçten içe de olsa böyle şeylere değer verdiğini, anlam kattığını biliyorum. Mesela doğum gününün bir partiyle kutlanmasını istemezsin ama kutlanmasını istersin. Mezuniyet de böyle. Gitmek istemediğini savunuyorsun ama o gecenin güzel bir anı olarak hafızandaki yerini almasını istiyorsun."

Tam bir şeyler diyeceğim sırada Billur ve Defne'nin masaların arasında bize doğru ilerlediklerini gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı o ikisine sabitledim. Benim aksime Karan inatla bana bakıyordu. Bildiği şeylerin cevabı aynı onun kurduğu cümlelerden oluşuyor bile olsa, bu cevabı benden duymak istiyordu.

Billur yerine otururken, "Galiba Buzlar Kraliçesi'ni özledim," dedi dudaklarını büzerek.

Defne gülümsedi, ardından yavaşça Karan ile aramdaki yerine oturup gözlerini gözlerime çiviledi. Zihnimdeki düşünceler bir balon gibi şişmeye devam ediyordu.

"Abla," dedim ciddi bir şekilde. "Benimle dışarı gelir misin?"

Defne başta anlam veremedi, öylece baktı bana. Sonunda başını sallayarak, "Olur," dedi. Birlikte masadan ayrılmak için ayaklandığımız sırada Karan ve Billur'un gözleri ikimizin üzerindeydi. Onlara bir şey söylemeden masaların arasından ilerleyerek dışarı çıktık.

Gecenin sokağa örttüğü karanlık örtü, gökyüzünde yanan yıldızların kundağı gibiydi; yıldızlar kundağa dökülüyor, ışıkları parçalanarak kaldırımlara ninniler mırıldanıyordu.

Ablam, dışarıda, mekânın önündeki demir korkuluğa koyduğu ellerine bakıyordu şu an. Sessizliğe yatırdığımız saniyeler, dakikaların ayaklarına düşerek zamanı oluşturuyordu.

"Ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu ablam sonunda konuştuğunda.

Sırtımı sokağa döndüm ve korkuluğa yasladım. Mekânın içinde yanan ışığı izlemeye başladım. İçeride çalan müziğin sesi dışarıdan çok net duyuluyordu. Karman çorman olmuş, kafamın içinde bir yumak oluşturmuş düşünceleri düzgün bir sıraya sokmak için kendime zaman tanımaya çalıştım.

"Bugün annemin emekli parasını aldım," dedim kuru bir sesle. Bir rüzgâr esti, rüzgâr içinde ablamın şaşkınlığından doğan uğultu sesini taşıyordu.

"Ne?"

"Annem emekli olabilmek için para ödüyormuş. Ben de bugün öğrendim. Öldükten sonra ödemeyi tamamlamasına gerek kalmadan emekliye ayırmışlar onu. Kızları olarak parayı bize ödeyeceklermiş." Yutkundum. "Bugün elime yüklü miktarda para geçti."

Defne uzun süre, hiçbir şey söyleyemeden, yüzünün arazisine herhangi bir ifade dokundurmadan öylece yüzüme baktı. Ağlamasını, yıkılmasını, bana sarılıp bir şeyler söylemesini bekledim ama beni şaşırttı ve hiçbirini yapmadı.

Sonunda dudaklarını belirsizlikle araladığında, kelimeler dilinde şu tek kelimelik cümleyi inşa etmişti: "Anladım."

Ablama baktım. O kadına. Defne'ye.

Artık bu kadın, o yanan ormanın kenarında akan dere gibiydi. Alevler onu yandıramıyordu. O kadar sönmüştü, külleri derenin dalgalanan suyunun içinde yüzüyordu. O ateşi istese bile artık ateş ondan çekiniyordu.

Kelimeler, aramızda yanmaya çalışan mum alevleri gibiydi; hislerimizin rüzgârı, alevlerin bir türlü harlanmasına izin vermiyordu. Sanki her an o alev sönecek, kelimeler dilimize zincirlenecekti. Bana bir şeyler sormayacağını onun benim gözlerimden çok daha açık renkte olan gözlerinin içine bakarken anlamıştım. Bu konuyu burada kapatmak istiyordu. Sorguyu kalbinde taşıyor olsa bile bundan beni bihaber bırakmak istiyordu.

"Bir şeyler söylemeyeceksin," diye fısıldadım, sesim kelimelerin değil de ruhun içinde barındırdığı duyguların esiriydi.

"Kelimeler senin her zaman hazinendi," dedi, sesi düşüncelerinin içinden çıkıp gelmiş yaralı bir savaşçıya benziyordu. "Sen hazinelerini hep içine gömdün, kimseye yerini göstermedin, kimseye parlaklığından ve değerinden bahsetmedin." Ellerine indirdiği gözlerini takip ettim. Benim ellerimden daha küçük elleri vardı, turuncu oje sürdüğü tırnaklarını birbirine sürttü. "Çünkü bazen hazineler, ruhunun yerini saklayan haritalar gibidir. Bazen hazinelerini saklamalısın ki, kimse haritanı ele geçiremesin, bulmasını istemediğin hiçbir yanını bulup seni izin vermediğin sürece göremesin."

Kelimeleri, kendi ve ruhu arasına uzanmış bir halat gibi düşünüyordu. Kelimeler, onu ruhuna bağlıyordu. Kelimeler, ruhunu ona bağlıyordu. Benim ruhumun beline bağlanmış o halatı oluşturan kelimelerin hepsi acıyı var eden cümleleri anlatmak için yan yana geliyorlardı; bu yüzden benim kelimelerim hazinelerim değil, acılarımdı ama bazen en büyük hazineler belki de çektiğimiz acılardı.

İnsan içinde taşıdığı acı kadar vardı.

"Bir gün bana benzeyeceğin günün gelmesinden ölesiye korktum hep," dediğimde, gözleri yüzümün her bir zerresinde dolaşarak benden hazinelerimi almaya çalışıyordu. "Belki bana abla olduğunu hissedemedin ama ben yaşanan her şeye rağmen, sen omzumda ağlarken bile senin benim ablam olduğunu hissederdim. Bana benzememeni dilerdim, çünkü benim için ben olmak korkunç bir şeydi."

Kaşlarında oluşan dalgalanmayla, "Sana mı benziyorum artık?" diye sordu, sesi şaşkınlığını ele veriyordu.

"Hayır, hâlâ kendine benziyorsun ama şimdi aynaya baktığında gördüğün yansımanın sadece kendin olmadığını biliyorum." Bana aklı karışmış gibi bakıyordu. "Artık aynaya baktığında, yanında benim de olduğumu görüyorsun. Artık ağlamak istediğin zaman bile önce benim gözlerimi kontrol ediyorsun."

Sertçe yutkunduğunu duydum. "Belki de," dedi kısaca.

"Beni hazinelerinin merkezine koymana gerek yok, abla," dedim şefkatli gözlerle ona bakarak. "Bana hazinelerinin arasında yer versen yeter."

Etraftan geçen yabancıların bedenleri cansız duran binalarmış, depremde sallandıkları için hareket ediyormuş gibi göründüklerini düşündüm. Bu görüntünün bir benzeri de Defne'nin gözlerinde belirmiş olacak ki, deprem anında yıkılmaya başlayan binaların arasında bana doğru ilerledi, beni kollarının arasına çekti ve bana sıkıca sarıldı. Her zaman buz gibi olan kollarım, şimdi ateşler içinde yanan ağacın dalları gibi yanıyordu. Yanan kollarımı ablamın bedenine sarıp, bana verdiği duyguların aynılarını ona vermeye çalıştım.

"Artık hayatımızı düzene sokmamız gerek," diye fısıldadı bana sarılmaya devam ederken. "Bu şekilde devam edemeyiz. Hayatımızı bu şekilde sürdüremeyiz."

"Nasıl yani?" diye sordum, yüzüm saçlarının arasındaydı; durgun bakışlarım etrafımızda devrilen binalardaydı; her bina farklı renkti ve her binanın içinde farklı hikâyesi olan ailelerin mezarlıkları vardı.

"Sınava girdikten sonra ev tutarız, üniversite için aynı şehirleri yazarız, ne bileyim... Hem bir gelirimiz de var artık. Çalışırız da." Kollarını bedenimden ayırmadı, olduğu yere kökünü salan ağaç gibi birbirimize, bedenlerimize bağlı olan dallarımızı sarmıştık. "Bedirhan çok iyi biri ama ne zamana kadar onunla kalabilirim ki, Merve? Kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Hem Billur da bizle gelir."

Haklıydı. Bugün bir şeyler üzerime yıkılmadan önce düşündüklerimi diline dolayıp, bana kendi fikrimi sunuyordu ama bunun farkında bile olmadığına adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

Söylediklerini cevapsız bırakmama aldırış etmedi. Sanırım benim de onun gibi düşündüğümü bilmenin rahatlığındandı bu. Tekrar mekâna döndüğümüzde konu hakkında konuşmadık. Masadaki kimse bizi sorgulamadı.

Masada oturmuş, bomboş gözlerle çevremi incelerken, içeri giren bir bedenin sahibini tanıdığımı fark ettim. Onu uzun zamandır görmüyordum, en son annemi kaybettiğimde ondan aldığım mesajı hatırlıyordum. Bu kişi Damla'ydı. Sarı montunun fermuarını aşağı doğru indirirken gözleri kafenin duvarlarında dolaştı ve sonra ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Beni gördüğünde başta duraksasa da sonra hiçbir şey olmamış gibi yanındaki arkadaşıyla masalardan birine doğru ilerledi.

"Şu kız senin burnunu kırdığın kız değil mi?" diye sordu Defne kulağıma eğilerek. Damla burnunu kırmamı bahane ederek burun estetiği olmuştu, burnu yüzünü bambaşka bir insanın yüzüne çevirmiş olsa da bakışları hâlâ aynıydı. "Damla, değil mi?" diye sordu bu kez.

"Evet," dedim sadece.

"Kavga etmezsiniz, değil mi?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Hayır. Onunla problemim yok."

"Nasıl yani?" Defne bana karman çorman olmuş bir ifadeyle baktı. "İstese seni okuldan attırabilirdi."

"Attırmak eminim isterdi," dedim ama yapamazdı, Karan buna izin vermezdi. Bu çok çirkin bir gerçek olsa da Karan beni haksızken bile koruyordu. "İmkânı olsa eminim attırırdı."

Defne'nin gözleri Karan'a çevrildi. Karan sessizce önünde duran kahvesini yudumluyordu, Damla'yı görmemişti bile. Tekrar bana yaklaşıp, "Karan olmasaydı kesin tasdiknameni eline vermişlerdi," dedi açıkça. "Çok hırçınsın."

"Şu an hırçınlık yaptığım yok," diye savundum kendimi.

"Damla yaşananlar için çok üzülmüş," dedi ablam kısık bir sesle. "Bana da senin arkadaşın Büşra anlatmıştı. Sana kötü davrandığı için kendisini bile suçlamış."

Attığı mesajı hatırlayınca yutkunup yavaşça başımı salladım. "Bana da mesaj çekmişti."

"Bence haşlak kahve ve kırdığın burun için ona bir özür borçlusun," diyen kişi Bedirhan'dı. Bizi duyduğunu fark ettiğimde yanaklarımın içini dişliyordum. "Hiçbir kadın bu tarz şeyleri hak etmez. Nasıl büyük bir kavga edilirse edilsin. Bir kadın bile diğer kadına fiziksel olarak şiddet göstermemeli, Merve."

Haklıydı. Gözlerimi Damla'nın olduğu masaya çevirdim. Siyah duvarın kenarındaki masalardan bir tanesinde oturuyordu. Sarı montunu oturduğu sandalyenin arkasına asmıştı. Tedirgin görünüyordu. Sanki onun da dilinde birikmiş binlerce kelime, kurulmak için yanan cümleler vardı.

Düşünceler, boğazımı kelimelerle dolduruyordu ve kelimeler, dilimin ucunda mayına basmış gibi patlayıp dağılarak savruluyorlardı; cesetleri ağzımın içinde çürüyor, ağzımın içinde kokuyor, ağzımın içinde zamanla yok oluyordu.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi Karan, bana bakmadan beyaz, kısa ve geniş fincanı dudaklarına taşıdı, kahvesinden bir yudum alıp fincanı geri bıraktı. "Ama Bedirhan haklı. Siz bizim gibi her işini kaba kuvvetle halletmeye çalışan, hiçbir şey bilmeyen ayılardan değilsiniz." Bedirhan güldü, Karan konuşmaya devam etti: "Öfke insana her şeyi yaptırır ama bir kadın bile bir kadının kılına zarar vermemeli, vermeyi düşünmemeli."

Kafamdaki düşünceleri kimseye çaktırmamak için bakışlarımı farklı bir tarafa çevirdim ve sessiz kaldım. Damla'nın masadan kalktığını fark ettiğimde, oturduğum masada sohbet koyuydu. Damla, masaların arasında ilerleyerek dar bir hole girdi ve gözden kayboldu. Benim gibi bir insan için geri adım atmak her ne kadar zor olsa da Bedirhan ve Karan söylediklerinde haklıydılar.

Oturduğum yerden kalkıp masaların arasına karıştım. Attığım adımlar geçmişin içine doğru gidiyordu ama ayaklarımın altında geleceği taşıyordum. Damla'nın lavabonun kapısını ittiğini gördüm, ardından içeri girdi ve gözden kayboldu. Sarışın ve kızıl saçlı iki genç kız lavabodan çıktılar, yanımdan geçip giderlerken gözleri kısaca yüzüme dokunmuştu ama sonra aralarında gelişen diyalog, gözlerinin benden ayrılmasına ve birbirlerine doğru dönmesine neden olmuştu.

Lavabonun içi klor gibi kokuyordu. Gözlerimi beyaz fayans duvarlarda gezdirmeye başladım. Bir süre sonra Damla, girdiği kabinden çıktı ve lavabonun önündeki aynaya doğru yürüdü. Beni fark etmişti ama hiçbir şey söylemiyor, elinden geldiğince bana bakmamaya çalışıyordu.

Sırtımı fayans duvara yaslayıp onun aynaya düşen yansımasına bakmaya başladım. Benim yansımam da onun yansımasının düştüğü aynanın içindeydi ve birlikte farklı renklerin, farklı hislerin kullanıldığı bir tabloya benziyorduk.

Elini akmaya başlayan suyun altında yavaşça hareket ettirirken, belli belirsiz bir sesle, "Başın sağ olsun," dedi.

Hissettiklerim, ruhumun gerdiği gökyüzünü dolduran bulutlar gibiydi. Avuçlarımı sırtımı verdiğim fayansa yaslayıp, "Teşekkür ederim, Damla," diye mırıldandım. Bu bizim birbirimize hakaret etmeden, düşmanlık beslemeden yaptığımız ilk konuşmamızdı. "Ve özür dilerim."

Birinden özür dilemek bana kötü hissettirmiyordu, hissettirmemeliydi ama kendimle bağdaştıramadığım için kötü değil de acayip bir his içimde dolaşıyordu. Damla ellerini suyun altından çekince, akın akın lavabo fayansına dökülen o su kesildi ve Damla gözlerini ellerine indirip buruk bir şekilde tebessüm etti.

"Buzun mu çözüldü?" diye sordu anlam veremediğim bir sesle.

"Ne?"

"Hiç." Gözlerini kaldırıp aynadaki yansımama baktı. "Ben de özür dilerim."

Bir süre sessiz kaldım, devamında da, "Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, sana o şekilde davranmamalıydım," dedim, sesim kuruydu.

"Senin damarına basan bendim." Kâğıt havluyla ellerini kurularken artık bana doğru dönmüştü. "Hem işe iyi yönünden bak, burnumdan zaten emnun olmadığımı biliyordun." Gülümsedi, bir an başka biri gibi göründü üzüme. Damla onu tanıdım tanıyalı donuk gözlerle karşısındaki aşağılayan bir ifade takınırdı. Şu an gördüğüm kişi başka birisi gibiydi. Aynı kılıfa hip, daha farklı biri gibi.

Sanırım bu hep böyleydi. Kimi sevmezsek o bizim için dünyanın en tü insanıydı; kinimiz ne zaman geçerse, o zaman o insanın aslında kim uğunu görme şansına sahip oluyorduk.

Burnu konusunda yorum yapmadım, eminim o da bunu yapmamı istemezdi.

"Okula uğruyor musun?" diye sordu bana. "Ben kursa gittiğim için artık okula uğramıyorum, yoklama da alınmıyor."

"Uğramıyorum," diye mırıldandım.

"Sınava gireceksin, değil mi?"

"Evet," dedim kuru bir sesle.

"O günden sonra seni okulda uzun süre göremedim," dedi çekingen bir ses tonuyla. Kafasında dönen soruları diline yuvarlama konusunda çekimser hissediyordu sanırım. "Bir problem olmadı, değil mi? Herkes senin uzaklaştırma alacağını, ne bileyim atılacağını falan söylüyordu."

Müdürün bana attığı tokat, müdüre o saygısızca tutumum aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne olursa olsun o şekilde konuşmamalı benden büyük bir insana bu şekilde diklenmemeliydim. Sonra Karan... Ahmet Hoca'ya ciddi zararlar vermişti. "Bir sorun olmadı," diye fısıldadım.

"Buna sevindim."

"Evet," diyerek doğruldum ve duvardan uzaklaştım. "Aramızda sorun olsun istemiyorum."

"Aramızdaki sorun çözüleli çok oldu bence," dedi başını sallayarak. "İyiyiz."

Başımı sallayıp ona sırtımı döndüm. Tam lavabodan çıkacakken, içimde yavaş yavaş ilerleyen o gerçeğin kalbimi kavurmaya başladığını hissettim. Ben Karan'ı, Damla olmasaydı belki de hiç tanıma şansı bulamayacaktım. Damla ile kavga etmeseydim, o cezayı almasaydım belki de ben sadece konferans salonundaki o aptal sorunun sahibi olarak onun geçmişine gömülecektim. Bu düşünce içimin ağır ağır yanan bir ateş ile sarmış, nefesimi bile yakmaya başlamıştı.

Bir şekilde, kaderin ağlarını örmesinde kadere verdiği ağlarla yardımcı olan kişi Damla'ydı. Bir şekilde benim hayatıma dokunmuştu.

"Damla," diye fısıldadım, geçmiş sesimin içine çökmüştü. "Teşekkür ederim."

Bunu beklemediğini biliyordum. Havaya nefes gibi dağılarak, duvarların diğerlerine sinen o sessizlik, Damla'nın, "Ne için?" diye sormasıyla daha da derinleşerek ıssızlığa dönüştü.

"O örümceğin ördüğü ağlardan en sağlamı olduğun için," dedim, bunu anlamayacağını biliyordum. Örümcek, benim kaderimdi ve Damla farkında olmasa da sapasağlam bir ağı getirip örümceğimin önüne koymuştu.

"Anlamadım?"

"Hiç. Hayatında başarılar, umarım istediğin üniversiteyi kazanabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, kafası karışmış gibiydi.

Lavabodan çıkıp insanların içine karıştım. Hayatların içine girdim, ha-

Mit CamScanner gescannt

yatların içinden çıktım; hayatların kıyılarından geçtim, hayatlardan uzaklaştım. Şimdi kendi hayatıma doğru koşuyordum; arkamda bıraktığım tüm hayatlar, takvim yaprakları şeklinde sokağın içinde uçuşuyordu.

Mekândan çıktığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Artık barlar sokağı daha hızlı, daha renkli, daha canlıydı; yıldızların daha parlak yanmaya başladığı bu saatlerde, mekânlar da yıldızlara ayak uydurarak alev almaya başlamıştı. Bedirhan ve Sergen önümde ilerliyorlardı, aralarında geçen diyaloğa kulak vermesem de Bedirhan'ın sık sık jest ve mimiklerini kullanarak olayı çok daha hararetli biçime sokarak anlattığını görebiliyordum.

Karan'ın arkamda ilerlediğini biliyordum. Gözlerinin bende olduğunu biliyordum. Kalbime kaburgamdaki kemik gibi batan kırgınlık hissini ona yansıtmamaya çalışarak gözlerimi ona doğru çevirdim. Elleri ceplerindeydi, gözleri de üzerimde... Bu konuda hiç yanıldığım olmamıştı. Ne zaman bana baktığını hissetsem, gözlerimi ona çevirirdim ve onun bana baktığını görürdüm. Belki de o bana hep bakıyordu, ben ise sadece hissettiğimi sanıyordum; oysa onun gözleri zaten hep üzerimde oluyordu.

"Abi," diyerek bize doğru dönen Sergen'in sesini takip eden gözlerim önce ablamın yüzüne, sonra da Sergen'e dokunmuştu. "Senin mekâna bir uğrayayım, görüneyim ister misin?"

"Gerek yok," dedi Karan. "Bizimkiler ne yapmaları gerektiğini bilirler."

"Tamam." Sergen başını olumlu yönde sallayarak gözlerini tekrar Bedirhan'a çevirdi. Bakışlarımı rengârenk ışıkların zincirlediği sokakta dolaştırırken, içinden yükselen müziğin sokağın ortasında kalp gibi çarpmasına neden olan mekânlardan birine dokundu gözlerim. Mekânın önünde uzun masalar vardı, kapısında esmer, uzun ve zayıf bir adam dikiliyordu. Mekânın demir kapısı açılınca, içeride zonklayan müziğin nabzı sokağa dağıldı. Mekândan çıkan kişiyi tanıyordum. Onu burada görmeyi beklemiyordum ama yine şaşırmamıştım, o zaten hep böyle yerlerde takılıyor olmalıydı.

Bu kişi Enis'ten başkası değildi.

Beyaz çizgili lacivert gömleğinin neredeyse tüm düğmelerini açmıştı, ışıkların vurarak rengini kırdığı saçları daha açık renkte görünüyordu ve onu son gördüğümden bu yana biraz zayıflamış olduğunu fark etmiştim.

Adımlarımın yavaşladığını fark ettim. Enis beni fark etmemişti, kapıdaki esmer adamla muhabbet ediyordu. Karan aniden kolumu tutunca gözlerimi Enis'ten uzaklaşarak onun büyük, kalın parmaklarının sardığı koluma indirdim. Ardından kafamı kaldırdım, soru işaretlerinin mezar taşı gibi dikildiği gözlerimi Karan'ın kuzguni karası gözlerine diktim.

"Ne oluyor?" diye sordum, kaşlarımın arasına gömdüğüm soru işaretleri, kaşlarımın ortasında derin bir çukurun oluşmasına sebep oldu.

"Tutuyorum," dedi anlam veremediğim sert bir sesle.

"Tutmana gerek mi var?" diye sordum gergin bir sesle. Karan gerildi.

...ları gözlerleyle görmüş olsa da aldırış etmedi. Kolumu bıraktı ama bu beni ...serbest bıraktığı anlamına gelmiyordu. Bu kez elimi sıkıca tutup büyük ...avucunun içine hapsetti.

Enis'i mi kıskanıyordu?

"Kaşlarını çatma, kız çocuğu," deyince ona düz düz baktım. "Erken yaş...ta kırışacaksın, sana bunu daha kaç kez tekrar etmem gerekiyor?"

Ağzımda çöken karanlığın tadıyla, "Olduğun yeri işaretlemeye çalışma...na gerek yok," dedim. "O beni görmedi bile."

"Görmesi gerekmiyor zaten, Asi." Elimi sıkıca tutup beni daha hızlı yü...rütmeye başladı.

Avucunun içinde kalan küçücük elim sanki onun göğsünün içinde, kal...binin asılı durması gereken damarın altına sığınmış gibi sıcacık olmuştu.

Cipin önüne geldiğimizde Karan elimi yavaşça bıraktı. Bedirhan'ın ara...bası, Sergen'in arabasıyla yan yana park halindeydi ve bizden iki, üç araç ...ileride duruyorlardı.

"Siz de bu gece bize gelsenize," dedi Bedirhan. Bize demesi duraksa...maya neden olmuştu. Artık ablamı ve Billur'u evinin üyeleri olarak gör...meye başlamış olmalıydı. Bu beni gülümsetecek sandım ama bir yandan da ...bunun bu kadar iyi hissettirmemesi gerektiğini, Bedirhan'a bencil davran...dığımızı düşündüm.

"Ne yapalım?" diye sordu Karan bana bakarak. "Fark etmez," dedim ...sadece.

"Benimle yalnız kalmak istemiyor gibisin." Bu cümleyi kurmasını bek...lemiyordum. Sesinde şüphe vardı, tam olarak emin değildi ama zihnini di...ken bir düşünceydi bu. Cevap vermemem bir anlık duraksamasına yol açtı. Bakışlarını Bedirhan'a çevirdi. "Geliyoruz," dedi.

Bedirhan'ın evine geldiğimizde, içimi kasıp kavuran sessizlik şimdi ...yoktu. Bedirhan, verandada oturmayı teklif etmişti ve hiçbirimiz buna karşı ...çıkmamıştık. Omuzlarımda ince bir battaniyeyle verandadaki tekli koltukta ...oturuyordum. Avuçlarımda sıcak bir fincan vardı. Taze kahvenin kokusu ...ciğerlerime dokunurken, kahvemden bir yudum aldım. Karanlığın içinden ...kopup gelen böcek çığlıklarını dinliyordum. Ortamda hoş, kısık sesle şekil...lenmiş bir sohbet dönüyordu. Hemen ortamızda yuvarlak, yüzeyi cam olan ...kısa bacaklı bir masa duruyordu.

Bedirhan, omzundaki fıstık yeşili battaniyeyi tek eliyle düzeltirken, ...diğer elindeki boş, camdan su şişesini masanın üstüne koydu. "Farklı bir ...şeyler yapalım mı?" diye sordu.

Billur ilgiyle, "Mesela?" diye sorunca, Bedirhan bir an için Billur'a ya...saklarının ısınmasına neden olacak türden bir bakış attı ama o bakış yü...zünde çok fazla asılı kalmadı, hemen silindi.

"Şişe çevirmece?" dedi Bedirhan sorar gibi. "Geceye biraz renk katmış ...oluruz."

"Geceye renk katma fikrin çok orijinalmiş," dedi Billur gözlerini devirerek. "Çocuk muyuz biz?"

"Sadece oyun değil ki bu," dedi Bedirhan. "Belki de bu gece hepimiz birbirimizle ilgili normalde oturup asla anlatamayacağımız o şeyleri öğreniriz."

Bu düşünce, bir anlığına herkesin gözlerinde endişeye dönüşmüştü. "Pek iyi bir fikir gibi gelmedi bana," dedi Defne kısık bir sesle.

"Neden? İlla kötü şeyler konuşacak değiliz, Cinli," dedi Bedirhan gülerek. "Utanç verici anlar olabilir, daha farklı şeyler olabilir..."

"Aslında düşününce kulağa pek de kötü gelmiyor." Bu cümle Billur'a aitti. "Eğlenebiliriz."

Konu hakkında yorumsuz kalsam da sonunda kendimi o oyunun içinde bulacağımı biliyordum. Yanılmamıştım, öyle de olmuştu çünkü. Önümüzde dönmeye başlayan şişeye baktığımda, altında durduğum gökyüzünün tenini saran yıldızlar gibi içimi sarmaya başlayan merak duygusu tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi içimde yanıyordu. Şişe durdu. Şişenin başı Defne'yi, sonu da Bedirhan'ı gösteriyordu.

Bedirhan hain bir sırıtış eşliğinde, "Doğruluk mu yoksa cesaret mi?" diye sordu. Ben Defne'nin vereceği cevaptan emin olsam da sadece dinledim.

"Doğruluk," dedi beni şaşırtmayarak.

Bedirhan dilini yanağının içinde gezdirdi, yanağı dışarı doğru şişmişti. Pimini çekeceği bir bombayı ablamın eline bırakacağına emindim. "Soruyorum..." dedi, kıstığı gözlerini ablamın gözlerine dikti. "Hiç öpüştün mü?"

Defne bir an duraksadı. Bu soruyla birlikte yalnızca Defne değil, hepimiz duraksamıştık. Defne ellerini bacaklarının üstüne koydu. Sırtında duran bordo battaniyenin içinde küçücük görünmüştü gözüme. Yanaklarını cehennemi saran alevler gibi saran kızıllığı görebiliyordum.

"Çok zor bir soru mu sordum ya?" Bedirhan gülüyordu. "Cevap versene kız..."

Utanç duygusu onun bedenini içine gömen derin bir ırmak gibiydi; tenini yavaş yavaş içine çekiyor, ardından da onu boğmaya başlıyordu. Ablam birkaç saniye ellerine baktıktan sonra, "Evet," dedi, kaşlarını kaldırarak ona bakmaya başlamama neden olan bu cevabı beni gerçekten şaşırtmıştı. O, ona çıkma teklifi edildiğinde bile bunun ne demek olduğunu anlamayan bir insandı. Hayatında şu ana dek kimse olmadığını biliyordum.

Onu kim öpmüştü?

Bir an kendime karşı sorduğum bu sorunun cevabı beni izliyormuş gibi hissettim. Bakışlarımı o cevaba doğru çevirdiğimde, şimdi Sergen gözlerimin içine bakıyordu.

Diğer Merve'nin karanlık odanın içinden kafasını dışarı doğru uzattığını gördüm. Bana bakıyordu. Şaşırmışa benziyordu. Tıpkı benim gibi... Mü-

Merakların kâğıdı doldurduğu gibi gözlerimi dolduran şaşkınlıkla Sergen'e bakakaldım. Açık renk gözlerini benden usulca ayırıp, gözlerini ablama çevirdi. Ablam hâlâ ellerini izliyordu. Bedirhan ise onu utandıracak sesler çıkararak ablamın daha da kızarmasına neden oluyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Bedirhan.

"Tek bir soru sorma hakkın vardı, sordun ve bitti," dedi ablam sert bir sesle. "Benimle uğraşma."

"Kız senin yanakların Amasya elması oldu şu an..." Bedirhan gülüyordu.

"Bedirhan," dedi Sergen aniden sertçe. "Şişeyi çevir."

"Ay iyi tamam be, sizle de iki eğlenilmiyor, kızma, Babürcüğüm..." Bedirhan şişeyi tam ortasından tuttu, şişeyi sertçe çevirdi ve şişe dönmeye başladı. Şişe durduğunda bakışlarım donuklaştı. Soruyu sorması gereken bendim, yanıtlaması gerekense Sergen...

Diğer Merve'nin üstündeki elbisenin eteğinin kumaşını avucunun içine aldığını ve sıkarak bana bakmaya başladığını gördüm. Avucunun içine soğukluğunu dağıtan kumaşı sertçe kavrıyor, soracağım soruyu onunla paylaşmam için bana bakıyordu. Gözlerimi onun gözlerindeki yaralardan ayırarak Sergen'e çevirdim.

"Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk," dedi sabit bir sesle. Gözlerimizin birbirine çizdiği yollar aynı eve ulaşıyormuş gibiydi. Şu an ondan şüphelendiğimi düşündüğüne emindim. Bunu ona sorsam, ne cevap verirdi? Ablamı biraz daha utandırmamak için basit bir soru sormaya karar verdim. En azından, bu soruyu sonrana kadar sorduğum sorunun basit bir soru olduğunu düşünmüştüm.

"Karan ile çalışmaya başlamadan önce ne iş yapıyordun?"

Akan saniyeler Sergen'in yüzünde renklere, anlara, seslere, tatlara, kokulara ve anılara dönüştü. "Askerdim," dedi duygusuz kılmayı başardığı sesiyle ama hayır, duygular gözlerinin arkasındaki surlarda alev alev yanıyordu. Yaşar amcanın söylediklerini hatırlayınca sessiz kaldım. Doğruydu, o bir askerdi. Peki neden bırakmıştı?

Masanın ortasına ölü bir beden gibi serilen cevabının bembeyaz kesilmiş parmakları bir silah tutuyordu. Gözlerim uzun süre onun gözlerinden ayrılmadı. Tek bir soru hakkım olduğu için ona başka bir şey soramıyordum ama sorma hakkım olsaydı da sanırım sormazdım. Masadaki gerginlikten nasibini alan tek kişi ben değildim. Bedirhan ve Karan dışındaki herkes yeniden donup kalmıştı. Herkesin zihninde şu soru dönüyordu: Sergen neden asker olmaktan vazgeçmişti?

Karan'ın cam şişeye uzandığını gördüm. Sırtımı koltuğa bastırıp sessizce yutkundum. Sergen askerliği neden bırakmıştı? Ya da bırakmış mıydı? Merak içimi hırçın bir kedi yavrusu gibi tırmalıyordu. Karan sanki bu azın son bulması gerektiğini düşünüyormuş gibi cam şişeyi çevirdi ve şişe tekrardan dönmeye başladı.

Şimdi sorması gereken kişi Billur, cevaplaması gereken kişi ise Karan'dı.

"Doğruluk mu, cesaret mi?"

Karan, Billur'un soracağı sorudan hiç hoşlanmayacağını düşünmüş olacak ki, pek düşünmeye zaman tanımadan, "Cesaret," dedi. Billur bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Hayır ama ya, benim soracağım sorunun yüzüne vereceği ifadeyi görmek için şu an birini öldürebilirdim ben!"

"Cesaret," diye tekrar etti Karan.

"Ya sen çok mızıkçı bir herifsin ha!" Billur kollarını göğsüne topladı. "Moruk işte, ne olacak!"

"Cesaret," dedi tekrardan Karan.

"Amaaan be! İyi! Git Asi'nin önüne dikil, makarena dansı yap."

"Ne?"

"E cesaret," dedi Billur sırıtarak.

Bedirhan ve Defne yıkıla yıkıla gülüyorlardı. Ben şok içinde Billur'a bakıyordum. Sergen de ifadesiz kalmak ve tepinerek gülmek arasındaki o garip bakışını giyinmişti.

Bedirhan cep telefonundan makarena dansına ait şarkıyı açtığında Karan dümdüz bir ifadeyle Billur'a bakıyordu. "Kapat lan şunu," dedi Bedirhan'a bakmadan. "Sen de adam gibi bir şey iste. Salak salak şeyler söylüyorsun."

"Kadın gibi şeyler isterim ben. Düzgün şeyleri adamlık sıfatı altına koymanız ne saçma ya. Adam gibi değil, kadın gibi diyeceksin karşındaki kadınsa." Billur saçlarını savurdu. "Şimdi hadi bakalım, Makarena!"

"Git kızım işine!"

"Ama cesaret dedin," diye araya girdi Bedirhan. "Adamlıktan bahsediyorsan sözünü yeme şimdi, Katanacığım..."

"Şey, doğru," diye mırıldandı Defne.

Karan, "Sen de mi?" diye sordu ablama, yüzünü buruşturdu. "Başlatma oğlum adamlığına."

"Abi," dedi Sergen. "Bedirhan haklı..."

"Lan seni eskitene kadar döverim!" diye bağırdı Karan, Sergen'e. "Sen kimin tarafındasın lan?"

"Ama taraf değil bu, abi..."

"Sus." Karan gözlerini Bedirhan'ın telefonuna çevirdi, telefondan yükselen şarkıya ayar olmuş gibi baktı. "Kapat diyorum lan şunu! Saçmalıyorsunuz şu an," dedi, sesi artık gerçekten normalde olduğundan daha sert, daha gergindi. "Çocuk musunuz siz?"

"Buranın yaş ortalamasının senin için çocuk olduğunu biliyoruz zaten," dedi Billur pis pis gülerek. "Şimdi sözünün arkasında dur ve dans et."

"Dans falan etmiyorum ben," dedi.

"O zaman izin ver sana soru sorayım, sen de o soruyu cevapla..."

"Rüyanda görürsün, şeytan," diye homurdandı Karan.

"Cevabı rüyamda göreceğim, dans ettiğini ise şimdi..."

"Uzatma işte," dediğimde Karan bana düz düz baktı. "Haklılar, cesaret diyen sendin. Şimdi çevirmeye çalışma."

"Siz ciddî misiniz ya?" diye sordu Karan, şok olmuş gözlerle bir bana, bir Billur'a bakıyordu. "Siz bana kalk Makarena dansı yap diyorsunuz. Siz iyi misiniz?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp, konu hakkında daha fazla yorum yapmaktan kaçındım. Billur geri adım atacağa benzemiyordu ve Bedirhan da Billur'a destek çıkıyordu. Sürmeye devam eden ısrar, Karan'ın yüzünde belirgin bir şekilde çizilmiş bir öfkeyle bana doğru yaklaşmasıyla sessizliğe tutunup topraklara gömüldü. Karan, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine bakarken hemen önümde dikiliyordu.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

"Durun kız durun, yapacak galiba," dedi Bedirhan telaşla. "Dur, şarkıyı baştan başlatacağım."

Karan dişlerini gıcırdatarak, "Bu işin sonunda ölmeyi dileteceğim sana, Bedirhan," dedi tehlikeli bir sesle. Gözleri gözlerimdeydi. "Dua edin ağzından çıkan sözlerin arkasında duran bir adamım," dedi öfkeyi içinde barındıran erkeksi, kalın sesiyle. "Yoksa ben size yapacağımı bilirdim." Gözlerini yüzüme indirdi, nabzımı ölçmek istiyor gibi duruyordu.

Sanki şimdi dans ederse, arkamızda duran arkadaşlarımızdan çok, benim vereceğim tepki onu etkileyecekti. Gözlerini yüzümden çekmeden, önümde upuzun boyuyla öylece dururken ellerini öne doğru uzattı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şarkıya ayak uydurmadan, sadece ellerini kaldırıp indiriyor, bir zamanların meşhur olan dansını ruhsuz, estetikten uzak, canlısız bir şekilde aklınca yaptığını sanıyordu ama aslında yapabildiği falan yoktu...

Bedirhan ve Billur ayağa kalkmışlar, kahkahalar verandadan yükselip geceye karışırken, onlar da dans ediyor, şarkının nakaratında araya girerek, "Hey Makarena Aaaay!" diye bağırıyorlardı. Karan ise onların aksine, gözlerini yüzümde sanki dans etmiyormuş da bir şey tarif ediyormuş gibi düz düz hareketler yapıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yüzünden çekmeden yutkundum.

"Sakın," dedi hareketlerini sürdürürken. "Sakın gülme."

Bedirhan, "Ooo Makarena!" diye bağırdı ve ardından Billur ile birlikte söylediler: "Hey Makarena Aaaaay!"

Burun deliklerim genişledi, kendimi gülmemek için resmen sıkıyordum ve oturduğum yerde renk değiştirmeye başlamıştım. Boynum ve yü-

zümı arasında tonlarca renk farkı olduğuna emindim. "Gülme," dedi Karan, düz düz bana bakarken. Ellerini tekrar uzatıp o cansız hareketi sergiledi. "Gülme."

"Oooo Makarena, Aaaaay!" diye bağırdılar, o an Karan ellerini aşağıya indirdi ve tekrar, sanki dans etmiyormuş gibi o acayip figürleri can vermeden, düz bir şekilde sergiledi. İçimde uyuyan kırgınlık, yerini başka bir duyguya bırakırken, sonunda kendimi tutamadım ve elimi ağzıma örtüp kahkaha atmaya başladım.

Karan, "Gülme!" diye bağırdı, artık dans etmiyordu.

"Ya ama dans bitmedi daha!" diye araya girdi Billur. "Şarkı bitene kadar dans etmelisin!"

"Lan hadi gidin işinize!" Bana baktı. "Gülme diyorum sana!"

Gözlerimin kenarları kahkahanın kirpiklerime taşıdığı yaşlarla dolmuştu. Elimi ağzımdan çekmeden nefes nefese, "Gülmüyorum," diyebildim ama bunu söylerken gülmeye devam ediyordum.

Eğildi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını yanaklarımda derinleşen gamzelere bastırarak gözlerimin içine baktı. Duraksayıp, kahkaha atmaktan yaşaran gözlerimle onun gözlerinin içine baktım.

"Çok mu komik?" diye sordu, sesi erkeksi ve sert olmasına rağmen içime dokunacak kadar da derin ve şefkatli gelmişti. Başımı yavaşça salladım. Yüzüm avucunu okşamıştı.

"Ay bir boş bırakmaya gelmiyor bunlar be!" diye bağırdı Bedirhan. "Ayrılın, valla terliği bir koyarım tam on ikiden vurur feleğinizi şaşırtırım size!"

Gözlerimi onun siyah gözlerinden kaçırdım. Avuçlarımı saran sıcaklığı bedenimi anında gevşetmişti. Ellerini yüzümden ayırdı, bakışları bir süre daha yüzümde kilitli kaldı ama sonra o bakışları benden koparark zamanın içinde özgür bıraktı.

Şişe tekrar döndüğünde, şimdi soruyu sorması gereken kişi Bedirhan, cevaplaması gereken kişi Billur'du. Billur tercihini doğruluktan yana kullanmıştı. Şimdi geriye Bedirhan'ın soracağı soru kalıyordu ama Bedirhan ne soracağını bilmiyor gibi sessizce Billur'un yüzünü izliyordu.

Sonunda dudakları aralandığında, "En uzun ilişkin ne kadar sürdü ve neden ayrıldınız?" diye sordu. Bu beklenmedik soru, Billur'un gözlerinin donuklaşmasına neden olmuştu. Anılar mezarlığının topraklarına gömdüğü geçmişten birini şimdi o mezarlıktan, kendi elleriyle, tırnaklarıyla kazıyarak dışarı çıkarmak zorundaydı.

"Tek bir soru sorma hakkın var, Bayır Gülü," dedi Billur durgun bir su gibi baktığı Bedirhan'dan gözlerini ayırmadan. "Bir cümlenin içine iki soru yerleştiremezsin. Oyunu kuralına göre oynamalısın."

Bedirhan, "Neden ayrıldınız?" diye sordu sadece. Yüzünde onun ne hissettiğini aynaya bakıyormuş gibi yansıtacak olan her duygu, gözlerinin

derinliklerindeki çukurlara düşüp orada kaybolmuşlardı.

Billur gözlerini masaya indirdi, birkaç saniye bu soruyu hazmetmeye çalıştı. Gözlerini kaldırıp dudaklarına bir kemandan yükselen sesi anımsatan huzurlu ama buruk gülümsemeyi çizdi. "Evliydi," dedi, söylediği masaya bıçak gibi saplandı, ruhumuza da sessizlik saplanmıştı. "Bilmiyordum."

"Bu çok kötü!" diye bağırdı Defne aniden. "Aşağılık herif!"

Billur sessiz kaldı.

"Öğrendiğinde bunu yalanladı mı? Nasıl öğrendin?" diye sordu Defne, şifkeli görünüyordu.

"Soruyu sorması gereken bendim, sordum ve bitti, Defne," dedi Bedirhan sertçe. "Eğer soracak sorun varsa, sıranın sana gelmesini bekle."

Defne, durumu kavrayınca, başını sallayarak, "Üzgünüm," dedi. Bedirhan'a kırılmamıştı. Defne, acı çeken bir insana o acıyı veren diğer insana daha çok kırılırdı.

Şişe tekrar döndü. Gece boyunca tekrar ve tekrar döndü. Bedirhan komik anılarını anlatıp ortamı yatıştırmaya çalışmıştı. Sergen'in askerliği kendi isteğiyle bıraktığını öğrenmiştim ama nedenini kimse sormamıştı. Defne'nin benden gizli bir kazağımı dolabımdan aşırdığını, o kazağı yanlış programda yıkayıp bana beş beden küçük hale getirince de korkup çöpe attığını da o gece öğrenmiştim. Bedirhan beni durmadan Karan ile ilgili sıkıştırmıştı ama sorduğu sorulara ucu açık cevaplar vererek ona sinir krizi geçirttiğimden sonunda vazgeçmiş ve bir daha bana beni utandıracak sorular sormamıştı.

Defne uyumak için içeri girmişti. Sergen de lavaboya gideceğini söyleyip yanımızdan ayrılmıştı. Billur sessizdi. Sökmek üzere olan şafağın, ağarmaya başlayacak olan günün soğukla karışan keskin kokusunu soluyarak oturduğum yerde sessizce arkadaşımı izliyordum.

"Adı neydi?" diye sordu Bedirhan hiç beklemediğim bir anda, sesi sert ve bana soğuk bir betonu hatırlatmıştı; sanki o betona yanağımı yaslamışım ve soğuğu, kuruyan gözyaşlarımın çizdiği yollarda hissetmiştim.

Billur soruyu anlasa da, "Kimin?" diye sordu.

Karan'ın gözlerini önce yüzümde hissettim, bir süre sonra o gözler benden koparak Bedirhan'a çevrildi. Bedirhan burnundan sert bir nefes vererek, "Onun," dedi sadece.

"Engin."

"Ben onu engin denizleri kurutana kadar sikeyim," diye mırıldandı Bedirhan, bu beklenmedik küfrü gözlerimin iri iri açılmasına neden olmuştu. Sonra sakince sordu: "Kaç yaşında?"

"32 yaşında olması gerek şu an," dedi Billur. "O zamanlar 28 yaşındaydı."

"Ne zamanlar?"

"Öğrendiğim zamanlar, Bedirhan," dedi Billur sertçe.

"Ne kadar zaman birlikteydiniz?" diye sordu bu kez. Billur gerilmeye başlamıştı.

"Tüm bunları sormanın sebebi ne?" diye sordu aniden Bedirhan'a doğru dönerek.

Bedirhan'ın şu an hissettiklerini anlamaya çalıştım. Eğer Karan'ın geçmişinde biri olsaydı, bunu sorgular mıydım? Yapamazdım. O an vereceği cevapları dinlemek imkânsız olmalıydı. Olmayan bir yolda yürümek kadar imkânsız olmalıydı.

"Bana bildiğin şeyleri sorma," dedi kuru bir sesle.

"Sen de geçmişi kurcalama," dedi Billur, gözlerini Bedirhan'dan ayırmıyordu. "Buna gerek yok."

"Tamam."

Karan da ben de şaşkın şaşkın ikisini izliyorduk. Billur öfkeyle oturduğu yerden kalkıp verandanın ahşap zemininde ilerlemeye başladı. Hareketlerini takip ederken kendimi garip hissediyordum. Onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyordum. Bedirhan da oturduğu yerden kalktı. Billur'u kollarından yakalayarak kendine doğru çevirdiğinde, gözlerimde büyüyen şaşkınlık dudaklarıma da bulaşmıştı. Aralı duran dudaklarımla onları izlemeye devam ettim.

"Öfkelenmeni gerektirecek bir durum var da ben mi bilmiyorum?" diye sordu sertçe.

"Kes sesini, Bedirhan, cidden," dedi Billur, gözlerini devirdi. "Bırak. Romantik komedi filminin ortasında değiliz."

"Gerekirse o filmin ortasında da oluruz," dedi Bedirhan, sesi hâlâ sertti. Karan elini ensesine götürdü, ensesini kaşıyarak onları izlemeye devam etti.

"Hiç sırası değil," diye homurdandı Billur. "Burada durup seninle eski boktan ilişkimle ilgili tartışmayacağım."

"Sorularımdan neden kaçıyorsun o zaman?" diye bağırdı Bedirhan aniden.

Billur, pas tutmuş bir sesle, "Kes şunu," diye fısıldadı. Bedirhan'ı itmeye çalıştı. "Kaçtığım falan yok benim! Hatırlamak istemeyeceğim kadar unutulmaya mahkûm, hatırlamak istemeyeceğim kadar değersiz işte, anlasana!"

Bedirhan bir anda Billur'u kendine çekti. Dudaklarını Billur'un dudaklarının üstüne örterek arkadaşımın ağzının ucuna gelen diğer tüm kelimeleri resmen kovdu. Billur başta donup kalmıştı ama Bedirhan'ın ısrarcı tavrı bir süre sonra onu da gevşetti ve kendini Bedirhan'a bıraktı. Utancın kalp gibi çarpmaya başladığı yanaklarımın aynı zamanda kızardığına da emindim şu an. Gözlerimi Karan'a çevirip ona çekingen gözlerle baktığımda, onun da ensesini ovarak onlara değil de farklı bir yere baktığını görmüştüm.

Karan'ın da gözleri bana doğru döndü. Kendimi çok utanmış hissedi-
...rdum. Billur ve Bedirhan birbirlerini daha büyük bir tutkuyla öpmeye
...başlamışlardı ve bunu resmen bizim önümüzde yapıyorlardı. Sanki yokmu-
...gibi...

Karan bana çenesiyle içeriyi işaret edince, sanki bunu bekliyormuşum
...bi hızla yerimden kalkarak yanlarından kayıp geçtim. Bu onları durdur-
...dı. Yanaklarım alev gibi yanarken kendimi hole attım. Karanlık holde
...r adımlarla yürüdüğüm sırada bedenim daha sıcak bir ortama geçtiği
...için şimdi âdeta ter döküyordu. Oysa soğuğun koynundayken bile hissetti-
...ğim utanç duygusuyla yanmaya başlamıştım.

Artık aralarında olan şeyin bir adı var mıydı bilmiyordum ama bizim
...önümüzde bile birbirleriyle böyle yakınlaşabildiklerine göre, sanırım şu an
...onlar içinde oldukları şeyin ne olduğunu biliyorlardı. Karan'ın sırtıma dü-
...şen gölgesini hissedebiliyor, yere bıraktığı adım seslerini duyabiliyordum.

Elim ayağım buz tutmuş şekilde salonun ortasında durduğumda he-
...nüz arkamda duruyordu. Ellerim ve ayaklarım her ne kadar buz kesmiş
...olsalar da bedenim ve yüzüm yanıyordu.

"Bunu beklemiyordum," dedim yanaklarımda iki tane kalp taşıyormu-
...ş gibi hissetmeye devam ederken.

"Ben bekliyordum," dedi, sesi zihnime taşınırken, beraberinde nefesini
...de tenime taşımıştı. "Aralarında bir şey olduğunu zaten biliyordun. Neden
...beklemiyordun?"

"Önümüzde olmasını beklemiyordum," diye mırıldandım. "Bedirhan
...bu konularda daha dikkatli. Şaşırdım."

"Duygular, Asi," dedi ellerini omuzlarımın üstüne koyup yavaşça okşar-
...ken. Baskısıyla sanki çivi gibi yerin dibine çakılacağımı düşündüm. "Duygu-
...lar her zaman en ıssız sokağımızdır ve biz insanlar ıssız sokaklardan kork-
...sak bile ilk seçenek olarak onları görürüz."

İçimde bir balon gibi sönmeye başlayan kırgınlığın gerisinde bıraktığı
...tüm sesiz rengini, kokusunu, tadını, bana verdiği hissini çözemediğim bir duy-
...gu vardı. Evcilleştirilememiş bir duygu gibiydi, o duyguyla yeni tanışmıştım
...ve şimdi o duygu, onu tanımaya çalıştığım, ona dokunmaya kalkıştığım için
...kalbimi parçalıyordu. Bu duygunun elleri büyük ve nasırlıydı; çok asi ve
...çokluydu. Kalbime dokunuyor, kalbimi sarıyor, kalbimi boğuyor, kalbimi
...ezdiriyor ve sonra kalbimin en başından atmaya başlamasını sağlıyordu.

Bu duygu benden ne istiyordu?

"Şu an Bedirhan'a özendim," dediğini duydum, ben içimde fısıltı gibi bü-
...yüyen düşüncelerle başa çıkmaya çalışıyordum. "Ama bana kırgın olduğunu
...söylüyorum, hissediyorum, en kötüsü de görüyorum." Ellerini kollarım boyun-
...ca kaydırdı, sonrasında o ellerini belime yerleştirip, güçlü kollarını altından
...bir kemer gibi belime doladı. "Bana kırgın olma, kız çocuğu," diye fısıldadı.

"Seni kırdığım zaman kendimi eksiltiyorum. Sen parçalanmış olsan bile ben de aynı kalıyorsun ama ben kendimde yarım yamalak oluyorum."

Söyledikleri ölüm değil de yaşam fermanımı yazan o yazarın parmaklarının arasında duran kalemden dökülen mürekkebin çizdiği kelimeler gibiydi.

Karan Ali Çakıl, canımı almak için gönderilmiş bir ölüm meleği gibiydi. Hayatımın içine girmesi yasaktı, kapımı çalacaktı ama içeri girmeyecekti, beni alıp gidecekti. Kapıyı çalmıştı, sırtında ona ağır gelen simsiyah kanatlarla o kapının açılacağı anı beklerken benim canımı nasıl alacağını kafasında tasarlamıştı.

Kapıyı gözlerimden akan yaşlar, bedenimdeki yaralar ve paramparça olmuş bir ruhla açmıştım.

Onu gördüğüm an, içimdeki küçük kız çocuğu can çekişiyordu.

Onu gördüğüm an, ona sığınmıştım.

Beni kanatlarının içine saklamıştı.

Benim canımı alamamıştı.

Beni alıp götürememişti.

Benimle birlikte kalmıştı.

"Sana kırgın değilim," dedim, şimdi gerçekten kırgın değildim.

Dudaklarını saç diplerime bastırdı, zihnimin içindeki nehirde yüzen kelimeleri öptü. "Güzel," dedi. "Bu düşünceye bile katlanamazken, bunu senin gözlerinde görmek tam bir işkenceydi."

Yanaklarımın içini dişledim. Salon karanlıktı, camdan içeri sokak ışıklarının kolları ağaç dalları gibi uzanıyordu. "Ablama bakacağım," diye fısıldadığımda, anlayışlı bir ses çıkararak beni serbest bıraktı. Üst kata çıkarken kafamın içinde ona ablam ile yaşamaya başlamam gerektiğini nasıl kabul ettireceğim düşüncesi ağır bir soru olarak zihnimi oyalayıp durdu.

Üst katta sağdan ikinci oda, ablamın uyuyup güne tekrar uyandığı odaydı. Odanın kapısı aralık duruyordu ve içeride yanan abajurun kızıl ışığı odanın aralık duran kapısından dışarı uzanarak holün zeminine düşüyordu.

"Asker olmana çok şaşırdım aslında," diye mırıldandığını duydum ablamın. Adımlarım bıçak gibi kesildi. Sesi uykulu çıkıyordu. Kaşlarımı kaldırarak zemine kan gibi yayılmış kızıl ışığa baktım. "Seninle ilgili neredeyse hiçbir şeyi bilmediğimi fark ettim. Asker olman dışında... Bir de adını ve gözlerini biliyorum. Başka neyi biliyorum? Hiçbir şeyi."

Sergen'in boğazından gelen sesi duyunca olduğum yerde irkildim. Ablamın odasındaydı, yanındaydı. "Adım ve gözlerim sana yetmiyor mu?" diye sordu, sesi ifadesizlik zarını yırtıp geçmeyi başarmış, başlı başına bir duyguya dönüşmüştü.

"Yetiyor ama..."

"Ellerim de var," dedi Sergen.

Kalbimin göğsümün altında daha hızlı hareket ettiğini fark ettim. ...dedi ablam, yüzünü göremesem de dudaklarının gülümsemeyle şe...lendiğine emindim. "Ama seni merak etmeden de edemiyoruz. Geçmi... Duraksadı. "Bir şey var, Sergen. Senin içinde kaşınıp duran bir yara ...r."

Sergen sessiz kaldı. Defne'nin utangaç bir sesle, "Fazla mı ileri gidiyo...m" dediğini duydum.

"Ellerimi içeri sokup yaralarımı kaşıyamadığım için kıvranıp durdum ...nca zaman," dedi Sergen, sesi düşünceliydi. "Sonra sen ellerini içeri uzat... uzanamadığım yaraları kaşımaya başladın. Kaşınan yaraların iyileşme... başladığı söylenir. Sen kaşıdıkça benim yaram iyileşiyor."

"Yarana dokunmama izin veriyorsun ama o yarayı bana göstermiyorsun."

"Görmeye hazır olduğunu düşündüğüm bir zaman, sana o yarayı ken...gürip önüne koyacağım."

"Ben hazırım," dedi Defne, gözlerimi ışıktan çekmedim. Çıkıp gitmek ...yordum ama geri adım atmama engel olan ablamın bir hale gibi beni ...hisleriydi. "Bu gece öyle bir şey öğrendim ki... Hazır bile değildim ...lik. Bu bile ağlatamadı beni." Ablam burnunu çekti. Emeklilik olayın... bahsettiğini anlayınca içim sızladı. "Ben istiyorum ki, bu gece sen ağlat ...Ağlayamadığım ne varsa, her şeyi bahane edip rahat rahat ağlayabi...yım. Ağlayamamak çok acıymış, Sergen. Ben ağlamak çok acı sanırdım, ...k yanılmışım."

"Bu gece öğrendiğin şey yeterince ağırdı, Alacalı."

Duraksadım. Ablama söylediği şey beni gülümsetmişti. *Alacalı...* Abla...nı nasıl da uyuyordu. Karmakarışık renkleri olan, rengârenk... Tıpkı abla...nın ilk ismi gibi. Ala. Dudaklarımdaki kederli gülümseyiş usulca silinirken ...geri adım atıyordum ki, ablam o cümleyi kurdu:

"Ben en ağırlarını küçük kız kardeşim yaşarken bir köşede her şeyden ...kanan taraf oldum. Artık saklanmıyorum. Beni hedef alabilirsin."

"Seni neden hedef alayım ki, Alacalı Kızım?" dedi Sergen, ilk kez şefkat...gülümsediğini hayal etmiştim. "Ben bazı şeyleri kendime bile anlatmam ...madem bu kadar istiyorsun, sen sor, ben cevap vereyim."

Dinlememem gerektiğini düşünüp sırtımı odaya döndüğümde, "Karan ...nasıl tanıştınız?" diye sordu Defne, bu beklenmedik soru irkilmeme ne...oldu.

"Abimle mi? Bizi Yaşar Baba tanıştırdı. Yaşar Baba benim kaldığım yur...a yardım yapardı. Ben daha çok küçüktüm Yaşar Baba ile tanıştığımda. ...beni o okuttu, onun sayesinde asker oldum, onun sayesinde adam yerine ...ldum. Henüz daha askeri liseye başlamamıştım abimle tanıştığımda. Ya...ar Baba beni yurttan almıştı, yanlarında kalıyordum."

Defne ağlamaklı bir sesle, "Neden yurttaydın?" diye sorunca, bir süre ...sızlık yaşandı.

"Annem başkasıyla kaçıp gidince, babam da ben daha konuşmayı bile bilmeyen bir bebek olduğum için bana kendi bakamayacağından bir kadınla evlenmiş." Bu cümlesi içimi dağlamıştı. Tırnaklarımı avucuma bastırdım. "Üç, dört yaşlarına kadar kadının kendi annem olduğunu sanıyordum, daha doğrusu bir bebek olduğum için annenin ne olduğunu da anlamadığım zamanlardı. Bir kadın vardı işte. Beş yaşından sonra babam bir asker olduğundan beni de disiplinli yetiştirip bir asker olmam için eğitmeye başladı. Sabaha karşı kalkar şınav çekerdim, balkonda nöbet tuttururdu bana soğukta, üstümde sadece atletle."

Gözlerim boşlukta takılı kalmıştı resmen. Sergen konuşmaya devam etti:

"Altı ya da yedi yaşlarındayken kâbus görüp yatağı ıslattım, sen misin yatağı ıslatan, hortumla dövdü beni sabahın üçünde. Sonra da çıplak şekilde balkona koydu, orada bekleyeceksin, dedi bana. Soğukta titreyerek sabahın dokuzuna kadar çırılçıplak bekledim balkonda. Birileri beni görmesin diye balkona asılan ıslak çamaşırların arkasında saklanıyordum ve dışarıda kar yağıyordu. Ankara soğuktur, hiç gitmemişsin ama bilirsin, kışları hep karlı geçer. Karlı bir gündü."

Defne'nin sesi çıkmıyordu. Ağladığını anladım, benim de gözlerim yanmaya başlamıştı.

"Bana hep neden bu kadar ifadesizsin diye soruyorlar, hareketlerim onlara garip geliyor ama ben böyle olmayı çok küçük yaşta öğrendim, Defne. Babam ruhumun üstüne bir kılıf gibi asker derisi geçirdi. On bir yaşına geldiğimde bedenim diğer yaşıtlarıma göre daha hızlı gelişiyordu, daha erken ergenliğe girmeye başlamıştım. Asıl olay o zaman başladı. Babam beni istediği gibi eğitmeye devam ediyor ve bundan beklediğinin üstünde sonuçlar alarak övünüyordu ama o kadın... O kadının gözünde bir çocuk değildim artık. On bir yaşında hiç değildim."

"O kadın mı?"

"Evet, babamın evli olduğu kadın."

Defne duraksayarak, "Ne yaptı?" diye sordu, sesi çatlamıştı, ağladığından emindim artık.

"Sana bir şey demiştim, bilmem hatırlar mısın? O zamanlar Kayseri'deydik. Ellerinden bahsetmiştim." İkisi de bir süre sustu. "Senin ellerin bana yara açmak değil de yaralarımı sarmak için dokundu."

Gözlerim dolmaya başladı, düşündüğüm şeyin olmamasını diliyordum ama sanırım olmuştu.

"O kadın benden bedenimi istiyordu, sadece vücudu gelişmiş bir çocuğun bedenini." Defne'nin dudaklarından şaşkınlıkla dolu bir inilti dökülünce, ellerimi ağzıma örtüp gözlerimi yumdum. Duymak istemiyordum. "Bana hem şiddet uyguluyor hem de taciz ediyordu. İstediğini yaptı. Henüz

...ki yaşındayken onun nefesi bedenime sindi, artık içinde durduğum kılıf ...eni içinde öleceğim günü bekleyen bir tabut gibi saklamaya başlamıştı. ...ki yaşımı zehir etti bana. Ben de orta son bitmeden evden kaçtım. Uzun ...süre beni aradılar, bulamadılar, babam kadının bana yaptıklarını öğrenin- ...ve kadını boşamış ama beni geri istemedi. Karısıyla isteyerek öyle şeyler ...yaptığımı düşünmüş. Ben de o sırada yurtta kalmaya başlamıştım ve Yaşar ...Baki ile tanışmıştık. Bana yapılanları yurdun rehberlik danışmanlığından ...öğrenmiş."

Defne'nin hıçkırık seslerini duyuyordum.

"Liseye gitmek istemediğimi söyleyip duruyordum ama okumamı is- ...tiyordu. Ben de madem bu kadar eziyet çektim, kılıfımın içinde kalmaya ...devam edeyim dedim. Sonra asker oldum işte." Güldüğünü duydum. "Ama ...kaderim anladı tabutun içinde olduğumu, çıkardı beni o tabuttan."

Aslanların kral olduğu ormanlarda önce ceylanlar ölürdü, aslanın ar- ...kasında bıraktığı yarısı yenmiş cesetler ise çakallar ve sırtlanların olurdu. ...Ve acıydı ki, nasıl ceylanların gömüleceği bir bedeni bile olmasına izin ve- ...rilmiyorsa, bazı insanların da hissedeceği bir ruh bile bırakmayarak onlar- ...dan her şeyleri alınıyordu.

Sergen gibiler, ormandaki ceylanlar gibiydi.

Benim gibiler, onu anlarlardı; çünkü aynalar, her şeyden önce kendini ...görmen için vardı.

"Yaptığı iğrenç," dedi Defne. "Bu haksızlık, bu çok büyük bir haksızlık. ...Bu çok kötü..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ben senin vücuduna dokunmam, ...biliyorsun değil mi? Sana öyle şeyler yapmam, öyle dokunmam." Gözyaşları ...sanki benim yanaklarımdan akıyormuş gibiydi. Elimi kalbime bastırıp, Ser- ...gen'in bana emanet ettiği bu iğrenç hissin geçmesini bekledim. Ağlamak ...istiyordum.

"Sen bana o şekilde dokunmasını istediğim tek kadınsın." Acı acı gü- ...lümsediğine emindim. "Ağlama, Alacalı Kızım. Geçti."

Geçmişti ama geçmemişti, sadece artık geçmişin içindeydi ama asla ...geçmeyecekti.

Merdivenlerden inerken gözlerimden akmaya başlayan yaşları avucu- ...mun içiyle siliyordum. Issız bir hüzün evin içinde dolaşan hayalet gibiydi, ...uzun elbisesinin etekleri yeri süpürüyor, dokunduğu her yere geçmişin kı- ...rıntılarını bırakıyordu.

Gözlerim salonun ortasındaki koltuğa kaydı. Sokak ışıkları koltuğun ...üstünde uzanan adamın bedenini aydınlatıyordu. Burnumu çekerken ona ...baktım.

Geçmişin içinden el ele çıktığım adama.

Karan Ali Çakıl'a.

Issızlığın koynunda uyuyordu.

12. MUM

Mumdan bir yatağın içinde, alevden kâbuslar görürdüm. Yatak eridikçe içeri doğru çöktü, beni içine yuttu, tabutum oldu. Kâbuslarım daha da alevlendi, içinde piştiğim cehennem oldu. Yandığım zamanın içinden, tabutun alttan açılan kapağıyla birlikte hızla cehenneme doğru düşmeye başladım. Yakılan bir sürü insanın çığlıklarını duydum, çok iblis tanıdım, kanatları koparılmış ve ateşe atılmış, haleleri sökülmüş, ayaklarından zincirlenmiş onlarca melek gördüm.

Sonunda şeytanı buldum.

Uykumdan uyandım.

O gece beni ateşlerden korumak için sırtından sökülüp koparılmış kara kanatlarıyla beni örttü.

O gece bir şeytan vardı, bir de ben vardım.

Mumdan yatağında uyuduğumu sanırdım, aslında uyuyamadığımı, o gece o şeytanın pas kokulu yanık kanatlarının altında gerçekten uyuduğumda anladım.

En güzel rüyaları cehennemde uyurken gördüm, en şefkatli battaniye şeytanın elinde tuttuğu örtü değil, şeytanın sırtından köklenmiş kanatlar oldu, o gece çocuktum ama aslında bir kadındım, büyüyen alevler cehennem kollarının arasına alıp sararken gözlerim aralandı. Şeytan oradaydı, yüzü bana dönük hemen önümde oturuyordu. Sırtındaki kocaman yarıkları kanatlarım donmuş cesetlerini yara bandı yapıp örtmüştü.

O gece bir şeytan vardı, girmesi gereken kâbustan çıkıp, uyumamı sağladı.

Usulca yere yattı.

O gece bir şeytan vardı, girmesi gereken kâbusu uykularımdan kovup, yerine uzandı.

Şimdi önünde durduğum cennet bile o gece içinde uyuduğum cehennemin verdiği güveni bana vermiyordu.

Avucumun içindeki kalemi daha sıkı kavradım ve önümde gelecek gibi uzanan yola baktım. Cip, okul bahçesinin dışında park halinde duruyordu. Geleceğim için önemli bir adım atmıştım, işaretlediğim her bir şık belki de geleceğe tuttuğum fenerden dışarı uzanan bir ışık parçasıydı. Ne kadar doğru şık seçtiysem, ışığım o kadar kuvvetli ve gür olacaktı. Doğrularım birleşecek ve güneş gibi avucumda doğacaktı.

Kendimi iyi hissediyordum, çünkü beklediğimden daha iyi geçmişti. Sonuçtan ümitliydim. Cipin içinde beni bekleyen adamın da tıpkı sınava girerken avuçları heyecandan terleyen benim gibi avuçları hâlâ terli halde beni beklediğini biliyordum. Güneş tenime dokunuyor, sıcaklığını bana hissettiriyor ve içimde o bulutları, yağmurları, soğukları seven küçük kızın kısık gözlerini kaldırarak ona bakmasını sağlıyordu

Cipin kapısını açıp içeri girdiğimde, kuzguni siyahı bakışlarını panik ve beklentiyle bana doğru çevirdi. Koltuğa oturmamı beklemeden, "Nasıldı?" diye sordu, sesindeki heyecan duraksamama neden oldu. Koltuğa oturdum ve dudaklarımda sahte bir çizgiyle ona umudunu kaybetmiş gibi gösterdiğim kahverengi gözlerimdeki bakışlardan bir parça verdim. "Sorun değil," dedi beni iyi etmek istiyormuş gibi. "Seneye tekrar..."

Ona aniden sarılmamı beklemiyordu. Kollarımı elimde tuttuğum kalemle onun boynuna bir idam ipi gibi sardığımda, bu beklenmedik atağıma başta karşılık veremese de bir süre sonra büyük kollarının arasına aldığı belimi kıracakmış gibi sıkıca kavradı.

"Harikaydı," diye fısıldadım. Beni tutuşu daha da sıkılaşınca dudaklarımda meydana gelen büyük gülümseme gözlerimin kısılmasına neden oldu. "Çok güzel geçti, gerçekten!"

"İşte benim kızım!" dedi, beni daha sıkı kavramıştı ve gülüyordu, gülerken boğazından dökülen o ses benim mabedimdi.

"Senin kızın!" dedim neşeyle, mutlu olduğumda aralanan dudaklarımdan dökülenler onun yaralarını kaşıyordu. "Ama hemen havalanmamam gerekiyor. Daha önümde LYS var."

"Üç ay var daha, onu şimdiden kafana takma ve anın tadını çıkar." Beni serbest bırakıp yüzümü avuçlarının içine aldı. "Başaramayacağın hiçbir şey olmadığını bana kanıtlayıp durmaya bayılıyorsun, değil mi? Ama bunu kanıtlamana gerek yok, ben zaten başaramayacağın bir şey olmadığını biliyorum."

Utanarak, "Henüz bir şey başarmış sayılmam," diye fısıldadım.

"Sen hiçbir zaman emin olmadığın bir şey için harikaydı demezsin. Kendini küçümsemeyi bırak, başardığını sen de biliyorsun." Yanaklarımı okşarken dudaklarını alnıma bastırdı. Düşüncelerimi öpüyormuş gibi his-

...ettiren dudakları gülümsememin daha da genişlemesine öncülük etmişti.

"Ablamı merak ediyorum," dedim panikle. "Nasıl geçti acaba?" Derin bir nefes alarak Karan'a baktım. "Çıkmış mıdır sınavdan?"

"Arayayım Sergen'i," dedi Karan. Ellerini yüzümden çekip cebinden telefonunu çıkardı. Sergen'i hatırlamak yarılmış bir damak gibi sızlayan düşüncelerimin tekrar zihnimin içinde belirmesine neden olmuştu. Keşke duyduklarımı o gece, orada unutup hayatıma devam edebilseydim. "Nerede siniz?" diye sordu Karan, Sergen telefonu açtığında. "Çıkmadı mı daha Defne?" Başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Şey yapalım, Teras Kafe'de buluşalım. Kız çıkınca gelin." Kaşlarını kaldırdı. "Bedirhan'ın sesi mi o? O da mı sizleydi?"

İlgili gözlerle onu izlemeye devam ediyordum. Karan, "Tamam, dikkat et kendine," dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu. "Defne daha sınavdan çıkmamış." Gözlerini yüzüme dikti. "Sen neden son dakikaya kadar içeride kalmadın?"

"Bitirmiştim," dedim omuz silkerek. "Bedirhan da mı oradaymış?"

"Bitirsen bile kontrol edebilirdin. Evet, az önce gelmişler halkalı kızla."

Karan'ın başta söylediğini duymazdan gelerek emniyet kemerimi bağladım. Teras Kafe'ye varmamız beş dakikamızı bile almamıştı. Sınava girdiğim okul Teras Kafe'ye çok yakındı. Kafeye geldiğimizde ve ablamları beklerken bir şeyler sipariş verdiğimizde, içimdeki o heyecan her bir lokmada sanki biraz daha katlanıyor, büyüyordu.

"Of ya!" Bu ses ablama aitti. Kafamı kaldırıp ona baktım. Çaprazımdaki boş sandalyeye oturdu. "Son üç soruyu yapamadım," dedi, sesi sıkıntı tarafından yutulup, sıkıntının kölesi olmuştu.

"Süren mi yetmedi?" diye sordum sakin bir sesle.

Sergen, "Elinden gelenin fazlasını yaptı ama buna inanmıyor," dediğinde hemen Karan'ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. Henüz saat çok geç olmadığından hava biraz serindi, kordonda uzanan denizin ayazı, yüksekte olmamızın yarattığı etkiyle de birleşerek daha da güçleniyordu.

"Evet," dedi Defne, dudaklarını sarkıtmıştı. "Son üç soruya sürem yetmedi."

"Bu kadar takmasana. Genel olarak sınavın nasıldı?" diye sordum.

"Genel olarak gerçekten güzel geçti ama o son üç soru..."

"Ay aman sanki o son üç soruyu çözünce doktor olacak bana!" dedi Bedirhan abartılı bir ses çıkararak. "Ne taktın kafana şunu..."

"Bozma bu kadar moralini," diye destek çıktı Karan. "Bir sınav daha var önünüzde. Hem kötü de geçmemiş bak."

Defne benim sınavım hakkında da bir şeyler sormuştu ama morali gerçekten bozuk görünüyordu. Üç soruyu kafasında büyütüp üç yüz soruya dönüştürmüş gibi bir hali vardı. Bedirhan onu neşelendirmek için şaka-

lar sıralasa da Defne'nin yüzü bir türlü gülmüyordu. Sonunda Karan'dan beklenmedik bir atak geldi ve dışarı çıkıp kutlama yapmamız gerektiğini söyleyerek Defne'nin dikkatini dağıtmayı başardı.

Aslında böyle şeylerden hoşlandığı söylenemezdi, tamamen ablamın keyfini yerine getirmek için eğlenmeyi teklif etmişti. Evlere dağıldığımızda geceyi nerede geçireceğimizi bilmemenin tedirginliğini içimde taşıyordum ama odaya çıkana kadar bu konu hakkında yorum yapmadım.

İlerleyen saatlerde sınavın stresi de heyecanı da bedenimi suyun alıp götürdüğü kir gibi terk edip yerini sakinliğe devretti. Alkollü bir gece mekânına gideceğimizi onun yaptığı telefon görüşmelerine kulak misafiri olduğum sırada öğrenmiştim. Alkol almayacağını biliyordum ama sanırım bu geceye özel ablama ve bana bir kıyak geçmeye karar vermişti. Yani bir şeyler içmeme izin vereceğini düşünüyordum. Diğer Merve'nin gülerek *"Daha çok beklersin,"* dediğini duydum ama onu duymazdan geldim; bu onu hiç alakadar etmezdi.

Akşam, günün üstüne kara bir gölge gibi düştüğünde, güneş artık silik bir yara izi gibiydi gökyüzünde. Karan odaya girip elbise dolabına doğru ilerledi, o sırada camın önünde durmuş havuzda dans eden ışık yansımalarını izliyordum.

"Yavrum," dedi boğazdan gelen erkeksi sesiyle. Hafif bir ses çıkararak, "Hım?" diye mırıldandım.

"Hazırlan, birazdan çıkacağız," dedi.

Saçlarım birkaç saat evvel duş almış olmama rağmen hâlâ nemliydi. Saç diplerimdeki suların varlığını hissedebiliyordum; kelimelerim, sular altında kalmış ve sonra da o suların içinde yüzmeyi öğrenmişlerdi. Düşünceler zihnimin kıyılarına doğru ilerledi ve kelimeler attıkları kulaçların seslerini bana duyurdu.

"Aslında buna gerek yoktu," dedim Karan'a doğru dönerek. Elbise dolabından siyah bir gömlek çıkardı, üstünde hiçbir şey yoktu ve geniş sırtındaki kasların dizilişini izliyordum. Her bir hareketi, o kasları dansa kaldıran kavalyeler gibiydi.

Sertçe yutkundum. Kelimeler şimdi düşüncelerimde değil, kasıklarımda ilerliyorlardı. Gözlerimi kaslarının eşsiz dizilişinden uzaklaştırdım.

"Neye gerek yoktu, anlamadım?" dedi, sesi bile dikkat dağıtıcıyken, bedeni de buna eklenince insan aklını kaçıracağını sanabiliyordu.

"Dışarı çıkmaya, kutlama yapmaya falan."

"Kafanız dağılır," dedi Karan. "Fena mı?"

"Eğlence kaldırabilecek ruh halinde olduğunu düşünmüyorum," dedim açıkça. "Bizim için buna katlanmana gerek yok."

"Fikir benden çıktı, Çakıltaşı."

"Ona bir şey dediğim yok..." Bakışlarım yatağın üstünde dolandı. "Sa-

...ermek yeseydik de kutlamış sayılırdık."

"Çok konuşuyorsun," dedi erkeksi sesiyle. "Hazırlan, yavrum."

"Konuşsam kızıyorsun, konuşmasam kızıyorsun," diye homurdandı- ...da bu onu güldürdü, gülüşünün sesi odaya mürekkepten akan kelime- ...ler gibi dağıldı ve bir anlığına içinde bulunduğumuz oda bir roman sayfa- ...sına dönüştü.

"Konuşman gereken yerlerde dilsiz, konuşmaman gereken yerlerde papağan olduğun için olabilir mi acaba?" Gömleği esmer tenine geçirince ...ona bakmadan edemedim. Gömleğin düğmelerini hızlıca iliklerken büyük ...ellerine kilitlenmiştim. "Kara papağan seni."

"Gerçekten kendimi hayvanat bahçesindeki tek ırkmışım da bu yüzden ...küçük çocuğuna benim her türlü hayvan olduğuma inandırmaya çalışıyor- ...muşsun gibi hissediyorum." Gözlerimi ellerinden çekmeden homurdan- ...dım. "Bana su aygırı bile demiştin."

"Kelebek de dedim, jaguar da dedim, kedi yavrusu da dedim, akrep de ...dedim, civciv de dedim." Gömleğinin son düğmesini de ilikledi. Gözleri üze- ...rimdeydi. "Pantersin de." Burnunu kırıştırarak güldü. "Bir de filsin."

"Fil miyim?" Ona kocaman olmuş gözlerle baktım. "Ben mi?"

"Evet, uzun bacakların da hortumun..."

"İki tane mi hortumum var benim?" diye söylendim.

"İki bacağını birleştirsek bir filin hortumundan daha ince, Asi..."

"Kendin fil kadar olduğun için, çevrendeki her şeyi küçük, ince, minik, ufacık görmen çok normal," dedim kaşlarımı çatarak. "Değilim ben ince."

"Sadece ince misin sence? Küçüksün de, miniksin de..." Bana doğru yü- ...rüyünce kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ufacıksın..."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Benden uzun olması bana kendimi baba- ...sının önünde duran küçük bir kız çocuğuymuşum gibi hissettiriyordu. Beni ...tüm kötülüklerden boyunun yarattığı gölgenin altında saklayabilirmiş gibi ...hissediyordum. Aslında bu sadece kalbimi ısıtan bir his değildi, bu doğru ...olandı.

"Kabul et," dedi gözlerini indirmiş yüzümü seyrederken. "Karşımda ...küçücük olmayı seviyorsun." Elini boynuma koydu, dokunuşu karnımın ...içinde ılık bir hissin kasıklarıma damlamasına neden oldu. "Sadece yaşımın ...değil, bedenimin büyük olması da hoşuna gidiyor."

Yalanlamamın mümkün olmadığını biliyordu, ben de yalanlayama- ...yacak kadar etkisi altındaydım. Küçük ölü balıklar gibi suyun yüzeyinde ...sırtüstü yüzmeye başlayan kelimeler geri çekilerek sessizliği dudaklarıma ...dokundurdu. Kulağıma doğru eğilip fısıldadı:

"Altımda kalmak istediğini biliyorum."

Bu sözleri önce bir ok olup iki göğsümün arasına saplanarak kalbimi ...leğet geçirdi, acısını göğsümde hissetmem gerekirken sızısını kasıklarımda

hissettim. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilememenin telaşı, bedenimdeki tepkisizlik kılıfının altına saklanmıştı. Nefesimin hızlanmasından korkarak nefesimi tuttum, arzu içimde boğulmaya başladığında, dudaklarımı aralasam ağzımdan kelimeler değil, tutku dökülecekti sanki.

Kulağıma sıcak nefesini vererek muzip bir biçimde güldü, sonra da benden uzaklaştı. Kalbimdeki bombardımandan haberdar olduğuna eminim. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya bayılıyordu.

Yetim'in miyavlama sesini duyunca panikten yanan gözlerimi kapıya çevirdim. Yetim'i eve ben sınava girmeden önceki akşam geri getirmişti Karan. Yetim son gördüğümden bu yana daha da büyümüş görünüyordu. Karan pantolonunun kemerini kemer halkalarına geçirdi, kemerini bağlamadan Yetim'e doğru ilerleyerek eğildi ve Yetim'in başının üstünü okşadı. "N'aber lan, pezevenk?" diye sordu keyifli bir sesle. Yetim miyavladı. "Bende durumlar aynı, sağ olasın, eyvallah," dedi gülerek. Bu manzara az önceki heyecanın kıyıyı döven dalga gibi kasıklarımı dövüp geri çekilmesine, göğsümde büyüyen bir huzurun beni içine çekmesine neden oldu.

Yetim bu kez bana doğru bakıp miyavlayınca, Karan, "Oğlum o senin yengen yengen," dedi, bir an duraksadım. Ardından ara sıra izlediğim o meşhur dizideki replik aklıma gelince kıkırdadım. Karan da gülerek, "Yaşar Çakıl var ya Yaşar Çakıl, tam bir Aşk-ı Memnu fanıydı. Beni de kendine uydurur, akşamları çekirdek çıtlayarak Aşk-ı Memnu izletirdi." Kederli bir şekilde gülümsedim. "Neyse, Yetim Bey, çıkıyorsunuz şimdi odadan. Benim kara kedi kürkünü değiştirsin."

Karan eğildi ve Yetim'i kucağına alıp odadan çıkardı. Başımı iki yana sallayarak kapısını açık bıraktığı elbise dolabına doğru yürürken hâlâ gülüyordum. Karan değişik bir adamdı. Değişik bir adamın yanında büyüdüğü için mi böyleydi yoksa onun mayası gerçekten bu muydu bilmiyordum ama fazlasıyla değişikti.

Elbise dolabından içinde rahat edebileceğim parçalar çıkarıp yatağın üstüne serdim. Siyah bir crop, üstüne de siyah bir blazer ceket giymiştim. Açıkta kalan karnımı biraz olsun örtmesi için giydiğim yüksek bel siyah kotu siyah bir kemerle iyice daraltıp belime tam oturmasını sağlamıştım. Tek kat fondöteni sadece yüzümün rengini oturtmak için tenime yedirdikten sonra gözlerimdeki sınav yorgunluğunun silinmesi için gözlerime siyah bir makyaj uyguladım. Dudaklarımı boş bırakmamıştım ama dokundurduğum nemlendirici şeffaftı. Ayağıma siyah bootilerimi giyip fermuarlarını çektikten sonra saçlarımı taradım. Saçlarım elektriklendiği için kabarık görünüyordu ama sırtımı ikinci bir deri gibi saran ceketimin kumaşına serilerek kumaşı örtmüşlerdi.

Odadan çıkarken boynuma ve bileklerime hafifçe sıktığım kokunun notaları beni takip eden bir ezgi gibiydi. Süet, zincirli küçük çantamın için-

...r parami ve cep telefonum, bir de kimliğim vardı. Karan beklediğimden ...ıha spor görünüyordu. Siyah kotu, siyah gömleğiyle benim beni tamam... ...an diğer parçammış gibi görünüyordu ama siyah spor ayakkabıları gö... ...rçasını daha da gençleştirmişti. Arka cebine cüzdanını koymuştu, cep ...elefonu ve arabanın uzaktan kumandasını elinde tutuyordu.

Gömleğini dirseklerine kadar sıvadığı için damarlı bileklerinin dirsek... ...ar kadar uzanan yolunu görebiliyordum. Damarları öyle belirgin, öyle ...oşkundu ki... Masmaviydiler. Evden çıkıp araca atlayana ve evin olduğu so... ...kaktan ayrılana kadar onun damarlarını düşünmeye devam ettim. Müzik, ...erlediğimiz şehrin içinde akıyordu sanki. Yanıp sönen ışıkları, şehri mah... ...ser yerine döndüren araç farlarını izlerken başım daha kanıma bir damla ...alkol bile karışmadığı halde dönmeye başlamıştı.

Mekân çok kalabalık değildi. Henüz saat erken olduğundan böyle ola... ...eceği düşüncesi zihnimin içinde kendine bir yer açmıştı. Bu mekân, o ...gece Enis'i gördüğüm mekândı, kapıda iri bir bodyguard bekliyordu. İçerisi ...eşil ve elektrik mavisi ışıklarla aydınlatılmış olsa da aslında karanlıktı ve ...çu gözü zor seçiyordu.

Biz oraya geldiğimizde Bedirhanlar çoktan bir masa bulmuş, orada ...ğlenmeye başlamışlardı bile. Bedirhan spor, beyaz bir gömlek ve buz ma... ...si kot giymişti, onu gören üniversite öğrencisi olduğunu düşünebilirdi. ...Hem çok genç hem de çok yakışıklı görünüyordu. Billur, Bedirhan'ın aksine ...kışarmızı bir tulum giymişti, tulumun kolları açıktı. Bedirhan ile yan yana ...durduklarında şanlı bayrağın renklerinin uyumunu yakalıyorlardı.

Sergen'i bazı günler yine hapsolduğu takımların içinde görmeye de... ...rarı etsem de şu an o da tıpkı ortamdaki herkes gibi rahat giyinmişti. Si... ...yah blazer ceketinin içinde yuvarlak yaka beyaz bir tişört vardı ve altındaki ...koyu lacivert kot pantolonunu da ayağına giydiği kahverengi süet botlar ile ...tamamlamıştı.

Ve ablam yine klasik ablamdı. Ne kadar büyürse büyüsün, karmaşa ...haline getirerek kullandığı renklerden asla vazgeçmeyecekti. Mekândaki ...tek gökkuşağının ablam olduğunu düşündüm. Turuncu boyundan bağla... ...malı bluzunun altına beyaz kot giymişti, spor ayakkabıları beyazdı ama ...bağcıklarının koyu yeşil olduğuna yemin edebilirdim. Deri ceketini yanın... ...da dikildiği uzun sandalyenin sırtına asmıştı ve kollarında da üç, dört tane ...farklı renklerde bileklikler vardı. Ona biraz daha yaklaşınca dudaklarında... ...ki ruj un kiremit rengi olduğunu fark ettim, gözlerine Tanrı'ya şükür ki far ...kullanmemişti ama halka küpelerinin yeşil olduğunu gördüğümde, keşke yeşil ...far sürseydi diye düşünmeden edememiştim.

Yine de o böyleyken güzel görünüyordu, sıradan bir insanın giydiğinde ...kişide belki de ucube gibi görüneceği şeyleri, o üzerindeyken güzel parça... ...lara dönüştürebiliyor ve kendisine yakışmasını sağlayabiliyordu.

Ablamın kalbi rengârenkti.

Her duygusuna bir renk veriyor olmalıydı. Belki de tek bir duygusu bile gökkuşağı rengindeydi.

Karan'ın bir filin hortumu kadar güçlü olan kolu belime dolandığında, gözlerimi ablamdan uzaklaştırıp Karan'a çevirdim. Saniyelere sığmayacak bir hızla yanıp sönen ışığın altında gözleri her zamankinden daha parlak ama aynı zamanda daha da karanlık görünüyordu.

"Bu gece içmek istediğin her şeyi içebilirsin," dediğinde ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Tabii yasal olan," diye ekledi.

Ona yüzümü buruşturarak baktım. "Yasal olmayan şeylerle işim olmaz," diye homurdandım.

"On yedi yaşındayken benimle ne işin vardı o zaman?" Bana sinsice gülümsedi. "Yanımda olman yasal değildi."

Kulağına doğru yaklaşıp, tüm cesaretimi toplayarak, "Yanındaydım, Karan," diye fısıldadım. "Altında değil."

Olduğu yere saplanıp kaldı. Usulca, sinsi bir fırtınanın aniden yerle bir ettiği o kasabadan elini ayağını çektiği gibi geri çekilerek yarattığım kaosun sonucuna baktım. Yüzünde allak bullak olmuş, yoğunlaşmış bir ifadeyle bana bakakalmıştı. Başta beni keyiflendiren bu ifade, bir süre sonra bedenimde dolaşmaya başlayan duyguların dizgine getirilemeyecek kadar vahşileşmesine neden oldu. Kendi kazdığım çukura düşmemek için gözlerimi onun yoğun bakan siyah gözlerinden uzaklaştırdım.

Bedirhan şık sunuma sahip bir kokteyl yudumluyordu, bardağı bile acayip fiyakalı görünen kokteylini izlediğimi görünce bana ima dolu gözlerle baktı.

"Ne o? Yudumumda mı gözün var mandalina kabuğundan sutyen yapan kız?"

Gözlerimi devirerek, "Ne içtiğini merak ettim," dedim.

"Senin içemeyeceğin kadar iddialı bir kokteyl." Kokteyl bardağını havaya kaldırıp, bardakla beni işaret etti ve ardından bir yudum daha aldı. "İki yudumdan sonra dününü, bugününü, şu anını hatırlamayacağın hale getirir seni."

"Seni de o hale getiriyor sanırım?" dedi Billur sorar gibi.

Bedirhan ona imalı bir bakış attı ve, "Ben alkole dayanıklıyımdır, sidikli," diye fısıldadı. Gözleri tekrar beni buldu. "Unut bunu, memestim. Sana göre değil bu."

"Memestim ne be?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Astımın bir benzeri," dedi, ona anlamayan gözlerle bakmaya devam ediyordum. "Meme eksikliği çekenler için tıp dünyasına kazandırdığım yeni terim."

"Sevimsiz," diye homurdandım.

"Ay ben miyim sevimsiz?" Bedirhan bir anda yükseldi. "Ben miymişim ...iz? Sen hiç baktın mı kendine aynada? Rahatsız!"

"Bidi bidi," diye homurdandım.

"Kız bana bak..." Bedirhan elini masaya sertçe koydu. "O ağzını öyle ...rarak bıdı bıdı yapma bana, masanın üstüne mum diye dikerim seni. ...r uzun bir şeysin zaten. Adak mumu seni!"

"Bidi bidi."

"Kız sen beni kale almıyor musun şu an?"

"Bidi bidi."

"Memestim hastası, eksik parçalı. 65 yaş üstü hastalardan sonra has...lerde önceliği olan diğer ikinci insan. Meme fakiri, tek sutyenden çift ...en yapan pinti, vileda sopası! Ciddiye al beni!"

"Bedirhan," dedi Karan uyarıcı bir tonlamayla.

"Şu an incitilip hor görülüyorum, ben mi suçlu oluyorum?" diye sordu Bedirhan, kokteylinin pipetini ağzına dayayıp içine çekerken garip sesler ...karıyordu. Omuz silkti. "Susayım ben, gideyim öleyim ben, köşede öleyim ...zaman ben..."

"Ya git nerede ölürsen öl, sessiz öl," diye takıldım ona. "Çok gürültü ...apıyorsun."

"Vay be!" Bedirhan dudaklarını içeri doğru çekerek, dudaklarını küçülebildiği kadar küçülttü. Başını yavaşça sallarken gözlerini yumdu. "Vaaay be!" Ellerini saçlarına götürüp gözlerini açtığında, yine karşımızda o star ...gıyla duruyordu. "Bebeğim benim ölümüm Michael Jackson'ın ölümün...den sonra en çok ses getiren ikinci ölüm olur. Bebeğim beni var ya, beni omuzlarında taşırlarken bir yandan da arka planda plakta Zeki Müren, Böyle Bir Kara Sevda çalarlar. Ağlayarak herkes Zeki Beyciğime eşlik eder. Tabutun içinde yatan nadide bedenimi cennetten izleyen ruhum şarkının ...miyle bulutlarda naifçe dans eder." Bedirhan kokteyli bırakıp kollarını ...kavaya kaldırdı. "Böyle bir kara sevda, kara toprakta biter..." İnsanlar bize ...bakıyordu. Bedirhan ekledi: "Sanma güzelliğim bu ipek saçlarıma düşecek ...alın aklarla biter... Böyle bir sanatkâr, ölse bile dilden dile destan olur sü...rer gider..."

Defne dehşet içinde Bedirhan'a bakıyordu. Billur, yüzünü buruşturdu. "Sarhoş bu," dedi ifadesini bozmadan.

"Böyle bir Bedirhan Özoğlu..." diyordu ki, Karan önümüzde duran çe...reze tabağındaki patlamış mısırları avuçlayıp Bedirhan'a fırlattı. "Adamakıllı ...çırlan," dedi uyarıcı bir sesle. "Tipe bak, rahatsız."

"Öpüyorum sizleri. Var olun, efendim, hürmetlerim sonsuz, efendim. Lütfen kabul edin... Saygım sonsuzdur, efendim. Bunu sizler de biliyorsu...nuz, efendim. Ben de sevgilerinizden eminim, efendim. Bana güç veren de budur, efendim. Sayelerinizde yaşıyorum, efendim, sağ olun, efendim...

Allahaısmarladık, efendim..." Bedirhan bunları tıpkı Zeki Müren edasıyla söylemişti.

Bedirhan aniden kalabalığa doğru dönüp yürümeye başladığında, Karan'ın gözleri iri iri açıldı: "Lan Sergen, git al şunu, lan gidiyor bu!" diye bağırdı. "Lan Bedirhan! Aptal herif! Ne içti lan bu?"

"Alayım o zaman onu ben." Sergen, Bedirhan'ın arkasından koşarak gittikçe artan kalabalığa karıştı.

"Al o zaman," dedi Defne, Sergen'in arkasından şaşkın şaşkın bakarken.

"Neden o kadar içti o, saat daha erken?" diye sordu Karan, Billur'a.

"Normalde alkol almaz pek," dedi Billur. "Hatta neredeyse hiç almaz. Şaşırdım ben de."

"Rahmetli Zeki Müren'e bağlamış herif," dedi Karan dilini şaklatırken. "Neyse, siz ne içiyorsunuz?"

"Bir zemzemini alırız, ihtiyar," dedi Billur kahkahayı basarak.

"Yine asla komik değilsin, tilki suratlı," dedi Karan. Bu beni güldürdü. "Bedirhan'a dönmeyin de sonra başıma... Ne haliniz varsa görün."

Sergen, Bedirhan'ı masaya geri getirdiğinde, genç bir garson siparişleri alıyordu. Bedirhan, genç garsonun kısa saçlarına saldırıp, çocuğun saçlarını yolmaya başladığında gerçekten şoka girmiş gibi olduğum yerde donup kalmıştım.

"Abi, ne yapıyorsun?" diye bağırmıştı çocuk dehşet içinde.

"Şu saçlara bak, kel!" diye bağırıyordu Bedirhan da. Gülmek ve şaşırmak arasındaki çizgideydim.

"Oğlum sen rahatsız mısın? Ne yapıyorsun ulan?" diye bağırdı Karan. Bedirhan'ı kollarından tutup çekerken, garson çocuğa, "Abicim, kusura bakma," diyor, bir yandan da, "Lan bıraksana adamı!" diye bağırmaya devam ediyordu.

"Saçını kim kesmiş bunun ya?" Bedirhan aniden sakinleşince, Karan şaşkın şaşkın ona baktı. Saçlarını düzeltip masaya kollarını koydu. "Kötü kesim yani."

"Hayret bir şey ya!" diye homurdandı garson çocuk.

"Saça bak, saçsız," dedi Bedirhan sakince. "Homurdanma bana oradan. Salonuma uğra, kaynak falan yapacağım sana bedavaya. Afro örgüsü de yaparız, saçını başını yolması daha kolay olur öyle."

Sergen, garson çocuğun omzuna vurup, "Kusura bakma, kardeşim," dedi çocuğu yatıştırmak ister gibi. "O biraz değişiktir."

"Diyene bak, Babür," diye homurdandı Bedirhan.

Genç garson masadan ayrıldığında bir daha geri gelmeyeceğini biliyordum. Düşündüğüm gibi olmuş, siparişlerimizi başka bir garson getirmişti. Buz gibi kokteylimden bir yudum aldım. Mekânın içinde zonklayan müzik şimdi daha hızlıydı, ateşli bir kadın gibi çıplak vücudunu sergileyerek bü-

...bir hızla duvarlara çarpıyordu. Kokteylimin neyden oluştuğunu bilmesem de içindeki oryantal tadın arasına saklanmış yakıcı votka aromasını ...biliyordum.

Düşüncelerim sonunda bir duvara çarpmış, sonra da hızını kaybetmenin ağırlığıyla zihnimde bir yere yığılıp kalmışlardı. Olduğum yerde hafifçe ...lanarak dans ediyordum, alkol kanımın içindeydi ama ruhumu ele geçirmemişti ve bedenimde de izleri henüz çok silikti.

Ablamın içtiğini görüyordum, Billur ve Bedirhan da ona eşlik ediyorlardı. Sergen ve Karan sadece soda içiyorlar, konunun ne olduğunu algılayamadığım bir sohbetin belini kırıyorlardı. Bir ara dans edenlerin arasında tanıdık bir yüz görür gibi oldum ama sonra bunun sadece benim hayal gücümden ibaret olduğunu düşünerek önüme dönüp kokteylimi yudumlamaya devam ettim.

Kokteylimin bittiğini gördüğümde, aslında içtiğimin üçüncü kokteylim olduğunu yeni fark ediyordum. Damarlarımın içindeki kanı bile kokusuyla serserileştiren alkolü, artık damarlarımın içinde, kanıma karışmış şekilde yüzerken hissedebiliyordum. Bir ara Karan'ın güçlü kolları bedenimi sardı, sonra o kollardan ayrıldım ve kalabalığın içinde, elimde boş kokteyl bardağıyla ilerlemeye başladım.

Bir kokteyl daha içecektim, sonra da buna bir son verecektim çünkü artık ayık olmadığımın, yavaş yavaş sarhoş olmaya başladığımın farkındaydım. Tepede yanıp sönen ışığın yüzüme çizdiği renkler, yüzümün sayfasını doldurarak kelimeler gibiydi ve ben altında durduğum ışığın içinde yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Güzel bir histi ama bir yandan da tehlikeli ve ıssız hissettiriyordu; rengârenkti ama aslında griydi.

Sırtını ışıkların içinde yıkanan şişelere yaslamış bar tezgâhının önüne kara zorla gelmiştim. Sanki asırlardır yürüyormuşum hissi veren o kalabalık o kadar yoğundu ki, bir ara insanları itip kendimi yere atmak ve orada içlece uyumaya başlamak istemiştim. Elimdeki boş kokteyl bardağını bar tezgâhının ahşap yüzeyine bırakıp gözlerimi hemen bar tezgâhının arkasında duran sarışın barmene çevirdim.

Bar tezgâhının önüne koyulmuş yüksek sandalyelerde birkaç kişi oturuyordu ama onlara bakmıyordum. Sarışın barmenin sırtı bana dönüktü, elinde de bir viski şişesi vardı. Bir süre sabırla onun bana doğru dönmesini bekledim.

Sonunda bana döndüğünde, "Aynısından mı?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle ama aslında bu gülümseme sıcak falan değildi, ısıtıp ısıtıp önümüze sunulan aynı, bayat bir gülümsemeydi. Aldırış etmeden başımı salladım. "Karan abi kızmasın?"

"Haberi var," dedim hoşnutsuz bir sesle. "Hem kim bana kızabilir ki?

Ben on sekiz yaşındayım."

"Vay, büyük kız," diye dalga geçti ama ona aldırış etmedim. Önümdeki boş bardağı alıp bana sırtını döndü, bu birinin bakışlarının profilime bıçak gibi saplandığı andı. O rahatsız edici bakışların ağırlığını yüzümü içinde taşıyan okyanusun dalgalarıyla boğuşan bir gemiymiş gibi hissedebiliyordum.

"Pardon," dedi tanıdık bir ses. Geçmişin içinde yaşayan bir ses gibiydi ama benim geleceğim bu sesi tanımazdan geliyordu. Çatık kaşlarla gözlerimi barmenin sırtından ayırmadan bekledim. "Ateşiniz var mı?" diye sordu aynı sesin sahibi.

Dirseğini ahşap tezgâha bastırıp bana doğru döndüğünü hissettim. Ağzından dökülen alkol ve sigara kokusunu soluyabiliyordum. Gözlerimi usulca o tanıdık sesin sahibi olan yabancı bedene çevirdiğimde, aslında o bedenin geçmişimde yaşayan canavarlardan birine ait olduğunu anladım. Onu tanıyordum.

O Arda'nın ta kendisiydi.

Öfke, alkolden daha hızlı bir şekilde kanıma karışıp, zihnimdeki canavarların gölgelerinin kelimelerimin üzerine düşmesine neden oldu. Ona şaşkınlığı sonraya erteleyen, öfkeden daha da kararmış kömür gibi gözlerimle baktım. Su yeşili gözleri hafızamda yaşamaya devam eden anıların içinde gördüğümden daha zehirli bakıyordu. Dudaklarında zifiri gecenin içinde yeryüzüne alçalan zehirli bir sisi anımsatan o gülümseme vardı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum, alkol kelimelerimi berraklaştırmama engel olur sanmıştım ama öfke tüm berraklığıyla kelimeleri işleyen kalem gibiydi.

"Eğlenmeye geldim," dedi ukala bir sesle. "Burası seninkine ait değil bildiğim kadarıyla, hım?"

Dünyanın en sinir bozucu insanı karşımdaydı. Kanımda şeytanın ayak izleri gibi beliren alkol, damarlarımda bir cehennemin yanmaya başlamasına neden olmuştu. Barmen kokteyli önüme bıraktı ama ben Arda'nın su yeşili gözlerine kitlendiğim için barmene bakamamıştım.

"Olmaman gereken bir yerdesin," dedim tehlikenin çan gibi çalmaya başladığı gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Karan seni gördü mü?"

"Karan beni görse ne olacak ki, ufak kız?" diye sordu. Ona yumruk atıp neler olacağını göstermeye önce ben başlamak istiyordum ama sadece kötü kötü bakmakla yetindim. Karan'a açtığı yaralar vardı ve ben, onu o yaraların içinde biriken irinli sularda boğmak istiyordum.

"Görmesini istemezsin," dedim kupkuru bir sesle. O kadar kuruydu ki bu ses, bana ateşi uzattığı an alev alıp önce onu yakardı. "Sen kabul edemesen de Karan'dan Tanrı'dan korkman gerektiğinden daha fazla korkuyorsun."

"Korksam ona istediğim hasarı verebilir miydim?"

"Seninki şeytanın yaptığına benziyor," dediğimde bana garip garip "Tanrı'ya hayransın ama Tanrı'ya savaş açıyorsun. Tanrı gibi olmak ...orsun ama insanlara Tanrı'dan uzaklaşmaları için bir sürü oyun oynu... Olmak istediğin insanı yerle bir etmeye çalışıyorsun ama asıl yerle ...acak olan sensin, çünkü sen en başından beri sadece o olmak istiyor... arda değil, bir başkası değil, şeytan ya da melek değil. Sen Karan Ali ...ıl olmak istiyorsun."

Bana onun dünyası bir çölden ibaretmiş, ben o çöle kızgın kumlar yağ... bulutlarmışım, çölündeki serap hayallerini bile kumlarımla doldurup ...larını elinden almışım gibi baktı.

"Boyundan büyük laflar ediyorsun, bu güzel," dedi sonunda toparla... başarabildiğinde. Oysa gözlerinde hâlâ aynı öfkenin, aynı şaşkınlığın, ...galibiyetin tohumları filiz veriyordu. Gözlerinde gördüğüm kosko... bir şehri içine çekebilecek kadar büyük ve gri bir hortumdu ama o, o ...rtuma hükmetmeyi bilmediği için hortuma sadece kendini kaptırmıştı. ...ama içi boş," diye fısıldadı. Bana biraz daha yaklaştı, dudaklarından döküen kelimelerin beraberinde dışarı taşıdığı koku bir viski şişesinde yaşayan ...ktün kokusuydu.

Belki de kelimeleri de onun gibi sarhoştu.

Kelimeleri bile alkol kokuyordu.

"İçi boş konuşmadığımı suratına dikkatle bakan herkes anlar, biliyor ...sun?" Alayla güldüm. Gözleri gözlerimden ayrıldı, dudaklarıma dokun... orada çok oyalanmadı ve tekrar gözlerimin içine gömdüğüm yara ka...klarına çevrildi.

Ben onun gözünde bir bilmeceydim, bir labirenttim, çıkışında ışık ol...adığını düşündüğü bir tünelin sonuydum. Aklını karıştırıyordum ve bun...dan zevk alıyordum.

"Sana böyle beylik laflar etmeyi o herif mi öğretiyor?" Alayla gülüp bi...raz daha eğildi, yüzü yüzüme çok yakın duruyordu. Ona nefretle baktım. ...k kez bir insana içimde saklayamadığım o nefreti açığa çıkararak baktım. "Ne yalan söyleyeyim, ağzına yakışıyor ama bunları sana onun öğrettiğini ...ldiğim için etkilenmiyorum."

"Eğer bu dünyada sadece sen ve ben kalsaydık ya seni ya da kendimi ...dürürdüm, yine de seninle yalnız kalmak istemezdim." Önüme döndüm. "Şimdi yerinde olsam uzaklaşırdım."

"Buraya senin için geldiğimi düşünecek kadar kendini beğenmiş ola...mazsın? Ya da Karan için?" Güldüğünü duysam da kaile almadım. Kokteyzerinden bir yudum aldım. "Hem dünyada sadece ikimiz kalsak ya ölmeyi ya ...öldürmeyi seçecek kadar çok mu korkuyorsun benden? Seni korkutacak ...r şey yaptığımı hatırlamıyorum." Durup düşündü, sonra da güldü. "Kayse-

ri'deki düğünde tir tir titremene neden olmam dışında."

Kafam gerçekten birkaç dakika öncesi önüme koyulduğunda çok daha bulanıktı. İnsanlar sarhoş olduğunda nasıl kafasının iyi olduğunu söyluyorlardı anlamıyordum, çünkü şu an benim kafam iyi falan değildi, bulanıktı; dibindeki kiri atılan tek bir taşla yukarı kaldıran o nehir gibiydim.

"Yakında daha büyük bir bomba avuçlarımın içindeyken size doğru yürümeye başlayacağım," diye fısıldadı bir sırdan bahsediyormuş gibi. Boynumun kabardığını, boynumu saran damarların genişlediğini hissettim. "O kadar hızlı yürüyeceğim ki, ufak kız, tam önünüze geldiğimde tüm dünyanız ayaklarımın altında parçalara ayrılacak."

"Bomba elindeyse önce sen parçalanırsın," dedim umursamaz bir sesle. Sonra bir ağaçtan koparılmış kuru dal rengindeki koyu gözlerimi yüzüne çevirdim. "Ama doğru, sen o olmak istiyorsun."

Gözleri gözlerimde bir süre bekledi. Su yeşili gözleri boynuma doğru iner gibi olduğunda, bir an duraksadı, bu duraksama yüzünü oluşturan arazinin saniyeler içinde yanıp saniyeler içinde sönmesine neden olmuştu.

"26," dedi söylediğimi duymamış gibi. Açık yaradan sızan iltihaplı kan rengindeki gözlerini gözlerime yerleştirdi. "Ne anlama geliyor?"

"Sana ne?" Tam kokteylime uzanıp onu alacaktım ki, tekrar konuştu: "Onunla mı ilgili?"

"Tekrar sana ne?"

"Saçma sapan sevgilicilik oynamaktan ne zaman vazgeçeceksiniz? Sevişmediğinize o kadar eminim ki. Sana baktığımda bir bakire görüyorum."

Kokteyl bardağını kıracakmışım gibi sıkıca kavradım. Gecemi zehir etmesine izin vermeyecektim. Konuşmaya devam etti.

"Daha yatakta nasıl olduğunu bilmediğin bir adamla ilgili bir dövmeyi tam boğazının ortasına yaptırmanın manası ne? Sen tam bir çocuksun."

"Ne bilebilirsin ki?" diye sorarak ilk atağımı yaptım. "Karan'ın onun koynunda uyumadan yalnızca birkaç saat öncesinde bana neler yaptığını, sen nereden bilebilirsin?" Dişlerimi göstererek gülümsememi beklemiyor gibiydi. "Onun yatakta nasıl olduğunu şu ana kadar düzdüğü hiçbir kadının bilemeyeceği kadar iyi biliyorum. Ve sen, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ama bilmek için canını bile verirdin. Karan bir kumar olsaydı, sen o kumara kendini yatırırdın."

"Bana aleni aleni onun seni becerdiğini söylemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu zehir gibi bir sesle.

"Senin duymak istediğin ne?" Bardağı onun kafasına geçirmek istesem bile bunu yapmadım. Oturduğum yerden kalktım. "Eğer bir kadın olsaydın, seni becermesi için ağlardın. Şu an bile seni bunun için ağlatabileceğine o kadar eminim ki." Diğer Merve çaldığı ıslıkların arasına karıştırdığı kahkahalarla bana zafer dolu bir bakış attı. İstediği buydu. Benim alkolün

...sına sakladığım tüm kelimeler bir silaha dönüşmeli, ben o silahlarla ...şımda beni yaralamak için duran insanları acımasızca yaralamalıydım. "Çok acımasız konuşuyorsun," dediğini duydum. "Ya da sadece öyle ko...duğunu sanıyorsun."

Aldırış etmedim. Ona bakmadan kalabalığa karışacakken, karşımda ...nsanı bir öfke doğumuna neden olacağım insanı görmeyi beklemiyordum. Funda, kalabalığın içini yararak bize doğru ilerliyordu. Beni görmemişti, beni gördüğünde ise gözlerini önce kan rengi sarmaşıklar sardı, sonra o sarmaşıklar kuruyarak ölümü hatırlatan tabutlara dönüştü. Gözlerini ...ımda oturan Arda'ya dokundurdu, Arda'yı kısaca ziyaret eden bakışları yeniden beni kıskacı altına aldı. Saç rengini daha da açtığını fark etmiştim, dalgalı saçlarının içine yerleştirilmiş postişler saçlarının daha gür görün...mesine neden oluyordu ama doğal değildi, kendi saçları boyanmaktan yan...mış ve azalmıştı. Bedenini ikinci bir deri misali saran pudra rengi elbisesi vücudunun tüm hatlarının daha da belirginleşmesini sağlamıştı.

Çiğ beyaz ojelerle boyanmış takma tırnaklarını elbisesinin kumaşın...da gezdirip, elbisesinin yukarı çıkan kumaşını biraz aşağı çekti. Şimdi tam önümde duruyordu. Önüme yığılmış duyguları parmaklarımla ayrıştırarak kendime en uygun olanını aramaya başladım.

"Vay canına," dedi yapmacık bir tonlamayla. İnce, kavisli ve açık renk olan kaşları da bu yapmacık tonlamasına ayak uydurarak havaya dikilmiş...ti. "Ufaklık, seni buraya alıyorlar mıydı?"

"Hiç değişmemişsin, Funda," dedim gülerek. "Hâlâ bomboşsun."

Simetrisi bozuk duygularını her zaman o estetik müdahalelerle değiş...tirilmiş suratından kazıyarak koparırdım. Yine öyle olmuştu. O duygu ora...daydı. Öfke duygusu, belki kıskançlık, belki de daha fazlası... Ondan daha fazlasıymışım gibi bakıyordu bana. Bir parçasıydım ve beni düşürmüştü, Karan o düşen parçayı istiyordu ama ve o parça bendim; belki de o da ben olmak istiyordu.

"Sen de hiç değişmemişsin," dedi gülmeye çalışarak ama bunu becere...bildiği söylenemezdi. "Hâlâ bir sokak kedisi gibisin. Tek fark, biraz büyü...müş görünüyorsun ama ruhun hâlâ çocuk. Bedenin seni bir kadın yapmaz."

"Bunu Karan'a sormak gerek," diye fısıldadım, zehirli sözcüklerim onun kalbini hedef alan, yılan zehrini içinde taşıyan oklar gibiydi.

"Ne yani?" Kaşlarını kaldırıp bana acıyormuş gibi bakmaya çalıştı ama şu an bana değil, böyle hissettiği için kendine acıyor olmalıydı. "Seni nasıl becerdiğini de anlatacak mısın yoksa?"

"Ben onun benim içimi nasıl doldurduğunu sana anlatmam ama eğer o seni becerseydi eminim burada durup bana bunu saatlerce anlatmak isterdin." Kokteyl bardağını ona doğru uzattım. "Seninle aramızdaki fark bu, Funda. Seni becerirdi ki onu bile yapmamış ama benim içimi dolduruyor."

Ona doğru bir adım atınca, aramızda duran kokteyl bardağını saran elim iki göğsünün arasına dokundu. "Tam gözlerimin içine bakarak. Siyah gözlerinin içinde karanlık bir sokakta çırılçıplak hissetmemi sağlayarak. Adımı fısıldayarak." Funda'nın gözlerinde renk değiştiren duyguları keyifle izlerken fısıldadım: "Damarlarında akan kanı bile sanki benim damarlarıma aitmiş gibi bana hissettirerek."

"Sen küçük bir şırfıntısın."

Yüzüne yaklaştım. "Ve o bana deli oluyor."

"Adi," diye fısıldadı Funda. "Paçavra."

"Daha sesli söylemeye gücünün yetmediği kelimeleri fısıldarsan, kazanmış sayılmazsın." Buz gibi bardağı göğsünün arasında hissetmesini sağladım. "Sadece ses çıkarmış sayılırsın. Başardığını sanırsın, başarını ilan etmeye çalışırsın ama sonra bir bakarsın..." Gülümsedim. "Yendiğini sandığın kadının elinde yenilgini gösteren o zafer bayrağını görürsün." Bardağı geri çektim. "Şimdi zırla."

"Sen!" Üzerime yürüyecek gibi olunca, Arda ayağa kalkıp onu belinden tuttu ve benden uzaklaştırmaya çalıştı. "Korkunç birisin kızım sen!"

"Bu saatten sonra anca zırlarsın, Funda."

İçimdeki dağda volkan gibi yükselen alkol beni her zamankinden daha cesur bir savaşçıya dönüştürmüştü. Elimde zafer bayrağı gibi tuttuğum içki bardağıyla kalabalığa karıştım. Arda'nın neyden bahsettiğini bilmiyordum, aslına bakılacak olursa o şeyi merak ettiğim için içime gömülen şüphe duygusu, ayıldığımda dallara ayrılarak tüm bedenimi saracakmış gibi hissediyordum. Daha ne yapabilirdi ki? Karan'ın yaptığı telefon görüşmesini hatırlayınca bardağı daha sıkı kavradım. Kalabalığı sıyıran gözlerim onu görmeyi diledi; onu görmeye ihtiyacım vardı.

Oradaydı.

Bedirhan'ın arkasında duruyordu. Boyu Bedirhan'dan biraz daha uzun olduğu için onu anında görebilmiştim. Birkaç kişi dansın getirdiği hırçınlıkla bedenlerini bedenime çarptı ama umursamadım, onlar da bunu umursamadan danslarına kaldıkları yerden devam ettiler. Bedirhan'ı ittiğimde, Bedirhan bana şaşkın şaşkın baktı ama kafası pek yerinde olmadığı için hiçbir şey söylemedi. Gerçekten sarhoş olmalıydı. Karan siyah gözlerini bana doğru indirdi, Bedirhan'ı itip ona doğru sokulduğumu görünce kaşları havalandı ama yüzündeki o sabit ifade yerini terk etmedi.

Elimdeki kokteyl bardağını sertçe Bedirhan'ın eline ittim. Bedirhan, "Ay bana mı? Çok teşekkürler, kelebenkim," dedi ama onu duymamış gibi davrandım. Boş ellerimi kaldırıp yorgun kollarımı onun boynuna sardığımda, Karan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. O da büyük ellerini belime koyup bana sarıldı. Parmak uçlarımda yükseldim. Yüzümü onun sıcak, kendi kokusuyla parfümünün kokusunun birbirine zincirlendiği esrarengiz kokuyu

...ine çektim. Karnımın içindeki hisler, bambaşka duyguların gözlerinden ...kılmaya başlayan ilk gözyaşları gibiydi. O duyguların boğazından aşağı ...en ilk nefesin ciğerlerini yaktığı gibi karnımı yakan bir şey kasıklarıma ...lar dallanıp budaklanmıştı.

"Küçük ayyaş," dedi keyifli sesini bana hazinesini sunuyormuş gibi ...sarak. Ama o hazine benimdi, onun değildi. Artık gerçekten sarhoş ol-...ğumun bilincindeydim. Bulutların üstünde yürüyordum ama adımlarım ...ğmurların içine düşüyordu.

Parmaklarımı saçlarının içinde tıpkı nehrin içini yararak ilerleyen kü-...k bir kayık gibi gezdirmeye başladım. Dudaklarım sıcak boynunun yu-...sak derisine dokunduğunda, Karan'ın hırıltılı nefesinin zihnime dolu-...şunu dinledim. Kimsenin bizi görmesinin imkânı yoktu, saçlarım yüzümün ...trafını kafes gibi örtmüştü ve onun boynunu da bu kafesin parmaklarının ...arasına gömmüştü. Ölüler tabutların kapaklarına vururken ben dişlerimi ...onun boynuna sürttüm, kalbim de şimdi o ölülerin tabutlara vurduğu gibi ...göğsüme vuruyordu.

"Yavrum," dedi boğuk bir sesle. Sesini bedenimin içine hapsetmek is-...tiyordum. Onu içinde saklayan bir kafes olma düşüncesi beni heyecanlan-...dırıyordu. Dişlerimi tenine batırdım. Meleğin kanı ağzımın içine aksın da ...beni rüm günahlarımdan arındırsın istiyordum. Ona bu kadar yakın olma ...düşüncesi beni daha da sarhoş ediyordu. Üstünde durduğum bulutlar fırtı-...na bulutlarıydı sanki.

Ellerimi teninin altına gömülmüş masmavi damarlarına ait beyaz bu-...tlarmış gibi hissediyordum; damarları gökyüzüydü. Nefesi tenimi yakan ...bir dua gibiydi, şeytanın dudaklarından dökülüyor ve ateşler tenimi dağlı-...yordu. Dişlerimin arasına sıkışan tenini hafifçe ısırıp geri bıraktım, bu onu ...irletmişti. Çevremizdeki insanların ikimizin arasında şimşek gibi çakan ...duyguların yoğunluğundan bihaber olduğunu biliyordum. Bu duygular ...öylesine yoğundu ki, mekânın tavanı zeminine çökecek, zemini tavan gibi ...başımıza dikilecekti sanki.

Ona daha fazla dokunmak için delirebilirdim.

Onu daha fazla tatmak için hiç düşünmeden ölebilirdim.

Parmaklarını belime bastırdı, açık tenime mum gibi dikilen parmak-...larının sıcaklığını içen tenim şimdi ateş içinde uyuyan bir canavara ait gi-...diydi. Bedenimi benden alan canavar, bedenime benim veremeyeceğimi ...bildiği her şeyi Karan'dan almak istiyordu.

"Yapmamalısın," dedi boğuk, alçak bir sesle. "Yalnız değiliz."

"Yalnız olsak?" Dudaklarım onun boynunun derisine dokunurken yu-...tkan kıvrıldılar. Gülümsediğimi tenine düşürdüğüm gölgeden, teninde ya-...ratttığım depremden anlamış olmalıydı.

"Yalnız olsaydık gözlerinden yaşları, küçük kadınlığından da zevkleri ...aburdum."

Kanımda denizi ayaklandıran dalgalar gibi bedenimi dalgalandıran dozda alkol taşıdığımı fark ettiğimde, şimdi onun bedenin her bir köşesini kendimden izler ekmek istiyordum. Arda ve Funda'nın bu mekânda olduğunu bilmediğine emindim, ruhuna öfkenin çökmesini hiç istemediğim için onu buradan uzaklaştırma isteğiyle ona daha da sokuluyordum. Onda; önce ne kadar kapalı bir kapıysam, şimdi ondan sonrasının içindeydim ve açık kapımdan içeri gecenin soğuğu doluyordu.

"Dans et benimle, Ali," diye fısıldadım alçak, isteklerle yanmaya başlamış bir sesle. "Küçük kızının kollarının ninnisine ihtiyacı var."

"Küçük kızımın bedenimin sahnesine ihtiyacı var," dedi muzip bir sesle. Beni belimden daha sert kavrayınca tüm dünya şimdi toz zerreciklerine dönüşecek sandım ve biz de o toz zerreciklerinin içinde onunla birbirimize dokunmaya devam edecektik. Dünyanın yok oluşunu gökyüzünün üstünde birbirine bağlı iki kukla gibi izleyecektik.

Çalan müziğin ruhuna, hızına, yaşattığı hislere savaş açmışız gibi, asla o müziğe ait olmayan bir ritimle dans etmeye başlamıştık. İnsanlar yanımızdan gelip geçiyordu, kaybolup gidiyorlardı, biz ışık tenimize yağmur gibi yağarken yalnızca dans ediyorduk.

Kollarımı az evvel dudaklarımı dokundurduğum, dişlerimi sapladığım boynuna doladım. İdamı kabul eden bir suçlu gibi kollarımın arasında duran boynuyla bana baktı; kara gözlerinin üstündeki gür, siyah kaşlarına verdiği şekil bana kalbimin yerini sorgulatıyordu. Belime sardığı kollarını sıklaştırdı; boynuna sardığım kollarımı sıklaştırdım.

Belki de yıllardır birbirimize duyduğumuz ihtiyacı birbirimizi yeni bulduğumuz için bir anda harcamaktan korkmuştuk ama hayır, bu ihtiyaç o kadar kuvvetliydi ki, birbirimize birbirimizi bile versek, birbirimize muhtaç kalmaya devam ederdik.

Bedirhan çaprazımızda Billur'u önüne almış, göğsünü Billur'un sırtına bastırıp kollarını arkadaşımın karnına sarmıştı ve hafif bir ritimle sallanarak dans ediyorlardı. Ablam da elinde içeceği ile dans pistindeydi, yabancılar gelip geçerken ona çarpıyor, Sergen ablama etten bir duvar örerek ona çarpan yabancı bedenlerin sahiplerine pek dost canlısı olmayan bakışlarını dokunduruyordu.

Karan'ın dudaklarını alnımda hissedince kirpiklerimi taşıyamayan gözlerimi kara zorla açıp ona baktım.

"Eğlenmeni istemiştim, zil zurna sarhoş olmanı değil," dedi anlayışlı bir sesle. Dudağının bir kenarında oluşan o gülümsemede şefkatin çizdiği gölgeler vardı. "Ama görünen o ki, zil zurna sarhoş olmuşsun, küçücüğüm."

"Olmadım," dedim dudaklarımı büzerek. "Karan, gidelim mi?"

Kaşlarını çattı. "Henüz erken değil mi?"

"Olsun," diye mırıldandım kollarım onun boynunda, olduğum yerde

...ken "Gitmiş olmak için gideriz."

...klarını saran gülümseme genişledi, kaşları çatıldı. "Başın mı ağrı-... diye sordu bu kez.

...la ile karşılaşmasını istemiyordum sadece. Nasıl bir tepki vereceği-...yordum, tahmin de edemiyordum. Öfke, dev bir dalga gibi kabarıp ...sun içinde aniden var olan depremle şehri darmadağın edecek olan ...amiye dönüşebilirdi. Bilincimi kıyılara çağırdım, biraz daha derine ...ek olursa yuzme bilmediği için boğulabilirdi.

...esin üleceği zaman, kıyıda da ölebilirdi. Peki ya bilinç? Bilinç kıyıda ...abilir miydi?

"Gidelim," dedim ona biraz daha sokulup, yanağımı göğsüne bastıra-... "Sen daha sıcak."

Şaşkın bir sesle, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Üşüyorsam, beni ısıtır mısın?" diye mırıldandım, dilimde yuvarlanan ...eleri oluşturan harfler bile birbirlerine çarparak yalpalıyorlardı.

"Daima," dedi erkeksi sesiyle. Bedenimi en uç noktasından en dip nok-...a kadar saran damarlar, onun bana verdiğin hislerin ruhumu ördüğü ...ışıkları gibiydi. Damarımın içinde çırpınan duyguları hissediyordum. Sergen'e söyleyeyim, onlar eğlenmeye devam etsin. Biz gidelim."

Tedirginlik kanımda yüzgeçlerini hareket ettiren yırtıcı bir balık gibi ...rkese de, "Tamam," diyebildim.

Karan beni orada bırakıp Sergen'in yanına gitmişti. Artık ayakta dura-...mak benim için biraz daha zorlaşmış olsa da etrafta olup bitenlere karşı ...n dikkatim dağılmıyordu. Karan ile birlikte mekândan çıktığımızda artık ...n daha rahattı. Mekânın olduğu sokak tıpkı bir bilekteki iki damar gibi ...k bir noktadan ikiye ayrılıyordu. Sokağın biri kapkaranlıkken, diğeri ışıl ...ydı. Birinde yalnızlık kol geziyorken, diğerinde ise kalabalıklar vardı.

Karan elimi tuttu. "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu bana. Om-...zunun üstünden yüzüne baktım. Kendi içimde yaşadığım karmaşanın ...ttiği resim ifademi oluşturmadan hemen önce, "Olur," diye fısıldadım. ...da ve Arda'dan gidebildiğimiz kadar uzağa gidelim istiyordum. Belki ...abaya atlayıp evin yolunu tutmak daha mantıklı olacaktı ama onunla ge-...en serin rüzgârının içinde yürümeyi seviyordum. Mart ayı baharın ilk ...olmasına rağmen gündüzleri oldukça ılık oluyordu hava, fakat geceleri ...ğak şehrin içinde bir Azrail gibi ilerlemeye devam ediyor ve tüm sokak-...uşturuyordu.

"Başın dönüyor mu?" diye sordu yürümem için elimi sıkıca tutarken. ...mı iki yana salladığımda, onun avucunun içindeki elimin titrediğini ...fark edlyordum.

Diğer Merve'nin öldüğünü, artık olmadığını düşündüğüm gün kendimi ...acılar içinde hem de özgür hissetmiştim; şimdi diğer Merve buraday-

dı, zihnimin merkezinde durmuştu ve onun yokluğunun bana verdiği acıyı izliyordu, ellerinde de özgürlüğüme vuracağı zincirleri tutuyordu.

"Miden ne durumda peki, Arsız Kelebek?"

Yutkunup, "Ben arsız bir kelebek miyim?" diye sordum merakla, sesim çatlamıştı, bunu alkolün kelimelerime vurduğu kırbaç darbelerine borçluydum.

"Hem de çok arsız bir kelebeksin," diye onayladı beni.

"Bedenimde seni ağırlamak istediğim için mi?" Burnumdan derin bir nefes alırken gözlerimi yumdum. "Bu yüzden mi?"

Bunun ona ne hissettirdiğini bilmiyordum ama, "Hayır," dediğinde sesi sakindi. "Eğer öyle olsaydı, senin arsızlığın benimkinin yanında solda sıfır kalırdı."

"Aslında orada kalıp sabaha kadar dans edebilirdim," diye mırıldandım. "Ama seninle yalnız kalmayı istedim."

Şimdi kordonun olduğu caddeye çıkmıştık. Hemen karşıda uzanan iskeleyi, kordon boyunu ve kordon boyunun sırtını yasladığı kafeleri görebiliyordum.

"Aslında orada kalmak istiyordun," diye onayladı beni. "Biliyorum. Ama onlar orada olduğu için beni oradan çıkarmak istedin. Çünkü her zaman olduğu gibi kendini değil, beni düşündün."

Beni ulaştırdığı gerçek bir anlığına donup kalmama neden oldu. Caddenin ortasında duruyordum. Karan elimi çekerek beni karşıya geçirmeye çalışsa da olduğum yerde kıpırdamadan durup ona bakmaya devam ettim.

"Yürü," dedi sakince, bir süre bekledi, bu süre zarfında yürümemiş olmam onun sesinin tonunu sertleştirdi: "Yürü artık."

"Onların orada olduğunu biliyor muydun?" Gözlerimi dikip ona baktım. "Anlamıyorum."

Gözlerini yüzüme sabitledi, gözlerinin arkasında kıvranan duyguları görebiliyordum. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum ama yalnız değildi, arkasında ona benzemeyen ama onun ordusunda olan başka duygular da vardı. Ama en güçlü, lider olan duygunun öfke olduğunu görebiliyordum. Bu duygu, benim ona verdiğim bir duygu değildi, bu yüzden rahatlamam gerekirdi ama rahatlamamıştım.

"Evet," dedi bana doğru dönerek, başımı iki yana sallayarak onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Anlayamıyorum," diye tekrar ettim. "Onların orada olduğunu bildiğin halde neden orada eğleniyormuş gibi davranmaya devam ettin?"

"Karşıya geçsek iyi olacak," dedi Karan. Bakışlarımı Karan'dan çekmeden birkaç adım attım ama kaldırıma çıkmadım, yolun kenarında duruyordum. Gözlerini yüzüme dikip sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı.

"Anlayamıyorum," dedim bir kez daha.

"Eğleniyor gibi davranmadım, eğleniyordum." Sesinde yankılar vardı. Kelimelerin tekrarı, binlerce anının tekrarı, binlerce takvim yaprağının tekrarı. "Onların orada olacağını bilmiyordum. Orada olduklarının haberini aldığıma geldiğinde sen çok eğleniyordun, başta o piç kurusunun orada olduğunu bilmek beni öfkeden deliye döndürse de senin eğlendiğini görmek beni sakinleştirdi. Hiçbir şey yokmuş gibi davranabildim. Bunun öneminin farkında mısın? Şimdi durmuşsun hesap sorar gibi suratıma bakıyorsun."

"Onlar senin bu gece burada olacağını bildikleri için geldiler," dedim için için bir dille. Dudaklarımdan dökülen harflerin bir suratı varmış, binlerce mimiğe bulanıyormuş gibi dudaklarıma bakıyordu Karan. Kelimelerin mırıltılarından hislerimi görebileceğini umuyordu. Oysa kelimelerim zaten kendimi anlatmam için ortaya serdiğim hazinelerimdi ama sandıkların içinde oldukları için bazen anlaşılmıyorlardı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Böyle düşünmüyorum, böyle olduğunu biliyorum," dedim inatla. "O beş para etmez piç kurusunun kafasında bir şeyler dönüyor."

"Bunun ben de farkındayım," dedi, o sırada caddede diğer Merve diye bağırıyor, gelip geçen araçlar ona her seferinde daha sert vurup onu yerden yere çarpıyordu. Beni sertçe çekip kaldırıma çıkardığında, "Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi de beni tutup çektiği andaki gibi sertti. "Onunla mı konuştun?"

Kanıma hızını veren alkole güvenerek, "Evet," dedim korkusuzca. "Onunla konuştum. Barda."

Gözlerini saran siyah zincirlerin seslerini duydum, o zincirler büyük bir gürültüyle ifadeleri onun gözlerine sardı, sıkıca bağladı ve mühürledi. Kolumu dirseğimin altından tutup, "Seninle ne konuştu?" diye sordu bana, sesi hâlâ sertti. Gözlerimdeki boşluğun nedeni sadece fazla gevşemiş olmamdan kaynaklı olmalıydı.

"Bana ateşim olup olmadığını sordu," derken bakışlarımı Karan'ın kurum siyahı gözlerinden çekmemiştim. Aniden kolumu bırakmasıyla düştüğüm boşluğun içinden ona şaşkın gözlerle bakakaldım. Çenemi kavrayarak kafamı kaldırmamı sağladı. Şimdi gözlerimiz bir ipin üstünde iki cambazdı.

"Ateşin olup olmadığını sordu?" Kaşlarını zihninde ölüm ağıören o zehirli örümceğin kavisli bacakları gibi kaldırdı. "Peki sen ne dedin?"

"Bilmem?" Ona tıpkı onun bana baktığı gibi baktım. Meydan okuyarak. "Ne dedim?"

"Oyun oynama, kız çocuğu. Ne konuştunuz?"

"Onunla bir şey konuşmadım," dedim kuru bir sesle. Çenemi parmaklarından kurtardım. Ona doğru sokulup yanağımı göğsüne bastırdım. "Saçma sapan laflar etti, ben de onun ağzının payını verdim."

Bir elini saçlarımın örttüğü enseme bastırdı, diğer elini belime koydu,

gamzeli çenesini başımın üstüne yerleştirdi. Bir süre kaldırımda öylece dikildik. Gözlerimi uyku yokluyordu. Ensemi avucunun içine alınca, saçlarım diplerinden çekildi ve bu kafamdaki derinin acıyla sızlamasına neden oldu. Sesimi çıkarmadım. Avucunun sıcak baskısını saçlarımın örttüğü ensemin derisinde hissettim. Bu dokunuşu daha da uykumu getiriyordu ama beynimin bir köşesi hâlâ aktifti, hâlâ duymak istedikleri vardı, hâlâ yaşamak istediği anlar vardı, hâlâ şu anın içinde olmanın heyecanı içerisindeydi.

"Dünyanın en hastalıklı duygusu, biliyorum ama sesini bile duysunlar istemiyorum." Fısıltısı kafamın içindeki cehennemi serinletiyordu. "Belki sana ne söylediği daha önemli ama ben sadece seninle konuşmuş olmasına takılıp kalıyorum. Ben önceden böyle değildim. Olabileceğime de hiç ihtimal vermezdim. Ben hasta bir adamım, küçük kızım. Ben gerçekten çok hasta bir adamım."

Parmaklarım onun soğuk gömleğinin ucundaki kumaşı kavradı, soğuğa dokunmanın verdiği hazla gömleğin kumaşını avucumun içine aldım ve sıktım.

"Ben de küçük, hasta bir kız çocuğuyum," diye mırıldandım. "Unutma, sana geldiğimde sen sağlıklıydın, ben hastaydım. Benim yaralarımı sen sardın. İyi ettin beni. Değiştirdin. Mutlu ettin. Mutlu olmayı senden öğrendim. Beni o kadar çok iyi ettin ki..." Dudaklarımdan dökülenler sarhoşluğun bedenime yerleşmek için gelirken arkasından sürüklediği kelimeler değildi. Gerçeklerdi. "Sonunda birlikte hasta olduk."

"Sonunda birlikte hasta olduk, çocuk suratlı kızım."

"Çocuk suratlı mıyım ben?" diye sordum yanağımı gömleğine iyice bastırıp yutkunurken.

"Hem de küçücük çocuk suratlısın."

"Ben kimsenin sana zarar vermesine izin vermem," diye fısıldadım, burnumu çektiğimde burnumun ucunun kızardığına emindim, burnum akıyor olmalıydı. "Ben seni korurum."

Güldü. "Hadi oradan. Beni koruyacakmış, tipe bak."

"Korurum." Kaşlarımı çattım. "Hepsini korkuturum."

"Küçücük çocuk suratınla insanları mı korkutacaksın?"

"İnanmıyor musun bana, Ali?" diye sorup çenemi gömleğine sürterek kafamı kaldırdım. Çenemi iki göğsünün arasına bastırdım, onun gözlerinin tam içine baktım. Benden uzun olduğu için kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım ve bu, avucunun altında kalan saçlarımın daha da yolunmasına neden olmuştu.

Koyu renk gözlerinde bir ışık gördüm. Bir güneş...

"İnanıyorum, çocuk suratlı," dedi o güneş gibi parlayan gözlerinde beliren şefkati saklayamadan. "Bir sana inanıyorum ben. Sen benim inandığım, güvendiğim tek kadınsın. Hoş, kadın da değilsin. Şu surata bak. Çocuk suratlı."

Dilimi çıkarınca, bu onu güldürdü. Beni de güldürdü. Başını iki yana sallayarak belimde duran elini de yukarı kaydırdı ve büyük, güçlü kollarını sırtıma sararak beni kendine iyice bastırdı.

"Koparırım o dilini," dedi keyifli bir sesle. "Tipsiz."

Korkarak ağzımı sıkı sıkı kapattım, şimdi daha neşeli bakıyordu ve duygularında da onu esir alan o tebessüm vardı; büyüyordu.

"Hadi," dedi gülmeye devam ederken. "Eve gidelim."

"Eve gitmek istemiyorum." Kalbimin içini dolduran sıcaklığı onunla paylaşmak istiyordum. Sarhoşluğum geçtiğinde, kelimeler ayılıp kendilerini daha düzgün bir sıraya soktuğunda, nefesim şu an olduğundan daha düzenli dökülmeye başladığında şu anın aynısı olan bir an daha yaşamayacaktık. Belki bir sürü anımız olacaktı ama bu, şu an olduğumuz son andı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Yüzüme doğru eğilince sıcak nefesi tenimi yaladı.

Hislerimin en tepesine koyduğum duygunun adını artık biliyordum. O bu duygudan bahsetmek istiyordum. Uzun uzun anlatmak... Birlikte geride bıraktığımız ayların içine saklanan günleri, o günlerin içine kazıdığımız anları hatırlamak istiyordum. Gülümsemek... İçimin ısınmasını istiyordum. Acı anları hatırlamak, ağlamak... Gözlerinin içine bakarak ağlamak istiyordum. Tüm bunları gözlerime baktığı an gördüğünü biliyordum. Beni tanıdığı gerçeğinden artık saklanamıyordum.

"Çocuk parkına," dedim bu kez anıların beni içinde kaybetmesine izin vererek. İlk önüme çıkan anının elimi tutup beni içine doğru sürüklemesine izin vermiştim.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece elimi tuttu, yürümeme yardımcı oldu ve beni onunla gittiğimiz ilk çocuk parkına götürdü. Şehit Fethi Bey Heykeli'ni zihninde taşıyan çocuk parkına... Boş parkın içinde yaşayan sadece ölmüş çocukların ruhlarıydı, bir de bizim el ele bizden kaçarak, bizden saklanan anılarımız... İleride duran salıncak, gecenin içinde üstünde hiçbir şey taşımadan öylece sallanıyordu. Diğer salıncak durgundu, artık onu sadece biri itirse sallanacaktı. Bir insan, bir rüzgâr... Herhangi bir şey.

Öyle geceler vardı ki, insan hayatı boyunca aynaya bir kez bakmamış bile olsa, karşısında duran kendisiyle konuşuyormuş gibi kendisiyle yüzleşirdi. Sallanan salıncağı elimle durdurup yavaşça üstüne oturdum. Soğuk zincirlerine tutundum. Kafamı kaldırıp önümde duran adama baktım. Sıcak nefesi dudaklarından her dökülüşünde, beyaz bulutlar dudaklarının güzelliğini terk ediyordu.

Kendimle yeniden yüzleştiğim bir geceydi.

"Sen de otursana," dedim gözlerim yüzünde dolaşırken.

"Salıncağa mı?" Bana garip garip baktı.

"Evet," dedim. "Mars'a uçak kaldır demiyorum, salıncağa otur diyorum.

Neden bu kadar şaşırdın?"

"Eğer öyle bir şey isteseydin daha az şaşırırdım."

"Hadi oradan," diyerek onu taklit ettim. "Makarena dansı yaptın ama salıncağa oturamıyorsun, öyle mi?"

Salıncağımın zincirlerinin üst kısmını tutunca hafifçe sallanmak zorunda kaldım. Bana üstünlük taslayan bakışlarını yüzüme mum gibi dikerek baktı. "Bunu yüzüme vurup duracak mısın yoksa, çocuk suratlı?" diye sordu.

"Bana çocuk suratlı demeye devam edersen sana kafa bile atarım."

Kaşlarını alayla kaldırıp başını aşağı indirdi. "Sen içince gerçekten çok cesur oluyorsun ama bu cesaret seni öldürür," dedi uyarıcı bir sesle. "Dikkat et bence."

"Atamam mı sanıyorsun?" diye diklendim.

"O küçük kafanı kırdığınla kalırsın."

"Kırılmaz bir kere," diye söylenip gözlerimi yumdum. "Karan, ben yazın gelmesini hiç istemiyorum."

"Farkındayım," dedi. "Ama mevsimleri gökyüzünden silemeyiz."

"Güneşi silseydik, yazı da silebilirdik." Gözlerimi açtım. "Acaba melekler ağlamaktan vazgeçince mi yaz geliyor?"

"Nasıl?" Bana tuhaf bir şeye bakıyormuş gibi baktı. "Aç biraz."

"Yağmur meleklerin gözyaşlarıdır belki?"

"Peki melekler ne o zaman?"

"Bulutlar," dedim. "Ağlamayı bırakınca da gökyüzündeler. Bulutlar melektir belki?"

"O küçük kafanın içini öyle çok merak ediyorum ki..." Bir elini indirip avucunu başımın üstüne koydu, saçlarımı hafifçe okşadı. Bir damla önce yanağıma düştü. Bir an için ağladığımı sandım ama hayır, ağlamıyordum ki. Başımı kaldırıp Karan'a baktım. O mu ağlıyordu? Bana kara elmaslar gibi parlayan koyu renk gözleriyle bakıyordu. O da ağlamıyordu. Bir damla daha gözüme düşünce panikle gözlerimi yumdum. Sonra o damlalar gitgide daha da artarak yüzüme, sonra da parkın içine düşmeye başladılar.

Melekler ağlıyordu.

"Demek ki melekler yazı bekledikleri baharı yaşarken de ağlayabiliyormuş," dedi Karan kafasını kaldırıp gökyüzüne bakarak. "Küçük çocukların duaları geri çevrilmezmiş. Nasıl içten bir dua ettin de yıldızlı havada yağmuru getirdin, Asi Çakıltaşı?"

Dualarımı duyan meleklere bakmak için kafamı kaldırdım. Yağmurlar yüzüme yağıyordu. "Bahar yağmuru," diye fısıldadım çocuksu heyecanımı saklayamadan.

"İçten istediğin şeyler olurmuş," dedi Karan. "Sen beni de çok içten istedin bence."

Dudaklarımı büzerek ona baktım. "En çok seni," dedim açıkça.
"Hadi ya?" Eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı. "Çıkar bakalım yağmu-
run tadını, belki uzunca bir süre daha görüşemezsiniz. Ben onun aksine her
kon burnunun dibinde olacağım nasılsa."
"Olacaksın, değil mi?" diye sordum.
"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Dalma."
"O zaman salıncağa bin," dedim çocuk gibi. "Benimle sallan."
"Saçmalama." Alayla güldü ama ona çok ciddi baktığımı fark edince du-
raksadı. "Sen ciddi misin?"
"Evet, daha önce hiç binmedin sanki," diye huysuzlandım, sonra da
gözlerine ısrarla baktım. "Birlikte sallanalım işte."
"Kızım bir gören olur," dedi. "Bu saatlerde parklarda alkol alanlar olu-
yor diye zabıtalar falan geziyor. Beni salıncağın üstünde görürlerse hem
gece gece azar yeriz hem de rezil oluruz."
"İyi de ben de koskoca kızım ama bindim buna," dedim inatla.
"Lan senin neren koca? Suratına bakan senin kocaman olduğuna ina-
nır mı? Tipe bak, çocuğa benziyorsun."
"Bedenim benzemiyor ama..."
"Gelişmiş çocuksun sen, hormonlu veletsin."
"Çok gıcıksın."
"Öyleyimdir," dedi. "Hem de yakışıklı, seksi, karizmatik, mükemmel,
espritüel, zeki olduğum kadar."
"Kendini beğenmiş."
"Beğenilmeyecek gibi miyim sence?"
"Beğenilmeyecek gibi değilsin," diye fısıldadım. "Gözünün altındaki di-
kiş izi bile çok yakışıyor."
Duraksadığını görür gibi oldum. "Dikiş izini beğeniyor musun?"
"Evet," diye onayladım onu. "Sana yakışıyor."
Şaşırdığını fark ettim.
Onun gözlerine yerleşen duyguları izlemeye başladım. Dikiş izini be-
ğenmeme neden bu kadar çok şaşırmıştı anlamıyordum. Geçmişin onda bı-
raktığı bir his vardı, ona ne zaman dokunsa onu paramparça ediyordu. Ona
ne zaman baksam, o geçmişin ona bıraktığı izleri ve hisleri görüyordum.
Yağmur damlaları kar küresinin içinde ağır ağır yağan yapay karlar
gibi yeryüzüne düşmeye devam ediyordu.
"İzleri sevdiğini biliyordum ama..." dedi sonunda konuştuğunda. Deva-
mını getirmedi.
"Senin gözünün altındaki izi de seviyorum," diyerek onu onayladım.
Sarhoş olduğumu düşünüp öylesine konuştuğumu sanmasın diye kelime-
leri dilimden itmeye devam ettim: "Sanki öyle doğmuşsun, doğuştanmış,
sana bunu melekler armağan etmiş, kanlar içinde söküldüğün rahimden o

iz gözünün altındayken ayrılmışsın." Yutkundum. "Belki de cennette o kadar çok vakit geçirdin ki, cennetin nasıl göründüğünü hatırlamaman gerektiğini düşünüp gözünün altındaki anıları diktiler."

"Bazen çok derin düşünüyorsun," dedi söylediklerimin zerre kadar doğruluk payı olmadığını düşündüğü gözlerine dağılan karanlık bulutlardan belliydi. "Ama bu iz benimle doğmadı. Ben yaşarken bana verildi. Tıpkı göğsün içinde atmayı kesen bir kalbi göğsünden çıkarıp almışlar da yerine başkasına ait olan o sağlıklı kalbi takmışlar gibi. Artık sana ait ama biliyorsun, bir zamanlar senin değildi. Artık senin göğsünün altında atıyor ama bir zamanlar elindi. Bu iz benimle birlikte yaşıyor, var olmadan önce başkasına ait miydi bilmiyorum ama tenime yerleştiğinde beraberinde kendine ait anıları da benimmiş gibi bana emanet etmişti."

Yağmur damlalarının yaşlar çizdiği yanağına dokundum. O kadar kutsal bir görüntüydü ki bu... Sanki ağlıyordu. Eşsiz bir tabloyu izliyormuşum gibi baktığım kara gözlerinde, gökyüzünde hareket eden bulutlar gibi hareket eden duyguları görüyordum.

"Bu iz nasıl oldu?" diye sordum, konuşmam gerekenleri bir köşeye itmeyi bırakmıştım; sormam gerekenler bu gece benim dostumdu.

Bana doğru cümleyi kurmak için tüm sokakların ışıklarının kapanmasının gerektiğini hissettiren gözleriyle bakmaya başladığında, sorduğum soru dilimin ucunda şehri ateşe veren bir pişmanlığa dönüştü.

"Babam yaptı," dedi bir anda. İşte bunu beklemiyordum. Donup kaldım. "Annemin öldüğü günün gecesi bitiyor, şafak söküyordu."

"Ne?"

"Sevdiğim kadını aldın, diye bağırıyordu," dedi Karan dalgın bir sesle. *"Sevildiğim kadını da aldın, diye bağırdı."*

Bir an anlayamadım. Karan'ın gözlerinde iki büyük dolunay vardı, ikisi de karanlıktı. Küçük bir erkek çocuğu parkın içinde, yağmurun altında koşturuyordu. Kaydıraktan kayıyor, kumların içine dizlerinin üstünde düşüyor, karşımdaki boş salıncağa oturup hızla sallanırken bağıra bağıra ağlıyordu.

"Zaten o gece şafak sökerken, onu gördüğüm son geceydi. Sonra kaybolup gitti." Yanımdaki boş salıncağa oturdu. Bakışlarımı ona çeviremedim. Parkın içinde ilerleyen kara gözlü, siyah saçlı, küçük ve güzel erkek çocuğunu izliyordum. Gözyaşlarını kollarına siliyor, bana bakıyordu.

"Dinle," diyordu erkek çocuğu. *"Dinle, ben sana söylediğim zaman kaçmadın, beni alıp kaçsaydın belki özgür kalırdım."*

Kendisiyle verdiği mücadele elleri ayakları olan bir anı gibi parkın içinde dolanıyordu.

"Babamdan yediğim ilk ve son dayaktı, önceden yediysem de hiç hatırlamıyorum. Bunu da hatırlamazdım ama o gün aldığım nefesin bile ciğerime nasıl dolduğunu hatırladığım için, o dayağı da unutamadım. Eğer

...kurtulsaydı..." Karan durdu, cebinden sigara paketini çıkardığını ...sandı. Annesinin yaşama ihtimali... Bu ihtimal ona bir sigara yaktırdı.

...ğımur taneleri hassas bir kız çocuğunun gözlerinden düşen yaşlar ...ydı. Kuvaş ve lirikti. Sakin ve ıssızdı. Mum alevi gibiydi. Aydınlatan ama ...ersem. yanan ama yakmayan.

"Canımı çok yaktı mı?" diye sordum bıçağın bile açamayacağı ağzımı ...sonuna açarak.

"Hayır," dedi. "Canım zaten çok yanıyordu. Daha fazla yakamazdı."

İçimde Ferit Çakıl yüzünden büyüyen öfkeyle, "Peki gözüne nasıl ...?" diye soracaktım ki, "Annemi canlı gören son insan olduğum için gö...zümü uymak istedi," dedi sakince. "Makasla."

Ona dehşetle irileşen gözlerimi çevirdiğimde karşımda tüm bu olanla...rağmen sakince boşluğu izleyen Karan'ı bulmayı beklemiyordum.

İçimde harıl harıl akan nefretin beslediği şelale ağzına kadar kin ile ...olmuştu. Tırnaklarını avuçlarıma bastırıp, "Onu biraz da bu yüzden mi ...sevemiyorsun?" diye sordum.

"Hayır," derken dudakları canımı yakan bir hüzünle yukarı kıvrılır gibi ...oldu. "Eğer gitmeseydi, o şafak vakti beni kör etmiş olsaydı bile hayatım ...boyunca ona sarılmaya devam ederdim."

"Çünkü," diye fısıldadım dalgın bir sesle. "Çocuklar öldürülüp toprağa ...babalarına gömülene dek, katilleri babaları bile olsa, babaları onlara sa...hiplemeye devam ettiği sürece babalarına küsmezler. Ne zaman babaları ku...ğunda toprağa bırakıp üstlerini yalnızlığın topraklarıyla örter, çocuklar o ...gün büyür, o gün küser."

"Öyle," dedi sadece.

"O izi hâlâ seviyorum." Bunu söylememi beklemiyordu. "Hâlâ güzel bu...yorum."

"Sen güzel buluyorsan, güzeldir," dedi sanki o izin ona verdiği acıları ...çok hatırlamıyormuş gibi.

Zaman, yaralarının üzerine dikilmiş bıçaklar gibiydi. Dışarıya karşı ne ...kadar güçlü bir görüntü çiziyorsa, içeride o kadar çok kendini tüketiyor...du. O izin gözünün altında olması değildi sorun, sorun o izin ona verildiği ...anda hissettikleriydi. Küçücük bir çocuk için çok büyük bir travma olduğuna ...emindim. Ne hissetmişti? Eminim Işık Çakıl'ın ölümünü izlerken hissettiği ...kadar kötü ve korkunç hissetmemişti.

"İnsan her şeye alışıyor," dedi konuştuğunda. "Geçmişe de alışıyor, izle...rine de alışıyor. Her şeye alışıyor."

Ayrıntıları bilmek istemiyordum. O gün, o şafak vaktinde, babasına na...sıl baktığını, babasının ona nasıl vurduğunu, babasının onun gözüne zarar ...vermeye çalışırken kestiği gözünün altını, onun o acıyla çarpan yüreğini... ...hepsini bilmek istemiyordum.

Eminim o da benim bilmemi istemiyordu.

Hayallerimi daha farklı şekilde süslemek istiyordu. Bu şekilde değil.

Ormanın kalbine gömülmüş taş evin duvarları kadar sessizdi. Karanlıktaydı. Uzaktaydı. O evin kapısının girişinde duruyordum, içeri attığım adımın yankısı tüm duvarlara dokunuyor ve duvarlara baharın renkleri bulaşıyordu.

Yağmur dindi.

Cep telefonunun melodisi oluşan sessizliğin içinde çınlamaya başladığında, salıncağın üstünde hafifçe hareket ederek ileriyi izliyordum. Karan'ın telefonu açıp kulağına götürdüğünü fark ettim. "Evet?" dedi karşı tarafa. Aniden salıncaktan kalkmasıyla, salıncağın zincirlerinin şangırdaması bir oldu. Kafamı kaldırıp pek de net göremeyen gözlerimi ona çevirdim. "Eh be oğlum be!" diye bağırarak ellerini saçlarına götürdü. "Yakınlardayım. Hemen geliyorum."

"Ne oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Kalk, Çakıltaşı. Bedirhan mekânın amına koyuyor şu an."

"Ha?"

O an nefret, bir beden sahibi olsaydı, nefretin bedeni bu adam olurdu.

Kalabalığın içinde gölge gibi ilerleyen sadakat duygusu, arkasında ihanetin erimeye başlayan kanatlarını taşıyordu ve alevi, kanatların mum gibi eriyerek sırtına yapışmasına neden oluyordu.

Hayatı boyunca sevdiği insanlara verilen zararları izledi; hayatı boyunca, sevdiği insanlara zarar verilen insan olarak gösterildi.

Şimdi karşısında duran bu adamın, onu o bataklıktan çekip kurtaran adama karşı yaptıklarını bilmenin verdiği duyguyla olduğu yerde dişlerini sıkıyordu. Genç kadın, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, yüzüne çizilmiş endişe çizgileriyle genç adamı izliyordu. Onu tutsa tutabilirdi ama gerçekten tutabilir miydi? Endişeli gözlerini hemen yanında duran Sergen'e çevirdi.

"Bu o mu?" diye sordu tedirgin sesiyle.

İçerideki müzik insanların duygularının iplerini kukla sanatçısı gibi oynatarak insanların bedenlerini kullanıyordu.

"Evet," dedi Sergen, ardından Bedirhan'ın omzuna dokunup, "Hava mı alsak biz, birader?" diye sordu.

"İyi de onu nereden tanıyor?" Billur'un sesindeki şüphe bir anlığına Sergen'i duraksattı ve Sergen, Billur'a baktı. "Bedirhan'ın işlettiği salona birlikte lik yaşadığı kadınları getirirdi," dedi düz bir sesle. "Bedirhan bu camiadaki herkesi tanır."

"Elini kolunu çek, birader," dedi Bedirhan omzunu silkip, Sergen'in elinin omzundan düşmesini sağlayarak. "Dokunup durma."

...sader, kanında olması gerektiğinden daha fazla alkol var. Hadi gide-

...ergen, uzatma."

...dama bu şekilde bakmayı kes." Sergen dişlerini gıcırdattı. Aynı öfke ...n içinde de alev almış olsa da o kendisine her zaman dur diyebilen bir ...ı olmuştu. Bunu geçmişine, bunu yetiştiriliş tarzına, bunu yarattığı ben-...e borçluydu.

Arda'nın yeşil gözleri kalabalığı eleğinden geçirirken, ona bakan bir çift ...n varlığı dikkatini çekmiş olacak ki, gözlerini Bedirhan'a çevirdi. O an, ...rhan'in dudaklarını ona bakarak kıpırdattığı andı: "Annesini siktiğim."

Arda'nın kaşları bir anda çatıldı. Başını omzuna yatırıp soru işareti dolu ...erle Bedirhan'a baktı. Defne, "Kavga çıkacak," dedi korku dolu gözlerle ...a bakarak.

"Bedirhan," diye fısıldadı Billur, tam Bedirhan'ın koluna dokunacaktı ki, ...rhan ışık hızıyla geri çekilerek, "Ne bakıyorsun yolunu yordamını sikti-...in çocuğu?" diye bağırdı ve Arda'ya doğru yürümeye başladı. Müzik hâlâ ...arları yalıyor olsa da sanki tüm sesler susmuştu; tüm gözler Bedirhan'ın ...erindeydi.

"Bedirhan!" diye çığlık attı Billur, panikle arkasından koşmaya başla-...a Arda, dirseğini yasladığı masadan geri çekilerek, "Ne oluyor?" diye ...ordu sakince. Ama bu soru, onun dudaklarından döküldüğü anın hemen ...asında, yüzüne yediği yumruk sarsılmasına neden olmuştu. Bedirhan ...leğinde uyuttuğu tüm gücü parmak uçlarında alevlendirip bu volkanı Arda'nın yüzünde patlatmıştı. Arda aldığı darbeyle geriye doğru sendeledi, ...ından yığılıp yere düştü. Funda'nın çığlıkları mekânın içinde dolaşan mü-...in kollarında tuttuğu farklı bir ritim gibiydi; insanlar bir halka oluşturup ...larında yarattıkları alana Bedirhan ve Arda'yı almışlardı. Herkes şaşkın-...Arda da.

Öfkeli olan tek kişi Bedirhan'dı.

Arda düştüğü yerde bir süre boşluğa bakarak bekledi. Eli kanayan bur-...aydı, kaşları çatılmıştı; kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Şaşkın-...ğı öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Funda eğilip Arda'nın koluna dokununca, Arda bir yırtıcının çıkardığı hırıltıyı çıkararak genç kadını itti.

"Dokunma!" diye bağırdı öfkeyle. Gözlerini Bedirhan'a çevirdi. "Sen ne ...çtiğini sanıyorsun, Özoğlu?"

"Sen alışmışsın Batı dayağına, seni Doğu dayağıyla tanıştırmayı düşü-...yorum, gavat!" Bedirhan eğildi. Sergen'in onu tutmasına bir an olsun izin ...meden Arda'yı yakalarından tutup ayağa kaldırdı. Arda bir hamle yapsa ...ki şansı olabilirdi ama sadece şaşkın gözlerle Bedirhan'a bakıyordu. Bek-...mediği bir darbe almıştı. Beklemediği insandan.

O, bu gece ona saldıracak olan kişinin Sergen Atmaca olmasını bekliyor-

du, bu gece Sergen ile kapışıp onu bir gece bile olsa nezarete tıkmalı ve Karan'ı öfkeden deliye döndürmeliydi ama düşündüğü olmamıştı. Ona saldıran kişi beklenmedik bir şekilde Bedirhan Özoğlu olmuştu.

Oysa ona saldıran kişi Sergen Atmaca olmalıydı. Böylece suçu Karan Ali Çakıl'a yıkmak da kolay olurdu. Sergen'in onu adamı olduğunu, Karan tarafından bir süredir tehditler aldığını söylerdi ve ortalığı karıştırırdı. Ortalık karışıkken de yarattığı kaosun içine elindeki bombayı bırakırdı. Bu bomba Karan'ın canını umduğundan daha çok yakacağına inandığı bir şeydi, böylece o acıyla ona saldıran Karan Ali Çakıl, suçlamaların asılsız olmadığını gösterir ve kendi başını yakardı. Neden işler düşündüğü gibi gitmiyordu?

Bedirhan tüm müdahalelere rağmen kuvvetle onu masalara doğru itince, masalara çarparak yere düşen Arda'nın üzerine devrilen birkaç masa, çevredeki genç kadınların korkuyla çığlık atmalarına neden oldu. Arda daha ne olduğunu anlayamadan ve beklediğini alamamanın verdiği histen kurtulamadan Bedirhan onu bir kez daha yakalarından tutup havaya kaldırdı. Yüzünde Bedirhan'ın alnını hissetti, burnundan yükselen o korkunç ses çene kemiğine kadar indirdiği yankısını tüm bedeninde acı olarak hissetmesine neden oldu.

Mekândaki güvenlik görevlileri Bedirhan'ı omuzlarından tutup ayırmaya çalıştığı sırada, Arda'nın gözleri onu ifadesiz gözlerle izleyen Sergen'e kaydı. Sergen'in dudaklarındaki o duygusuz kıvrımı gördüğünde, burnundan şarıl şarıl akan kanın tadını dilinin ucunda hissediyordu.

"Polis çağırın!" diye bağırdı orta yaşlarda gömlekli bir adam, kolunun altında kendisinden yirmi yaş küçük sevgilisiyle olayı izliyordu.

"Polis falan yok," dedi Arda nefes nefese. Burnundan ağzına kadar akan kızıl kıvrımları elinin tersiyle sildi. "Sorun yok. Polis falan yok."

"Ekip otosunun içinde sikerim seni, şekilsiz orospu çocuğu!" diye bağırdı Bedirhan öfkeyle. Kollarının içlerinden tutarak onu geri çekmeye çalışan iki bodyguard bile onu tutmak konusunda zorluk çekiyorlardı. Şaşkındılar. Böyle şık giyimli, bakımlı bir adamın içinden böyle bir canavarın çıkmasını kimse beklemiyordu. Canavar öfkeliydi, yerde gördüğü kanlı et parçalarını izliyormuş gibi sabırsızdı.

"Karan Bey'i aradım," dedi garsonlardan biri panikle. "Polis yok. Karan Bey halledecektir."

"Polise gerek yok," dedi Arda gözlerini Bedirhan'dan çekmeden. "Ben iyiyim, küçük bir kavgayı büyütmenin gereği yok."

"Kavga mı? Ben seninle burada dövüşmeyi değil, porno çekmeyi düşünüyordum piç kurusu!"

"Neden polis yok?" Sergen kalabalığı yararak Arda'ya doğru yürürken kurduğu bu soru cümlesi, Arda'nın gözlerini ona çevirmesine neden olmuştu. "Çünkü Bedirhan herkes tarafından tanınıyor. Ne kadar sakin, kibar bir

...olduğu biliniyor." Sergen bunları sadece Arda'nın duyabileceği bir ...sılda söylemişti. "Polisler bile bu kavgada seni suçlar. Neden biliyor musun? ...rdık işlerinden haberleri olduğu için ve Bedirhan'ın nasıl bir adam ol...u bildikleri için. Zararlı kim çıkar, Arda?" Gözlerini Arda'nın gözlerine ...ever vunan o mum gibi dikip aynı gülümsemeyle ona baktı. "Neyi plan... ...seni burada gördüğüm ilk andan beri biliyorum. Şimdi polisi arayıp ...ihan'ı onun salonunu kundaklatmakla tehdit ettiğini söylersem ne olur? ...k kundaklama meselelerinden adına açılmış tonlarca soruşturma var... ...hiçbir dosya henüz kapanmamışken..."

"Sen..."

"Eminim, Arda," diye fısıldadı Sergen yamuk gülümsemesiyle gözlerinin ...e bakmaya devam ederken. "Kemiklerini kırsaydım, şu an gözlerine ba... ...diğim hazzı alamazdım."

"Siz eşkıyasınız!" diye bağırdı Funda kalabalığın içinde. "Sevgilime ne ...dığını gördünüz mü? Buradaki herkes buna şahit!"

"Kes lan, düdüklü tencere!" diye bağırdı Billur. "Bir dayak yiyen de sen ...a şimdi!"

"Sen mi dövecekmişsin beni?"

"Yalnız döverse hatırım kalır, koca karı!" diye bağırdı Defne, Billur'u ar...ına alarak.

"Sen bana mı dedin onu?"

"Sana dedim, estetikzede!"

"O ne be?" diye sordu Billur şaşkınlıkla.

Defne, "Estetik kurbanı gibi bir şey ya," dedi yüzünü buruşturarak. "Be...rhan'dan öğreniyorum bunları. Kullanıyorum lazım olunca."

"Ha..."

"Siz nerenin delisisiniz be?" diye bağırdı Funda.

"Lan bir beni bırakır mısınız amına koyayım!" Bedirhan çırpınıp body...ardların elinden kurtulmaya çalıştı. "İşim bitmedi benim bu tekerlekle!"

"Beyefendi, lütfen sakin olun." Kel bodyguardın bu söylediği Bedirhan'ı ...ha da öfkelendirmişti. Yılan gibi kıvrılıp adamın elinden kurtuldu. İki body...ard da bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadıkları için şaşkın şaşkın ...rlerine bakakalmışlardı. Bedirhan'ın içindeki öfke geceyi aydınlatan yıl...dırlar gibiydi, biri sönse bile diğerleri yanıp duracaktı sanki.

Billur, Bedirhan'ın önüne geçip avuçlarını onun göğsünün üstüne kapat...: "Yeter," diye fısıldadı. "Haksız konuma düşeceksin."

"Çekil."

"Hayır," dedi Billur. "Çekilmem."

"Bir iki tane daha geçirmeden onu hiçbir yere salmıyorum bu gece!" ...Bedirhan, Billur'un yüzüne doğru bağırınca, Billur irkilerek gözlerinin içine ...aktı ama geri çekilmedi. Bedirhan burnunu genç kadının burnuna sürtüp,

"Çekil," diye fısıldadı. "Söndürme beni."

"Daha da yakarım, söndürmem hiç." Billur alnını alnına bastırdı. "Ama yeter."

"Çekil."

Billur, beklenmedik bir hamleyle Bedirhan'ın dudaklarına yapıştı. Başta herkesin gözlerinin iri iri açılmasına neden olacak bu öpücük, gitgide derinleşti, yoğunlaştı, tüm anı kapladı; Bedirhan şimdi öfkeyle yanan kalbinin içinden akan duyguları önüne katarak Billur'u belinden sertçe kavramış, kızın onu öpüşüne açlıkla karşılık vermeye başlamıştı.

Onların birbirlerini sakinleştirme yöntemleriydi bu.

Öpüşleri, birbirlerini yaşamlarını ağırlaştıran, nabızlarını yavaşlatan oyunları gibiydi; bu oyunu oynamayı birlikte keşfetmişlerdi, bu oyunu oynarken hissettiklerini birbirlerine anlatmasalar bile bu oyunu oynamaktan vazgeçmemişlerdi.

Arda sendeleyerek yürümeye başladığında, insanların gözleri hâlâ birbirini öpen bu iki genç insandaydı. Gözlerini ikisine dokundurmadan omzuyla Sergen'in omzuna hafifçe vurdu ve şunları fısıldadı: "Bu yaz onun için çok sıcak geçsin, çünkü sonbaharı göstermeden kışı yaşatacağım ona."

Sergen ifadesiz gözlerini Arda'ya indirdi, yüzünde dal oynamasa da içinde bir merak rüzgârı esmeye başlamıştı.

"Eylül," dedi. "Eylül ayında onun güneşini söndüreceğim."

Bu cümle, altı boş bir cümle değildi. Bunun öyle olmadığını Sergen de biliyordu. Bunun öyle olmadığını bulutların üstünde avuçlarındaki gözyaşlarını yeryüzüne bırakan gözleri kör melekler de biliyordu.

Bunu, o gecenin sabahında doğacak olan güneş bile biliyordu.

Onun güven dolu kollarının içinde mutluluğu toplarken, bir yanım hep geleceğin bulanıklığının korkusuyla ağrırdı. Karanlık odaya onun kollarında taşındığım an, takvim yaprağının içine gömülmüş sayının kalbinin atmaya başladığı andı.

Sayının kalbi olur muydu?

Boğazımdaki sayının bir kalbi vardı.

Nabzı boynumdaki damarda çarpıyordu, nefesi benim boşluğuma doluyordu, kalbi kıvrımlarıydı ve benim kalbimle aynı anda atıyordu.

Bilincin kıyılarımdan çekilmeye başladığı o gece, güzelliklerin de kötülüklerin de ikimizin ekildiği tarlada büyüdüğü gecelerden biriydi. Bedirhan'ın öfkesini hatırlıyordum, öfkesi öfkemdi; Billur'un ona bakarkenki heyecanını hatırlıyordum, heyecanı heyecanımdı; Sergen'in gözlerine saklanmış tedirginliği hatırlıyordum, tedirginliği tedirginliğimdi; Defne'nin gözlerindeki parıltıları hatırlıyordum, parıltıları parıltılarımdı.

Karan bedenimi yavaşça yatağın üstüne bıraktı. Siyah yorganın siyah ...nmuş gibi beni içine çektiğini fark ettim. Acı hissettirmeyen bir bıça...ğında yatıyormuşum gibi hissediyordum. Karan'ın elini tuttum, onun ...Karan kalkmasına engel oldum.

"Karan," diye fısıldadım geceden çaldığım sesle. Damarlarımın içinde ...gibi dolaşan kanını hissediyordum. Oysa bu benim kanımdı. "Bedir-...seni çok seviyor olmalı."

Karan burnundan sert bir nefes vererek güldü: "Ben de bu gece anla-...dedi kısık bir sesle.

Parmaklarımı Karan'ın bileğine dolayıp parmak uçlarımı bileğindeki ...na bastırdığımda, gözlerimi yumdum ve gülümsedim. O nabzın attığı ...ardım, o damarın dolandığı kalptim, o kalbin içini dolduran kandım.

Karan'ın damarına dokunuyordum; damarı damarımdı.

Karan'ın kalbini hissediyordum; kalbi kalbimdi.

Karan'ın içinde akıyordum; kanı kanımdı.

Varlığım ve yokluğumdu, çokluğum ve azlığımdı, uykularım ve uyanış-...kabuslarım ve rüyalarım, gerçeklerim ve hayallerimdi.

"Yanıma uzansana," diye fısıldadım gözlerim kapalı gülümserken. Eli-...bırakmadan yanımdaki küçük boşluğa koca bedenini sığdırmaya çalış-...Gözlerimi aralayıp tavandaki gölgelere baktım, ardından gözlerimi ona ...başını çevirip yanağımı soğuk yastığa bastırdım.

Çocukluğum ve kadınlığımdı.

"İnsanlar bizim sevişmediğimize inanıyor mudur?" diye sordum, bu ...soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bir an bocalayarak baktı bana. Siyah ...gözlerinde her daim yakaladığım oyunbaz bir çocuğun gölgesi vardı, o ço-...cuk bana kendisini göstermezdi ama beni oyuna çağırıp dururdu.

"Bilmem," dedi kaskatı sesiyle. "Kimseye açıklama yapmak zorunda ...değiliz."

"Ne kadar zamandır buradayım?" Bu sorumu anlayamadığını gözle-...mle gördüm. "Burada," dedim tekrar.

"Nerede?"

"Yanında, kollarında, yatağında."

"Eylül mü ekim mi hatırlamıyorum," dedi bana kısık bir sesle. "Ama ...sonbahardı."

"Yaklaşık altı, yedi ay olmuş." Gözlerimi yüzünden çekmedim. "Bu süre ...zarfında hiç... Bir kadın oldu mu?"

Duraksadığını gördüm. "Ne?"

"Bilirsin..." Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniye bekledim. Ku-...racağım cümleye saklanmış olay ve kişiler canımı acıtıyordu. Hayali bile. ...Onu başkasıyla düşününce damarlarım sızlıyordu. "Bir kadınla tensel bir ...şeyler yaşadın mı?"

"Neden bunu soruyorsun?"

"Sonuçta başlarda bu kadar yakın değildik," dedim pürüzlü bir sesle.

"Bedirhan ve o götoş hakkında konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi konuyu saptırmaya çalışarak.

"Bunun hakkında konuşmak istiyorum," dedim, istemesem de.

"İstediğine emin misin?" Bana tedirgin siyah gözlerle baktığını gördüm. Başımı yavaşça salladım.

"Evet."

"Bir kadınla yatıp yatmadığımı mı merak ediyorsun?"

Ona sinir bozucu gözlerle bakıp, "Tekrar etmene gerek yoktu," dedim. "Evet."

"Aramızda bir şeylerin olduğunu fark ettiğimden beri hayır," dedi, duraksadım.

"Ne zaman anladın peki?"

"Bilmem," diye açık uçlu bir cevap verdi. Biri karnıma bıçak batırıp duruyor gibi hissediyordum. Elimi karnıma götürmek, çocuk gibi kıvrılmak ve gözlerimi yumup sessizce beklemek istiyordum. Belki de kalkıp komodinin üstünde duran abajuru kafasına geçirmeliydim?

"Bu bir cevap değil, Ali," diye homurdandım.

"Cevabını verdim."

"Yattın mı yoksa yatmadın mı?" diye bağırdım birden. "Adamakıllı cevap ver."

"Aramızda bir şeyler yokken," dedi, bu cevabı kalbime saplanmış bir makas gibiydi. Ona öylece bakakaldım. Ama sonra devam etti: "Denedim."

"Denedin mi?"

"Evet. Ama bir şey oldu..." Gözlerini benden uzaklaştırıp kolunu başının altına aldı, genişleyen pazısına bakıp yutkundum. "Sinir bozucuydu."

Çatık kaşlarla, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Kadın altımdaydı," dedi, elimi kalbime koyduğumu o ana kadar fark edememiştim. "Çıplaktı, hazırdı, ben de hazırdım." Elimi tamamen kalbime bastırdım. Kalbim bir mum gibi göğsümün içinde yanarak eriyordu. "Ama sonra bir şey oldu, yapamadım."

"Ne oldu?" Elimi kalbime iyice bastırdım. "Söyle şunu."

"Senin yüzünü gördüm," dedi. Parmaklarımı farkında olmadan göğsüme iyice bastırdım, tırnaklarımı derimde hissettim. "Senin sesini duydum. Altımda o değil, sen vardın." Kaşlarını çatıp gözlerini yumdu. "O an, o kadınla birlikte olsaydım, hayatım boyunca almadığım bir zevk alacağımı düşündüm, bunun sebebi de seni hayal etmiş olmam olacaktı. Bu hem kadına yapılacak bir terbiyesizlik olurdu hem de sen..." Derin bir nefes aldı. "Sen o tür hayallere uygun değildin. Benim senden uzak durmam gerekiyordu. Kaçabildiğim kadar uzağa kaçmam gerekiyordu ama çekiliyordum sana.

...ğim için de seninle ilgili kirli düşünmemem gerektiğini kafama sok...
...ştım. O günden sonra da biriyle birlikte olma ihtiyacı duymadım;
...ı bile erteledim, çünkü yine aynısının yaşanacağını biliyordum."
"Peki ya beni tanıdığında o tür hayallere uygun olsaydım?" diye sor...
...kalbim sanki ağzımdaydı ve ben her an kalbimi kusacakmış gibi his...
...yordum. Gözlerini açıp bir an tavana bakıp kaldı, âdemelmasının bo...
...ilerleyen bir sandal gibi dalgalara göğüs gererek hareket ettiğini
...Dudaklarını yalayıp ıslattı.
"Hayal etmezdim," dedi, kaşlarım daha da çatılmıştı. "Seni altıma alır-
...
"Ne?"
"Beni durduran, ehlileştiren seninle olduğumuz konumdu. Yoksa de...
...ben normal bir adam değilim. Seninle yatardım, seni çok pis..."
...bakıp yutkundu. "Yapardım yani."
"Ben istemediğim sürece yapamazdın," diye fısıldadım.
"İstemeni sağlardım."
İçimde deniz dalgası gibi yükselen heyecanla, "Sağlayamazdın," diye
...ndım.
"Kasıklarını ağrıtırdım," dedi. "Bana bakarken karnın kasılırdı. Kasılan
...karnın da olmazdı." Gözleri dudaklarıma kaydı, şimdi kalbim her
...kinden daha patavatsız hareket ediyordu. "Bana teslim olman için
...uğraşmazdım, senin şifreni çözmem çok zor olmazdı, beni deliler gibi
...p benim için ıslanmanı sağlardım." Elini yüzüme uzatınca gözlerim kı...
...Alnımdaki saçı geriye doğru itti. "Seninle yatardım. Bunu sadece zevk
...için değil, sana zevk vermek için yapardım."
Anın getirdiği cesaretle, "Peki şimdi yapar mısın?" diye sordum, sesim
...ğımdan daha gür çıkmıştı.
Dudaklarını içeri doğru çekip gözlerini yumdu, sabır dileniyormuş
...görünüyordu. Gözlerini tekrar açıp yüzüme dik dik bakmaya başladı.
...tın," dedi erkeksi bir sesle.
Sertçe yutkundum. "Neyi?"
"Bacaklarımın arasındaki canavarı."
Gözlerimden kar taneleri gibi dökülen duyguları görüyor muydu? Bu
...görmesini diliyordum. Bu cesaret belki de sabah uyandığımda parça...
...ğ utancımın cesedini önüme fırlatacaktı.
"Bacaklarının arasındaki canavarın bir ismi yok mu?" diye sordum
...nmarak.
"Duymak seni azdırır mıydı?" Dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "İçin-
...seninle o şekilde konuşmamı mı istiyorsun?"
Gözlerimi kırpıştırıp, "Ne şekilde?" diye fısıldadım, kafamın içi uyuş...
...Kasıklarıma saplanmış çıraların uçları alevlerle aydınlatılmıştı.

"En açık şekilde," dedi, gözlerini yüzümde gezdiriyordu.

"Açık olmanı seviyorum," dediğimde, bana biraz daha sokulduğunu fark ettim. Burnunun ucu burnuma dokunuyordu.

"Peki," diye fısıldadı yüzüme doğru. "Seni canavarıma alıştırıp onun adını sana söylediğimde, o canavarı köküne kadar alabilir misin?" Nutkum tutulmuştu. Yatakta buz gibi, hareketsiz uzanıyordum. Nefesini çeneme verdi. "Alamazsın, sığmaz."

"Kasılıyor," dedim kendimi tutamayarak. Bedenimdeki o garip ilerleyişi, garip hissi o kadar net alıyordum ki. Farkında olmadan Karan'ın bileğini sıktım, yüzümü boynuna soktum. "Çok kasılıyor."

"Ne kasılıyor?" Yutkunduğunu duydum, sesindeki fısıltı beni günaha davet ediyordu, yasağa çağırıyordu. Kalbimin atış sesleri onun sesini duymama engel olmaya başlamıştı. "Söyle."

"Sus," diyebildim, sesim titriyordu.

"Söyle, çocuk suratlı kızım."

Alt dudağımı ısırıp gözlerimi yumdum. "Hayır."

Sertçe yutkunarak beni kollarının arasına çekti. Bana sıkıca sarılıp, "Kız çocuğu..." diye hayıflandı. "Bu gidişle bu ev bize ya mezar olacak içine gömüleceğiz ya da ben senin içine gömüleceğim." Saçlarımı okşadı. "Sakin ol, geçecek." Dudaklarını saçlarıma sürttü. "Başta çok zorlar, uykuya dalana kadar kasılmaya devam edecek." Gülümsediğini hissettim. "Rüyana gelirim belki..."

"Ne?"

Tekrar gülüp saçlarımın üstünü öptü. "LYS'ye girene kadar Bedirhan'ın yanında kal, ablanla," dedi beklenmedik bir şekilde. Bir an duraksasam da geri çekilmedim. "Yoksa ben bedenini açıp onun üstünde o kadar fazla çalışacağım ki, sen test kitaplarını açıp çalışamayacaksın." Bedenimde eriyen hislerle ona tutunup küçük bir homurtu çıkardım. "Sınavdan kurtulunca..." Derin bir nefes aldı. "Bakarız."

"Neye?"

Burnunu saçlarıma sürttü. "Uyu, kız çocuğu."

13. SU DAMLASI

Zihin, hiç susmayan bir sese sahiptir.

Damar, yaralanmaktan ibaret olmayan kanın bankasıdır.

Kendi zihnimin içinde ilerliyordum.

Kendi zihnimin içinde ilerlerken bulduklarım terk edilmiş bir eve ait eşyalar gibiydi; hepsine benim kokum, benim parmak izlerim, benim yansımam sinmişti ama hepsi bir yabancıya aitti. Hepsinin bir zamanlar çıkış noktası bendim. Şimdi ise onlara baktığımda sadece pas kokusu alıyordum.

Değiştiğimi tüm damarlarımda hissedebiliyordum.

Şimdi zemheri soğuğu bana özleten bir yaz gecesinin içinde, önümdeki bilgisayara tüm umutlarımı toplamış şekilde dikkatle bakıyordum. Arkamda Karan, Karan'ın yanında da tüm arkadaşlarım vardı. LYS sınavına girene kadar Karan'ın dediğini yapmış, Bedirhan'ın evinde kalmıştım.

Her gün görüşüyor olsak da yakınlaşma fırsatı bulamamıştık ve bu benim açımdan bir bakıma iyi olmuştu. Sınava daha iyi bir şekilde hazırlanabildiğimi düşünüyordum. Tercihlerimi yapacağım zaman onun yanına, eve dönmüştüm ve tercihlerimin geneli veterinerlik bölümünden yana olmuştu. Birkaç yüksek puanlı bölümü de Karan'ın zoruyla listeye eklemiştim. Kötü bölümler değildi ama benim onlardan yana hiç umudum olduğu söylenemezdi.

"Şu sayfa ne zaman yüklenecek yahu?" Bedirhan sabırsız bir homurtu daha çıkardı. "Önce hanginizin sonucuna bakıyoruz?"

"Ablamın," dedim kısık bir sesle.

"Yüklendi mi sayfa?" diye sordu Sergen odaya girdiğinde. Elindeki kahve fincanını önüme koydu, diğer fincanı da Defne'ye uzattı. "Şimdi en yoğun olduğu saatlerdir. Herkes yüklenmiştir sayfaya. Biraz bekleyin isterseniz."

Sayfa aniden yüklendi. Gözlerim iri iri açılırken ablamın fotoğrafı karşımda belirmişti. Ablamın ellerini hızla yüzüne çarptığını duydum. "Söyleme!" diye bağırdı. "Yerleştirilmiş miyim? Yerleştirilmemiş miyim? Söyleme!"

"Karar ver be!" diye bağırdı Bedirhan, ardından yavaşça ekrana doğru eğildi. Gözlerim kelimelerin üzerinde dolaştı, dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Bunu yapacağını biliyordum. Bunu başaracağına emindim. Başarmıştı.

"Abla," diye fısıldadım sırıtarak.

Defne gözlerini açmadan, "Hı?" diye mırıldandı.

"Kocaeli Üniversitesi," dedim, gülümsemem yüzüme dağılıp tüm ifademi kapladı. "Havacılık ve Uzay Bilimleri Fakültesi." Ablamın çıkardığı garip sesleri duyuyordum. "Havacılık Yönetimi!"

"Merve!" Ablam bir anda kollarını boynuma sarıp gözlerini ekrana dikti. Çığlıklar atıyordu.

Gözlerimi kapatıp gülerek, "Başardın," dedim ona. "Çok havalı, bayağı havalı!"

"Ee ne olacak şimdi bu, astronot mu?" diye sordu Bedirhan anı bozarak. "Bundan olsa olsa uzaylı olur."

"Ya Bedirhan!" Ablam, Bedirhan'ın omzuna vurdu. Bedirhan gülerek onu kolunun altına aldığında dudaklarımdaki tebessümü henüz silememiştim. "Aferin kız sana, ne zıkkımın kökü olacaksın bilmiyorum ama puanına bakılırsa bir halt olacaksın galiba..." Ablamın saçlarını karıştırdı. "Bit var mıydı sende? Bakımını yaptık mı biz senin?"

"Yabancı dilini epey geliştirmen gerekecek." Sergen'in sesi dikkatimi dağıtmıştı. Gözlerimi ona doğru çevirdim. Ablama dikkatle bakıyordu, gözleri eladan toprak rengine dönmüştü, dudaklarında belli belirsiz oluşmuş o kıvrımı izledim.

"Sanırım halledebilirim." Defne gülümseyerek Sergen'e baktı. "Hallederim, değil mi?"

"İsteyip yapamayacağın bir şey yoktur, yaparsın," dedi Sergen.

Karan, "Tebrik ederim," dedi sonunda konuştuğunda. "Orada tanıdıklarım var, elimizden geleni yaparız."

"Teşekkür ederim." Defne gülümseyerek Bedirhan'a sarılmaya devam etti.

Karan'ın güçlü parmaklarını belimde hissettim. Defalarca kırılıp, kaynamaktan vazgeçmiş bir kemik gibi sızlayan bedenim, onun dokunuşuyla acılarına deva bulmuş gibi gevşedi. Gözlerimi siyah gözlerine çevirdim. Yüzünün ortasında karanlıkta kalmış bir çocuk parkı gibi görünen gözlerine baktım.

"Sen de bak," dedi, gözlerim dudaklarının hareketinde oyalanıp kal-

özlediğimi hissediyordum. Ara sıra Bedirhan'ın salonunda onun uyuyakalmış olsam da yaklaşık dört, dört buçuk aydır onunla paylaşmıyordum ve bu yüzden teninden yayılan sıcaklığı bile bir mumla arar olmuştum.

de bana verdiği kaçamak öpücüklerin yarattığı hisleri hâlâ hafızasıyordum. Heyecan vericiydi...

yen parmaklarımı şortuma silerek, "Sen bakar mısın?" diye sorAblam ve diğerleri ablamın başarısını kutlamaya başladıkları için geçen konuşmaları duymuyorlardı.

leri dudaklarıma kaydı. O garip heyecan tekrar bedenimde dolaşbaşlamıştı. Artık bedenimizin takati kalmamış olmalıydı. Birbirlerine kadar çok çekiliyorlardı ki, biz her seferinde onları birbirlerinden ayıbir öncekinden daha da çok zorlanıyorduk. Çünkü güçlenmişlerdi. artık birbirlerini geri dönülemez, durdurulamaz, ehlileştirilemez, bi istiyorlardı.

Kaan beni kaldırıp sandalyeye oturdu. Beni dizine oturttuğunda çevdeki insanları umursamamayı öğrendiğimi fark etmiştim. Şortumun bıraktığı bacaklarım onun eşofmanının kumaşına sürtündükçe içimde garip bir his yumru gibi büyüyerek bedenimde yuvarlanıyordu.

Kaan kollarını belimin iki yanından geçirerek bilgisayara doğru eğildi, parmakları klavyenin üzerinde gezinmeye başladı. Ben ona bilgilerimi söyledikçe o güçlü parmaklarıyla bilgilerimi ekrandaki kutuya giriyordu.

Dudakları askılı bluzumun açıkta bıraktığı çıplak omzuma dokunundan kasığıma damlayan o hissin bana verdiği panikle gözlerimi dum. Son zamanlarda neden böyle hissediyordum? Bu geçen günler sayısız test kitaplarının beyaz sayfalarında bile onun yüzünü görmüştüm. lerimin gezindiği soruları oluşturan kelimeleri onun sesinden dinlesum. Oysa o anlarda yanımda bile değildi.

Gözlerimi aralayıp bakışlarımı onun güzel yüzüne sabitledim. O ekzu bakıyordu, ekranın beyaz ışığı yüzünü aydınlıklara boğmuştu. Siyah lerinin koyuluklarında ışıkların sandalları yüzüyordu. Güzel burnuna zaman baksam o burnu ısırma isteğiyle doluyordum.

Burnundaki o hafif kemeri seviyordum, o kemere rağmen düzgün ve tık görüntüye sahip olan burnu yüzü için biçilmiş kaftan gibiydi. İki dağının da aynı kalınlıkta olmasını seviyordum. Birini daha az öpmem gerekmiyordu böylece. İkisini de eşit öpebiliyordum. Dudaklarım ne kadar soğun olsa bile onun dudaklarını öperken dudaklarım sanki yok oluyormuş gibi hissederdim. Bu hissin hiç geçmemesini dilerdim.

Gür kaşlarının altında yanan meşaleler gibi dimdik duran koyu renk kirpikleri kısıldı. Ekrandan yansıyan ışığın yüzünden usulca silindiğini görüm. Duraksadı. Siyah gözleri benim gözlerime doğru yönlenip bakışları

benim bakışlarımı belinden kavradığında, ılık nefesim yüzünü yalıyordu.

O gece, karanlığın kalbine gömülmüş çocuk parkında oynayan çocuk. tum. İnsanlar onun gözlerinde canavarları, geceleri, soğuğu, kıyameti belki de yangını görürdü ama onun gözlerinde sallanan salıncaklardan, ucu kırıl. mış mavi kaydıraktan, bir ucu havada asılı kalmış tahterevalliden haberleri yoktu.

Hepsini ben görüyordum.

Oyunlar oynuyordum gözlerinde. Muzip gözlerinde oyunlar vardı. Beni içeri çağırır, onunla oynamam için bana hep dikkatle bakardı. O par. kın içinde bir de küçük bir erkek çocuğu vardı. O küçük erkek çocuğu göz. lerinin içindeki karanlık çocuk parkında bana seslenirdi, beni yanına çağı. rırdı, benimle oyunlar oynamak ister, benimle oyunlar oynardı.

"Asi," diye fısıldadı, gözlerim dudaklarına dokunup tekrar gözlerine taşındı. Saniyeler kalbimin içinde akıyormuş gibi hissederken, "Başardın," demesiyle kucağında donup kalmam bir oldu.

"Ne?"

"Benim çocuk suratlı kızım," dedi beni belimden kavrayarak. Gözle. rindeki çocuk parkının ışıkları yanmıştı. Salıncakta olduğum küçük kız ve o küçük erkek çocuğu birlikte sallanıyor, küçük erkek çocuğu kaydıraktan kayıyor, olduğum küçük kız ve o erkek çocuğu tahterevallide birbirlerini göğe ulaştırıp yere batırıyorlardı. "Başardın."

Gözlerimde kar küresinin içindeki o huzurlu fırtına gibi büyüyen duy. gularla ona bakakalmıştım. Tutulup kalmıştım.

"Antalya Akdeniz Üniversitesi," dediğinde gözlerim dudaklarına düş. tü. Kalbim göğsümün içinde sabun gibi kaymaya başladı. Başımın içindeki sesler sustu, zihnimdeki defterlerin sayfaları çevrilmeye başladı, kalemin ucundan damlayan mürekkepler defterlerdeki sayfaları boyadı, geçmişteki kelimeleri gelecekten sakladı. "Edebiyat Fakültesi," dediğinde duraksadım, gözlerim usulca gözlerine taşındı. "Psikoloji."

Karan'ın yazdırdığı bölümlerden biri. Yüksek puanlı bölümlerden biri. Bir zamanlar zihnime birkaç kez bile olsa dokunmuş bölümlerden biri. Titreyen dudaklarımı sımsıkı kapatıp titreyen ellerimi onun omzuna koyarak söylediği şeyi hazmetmeye çalıştım. Oysa yazdığım veterinerlik bölümleri. nin en düşük puanla alanlarının bile beni kabul etmeyeceğini düşünecek kadar karamsardım.

Sınavım iyi geçmiş olsa da, hatta puanım yüksek olsa da bir aksilik çı. kacağına emindim oysa.

Ama aksilik falan çıkmamıştı. Parmaklarımı onun omzuna bastırarak sadece ona bakmaya devam ettim.

O bana bakarken gülümsüyordu.

Gözlerinin içi bile gülüyordu.

"Psikoloji kazanmış!" diye bağırdı ablam aniden. Onun sesini duysam ...ihnimde resimler çizse de, susturduğum gözlerimi Karan'a duyu...lum. Saçlarının önleri uzadığı için daha kıvırcık görünüyordu, bir an ...ihnimin içine parmaklarımı sokmak, parmaklarımı saç diplerine ...erken ona sıkıca sarılmak ve ağlamak istedim.

...utluluktan ağlamak. Mutlu muydum? Ayşenur'un kurtuluşundan ...u ikinci mutlu oluşumdu belki de. İçimde hep o enkazla yaşadığım ...ip geçici mutlulukların bile değerini bilirdim ama bu başkaydı, bu ...ekten mutluluk olarak zihnime işlediğim nadide anlardandı.

"Heyt be, Çantaka!" diye bağırdı Bedirhan neşeyle. "Psikoloji kazanmış ...geçi!"

"Tebrik ederim," diyordu Sergen. Ben sadece başımı sallıyordum, göz...m Karan'ın siyah gözlerinden kopamıyordu.

"Buzlar Kraliçesi, insanları daha da delirtmek için mi psikolojiye el ...u kararı verdin..." Billur'un güldüğünü duydum. "Bebeğim, daha aşağı...senden beklemek imkânsızdı. Biraz daha asılsan tıp kazanırdın benden ...esi."

"Ay sen sus, bilgisiz camış," dedi Bedirhan. "Sen neden girmedin hem ...na? Bir şansını deneseydin."

"Ben sisteme ve okumaya karşıyım," dedi Billur.

"Konuştu, kara cahil." Bedirhan bunu Billur'u ezikleyerek söylemişti.

"Sen okudun da ne oldun?" diye sordu Billur. "Kuaför?"

Gözlerimi Karan'ın koyu gözlerinden koparıp telaşla etrafta gezdirir...ı Bedirhan dikkatimi çekti. Bedirhan şok olmuş gözlerle, "Kendine gel, ...sanatçıyım," dedi Billur'a.

"Sanatçı mı? Hayır, kuaför?"

"Tez kellesi koparıla." Bedirhan, Billur'un kızıl saçlarını tutup çekiştirerek Billur'un eğilmesini sağladı. Bunu izlerken Karan'a sokulup yüzümü ...un boynuna soktum, kollarımı bedeninin etrafına sarıp yutkundum. "Ya ...raksana be saçımı, Bayır Gülü bak fena olacak ama ha! Ya bırak şunu!" ...ye bağırdı Billur, çırpınıyordu. "Kökledi saçımı, Allah'ın belası!"

"Kız senin kafan yağlı!"

"Ya bırak şunu!"

"Ay bitli, köpek bitlisi!"

"Bırak şunu bak!" Billur kollarını kaldırıp Bedirhan'a vurmaya çalıştı. Bedirhan onu kendi etrafında döndürdü. "Lan zaten karnım aç, midem bu...iyor açlıktan, döndürme!"

"Sen ne zaman toksun ki? Aç köpek açı!"

Dudaklarımda titreyen bir tebessümle burnumu Karan'ın boynuna ...stırdım. "Ben bu gürültüden hiç hoşlanmadım," diye fısıldadığını duy...um kulağıma doğru. "Daha iyi bir fikrim var, Psikolog Hanım."

Bana böyle seslenmesi yanaklarıma hızla kan oturmasına sebep olmuştu. Damarlarımın içine ekilmiş tohumlar çatlayarak içlerindeki çiçekleri dışarı bıraktı ve damarlarıma çiçeklerden sarmaşıklar ördü. Beni kucaklamasını beklemiyordum.

Her zamanki gibi onun kucağında olmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi kollarımı onun boynuna, bacaklarımı da beline sardım. Çıplak ayaklarım kalçasının üstünde birbirlerine bileklerinden sabitlenmiş şekilde duruyorlardı.

Bedirhan'ın bile duraksayıp bize bakakaldığını hissettim ama kafamı gömdüğüm boynunun mezarından geri çıkararak çevreme dizilmiş nefes sahiplerine bakmadım. Onların bana baktığını bilmek yanaklarımın içinde kalp gibi çarpan utanç duygusunu güçlendiriyordu.

Beni kucağında geçmişini taşıyan bir hayalet gibi taşıyordu. Holü gerimizde bırakıp salona girdik, salonun karanlık duvarları tenimin üstüne yıkılsa da o karanlıkta ezilmedim, çünkü ben zaten onun şefkatli karanlığının içindeydim.

İçimde rıhtımı alaşağı eden fırtına gibi içimi altüst eden bir heyecan duygusuyla savaşıyordum. Ama elimde silah yoktu, hareket etmiyordum, düşünmüyordum, plan yapmıyordum, belki de ben savaşmadan sadece o heyecanın bana saldırıp beni darmaduman etmesine göz yumuyordum.

Cam kapıyı açtığını fark ettim. Kollarımı boynuna biraz daha sıkı sardığımda bu onu gülümsetmişti. "Yaz çabuk geçti," dedi bir süre sonra. Şimdi sokağın esintisi içeriyi dolduruyordu ama çok soğuk değildi, tenimi ürpertmemişti bile rahatlatıcı bir serinlikti, hepsi buydu. "Ağustos ayını sever misin, Asi?"

"Yazın son ayı olduğu için, evet," diye fısıldadım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bu defa.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı kaldırarak yüzüne baktığımda, o güzel gözleri gecenin içinde duruyor, dibinde yaşattığı ışıkları etrafa yayan derin havuzu izliyordu. Havuzun dibindeki mavi ışık onun siyah gözlerinin içindeydi.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum," dedim, heyecan en derinlerime bir meşale gibi dikilmişti ve yanından geçen her duygu, o meşalenin üstünde yanan ateş ile aydınlanacaktı. Öyle bir heyecandı ki bu, tüm duygularımı yeni baştan şekillendirebilecek kadar güçlüydü.

"Psikoloji istemiyor muydun?"

"Veteriner olmak istiyordum," diye mırıldandım, huzur uyku olup tenime çökmüştü.

"Sen veteriner olmayı Ayşenur için istiyordun," dediğinde bir an ona hak verecek gibi olsam da yorum yapmadım. Kulağıma doğru eğildi, ılık nefesi tenime akarak beni lavların içinde yüzüyormuşum gibi kavurmuştu.

Kulağımda onun güçlü köklere sahip sakallarını hissettim ve bu yutkunmam konusunda beni dürten duyguya önayak oldu. "Sana seçenekleri sunduğumda, hiç düşünmeden Psikoloji demiştin. Seçim yaparken."

Beni nasıl oluyordu da benden daha iyi tanıyabiliyordu ki?

Ona, "Belki," dedim. Beni kucağında taşıyarak dışarı çıkardı. Gecenin içinde dolaşan böceklerin söylediği şarkıları duyabiliyordum.

"Ayşenur çok iyi bir veteriner olacaktır," dediğinde, yanıtım, "Kuşkusuz," olmuştu.

"Ama sen psikoloji konusunda daha başarılı olacaksın, buna eminim."

Ayaklarımı birbirine bastırıp onun kalçasına iyice yerleştirdim. Tenesir teninde dolanmış bir isteka gibi beni kendine bastırdığında, tenim devireceği tüm toplara çarpmadan önce onu tutan ellerde şekil almış o istekadan farksızdı.

"Bu yaz bir yerlere gidemedik," dedi fısıltıyı andıran erkeksi sesiyle. "İşler birikmişti. Senin çalışmaların, sonuçları beklemen, seçim yapman derken hiçbir şeye fırsat bulmadık." Hiçbir şey derken kastettiği şey sanki aramızda duran bir ateşti. "Dedemin arkasında bıraktığı bir dünya var, o dünyanın ayakta kalması için bana ihtiyacı var." Bu dünya şirket ve işler olmalıydı. Başımı uysalca salladım. "Son zamanlarda bölük pörçük uyudum," dedi tekrar konuşunca. "Sadece yanına uğradığım zamanlarda uyuyabildim."

Sertçe yutkunup, "Ben de," dedim.

"Bugünden sonra her gün beraber uyuyabiliriz," dedi içinde bulunduğum hislere gözleriyle çakılarak.

İhtiyaç duygusuyla başımı salladım ama cevap vermedim.

Uykuya dalmadan birkaç dakika öncesi dökülen gözyaşları gibiydi hissettiklerim. Beni rahatlatıyordu. Dudaklarını çenemdeki çukurda hissetmek gözlerimi yummama neden oldu. Birkaç saniyesini çenemdeki çukura dudaklarıyla yatırdıktan sonra beni kucağından indirdi.

Çıplak ayaklarım fayansın soğukluğuyla anında kızardı. Parmak uçlarında yükselip bu soğuğun dinmesini sağladım ama sonra o soğuğu isteyen tarafıma meydan okuyamayıp ayaklarımı tekrar fayansa bastım. Karan eşofmanının cebinden cep telefonunu çıkardı, rehberindeki bir isme tıkladıktan sonra çalmaya başlayan telefonu kulağına koydu. Siyah gözler usulca bana çevrildi.

"Sergen," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Kimseyi salonun olduğu tarafa yollama. Evin salona bakan tarafındaki pencerelere bile yaklaştırma." Gözleri gözlerimden yağmur damlası gibi kayarak dudaklarıma düştü. "Havuzun olduğu bahçeye birinin gözleri dokunacak olursa, o kişi yerine gözlerini bana vermeyi göze almış olan kişi sen olursun."

Sergen'in vereceği cevabı beklemeden telefonu kapatıp hemen cam

kenarının çaprazındaki hasır koltuğa bıraktı. Üstündeki kısa kollu siyah tişörtü yakasından tutup kaldırarak yukarı çekti, bedeninden bir deriyi sökürmüş gibi söküp köşeye fırlattı. Gözlerim göğsünü saran tüylere kaydı, tüylerin altında kasılan kaslarını görebiliyordum.

Bedeni şiir gibiydi.

Okunmayı bekleyen bir şiir.

Tanrı'nın yazdığı bir şiir.

Gözleri dudaklarımdan tırmanarak gözlerime yükseldi.

"Şortunu ve tişörtünü çıkar," dedi, kalbim hızla çarpıyordu. İçimi alevlendiren heyecan şimdi usul usul beni söndürmeye başlamıştı ve bu heyecanın geride bıraktığı küller, tutkunun yanmış bedenine ait olacaktı.

Askılı bluzumun kumaşını ucundan kavrayıp yukarı çektim. Önce karnım, sonra göğüs kafesim, sonra da gerdanım onun gözlerinin önünde ellerimde can bulan bir resim gibi çizilmişti. Sadece siyah sutyenimle karşısında öylece kaldığımda, gözleri saplandığı gözlerimden ayrılıp dudaklarıma damladı; o siyah damla dudaklarımdan kayarak çeneme, çenemden düşerek göğüslerime aktı.

Altındaki eşofmanı sıyırıp bacaklarından düşmesine izin verdi, uzun bacaklarını bana göstererek eşofmanın içinden çıktı. Siyah boxerı bedenini öyle güzel sarmıştı ki, aklım almıyordu.

Çenesiyle şortumu gösterip, "Onu da," dedi erkeksi bir sesle.

Çekingen bir tavırla uzun tırnaklarımı şortumun kenarındaki lastiklere sürttüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şortu indirip içinden çıktıktan sonra gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan beklemeye başladım.

"İçmeden sarhoş olmuş gibi görünüyorsun," dedi alayla ama bu olayın odağı ben değildim, başka bir şeydi sanki. "Seni ayıltmanın yolunu biliyorum."

"Yüzecek miyiz?" diye sordum.

"Yanıyor gibi görünüyorsun," dedi bu defa sorduğum soruyu es geçerek. "Seni söndürmenin yolunu biliyorum." Güldü. "Kaşlarını çatma." Kaşlarımın çatıldığını o ana kadar fark etmemiştim. "Erken yaşta kırışacaksın, küçücüğüm."

"Yüzecek miyiz?" diye sordum bir defa daha.

"Hayır," dedi, o an ne olduğunu kavrayamamanın sancısıyla ona bakıyordum. Bana yaklaştığı saniyeler, çakmaktan fırlayan ateşin sigaranın ucuna dokunarak yukarı doğru tırmanmaya başladığı ana ait gibiydi. Kahverengi tütün, gözlerim gibiydi; sonra ateş, yani o bana dokunuyordu ve benim gözlerim tutuşuncu bir alev olup yanmaya başlıyordu.

Bana dokundu.

Çıplak kollarını çıplak belimde ete saplanmış saat gibi hissettim. Artık zaman derimin içinde akıyordu. Beni yana doğru çekmesiyle hemen havu-

zun ucunda durduğumuzu fark etmem bir oldu. Sonra şunu duydum:

"Boğulacağız."

Bir nabız sesi duydum. Bileklerimden yükseliyordu. Bir nefes sesi duydum. Benim ciğerlerime aitti. Suyun bedenime çarparken çıkardığı ses, kulaklarımın duyduğu son ses olmuştu. Gözlerimi sıkıca yumup nefesimi tuttum, burnumun etrafının baloncuklarla dolduğunu hissettim. Karan'ın kolları hâlâ belimdeydi. Parmaklarını etime gömdüğünü hissedince gözlerimi zorla araladım ve havuzun içinin bir okyanus kadar esrarengiz görünüdüğünü fark ettim.

Zamanın içinde yayılmaya başlayan anılar gibi suyun içinde yayılarak yüzmeye başladık.

Ellerini belimden ayırdı ama şimdi el eleydik. Bacaklarımızı hareket ettirerek suyun dibinden yüzeyine doğru döne döne yüzmeye başladık. Saçlarım bazen yüzümü örtse de sonra suya yayılarak yüzümden uzaklaşıyordu. Karan'a bakıyordum. Suya ait bir ateş gibi görünüyordu; suyun içinde bile yanıyordu. Ne suyu kurutuyordu ne de suyun içinde olduğu için kendisi sönüyordu.

Birbirimizin ellerini bir an olsun bırakmadan, sadece bacaklarımızı kullanarak suyun yüzeyine çıktık. Göğsümü dolduran nefesi dışarı bıraktım. Su damlaları yüzümden gözyaşı taneleri gibi akıyordu. Siyah kirpikleri ıslandığı için çok daha yoğun görünüyordu. Elleri suyun içindeki bedenimi sarınca ona çekildim. Göğsüm göğsüne yapışana kadar beni kendine doğru çekti. Nefesi yüzümü yalamaya başladığında, ıslak yüzüm artık yanıyordu.

"Karan," dedim nefes nefese.

Gözleri yüzümün her köşesinde gezindikten hemen sonra, "Hım?" dedi sorar gibi.

"Artık kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim," deyince, bana anlamadığını belli eden gözlerinin üstüne çatı gibi dikilmiş çatık kaşlarıyla baktı. "Üniversite için ev tutmak istiyorum. Şu an bankadaki param beni de ablamı da uzun süre idare edebilir."

"Tutarız," dedi dudaklarından dökülen damlalarla.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Kendim tutmak istiyorum."

"İçinde ben olmayacak mıyım?" diye sordu, şaşırmış görünüyordu.

"Olacaksın," dedim hemen. "Sadece ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Bunu kendime kanıtlamak istiyorum. Aylardır..." Durdum, kaşları yeniden iyiye çatılmıştı. "Yani aylardır bu şekilde..."

"Ne şekilde?"

"Yanlış anlama," dedim, çenem suyun içine gömülmüştü. "Sana yük olmadığımı biliyorum ama şu his..."

"Ne hissi?" Sinirlendiğini fark edince ona yatıştırıcı gözlerle baktım. "Öyle bakma, kız çocuğu. Söyle. Ne hissi?" diye sordu.

"Kendi ayaklarımın üzerine basmak istiyorum. İmkânım varken bunu yapmalıyım."

Burnundan soluyordu. Gözlerini yumup birkaç saniye bekledi, kendine zaman tanıdığını fark ettiğim için sessizce yüzünü izliyordum. Gür kirpiklerinin altında saklanan gözlerini açıp bana sunduğunda, "Öyle bakma," dedim sitemkâr bir sesle. "Seni itmiyorum. Sana kötü bir şey demiyorum. Olması gerekenleri söylüyorum. Sana bel bağlayarak yaşamaya devam edemem."

"Saçmalıyorsun," dedi, parmaklarının tenime tamamen gömülmesiyle hafifçe inledim. Duraksayıp parmaklarındaki gücü geri çekerek azalttı, tutuşunu hafifletti. "Bana bel bağladığın filan yok."

"Biliyorum," dedim kupkuru bir sesle. "Ama yine de bunu istiyorum. Hayatı öğrenmek istiyorum."

"Sen hayatı çok uzun zaman önce öğrendin," dedi bana anılarımdan bir dizeyi seslendiriyormuş gibi.

"Beni bir kenara bırak, ablam da bu durumdan rahatsız. Ben senin yanındayken şartlar nasıl olursa olsun halledebiliyorum, kafamın içinde uzaklara itip sorun yokmuş gibi davranabiliyorum."

"Ablan Kocaeli'de istediği gibi yaşayabilir, buna bir şey demiyorum," dedi.

"Ama benim de buna hakkım yok mu?"

Gözleri gözlerimde takılı kaldı. "Var," dedi gönülsüzce.

"Varsa?"

"Kanatlarımın altından mı sıkıldın?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Ona iyice sokulup kollarımı sırtına koydum, sarılabildiğim kadar sıkı sarılıp gülümsedim. "Ben ayaklarımın üzerindeyken de o kanatların altında uyumaya devam edeceğim," dedim. "Delirdin mi?"

"Şu an kendimi kandırılmış hissediyorum..."

Gevşediğini fark etmiştim. Gülümsemem biraz daha genişledi. "Kandırmıyorum ben seni," diye mırıldandım.

"Basbayağı çocuk kandırır gibi kandırıyorsun sen beni şu an..." Parmakları belimde dolaştı, suyun içinde olmamıza rağmen dokunduğu yere ateş bırakıyordu. "Tamam lan, sırıtma şöyle pişmiş kelle gibi."

Dişlerimi gösterdim.

"Tipe bak, çocuksun çocuk."

"Öyleysem öyleyim, ne olmuş?" Ona daha sıkı sarılıp suyun içine gömülmesini sağladığımda çırpınarak suyun yüzeyine geri çıktı.

"Yavaş ulan çocuğum, ne yapıyorsun, öldürecek misin beni şu an?"

"Çocuğum mu?" Homurdandım. "Çocuğun muyum ben senin?"

"Çocuğumsun icabında..." Göz kırptı.

"Hem hani boğulacaktık?" diye sordum dudaklarımı büzerek.

"Boğuluruz icabında..." Beni aniden suyun derinlerine çekti. Bunu beklemediğim için nefesimi de doğru dürüst ciğerlerime depo edememiştim. Gözlerim iri iri açıldı, suyun içinde yüzen saçlarımın ortasında duran keskin suratımla ona bakakalmıştım. Suyun içinde gülümsediğini gördüm. Beni bıraktı.

Tam yüzeye doğru yüzecektim ki, belimin etrafında kıvrılarak yüzüp etrafımda bir çember çizdiğini fark ettim. İki bacağımın arasından geçti, suyun derinlerine daldı ve sonra yavaşça yukarı tırmanarak belime dokundu. Çıplak göğüslerimin arasına denk düşmüştü. Nefes alma ihtiyacıyla sinyal göndermeden bedenime aldırış etmeden onun dalgalı, üstleri kıvırcık saçlarına dokunup yavaşça kıvrıldım. Bedenimiz suyun içinde asılı kaldı.

Burası bir okyanustu.

İçinde onu saklayan bir su damlası bile bir okyanus sayılırdı.

Eylül.

Sonbaharın ilk günü. Takvim yapraklarını zamanın günlüğünün sayfaları gibi düşünürdüm. Zaman tüm anılarını takvim yapraklarına işliyor, insanlar zamanın anılarının içinde kendilerine ait rolleri toplayarak oyuna katılıyorlardı.

Dalgalarla şekillendirilmiş uzun, siyah saçlarım bembeyaz omuzlarımın üstüne çökmüş kara gölgeler gibiydi. Dudaklarımdaki koyu mor ruju tamamlayan koyu renk göz makyajım yüzümün olduğundan daha olgun görünmesini sağlamıştı. Üzerimdeki gri, saten kumaştan olan uzun, ince askılı elbisenin sırtında derin bir dekolte vardı, dekoltenin bittiği yerde kumaş toparlanmış şekilde aşağı sarkıyordu. Gümüş grisi elbisemin kuyruğu vardı, siyah bantlı önü açık topuklu ayakkabılarımın görünmesine engel olacak kadar uzun bir elbiseydi.

Kulaklarıma küçük inci küpeler takmıştım, incilerin rengi tam olarak beyaz değildi, kırık beyaz tonlarında ve ufaklardı. Tırnaklarım elbiseme dokunduğumda ellerimi daha belirgin kılmak ister gibi siyaha boyanmışlardı. Ayak ellerim gibi ayak tırnaklarımda da siyah ojeler vardı.

Kep atma törenine katılmamıştım, diplomamı bile en son alan kişi verildim ama bu baloya katılacaktım, bu baloya katılmak isteyip istemediğim konusunda tam emin olmasam da arkadaşlarım katılmam gerektiğini düşünüyorlardı. Karan da öyle. Karan'a göre ben bunu istiyordum, bu anıyı geçmişime yerleştirip, geleceğin içine döndüğüm zaman kafamı çevirip bu

anıyı geçmişimin içinde görmeliydim.

Diplomamı elime alır almaz annemin mezarını ziyaret etmiştim, benimle gurur duysun istemiştim. Elimde olsaydı onun mezarını yatağımın yanına dikerdim.

Dalgalı saçımı kulağımın arkasına itip karşımda duran boy aynasındaki yansımamı izlemeye başladım. Elbise, ince bedenimi öyle iyi sarmıştı ki, bir an için aynada gördüğüm yansımadaki kadını gerçekten beğenmiştim. Bir elimi aynaya bastırınca kürek kemiklerimin dışarı doğru vurgu kazanıp birbirlerine sokulduklarını hissettim. Odanın kapısı açılınca bakışlarım toprak gibi bakan gözlerimden ayrılıp kapıya doğru döndü.

Simsiyah takımının içindeki gömlek bile siyahtı. Yine kravat takmamıştı, sanırım kravatı hayatı boyunca sevmemeye devam edecekti. İlk iki düğmesi açık olan gömleğiyle aynı renk olan ceketi bedeninin en güzel hatlarını ortaya serercesine onu sıkıca kavramıştı. Siyah pantolonuyla bacaklarının uzun oluşunun gösterişini yapıyor gibiydi. Tepeden tırnağa asil görünüyordu. Kirli sakalı uzamış, yüzündeki karanlık ormanı güçlü ağaçlarla doldurmuştu. Gömleğinin manşetlerini düzeltirken gözleri bedenimi baştan aşağı turladı, bakışları bir süreliğine omuzlarımda, sonra da yüzümde asılı kaldı.

Büyük bir gürültünün içinde kaybettiği kelimeleri gözlerimde arıyordu.

Makyajım, belki de görüntüm onu bir anlığına huzursuz eder diye düşünmüştüm ama bu kez düşündüğüm olmamıştı. Gözlerinde karanlık gibi büyüyen kıskançlığa, paylaşmayı reddeden hisse rağmen dudaklarında hayranlığın kıvrımı oluştu.

"Kabul," dedi beklemediğim bir anda. "Zamanı şaşırtıp ters yöne akmasına neden olacak bir güzelliğe sahipsin."

Yanaklarımın içini ısırıp gözlerimi aynaya çevirdim. Okulumun açılmasına iki haftadan fazla zaman vardı, balodan önce onunla birlikte Antalya'ya gitmiştik. Antalya'da kirası uygun iki oda, bir oturma alanına sahip olan bir ev tutmuştum. İlk kirasını kendim verdiğim için mutluydum. Karan ev için yeni eşyalar almak istemişti, başkasının üstünde yaşadığı eşyaları kullanmamı istemiyordu ama sonra evdeki eşyaların sıfır olduğunu öğrenince onu bu düşünceden vazgeçirebilmiştim.

Bana doğru yaklaştığını fark edince damarlarımı saran heyecan hissiyle ona doğru döndüm. Tam karşımda duruyordu.

"Boynunda mücevherini taşıyorsun," dedi kalbimi örten bir sesle. Parmakları nefes boşluğumdaki dövmede dolandı. Sonra elini bir anda aşağı indirip bileğimi kavradı, bileğimi kaldırdı ve iç tarafını dudaklarıyla birleştirirken tam gözlerimin içine baktı. "Ama damarlarının üstü boş kalmış."

Diğer elini ceketinin iç cebine götürdüğünü gördüm. Sabırsız kahverengi gözlerim onun her bir hareketini sindire sindire izlerken, Karan ce-

binden uzun, ince, siyah kadife bir kutu çıkardı. İçimde bekçiliğine devam eden hislerimin etrafımı suçlunun etrafını saran polis ekipleri gibi sardığını hissettim.

Kutuyu parmağıyla kolayca açınca gözlerim kutunun içinde parlayan şeye kaydı. Bu ince, zarif bir bileklikti. Ucunda su damlası şeklinde bir pırlanta tanesi vardı.

Benden o kadar çok şey almıştı ki, bazen kalan son mutluluğumu da benden alacağını sanırdım. Acılarımı koparıp avuçlarının içinde ezdiği zamanlar bile avucumda kalan son mutluluğu ondan saklamaya çalışmıştım çünkü her şeyi aldığı gibi onu da alır sanmıştım. Şimdi ellerinde bambaşka mutluluklarla bana geliyordu.

Tanıdığım kimseye benzemiyordu.

Benden alacağını sandığım asıl şeyi bana verip, alma zorunluluğu olmadığı her şeyi benden alarak beni kendi topraklarıyla yeniden var ediyordu.

Bilekliği zarif bir şekilde kutunun içinden çıkardı, dudaklarını bastırıp hızlandırdığı damarlarımın üstünde bilekliğin soğukluğunu hissedince ürperdim. Bilekliği büyük bir dikkatle bileğime taktıktan sonra elimi kaldırıp parmaklarımı parmaklarının üzerine aldı. Parmak uçlarımı öptü ve, "Gidelim mi?" diye sordu.

Onunla nereye istese giderdim.

Biliyor muydu?

Bana teşekkür etmem için fırsat vermedi. Ağzımı açmama bile izin vermemişti aslında. Evden çıkıp balonun olacağı otele doğru yola çıktığımızda omuzlarımda siyah bir şal vardı. Gecenin ilerleyen saatlerinin soğuğu getirme ihtimalini göz önünde bulundurup bu şalı yanıma almıştım.

Ablam son bir haftadır Kocaeli'deydi. Orada bir ev tutmuştu, okula başlamadan önce Fethiye'ye gelecekti ama henüz yerleşme aşamasındaydı. Sergen, Bedirhan ve Billur da onun yanında gitmişlerdi, ona yardımcı oluyorlardı. Ablamın balosu benim balomun aksine geçen hafta olmuştu.

Otele geldiğimizde kafamın içi daha sakindi. Araçtan inip otelin girişine doğru ilerlemeye başladık. Ayağımdaki topuklu ayakkabının üzerinde ilerlemek benim için çok zor değildi ama elbisem gereğinden fazla uzun olduğundan kumaş bacaklarıma dolanıyordu. Adımlarımı daha dikkatli atmam gerektiğini düşündüm.

Balonun otelin havuzunun kenarında olacağını biliyordum. Çalan müziğin sesi otelin lobisine kadar duyuluyordu. Altın rengi lobide ilerlerken başımı kaldırarak Karan'ın yüzüne baktım. Bugün kavalyem olarak bana eşlik edecek olması beni çok rahatlatıyordu.

İnsanların gözleri bize dönecekti, bunu biliyordum ama umurumda değildi, o yanımdayken kendimi her zaman olduğumdan daha rahat hisse-

deceğime emindim. Siyah gözlerini yüzüme indirdi, lobideki büyük kristal avizeden yayılan ışıkların gözlerine düşürdüğü sarı parıltılara uzun uzun baktım.

"Gergin misin?" diye sordu tereddütte kalmış bir sesle.

"Neden gergin olayım?" Sesim sakindi.

"Okulunda dedikodular yayılmıştı," dedi, nereden bildiğini bilmiyordum. "Şimdi beni senin yanında görmeleri tüm dedikoduları doğrulamış olacak."

"Ee?" Ona ifadesiz gözlerle baktım. "Doğrulansın, ne olacak?"

Dudaklarını yalayarak ıslatınca gözlerim ıslak dudaklarında takılı kaldı.

"Benim için zaten sorun yok," dedi kalın sesiyle. "Sadece senin rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Eğer yanımda olmasaydın rahatsız olurdum," dedim anın getirdiği cesaretle. Benim bu ani çıkışlarım, beklenmedik ataklarım onun da hoşuna gidiyordu. Yüzüne yayılan ifadeden anlayabiliyordum bunu.

Bir an gözlerimin içine bakıp kaldı. "Aptal."

Dudaklarını birbirine bastırıp onun elini tuttum. Birlikte otelin havuzuna açılan büyük, çift kanatlı kapıdan geçtik. Kalabalık önüme serilmeye başladığında ben daha yüzüme yayılan ifadenin rengini kendim çözemeden Karan elimi daha sıkı kavrayarak bana cesaret vermeye çalıştı. Çiçekler ve ışıklar kullanarak yapılmış kapı şeklindeki süsün altından geçtiğimiz sırada birkaç gözün bize doğru döndüğünü fark ettim.

Kahverengi gözlerim bana dokunan gözleri bulmak için insanlara çevrildiğinde, ilk önce sınıftan tanıdığım ama adını bile hatırlamadığım o gözlüklü kızı gördüm. Pembe bir elbisenin içindeydi, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı ve yanındaki arkadaşının kolunu dürtüyordu. Ona baktığımı fark eder etmez gözlerini hızla bizden ayırıp başını utançla önüne eğdi.

Sonra Damla'yı gördüm. Giydiği boyundan bağlamalı mini elbisesinin eteğini düzeltiyor, bir yandan da bize bakıyordu. Dudaklarında anlık bir tebessüm görür gibi oldum, sonra beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi gözlerini yavaşça bizden ayırarak yanındaki zayıf çocuğa çevirdi.

Artık havuzun bandında yürüyorduk, tüm gözlerin bir kez olsun bize saplandığını hissedebiliyordum. Ne düşündüklerini umursamıyordum. Dedikodulara kulak tıkadığımı, hiçbir şeyi umursamadığımı bu gece onun elini tutarak buraya gelmiş ve herkese kanıtlamıştım.

Gözlerim Büşra'yı aramaya başladı. Sınav sonuçları açıklandıktan sonra onunla yalnızca telefonda konuşabilmiştik. Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi'ni kazandığını biliyordum, hangi bölümü kazandığını unutmuştum ama iyi bir bölüm olduğuna emindim, heyecanlı sesi hâlâ kulaklarımdaydı çünkü. Uzun masaların birinin önünde durduğumuzda ellerimiz birbirinden ayrılmamıştı ama bakışlarımız farklı noktalara yayılmıştı.

Sonra onu gördüm. Büşra bana el sallayarak dans eden kalabalığı ele-
me'de attığı kulaçlar yardımıyla denizi yarar gibi yarıyor, bana doğru yürü-
yordu. Giydiği koyu yeşil elbise onun kavruk tenine çok yakışmıştı, bu yaz
mutlaka güneşlenmiş olmalıydı.

Kollarını boynuma sarıp, "Merve!" dedi heyecanla. Elim hâlâ Karan'ın
belinin içinde olduğu için kollarımı arkadaşımın bedenine saramamıştım
ama tek kolumu onun omzuna koyup ona gülümsemiştim. "Vay canına!
Karşımda bir psikoloji öğrencisi mi duruyor yani?"

"Kısmen," dedim gülümsememi yüzümden silmeden.

"Senin de karşında geleceğin mimarı duruyor," dedi sırıtarak. Gözleri
Karan'a kaydı, çekingen bir gülümsemeyle başını salladı. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Karan sadece.

Büşra gözlerini gözlerime çevirip, "Gelmemenden çok korktum," dedi.
"Bu geceyi kaçırsaydın üzülürdün. Kep atmaya da gelmedin."

"Buraya geldim işte, bu benim için yeterli," dedim keyifsizce.

"Yaşlı kadınlar gibi konuşuyorsun, sadece on sekiz yaşındasın," dedi-
ğinde bir an duraksadım. Büşra sırıtıp Karan'a baktı. "Merak etme, enişte,
sen sadece yirmi yedi yaşındasın. Yaşlı kategorisine alınmana daha kosko-
ca üç sene var."

"Büşra," diye fısıldadım şok içinde.

"Ama sen üç sene sonra benim gözümde şu an olduğun gibi çocuk ol-
maya devam edeceksin," dedi Karan aniden. İrileşen gözlerimi Karan'a çe-
virdim, alayla güldüğünü görünce biraz olsun rahatlamıştım.

Büşra dudaklarını büzerek bana baktı. "O çok gaddar..."

"Az önce bana üç sene sonra artık yaşlı bir adam olacağımı söyledi,"
diye homurdandı bana bakarak. "Kim gaddar?"

Büşra dudaklarını büzerek bana bakmaya devam ediyordu. Bir ara
yüzündeki ifadenin donduğunu hissettim, kısaca Karan'a baktıktan sonra
bana biraz daha yaklaştı.

"Enis de burada," dedi, sesi tedirgin yükselmişti.

Çatık kaşlarla, "Bu balo sadece bizim sınıfa ait değil mi?" diye sordum.

"Çiğdem diye bir kız davet etmiş, arkadaşıymış sanırım," dedi kısık
sesle. "Ben seni görmek için geldiğini düşünüyorum. Baloya katılacağını
biliyordu."

Gözlerim Karan'a çevrildi. Bize değil, etrafına bakıyordu. Duymama-
sından emin olmak için Büşra'nın kulağına yaklaştım. "Nereden biliyordu?"
diye sordum kuşkulu tuttuğum sesimle.

Başta kem küm etse de sonunda, "Ben," diye patladı. "Çok üzerime gel-
miştî."

Yılbaşı gecesi Karan'a hediye almam için bana yardım ettiğinde ona
borçlu hissetmiştim ama neden hâlâ beni görmek istiyordu anlamıyordum.

Arkadaşıma kızıp köpürmem gerekiyordu belki ama kızmadım, yine de bakışlarının donuklaştığını fark etmiş ve bu yüzden biraz çekinmişti.

Karan'ın Büşra'nın söylediklerini duymadığından emin olmak için bir süre çehresini izledim. O süre zarfında Büşra yanımızdan ayrılıp kalabalığın içine karışmıştı. Karan sonunda bakışlarımın odağında olduğunun farkına varmış olacak ki, siyah gözlerini benim gözlerime çevirdi.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu, sesine sobadan yayılan is gibi yayılan şaşkınlığı soludum.

"Seni izliyordum," dedim sadece.

"Mükemmel derecede yakışıklı olduğum için mi?" Bana alay dolu bir bakış atarak söylediği bu cümle, ona küçümseyici gözlerle bakmama neden oldu. "Ne? Yalan mı? Buradaki veletlerin hepsine on basarım. Onların yaşlarındayken de onlara on basardım, şimdi de on basarım."

"Öz güvene bak..." Gülerek önüme döndüm. "Fazla öz güvenlisin, Karan Ali Çakıl."

"İçi boş bir öz güven değil, aynaya baktığımda ne kadar haklı olduğumu kavrıyorum."

Şu an havuz kenarındaki çoğu genç erkeği tanımadığımı yeni fark ediyordum. Muhtemelen sınıftaki kızların diğer sınıftan olan arkadaşları olmalıydılar.

"Buradakileri de yabana atma," dedim onu çıldırtma isteğiyle. "Aralarında hiç de fena olmayanlar var."

"Ne?"

Ona yandan bir bakış fırlattım. "Diyorum ki, hepsine on basacak değilsin."

"Hepsi benden kısa," dediğinde ona yüzümü buruşturarak, "Çünkü sen iki metreye son beş kala sonunda uzamayı bıraktığın için olabilir mi?" diye sordum.

"Hepsinin kolları benim bileğim kadar," dedi, sonra siyah kayışlı saatinin dolandığı kalın bileğini gösterdi. "Pardon, bileğim daha kalınmış."

"Her şey bilek mi?" diye sordum sinsi sinsi.

"Evet," dedi beni şaşırtmayarak. "Hem sadece bilek mi sanıyorsun?" Yüzüme doğru eğildi. "Gözlerimin ne kadar güzel olduğunu, gözlerime bakınca dizlerinin titrediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Yutkunarak, "Hiç de bile," diye fısıldadım.

"Kalın dudaklarım aklını başından almıyor mu yani?" Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ya da çenemdeki gamzeyi izlerken ellerini koyacak yer bulamayıp, salak saçma oynatıp durman da çenemdeki gamzeden dolayı değil mi yani?"

Gözlerim çenesine mezar gibi oyulmuş gamzeye takılıp kalınca söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anladım. Beni kendisiyle

...leştirmesine gerek yoktu, ben zaten onun bana ne hissettirdiğini bili-
...rdım.
Gözlerimi çenesinin altına, boynuna indirdim ve bir süre dövmesine
...kıp gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim.
"Falan filan," diye fısıldadım sessizce.
Bana biraz daha yaklaşınca birkaç gözün bizi hapsine aldığını hisset-
...em de yerimden kıpırdamadan bekledim. Kollarımın üzerinde asılı duran
...l onun bana sokulmasıyla yavaşça kayarak omuzlarımdan aşağı düştü.
Karan dudaklarını kulağıma sürterek fısıldadı: "Eminim benimki onla-
...n kollarından daha kalındır."
Donup kaldım.
Elimi göğsüne bastırıp onu hafifçe iterken, "Sen çok terbiyesiz bir
...damsın," dedim soluk soluğa.
"Fesat olan sensindir belki," diyerek omuz silkti. Masanın üstündeki
...kolsüz kokteyli eline aldı. "Benimki dediğimde aklına neyim geliyorsa ar-
...ık..."
"Edepsiz ayı," diye homurdandım.
"Sen de haklısın, sınıfındaki oğlanlara bakınca tüysüz olmaları sana
...ormal geliyor, kıllı erkek görünce onu ayı sanıyorsun..."
"Ayısın," diye homurdandım.
"Ayı abini sinirlendiriyorsun..." Ona cins cins baktım. Bana göz kırp-
.... "Kaşlarını çatma, fondötenin çizgilerine dolacak..." Köpek dişlerinin
...görünmesine neden olan gülümsemesinin izlerken yutkunma gereksinimi
...duymuştum.
"Ağdayı sakalına bir yapıştırırsam var ya..."
Bir anda gözlerindeki muzip ifadenin dağılarak yerinin donuk bir ifa-
...deye bırakışına şahit oldum. Yüzünü buruşturup, "Acısını hissettim," dedi,
...sesinde sanki o acıyı yaşamış gibi bir tedirginlik vardı. "Ne biçim hayallerin
...var senin benim üzerimde?"
"Sadece sakalına yapıştırsam iyi," diye huysuzlandım.
"Lan başka nereme yapıştıracaksın, cani?"
"Göğsüne mesela?"
"Ben kışın üşümemek için almıyorum göğsümü," deyince ona şok için-
...de baktım. "Ne var? Yorgan görevi görüyor, bakma öyle. Sizde olsa, siz de
...almazdınız."
"Yapanlar var," dedim yüzümü buruşturarak.
"Ne?" Bana dumura uğramış gibi baktı. "Lan sizin döşünüzde kıl mı
...var?"
"Hayır." Sinirlerim bozulduğu için gülüyordum. "Bacaklar falan."
"Ne?" Bana garip garip bakıp kaşlarını kaldırdı. "Bu bilgiyi benimle
...paylaşmasaydın keşke."

"Soran sendin?" Gözlerimi devirdim. "İğrençleştl bu sohbet. Döşünüzde kıl mı var, diye sordu, adama bak ya..."

"Bıyığı size kaptırdık, döşümüze göz dikmeyin barı," dedi dehşet içinde. "Yalnız bacak mantıklı. Termal tayt gibi oluyordur ha, sen de alma bence kışın, üşümezsin hem."

"Ne diyorsun, Karan?" Ona utancımı saklamak için şok olmuş gibi bakıyordum.

"Ne? Ben senin üşümemenden yanayım."

"Deli mi ne ya..."

"İstersen bıyık bile bırakabilirsin. Benim berberde birlikte tıraş olduğumuzu düşünsene," dedi beklemediğim bir anda. "Usturayla. Önce köpüklüyorlar bizi. Karşımızdaki küçük tüplü televizyonda at yarışı oynuyor..."

"Ya ne diyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Hayallere bak ya."

"Ne var? Hem bıyık bence doğal bir ruj olur, böyle mor mor rujlar sürüp benini şizofren gibi sinirden kendimi komalık etmeme gerek kalmaz."

"Sen gerçekten normal değilsin bu aralar," dedim sonunda gülerek. "Aptal ya."

Saçlarımı tutunca ona garip garip baktım. Saçlarımı ince bir şekilde tellerine ayırdı, ardından öne doğru alarak dudağımın üstüne koydu ve bana kendi saçlarımdan bıyık yaptı.

"Asi usta, erkek olsan giderin varmış," dedi, insanların bize baktığını biliyordum ama ne konuştuğumuzu bilmedikleri için rahattım. Onun eline vurdum.

"Peki," dedim gözlerimi kısarak. "Erkek olsam yine böyle beğenecek miydin beni?"

Bana donmuş gözlerle bakarken, "Tövbe estağfurullah," dedi abartılı bir sesle.

"Ne oldu? Beğenmeyecektin yani?"

"Ha şu an çok beğeniyorum yani seni ben?" diyerek konuyu saptırdı, muzip gözlerini gözlerime dikmişti. Dudaklarındaki alaycı kıvrıma burnumu kırıştırıp homurdanarak baktım.

"Ha beğenmiyorsun yani?"

"Bacaklarınızla ilgili sırrı bana verene kadar gözümde Victoria Secret meleklerinin başıydın, şimdi hacısın..." Ona düz düz bakmam onu durdurmadı. Sertçe omzuna vurunca, "Ama bak bacı demedim, hacı dedim, bacı deseydim daha kötü olmaz mıydı?" diye kendini savundu.

"Sen bacılarını öpüyor musun, Karan?" diye homurdandım.

"Ben hacılarımı yaladığımı da düşünmek istemiyorum Asi şu an..."

"Sessiz konuş!" diye bağırdım, bu kez insanlar sesimi net bir şekilde duymuş olacaklar ki bize baktılar. Etrafıma bakınıp, "Sessiz," diye fısıldadım.

"Gerçekten de sessiz konuşmayan ben miyim şu an ya..."

"Git hacılarınla konuş." Önüme dönüp gözlerimi havuza diktim. Suyun üstünde yüzen plastik çiçekleri izlerken dişlerimi birbirine sürtüyordum.

"Tamam işte, konuşuyoruz ya..."

"Konuşamam şu an karşıdaki yakışıklı çocuğa bakıyorum," dedim gözlerimi plastik çiçekten çekmeden.

"Abdayı gözüne mi yaptın, görme yetini mi çekip aldın?" Ellerini belime koyup beni kendine doğru çekti. "Yavrum senin gözlerin bozulmuş."

"Dua et kalabalığın içindeyiz," dedim uyarı dolu bir sesle.

"Çok korktum, şimdi gidip Hello Kittyli yorganıma sarılıp korkudan zırıl zırıl ağlayacağım..." dedi alayla. Beni kendine doğru çevirdi.

Arka fonda çalan hoş tınıya sahip müziğin notalarını gözlerindeki duygulardan dinlerken, "Bugün sana bir şey olmuş," diye mırıldandım. "Çocuk gibisin."

"Çocukların içine girdim, çocuk oldum," diye dalga geçti. Sonra birden ciddileşti. "Eğlenmeni istiyorum."

Gözlerindeki çocuk parkına çöken gecenin içinde bir ateş yanıyordu; evsiz çocuklar oradaydı, o ateşin etrafına toplanmışlardı... Onun gözleri evsiz bir çocuğun ısındığı, uyuduğu, uyandığı, oyunlar oynadığı, büyüdüğü yerdi. O evsiz çocuğun sığınağı, çocuk parkıydı. Beni o kadar çok düşünüyordu ki, bazen kendini düşünmeyi unuttuğunu düşünürdüm. Ki öyleydi. Kendini düşünmeyi unutuyordu. Hayattaki tek gayesi bendim sanki. Bana öyle hissettiriyordu. Üşürsem ısıtanım oluyordu, uyuyacağım zaman beni yorgan gibi sarıp kucağına uzanmamı sağlıyordu, uyandığımda yanımda buluyordu, oyunlar oynuyordu benimle, büyütüyordu beni. Küçülüyordu da benimle. Çocuk oluyordu.

Etrafımdaki insanlara aldırış etmeden parmağımı burnunun ucuna sürttüm. "Bana hacı dersen eğlenmem."

"Tamam, reis," dedi bu defa. Gözlerimi devirip gülümsedim.

"Yok, usta," diye alay ettim. "Böyle şeyler söyleyince eline ne geçiyor ya?"

"Bu seni hiç alakadar etmez..."

"Ha?" dedim ona alık alık bakarak.

"Usta dedin aklıma Memati geldi, ondan..."

"Ya anlamadım ki dumandan mı etkilendin diyeceğim etrafta duman da yok..." Elimi alnına koydum. "Ateşin de yok..."

"Öf nasıl ateşim var biliyor musun, yanıyorum da söndürmüyorsun kiş," diye alay etti. "Ayrıca ne dumanı, bu veletlerin bildiği tek kafa bulma oyunu arka sırada 404 UHU koklamak..."

"Denedin galiba?"

"El İşi dersinde tiner kokluyordum ben, 404 kesmiyordu."

Avucumu ağzıma kapatıp gülmeye başladım. Gerçekten gevşemiş hissediyordum kendimi. Bıçak üstünde yürüyerek girdiğim alanda şimdi bulutların üstünde yalınayakmışım gibi rahat hissediyordum.

"İşte şimdi eğlenmeye başladın." Karan'ın sesi şimdi alaydan çok uzaktaydı. Cep telefonu çalmaya başlayınca gözlerimiz birbirinde takılı kaldı. Gülümsemem yüzümden silinmemişti. "Telefon görüşmesi yapıp geliyorum, eğlenmene bak," dedi göz kırparak. Masadan uzaklaştığı anı izledim. İzlerken elimdeki alkolsüz kokteylin bardağından dışarı uzanan yeşil süs şemsiyesiyle oynuyordum.

"O Merve ve ondan büyük olan sevgilisi değil mi?" diye sorduğunu duydum yabancı bir kızın, aslında yabancı değildi, iki yıl aynı sınıfta okumuştuk ama adını sorsalar söyleyemezdim. Müziğin içinde dolaşan sesleri dinlerken onun kurduğu soru cümlesinin içinde olduğumu fark edip oraya odaklanmıştım. "Kaç yaşında adam?"

Yanındaki çizgili elbiseli kızın, "Yirmi yedi, yirmi sekiz falandır," dediğini duydum. "İlk duyduğumda şok olmuştum ama ikisini yan yana görünce fikrim değişti. Bence şirin görünüyorlar."

Duraksadığımı fark ettiğimde şaşkınlık bedenimi alarma geçirmişti. Karan havuzun diğer ucunda, sırtı bana dönük şekilde bir eli cebinde, diğer elinde tuttuğu telefonla konuşuyordu.

"Aynen," dedi soruyu yönelten kız. "İnsanlar öyle bir anlatmıştı ki, Merve'nin yaptığının yasadışı bir şey olduğunu falan düşündüm. Ama adam çok eğlenceli birine benziyor, hiç de para babası ağır abi bir tip değil. Hatta iki senedir bir kez olsun gülümserken görmediğim Merve'yi, son bir saattir hep gülerken gördüm."

"Ben hep ciddi bir tip sanıyordum Merve'yi, o yüzden kendinden büyük bir adamı kendine uygun bulduğunu düşünmüştüm ama bence çok eğlenceliler." Şimdi konuşan farklı bir kızdı. Masalarımız çok yakın olmasa da onların konuşmalarını net bir şekilde duymak bir an beni rahatsız etmişti. Duyduklarım kötü şeyler olmadığından bir yanım onları duymaktan memnundu. "Adam sıkıcı birine benzemiyor."

"Boş dedikoduymuş işte," diye söylendi çizgili elbiseli kız. "Gayet mutlular, aralarında olandan kime ne zaten?"

"Bence evlenirler." Kızlardan birinin kıkırdadığını duydum. "Neredeyse bir yıl olacak, adamın konferansa geldiği günü hatırlıyorum. Merve adamı küçük düşürmek ister gibi bir soru sormuştu, adam da rahat rahat yanıtlamıştı. Film gibi, değil mi? Ah, keşke ondan sonra konferansa gelen adamlar yetmiş yaşındaki profesörler olmasaydı da biz de şöyle bir aşk yaşasaydık..."

Evlilik mi? Diğer Merve'nin karanlığın içinden uzattığı bakışları dikkatimi çekti. Kahverengi gözlerinde yara gibi duran merakla bana bakıyordu.

Evlilik hakkında ne düşündüğümü mü merak ediyordu? Yoksa kızların söylediği şeyler onu ürkütmüş müydü? Yaralarını karanlığa saklamaya devam ederken sadece gözlerimin içine baktı. Sonra geri çekildi, karanlığın içinde kayboldu.

"Kız okula gelmediği halde Psikoloji kazanmış, yani bu adam onun hayatına köstek olacağına destek olmuş bence. İnsanlar evliyken de okuyabiliyor, bence çok geçmeden nikâh masasına otururlar."

Nikâh masası mı?

Mavi ekran veren bir bilgisayar gibi olduğum yerde kilitlenip kalmıştım. Şu ana kadar onunla ilgili düşüncelerim hep sadece onunla ilgiliydi. O düşüncelere kendimi katıp, ikimizi yan yana getirerek düşünmemiştim. Eğer düşünseydim evlilik aklımın ucundan geçer miydi bilmiyordum. Şimdi birkaç yabancıdan bu sözleri duymak beni ikimizi yan yana düşünmeye itmişti. Kendimi gelinliğin içinde, onu da damatlıklar içinde düşünemiyordum, bir masada gelecek için attığımız imzaların bizi bağlamasına izin verirken düşünemiyordum, bizi aynı evin içinde düşünebiliyordum ama aynı evin içinde aynı soyadı taşıyan iki insan olarak düşünemiyordum.

"Ne yalan söyleyeyim, Enis'in Merve'ye olan ilgisini duyduğumda, içimde sonunda Enis ile birlikte olacağını düşünmüştüm," dedi aralarından biri tanesi. "Tamam, adam yakışıklı, zengin ve esrarengizdi ama sonuçta yaşıt değillerdi. Yine de bence olgun adamıyla daha çok yakışıyor soğuk kızımız. Ya da soğuk demeyelim, bence güzel gülümsüyor. Onunla arkadaş olmak isterdim."

Elimdeki kokteyl bardağını masaya bıraktım. Yere düşen şalımı kaldırıp masanın kenarına koyduktan sonra kızların söylediklerine daha fazla kitlenmemek için oradan ayrıldım. Karan hâlâ kadrajımdaydı, telefonla görüşmeye devam ediyordu. Havuz kenarındaki bantta yürümeye başladığımda, kalabalığın içinden bana doğru yürüyen kişiyi görmüştüm ama yine de aldırış etmeden yürümeye devam etmiştim. Enis krem rengi spor bir gömlek, siyah bir kot pantolon giymişti, saçları her zaman olduğundan daha kısa kesilmişti ve halkası dışındaki tüm piercinglerini çıkarmıştı.

Tam önümde durunca atacak adımım kalmadığı için durup kafamı kaldırdım, ona baktım. "Selam," dedi. Zihnimin içinde ilerleyen düşüncelerden bir tanesi durdu, diğer düşünceler önünde yürümeye devam ederken ondan uzaklaşan düşünceleri izlemeye başladı. Başımı olumlu şekilde salladım.

"Gelir demişlerdi ama yine de gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Ben de zaten gelmeyecektim," dedim. "Ama getirildim."

"O mu getirdi?" Gözleri havuzun diğer ucunda sırtı bize dönük olan Karan'ı buldu. "Keyifli görünüyordun."

"Evet," dedim her iki sorusunu da baz alarak.

"Babana olanları öğrendim," dedi Enis kaşlarını çatarak, gözlerindeki tedirginliği gördüm. "Uzun zaman geçti ama yine de çok geçmiş olsun."

Bir söz verdim zihnime, sonra o sözü tutmadım; tutmamam için verdiğim bir sözdü bu zihnime, zihnim sözümü içinde tuttu. Bir balon şeklini alan gerçek, geçmişin açık kapısından çıkıp bana doğru uçmuş ve sonunda geleceğin arkasında iz gibi duran şimdinin içinde, yani benim önümde duruyordu. Uzun tırnaklarımı o balona dokundursam, balon patlayacak ve içinden kelimeler tenime yağacaktı. Her biri bana ait, benim arkamda bıraktığım, benim var ettiğim kelimeler olacaktı.

"Teşekkür ederim," dedim kuru bir sesle. Ne düşündüğünü bilmiyordum, düşündüğü şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordum. Biri gözüme baktığında yaptıklarımı görebilir miydi? O balonu patlatmadım, sessizce izlemeye başladım ama eğer gözlerimin elleri olsaydı, o balonu gözlerim patlatırdı.

"Psikoloji okuyacakmışsın."

Boğumları beyazlayana kadar elbisenin kumaşına bastırdığım parmaklarımı kumaşın üstünden çektim. "Evet," dedim. "Sen ne okuyacaksın. Halkalı?"

"Mühendis olacağım gibi görünüyor, bakalım." Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "İki üç güne Ankara'ya gidiyorum okul için."

Diğer Merve karanlığın içinde, sessizliğin koynunda onu dinliyordu. Yorgun düşmüştü. Karanlığın içinde uçarak onun ayaklarının dibine çöken siyah balonları göremiyordu, balonlar ayaklarına dokunuyordu ama o eğilip balonların iplerini tutmuyor, onları kaldırmıyordu.

"Senin adına sevindim." Bu cümlem üzerine Enis yavaşça gülümsedi. Onu gerçekten üzen bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Bu konu hakkında düşünmememem gerektiğini kavrayarak, "O zaman sonra görüşürüz," dedim, bir daha asla görüşmeyecekmişiz gibi hissetmeme rağmen.

"Bunu inanarak söylemedin," dedi.

"Neyi?"

"Sonra görüşmeyeceğiz." Gergin bir şekilde yüzüne bakarken ne demem gerektiğini bilmiyordum. "Ankara'da kalacağım, artık Fethiye'ye geri dönmeyeceğim."

"Anladım."

"Artık seni bir daha görmeyeceğimi bilmeme güvenerek sana bir şey söyleyeceğim."

Ne söyleyecekti? Kurduğu cümlenin gölgesi, karanlıktan korkan bir çocuğun ışıkları babası tarafından söndürülmüş odasındaki duvarlarda büyüyen canavarın gölgesi gibi hissettirmişti. Diğer Merve ayağının altındaki siyah balonlardan birinin üstüne basıp, cansız gözlerini karanlığın içinde saklayarak bana doğru çevirdi. Balona biraz daha kuvvetli bastı. Gözleri-

ni benden çekmiyordu. Bana tıpkı bir ölü gibi bakıyordu, bunu biliyordum ama ben onu göremiyordum. O ise benim her hareketimi izliyor, görüyor, biliyordu.

"Seni gördüğüm günden beri aklımdan tek bir an olsun çıkaramadım," dedi. Huzursuz bir ruhun kanı havuzun içindeki suyla yer değiştirmiş, havuzu ağzına kadar kan doldurmuştu ve yüzen plastik çiçekler de o ruhun cesedinden çıkarılmış kemiklerdi. "Denedim ama olmadı, geçer sandım ama geçmedi, biter sandım ama bitmedi. Ben anladım. Sana yenildiğimi."

Geceyi örtü gibi saran bulutların arkasında yanan yıldızların alevleri bulutlara dokunuyor, bulutları yakıyordu. Enis gözlerimin içine bir cevap bekliyormuş gibi baktı.

"Bunu bu gece söylemeseydin keşke," diye fısıldadım.

"Daha önce söylemeyi de denedim, beni dinlemiyordun, ciddiye almıyordun."

Zamanın kaburgalarının arasında saklanıyordum. Zaman bir insan olsaydı, ben zamanın kalbi olurdum. Zamanın kaburgalarına rakamlar, sayılar, kelimeler, anlar, anılar, insanlar bulaşırdı. Şimdi karşımda bayrak gibi tuttuğu itirafıyla bana bakıyordu. Elinde tuttuğu bayrak zafer değil, barış bayrağıydı, onu sallayarak olduğu yerden çıkmıştı. Vereceğim cevap ne olursa olsun, o bayrağı indirmeyecekti.

"Sana karşı hiçbir zaman bir insana hissedebileceklerimden fazlasını hissetmedim," dedim açıkça. Bu bir yöntem değildi, bu gerçeklerdi. Onu kırmak değil, onu bilmeden yatırdığım o uykudan uyandırmaktı amacım.

"Bir insana hissedebileceklerinden fazlasını o adama hissediyor musun peki?" diye sordu, cevabını biliyordu ama yarasını kendi deşip duruyordu. Kendisinin deşmeye alıştığı bir yarayı ben kanatırsam daha az acıyacağını düşündüğü için o yarayı kendisi deşip duruyordu belki de.

Ben onun yarası olmak istemiyordum. Ben bu hayatta kimsenin yarası olması derdinde değildim, hiç olmamıştım.

"Evet," dedim dürüstçe. "Ben kimseye hissedemediklerimi ona hissediyorum."

Enis'in yüzündeki sahneye çıkan ifadelerin giyindikleri kostümleri izlerken kendini her ihtimale hazırlamış olduğunu fark ettim. Enis zaten bu cevaba hazırlıklıydı. Zaten bildiği bir şeydi. Sadece duymaya ihtiyacı vardı. Çünkü bazen bilmek yetmezdi, insan duymak isterdi. Duymaya ihtiyaç duyardı. Bir yalanın yalan olduğunu bilmek gibi, yine de o yalanı söyleyen kişinin bunun yalan olduğunu sana kendisinin söylemesini beklemek gibi...

Bazı anlar çok çaresizdi.

"Ona karşı olan hislerine saygı duyuyorum," dedi başını sallayarak. "Artık eskisi kadar bencil düşünmüyorum, Atarlı."

Yakın geçmişin içinden bana sesleniyormuş gibi hissettiren kelimesi

içimde buruk bir hissin doğmasına neden olmuştu. Sonuç ne olursa olsun bu sonuçtan etkilenen ben değildim, oydu. Bu yüzden ne söylemem gerektiğini bilemedim ve yalnızca sustum.

"Önceleri onun seni hak etmediğini söyleyip duruyordum," dedi konuşmayacağımı anlayınca. "Ama aslında bunu yalnızca öyle olmasını dilediğim için dillendirip durduğumu anladım. Aslında onun sana iyi gelmesini istemediğim için bunu söyleyip duruyordum. Uzun süre aynı yalanı söyleyesen, o yalana sen bile inanmaya başlarsın. Benimki de bu hesaptı."

Diğer Merve, ayağının altında duran siyah balonu ayağıyla ezerek patlattı. Balonun patlarken etrafa yaydığı ses, zihnimin içini aniden aydınlatmaya başlayan bir ışık gibiydi. Artık diğer Merve'yi görebiliyordum. Başını soğuk cama yaslamış, ayağının altında öldürdüğü balonun cesediyle beni izliyordu.

"Böyle hissetmen için hiçbir şey yapmadım," dedim kupkuru bir sesle, içimdeki kuru dallara benzeyen kelimeleri önümde duran aleve tutuyordum ama kelimelerim yanmıyordu.

"Elbette yapmadın," dedi alayla gülerek. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım, ne diyeceğini merak ediyordum. Bir şey yapmadıysam... Öyleyse neden böyle hissediyordu? "O adam sen ona karşı bir şeyler hisset diye bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedim, aslında yapmıştı ama biliyordum ki, onun yaptıklarını bir başkası yapsaydı yine de şu an hissettiklerimin sahibi olamazdı. Çünkü Karan'da başka bir şey vardı; bana vermediklerini bile veriyormuş gibi hissettiren bir şey. Hissettiklerim sadece Karan'a özeldi.

"Sen de bir şey yapmadın."

"Anladım." Sessizliği giyindim bu kez. Dilimin üzerini örten sessizlik, boğazımdan aşağı su damlaları gibi düşen kelimelerin kalbime yığılmalarına neden oldu.

"Artık seni rahatsız etmeyeceğim," dedi kendinden emin bir sesle. "Yoluna çıkma ihtimallerimi de tükettim. Bu şehirden gidiyorum."

"Umarım gittiğin yerde mutluluğu bulursun, Enis," diye mırıldandım. Kahverengi gözlerime uzun süre baktı, bakışları bana hiçbir şey hissettirmez sanıyordum ama üzülmüştüm, üzüntüyü kalbimin derinliklerine sinmeye başladığı an tanıyıp şaşkınlıkla karşılamıştım.

"Umarım," dedi. "Sanırım biraz büyümeli, sonra da bir iş adamı olup bir konferansa gitmeliyim ve senin gibi bir fıstıkla atışmalıyım."

Yüzümü buruşturdum. "Kendi hikâyeni yarat..."

"Kampüs bahçesinde bir kızın kafasına kaynar kahve dökersem bana âşık olur belki," dedi gülerek, bu beni de gülümsetti.

"Öyle bir şey olsaydı, Damla bana sırılsıklam âşık olurdu..."

"Seninle o kadar çok uğraşıyordu ki, bence bunu bir düşün derim..."

sıyırıp saçlarını karıştırdı. "Damla daha güçsüz bir rakip olurdu aslında. Ah..."

"Artık aramızda sorun yok," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Yani Damla'yla."

"Biliyorum biliyorum," dedi başını sallayarak. "Barıştığınızı herkese söylemiş. Sana haksızlık ettiğini düşündüğünü duymuştum birkaç kız arkadaşımdan. Üzülüyordu."

"Ben de ona fiziksel zarar verdiğim için üzgünüm, kendimden de utanıyorum," dedim dürüstçe. "Ne olursa olsun bunu yapmamalıydım."

"Bence iyi bir şeye vesile oldun, üzülme," dedi tekrar alayla. "Burnu şimdi eskisine oranla daha iyi görünüyor..."

Yüzümü buruşturarak güldüm. "Öyle söyleme..."

"İyilik meleğine mi dönüştün?" Parmağıyla beni işaret etti. "Sen o kızı ezmeye gibi başlamıştın."

"O zamanlar olanlar hakkında konuşmama hakkımı kullanıyorum." Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Ardından bakışlarım kalabalığın içinde bana saplandığını hissettiğim bıçak gibi gözlere kaydı. Karan, havuzun diğer ucunda bize doğru dönmüş, gözlerini yüzüme dikmiş beni izliyordu. Yüzünden hiçbir şeyi çözemesem de gözlerinde bir şeyler sakladığına emindim ama gözleri, onları göremeyeceğim kadar uzağımdaydı. "Her neyse Gitsem iyi olacak," dedim kuru bir sesle. Bunu Karan'a bakarak söylediğim için şimdi Enis de Karan'a bakıyordu. Tekrar ona baktım. Enis ona baktığımı fark edince gözlerini Karan'dan ayırıp tekrar bana baktı. "Dürüst ve cesur davrandığın için teşekkür ederim, Enis."

"Ben de sana teşekkür ederim," dedi anlayışla. "Gitsen gerçekten iyi olacak, ondan bir yumruk daha yersem bu hayata tutunabileceğimi düşünmüyorum. Herifin elinde Tanrı var, çarpınca yamultuyor."

Sessiz kalsam da aslında gülmek üzereydim, yine de gülmedim. Karan'ın ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. Bana bakışı pek sağlıklı gelmemişti gözüme. Enis'i arkamda bırakıp havuzun bandının üstünde yürümeye başladım. Gözlerinin bedenimde, bende olduğunu biliyordum. Uzun yanına varana kadar ona bakmadım, yine de bakışlarının farkındaydım.

Havuzun yansımalarının dalga gibi yükseldiği siyah gözlerine bakmaya başladığımda tam karşısında duruyordum. Zırhım elimin altındaydı ama onu bedenime örterek kendimi ondan korumaya çalışmıyordum. Siyah gözleri uzun süre gözlerimde bekledi. Sanki ona bir şeyler söylememi bekliyordu, kelimeleri vermemi... Vermedim. Sadece ona baktım.

Sonunda dudakları aralandığında, "Dans et benimle," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Hislerim altüst olmuş halde ona bakarken başımı sallayarak bu teklifini sessizce kabul ettim.

Elimi tutup beni dans pistine kadar sakince yürüttü. Elbisemin kuyruğu bir bayrak gibi savrularak bizi takip ediyordu. Tüm gözlerin bize döndüğünü hissettim, belki de gece başladığından beri bu gözler tek bir an olsun bizden ayrılmamıştı. İçimde kabaran bir deniz misali yükselerek beni dalgalandıran hislerime gem vurup ona doğru döndüm. Bir elim onun eliyle birleşip havada asılı durdu, bulut gibiydiler, diğer elim onun omzuna dokundu, elim orada yağan bir yağmurdu; onun eli benim belimi kavradı, eli orada toprak gibiydi.

Gözlerini gözlerime bir yemin gibi mühürledi.

Müzik, tıpkı sürekli değişen duygularım gibi değişti. Bir ayağımı öne doğru attığımda, Karan bir ayağını geri attı ve dansımız başladı. Oldukça yavaş, her figürü bir kelimeyi altında uyutacak kadar derindi. Belimi sıkıca kavrıyor, parmaklarını tenime gömüyor, elbisemin kuyruğu bir rüzgâra kapılmış gibi usul usul uçuşurken beni dünyasının içine bir kafesin içine hapsedilmiş kuş gibi hapsediyordu.

Tüm gözler üstündeyken, olmak istediğin gözlerin içinde olmak saklanmana yetmiyordu.

Müziğin nefesine sığdırdığı kelimelerini benimle paylaştı: "Ona gülümsüyor muydun?"

Sorusu ucu ateş ile yakılmış bir makasın sıcak ucu gibi göğsüme battı, makasın diğer ucu onun göğsünde gömülü duruyordu. Sorusu bile canımı acıtmışken, soruyu soran kişi olarak o nasıl hissediyordu?

Makasın bir ucu göğsüme battığı an kaburgam yanmaya başlamıştı, o ise makasın ucunu bana batırırken zaten makasın diğer ucunu kaburgasında hissediyordu.

"Ona gülümsedin mi?" diye sordu bu defa, alamadığı cevap onu daha da asileştirmişe benziyordu.

Parmaklarını tenimin içindeymiş gibi hissedince dudaklarımı ısırdım ama dansa ara vermeden ona uyum sağlamaya devam ettim. Beni kendi etrafında döndürdü, eteğimin kuyruğu iki yana açılan gri kanatlar gibi açılıp onun bacaklarını içine çekti, ardından tüm alt bedenini içine aldı; beni hafifçe kolunun üstüne yatırdı, bir bacağımı içeri doğru kırarak uzandığımda saçlarım yere dökülmüştü. Beni doğrulttuğu an, kanatlar geri çekilerek onu serbest bıraktı.

"Sana bir şey sordum." Gözlerimin içine bakıyordu. Avucumu omzuna bastırıp onu sıkıca kavradım. Bacaklarımın arasında bacağını hissettim, dizini iki bacağımın arasına hafifçe sürttü ama kimseye renk vermeden onu geri çekti. "Ona mı gülümsedin?"

"Öyle ya da değil." Gözlerinin içine bakarken topuklu ayakkabımın tabanı ve topuğunu eşit şekilde yere sürterek bir bacağımı onun iki bacağının arasına soktum. Elbisenin kumaşının altında saklanan dizimi iki bacak

arasına bastırıp onu hissettim; ona kendimi hissettirdim. "Şu an kimin kollarındayım?"

"Benim." Beni elimi sıkıca tutarak bir kez daha döndürünce bu kez başım döndü. Nefesim zamanın içine yayılırken insanların meraklı gözlerindeki hayranlığın gitgide daha da fazla büyümeye başladığını hissedebiliyordum. "Gülümsedin mi?"

"Ne fark eder?"

Yüzünü saçlarımın arasında, sırtımı onun güçlü göğsünde hissettim. Beni bellimden sıkıca tutup kendine yapıştırdı, ardından hiç beklemeden tekrar çevirip kendi etrafımda döndürdü ve bu kez yüzlerimiz birbirine dönükken beni kendine çekerek bedenlerimizi tekrar birbirine yapıştırdı.

"Yüzüne gülümsemeler çizdin," dediğinde ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyordum, bedenim ise bu oyunun farkındaymış gibi o oyuna karşılık veriyordu. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Hastalıklı düşünüyorsun," dedim nefes nefese, terlemeye başlamıştım.

"Çünkü sana dedim," diye fısıldadı, nefesi yüzümü yalayıp geçerken yanaklarımı sızlattı. "Ben hasta bir adamım, dedim." Belime sıkıca sarıldı, şimdi bir bütün şeklinde hareket ediyorduk; tek parça gibiydik. "Ona gülümsedin mi?"

"Gülümsedim," dedim ne kadar ileri gidebileceğini merak ederek. "Ona gülümsedim."

Beni öyle sert kendine bastırdı ki, alevler ayaklarımızın altından yükselerek tüm bedenimizi kapladı zannettim.

Dudakları bir anda dudaklarımın üzerine kapandı. Kelimeler sırtüstü düştükleri dilimin üstünde kaya kaya boğazıma indiler, nefes boşluğumdan geçip kalbime geldiler. Gözlerdeki şaşkınlık yağmur gibi üzerimize yağarken, beni öyle sert öpmeye başlamıştı ki. Kendimi onunla öpüşürken bulmayı beklemiyordum. Dudaklarımdan hıncını alırcasına bana verdiği öpücüklerinin her birinde tehlike, her birinde uyarı, her birinde öfke, her birinde kıskançlık vardı.

"Burası alev alev, gençler!" diye bağırdığını duydum bir yabancının. "Patlatıyor muyuz havai fişekleri?"

Bir gürültü koptu. Her bir ağızdan ıslık, neşe dolu haykırışlar yükseliyordu. Dudaklarım onun dudaklarına emanetken dinlediğim sesler, parmaklarımı onun omuzlarına gömmeme neden olmuştu. Bir ışığın güneş gibi tepemizde doğduğunu, tenimize döküldüğünü hissettim. Havai fişeklerin ışıklarıydı. Gürültüleri kalbimden geliyormuş gibi hissettirmişti. Çünkü kalbim, tepemizde patlayan havai fişekler kadar gürültülü çarpıyordu.

Dudakları dudaklarımdan ateşi almış şeytan gibi ayrıldığında, gözlerinde havai fişeklerin yansımalarıyla ona baktım. Siyah gözlerinin içinde

volkan gibi patlayan ışık selini izledim. Alnını alnıma bastırdı.

"Bir daha birine öyle gülümseyecek olursan, söyle de o kişiyi öldüreyim, cesedinin karşısında istediğin kadar gülümsersin."

"Takıntılı," diye fısıldadım nefes nefese.

"Hem de nasıl," dedi alnıyla alnımı okşarken.

Dudaklarımda oluşan sessizlik, bir süre daha orada asılı kaldı. Ortam iyiden iyiye alevlenmeye başlamıştı. Yüzünü, yalnızca kafamı kaldırıp gözlerimi sınıfın içinde gezdirdiğim zamanlar gördüğüm arkadaşlarım çılgınca dans ediyorlar, eğlencenin dibine vuruyorlardı. Bir ara gürültünün dozu daha da arttı, bu gürültüde Karan'ın çalmaya başlayan telefonunun melodisini zor da olsa duymuştum.

"Telefonun çalıyor," dedim gözlerimi yüzüne çevirerek.

Bana sunduğu bakışlarını yüzümden çekmeden elini cebine attı, telefonunu geri çıkarıp ekrana baktı. "Defne," dedi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Karan telefonu açıp kulağına dayadı. "Defne?" Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Ortamdaki gürültüden dolayı yüzünü buruşturuyordu. "Veryorum." Telefonu bana uzattı. "Seni istiyor, biraz ileride konuş. Burada onu duyabilmenin imkânı yok."

Telefonu elinden alıp başımı salladım. Kalabalığın içinde dikkatli adımlarla yürümeye başladığımda telefon artık benim kulağımdaydı. "Abla" dedim, yükselen seslerden dolayı onun sesini alamayınca adımlarım biraz daha hızlandı. "Abla, duyuyor musun beni?"

"Hele şükür!" diye bağırdığını duydum. "Nasıl geçiyor gecen?"

"Güzel," dedim, gözlerim ilerideki ağaçlık alana takılı kaldı. Orası ıssız görünüyordu, orada konuşmanın daha doğru bir karar olacağını düşünerek ağaçlık alana doğru ilerlemeye başladım. "Sen ne yaptın, yerleşebildin mi?"

"Evet." Arkadan Billur'un sesi geliyordu. "Bedirhan ve Billur bu gece buradan ayrılıyorlar," dedi. "Ben de geleceğim birkaç güne."

"Sergen dönmüyor sanırım? O seninle mi kalacak?" diye sordum. Ağaçların arasında ilerliyordum. Yüksek topuğum çimlerin içine battıkça burada yürümenin ne kadar zor olduğunu fırkına varmıştım.

Ablamın telefonun diğer ucunda kıpkırmızı olduğuna emindim. "Evet," diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırıp, "Hadi ya?" dedim sorar gibi. "Hım..."

"Ne?"

"Hiç," diye mırıldandım.

"Hiç de hiçmiş gibi konuşmuyorsun şu an," diye söylendi.

Gülümsedim, bunu göremedi. "Hesabındaki parayı har vurup harman savurma," diye mırıldandım. "Şimdi nasılsa var diyerek olur olmaz her şeyi para bozarsın sen. Tutumlu ol, tamam mı?"

"Tamam, Merve teyze," dedi homurdanarak.

"Seni tanıyorum ve uyarıyorum."

"Tamam..."

Ağaçların arasında bir hışırtı sesi duysam da buna aldırış etmedim. Gözlerim ileride ateşböceği gibi parlayan ışıkların altında eğlenen insanlarda dolaştı. Karanlığın içine saklandığım için beni görmeleri imkânsızdı ama ben onları izleyebiliyordum.

Her zaman görünmeden izleyen o kız olmuştum.

"Orada yalnız sıkılmayacak mısın?" diye sordum sonunda konuştuğumda. Ben yalnızlığa alışkındım, idare edebilmenin yolunu bilirdim ama Defne için bu daha zordu. En acılı dönemlerini bile yalnızlıktan kaçıp insanlara sığınarak atlatmıştı. Şimdi yüreğinde onu hangi şehre giderse gitsin takip edecek bir acıyla yapayalnız kalmıştı.

"Yalnız olmayacağım ki," dedi, sesindeki çekingenlik duraksayıp düşüncelerin kanıyla boğulmama neden oldu. Kaşlarımı kaldırdım.

"Nasıl yani?"

"Sergen bundan sonra burada olacakmış," dedi, aslında bunu bekliyordum, benim için sürpriz olmamıştı. Bu gelişme sanırım hiç kimse için sürpriz niteliği taşımayacaktı, çünkü herkesin bir şeyler olduğunun farkında olduğundan emindim.

"Senin adına sevindim," diye fısıldadım.

Güldüğünü duydum. "Hadi, eğlenmene kaldığın yerden devam et!"

"Etsin tabii etsin! Biz de köle gibi ev yerleştirelim burada!" diye bağırdı Bedirhan. "Saçını ucuz mahalle kuaförlerine yaptırdı kesin, fotoğraf çekip atsın bize!"

Yüzümü buruşturdum. Üzerimdeki elbiseyi Bedirhan benim için seçmişti. Başta bu elbisenin sırt dekoltesi yüzünden Karan'ın aklını kaçıracak gibi baktığını hatırlıyordum ama giydiğim zaman beklediğimden daha yumuşak bir tepki vermişti. Sanırım bu gecenin özelliğinin bilincindeydi, beni daraltmak istemiyordu.

"Bedirhan'ı duydun, fotoğrafını istiyoruz!" dedi Defne gülerek.

"Kesinlikle, o güzel askıyı göster bize, bebek!" diye bağırdığını duydum Billur'un.

"O sigarayı burnunda söndürürüm senin, ucuz nikotinli sarma sigaranla beni zehirleme hakkını sana kim veriyor!" diye bağırdı Bedirhan, Billur'a bağırdığı belliydi. Gülerek başımı iki yana salladığımda o sesi duydum.

"Gülümseyebildiğini bilmiyordum."

Bu ses, tüm şehri altına alan fırtına bulutlarının içinden yükselen şimşeğin sesi gibiydi.

Defne'nin, "Merve?" dediğini duydum ama olduğum yerde donup kalmıştım. Sırtımda onun gözlerini, saçlarımın arasında onun nefesini hissettim. Ağır parfümünün kokusu ciğerlerimin içini içi havayla dolmuş balon-

lar gibi doldurdu, nefesimi dışarı verdiğim an ciğerlerim patlayacakmış gibi hissetmiştim.

Ağzımın üstüne kapanan avucun içindeki ıslak mendilin nemini dudaklarımda hissettim. Ne olduğunu biliyordum. Eter. Soluduğum an bilincim uçurumdan aşağı yuvarlanacak, bedenim kayalıklara sürüklenecekti. Gözlerim endişeyle aralanırken nefes almamak için kendimi tuttum. Telefonu sımsıkı tutmaya devam ediyordum.

"Merve?" Defne'nin çıkardığı patırtıları duydum. "Bir erkek sesi duydum, Karan'a ait değil!" diye bağırıyordu panikle. "Sergen, kız kardeşim cevap vermiyor! Bir şeyler oluyor! Merve!"

Nefesimi daha fazla tutamayacağımı anladığımda, ciğerlerimin hanginliğiyle yüzleşmek zorunda kaldım; nefesimi dışarı bıraktım, şimdi gerek nefes almam gerekiyordu ama aldığım an her şey darmaduman olacaktı. Dirseğimi onun boşluğuna sertçe geçirip onu geri itmeye çalıştım ama o çok güçlüydü, benimse alamadığım her nefes bedenimin daha da güçsüz düşmesine neden oluyordu.

Sonunda nefes almak zorunda kaldım.

"Çırpınma," diye fısıldadı. "Yol bitti."

Bilincim saniyeler içinde şiddetle uçurumdan aşağı çakıldı.

◆

Bir kitabın sayfasının çevrilirken çıkardığı ses.
O kitabın sayfasında bir kelimeydim.
Düş.
O kitabın sayfasında bir cümleydim.
Düşüyordu kendi düşlerinin içinden.
O kitabın sayfasında bir şiirdim.

Düşüyordu kendi düşlerinin içinden.
Düş mü, düşüş mü?
Düş diye mi emrediyor ona sayfaların sahibi,
Yoksa gerçekten bahsediliyor mu uykularındaki düşten?
Düş kız çocuğu, bir düşsün sen.
Dizlerinin üstüne düş, hayallerimin içinden.

O kitabın sayfasının üstünde yazan kitabın adıydım.
O kitabın yan sayfasındaki üst köşede adı yazan kadının gördüğü düştüm.
O kadının düşünden düştüm.

Sayfaya düştüm.

Burnumun içini yakan koku beynimin içine bir ahtapotun yapışkan kolları gibi düşüncelerime yapışarak yayılıyordu. Başımın içini dolduran sızıyı hissettim. Burnumun deliklerinden kanlar boşalacakmış gibi geliyordu, burnumu çekiyordum ama burnum kupkuruydu; kanlar geri çekilmiş akmak için gözlerimi açmamı bekliyordu.

Bedenimdeki rahatsızlık hissi, aldığım kokunun önüne barikat ördü. Gözlerimi dudaklarımdan dökülen ağrılı iniltiyle eş zamanlı olarak kara zorla da olsa aralamayı başardım.

İlk gördüğüm şey karanlıktı.

Sonra bir ışık gözlerimin içini yaktı.

Fotoğrafın çekilirken çıkardığı deklanşör sesi zihnimin içinde şimşek sesleri gibi yankılandı.

Işık yavaşça söndü.

"Mükemmel çıktın," dedi tanıdık ses. Karman çorman olan kafamda bir düşünce sürüsü ayaklarında yapışkan kanlar olan böcekler gibi yürüdü. Oturuyordum, kollarım sırtımı yasladığım sandalyenin arkasında bileklerimden birbirine yapıştırılmış ve bir ip ile sıkıca bağlanmıştı. Bileğimdeki bileklik şu an canımı acıtıyordu. Saçım başım dağınıktı, gözlerimden bir tanesi önüme düşen saç yığınının altında kalmıştı. Saçların yarattığı parmaklıktan onu görmeye çalıştım. Karanlığa gizlenmişti.

Bana doğru yürüdüğünü yeri inleten adım seslerini duyduğumda anladım.

"Karan'ın telefonunun şifresini biliyor musun?" diye sordu, kaşlarımı çattım. "Fotoğraf albümlerinden bir tanesini şifrelemiş, bir de seninle olan mesajlar şifreli. Diğer her şeyi kabak çiçeği gibi açık bırakmış. Fotoğraflarını çekebiliyorum, galeriye de giriyorum ama bir fotoğraf dosyası kısmı var, orayı bir türlü açamadım. Ne tür fotoğraflar var ki orada? Bulanık bir kapak fotoğrafı var albümde, o bulanık görüntüdeki kişi sana benziyor." Güldüğünü duydum Arda'nın. "Ne tür fotoğraflarını çekiyor da bunu şifreleme gereği duymuş? Heyecanlanmadım desem yalan olur."

"Sen ruh hastasısın," diye inledim. "Nereye getirdin beni?"

"Dur kıpırdama sakın." Işık bir kez daha yüzümü yalayınca, yanan gözlerimi yumdum. Anlık kör olmuşum hissi beynimi uyuşturdu. "Kes şunu," dediğimde deklanşörün yankı sesi olduğum yerin duvarlarında inledi. "Ne yapıyorsun?"

"Fotoğraflarını çekiyorum," dedi keyifli bir sesle. "Sen eğlenmiyor musun yoksa?"

"Akıl hastasısın sen."

"Bu fotoğrafları Karan gördüğünde nasıl hisseder?" diye sordu söylediğimi yok sayarak.

"Seni yatırır siker," dedim kaba bir sesle. "Çöz beni."

"Sana yaptığı gibi mi?" diye sordu, ardından o sinir bozucu gülüşünün sesini bana dinletti. "Yalan atma, bakiresin, biliyorum. Kanının kokusunu alabiliyorum."

"Burnundan gelecek olan kanların kokusudur o."

"Çok acımasız konuşuyorsun, bence Karan en çok buna tav oldu." Gülerek odanın içinde yürümeye başladı ama ortam öyle karanlıktı ki, onun nerede olduğunu kestiremediğim için gözlerimi yavaşça odanın karanlığı içinde dolaştırıyordum.

"Aptalsın," dedim kuru bir sesle. "Ne zamandan beri buradayım bilmiyorum ama Karan çoktan yola koyulmuş, geliyordur."

"Hadi canım, şaka yapıyorsun," dedi.

"Ablam telefonda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı, elinde tuttuğun da büyük ihtimalle Karan'ın telefonu, şimdiye yerini beş yüz kez bulmuştur." Acı acı güldüm. "Şakam seni eğlendirdi mi?"

"Yeni ayılmış, her yeri bağlı bir insan için fazla konuşuyorsun. Amacım Karan'ın buraya gelmesini sağlamak zaten, Bayan Çıldırtan Zekâ."

"Böyle saçma sapan şeyler yapacağına onun karşısına çıksaydın," dedim yorgun bir sesle. Zihnimin içi ağrıyordu, zihnimin içine yatırdığım ruhum ağrıyordu.

"Bizi bulması öyle kolay olmayacak, merak etme," dedi bu kez. "Kaldığınız evin hemen iki sokak arkasındayız." Bir an donup kaldım ama sesimi çıkarmadım. "Şaşkınlığının kokusunu alıyorum, ufaklık ve bu beni besliyor."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Karan kimsenin seni onun burnunun dibine getireceğini akıl edemez. Normal şartlarda eder, evet ama söz konusu senken edemez. Seni en uzak yerde arayacak. Bunun bir oyun olduğunu düşünecek." Güldü. "Son çare, sinyalin geldiği yere, yani bu evin yakınlarına gelip seni aramaya başlayacak. O zamana kadar benimlesin. İyi anlaşalım."

Aklına getirdiği bu şey, şeytanın bile bir insanın zihnine fısıldadığı kötülüklerin renginin beyaza dönüşmesine neden olacak kadar karanlıktı. Yine de Karan'ın bu numarayı hemen yemeyeceğini, yese bile Arda'nın sandığı kadar uzun sürmeyeceğini düşündüm.

"Karanlığı sever misin, Asi?" diye sordu kısık bir sesle. "Bildiğim kadarıyla seversin."

"Sesini duymak istemiyorum," dedim yalnızca.

"Neden bağırıp çağırmıyorsun?"

"Bunu yapmam için korkmam gerek," dedim cevabı tokat gibi yapıştırarak.

"Sen sadece kendin için korkusuzsun. Söz konusu Karan olunca seni altına işetebilecek kadar çok korkutabileceğimi biliyorum." Sesi acımasız-

Ona cevap vermedim, çünkü söylediği şeyin ne denli doğru olduğunun farkındaydım. Acıyan bileklerimi birbirine bastırıp iki damarımın birbirine yaslanarak birbirlerine güç vermelerini sağladım. "Seni öldüreceğimi söylesem bana seni öldürmemem için yalvarmazsın ama sana Karan'ı mahvedeceğimi söylesem, nasıl mahvedeceğimi sana göstersem, onu mahvetmemem için ayaklarıma kapanırsın."

"Sadece laf yapıyorsun."

"Sadece laftan ibaret olmadığımın kanıtı sensin, şu an karşımdasın, bir sandalyeye bağlısın ve benim yanımdasın."

"Evet, sadece laf yaptığını buradan bile anlayabiliyorum. Adam olsaydın beni buraya bağlar mıydın? Sen benden bile korkuyorsun, bunun için gidip zırlaman gerek, çünkü on sekiz yaşında bir kadın seni korkutuyor. Hem de onu bağlamana neden olacak kadar çok korkutuyor."

"Yakında on dokuz olmayacak mısın?" diye sordu beni şaşırtarak. "İki yıl falan kalmış olmalı."

Ona bunu nereden bildiğini soracaktım ama sonra bundan vazgeçip, "Aptalın tekisin," dedim.

"Her neyse," dedi. Şimdi adımları daha yakından duyuluyordu. Gözlerim karanlığı eleğinden geçirerek ona ulaşmaya çalıştı. "Seni de diğer rehinelerden ayıran bu özelliğin demek ki."

"Diğer rehineler mi?" diye sordum elimde olmadan. Başkaları da mı vardı?

"Aynen, diğer odada beş altı tane daha var, durmadıkları için onları bayıltırım..."

Benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan içeri derin bir nefes doldurdum. O kadar bitkin hissediyordum ki onunla çene yarıştırmak bile istemiyordum. Bana zarar vermeyeceğine emindim ama kafasının içinde dolaşan tilkilerin pençelerinin içi hangi oyunun kanıyla dolmuştu hiçbir fikrim yoktu.

"Başkası olsa bağırıp çağırır, bir şeyler yapmaya çalışırdı ama sende bu yok," dedi tekrar konuştuğunda. "Bunun çok sıkıcı olduğunu düşünmüştüm ama yok, enteresanmış aslında."

"Düşün seni ne kadar ciddiye almıyorum," dedim kuru bir sesle.

"Umarım büyük sevgilin gerçekten sandığın kadar güçlü ve zekidir, telefonu evin yakınlarına atıp seni uzaklara kaçırdığını düşünmez... Klişe bir düşünce çünkü."

"Senin gibi aklını kaçırmış bir deli olmadığı için normal şeyler düşüneceğine eminim. Hastalıklı düşüncelerinle daha ne kadar yaşarsın hiç bilmiyorum, bu dünyada önce senin gibi hasta beyinliler ölüyor çünkü."

"O zaman sen benden önce öleceksin," dedi, bu beni biraz olsun etkilemedi. Sonra asıl bombayı önüme koydu ve patlamasını bekledi: "Annen benden daha hastaymış sanırım."

Çığlıklarımın arasına onlarca küfür, lanet, hakaret sıralayabilirdim, onu zehirleyecek kadar güçlü kelimeler sarf edip onu olduğu yere çivi misali çakabilirdim ama yapmadım. O zaten düşük bir insandı gözümde. Hangi insan karşısındaki insanın yarasına parmak sokup, parmağına bulaşan kanı yine karşısındaki insana yalatmaya çalışırdı ki? Parmağında bana uzattığı benim yaramın içinde hâlâ sıcak duran kandı, ben o kanı yalasam bile canım artık ilk yandığı kadar çok yanmazdı.

"Cevap yok mu?" diye sordu, şaşkınlığının odanın içinde dolaşan bir ruh gibi uğursuzluğu peşinde sürüklediğini düşündüm. Bir süre bekledi, yine cevap alamayınca, "Ağlıyor olabilir misin?" diye sordu bu defa keyifle.

Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. O an, odanın içi yeşil ve sarı küçük led lambalardan yayılan ışıkla aydınlandı. Kafamı kaldırıp ışığın yayıldığı yere baktım. Duvara sarmaşık gibi asılmış yılbaşında kullanılan küçük lambaları gördüm. Işıkların altında, etrafında bir sürü fotoğraf, resimler vardı. Onları incelemedim. Arda ağır adımlarla yürüyerek tam karşıma dikildi. Işıkları arkasına aldığı için yüzü hâlâ karanlık bir gölge gibi görünüyordu. Yine de kaşlarını çattığını hissedebilmiştim.

"Ağlamıyorsun, öyle mi?" diye sordu, işte şimdi gerçekten şaşkındı.

"Neden ağlayayım? Zırlak bir çocuğa mı benziyorum?"

"Zırlak değilsin, doğru ama çocuksun," dediğinde kaşlarımı kaldırıp ona acıyan gözlerle baktım. "Garip bir çocuksun."

"Sen büyük bir adamsın," dediğimde, "Adam olmadığımı düşünmüyorsun yani?" dedi gülerek.

"Hayır," diye fısıldadım. "Adamsın. Zavallı bir adamsın."

Yüzünü tam olarak seçemesem de gözlerinin yüzüme sabitli durduğunu bildiğimden ona güçlü bir duruşla baktım. O benim yüzümü çok net görüyor olmalıydı, ışıklar direkt yüzümü yalıyor ve çehremi aydınlığa boğuyordu.

"Bakalım bu gücün ne zaman zayıflamaya başlayacak," dedi ifadesiz sesini bir savunma mekanizmasına dönüştürerek. "Merakla bekliyor olacağım."

Arda odadan çıktı. Gözlerimi bekleyişin içine kurduğum sakinlik çadırının içine ruhumu saklayarak yavaşça yumdum.

♦

Oda kare şeklinde, küçük ama yeni ve havadar duvarlara sahipti. Karşımdaki duvara asılmış farklı boyutlardaki görseller kalın bir kâğıttandı ve şeffaf bantlarla duvara sabitlenmişti. Odanın tam ortasında, evin kalbinin

...i noktada bir sandalyede oturuyordum. Ellerim, sandalyenin sırtında ...klerimden birbirine sabitlenmiş ve kalın bir ip ile bağlanmıştı. Ayak...nda daha kalın bir ip vardı, ayağa kalktığım an düşeceğime emindim.

Uzun, gri elbisemin etekleri yere bir beden gibi serilmişti. Elbisemin ...askıları omuzlarımı jilet misali kesecekti sanki, acıtmaya başlamıştı. ...gun, yoğun siyah bir makyajla ifadelere kavuşturulmuş koyu kahveren... gözlerimi duvara yapıştırılmış resimlerin üstüne asılmış küçük ışıklara ...ktım. Işıklar yanıp söndükçe başımdaki ağrının daha da şiddetlenmeye ...sladığını hissediyordum.

Ağzımda yarım kalmış acı bir tatla yutkunduğumda, içinde durduğum ...enin kapısı açıldı ve holde yanan beyaz ışık bir anlığına içinde durduğum ...enin duvarlarını aydınlattı. Arda içeri girdi, kapıyı kapattı ve içeri kolla... ...ı uzatan ışığın kolları kesildi; ölü kollar yerlere gölge gibi çöreklendi.

"Rahat mısın, küçük hanım?" diye sordu, bu sorusuna gözlerim küçük ...klarda oyalanırken yanıt vermedim. Bana doğru yürüdüğünü hissettim. "Karnın aç mı?"

Yüzüne tükürmek istesem de sessizce tırnaklarımla avucumun içine ...ni bir çentik daha attım. Ne zamandan beri buradaydım? Yirmi dört saat? ...rmi altı saat? Belki de otuz saat olmuştu. Aynı pozisyonda oturmaktan ...cdenim uyuşmuş hale gelmişti.

"Ağzının bu kadar sıkı olmadığına eminim," dediğinde kafamı ona doğ... çevirdim ve bir ruhun çoktan terk ettiği o ölü bedenin açık gözleriyle ...özlerinin içine baktım. Yeşil gözlerinden geçen duyguların içinde şaşkın...k daha yoğun ve sislerle kaplıydı. "Konuşmayacak mısın? Senin ağzını ka...putmadım. Neden biliyor musun?" Tam önüme geçip, resimlerle dolu duva... arkasına aldı. "Ellerin hiçbir şeye uzanamayacak, ayakların seni istediğin ...yere götüremeyecek. Gözlerin ve dilin özgür kalacak, sen de bana dilindeki...leri verip, gözlerindekileri bana göstereceksin. Gideceğin yere seni götüre...cek olan o ayakların olmadığında, tutunacak ellerin olmadığında, gözlerin ve dilin senin silahın oluyor." Eğilince ona öfke dolu gözlerle baktım. "Ve ben senin silahlarını istiyorum."

"Şerefsiz piç kurusu," dedim kısık bir sesle.

Bir anlığına da olsa onu duraksamaya hapseden kelimelerim, bir süre sonra yüzünde ezbere çizilmiş bir gülümsemenin dallarına ayrılmasına neden oldu. Ona, bu hayattaki en iğrenç şeye bakıyormuşum gibi bakıyordum ama aynı zamanda hiçbir şeye bakmıyormuş gibiydim; hiçbir şey olduğunu ...ilklerine kadar hissettiriyordum.

"Ağzın açılmaya başladı," dediğinde gözlerimi gözlerine düğümlemiş... "Benden nefret mi ediyorsun? Niye? Sana söyleyeceklerimin seni yara...masından korktuğun için mi?" Yüzüme doğru biraz daha eğilince huzur... bir hisle dişlerimi gıcırdattım. "Seni yaralamamdan mı korkuyorsun?

Yoksa Karan'ın yeni bir yarasıyla daha tanışmaktan mı korkuyorsun?"

"Kes sesini."

"Seni o yarayla bizzat ben tanıştıracağım," dedi gaddarca. "Ben."

"Senin istediğin bu," dedim. Bana anlamayan gözlerle baktı. "Sen bu hayatta bir şey olmak istiyorsun. Sen bu hayatta o kadar hiçbir şeysin ki, bir zavallı olmaya bile razı geliyorsun."

Eğer tam kalbinin üstüne, onun kalbinin sesini kesebilecek kadar hızlı vetli bir yumruk atsaydım, onu bu kadar sarsamazdım. Bana, yeşil gözleri ne bulaşan kin, öfke, hırs ve paramparça olmuş bir egoyla baktı.

"Gözünde acılarını taç gibi kafasında taşıyan sahte bir kral o, sen on tahtında oturmuş, koskoca bir dünyaya hükmediyor sanıyorsun. Oysa bir evsiz, o bir kimsesiz. Acıları da onun tacı değil, üstündeki yırtık pırtık eski püskü paltosu. Eğer esen rüzgârlara biraz olsun direnci varsa, o palto sayesinde. Ama o palto çok eskidi, ufaklık. Elimde, tam avucumun içinde öyle kuvvetli bir rüzgâr, öyle korkunç bir fırtına saklıyorum ki... Bıraktığım an, Karan'ın üzerindeki palto her yerinden sökülüp yırtılacak, Karan Çakır yıkılacak."

"Beni buraya kapatman en büyük ikinci hatandı," dedim. "Birinci hatan onu yıkabileceğini, onu yenebileceğini, onu yere serebileceğini sanman."

"Ne sanıyorsun, onu yenilmez bir savaşçı olduğunu mu?" Alayla güldü. "Öyle olsa bile her savaşçıyı yenecek bir başka savaşçı yok mudur, ufaklık?"

"O savaşçının sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Kuru dudaklarımda oluşan acımasız gülümsemenin içinde boğulmasını sağladım. "Dünyada son bir savaşçı kaldığında, o savaşçı yenilmez olacak. Sen savaşmadan ölenlerdensin, Karan savaşın sonunu görebilecek kadar güçlü."

Yeşil gözlerini gözlerime dikerek, "Çok etkilendim," diye fısıldadı.

"Siktir git."

"Senin savaşçı da pek bir zekiymiş, yirmi dört saati aşkındır buradasın ama ondan hâlâ ses soluk yok." Eğilip elini hafifçe salladı. "Delirmiştir şimdi."

"Stratejik davranmayı sever," dedim bomboş gözlerle Arda'ya bakarken.

"Bu gidişle bulamayacak. Onun bir an evvel buraya gelmesini istiyorum." Elinde Karan'ın telefonunu tuttuğunu fark edince gerildim. "Ablacığına çektiğim fotoğraflarından birini göndereyim mi?"

"Bunu yapma," diye fısıldadım. "Ablamı bu işin içine katma."

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı. "Sen Karan'ın en büyük saplantısıyken, senin de en büyük zaafın ablan mı yoksa?"

"Karan'dan sonra beni de mi yenilmesi gereken düşman olarak görmeye başladın?" diye sordum ifadesizce.

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Kendini beğenmiş çocuk."

"En azından bir zavallı değilim," dedim.

...öyle olmadığını mı düşünüyorsun gerçekten?" Bağlı olduğum sandal... etrafında tam üç tur attı, bu turları atarken gözleri bendeydi ama ben ...ı hakmıyordum, ona değil. "Öyle olmasaydın babanı mı bıçaklardın?" ...inde cehennem alevleri gibi yükselen öfkeye rağmen sakin kalmayı ...amanın yolunu bulmuştum. Kendimi tükettiğimi, içeriden hasar gör... bilsem de dışarıdan o kadar sağlamdım ki, onun gibi bir ifrit bile ...içeride ruhumun altında kalmasına neden olan bir enkaz taşıdığımı ...erdi.

"Sendin," dedim kendimden emin bir sesle. "Beni sen ihbar ettin."

Bingo!" Kıkırdadı, sinirlerimi öyle çok bozuyordu ki. Dişlerimi onun ...e batırıp kanının bedenimi terk edeceği anı bir kaplan gibi izlemek is...ordum. "Cidden sen Karan'dan daha zekisin bence."

"Orada durup öylece bizi mi izliyordun?" diye sordum bir süre bekle...ten sonra. "Hiç düşünmedin mi? Babasına bunu yapan, bana neler yap...ak diye?"

"Sen yalnızca sevdiğin insanı bıçaklarsın," dediğinde duraksadım. Ya...ağımı yanağıma yasladı, bu donup kalmama neden olmuştu. Sakalları te...ime hafifçe battı. "Ben senin seveceğin son insan bile olmayacağım, bu ...eden senden korkmuyorum. Ama beni sevseydin..." Durdu, bu düşünce ...a da garip gelmişti. Aniden geri çekildi. "Senden korkardım."

"Sevdiklerime zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?" Bu soruyu gerçek...in içinden koparıp ona uzatmıştım. Gözlerini yüzümde hissedince kafamı ...durarak ona baktım. Merak ediyordum, ben gerçekten yalnızca sevdikle...ime mi zarar veriyordum?

"Evet," dedi gaddarca. "Sen aslında kendini sevmiyorsun yalanı sana ...kadar çok söylenmiş ki, aslında kendini çılgınlar gibi sevdiğini, sırf bu ...yüzden en büyük zararı kendine verdiğini görmüyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Ne bilebilirsin ki?"

"Karan'ı da seviyorsun." Bana sırtını dönüp duvara doğru yürüdü. ...şıkların içinde yanıp söndüğü minyatür lambalardan birine dokundu, bu ...ambanın içinden yayılan ışık başta sarı olarak doğuyor, ardından kızıla ...dönüşüyordu. Derisinin içine sinip parmağını rengine boyayan kızıl ışığı ...eledim. "Ona çok büyük zararlar veriyorsun. Karan'ın bağışıklık sistemi ...sin. Ve sen kendin çöktükçe, Karan'ın bağışıklığını da çökerttiğini fark ...etmiyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sana kendini yenebileceğin öğretilmiş, küçük kız," diye fısıldadı, göz...eri parmağının altında yanıp sönen ışıktaydı. "Ama insan yalnızca kendi...ne yenilir. Çünkü yenmek istediğin sensen, yenilen de sen olmak zorun...dasın."

"Sana bunu sen mi öğrettin yoksa zaman mı sana bunu beynine vura ...vura öğretti?" diye sordum dalgın bir sesle.

"Zaman biziz," dedi. "Biz kendimizin en gerçek zamanıyız." Gözlerini bana doğru çevirdi. "Öldüğümüz gün bizim için zaman durmuş olacak, o zaman biz kendimizin zamanıyız?"

Derin bir nefes alarak, "Kendi zamanını neden kendin için harcamıyorsun? Karan'ı kafana o kadar çok takmışsın ki, kendini harcıyorsun. Neden?" diye sordum, sesim çok yorgun gelmişti kulağıma. "Karan'dan ne istiyorsun?"

"Bu senin gibi bir çocuğun anlayabileceği bir şey değil."

"Anlamıyorum. Funda onu seviyor diye mi kinlisin bu kadar?"

Yüzünü buruşturarak güldü. "Funda mı? O ne kadar umurumda ki?"

"Değil mi?"

"Değil. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"O zaman neden Karan'a karşı bu kadar öfkelisin?"

"Bunu sana açıklamak zorunda olduğumu düşünmüyorum," dedi. "Karnın aç mı?"

Karnım gerçekten aç olsa da midem bulanıyordu, gerçi midem bulanmasa bile onun elinden bir şey yiyeceğime açlıktan ölürdüm daha iyiydi.

"Karan'a bir şeyler mi söyleyeceksin yoksa bir şeyler mi yapacaksın?" Bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Aç olup olmadığını sordum."

"Ben de sana ne yapacağını sordum."

"Onu öldürmemden falan korkuyorsan, ben katil değilim, kızım," dedi alay dolu sesiyle beni küçümseyerek. "Ama eminim bir katil olmamı tercih ederdin."

"Ne biliyorsun?" Bu sorunun cevabından o kadar çok korkuyordum ki. Yine de ona korkusuz gözlerle bakmaya devam ettim.

"Karan'ın canına benzin döküp üstüne ateş atsam, eminim daha az yanacak turden bir şey biliyorum," dedi. Sonra ekledi: "Bir şeyler."

"Ne bildiğini söylemeyecek misin?"

"Sen de Karan ile birlikte öğrenirsin," dedi umursamadan. Gözlerimin kahverengisi kahvenin dibine çöken telve gibiydi. En uğursuz şekilleri gözlerimle çizerdim, en güzel haberleri gözlerim bir fincanın içinden bir insana verirdi.

Gözlerimdeki telvelerin verdiği şekilleri Arda'ya göstermek istiyormuş gibi ona pürdikkat bakmaya başladım. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu rahatsız olduğunu belli eden sesini benden gizleyemeyerek.

"Ona geçen sefer söylediğin şey yeterince ağırdı ama yine de eline hiçbir şey geçmedi. Bunu neden yapıyorsun?"

"Keyfimden."

"Bir sebebi olmalı. Bu kadar acımasız olmanın bir sebebi mutlaka olmalı."

"Ona kendi babası acımamış, ben mi acıyacağım?" diye sordu geçmişe ait bir tokadı yüzümün tam ortasına gaddarca çarparak.

Sessizce yüzünü izlemeye başladım. Odanın ortasında oturmuş altı yaşlarında bir kız çocuğu vardı, duvarda yanıp sönen ışıkları hipnoz olmuş gibi izliyordu; bu çocuğu yalnızca ben görebiliyordum ama küçük kız çocuğu bazen kafasını kaldırıp Arda'nın nefretini anlamlandıramayarak masum masum onu izlemeye başlıyordu.

Arda, "Sanırım şifreyi çözdüm," deyince kaşlarımı sertçe çattım. "Bu adam çocuk falan mı? 2617 yapmış şifresini." Tek kaşını kaldırdı. "Boğazınıza kazıdığınız sayıları her yerde kullanıyor sanırım. Bir hırsız olsaydım onu çok kolay soyardım, eminim kart ve kasa şifreleri de seninle alakalıdır."

Söylediğini yok sayarak, "Dünden beri o telefonu arayan kimse olmadı mı?" diye sordum. Konuyu dağıtmak istiyordum.

"Ben de şaşkınım aslında, iş için arayan bile olmadı. Kendisi bile aramadı." Kaşlarını çattı. "Kötü kokular alıyorum. Ya da senden vazgeçmiştir..."

"İş için arayan insanlar da mı benden vazgeçti yani, Arda?" diye sordum alayla.

Ağzına tuhaf bir şekil vererek, "Zeki kız," diye söylendi. "Her neyse, şu albümü karıştıracağım. Bakmak ister misin? Seninle ilgili gibi görünüyor."

İçimi kurcalayan o acayip hisle, "Onun telefonunu karıştırma," diye uyarıda bulundum. "Bu yaptığın çok saygısızca."

"Sevdiği kadını alıkoymam çok mu saygılı?" Gülüyordu. Yine.

Sevdiği kadın demesine takılı kalamamıştım bile. Gözleri ekranda duruyordu, ekranın ışığı onun yüzünü aydınlatıyor, yeşil gözlerinin çok daha açık renk görünmesine neden oluyordu. İçten içe çürüdüğümü hissettiren duygu yine oradaydı, tam kalbimin merkezinde beni canlı tutan şeymiş gibi çarpıyordu.

Arda'nın bakışlarından, kalemin ucundan sayfaya damlayan mürekkep gibi tüm ifadesine damlayan şaşkınlığın suretine yayılışını izledim. Gözlerinden akan şaşkınlık saniyeler içinde yüzünün sayfasını şaşkınlığı anlatan kelimelerle doldurmuştu.

"Bu adam kesinlikle sapiantılı," diye fısıldadı. "Akıl işi değil."

Diğer Merve zihnimin içindeki o siyah balonların arasında uyuyordu. Şimdi zihnimde tek başıma ilerleyen kişi bendim, bir odayı doldurmuş eşyalar gibi zihnimi dolduran düşünceleri gözden geçiriyordum.

Parmakları telefonun ekranında kaymaya başladı. "Düşündüğümden daha boktan halde." Bu cümlesi ona daha büyük bir dikkatle bakmama neden oldu. "Bu çok boktan bir duygu, anlayamıyorum."

"Neyt anlayamıyorsun?"

"Sefil halde," dediğinde kaşlarım daha derin çatıldı. "Bu çok saçma, bir adamın bu hale kendi isteğiyle gelmesi çok korkunç." Kafasını kaldırıp bana

bakınca göz göze geldik. "Bana diyorsun ama bu herife en büyük kötülüğü kendisi yapıyor zaten lan."

"Ne?"

"Bu adamın bir sapık olma ihtimali var, yani umarım sapıktır. Diğer türlü bu halde olduğu için ona ben bile acıyıp yardım etmek isteyeceğim."

"Saçmalamayı bırak," dedim huzursuzca.

"Ona istediğin her şeyi yaptırabildiğine eminim." Telefonu bana doğru çevirince gözlerim bir an ışığı kabul etmedi. Bakışlarımı ekrana yavaşça sabitlediğimde, damarlarımın içinde iğneler yüzüyordu sanki.

Arda'nın bu kadar korkmasına neden olan şey bana ait bir fotoğraf karesiydi. Fotoğraf karesinde kameranın merceğinde olduğumdan kesinlikle bihaberdim, önümdeki test kitabına çatık kaşlarla bakıyordum. Elimde tuttuğum kalemin başındaki düğmeye bastırdığım parmağım biraz bulanık çıkmıştı, saçım yüzümün yarısını örtmüştü. Arda parmağıyla fotoğrafı yana kaydırdı. Yine aynı yerde, aynı gün içinde çekilmiş bir fotoğraf karesiyle daha karşılaşmayı beklemiyordum. Kalemin başı dudaklarımın arasındaydı, yüzümü buruşturmuştum. Gerçekten kötü görünüyordum.

Arda birkaç kez daha parmağını kaydırınca, aynı dakikalar içinde bir sürü aynı fotoğrafın farklı açılardan çekilmiş hallerinin olduğunu gördüm. Sonraki fotoğraflarda Bedirhan'ın havuzunun önünde yere çökmüş oturuyordum, elimde bir dal vardı ve dal ile havuzun içini deşiyor, oluşan halka şeklindeki dalgaları izliyordum. Bir diğer karede Bedirhan'ın evinin bahçesindeydim, kollarımı bedenime sarmıştım, gökyüzüne bakıyordum. Bunlar çekildiğinde Karan'ın Bedirhan'ın evinde olmadığına emindim. Ya da ben öyle sanıyordum... Bunlar dışarıdan, bahçenin dışından çekilmiş fotoğraflara benziyorlardı.

"Her halini fotoğraflamış, bunu hep yapar mı?" diye sordu ama ben onun sorusuna odaklanamadım. O parmağını hareket ettirdikçe, bana ait başka bir fotoğraf karesiyle göz göze geliyordum.

Fotoğraflardan birinde sırtım ona dönüktü, makyaj masasının önünde oturuyordum. Makyaj aynasına düşen yansımamdaki yüzüme baktım, yorgun görünüyordu, makyajım akmıştı; Karan da yatağın üzerindeydi, telefon elindeydi, onun da aynadaki yansıması kameranın kadrajına dahil olmuştu.

Fotoğrafların çoğunluğu ben Bedirhan'ın evinde kalırken çekilmişti. Sınava orada hazırlandığım zamanlara aitti. Yani Karan beni etkilememek için benden uzak duruyordu ama o süre zarfında hep beni mi izliyordu?

"Sana bir soru sordum," dedi Arda telefonun ekranının kararmasını sağlayarak. "Büyülenmiş gibi bakıyorsun. Salyan aktı."

Çatık kaşlarımın yumuşadığını o böyle söyleyene dek fark edememiştim. Gözlerimi kararan ekrandan ayırıp onun yüzüne çevirdim. Yanıtsız bıraktığım sorusu kaşlarının derince çatılmasına neden olmuştu. Evet, Karan

...eden de fotoğraflarımı çekiyordu ama onda bu kadar fazla fotoğrafım ...duğunu bilmiyordum.

"Siz var ya," dedi Arda yüzünü buruşturarak. "İkiniz de hastasınız."

Bir telefon melodisi duvarlarda büyüyerek odanın içinde yükselmeye ...ladı. Arda, Karan'ın cep telefonunu köşedeki boş masaya bıraktıktan ...nra cebinden kendi telefonunu çıkardı. Birkaç saniye ekrana bakıp tele...nu açtı ve kulağına yasladı.

"Başlıyor muyuz?" diye sordu donuk bir sesle. Karşı tarafı dinledi. İçim kuşku denizleriyle dolup boğulmaya başladığında, gözümü bile kırpmadan ...na bakıyordum. "Güzel. Ferit Çakıl'ın bizi bulmasına izin ver. Onu aynı ...erde bekliyorum."

Ferit Çakıl mı? Neler oluyordu? Ferit Çakıl buraya mı gelecekti? Ak...aryumdaki balıkları izleyen bir kedi gibi hissediyordum. Balıkları benim ...ldüreceğim düşünülse de aslında o akvaryuma girdiğimde ölen ben ola...caktım. Akvaryum zihnim, balıklar düşüncelerimdi. Beni yavaşça boğan bir ...kvaryum, beni usul usul yiyen küçük balıklar...

Telefonu kapattığı an, "Neler oluyor?" diye sordum gözlerimi gözlerin...den koparmadan. "Ferit Çakıl mı geliyor?" Bu sorum üzerine kaşları çatılır ...gibi oldu.

"Evet," diye yanıtlasa da sesi başka herhangi bir ipucu vermiyordu. "Ya...kında Karan da burada olur. Kurtulmana son birkaç saat kaldı. Keyfine bak, ...küçük kız."

"Ne yapacaksın? Yine babasıyla mı vuracaksın onu?" diye bağırdım ...aniden, yükselen öfkemin önüne geçememiştim.

Arda bana buz gibi gözlerle bakıp, "Hayır," dedi yaradan akan kan gibi ...oluk oluk nefret akan bir sesle. "Annesiyle."

İçimde yangınlar gibi büyümeye başlayan korku saniyeler içinde dalla...ra ayrılarak büyük bir ağacın gövdesi gibi hissetmeme neden oldu. Olayın ...sonunda dediği çıkan anneler gibi hissediyordum kendimi. Haklı olan ben...dim ama karşımda üzülen çocuğumdu sanki, sırf bu yüzden haklı olmanın ...acısını yaşıyordum. Eğer bir anne olsaydım, haklı olmak istemezdim. Belki ...de anneme benziyordum, belki de annem de benim gibi düşünmüştü.

Paniğin birbirine katarak ilerlediği düşüncelerim durmadan birbir...lerine çarparak yere yığılıyorlardı. Dudaklarımdan dökülen hakaret dolu ...bağırışlarla Arda'nın arkasından bakakaldım.

Odadan çıkmıştı.

Şimdi ne olacaktı? Yine neler olacaktı? Gözlerimden boşalmak için ...an kollayan yaşları gözlerimin arkasına ittim. Artık ondan elini çeksin is...tiyordum herkes. Artık ona dokunmasınlar istiyordum. Artık ona dokun...ması gereken tek şeyin zaman olduğunu biliyordum. Zaman ise Karan'ın ta ...kendisiydi. Ona zamandan sonra dokunacak tek kişi bendim. Keşke bunu ...insanlara anlatabilseydim.

Birkaç saat olduğum odanın içinde alevlerin arasında oturuyormuşum gibi oturdum, ateşlerin içinde yanıyormuşum gibi yandım, cehennemde yaşamaya alışmışım gibi söndüm.

İçinde durduğum odanın kapısı açılınca, akvaryumun camları kırıldı ve su, kedinin yüzüne akmaya başladı. Balıklar kedinin yüzüne saldırdı, yüzünü yemeye başladılar. Bedenim sanki birinin içeri girmesini bekliyormuş gibi çırpınmaya başladı. Oturduğum yerden kalkmaya çalıştım, bileklerimi sımsıkı saran ip bileklerimi kesmiş olmalıydı; canım yanıyordu.

"İyi misin?" dedi kalın sesin sahibi. Gözlerim onu bulup içine aldı. Bu kişi Ferit Çakıl'dı. Onu gördüğümde hissettiklerimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım ama duygular çoktan gözlerime yayılmaya başlamışlardı. Ellerindeki siyah eldivenler yine dikkatimi çekmişti, hep böyle eldivenler takıyordu, deri eldivenler... Bana doğru yaklaştığını fark edince sırtımı sandalyeye bastırıp onun hareketlerini izlemeye başladım. "Karan burada," demesini beklemiyordum. Gözlerimi saran merak duygusuyla ona baktım. "Her şey yoluna girecek."

Hiçbir şeyin yoluna girdiği yoktu. Ona cevap vermedim.

Önümde durdu. Bedeninden soğuğun kokusunu alıyordum, soğuğu hafif hafif soludum. Üzerine ekose bir palto giymişti, dışarısı soğuk olmalıydı. Benden bir şeylerin cevabını bekliyormuş gibi yüzüme baktı, cevap alamayınca da eğilip elindeki eldivenleri çıkardı. Gözlerim sol elinin üzerini saran yanık izlerine takıldığında, bocalayarak duraksadım. Sol elinin üzerinde neden yanık izleri vardı?

Kar küresinin içindeki sessizliği hatırlatan sessizliği diline tıpkı bir deri gibi giydirmişti. Taşıdığı sırlar gözlerinin içindeki çukurun dibinde çözülmeyi bekliyordu ama kimse o çukurların etrafına adım atabilecek kadar cesur değildi. Ayak bileklerimi saran ipi hiç uğraşmadan çözdü. Ayaklarımın uyuştuğunu, ayaklarım özgür kalana dek anlayamamıştım.

Parmaklarımı kıpırdatıp o garip hissin kaybolmasını bekledim. Koyu renk saçlarının üzerine kar yağmış gibi duran beyazları olmasaydı, onun tıpkı Karan'a benzediğini düşünürdüm. Yüz hatları birbirinin aynısı olmasa da birbirinin oldukça yakınıydı. Dikkatli baktığımda Ferit'in gözlerinin daha açık renk olduğunu fark ettim. Bu ayrıntıyı onu ilk gördüğümde atlamış mıydım?

"Ellerini çözelim," dedi doğrularak. Arkama geçti. Ben sessizce beklerken o benim ellerimi çözüp beni özgürlüğüme teslim etti.

"Teşekkür ederim," dedim donuk bir sesle.

"Hadi, çıkalım buradan."

Kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Hâlâ sandalyede oturuyordum. Kara zorla ayağa kalkıp, bir ölüyü omuzlarına bağladıkları ipleri yukarıdan çekerek yürütmeye çalışıyorlarmış gibi görünen cansız adımlarımla Ferit

Çakıl'ı takip etmeye başladım.

Tam kapıdan çıkacakken, "Ferit Bey," diye fısıldayıp durmasını sağladım. "Neden buradasınız?"

"Karan'a açıklamak için," dedi. "Arda durmayacak. Karan öğrenene kadar durmayacak."

"Neyi, Ferit Bey?"

Ferit Çakıl bana bakmadı. "Çıkalım buradan," dedi. "Hadi, kızım."

Tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırıp masadan Karan'ın cep telefonunu aldım ve Ferit Çakıl'ın arkasından yürüdüm. Bir hole çıkmıştık, dar ve uzun bir holdü, birbirine yakın şekilde karşılıklı duran duvarlara sıralanmış kapıları izleyerek yürürken Ferit Çakıl'ın adımlarını takip ediyordum.

"Ortalık mahşer yerine dönecek," dedi, sesi son derece soğukkanlı yükselmiş olsa da sesinin altındaki soğuk yatakta uyuttuğu bir korku ateşi yanıyordu.

"Karan nerede?" diye sordum, gözlerim etrafta dolaştı. "Arda'nın yanında mı? Eğer bunu yapanın Arda olduğunu biliyorsa onu öldürür."

"Karan bunu yapanın Arda olduğunu en başından beri biliyor, birkaç saat sonra kayboluşunun ikinci gününe girmiş olacak, aklını yitirecekti, mantığını kaybetmişti."

"Siz tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Onun her hareketinden haberim var," dedi. "Babam öldüğünden beri."

Yaşar amcanın acısı aynı yerde sızlasa da, "Karan sizin burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordum, sesim çatlak çıkmıştı. Dudaklarım kupkuruydu. Bir damla suya muhtaç hissediyordum ama bir yanım da hemen buradan çıkıp Karan'ı bulmak istiyordu.

"Hayır," dedi sakince. "Arda'nın oyununu fark edemeyecek kadar kendini kaybetmiş olduğunu görünce duruma el atmak zorunda kaldım. Ama sonra aslında onun da bir oyun oynadığını anladım."

Holün sonuna geldiğimiz sırada, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Karan'ın telefonu bir kez bile çalmadı, değil mi?"

"Evet."

Ferit Çakıl güldü. "Oğlum aklını yitirmiş gibi hissettiği zamanlar bile çok zeki olabiliyor."

Ona oğlum demeye hakkı yokmuş gibi hissediyordum. Buna hakkı yoktu. Ona verdiği acıdan başka ne olmuştu ki? Yine de buna değinmedim. "Durumu yalnızca ben mi anlamıyorum?"

"Telefonu bir kez bile çaldırmadı, kimsenin aramasına izin vermedi, çünkü eğer düşündüğü gibi telefon hâlâ Arda'daysa Arda bundan şüphelenip diğer atakları göz önünde bulundurmadan yalnızca buna kilitlenecekti. Öyle de oldu. Arda burada oyun oynarken, dışarıda her şeyini kaybetti. Sadece iki gün içinde."

Karman çorman olmuş bir haldeydim. "Anlamıyorum."

"Arda'nın tüm mal varlığı ipotek edildi." Derin bir nefes aldı. "Ayrıca vergi kaçırmaktan aranıyor. Haberi olmasa da."

"Yani Karan başından beri burada olduğumu biliyor muydu?"

"Emin değildi sanırım, bunun bir yem olup olmadığını anlamak için o da yem atıyordu. Arda kendi tuzağına düştü."

Holün sonundaki duvarda asılı duran aynaya baktım. Dudaklarımdaki koyu mor ruj, dudaklarımın yarıklarına dolarak silinmiş, sadece dudaklarımın yarıklarına renk vererek garip, yara gibi bir görüntü oluşturmuştu. Saçlarımdaki dalgalar sönmüştü, elbise üzerimde gecelik gibi duruyordu.

Ferit Çakıl büyük kapıyı açtığı an, bu kapının bahçeye açıldığını fark ettim. Dışarısı karanlıktı, havuzun içinden gelen mavi ışık bahçenin belli bir kısmını aydınlatıyordu. Sokak lambası yanmıyordu. O an, kapının dışından içeri önce buz gibi soğuk daldı, ardından da bağırış çağırış sesleri. Gözlerim iri iri açıldı. Ferit Çakıl'ı resmen iterek önüne geçtim, hızla dışarı çıktım. Ayağımdaki topuklu ayakkabılara, elbisemin kuyruğunun uzunluğuna aldırış etmeden koşar adımlarla bahçede ilerlemeye başladım. Çimler ıslaktı, ayakkabılarımın topukları çimlerin içine gömülüyordu.

Karan'ı gördüğümde kalbim âdeta yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı. Sırtı bana dönüktü, önünde Arda'nın dikildiğini görünce adımlarım yavaşladı. Arda'nın arkasında Sergen vardı, o ne zaman dönmüştü? Sergen, Arda'nın boynuna kalın kolunu bir yılan gibi sarmış, Arda'yı etkisiz hale getirmişti. Karan'ın elinde kırılmış cam bir şişe olduğunu fark edince gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Arda'nın ağzından, burnundan kanlar boşalıyordu.

Karan, cam şişenin kırık ucunu Arda'nın boynuna yasladı.

"Sen, onun senin bu halini görmesini istemedin ama o tam arkanda bana yaptıklarını izliyor," dedi Arda, öksürünce ağzından boşalan kanlar onun ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. Tam dizlerinin üzerine düşecekken Sergen onu daha sıkı kavrayarak doğrulttu.

Karan, Arda'yı dinlemedi. Şişenin kırık ucunu Arda'nın boğazına daha sert bastırdığı sırada, "Abi," dedi Sergen donuk bir sesle. Sergen şimdi gözlerimin içine bakıyordu.

Karan, şişenin kırık ucunu biraz daha bastırdı, şişenin kırık ucu Arda'nın boynuna hafifçe saplandığı sırada, "Karan!" diye bağırdım, sonra ekledim: "Ali!"

Karan'ın irkildiğini gördüm. Bedeni sarsılmıştı resmen. Bakışları usulca omzunun üstünden bana doğru döndü, siyah gözlerinde yerlere serilen hislerle bana bakmaya başladı. Elindeki cam şişeyi daha sıkı kavramıştı.

"Merve," dedi, kalbim yangın yeriymiş gibi yanmaya başlamıştı.

Elimde tuttuğum telefonu yere düştü. Ayağımdaki topuklu ayakkabı-

Canın üstünde dik durmak bile artık zorken, bedenim uyuşmuş ve bu denli yorgunken, ben tüm yorgunluğu bir köşeye iterek ona doğru koşmaya başladım. Ayağım aksıyordu ama yine de ona doğru koştuğum için mi bilmiyordum, canım hiç acımıyordu. Bana doğru döndü. Onun kollarının arasına, onun bedenine deprem gibi çarparak girdim. Elindeki ucu kırık şişeyi bırakmadı belki, evet ama beni de bırakmadı, bana sıkıca sarıldı.

"Yapma, Canım Adam," dedim kısık bir sesle. "Değmez." Kollarımı onun boynuna sımsıkı dolayıp gözlerimi sıkıca yumdum. "Cezasını bulacak zaten."

"Küçücüğüm," dedi bana daha sıkı sarılarak. "Aklımı kaçıracaktım, kafayı yiyorum sandım, delirdim sandım! Sikeyim!"

"Buradayım," diye fısıldadım tıpkı onun bana sarıldığı gibi ona sıkıca sarılarak.

"Benim her şeyimi almışsın, iyi, güzel," diye fısıldadı Arda, acı çekiyor gibi çıkan sesinin temelinde Karan'ın ona vurduğu yumrukların sızısı olmalıydı.

"Hâlâ sesin çıkıyor, eğer şurada boynunu kırmıyorsam, seninle birlikte nezarete götürülmek istemediğimden," dedi Sergen. "Rahat dur."

"Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun, Atmaca?" diye sordu Arda, Sergen'e. "Eylül ayıyla ilgili."

"Ağzını bile açacak olursan, boynunu kırarım. Bunu yaparım." Sergen'in sesi çok netti, hiçbir pürüz yoktu. Bunu yapabilecek kadar gözünü kararttmış olduğuna inanmıştım.

"Ağzını açacak olursa, canını ben alacağım," dedi Karan beni kollarının arasından bırakmadan.

"Yerinde olsam, ağzımı açmadan hemen önce beni öldürürdüm, Karan," dedi Arda, ses tonundaki pişkinlik beni deliye döndürüyordu. Karan beni kollarının arasından usulca serbest bırakıp, gözlerini Arda'ya çevirdi. Yüzünden yağmur gibi yağan kanları izlemeye başladım, kan ilk kez akarken içime dokunmuyordu.

"Seni neden öldürmüyorum, biliyor musun?" Karan elindeki ucu kırık cam şişeyi aşağı indirdi ama bırakmadı. "Çünkü istediğin bu. Sen ölmek istiyorsun."

"Senin ufaklık bana sen olmak istediğimi söylemişti." Arda pişkin pişkin güldü.

Karan da bu gülüşe buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen benim hayatta olduğumu mu sanıyorsun?"

"Sen hayatta mısın, değil misin bilemem." Arda, dişlerinin arasına sızmış kanları görmemi sağlayacak şekilde ağır ağır sırıttı. Sokağın içinde bir polis sireni sesi yükseldi. Ekip otosunun ışıkları sokağın karanlığını delip geçti. "Seninle ilgili bildiğim tek şey, bir orospunun çocuğu olduğun."

Sergen'in gözlerine ateş gibi düşen öfke, kalbimin içine anîden dağılan alevler gibiydi. Bir an için ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Karan'ın elindeki şişeyi kaldırdığını gördüm, hiç düşünmeden o şişeyi Arda'nın boğazına saplayabilecek kadar kararttığı gözlerine korkuyla baktığım saniyeler, zamanın kollarından kayarak geçmişin içine düşmeye başladığımız saniyelerdi.

"Hayır!" diye bağırarak kolunun altına girdim, elimi nasıl o kadar hızlı kaldırdım bilmiyordum ama onun bileğini kavrayan parmaklarım, onun gücünü taşıyamayıp kırılacaklar sandım. Sergen aniden Arda'yı geri çekerek yere yatırdı, öyle büyük bir öfkeyle tekmelemeye başlamıştı ki, aklım almıyordu. Karan'ın bileğini daha sıkı tuttum. Bana değil, yere düşen Arda'ya bakıyordu.

Gözlerinde ilk kez ölümü görüyordum.

"Karan!" diye bağırdı ileriden Ferit Çakıl. Bileğini daha sert kavrayarak, kaldırdığım gözlerimi Karan'ın yüzünden tek bir an olsun çekmeden, yüreğimde yanan bir ateşle ona bakmaya devam ettim. Artık parmaklarım kopup yere düşecekmiş gibi hissediyordum. Elim, onun eliyle birlikte havada asılı duruyordu.

Polis sireninin sesine, göğü ikiye ayıran şimşeğin sesi karıştı. Hava yıldızlarla doluyken, nasıl oluyordu da bulutların çığlıkları yeryüzünden duyuluyordu?

"Ne olursa olsun!" diye bağırdı Ferit Çakıl bu defa. "Ne olursa olsun, o piç kurusunu dinleme!" Karan gözlerinde kendisiyle baş başa kaldığında kendine sapladığı o ölüm makasıyla Arda'ya bakıyordu. Ölüm, zihninin onun gözlerine armağan ettiği bir müzik kutusu gibiydi; şimdi bir cenazenin melodisi onun kirpiklerinden yere düşmeye başlayacak, yerde bir mezar kazacak ve içine Arda'yı alacaktı.

Arda yerde acımasızca tekmelenirken ağzını açmaya çalışıyordu ama kelimeler dudaklarını terk edemiyordu, o kelimeler dudaklarında kan ile birleşerek acı dolu inîltilere dönüşüyordu. Karan'ın bileğindeki damarın avucumun içinde çarptığını hissedebiliyordum. Öyle bir histi ki şu an onun içindeki, ne kadar yaşarsa yaşasın bitip tükenmeyecekti.

Polis ekiplerinin bahçeyi karanlık gölgeler gibi sarmaya başladığını fark ettiğimde, bileği hâlâ avucumun içindeydi.

"İndir elini, ne olursun," diye fısıldadım titreyen sesimle. Annesi böyle bir hakareti hak etmiyordu, annesine böyle bir kadın yaftalaması yapılmamalıydı, şu an onu öldürse belki de haklıydı ama elindekini indirmek zorundaydı. "Başını belaya sokacak, ne olursun."

"Benim annem..." diye fısıldadı gözlerini Arda'dan çekmeden. "...orospu değil." Elimin içinden kurtardığı bileğine bakakaldım. Tam elindeki şişeyi Arda'ya saplamak için harekete geçiyordu ki, Ferit Çakıl, Karan'ı belinden

yakalayarak yere düşürdü. Çığlık atarak geri çekildim. Polis ekipleri, Arda'yı Sergen'in ellinden kurtarırken, yerde babasının altında öylece uzanan Karan'a baktım.

Bir şimşek daha çaktı.

"Karan!" diye bağırdı Ferit Çakıl.

"Hanımefendi, iyi misiniz? İfadenizi almamız gerekecek," dedi polis memurlarından biri. "Arda Dağhan sizi alıkoydu mu?"

Polis memuruna bakmıyordum bile. Arda'yı kollarından tutup sürükleyerek ekip otosuna götürürlerken, polis memurlarından bir tanesi benimle konuşmaya çalışıyordu.

Sergen, "Ben onu ifade için karakola getireceğim, şu an değil, lütfen," dedi.

"Sergen Bey..." Polis memurunun gözleri tıpkı benim gibi yerde uzanan Karan'ı buldu. "Sanırım sizin de ifadenizi almam gerekebilir."

"Biz ifadelik bir şey yapmadık, Memur Bey."

"Ama..."

"Oğlum hiçbir yere gitmiyor!" Bu Ferit Çakıl'ın kükremesiydi. Bir an tüm gözler ona doğru çevrildi. Arda'nın kahkahası sokağı inletiyordu. Ferit Çakıl, ellerini Karan'ın bileklerine bastırarak Karan'ın gözlerinin içine baktı. Karan'ın üzerinde duruyor, hareketlerini engelliyordu. "Oğlum hiçbir yere gitmiyor."

Karan donuk gözlerle babasına bakıyordu, tam gözlerinin içine...

O gözlerde ne arıyordu?

Neyi merak ediyordu?

İçi acıyor muydu?

İçim acıyordu.

O küçük, kara gözlü erkek çocuğu üst rafa konmuş geçmişin içinde yazılı olduğu kitaba bakıyor, zıplıyor ama boyu yetmediği için o kitaba uzanamıyordu.

Gözlerim açık bahçe kapısının önünde duran ekip otosuna kaydı. Arda'yı ekip otosunun kaputuna yüzüstü yatırmışlardı. Bir polis memuru onun yanağını kaputa bastırırken, bir diğer polis memuru da ellerini kelepçeliyordu.

"Ona anlat, Ferit Çakıl!" diye bağırdı Arda. Polis memurlarından biri onun yanağını kaputa daha sert bastırıp, "Kes sesini!" dedi öfkeyle. "Bu defa götünü kurtarabilecek misin bakalım?"

Karan yalnızca babasının gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

Küçük, kara gözlü erkek çocuğu bir kez daha zıpladı, raflara tutundu ve kitaba büyük bir istekle baktı.

"Karan!" Arda kahkaha atıyordu. "Ali!"

Ferit Çakıl, oğlunun üstünden kalkmadı, bileğine kelepçe gibi bastırdı-

ellerini geri çekmeden oğlunun siyah gözlerinin içine bakıyordu. Karan neden bu kadar sakindi? Ya da sakin miydi? Geçmiş, gökyüzünü yavaş yavaş doldurmaya ve gökyüzüne yayılarak yıldızları gizlemeye başlayan gri bulutlar gibiydi.

Erkek çocuğu, raflara tutundu. Kara gözlerindeki beklenti büyüdükçe büyüyordu.

"Ali!" diye bağırdı tekrar Arda, yanağı ekip otosuna bastırılınca gülümsedi, ağzının içinde biriken kanlar ekip otosunun beyaz kaputuna geçmişin mürekkebi gibi yayılmaya başlamıştı. "Fahişeleri sever misin, Ali?"

"Sus, piç kurusu," diye fısıldadı Ferit Çakıl. Karan şimdi babasının gözlerinin içine daha derin bakıyordu. "Sus."

Sonra Arda bir şey yaptı.

Geçmişin içine kapatıldığı odanın kapısını açtı.

"Ali, annen yaşıyor." Kahkahası yeri göğü inletti.

Raf, üstündeki diğer kitaplarla birlikte erkek çocuğunun üzerine devrildi.

Erkek çocuğu, rafın altında kaldı.

14. DAMAR YOLU

İçini sıcak tutabilmek için kendini yakmıştı.

Sırtında palto gibi taşıdığı dünyanın içinden çırılçıplak geçiyordu. Bir yangınla yaşamaya alışan insanı cehennemle korkutamazdınız, ateşi içmiş bir insan için cehennem sadece gidilecek yeni bir şehir, yerleşilecek yeni bir ev olurdu; hepsi buydu.

Damarlarında kan değil, ateş akmaya başladığı gün insan, bir daha hiçbir kötülüğe aynı masum gözlerle bakmazdı. Kötülük kötülüktü; rengi yoktu, dini yoktu, ırkı yoktu, kökeninde bir meleğin de bir şeytanın da damarlarını taşıyordu.

Damarlarında bazen iyiliğe bile rastlanabiliyordu.

Üzerine yıkılan rafların altında hâlâ nefes alıp verebiliyordu.

Nefesinin onu terk etmesine çok az zaman kalmış gibiydi. Yıkılmış rafın havaya kaldırdığı tozu izlerken elim kolum bağlıydı, uzanıp onu rafın altından alamıyordum, sadece izliyordum ve bazen sadece izlemek, rafın altında kalmaktan daha zordu.

Işık Çakıl'ın yaşama ihtimali, benim yeniden altı yaşında olma ihtimalimden bile çok daha imkânsız geliyordu kulağa. Polis ekipleri, Arda'nın daha fazla konuşmasına izin vermeden onu ekip otosuna bindirip olay yerinden uzaklaştırmaya başladılar. Aracın ışıklarını uzatarak sokağa çizdiği renkler yavaşça sönüp kaybolurken, karanlık tekrardan sahnedeydi.

Her 10 Kasım sabahı kalbimin atış seslerini değiştiren o siren sesi, zihnimin içinde devamlı olarak yankı bulmaya başlamıştı. Bugün 10 Kasım değildi ama o siren sesi yine içimi yakıyor, kalp atışlarımı yavaşlatıyordu. Benden başkası bu sirenin sesini duyabiliyor muydu? Karan, kendi kalbinin sesinden başka hiçbir şeyi duymuyor olsa gerekti.

Ferit Çakıl hâlâ oğlunun üzerinde duruyordu. Aslında oğlunu tutmasını gerektiren hiçbir şey yoktu, çünkü oğlu zaten duruyordu. Zaman bile olan her şeye rağmen tüm hızıyla akıyordu ama Karan artık durmuştu. Siyah gözlerine gömdüğü ifadelerin hepsi gömüldükleri yerde ölü bulunmuştu.

Işık yoktu, hareket yoktu, gözlerinin nabzını bile duyan yoktu. Belki de artık o gözlerdeki nabız bile durmuştu.

Ama zaman hâlâ akıyordu.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedi Ferit Çakıl. Bir silahın ağzından kurşun gibi dışarı fırlayan kelimeler, önce Karan'ı hedef alıp onu delip geçti, ardından da hepimize dokunup hepimiz de büyük yaralar açtı. Bu cümlenin altında saklanan diğer cümleler bir pasaj oluşturacak, ardından bir sayfayı dolduracaktı ve o sayfa, romanın yanan sayfası olacaktı.

Karan hiçbir şey söylemeden babasına bakmaya devam ediyordu.

Zaman hâlâ akıyordu.

Ferit Çakıl, sonunda oğlunun sakinliğini fark edip onun üzerinden kalktı. Gözlerini oğlundan çekmeden elini oğluna uzattı. Karan ona uzanan ele bakmadı, gözleri babasının gözlerindeydi ama sanki baktığı yerde gördüğü kişi babası değildi.

"Kalk," dedi babası, sesindeki emir Karan'ın yüzündeki buzların çözülmesine yetmedi. Ferit Çakıl elini geri çekmeden ona doğru uzatmaya devam ediyordu.

"Annem hakkında böyle konuşmasına nasıl izin verebilirsin?" diye sordu Karan, sonunda konuştuğunda kuracağı soru cümlesinin bu olmasını beklemiyordum. Ses tonu tüm duygularını zihninin içindeki mantık mezarına gömmüştü. Onun gözlerine bakan, gözlerinde yalnızca mezarın toprağını görürdü.

"Sana tüm olup bitenleri anlatacağım, şimdi elimi tut," dedi babası ısrarla, gözlerini oğlunun gözlerinden tek bir an olsun ayırmıyordu. Karan bir silah çıkarsa, babasını çekip çıkardığı silahla vursa, babası kanlar kalbinin etrafından akarken elini ona uzatmaya devam edecekti sanki. "Ve kalk."

"Onu son gören ben olduğum için mi onun öldüğünü reddediyorsun?" Karan'ın bu sorusu karnıma saplanmış bir kılıç gibiydi, ucu içimde yan yatarak sırtımdan çıkmıştı.

"Onu son gören sensin," dedi Ferit Çakıl. "Ama sadece onu."

Vazonun içinde capcanlı duran beyaz güllerin boyunları büküldü, yaprakları bir kalbi saklayan kaburga kemikleri gibi içe doğru çöküp kalplerini içine gömdü. Güllerin yaprakları bir kadının beyaz teni gibiydi, kadın ölmüştü; güllerin yaprakları kadının beyaz teni gibi çürüyordu. Güllerin kokusu ölümün kokusu gibi etrafa dağılmaya başladı.

"Karan," dedi Ferit Çakıl, oğlundan cevap alamayacağını anlamıştı. Saniyeler yağmur damlaları gibi saatin içini dolduruyor, saatin içinde bir

deniz yükseliyor, sayılar birbirinden ayrılarak yalnızlaşan rakamlara dönüşüyor, denizin içinde boğuluyorlardı. "Annen yaşıyor."

Allak bullak olmuştum. Gözlerim Karan'ın gözlerine tutunup kaldı ama o değil beni, önünde duran babasını bile görmüyordu şu an.

"Ne diyorsun lan sen?" diye bağırdı aniden olduğu yerden doğrulup ayağa kalkarken. Babasını iterek üzerine yürüdü. "Ne diyorsun oğlum sen?" Babasını bir kez daha itince aralarındaki köprülerin tamamen yıkıldığını gördüm. "Beni morgun önüne sen getirdin, morgun kapısına sen bırakıp gittin, içerinin doğumhane olduğuna mı inandırmaya çalışıyorsun lan sen şimdi beni? Morgda mı doğurdu lan annem beni? Sen beni doğumhanede mi öldürmek istiyorsun? Manyak mısınız lan siz? Rahat bırakın lan benim annemi!"

Ferit Çakıl, gözlerinde büyüyen boşluklarla oğlunun onun yakalarını kavrayan ellerini tutup oğlunu geriye doğru itti.

"Seni morgda doğurmadı!" diye bağırdı. Ekose paltosunun iç cebinden sarı bir zarf çıkardığını gördüm, yüreğim ağzımda çarpıyordu. Zarfı salladı. "Bana inanmıyorsan aç oku, aç oku lan!"

"Kes lan sesini!" Karan babasının üzerine yürüdü. "Siktir git lan buradan!"

"Gitmiyorum bir yere! Yüzleşeceksin bununla, anladın mı?" Ferit Çakıl'ı ilk kez böyle bağırırken, bir şeyleri kanıtlamaya çalışırken görüyordum. "Senin annen yaşıyor!"

Karan ellerini saçlarının arasına sokup saçlarının önündeki kıvırcık tutamları sıktı. "Benim annem gözlerimin önünde parçalara ayrıldı, ben annemin kanının çekilişini izledim, sen benden daha ne istiyorsun?" Karan yumruğunu sıktı, babasına vurmamak için kendini sıkıyor gibi görünüyordu. "Gözlerimi mi istiyorsun benden?"

Sergen tam aralarına girecekken, Sergen'in kolunu tutup çatık kaşlarla onlara bakmaya başladım. Buna ihtiyaçları vardı. Bu, şehrin uzaktan parlayan ışıkları gibiydi, uzaktaydı ama parıltılarını görebiliyordun, orada bir şehir olduğunu biliyordun; onlara baktığımda bu yüzleşmeye ihtiyaç duyduklarını görebiliyordum.

"Affet!" diye bağırdı Ferit. "Cahildim, affet!"

Karan'ın donup kaldığını gördüm. Yumruğu havada asılı duruyordu.

"Sen benim iki gözümsün, ben kendi gözlerimi oymak istedim, affet!"

Karan bir süre yalnızca babasının gözlerinin içine baktı. Duygular sokağın her yerindeydi, duygular şehrin göğsüne yayılmış kalabalığın içindeydi, duygular sıkışmış trafiğin uzaktan mahşer alanına benzeyen görüntüsünde gizliydi, duygular bulutlara toplanan yağmurlar gibiydi.

"Siktir git lan," diye fısıldadı güçsüz düşmüş bir sesle. "İki gözüymüş. Kör ettin lan sen beni."

"Ben kendimi de kör ettim."

"İyi." Karan kaşlarını çattı. "Siktir git."

"Bu zarfı al," diye ısrar etti. "Annenle ilgili her şey burada."

"Siktir git, timarhaneye yatırırım seni."

"Merve," dedi Sergen dişlerini sıkarak. "Bırak, resmen oynuyor onunla."

"Dur," diye fısıldadım. "Bu oyuna benzemiyor."

"Annen yaşıyor!" Ferit, Karan'a yaklaşmak isteyince, Karan onu tekrar iterek, "Uzak dur benden!" diye bağırdı. "Yemin ederim damarımda kanı var demem, alırım canını."

"Yapma," dedi Ferit Çakıl çaresizlikler içinde.

"Gözümün önünde parçalanan kadının parçalarını toplayıp önüme getirdin, birleştir mi diyorsun? Ben annemi nasıl yaşatayım? Sen ne istiyorsun biliyor musun, şerefsiz? Sen benim aklımı yememi istiyorsun, delirmemi istiyorsun!"

"Işık değil..." Karan'ın duraksaması, Ferit Çakıl'ın sesinin biraz daha kısılmasına yol açtı. "Işık annen değil."

Zaman şimdi ateş hattıydı.

Karan'ın omuzlarının düştüğünü, dudaklarında hüzünlü bir kıvrımın gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. "Onu da mı alacaksın benden?" diye sordu sakin bir sesle.

"Elimde olsa her şeyi sana verir, ben giderdim." Ferit Çakıl'ın söyledikleri bedenime arka arkası kesilmeden sıkılan kurşunlar gibi saplanıyordu. Kan kaybediyordum. "Karan, oku." Zarfı uzattı. "Ne olur, oku."

Zarfın içinde ne vardı bilmiyordum ama her şeyi ya mahvedecekti ya da her şeyin aydınlanmasını sağlayacaktı. Zarfın içinde ya gecenin en soğuk saati saklanıyordu ya da Karan'ı kasıp kavuracak kadar sıcak bir güneş.

Karan'ın gözlerinden tedirginliğin yıllanmış şarabını içtim. Aslında yirmi yedi yıldır orada, gözlerinin kadehinde durulmuş bir şekilde bekliyordu o şarap. İçileceği günün bir gün geleceğini biliyordu.

Karan başını iki yana salladı, bir süre omzunun üstünden sokağın sonunda yeni yanmaya başlamış sokak lambasının yaydığı ışığa baktı. Işığın altında bir kedi oturuyordu, kedi de Karan'a bakıyordu. Sonra kedi ışığın altından çekilip karanlığa karıştı, belki de karanlığa saklanarak Karan'ı izlemeye devam etti, bilmiyordum. Karan sonunda babasına bakmadan zarfa uzanıp onu babasının elinden aldı. Gözlerini zarfa indirdiğinde duraksadığını gördüm.

"Bu zarfı bana sen mi göndermiştin?" diye sordu donuk bir sesle.

"Hayır," dedi Ferit, sakindi sesi. "Arda göndermişti. Okumadan yaktığını biliyorum." Derin bir nefes aldı. "O gün, sen onu okumadan yaktığın için içim rahatlamıştı. Ama artık bununla yaşayamıyorum."

"Bana bir oyun mu oynuyorsun?" Karan gözlerini kaldırıp babasına

baktı. "Neyin intikamını almaya çalışıyorsun? Sevdiğin kadının ölümünü izlemenin intikamını mı?"

"Senden hiçbir şeyin intikamını aldığım yok, evlat," dedi Ferit yorgun bir sesle. ellerini ekose paltosunun derin ceplerine sokmuştu. "Işık senin annen değil."

"Sesini kes," diye hırladı Karan dudaklarının arasından. "Kendini böyle mi tatmin ediyorsun? Beni altı yaşında mı sanıyorsun?" Gözlerini zarftan çekmeden bekledi, ardından zarfı tek seferde avını pençeleriyle öldüren bir kaplan gibi büyük parmaklarıyla parçalayarak yırttı.

O zarfın içindeki şey, Ferit Çakıl'ın söylediğini onaylayan bir şey miydi? Bir kanıt mıydı? Işık Çakıl hakkında söylediği şeye inanmıyordum, inanmak istemiyordum. Gerçekten Karan'a acı vermeye çalışıyor olabilir miydi? Bir baba bu kadar gaddar olabilir miydi? Bir baba... Bir baba isterse çok merhametsiz olabilirdi.

Karan zarftan çıkan üç kâğıdı sırt sırta getirip, en üste koyduğu kâğıda bakmaya başladı. Sonra o kâğıdı okudu. Gözleri satırlarda dolaştıkça, bakışlarındaki değişimin farkına varabiliyordum. Avuçlarımın içi saniyeler içinde cehennemin kazanına girip çıkmış gibi kan ter içinde ve alev alev olmuştu.

Gördüm.

Bunu Ferit Çakıl da gördü.

Onun ne hissedeceğini en iyi o biliyordu ama durmamıştı. Cümlelerden biri tornavidasını Karan'ın gözlerinden birine sokmuş, çevirmeye başlamıştı; bir diğer cümle ise elindeki makası onun göğsüne saplamıştı, makasın ucuyla göğsünü deşiyordu; diğer cümle ise gerdiği oku onun ciğerlerine saplamıştı.

Karan'ın ayakta durmak konusunda güçlük çektiğini gördüğümde ona doğru bir adım attım. Titreyen ellerimi bedenine uzatmak, ona uzanmak istedim ama yapamadım. Gözlerinde gördüklerim bana öyle ağır gelmişti ki...

Çocuk parkı için yıkım emri gelmişti.

Gözlerindeki çocuk parkının önünde kepçeler, gözlerindeki çocuk parkının önünde dozerler vardı. Hepsi yıkmak istedikleri çocuk parkına bakıyordu. Kelimeler... Kelimeler bir cümleye dönüştüğü zaman en büyük yıkımın sebebi olabiliyorlardı. Kelimeler yalnızken ne kadar güzelse, çoğalıp bir bütüne dönüştürüldüğünde o kadar tehlikeli bir şeye dönüşüyordu.

Karan'ın kirpiklerinin titrediğini, nefesinin hızlandığını gördüm. Kâğıdı tutan parmağı titriyordu, kâğıdın da ucu titriyordu. Bilmeden yapılmış bir kötülük değildi bu, belki o zaman affı olurdu ama babası onun ne hale geleceğini bile bile bunu ona yapmıştı.

Karan dizlerinin üstüne kendini taşıyamayan bir dağ gibi çöktü.

Kelimelerin verdiği umudu, kelimelerin var ettiği bir cümle yıkabiliyordu bazen.

Onu o halde görmenin getirisi gözlerimi yakan gözyaşlarıydı. Gücümün çekildiğini hissettim ve hemen önünde dizlerimin üzerine çöküp onun yüzüne dikkatle bakmaya başladım. Titreyen elimi omzuna uzattığımda, Karan diğer kâğıtlara bakmadan kafasını havaya kaldırdı, gökyüzüne bakarken yüzünde içimi dağlayan bir ifade belirmişti. Her şeyin suçlusu oymuş gibi bakıyordu ama aynı zamanda aslında her şeyin altında kalandı o. Kâğıdı tutan ellerini gerilmiş dizlerinin üstüne koyunca gözlerim açık duran kâğıda kaydı.

Bu hastaneden alınmış bir belgeydi. 1987 senesine ait bir belgeydi, henüz Karan doğmadan 2 sene öncesine ait bir belge. Belgedeki hasta adının hemen karşısında Işık Çakıl yazdığını görünce donup kaldım. Bu bir kısırlık testi belgesiydi, gözlerim satırlarda dolaşırken artık elimde olmadan ağlamaya başlamıştım. Gözyaşlarım sessizliğimden beslenerek usulca yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

Işık Çakıl'ın tüp bebek yöntemi ile bile çocuk sahibi olması imkânsız görünüyordu. Negatif. Hormon testlerinin hepsi, onun bir bebek taşımak için uygun olmadığını söylüyordu. Oysa bir kadın, neden bir bebeği taşımak için uygun olmasındı ki?

Vajinal salgı gözlemlenmesi, vücut ısısı testi, hormon testleri... Hepsinin sonucu aynı şeyi gösteriyordu.

Işık Çakıl'ın Karan'ın biyolojik annesi olmasının imkânı yoktu.

O zaman Ferit Çakıl da Karan'ın öz babası değil miydi? Karman çorman olmuş hislerim, ormanda yolunu kaybetmiş o ceylanın, aslanın dişlerinin arasındaki kopmuş kanlı boynu gibiydi.

Sonra canımı ezen sesini duydum.

Ağlıyor gibi haykırıyordu ama gözlerinden yaş akmıyordu.

Ona sokulup titreyen ellerimi omuzlarına koydum, ardından dayanamayıp kollarımı bedenine sardım. Yüzümü boynuna bastırdığımda, onun sesi beni yavaşça tüketen o zaman gibiydi. Beni yavaşça kesen bir makas...

Acı, ruhumu zehirli bir sarmaşık gibi sarmaya başlamıştı.

"Sadece o kalmıştı!" dedi haykırışlarının arasına sığdırdığı kelimeleri babasının önüne parmaklıklar gibi dikerken. "Elimde sadece o kalmıştı!" Ona daha sıkı sarıldım, gözlerimden akan yaşların biri çeneme kadar inmeden, diğeri yarı yolda onu yakalayarak ona karışıyor, daha büyük bir gözyaşı damlasına dönüşüyordu. "Sen onu da aldın benden!"

İçime acının var ettiği gölgeler yayılırken, "Sen benim oğlumsun," dediğini duydum Ferit Çakıl'ın, sesi parça parça olduğunun kanıtı gibiydi ama umursamadım. Benim canımın canını yakmıştı. "Sen benim öz oğlumsun." Durup düşünme fırsatım olmadığı için söylediğini yok sayıp Karan'a daha sıkı sarıldım. Ağlamıyordu ya da ağlayamıyordu, belki ağlasa... Ağlasa... Ağlamasını istemiyordum.

"Yalan bu!" diye bağırdı, felaketimi başlatan haykırışı ona daha sıkı sarılıp kendimi sıkmama neden oldu. "Yalan atıyorsun sen, oyun oynuyorsun, oyun bu!"

"Karan..." Ferit'in bize yaklaştığını hissedince, "Yaklaşma!" diye bağırdım onu korumak ister gibi ona daha fazla sarılarak. "Yaklaşma ona!"

"Elimde sadece o kalmıştı." Kelimeleri kalbime dikilen makaslar gibiydi. "Elimde yalnızca o kalmıştı."

"Yalan değil, yemin ederim. Sana bu acıyı neden vermek isteyeyim?" Ferit Çakıl'ın bunu gözyaşlarının arasından söylediğinin farkındaydım. Sesi titriyordu. Onun da dünyası tıpkı Karan'ın dünyası gibi titriyor muydu? Karan'ın dünyası artık titremiyordu, yıkılmıştı.

"Annem o benim," diye fısıldadı Karan, sesi kocamandı, sesi ufacıktı. Sesi çok güçlüydü, sesi yerle bir olmuştu. Hisler su birikintisi gibiydi, onun içinde bir okyanusa dönüşmüştü. Ruhunu kendi içinde boğmaya başlayan bir okyanusa...

"Annen," diyebildim.

"Her yaptığının faturasını bu adam mı ödeyecek?" diye bağırdı sonunda Sergen, sesindeki öfke bir anda dallanıp budaklanarak koskoca bir ağaca dönüşmüştü. "Varlığın zehirli senin."

"Def ol git," diyebildim, sesim titriyordu. "Git."

"Annem o benim," dedi Karan, ağlamıyordu, lanet olsun ki ağlayamıyordu. Ama öyle çok sızlanıyordu ki, sanki bedeninde binlerce ateş yanmış tek bir tanesi bile sönmemişti.

"Karan, dinle beni..."

"Git!" diye bağırdı Sergen. "Elimden bir kaza çıkaracaksın!"

"Oğlumla konuşmak zorundayım, Sergen. Oğlumla..."

"Annemdi o benim!" Karan'ın aniden öfkeyle seslendirdiği bu cümle, göğü saran meleklerin ellerini kalplerine bastırıp gözlerini yummalarına neden oldu.

"Def ol git!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Şimdi ona, kaburgalarının altında taşıdığı kalbinden daha yakındım. "Ne olursun, git!"

"Ben..." Ferit Çakıl'ın hıçkırıklarını duymaya başladığımda, gözlerimden akan yaşlar Karan'ın boynunu yağmurun şekiller çizdiği pencerenin soğuk camı gibi ıslatıyordu. "Karan, ben..."

"Annemdi o benim!" Karan bana öyle sıkı sarıldı ki, bütün kemiklerim onun ellerinde toplanan acıların altında kalacak, ezilecek, kopacak, un ufak olacak sandım. "Gitsin, Merve, gitsin!"

Güneş kalbimin içinde bir sigara gibi sönüyordu. Onun acısı benim yüreğimi delip geçmişken, kendi yüreğine kaç yara açmıştı bilmiyordum.

Acı içinde yaşarken değil, dışarı atıldığında insanı darmaduman ediyordu. Çünkü acı, içerideyken yaktığı yangını, dışarı taşıdığı an artık yanan yalnızca kalp olmuyordu.

Alev alıyordun.

Acıyı içinden atmak, içinde taşımaktan daha zordu.

"Gidecek," diye fısıldadım. Herkes gidecekti, bir gece, bir de biz kalacaktık onunla. "Onu duydun, Sergen, uzaklaştır onu buradan."

Sergen'in Ferit Çakıl'ı uzaklaştırdığı an zihnimde yoktu, silinmişti. Zamanın içinde durmuş, zamanı siliyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadığımda artık yalnız olduğumuzu biliyordum. "Ben zamanı durduramadığım için çok özür dilerim."

"Yalan," dediğini duydum, bana biraz daha sokulunca göğsündeki boşluğu kendi kalbimle doldurdum. "O benim annem, bu kâğıt parçasına inanmıyorsun, değil mi?"

Buna cevap veremedim.

Bir ayna çatlamıştı içimde, aynanın çatlaklarından geçmişin mürekkebi akmaya başlamıştı, parçalanan aynada binlerce yüzümle karşılaşmıştım, hepsinin ifadesi farklıydı, hepsi başka bakıyordu gözlerimin içine. Bazıları öfkeliydi bana, bazıları kırgın, bazıları özlemişti beni, bazıları benden korkuyordu, bazıları beni öldürmek istiyordu. Beni öldürmek isteyen yansımamın gözlerinde o kâğıtta yazan gerçekler vardı. Kendime zamanı durduramadığım için mi düşmandım?

"Oyun oynuyorlar," diye fısıldadı, güçlü parmaklarını belime bastırınca, elbisemin dekoltesinin açıkta bıraktığı tenimin sızladığını hissettim. Gözlerimden sicim gibi inen yaşları durdurmaya çalışmıyordum artık. "Bu gerçek olamaz."

Tanrı içimdeki ruhu ateşe vermişti.

"Diğer kâğıtları okudun mu?" diye fısıldadım. "Belki... Bir açıklaması..."

"*Annen değil*, dedi!" diye bağırdı bana, öfkelenmişti. "*Annen değil*, dedi, sıktığımın 87 senesine ait belgesini koydu önüme, ona inanmamı bekledi. *Annen değil*, dedi, neyin açıklaması? Neden annem olmadığının açıklaması mı? Neyin açıklaması?"

"Karan..." Altında uyuduğumuz bembeyaz çarşafın kuması kan lekeleriyle doluyor, uyuduğumuz uykular o çarşafın üzerinde ölü bulunuyordu. Şimdi buradaydık. Elinde tuttuğu beyaz kâğıtlar, altında uyuduğumuz beyaz çarşaflardan daha kanlıydı. Gerçekler, bu kâğıtlara mürekkeple değil, kanla yazılmıştı.

Benden limanı terk eden bir gemi gibi ayrıldığında, gözlerim gözlerine medreselerde öğretilen dua gibi usulca tutundu. Sertçe yutkununca ademelması boğazında ruhumu yapılan işkenceye bir kırbaç darbesi daha vuruyormuşçasına hareket etti. Gözlerim yüzünün her yerindeydi ama en çok gözlerindeydi. Bana bakmıyordu. Gözlerini yaraları derisinin altına gizleyen ellerine indirdi. Ellerinde tuttuğu kâğıda kaşlarının ortasında bir yangın çukuru, gözlerinde sobelenme korkusuyla baktı.

Altta kalan iki kâğıdı bana uzatıp, "Oku," dedi sadece.

Pare pare hissederken benden o satırları okumamı nasıl isteyebiliyordu? Titreyen ellerimle kâğıtları elinden aldım. Bir tanesi düzgün bir el yazısıyla kâğıda işlenmiş bir mektuptu, diğerinin ne olduğunu henüz görmemiştim. Mektubu okuyarak başlamak istiyordum. Birkaç saniye mektuba öylece baktıktan sonra bu mektubun Işık Çakıl'a ait olduğunu fark ettim. Onun yazdığı bir mektuptu.

"Sesli oku," dedi üstünü örttüğü izden ayrılıp düşmüş bir yara kabuğu gibi.

"Yapamam," diye fısıldadım kırgın bir sesle, kırgınlığım ona değil, elimde tuttuğum mektubaydı. Belki mektuba da değildi, mektuba satırları döşeyen kadınaydı.

"Oku," dedi. "Eğer okuyacakların zehirse, senin sesin şifası olacak."

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silip kızaran burnumu çektim. Mektubu tutan elim titriyor, mektup da elimle birlikte deprem yaşıyor gibi titriyordu ve gözlerim bulanık görüyordu. Kelimelere onları yan yana görmenin acısıyla baktım. Sanki sevdiğim adamı başka bir kadının yanında görüyormuşum gibiydi, hissedilmesi en leş duygulardan bir tanesi olsa gerekti.

Titreyen sesimle, "Güzel Ali'm," diye fısıldadım, bu bir yangın sayılırdı. Karan'ın sertçe yutkunduğunu duydum. Hâlâ ellerine bakıyordu. "Bugün, o gün, oğlum." Gözlerimden bir damla yaş aktı, titreyen sesimden nefret ediyordum. "Güneş mi var gökyüzünde, yoksa ay ışığının altında mısın? Belki bulutlar altına almıştır seni ya da yağıyordur çocukken izlemeyi çok sevdiğin o yağmur." Burnumu çektim. "Ali ben çok düşündüm, sen büyürken gözümün önünde, ben hep çok düşündüm."

Karan'ın yutkunduğunu duydum.

"Bazı anlar kendime yalan söyledim, bazı anlar seni benim sandım, bazı anlar seni suçlamaktan ölesiye korktuğum için senden kaçtım. Bazı anlar o kadar korkunçtu ki Ali, ben ben olmaktan çıktım. Sana baktığımda küçük oğlumu görmek istediğim için, sana baktığımda yüreğimde hâlâ o derin, bizi birbirimize bağlayan sevgiyi hissetmek için gitmem gerektiğini anladım. Seni lekeleyerek sevmekten korkuyorum, Ali. Kalbindeki, belki ruhundaki, o güzel kara gözlerinin içindeki kara leke olmaktan çok korkuyorum, Ali."

Göğsüm acıyla yükselince hıçkırıp gözlerimden yaşların dökülmesine izin verdim. Bir an tüm yazılar bulandı. Bekledim.

"Babanın seni kucağıma verdiği ilk günü hatırlıyorum. Büyük, bilye kadar parlak kara gözlerinle bana bakıyordun. Bir bebeğin, yeni doğmuş bir bebeğin öyle bakabileceğine inanmazdım. Seni görene, senin kara gözlerini görene kadar. Keşke ben seni taşısaydım içimde, keşke sen benim rahmi-

mın bana getirdiği o şölen olsaymışsın. Keşke o ninnileri sana söylerken, 'annem' dediğimde ve sen bana tek dişini göstererek güldüğünde, zaman o an dursaymış." Gözlerimden bir kez daha yaşlar boşaldı. "Ali, sen benim rahmimin değilsin."

Karan'ın o ağlamaktan uzak ama bir o kadar da ağlamaya yakın iniltisi nefes boşluğumu dağladı.

"Senin başkasına ait olduğunu biliyordum da... Babana ait olduğunu bilmiyordum, oğlum. Bilseydim, belki en başından bilseydim, yine dayanamaz seni bağrıma basardım ama gözlerimin önünde bir yalanın büyüyüşünü izledim. O yalan bana anne diyordu, o yalan kollarımda uyuyordu, o yalan gözlerimin içine bakıyordu, o yalan beni seviyordu. Ben o yalanın annesiydim, ben o yalanı kollarımda uyutuyordum, ben o yalanın gözlerinin içine bakıyordum. Ali, ben o yalanı canımdan çok seviyordum."

Hıçkırdım.

"Ali, ben o yalanı son nefesimi verene kadar ve verdikten sonra da sevmeye devam edeceğim. Sen kimin yalanı olursan ol, benim oğlumsun. Seni severken bir yalanı sevdiğimi öğrenmiştim, yine de seni sevmiştim. Sen benim de yalanımsın. Sen benim kendime söylediğim yalanımsın. Benim küçük yalanım, seni çok seviyorum, Ali."

Titreyen çenemle hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Bu nasıl bir yangındı böyle? Cehennemi avuçlarımın içinde tutuyordum, yangınları kelimelerden mi izliyordum ben?

"Gözlerinin benim gözlerimle aynı renk olmasını çocuk gibi isteyerek hıçkıra hıçkıra ağladığım gece, annenin gözlerini gördüğüm geceydi. Ali, sen bana edilen ihanetin gözlerini taşıyordun. Oğlum, sen annenin ihanetiydin ama annen seni çok seviyordu, yavrum. Bir süre daha bu azapla, bu yangınla, bu acıyla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Sana iyi bir anne olamamaktan çok korkuyorum. Canım pahasına seni benden koruyacağım, Ali. Sevgim öfkemden ağır, biliyorum ama insan terazisi şaşar beşer Ali'm, öfkem bir gün sevgime ağır basmasın diye gidiyorum."

Bir elimi ağzıma götürdüm, burnumu çekip gözlerimi yumdum. Bekledim. Karan'a bakamıyordum. Baksam ne görecektim, bilmiyordum. Görmek istemiyordum.

"Anne," diye fısıldadı Karan, sesi enkazdı.

"Gidiyorum ama sanma ki senden vazgeçiyorum, ben senin için kendimden geçiyorum, hayatımdan vazgeçiyorum. Bir gün öğrendiğinde yüreğin tıpkı benim yüreğim gibi kordanmış, alevdenmiş, hâlâ yanan bir kömür parçasıymış gibi hissedeceksin. Öfke mi bu, Ali'm? Acı mı? Kara gözlü oğlum, kimseye kızma, ya da kız herkese. Tek suçsuz, tek masum sensin. Sadece kendine kızma. Seni mahvettik biz, oğlum. Baban..." Yutkundum. "Baban beni sevdi ama bana âşık değildi. Baban büyüten anneni sevdi, do-

guran annene âşıktı. Âşığa nasıl kızayım ben, Ali? İhanet etti diye mi? Kızamıyorum. Affedemiyorum ama kızamıyorum da işte. Salağım ben, benimle büyüdün, bana benzeme, Ali. Baban seni bana bir ailenin bakamayacağı için vazgeçtiği Kara'sı olarak getirdi, baban 'o vazgeçildiği yerin Kara'sıydı, artık bizim Karan'ımız,' demişti. Vazgeçilen bir çocuğa verilen isim diye sana kendim de bir isim koymak istedim. Ali... Durum öyle değilmiş. Baban senin öz babanmış, annenden seni alıp bana getirmiş. Ben birkaç sene bunu anlamadım. Senin doğum lekeni fark edene kadar. Hani şu kasığında, babanınkiyle aynı olan doğum leken. O senin kim olduğunu söyledi bana, Ali. Sonra gördüm annenin resmini, güzel kadın, gözlerin, kirpiklerin nasıl da benziyordu ona... Kıskandım, Ali."

Güneş dövmesinin olduğu yer, diye düşündüm içimden, gözyaşlarım gözlerimden akmaya devam ediyordu. Babasıyla aynı izi taşımamak için o dövmeyi yaptırıp, doğum lekesini kapatmış olmalıydı.

"Bugün her şey bitecek, Ali. Şu an öyle neşelisin ki, etrafımda pervane gibi dönüp sevgi dileniyorsun benden. Dokunsam sana ateşsin ama nasıl susamışım sana, duramıyorum dokunmadan. Sen bardak bardak ateş ol, ben içimi eriteceğini bilsem de içerim seni ama bencilliğin sırası değil hiç. Anneni bul, ona kızma, suç onun değil. Şu an kaç yaşındasın bilmiyorum. Koca adam olmuşsundur, birine âşık olduysan o kızın yüzünü avuçlarının arasına al ve ona şöyle söyle Ali: *'Eksiğim bak ben, sen de eksiltme beni.'* Eminim o, seni bırakmaz. Şu an, şimdi sen gelip o ufacık ellerinin arasına alsan yüzümü, bunu desen bana, ben gidemezdim, Ali. Annenin bilgilerini, bir de fotoğrafını mektubun olduğu zarfa bırakacağım. Öpüyorum ağlatacağımı bildiğim gözlerinden, öpüyorum kıracağımı bildiğim kalbinden. Öpüyorum çocuk, eksikliklerinden. Hoşça kal, Ali. Hoşça kal, benim esmer oğlum. Esmer Ali'm. Hoşça kal."

Mektubu dizlerimin üstüne koyup, yaş dolu gözlerle Karan'a baktım. Bir şeyler görmeyi bekledim. Belki bu kez gerçekten ağlamasını, bağırıp çağırmasını, bana sokulup sessizce sarılmasını... Sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Sonra bana doğru uzanıp, gözyaşlarının yıkadığı yüzümü avuçlarının içine alıp, geceden siyah, yıkılmış bir çocuk parkı gibi görünen gözleriyle gözlerimin içine baktı. Tam içine. Tam içime.

"Eksiğim bak ben," dedi, sesi Tanrı'nın elleri gibiydi. "Sen de eksiltme beni."

O an, ilk kez bir çocuk gibi dudaklarımı büke büke ağlamaya başladığım andı.

Sonbaharın ilk yağmuru da gözlerimden düşen yağmurlara ayak uydurup, yeryüzüne dökülmeye başladı. Gözyaşlarımın renginin tüm yüzümü ifadelere boyadığını biliyordum. Ne hissediyordu? Bu nasıl bir acıydı? Bu

acıdan daha fazlası hissedilebilir miydi? Şimdi bu nasıl geçecekti? Gözlerimden akan yaşlarla onun gözlerinin içine öyle derin bakıyordum ki, hissettiği tüm ağrıları da alıp o derinliğin içine atlıyor ve o kuyulara kendini gömüyordu.

Şaşkınlığı etrafımızda dolaşan bir erkek çocuğu gibiydi. Bir kazanın içinden sağ çıkmayı başaran tek kişi bu erkek çocuğuydu, panikle etrafına bakıyor, bedenini saran yaralara rağmen ağlamadan yardım çağırmaya çalışıyordu. Oysa canı öyle çok yanıyor olmalıydı ki, koskoca bir adam bile o kadar yaraya katlanamaz hüngür hüngür ağlardı. Erkek çocuğu arabanın içinde ölenlere ağlıyordu, canının acısını umursamıyordu, belki de canı tam içinden yandığı için dışının acısını henüz içeri kabul etmiyordu.

Ellerimi yanaklarına koyduğu ellerinin üstüne koyup, avuçlarımı ellerine iyice bastırdım. "Özür dilerim," dedim çenem titrerken. "O gün orada olmadığım için, o gün dünyada olmadığım için, o gün senin canın yanarken nefes bile almadığım için özür dilerim."

Gözlerini yumup, uzun, siyah kirpiklerinin gözlerinin altındaki çukurlara yayılmasına izin vererek bir süre öylece durup, zamanın içinde asılı duran bir sayı gibi sessizce bekledi.

Ellerini geri çektiğinde, artık geçmişin içinde ilerleyen o trendeki iki yolcu olduğumuzu biliyordum. Tren hiç bilmediğimiz şehirlerin içinden anıları o şehirlere dağıtarak geçip gidecekti; her şehir, zamanda biraz daha geriye ulaşmamızı sağlayan sayılar gibiydi.

"Hazır hissetmiyorsan bakma," diye fısıldadım.

"Artık bir şeylere hazırlanmama gerek mi var?" Dudaklarını yaladı, yüzünde ölülerin içinde uyuduğu topraklar vardı. "Ben artık neyin içindeyim, bilmiyorum." Nasıl hâlâ bu kadar sağlam, sapasağlam olabiliyordu? Ne öğrendiğinin farkında mıydı? Bu öğrenilen şey, beni bile bir mezarın dibine diri diri gömmüşken, ona ne yapmıştı? Ona neler yapmazdı ki?

Alttaki kâğıdı dizimin üzerinden çekip alınca, kâğıtların arasına sıkışmış eski bir fotoğraf karesi yere düştü. Yağmur damlaları kâğıtları ıslatıyordu. Karan aceleyle Işık Çakıl'ın mektubunu siyah pantolonunun cebine soktu. Eli fotoğraf karesine gidecekken, "Önce oku," diye uyardım onu. Görmeden önce kim olmasını bilmesi gerekmez miydi?

"Eğer okursam onun kim olduğunu bilirim, eğer önce onu görürsem..." Karan gözlerimin içine baktı. "Eğer onu önce görürsem, devamında kim olduğunu bilmemin bir önemi kalmaz."

Fotoğrafa uzandı. Göğsümün içinde bir çiçek doğdu, çiçeğin yaprakları zehirliydi, gölgesinde bir yılan uyuyordu, akrepler o çiçeğin dikenlerine âşık oluyordu. Fotoğraf karesine düşen gözlerini takip ederken, gözlerimin üzerine devrilen derinlere gömülmüş geçmişin ağırlığını ruhumda hissettim.

"Çocuk bu," dedi Karan kaşlarını çatıp, yüzünde paramparça bir ifadeyle fotoğrafa bakarken. "Çocuk."

Gözlerim fotoğraf karesine indi. Eski bir fotoğraftı, renkli değildi, fotoğraftaki kadının hamile olduğunu fark ettim. Ayakta duruyordu, açık renk elbisesinin rengini tahmin etmesi güçtü ama mavi ya da gümüş rengi olsa gerekti. Belirgin karnını tutuyordu. Siyah, koyu saçları omzunun üzerindeydi. Kadının yüzü bir an bana çok tanıdık gelse de o an içinde bulunduğum his bu tanıdık görüntüyü zihnimden silerek yerine acıları taşıdı. Kadının gözleri o kadar siyah görünüyordu ki, gözlerine uzun süre bakamadığımı hissettim.

"Çocuk," dedi Karan fotoğrafı daha sıkı kavrayıp avucunun içinde küçülterek. "Çocukmuş daha."

Bu kadın Karan'ı içinde taşıyan, doğuran kadın mıydı yani? Gözlerimi Karan'a sabitledim. "Onu daha önce görmüşüm gibi," dediğinde sesi kırgındı. Hatta bayağı da dalgındı. "Ama bir o kadar da yabancı görünüyor gözüme."

"Adı neymiş?" Bu soruyu sormak bana çok dokunmuş olsa da kendimi mecbur hissettiğim için sormuştum.

Karan fotoğrafın arkasını çevirince, "Güneş," dedi, sonra ikimiz de aynı anda donup kaldık. Yaşar amcanın anlattıklarını hatırlayınca mideme kızgın sular dökülmüş gibi hissetmiştim. "Sadece Güneş yazıyor."

Gözlerim altta kalan kâğıda kaydı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Yağmur damlaları sanki kadına ait gözyaşlarıymış gibi Güneş'in fotoğrafına damlarken, Karan kâğıdı kaldırıp gözlerini kâğıda sabitledi. Yüzünde bir şeylerin değişmesini beklesem de değişmemişti. Sanki her şeyi benim göremeyeceğim bir yere saklamıştı.

"Pavyonda çalışıyormuş." Bunu bomboş bir sesle söylemişti. "İzmir'de. Beni İzmir'de doğurmuş." Karan duraksadı. Gözlerini tekrar fotoğrafa indirdi. Bir süre fotoğrafa baktıktan sonra, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır." Çöktüğü yerden bir fırtına kadar hızlı, kuvvetli ve etkili kalktı. "Hayır." Başını iki yana sallıyordu. "Hayır!"

"Karan..." Panikle ayağa kalktım. Yağmurun altında ona sokulup koluna dokunarak, "Neler oluyor?" diye sordum korkuyla.

"Bu o..." Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır."

"Karan..."

"Hayır!" Ellerini saçlarına götürüp aniden yeri tekmeledi. "Sikeyim, hayır!"

"Karan, neler oluyor? Korkuyorum!"

"Bu o!" Karan bir anda yüzüme doğru bağırınca birkaç adım gerileyerek ona korku dolu gözlerle baktım. "Güneş Karayazgı. Bu o kadın."

Zaman durdu.

Gökhan abinin anlattıkları bir filmin dönmeye başlayan bobinleri gibi

kafamın içinde dönmeye başladığında, gözlerimi terk eden yaşlar şimdi yine yanaklarımdaydılar.

"Gözümün önünde miydi?" Bana çıldırmış gibi bakıyordu. "Bunu nasıl açıklayabilirsiniz ulan?" Saçlarını karıştırdı. "Gözümün önünde miydi lan?"

"Karan, emin misin?"

"Bu o kadın, gözlerini hatırlıyorum. Bana nasıl baktığını..." Dişlerini sıktı. "Tüm bunları yaşadı mı?" Gözleri boşluğa düştü, orada ne görüyordu? "Bu nasıl bir yazgı lan?"

"Karan..."

"Gidelim," dedi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan sırtını dönmüştü. "Ablan deliye dönmüştür."

Dünyanın en acı verici gerçeklerinden birini öğrenmemiş gibi davranması, içimdeki korkunun ve sancının daha da dallanıp budaklanarak beni tamamen sarmasına neden olmuştu. Yıkıma ait iki farklı doğal afet gibi yavaşça olduğumuz yeri terk ettik. Evin önüne geldiğimde artık ayaklarımdaki topuklu ayakkabıları çıkarmıştım, çiseleyen yağmurun altında yalınayaktım.

"Kimseye bir şey söyleme," dedi cansız bir sesle. Sırtını bahçedeki demir korkuluklara yaslamıştı. "Ben birazdan içeri gireceğim. Hiçbir şey olmamış gibi davran."

Güneş... Güneş'in yaşadıkları... Zihnim hiç durmuyordu.

Kâğıtların ucunu cebinde görebiliyordum. Başımı hafifçe iki yana salladım. "Yanında olmak istiyorum."

"Zaten öylesin," dedi. Kimden neyi saklayacağımızı bilmemenin getirdiği inatla, "Şu an," diye üsteledim. Gözlerim yanıyordu.

"Geleceğim," dedi. "Buradayım zaten."

Sesine maske bile giydirme gereği duymadığını fark etmiştim. O kadar yılmıştı ki, artık dümdüz olmanın sakıncası yoktu onun için.

"Benden seni burada böylece bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evdekiler bir şey olduğunu anlasın istemiyorum," dedi sertçe. Sonra duruldu: "Hem ablan çok korkmuştu, Asi. Hadi yavrum."

"Şu an senden başka birini nasıl düşünürüm ben?"

Burnundan sert bir nefes verip güldü ama zoraki bir gülücük olduğuna adım gibi emindim. "Yavrum, daha kötülerini de gördüm."

"Yalan söylüyorsun, bu en kötüsüydü." Çatık kaşlarla ona bakıyordum.

"Evet," dedi, sonra ekledi: "Ama bunla yarışacak şeyler gördüm." Yanağıma buz gibi olmuş büyük elleriyle dokundu. "Şimdi git, rahatlatman gereken bir kız var, onu rahatlat. Ben buradayım."

Boynumu büktüm. Biliyordum, boynumu bükmemden nefret ediyordu. İçimde gitgide daha da büyüyen bir hissin beni silgiyle silerek yerime kendini çizmeye başladığını fark etmiştim. Bahçenin içinde gri elbisesinin

içinde bir zamanlar yaşadığı yeri ziyarete gelmiş bir ölü gibi ilerliyordum. Gözlerimin kan çanağına döndüğüne emindim, ablama ne diyeceğimi bilmiyordum, büyük ihtimalle başta benden bir açıklama beklemeyecekti. Güneş'in fotoğrafı zihnimin ortasında asılı duruyordu.

Onun Karan'ın önünde fenalaştığı anı unutamıyordum. O gün, onun Karan'ın annesi olduğunu bilseydim ne yapardım?

Düşünceler beni dibe çekerken kapının önünde beni bekleyen ablamın yüzünü görmeden hemen öncesinde onun sesini duydum. "Çok şükür!" Beni kollarının arasına çekince gözlerim iri iri açıldı. Kapının diğer ucunda, ablamın arkasında Sergen'i gördüm. Ela gözlerinin etrafına sinmiş kahverengiler, uğursuz hislerin gözlerinde toplanıp valse başlaması gibiydi. O gözler topraklarımdan bir şeyler almaya çalıştı ama beni çok zorlamadı. Ölü gibi baktık birbirimize.

"İyi misin?" Ablam bana daha sıkı sarıldı. "O pislik gününü görecek!"

Hemen iki sokak ötede olduğumuzu, polis ekiplerinin oraya geldiğini, başımıza neler geldiğini... Hiçbirini bilmiyordu. Bir an Defne'nin masumiyeti, saflığı bir çığ oldu, üzerime düşüp beni ezerek tüm kemiklerimi kırdı.

"Ödümüz koptu!" Bu sesin sahibi Billur'du. Sergen'e çarparak yanından geçti. Sergen sessizce beni izlemeye devam ediyordu. "Sana zarar verdi mi, Asi? Sana bir şey yaptı mı?"

"Ay ben lokma döktüm!" Bu sesin sahibi de Bedirhan'dı. Elinde kepçeyle mutfaktan çıktığını gördüm, başında komik bir aşçı şapkası vardı, bir şapkadan çok kubbeye benziyordu. Gözlerimiz birbirini bulduğunda, Bedirhan'ın yüzündeki o berrak ifade saniyeler içinde bulanıklaştı. Donuk gözlerini gözlerimden çekmeden kaşlarını kaldırdı, bana soru işareti dolu gözlerle bakınca gözlerimi onun gözlerinden koparıp uzağa kaçırdım.

"Karan nerede? Neler oldu?" Bu iki soru da Billur'a aitti, cevapları ise bende yoktu.

Birkaç saati ağzımdan laf almaya çalışarak geçirmişlerdi. Saatin aslında çok da geç olmadığını o zaman anlamıştım. Aklım fikrim ondaydı ama o yoktu. Duş alıp hızla giyinmiştim, bir şeyler yememiştim, yiyememiştim. Bedirhan'ın bir şeyler olduğunu anladığının farkındaydım, kızlar dışında Karan'ın nerede olduğunu soran yoktu ve dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu.

Bir gerçeği içinde taşımak, o gerçekten bihaber olmak kadar kolay olsaydı keşke.

Kapüşonlumun fermuarıyla oynarken, ablamın sonunda salondaki koltukta uyuyakaldığını görmüştüm. Sergen, ablamın üzerini tüylü bir battaniyeyle örttükten sonra gözlerini bana doğru çevirdi.

"Abim nerede?"

"Dışarıda."

Bana kuşkulu gözlerle baktı. "Ne öğrendiniz, Merve?"

"Onun yanında olmam gerek," diye fısıldadım, etrafıma bakındım. "İdare et."

"İfade vermen gerekecek."

"Şimdi değil," diye üsteledim. "Şu an onun yanında olmam gerek."

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı. Evden tabutsuz bir cenaze gibi çıktım. Kendi ayaklarıyla mezarına doğru yürüyen bir cenaze gibi. Karanlığın içinde saklandığını fark ettiğimde, onu burada bulabildiğim için kendimi rahatlamış hissediyordum. Beni fark edince, sanki burada durmuş beni bekliyormuş gibi yavaşça karanlıktan ayrıldı. Bahçe kapısından çıktı ve birlikte gecenin içinde, yağmurun altında yürümeye başladık.

Dudaklarımda eskimiş kelimelerin dışarıya çıkamadıkları için verdikleri hasarı taşıyordum. Bazı kelimeler, duygulardan daha kuvvetliydi ve korkak duygular, bu kelimelerin içine kazdıkları kuyunun dibine kendilerini yerleştirip tüm suçu kelimelere yüklerdi.

Duygularım, boğazımı ağrıtıyordu.

Duygularım, dudaklarımı kanatıyordu.

Duygularım, kelimelerimi öldürmek istiyordu.

Duygularım, var olmak için beni yok etmek zorundaydı.

Kelimelerin altında ezildikçe, daha da kin duyuyordu hepsi bana.

Şimdi acılarımı beslediğim bu sokakta, bambaşka bir kadının kimliğini cüzdanımda, ruhunu içimde taşıyarak ilerliyordum. Kaldırımı ıslatan yağmur damlaları, kaldırımdan önce benim yüzüme çarpıyor, kimliği ve ruhu değişse de kılıfı değişmemiş olan yüzümün derisine sahte gözyaşları çiziyordu.

Canımı bu kadar yaktığı için eskiden olduğum küçük kıza kızgındım, Karan'ın canını yaktıkları için ise tüm dünyaya kızgındım. Benim canımı tek bir kişi, tek bir silahla yakmışken; onun sırtında, kollarında, yüzünde, yüreğinde, omuzlarında, ellerinde, dizlerinde ve ayaklarında bambaşka insanların bıraktığı büyük izler, yaralar vardı.

Bir insanın en kolay kendi canını yaktığı, yine bir insanın canını yakabilecek olan en büyük şeyin kendisi olduğunu düşünürdüm.

Onu tanıyana dek, bu hep böyleydi.

Sonra onu tanımıştım, bir insanın yaralarının kimliği değil de pasaportu olduğunu anlamıştım.

Karan, yaraları olmadan başka bir ülkeye bile gidemezdi.

Önümde ayakları olan bir dağ gibi ilerliyordu. Bir enkazdı, biliyordum ama hâlâ çok güçlü görünüyordu. Ona imreniyordum. Onunla gurur duyuyordum. Ona hayranlık besliyordum. Bu hisler, ömrümün hiçbir döneminde beni terk etmeyecek olan duygularımdı ve kelimelerimin altında gizleniyorlardı.

Bedenini saran ince, siyah gömlek yağmurun dokunuşlarıyla sırılsıklam olmuş, kusursuz bedenine ikinci bir deri gibi dolanarak onu sarmıştı. Siyah saçları ıslanıp ağırlaşmıştı. Ellerim siyah kapüşonlumun ceplerinde sessizce onu takip ediyordum. Altımda askılı siyah bir badi vardı, havanın ellerine bulaşmış zemheri soğuğunu kapüşonlunun içinde, çıplak tenimin üzerinde hissediyordum.

Sessizce, yağmur ve gecenin içinde onu takip etmeye devam ettim.

Turuncu ışığını zeminin tenine seren sokak lambasının ışığının altında durdu. Kafamı kaldırıp ışığın çizdiği rengin içinden dimdik düşen bıçaklara benzeyen yağmur damlalarına baktım; uzun ve sivriydiler.

"Beni takip etmeye devam mı edeceksin?" diye sordu, sesi, yıkılmış bir evin yere serilmiş duvarı gibiydi.

"Sonuna kadar," diye mırıldandım.

"Sonu yok."

"O zaman yolun bitene kadar."

"Anlamıyorum," dediğinde gerçekten anlamadığını iliklerime kadar hissettirdi. Bir araç tam yanımızdan geçip gitti, yağmur biraz daha hızlı yağmaya başlamıştı. Şimdi duyduğum yalnızca yağmurun yeryüzüne düşerken çıkardığı fısıltı sesiydi. "Ben anlamıyorum bu kez, biliyor musun?" diye fısıldadı bana bir sır veriyormuş ve bu sır onu durmadan tökezletip dizlerinin üzerine düşürüyormuş gibi.

Bu öyle bir sırdı ki, arkasından yaklaşıp dizlerinin arka tarafına vuruyor, onu öne doğru dizlerinin üzerine düşürüyordu.

Dudaklarımı ıslatan yağmurun tadını dilimin ucunda hissederken, "Biliyorum," diye fısıldadım. Ben de bilmemeyi dilerdim ama ne yazık ki, biliyordum.

Güçlü, tüm yükleri zorlanmadan taşıyabileceğini düşündüğüm omuzları bir serzenişle yükseldi, aşağı doğru geri inerken verdiği nefesin buharı sokağın karanlık tenine bir fahişenin tenini ıslatan zevk sıvıları gibi dağıldı. Kapüşonlunun derin ceplerinde sakladığım ellerimi onun görmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla yumruk yaptım; uzun, siyaha boyanmış tırnaklarım avuçlarımdaki kader çizgilerinin içine gömülerek derimi sızlattı. Sessizce sırtına bakmaya devam ettim.

Kolunun diğer tarafında deniz, diğer tarafında araçların üstünü çiğnediği yol vardı. Bir araç daha hızla yanımızdan geçip gidince tekerleklerin oyduğu su, yarıklardan yükselerek bize doğru sıçradı. Karan derin bir nefes alırken o araç çoktan uzaklaşıp gözden kaybolmuştu. Hemen ileride, birkaç adım atıp karşıya geçtikten sonra onun atölyesine ulaşacaktık ama gerçekten oraya mı gidiyorduk yoksa öylece karanlığa mı yürüyorduk bilmiyordum. Sonra durduğumuzu fark ettim. Karanlığın içinde, ışığın altında, denizin kıyısında, araçların çiğnediği yolun kenarında...

Sadece duruyorduk.

"İçim ne kadar burkulursa burkulsun, kelimelerim hiç topallamadı benim, biliyor musun?" diye sordu bana bakmadan. Sesi, yeryüzüne kavuşmak için göğü ikiye bölen yağmurdan daha hüzünlüydü.

"Biliyorum," dedim çaresizce.

"Şimdi değil tek kelime etmek, tek bir nefes versem, o nefesin kollarının altında koltuk değnekleri olacakmış gibi geliyor bana, Çakıltaşı."

Ona doğru bir adım attım ama aramızdaki mesafeyi kapatmadım. Çok kısa bir an için, aramıza şu ana dek örülen tüm duvarların onun tek bir nefesiyle yerle bir olduğunu düşündüm. Oysa o, o nefesin ayakta durabilmek için koltuk değneklerine ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu.

"Sokakta ilerleyen öylesine bir insan, beni hayatının hiçbir döneminde, hiçbir yerinde bir kez olsun görmemiş, bana rastlamamış bir insan..." Durdu, nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "...şimdi görse gözlerimi, sanki gözlerimde tüm geçmişimi, yaşadıklarımı, sakladıklarımı ve benden saklananları görecekmiş gibi hissediyorum."

"Karan."

"Bu gece gözlerimin içine bakma, Asi."

İçimde parçalanmış canlarla, "Ben gözlerine en çok bu gece bakmak istiyorum," diye mırıldandım, sesimin kemikleri olsaydı, hiçbir alçı o kemikleri bir daha aynı şekilde kaynatamazdı; paramparçaydım. Ama o, paramparça değildi artık; o, un ufaktı.

"Aynı şeyleri senin gözlerinde yaşamak istemiyorum," dedi. Işığın altından ayrılırken gözlerim de çukurlarından ayrılarak onunla ilerlemeye başlamıştı. Ben, gözlerimin aksine bir süre olduğum yerde sadece durup onun benden uzaklaştığı anı izledim. Acıların onu ıskalamasını öyle çok dilemiştim ki.

Dileklerim, ilk dileğim kendini astığı gün orada onunla birlikte ölmüşlerdi.

Atölyesinin önüne kadar yürüdü, cam duvarların içine ördüğü cennet ile aralarında sadece bir yol vardı. Bir araç daha geçip gitti, ardından yol sessizleşti; yağmur artık göğü değil yeri yarıyordu. Bir zamanlar acıların başladığı anı tam olarak seçememiştim ama mutluluğun bittiğini yüreğimin derinlerine kadar hissetmiştim.

Şimdi önüm, Karan'ın ilerlediği yol kadar karanlıktı ve ben, bu karanlığın sonunda beni bekleyenin ne olduğunu göremiyordum. Sanki kördüm, avuçlarımın içinde gözlerimi taşıyordum; baktığım yerde hiçbir şeyi, avuçlarımda kader çizgilerimi görüyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda artık aramızda aşılması çok zor olmasa da uzun bir mesafe vardı; o mesafenin arasına tren rayları öremezdin ama derinliğinin içine bir okyanus doldurabilirdin.

"Bilmiyorum," dedi sadece. Bilmiyordu.

"Gözlerini de mi götüreceksin?" diye sordum, yüzüme çizilen yağmurun gözyaşları mıydı yoksa artık ben mi ağlıyordum bilmiyordum; ayırt edemiyordum.

"Mümkün olsaydı, bu gece gözlerimi annemin yanına gömerdim."

Annem...

Gerçekler, yüreğimin altını mezarı bilen cesetlerin ağızlarından düşen kan pıhtısı kelimeler gibiydi. Karan'ın acısını ruhumda, yüreğimde, gözlerimde, bedenimi saran derimde, damarlarımda hissettim.

"Gözlerini göm," diye fısıldadım. "Damarların bu gece benimle kalsın."

Sessizce yolun ortasına indi. Yol bomboş ve karanlıktı, yağmur onun bedeninin sahnesinde dil ısırtan, yürek burkan, göz dolduran bir oyuna başlamıştı; bu gösteri, gözyaşlarının silindiği mendillerdeki verem renginde kan lekeleriydi. Kaldırımdan inip yola, onun yanına gittim. Onun ıslak omzuna dokunduğumda bir elim hâlâ kapüşonlunun cebindeydi ama diğer elim, yağmurun gözyaşlarıyla ıslanırken ona dokunmanın yolunu nihayet bulmuştu.

Bana bakmasını istedim, bunu diledim; bir dileğim daha darağacına asıldı.

Karan bana bakmadı.

Biri göğsümün içinden kalbimi söküp almış, ekmek kırıklarıyla dolu bir ekmek bezinin içine sarmış ve karanlığın içinde kucağında ekmek bezine sarılı, ekmek kırıklarının battığı kalbimle kaybolmaya başlamıştı.

Ellerimi kaldırıp iki göğsünün üzerine koydum, gözlerimden boşalan gözyaşlarının yağmur damlaları olduğunu düşünmesini dilerken onun gözlerinin içindeki boyu derinliğindeki kuyulara baktım. Kapkara kuyulara... Kalbimi göğsüme asan damarıma baktım. Canım dediğim adamın, canımın içinde yanan canına baktım. Bana bitmiş, tükenmiş, sönmüş, ölmüş gibi bakıyordu ama buradaydı, yaşıyordu ve kalbi avucumun altında çarpıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, dudaklarım titrediği için kelimeler denizin üstünde savrulan balıkçı kayıkları gibi bir o yana bir bu yana sürüklenmişti.

Karan'ın gözlerinde parlayan gözyaşının aynasında kendi yüzümü gördüğümde, sanki bana bir daha göstermeyeceği o yaranın yerini göstermişti. Sonra o yarayı bir daha asla göremeyeceğim bir yere sakladı ve dudakları dudaklarımın üzerini dilimin ucunda can çekişen kelimeleri örten toprak gibi örttü.

Artık yanaklarımı ıslatan yağmur değildi, biliyordum ama zihnimin içindeki kelimelerin bile yanaklarımı ıslatan şeyin ne olduğunu bana fısıldamasına izin vermiyordum. Zihnim bile yanaklarımı ıslatan bu kara yağmurun ne olduğunu asla bilsin istemiyordum.

Dudakları dudaklarımda kendi ölümünün nöbetini tutan bir asker gibiydi. Ilık nefesi ağzımın içinden zihnime akın ediyor, yağmur tenimizi bizi ayırmaya gücü yetmeyen bir kadının uzun tırnakları gibi yoluyordu.

Aramızda her an biraz daha azalarak yok olan mesafenin verdiği güvenle, avuçlarımı bastırdığım kalbinden yavaşça uzaklaştırıp omuzlarına kadar taşıdım. Kaşlarını çattığını hissedebiliyordum, dudaklarından dudaklarıma ılık kan gibi akan bir ısrar ve aynı zamanda da yolunu arayan bir adamın kaybolmuşluk hissi vardı. Tüm bunlar birleşip enseme saplanmış, soluk boşluğumdan dışarı fırlayarak onun nefes boşluğuna girmişti.

Dudaklarından ayrılmak kafesin açık duran kapısından dışarı bakmak gibiydi; dudaklarında kalmak hataydı. Hissettiklerini içimde sanki bana ait duygularmış gibi hissetmem hataydı. Bir an tüm duygularımı sırtlanmak ve onu da alıp buradan kaçıp gitmek istedim.

Omuzlarına dokunan parmaklarım her ne kadar güçsüz olsa da tırnaklarım o gömleği yarıp içeri girmek istiyormuş gibi onun tenine battı. Büyük eli belime indi, beni belimden kavrayarak kendine bastırdı ve toprağın altına gömmek istediği gözleri aralandı. O an, benim de gözlerim açıktı ve artık birbirimizin dudaklarında birbirimizi izliyorduk.

Karan, kapkara boyalarla çizilmiş, geceye ait bir gölge gibi görünüyordu. Karanlık, ait olduğu yer, ona ait olan yer onu içine saklamıştı.

"Keşke damarlarını bileklerime gömebilsem," diye fısıldadığımda dudakları dudaklarımdaydı ve kelimelerim benim dilimden fırlayarak onun dilinin üzerine yığılmışlardı. "Keşke bize dokunan zamanın içinden seni alıp, içinden geçtiğimiz tüm zamanların kalbini deşerek seni ondan kaçırabilsem."

Parmaklarını belime biraz daha batırınca, gözlerinde gördüğüm karanlığın içinde uçmaya başlamış kopuk, parçalanmış kanatlarında yanık izleri olan o siyah kelebek gibi hissetmiştim. Kanatlarımı zar zor aralıyordum, her defasında göğün yedi kat üstünü görebilmek istiyormuş gibi onun karanlığının içinde yukarı doğru uçuyordum; yerin yedi kat dibinden bana adımı fısıldıyordu.

"Keşke sana ait tüm yaraları senden çalıp kendi sırtıma çizebilsem," diye mırıldandım, dudaklarım dudaklarına kelimeleri çizdi, siyah gözlerinin kapandığını gördüm.

Zamanın damarlarında akan siyah kan gibiydik.

"Gözlerini yağmurdan mı saklıyorsun, Canım Adam?" diye sordum. Gözyaşlarım, gözyaşlarının içinden akıyordu. Gözyaşlarım da ağlıyordu.

"Ben bunu gözlerimden nasıl sileceğim?" diye sordu bana. Bu sorusu bir an öyle ağır geldi ki, her harf etimden kopan bir parçaymış gibi acılarla yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

Titreyen ellerimi onun yanaklarına yerleştirdim, ıslak yüzünü avuç-

larımın içine aldığımda hemen yanımızdan geçip giden aracın farları kısa süreliğine bedenimizi ışık ile durulamıştı. Yolun ortasındaydık, alkollü bir sürücünün kurbanı olmak için açık davetiye bastırıp bedenimize asmıştık.

Can çekişiyormuş gibi hissettiğim için ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Gözlerinde görülmesini istemediğin ne varsa, hepsinin üzerine beni çiz," diye fısıldadım, belki bu dünyanın en saçma cümlesiydi, belki en anlamsız isteğiydi ama dudaklarımı bu kelimelerin altına yatırırken daha fazla bekleyemezdim. Kendimi dünyanın en bencil insanıymışım gibi hissediyordum. Onun canı böylesine yanarken bile ben kendim için bir şeyler istiyordum. Oysa kendim için istediğim her şeyin temelinde sadece onun acılarını hafifletme isteği uyuyordu.

Karan öylece gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözlerinde gördüklerim, görmemek için dua ettiklerimin tamamı, hatta fazlasıydı. Damarımın içinde kıpırdanan nabzımın kuyusunda yaşayan yaşam küresi bomboştu. Dudaklarına kuru bir öpücük bıraktım, oysa bu öpücük yağmur ve gözyaşlarıyla yıkanmıştı ama söylenemeyen kelimelerin ateşinde kavrulduğu için kuruydu.

"Bu gece," dedi kısık, çaresizlikle perçinlenmiş sesiyle. "Bu gece damarlarımı benden alıp senin yapsana."

Sadece başımı hızlı hızlı sallayarak ona onay verdim. Dudaklarımız önü alınamaz bir çarpışmanın kollarından sıyrılarak birbirlerine mühürlendiğinde, gözlerim bu mühürlenmenin etkisiyle kapandı ve yağmurun sesi, kör olmuş duyularımın içinde ilerleyerek düşüncelerimin üzerini örtmeye başladı.

Karan'ın büyük elleri sırtımdaki kanatların üzerinden su gibi aktı, şimşeğin ışığı önce yüzümü aydınlattı, ardından kalbimin içinden yükseldiğine inandığım o gümbürdeme sesi tüm gökyüzünü sararak Tanrı'nın çığlığına dönüştü. Bulutlar, gözyaşlarını yeryüzünün mendillerine dökerek ağıt yakmaya başladılar.

Bir araç daha tam yanımızdan geçip gitti, az daha birbirine kök olmuş bedenlerimize çarpacaktı, kornasına delice basmış olmasına rağmen olduğumuz yerden biraz bile hareket etmeden birbirimizi öpmeye devam etmiştik. Siyah gözlerinin içine gömdüğü hisleri görmek istiyordum ama dudaklarından ayrılmak benim felaketim olurdu; böyle hissettiriyordu. Beni aniden kucağına aldığında artık hem acıdan, hem birbirini takip eden duyguların yoğunluğundan, hem de onun kollarında olmanın getirdiği güvenden başım dönüyordu.

Ellerimi yüzüne iyice bastırıp, avuç içime çizilen kader çizgilerimi yanağında hissetmesini sağladım. Yüzünde yeni yeşermeye başlayan sakalların izleri vardı, kader çizgilerimin içini dolduruyordu. Büyük ellerini

kalçalarımda hissettim, düşmemem için beni sıkı sıkı tutuyordu. Güçsüzce tuttuğum yanakları dışında dengemi sağlayabilmek adına tutunabileceğim hiçbir yer yoktu ve beni bıraktığı an düşeceğimi biliyordum.

Bir adamın sizi bıraktığı an düşeceğinizi bilmeniz, düşmekten daha korkunçtu.

Diğer Merve'nin gözlerinde kurumuş yaşlarla sokağın diğer ucunda, yağmurun altında durmuş, karanlıkta bizi izlediğini düşünüyordum. Karan, sanki kucağında yokmuşum, hiçbir ağırlık teşkil etmiyormuşum, zaten dünyanın yükünü taşıdığından artık kucağındaki hiçbir yükü hissedemezmiş gibi beni kolayca taşımaya başladığında, gözlerimi aralar gibi oldum ama yüzü karanlıktı, artık onu göremiyordum; yalnızca yürüdüğümüzü biliyordum. Kucağında, dudakları dudaklarımda, bir an olsun ayağı tek bir taşa bile takılmadan beni karşıdan karşıya geçirdi.

Kollarımı onun boynuna sarıp, parmaklarımı ensesine bastırdım. Eğer onun yüzünü göğsümün içine sokabilme ihtimalim olsaydı, şu an bunu hiç düşünmeden, tek bir an olsun duraksamadan yapardım. Atölyesinin bahçesinden içeri girdiğimizi fark ettim. Bir an ayağı takılacak sandım ama güçlü bir manevrayla toparlamıştı. Parmakları kapüşonlumdan içeri girerek tenime dokunduğunda, parmak uçlarındaki yağmur damlaları ve gecenin soğuğunu tenimin nevresiminde hissettim.

Dudaklarımı çenesine indirdim, çenesine dokundurduğum dudaklarıma bulaşan yağmur damlaları gözlerimin sımsıkı kapanmasına neden oldu. İçine uzanacağım derinlikte bir mezar gibi içime açılan o üzüntüyü damarlarımın her kıvrımında hissediyordum. Dudaklarından dudaklarıma miras kalan öpüşleri zihnimde bir vadinin belirmesine neden oluyordu. Bu vadinin göğsünü ve sırtını oluşturan kayalıklara asılmış binlerce ayna vardı; aynada uzayan çatlaklar görüntüleri ikiye yarıyordu. İki tarafa da aynı görüntü düşse de, bakıldığında her iki tarafta da çok farklı manzaralar görünüyordu.

Tenimin toprakları, onun dokunuşlarında bulduğu ganimetleri kendi rahminde çocukları olarak yetiştiriyordu. Dudaklarımda eskimiş bir iniltiyle onun dudaklarının içine söylenmemiş harfleri akıttım; o harfler birleşerek bambaşka kelimeler oluşturacak, o kelimeler birbirlerine yaslanarak anlamlarının bizi yansıttığı cümlelere dönüşecekti.

Beni atölyesinin arka bahçesindeki cam duvara yasladığında gözlerim açıldı. Şimdi havadaydım, onun kollarında, sırtım cam bir duvarda...

Dudakları dudaklarımdan öpücükler değil de kelimeler almak istiyormuş gibi ayrılınca, yüzümü ıslatan yağmur damlalarının izin verdiği kadar gözlerimi aralayıp onun karanlık gölgesine baktım. Alnını alnıma bastırdı, parmaklarım onun gömleğinin düğmelerine kaydı ve açık duran ilk düğmesinin altında bağlı duran düğmeyi yavaşça çözdüm. Dudakları dudakla-

rıma bir kez daha tıpkı denizi alabora eden o dalga gibi çarptı, kayalıklarla köpüklerini ve soğuk izlerini bıraktı. Dudakları dudaklarıma sürtünerek çeneme indiğinde, şimdi parmaklarım üçüncü düğmesini çözüyor, sırtım cam duvarı kıracak gibi büyük bir baskıyla cam duvara yaslı duruyordu.

"Keşke seni kendime damarlarımla bağlayabilsem," dediğinde sesi boğuktu, dişlerini çeneme bastırdı. Yutkunup tırnaklarımı ensesinde gezdirdim. "Seni bu hayatın ortasına koyup, gitmene izin vermediğim için beni affet," diye fısıldadı. Çenemi ısırınca, söylediklerinin acısıyla mı yoksa dişlerinin verdiği acıyla mı bilmiyorum gözlerimde yaşlarla inledim. "Seni alıp bu hayatın ortasından çekip, gidemediğim için de beni affet."

"Senin suçun değil," dedim yalnızca. Parmaklarım bir düğmeyi daha usulca çözdü. Soğuk parmaklarıma gömleğin açıkta bıraktığı dipdiri teni sürtünmüştü.

"Artık çıkışı bulamıyorum," diye fısıldadı, gözlerimi yumup tenine dokundum. "Dönüşü kaybettim. İlerlemeye devam etmek zorundayım, çünkü eliml tutmuşsun bekliyorsun, ben yürümezsem sen de dursun, seni yürütebilmem için benim de ilerleyebilmem gerek." Burnundan sert bir nefes verdi. "Ve ben, nereye gittiğimizi bilmiyorum."

"Damarlarını avuç içlerimde istiyorum," dedim yalnızca.

"Seni nereye götürdüğümü bilmiyorum."

"Damarlarını bileklerimde istiyorum."

"Sen benim damarlarımın içinde kaybolmayı göze almışsın," dedi sertçe. Kaşlarımı çattım. "Ben seni damarlarımın içinde kaybetmeyi göze alamıyorum."

"Damarlarını içimde istiyorum," dedim sertçe.

Gözlerimin içine baktı ve baktığı her yeri yaktı.

Bir otobüsün, sondan bir önceki terminale bıraktığı yolcu gibiydim; peronun önünde dikiliyordum ve otobüs, içinde başkalarıyla usulca perondan ayrılıp benden uzaklaşmaya başlıyordu. Ayaklarımın dibinde iki valiz, elimde indiğim otobüs için kestirdiğim o eski bilet ve bir valiz kuponuyla öylece boş perona bakıyordum.

Sonra aynı perona bir otobüs daha yaklaşıyordu; otobüsün içinden inen ilk yolcu, Karan Ali Çakıl'dı.

Dudakları dudaklarımı, ihtiyacı olan tüm ilaçları içinde taşıyan dolapmışım da o bir hastaymış gibi araladı. Üzerimdeki kapüşonlunun fermuarını aşağı indirirken beni tamamen cam duvara yaslamıştı; altında durduğum cam saçak, artık yağmurun bana vurmasını az da olsa engelleyebiliyordu. Karan, siyah kotunun cebinden bir anahtar çıkardı, beni cama iyice bastırıp yavaşça eğildi. Cam duvarın kenarında duran camdan kapının kilidini açtı.

Burayı biliyordum, daha önce içine girme şansım olmamıştı, sadece incelemiştim. Bu, atölyesine ait camdan bir seraydı, hatta bahçe... Bazı çi-

zimlerini burada, ayakları toprağa, gözleri yıldızlara dokunurken yapardı; bu odanın özelliği, dışarıyı içeriden görebilmek mümkün olmasıydı ama dışarıda olan biri, içeride ne olup bittiğini göremezdi.

Beni kucağında oraya soktuğunda, başımızın üzerinde bir tavan olmadığı için yağmur damlaları bedenimize kıyıya vuran dalgalar gibi vurmaya devam ediyordu. Parmaklarımı ensesine bastırdım ve dudaklarına açlıkla sokulup, istekle dokundum. Dilinin sıcak baskısını iki dudağımın arasında hissedince gözlerim aralandı. Kirpiklerime çarpan yağmur damlaları, gözlerimi tam olarak açmama engel oluyordu. Zemini döşeyen toprak, ıslanmanın etkisiyle güzel kokusunu etrafa yaymıştı ama hiçbir koku, Karan'ın teninden yükselen acı çikolata kokusunun önüne duvar öremiyordu.

O, benim hayatım boyunca kokladığım en güzel insandı.

Karan, toprağın içine düşen adımlarıyla beni küçük odanın diğer ucundaki cama doğru götürdü, sırtımı duvara bastırdı. Kafamı kaldırdığımda, yüzüme yağan yağmurun annesi olan gökyüzünü gördüm; sonra yeryüzüne baktım ve yağmurun, babası olan toprağa kavuştuğu anı izledim.

Yağmur damlalarının bir nehirde ellerimi yıkamışım gibi buruşturduğu parmaklarımı onun tenine sürterek derin bir nefes aldım. Yaşadığı tüm olumsuzlukların, kötü anıların yok olup gitmesini diledim. Ondan her şeyi alıp, hiçbir şeyi almamışım gibi yaşamayı istiyordum; hiçbir şeyi almadığımı o düşünmeliydi, ben tüm bunları sessizce kendi içimde yaşardım. Artık onun acı çekmesine seyirci kalmak istemiyordum.

Karan'ın siyah gömleğinin yakalarını tutup bir deriyi soyuyormuşum gibi usulca onun omuzlarından aşağı dökülmesini sağladım. Omuzları açığa çıktı. Yağmur damlaları, kabarmış küçük gözyaşları gibi onun omuzlarına konuyor, orada oluşan görüntü kalbimin mümkünmüş gibi biraz daha panikle göğsüme savrulmasına neden veriyordu.

"Ben, damarlarım artık senin içinde filizlesin istiyorum," diye fısıldadı, karanlık ve erkeksi sesi, göğü ikiye ayıran yıldırım gibiydi ve ilk önce ruhuma, sonra kalbime, sonra da bedenime düşerek beni ateşe vermişti.

"Önce damarlarını içime ekmen gerek," dedim, gözlerim duygularla yanıyordu.

Kasıklarını kasıklarıma bastırınca, baskıyla duvara daha fazla yapıştım. Karan ellerini bedenimden çekti, gömleğinin ilikli kalan düğmelerini umursamadan gömleği tutup iki yana çekince, ilikli kalan düğmeler patlayarak etrafa saçıldı ve Karan, bedenine ikinci bir deri misali yapışan gömleği çıkarıp yere fırlattı. Şimdi onun güçlü kollarının arasında, heybetli vücudunun askısındaydım.

Gözlerinin içinde büyüttüğü volkanlar, acının taşlaşan kayalıklarında usulca akmaya başlayan tutku ateşiydi. Beni kalçalarımdan kavrayarak camdan uzaklaştırdı, kapüşonlu ceketimin bedenimden kayıp yere düşme-

sine izin verdim ve şimdi onun kollarında, üzerimde askılı, dar bir tişörtleydim. Göğsümün üstünde yaşayan kıpırtının bir mum gibi eriyerek kasıklarımın üzerine aktığını, orada donup kalıplaşmaya başladığını hissettim.

Dudaklarıyla dudaklarımı örtmeden saniyeler öncesinde, "Keşke bu dünya üzerinde beni yenen tek kişi sen olarak kalsaydın," diye fısıldadı; sızı bir cemre gibi göğsümün ekvatoruna düşüp bedenimi sarstı ama dudaklarım dudaklarına tutunurken gözlerim bunun için bir kez daha ağlamadı.

Şimdi onun tek yenilgisi değildim, en kuvvetli yenilgisi de değildim, belki de artık onun yenilgisi bile değildim. O, iki kadına yenilmişti; iki kadın da ben değildim.

Güneş ve Işık, bir olup karanlığın içini oymuşlardı.

Işık, Güneş'in aydınlığını ve sıcaklığını çalmıştı; Güneş, buz tutup sönmüş, gökyüzünde ölmüştü.

"Söyle," dedi ağzımın içine doğru. Tırnaklarım bilincim dışında sırtını kurtaran kanatlarında dolaştı. Simsiyah kanatlar sanki içeri doğru kapanmış, kısılıp kendilerini dünyadan saklamıştı; oysa o kanatların altında ben dünyadan saklanırdım. "Bir fahişenin kalbi bakire midir?"

"Sadece fahişelerin kalbi bakiredir," diye mırıldandım.

"Bir fahişe sessizce sevebilir mi?" diye sordu, dudakları boynuma sürtününce, ona yer açmak adına başımı havaya diktim; bulutların gözyaşları yüzüme dökülüyordu.

"Sadece fahişeler sessizce sevebilir," diye fısıldadım, yutkundum, dudakları yutkunuşumun üzerinde su gibi aktı. Dövmemin olduğu yere geldi, iki kemiğin arasında duran, damarımın bağlandığı soluk boşluğumu öptü.

"Babam o gece bizi öldürdü," dedi. "Fahişeyi ve piçi değil. Anneyi ve oğlunu."

Gökhan abinin anlattıkları zihnimde şekillenmeye başladı. Saçlarını kavrayıp, onu susturma isteğiyle acı dolu bir iniltiyi dudaklarımdan dışarı bırakıtım. Dudakları dövmeyi oluşturan rakamlarda dolaştı. Yutkunuş sesini duydum, bir bebeğin ılık boğazından dökülen ilk feryat sesi gibiydi ve arkasından bebeğin süt kokan yanaklarından gözyaşları dökülmeye başlıyordu.

"Bana kendi annemin sütünü zehir etti," dediğinde kalbimdeki yangınlarla tırnaklarımı sırtına batırdım. "Beni bir fahişenin göğüslerinden değil, annemin göğüslerinden koparıp eline gelen yarım yamalak parçayla geceye karışıp gitti."

Burnunu damarıma sürterken fısıldadı: "Ben babamın annemin karnından çaldığı o yarım yamalağım."

"Karan.

"Ben kimim?" diye sorunca içim cız etti. "Ben Işık'ın Ali'si, Güneş'in Kara'sıyım. Ferit'in Karan'ıyım. Ben aslında üç kişiyim ama üçü de değilim."

"Sus," diye fısıldadım.

"Madem damarlarım artık senin bileklerine dolanacak, orada atacak, sen koy adımı, ben artık ne Ali olabilirim, ne Kara, ne de Karan."

"Canımsın sen benim," diye fısıldadığımda, sesim de titriyordu, ortasında yalnız bırakıldığım dünyamda. "İnsan canına, canımdan başka isim der mi?"

"Asi ben 27 yaşındayım, bu 27 senenin 26 senesi hiç kimseymişim, bunu anladım biliyor musun?"

"Ben bundan sonraki tüm 26 senelerin herkesiyim o zaman, olur mu?" Yüzünü avuçlarımın arasına alıp kafasını kaldırmasını sağladım. "Herkesim ben. Sen de hiç kimse değilsin artık. Seni inandığın, sığındığın o güzel Tanrı yarattı. Sen onunsun. Ne canını yakanlarınsın ne de başkasınınsın. Sen benim bile değilsin. Sen onunsun. Ve o, kendine ait olan seni benimle paylaştı. Çünkü biliyor, ben bundan sonraki tüm 26 senelerin herkesiyim. Ben ona ait olanın, bundan sonrasıyım."

Duraksadı, başını hafif bir açıyla yana doğru yatırınca yanağı avucuma yaslandı. Kaşları çatıldı, kara gözlerinde dünya büyüdü; o dünyanın içinde seksek oynuyordum, düşüyor ve sonra kalkıp yürüyordum, koşuyor ve bir duvara çarpıyordum, sonra da büyüyordum. Ben tüm bunları yaşarken, o bir köşede oturmuş beni izliyor, beni bekliyordu.

"İçim, içimden yok olacak kadar çok değil, Karan," dediğimde donup kaldı. "İçim, içimi yok edecek kadar çok seviyorum seni."

Yağmurun sesi, ikimizin sessizliğinden beslendi.

"İçimi içimden yok ettin sen," dedi sertçe, bunu söylerken başını aşağı yukarı sallayarak kendini onaylamıştı. Boğazıma dizilen kelimeleri, dudaklarının dudaklarıma çarpmasıyla içimde yerle bir oldular. Kollarımı onun boynuna sımsıkı sardım, başını sağa sola yatırıp beni duvara bastırarak deliler gibi öperken, artık ben de ona uymuştum ve ona her seferinde daha sıkı sarılarak öpüşüne açlıkla karşılık veriyordum.

Damarlarım içime ekmesini istiyordum.

Bizim büsbütün, darmadağın, içi içinden silinmiş hale gelmemiz gerekiyordu.

Parmakları derimi etimden sıyırıyormuş gibi tenimi kazıyarak tişörtü yukarı kadar çekti. Dudaklarımız kısaca ayrıldı, o aralıkta tişörtü başımdan çekip çıkardı ve yere fırlatıp beni duvara tamamen bastırdı. Siyah sutyenim ve altımdaki siyah tayttan başka hiçbir şeyim yoktu; onun da altında siyah kotu vardı.

Yağmurun altında birbirine doğru uçan iki kelebek gibiydik; onun kanatları büyük ve görkemli, benim kanatlarım kopuk ve yanıktı.

Elleri sırtıma doğru kaydı, duvar ile arama girerek sutyenimin klipsine ulaştı. Karanlığın bizi çarşaf gibi örttüğü, yağmurun bedenimizi beslediği,

toprağın ayağımızın altında ceset yiyen bir mezar değil de çiçek veren bir araziye dönüştüğü bu saniyelerde artık ondan kaçışın bile onun yollarına serilişimin resmi olacağını biliyordum.

Sutyenin klipsini açmasıyla, sutyenin omuzlarımdan kayması bir oldu. Göğüslerim, soğuğun dokunuşlarıyla dirileştiler. Göğüs uçlarım, onun çıplak göğsüne baskı uyguladığında o benim çıplak tenime değil, boynumda çarpan damara bakıyordu.

Beni yavaşça duvardan ayırınca çıplak göğüslerim tenine diken gibi battı. Kollarının arasında sımsıkı tuttuğu bedenimi ortaya kadar taşıdı, ardından yavaşça dizlerinin üzerine çökünce uzun, siyah saçlarım arkaya doğru düşerek yere salındılar. Gözlerimi kaldırıp yüzümün üstünde duran yüzüne baktım.

Artık yağmur, tenime bıçak gibi saplanıyordu.

Beni yere bırakınca, ıslak toprak önce saçlarımı içine aldı, kokusu ciğerlerimi doldurdu. Ardından önce elini toprağa bastırdı, sonrasında da elinin kavradığı belim toprak ile buluştu. Toprak soğuktu, bedenim irkilerek bu soğuğu başta reddetti ama sonra bu soğuğa ihtiyacı varmış gibi gevşeyerek soğuğu keşfetti.

Ellerini belimin altından çekip, yüzümün iki yanından geçirmek suretiyle avuçlarını toprağın içine bastırdı ve bana üstten üstten bakmaya başladı. Yüzünü tam olarak seçemiyordum, sokağın sonunda yanan sokak lambasının turuncu ışığı cam duvarların dışından içeri girmeyi başarsa da ortam karanlıktı. Yağmur artık yüzümü ıslatmıyordu, çünkü yüzümün önüne kendini bir kanat gibi germiş o adam tam üzerimde duruyor, bana bakıyordu.

"Benim artık kendimi durdurmam, nefesimin durmasından daha acı olur," diye fısıldadı, sesi gaddar bir fırtına habercisi olan o rüzgâr gibiydi, içinde kökünden kopardığı evlerin duvarlarından yükselen çığlıkları taşıyordu.

"Ben artık senin durmandansa, kendi nefesimin durmasını tercih ederim," diye fısıldadım. Yanaklarımda oluşan dalgaların altında korlar yüzüyordu. Uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu, dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yumdum.

"Yağmur başlattı her şeyi."

"Yağmur devam ettirecek," diye tamamladım onu ve bir kolumu ensesine sarıp bedenimi hafifçe yükselttim. Karan, bacaklarımı saran siyah taytı lastiğinden tutarak üzerimden kalkmadan yavaşça aşağı doğru çekti. Taytın paçaları dar olduğundan, tayt çıkarken ayağımdaki ayakkabılar ve çorabım da ayaklarımdan kopup gitmişlerdi. Ayaklarımı toprağa bastırıp soğuğu tabanlarımda hissettim.

Karan bir elini aramıza soktu, kemerinin tokasından gelen o demir se

sini dinledim, ardından kemeri belinden sıyrılırken bir kırbacın çıkardığı sesi de beraberinde çıkarmıştı. Karan, kemeri bir köşeye bıraktı ve üzerimden kalkmadan, yüzü yüzüme yakınken pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi.

Kollarımı beline sardım, ardından yavaş bir şekilde aşağı indirip onun çözdüğü pantolonunun kemer giriş halkalarından tutarak pantolonunu aşağı doğru sıyırdım. Boxerı da bu baskıyla aşağı doğru sıyrıldı. Karan, bacaklarını hareket ettirip pantolonunun ve boxerının içinden çıktı ama üzerimden kalkmadı. Şimdi kasıklarındaki sıcaklığı, yalnızca bir bez parçasının örttüğü sıcaklığımda hissedebiliyordum. Yağan yağmurun, çarpan soğuğun, topraktaki ıslaklığın gücü yetmiyordu aramızdaki ateşin derecesini aşağılara çekmeye.

"Bütün doğruları yanlış, yanlışları da doğru yapmak gibi garip huylarım var, biliyorsundur," derken sesi titriyordu. "Eğer bu yanlışsa, en doğru şekilde olmasını sağlarım ama zaten doğru olan buysa, yanlış yapmaktan korkmuyor değilim."

Bir şeyler söylemek istesem de dudaklarımı aralayamadım bile. Avuçlarımı onun beline koyup, parmaklarımı bel boşluğuna bastırarak sessizce beklemeye başladım. Bilincim parçalanmaya başlamıştı. Karan, bir elini iki bacak arama koyup, bacağımın arasındaki hassas noktaya dokundu. Bedenim kasıldı. Bacağımın iç kısmında dolaşan parmakları ölümü hatırlatan bir soğuğu uçlarında taşıyordu.

Onun ellerinde ölüm bile güzeldi.

Parmaklarını, ölümün notalarında dolaşan bir piyanistin piyanosuna dokunduğu gibi orada dolaştırmaya başladığında, dudaklarımdan dökülen her bir nefes, farklı bir notanın sesiyle renklenmişti.

"Dokun bana," dedi tüm zaaflarıma yenik düşmeme neden olan erkeksi sesiyle.

Başta anlayamadım, bu yüzden onun sırtına dokunup onun sırtını yavaşça çizerek okşadım. Karan, tüm keyifsizliğine, içini kaplayan koyu dumanlara rağmen burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Nereye dokunman gerektiğini dürtülerin de mi söylemiyor?" diye sordu, alaycı ve boğuk sesi yanaklarımdaki alevlerin harlanmasına neden olmuştu.

Yanaklarımın içini ısırarak, "Sana dokunuyorum," diye mırıldandım, burnundan verdiği o sert nefes yüzümün surlarını ateşe verdi. Parmaklarım belinden kayarak karnına geldi, o an elime çarpan sıcaklık gözlerimin kısılmasına neden olmuştu. Onun bedeni benim için hazırdı, bu konu hakkında bilgi sahibi olmasam da içimde yaşayan tüm dürtüler bunun bu yönde olduğunu onaylıyordu.

"Dokun," diye fısıldadı, sesinin rüzgârının altında kalan kelimeler de

tıpkı bedenim gibi yanıyordu.

Parmaklarım adonis kaslarında dolaştı, elime sıcaklığını veren varlığının orada benim için hazır olduğunu bilmek, içimde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyordu. Onun kasık çizgisinde dolaşan parmaklarım, Karan'ın her defasında biraz daha kasılarak kendini bana bastırmasını sağlıyordu.

Avucumu açıp, içimde beni yöneten isteğin fısıltılarına uyarak onun etrafına sardım. Karan'ın boğazından yükselen inilti sesi, yüzyıllardır toprağın altında yaşayan o kadının gözlerini aralamasına neden olmuştu; şimdi o kadın, toprağın değil, benim tenimin altındaydı ve beni yönetmeye başlamıştı.

"Sık," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım ama yüzünü net olarak seçemiyordum, yanaklarımın içini dişleyerek dediğini yaptım. Karan dişlerini sıkarak erkeksi bir homurtu çıkardı. Göğsümü pata küte tekmeleyen kalbim canıma okuyordu.

Dudakları dudaklarımla buluştu, parmaklarını bez parçasının kenarından içeri doğru yönlendirince bedenim bıçağın üzerindeymişim gibi kasıldı. Sırtımı toprağa bastırdım, yağmur şimdi ayaklarımın üzerine yağıyor, ayaklarıma bıçak gibi saplanıyordu. Onu en hassas noktamda hissettiğimde gözlerim kısıldı.

İçimde birikenler bir dağ boyutunu almaya başlamıştı. Parmakları soğuktu, oradaki her hareketi, eklemlerine sinen soğuğu tüm benliğimde hissetmemi sağlıyordu. Bedenim ürperiyor, avucumun içindeki varlığı fark etmeden daha sıkı kavrıyordum.

Parmakları, en hassas noktamın kanat gibi kapalı duran aralığından içeri süzülüp, oradaki kalbi okşamaya başladığında, başımı toprağın içine gömmek ister gibi kafamı toprağa bastırdım ve dudaklarımdan dua misali dökülen ismini ona bahşettim: "Karan!"

"Hayır," dediğini duydum, gözlerimi açamıyordum. "Canın."

Belim yukarı doğru kavislendi, farkında olmadan çıplak vücudumu tekrar toprak ile birleştirdim ve soğuğu iliğimin içinde hissettim. "Canım," diye fısıldadım, çok güçsüz hissediyordum; yenilmiş ve bitmiş durumdaydım.

"Benim kızım," dediğini duydum, sesine karışan renkler beni kör ediyordu. "Benim güçlü, güzel kızım."

"Küçük," diye fısıldadım güçsüzce.

Oraya biraz daha bastırdı, kalp onun parmak ucunda ezildi. Gözlerim kaydı ve dişlerimi sıkarak inledim. "Küçücük," dedi, bu beni gülümsetecek sandım ama bedenim kilitlenmiş gibi tek bir şeye odaklıydım.

Parmaklarımı oradan uzaklaştırıp onu avucumun içinden azat ettiğimde, başta ne olduğunu kavrayamasa da o, parmağını iki kanadın ortasında duran kalpten ayırmadı. İçimde dört dönen hislere engel olamıyordum. Be-

denim bir tabutun içindeydi ama kefene sarılı değildim; kanatlarıma sarılmış yatıyordum. Kanatlarım simsiyahtı. Tabutumu toprağa değil, bulutlara gömüyorlardı, yağmurlar üzerimi örtüyordu.

Ona dokunduğum elimi aramıza soktuğumda bana baktığını hissedebiliyordum. Anlık vahşi bir dürtüyle avucumun içini dilimle ıslattım. Karan'ın nutku tutulmuş gibi bana bakakaldığını hissettim ama ben ona bakmadan elimi tekrar kasıklarına indirdim ve dilimle ıslattığım avucumu tekrar ona sardım. Şimdi avucumun içinde bir nabızdı, atıyordu; bir kalpti, çarpıyordu; bir damardı, avucumun içine dolanmış içinde benim için kan kaynatıyordu.

"Siktir," diye fısıldadığını duydum. "Bu da neydi böyle?"

Yutkunarak, "Yeterince ıslak değildi," dedim, sesim öyle güçsüzdü ki, sadece dudaklarımı kıpırdatmıştım ama beni duyduğuna adım kadar emindim.

"Sen de onu dilinle ıslattın, öyle mi?" diye sordu.

"Onu dilimle ıslatmadım daha, sadece avucumu dilimle ıslattım."

"Daha mı?" Yutkunduğunu duydum, onu avucumun içine sertçe itince gözlerimi kırpıştırdım. "Demek onu dilinle ıslatmadın daha."

"Evet," diye fısıldadım.

"Seni bu yağmur bile söndüremez," deyince ona baktım. "İçine öyle bir dolarım ki, defalarca dibine bile yağsam, o ateş aynı yerde yanmaya devam eder."

Gözlerimi kaçırmakla, onun tam gözlerinin içine bakmak arasında duruyordum. Onu avucumun içinde daha sıkı kavrayıp, avucumdaki ıslaklıkla kaymasına göz yumdum. Bir an, avucumun içinde hareket eden gövdesinin avucuma yapıştıkça çıkardığı o ses, yağmurun sesini gölgeleyerek zihnimin içini doldurdu. Şimdi o iki kanadın içinde taşıdığım kalp, yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi, sabırsız, burnundan verdiği nefeslerle baş döndüren öpücüğünü dudaklarıma leke gibi bırakmaya başladı. Parmakları beni keşfederken kafamın içindeki zihin artık bulanıktı. Ne düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Onun parmaklarının etrafında dağılmak üzere olan bir karahindiba gibi hissediyordum.

Nefesini verse parçalanacak ve şehrin bambaşka noktalarına dağılacaktım.

Diğer elini elimin üzerine koyunca gözlerim iri iri açıldı. Onu elimden aldı, ardından altımdaki külotu bir tarafından tutarak aşağı çekti. Başta kalçamı kaldırmadığım için külotu sadece yarıya kadar indirmiş olsa da ben kalçamı kaldırınca ikinci darbeyle külotu bacaklarımdan çekip çıkardı. İki bacağımın arasındaki yerini aldı. Varlığının iri başını, ikiye ayrılan ba-

caklarımın arasında duran kanatların üzerinde hissettiğimde dudaklarımı ısırıyordum.

Bu his, beni öldürmek üzereydi.

Karan, ıslaklığımı kanatlarımın arasından alarak kanatlarımın etrafına dağıttı. Kalbim, göğsümü parçalayacak kuvvetle çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi kasıklarına indirdim, sonra tekrar yukarı çıkardım ve onun yüzüne baktım. Şimdi, gece karası gözlerini gördüğüm anın içindeydik ve bu an, hiçbir takvim yaprağına hapsolmayı hak etmeyecek kadar derindi.

Gözlerimde gece çıkmazı bir istekle sadece onun üzerime düşen gölgesini izlerken, artık her şeye hazırdım. Onun damarlarımı içime ekmesine, onun damarlarını içimde büyütmeye, onun damarlarını içimde yaşatmaya... Hepsine hazırdım.

İki kanadı kendisiyle okşadı. Onun tüm varlığını, nabzını, bana ekeceği damarlarını kanatlarımın arasında hissediyordum. Akla, mantığa mümkün gelmeyecek bir istekle tırnaklarımı onun kollarına bastırdım.

Karan, gitgide çoğalan nehrimin derinliklerini keşfetmek isteyen bir yabancı gibiydi.

Gözlerinde, nehrime susamışlığı görüyordum.

"Şimdi sen, hep istediğin o ben olacaksın," dediğinde onun gözlerinin içine baktım ve bu kimliği kabullendim. İçimde garip bir sızı hissettim, sonra bu sızıyı sevdiğimi düşündüm. Kanatlarım aralandı, kalbim bir yumru haline geldiğinde artık o iki kanadın içindeki kapıdan içeri girmişti. O, ilk kez benim kanatlarımın içindeydi. "Ve sonra..." derken sesi de titriyordu, başımın iki yanında duran kolları da. Gözlerimi hissettiğim acı hissiyle yumup geri açtım. "Benden hiç kurtulamayacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp hissettiğim sızıyı yutmaya çalıştım. Karan, içime yavaşça gömüldü ama kendini tamamen içeri itmedi. Şimdi damarlarımda bir sancı vardı, başımın içinde bir bulantı...

Düşünceleri dudaklarımdan kusacak gibi hissediyordum. Yüzümü buruşturdum, o sırada hareketsizce yüzüme bakıyordu ve hafif bir ıslaklık ikimizi de usulca sarıyordu. Yağmur, onun sırtına bıçaklarını saplarken gözlerini gözlerimden ayırmadan bana parlayan gözlerle bakıyordu.

"Artık sen bensin," dediğinde içimdeki hareketini tüm organlarımın etrafında hissettim. "Ben de senim."

Eğer bütün olmak dedikleri şey buysa, daha önce onunla hiç bütün olamadığımızın acıları mıydı kasıklarımdan ateş gibi çıkan?

Yağmurun cennetten düşürdüğü gözyaşları serinletmiyor, toprağın cehennemden çaldığı sıcak bedenimi kavuruyordu. Hem bu kadar soğuk, hem bu kadar ıslak, hem bu kadar sıcak, hem de bu kadar terli olmayı nasıl başardığımızı bilmiyordum. İçimi oyan o acı, bir süre sonra bedenime ikinci bir deri gibi gerilip beni saran garip bir duyguya dönüştü. Karan'ın

dudakları alnım boyunca turladı; iki kaşımın ortasında oluşan düşünce yarıklarının oluşturduğu göçüğü öptü.

Elleri ellerimin içine kaydı, avuçlarımız tıpkı sık sık birbirini dileyen dudaklarımız gibi birbirine yapışıp yaslandı. Ellerimiz, birbirine sırt yaslamış iki insan gibiydi. Parmakları, parmaklarımın yarattığı aralıklardan içeri kalbin etrafını saran damarlar gibi dolanarak girdi. Ben parmak uçlarımı onun eklemlerine bastırdığımda, şimdi onun parmak uçları da benim eklemlerimin üzerinde duruyordu. Karan'ın dudaklarından dökülen o sert nefesin içine saklanan kelimeleri kalbimin içinde taşıyormuşum gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım.

Açamadım.

Orada duruyordu, bana bakıyordu, bedenini bedenime yaslamıştı ve bana ait bir boşluğu, dolması gereken ona ait ama bana kaynayan bir parçayla dolduruyordu.

Ellerimin dış tarafını toprağa bastırınca, avucuma yaslı duran avucunun baskısını daha şiddetli hissettim. "İyi misin, küçücüğüm?" diye sorduğunda, iyi olup olmadığımı bile düşünemememe neden olan, kurduğu soru cümlesindeki özneydi. Benden tüm acılarımı alan, bana damarlarından yaşam eken kelimeydi bu. Küçücüğüm.

Dudaklarımda kelimelerin belirginleştirdiği ısrarla başımı salladım; dudakları alnımın ortasına sürtündü. Gözlerimi kaldırıp onun karanlığın içinde, bulutların arasında gölgesi görünen dolunaya benzeyen siyah gözlerine baktım.

"Damarlarını hissediyorum," diye fısıldadım, şimdi bulutlardan düşen ucu ıslak bıçaklar onun ellerinin üzerine düşüyor, ellerinin içinden geçerek benim ellerime saplanıyordu.

Bizi birbirimize bağlıyordu.

"Damarlarımın etrafında akan yaşamını, damarlarının içinden damarlarımın etrafına akan kanını hissediyorum," diye fısıldadı, kelimeleri bir piyanonun tuşlarından dökülen melodiler gibiydi; hem okşuyor, hem dokunuyor, hem huzurla dolduruyor, hem de bir damla gözyaşını uğruna feda ettiriyordu.

"Damarlarımdan damarlarına akan yaşamı hissediyorsun," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Damarlarımın damarlarına dolanışını, nabzını hissediyorum," dedi, nefesi hırıltılı, sesi bir ninni gibiydi.

"Bana gözlerini göster," dedim, bu duraksamasına neden oldu. Bedenimiz sırılsıklam ve soğuktu ama tenimiz, bedenimize ait bir kılıf değilmiş gibi terli ve ateşler içindeydi.

Avuçlarını avuçlarıma biraz daha bastırınca, içimdeki varlığını hatır-

ladım ve dudaklarım, benden almadığı bir komutla aralanıp amansız kelimelerin yırtarak inceltiği sesimi dışarı bıraktı. Bu bir inilti'ydi; içinde acı vardı, içinde beklenti vardı, bulanık bir his ve önü alınamaz bir duygu vardı. Hepsi benden Karan'a gitmek için sesimi kullanıyordu; hepsi benden Karan'ı istediği için bedenimi kullanıyordu.

Bende olmayan bir şeyi benden istiyorlardı.

Karan çoktandır bendeydi, şimdi fark ediyordum.

O zaten hep o evin önünde, kapının arkasında, parmakları kapının kulpunda bekliyordu ama ben kapıyı açıp, onu içeri, eve alana kadar sadece beklemişti; onu diğerlerinden ayıran buydu. Karan beklemeyi çok küçük yaşlarda bir kadından öğrenmişti; bu yüzden, şimdi başka bir kadını beklerken bu kadar zorlanmıyor olmalıydı. Onun mayasında beklemek vardı.

Gözleri gözlerime güneşin üstünü kendi ceketiyle örten soğuk bir kış gecesi gibi örttüğünde, ben o soğuk gecenin içinde çırılçıplaktım; bileklerimden aşağı damarlarım sarkıyor, damarlarımın uçları yanıyordu; ben yürüyordum, takılıp düşüyordum, kalkıp koşuyordum, durup nefesleniyordum ve damarlarımdaki o ateş hiç sönmüyor, karanlığın yuttuğu şehirde bir ben görünüyordum. Geçtiğim her yer bir anlığına aydınlanıyor, ben uzaklaştığım an tekrar karanlığa gömülüyordu.

Bana bu bakışında, çözemediğim tüm düğümleri kesmem için önüme koyduğu bir makas vardı. O makas, onun gözlerindeki siyah masanın üzerinde duruyordu. Tıpkı gözleri gibi o makasın sapı da siyahtı ve makasın ağzı aynadandı; o makası elime aldığım an, gördüğüm yine kendim oluyordum.

Onun hayatındaydım, hayatının dokunduğu her noktada yanan bir ışık ya da güneş değil; bir ateştim. Hayatından geçip gidersem o yine karanlığa gömülecekti; bense yanarak ilerlemeye devam edecektim.

Belki de bu yüzden, yanacaksam onun hayatında yanmam bana daha mantıklı, daha doyurucu bir düşünce gibi geliyordu. Ondan gitme düşüncesi artık zihnimin limanına uğramayan batmış bir gemi gibiydi.

Karan'ın boğazında acıyla biriken zevk, yükselip bir dalga gibi büyüdü. Bu dalga, aniden bedenime çarpmasıyla suyun köpürmesine yol açtı. İçimde hissettiğim baskı, parmak uçlarımı eklemlerine iyice bastırmama neden oldu ve uzun, siyaha boyanmış tırnaklarım onun eklemlerini kaplayan kalın deriden içeri girerek onun tenine saplandı. Hırıltılı nefesini duydum, dudakları dudaklarıma doğru indi, dudakları dudaklarımla buluştu, dudakları dudaklarıma dolandı.

Kendini geri çekmeden, her seferinde biraz daha ileri gelerek beni tamamen kendisiyle doldurmak istiyor gibiydi ama onu durduran benim bedenim değil, onun bana olan zaaflarıydı. Kendini durduruyordu. Sadece belli ölçüde içimdeydi, yine de damarlarındaki yaşamı benim buz tutmuş

duvarlarında hissediyordum; o yaşam, sarmaşıklara dönüşerek buzdan duvarımı sarmaya başlıyor ve duvarımdaki buzlar yavaşça eriyerek çözülmeye başlıyordu.

Ağzının içine doğru, "Gözlerini bağlıyorsun," diye fısıldadım, nefesim belli belirsiz bir hararetle göğsümün içinde yanıp sönüyordu. "Ve damarlarını."

Dudakları dudaklarımda turladı, kendini hafifçe bana bastırınca, onun zorlayan damarlarını hissettim. Bu nefesimi kesecek sandım. Acı eşiği yüksek bir insandım, bunu en iyi o biliyordu; acıyı içimde yaşamayı, saklamayı, kabullenmeyi seviyordum ve o, bunu da biliyordu. Bu yüzden canımın yandığına ve buna rağmen sessiz kaldığıma emindi; kendince böyle bir çözüm üretmiş, aklınca beni kendinden koruyordu.

Oysa benim bedenimin bu depreme, bu felakete, bu kıyamete ihtiyacı vardı.

"Çöz gözlerini," diye inledim. "Ve damarlarını."

"Gözlerimi al," dedi, gözlerini gözlerimin yakınına indirdi. Yıldızlar, gözlerinin gecesine serilmiş binlerce duyguydu. Altında olduğumuz yağmur onun gözlerine ait değildi; altında ıslandığımız yağmur Tanrı'nın, onun gözlerindeki yıldızlar ise yalnızca benimdi. "Ve damarlarımı."

İçimde kalınlaştığını, köklerinin içimde ilerlemeye başladığını, damarlarının bana karıştığını hissetmeye başladım. Onun iri bedeninin sahip olduğu tüm uzuvlar iriydi, bu düşünce yanaklarımın alev almasına neden olsa da şu an alevler içinde olan tek yer yanaklarım değildi. Kasıklarını iki kanadın ortasında çarparak kanatların içinden dışarı çıkmak ister gibi şişen kalbe bastırınca, kalp aldığı baskıyla uyarıldı ve daha hızlı çarpmaya başladı.

Bedenimde anlam veremediğim bir haz dalgası dolanıyordu.

Hızlı trene binmek gibi olabilirdi ama hiç hızlı trene binmemiştim; belki de bu yıldızlara ulaşmak ve bulutların üzerinde oturup yıldızlara dokunmak gibiydi. Bilmiyordum.

"Beni içinde öyle sıkı kavrıyorsun ki, sanki biraz daha derinlerine gelsem, bir kaşığı bile dolduramayacak olan o sıcak suyunda boğulacağım," dedi sertçe, nefesi yüzümü çizen bir kalem gibiydi ve ben onun altında uzanmış bir tabloydum; bir resim...

Tırnaklarını eklemlerine biraz daha batırıp, içimi kasırga gibi sararak altüst etmeye başlayan duygunun uzaklaşmaya başlamasını bekledim. Uzaklaşmadı.

Kaan, "Seni aklına gelmeyecek her yerde altıma almayı düşünüp bu düşüncenin kasıklarımda yarattığı sızının geçmesini çok defa beklemiştim ama seni yağmurun altında, toprağın üstünde altıma alacağımı hiç düşünmemiştim," diyerek inledi.

Gözlerimi kırpıştırıp dudaklarımı şehvetle birbirine bastırdım. Kendini bana hafifçe itince, hissettiğim büyüklük gözlerimin acıyla aralanmasına neden oldu. Sonra o acı aniden çok güzel bir hisse dönüşüp kirpiklerimin titremeye başlamasına neden oldu.

"Seni altına alan benim," dediğinde tırnaklarımı eklemlerine bastırıp inledim. "Ama sen hâlâ her şeyin en üstündesin." Kanatların kasıldığını, kalbin yerinden çıkacak gibi çarptığını hissettim. Delirmiş gibi hissediyordum, bana dokunması gerekiyordu, beni ezip bitirmesine ihtiyaç duyuyordum ve bu lanet his, korkunçtu.

"Her şeyin," diye fısıldayarak onu tekrarladım.

İnledi, âdemelmasının boğazındaki o kıvrak kayışını izledim. Saçlarından yüzüme dökülen yağmur damlaları gözlerimi yummama neden oldu.

"İçin cehennem gibi, cehennemi unutturur," dedi sertçe, sesi bir an için o kadar erkeksi ve seksi geldi ki, sadece ses tonu bile yüksek sesle inlememe neden oldu. "Hoşuna mı gidiyor?" diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek. Yüzü, kulağıma yakın olduğu için artık gökyüzünün altındaydım ve yağmur damlaları yüzüme düşmeye başlamıştı. "Damarlarımı içine almak hoşuna mı gidiyor?

Ellerim toprak ile onun avucu arasında sıkışırken tırnaklarımı eklemlerine iyice saplayarak, "Damarlarını içime almam hoşuna mı gidiyor?" diye sordum kendimi dizginleyemeyerek.

Boğazından yükselen o vahşi inleme sesiyle, kendini bana biraz daha bastırması bir oldu. Sanki içim bir yakaydı, tam ortasından tutularak ikiye ayrılmıştı; sanki içim bir denizdi, kutsal bir el ortasına dokunmuş ve deniz ikiye yarılmıştı. Dudaklarımın arasından dışarı fırlayan çığlık, yağmurun toprak ile buluşurken çıkardığı sese karışarak birbirlerine ait bir müziğe dönüştü.

"Damarları, kökü yeri yarıp çıkan ağacın kökleri gibi," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağıma dökülüyordu. Gözlerimi aralamaya çalıştım ama yağmur damlaları buna engel oldu. "Köklerimi hissediyor musun? Hoşuma gitmese, senin ıslak toprağının içinde bu kadar sert olur muydu köklerim?" Sesi karanlıktı. Kulak mememi dudaklarının arasına alınca, kasılan kanatların içinde daha da sıkıştığını hissettim. O da inledi. "Asi durdur beni ya da bırak, hayalarıma kadar içine gireyim."

Bu kez ben onun boynuna sokuldum, tırnaklarım eklemini kaplayan o deriyi sıyırır gibi deşerken, kulağına doğru fısıldadım: "Sana meydan okuyorum, Çakıl. Her zamanki gibi."

Kasıldı. İçimdeki varlığı da içimde kasıldı.

Dudaklarım kulak memesine dokunurken şunları fısıldadım: "Kökle."

İçimdeki nabzı durdu, damarlarımdaki nabzım durdu.

Başını yavaşça kaldırdı, yüzlerimizi aynı hizaya getirdiğinde gözlerin-

den gözlerime kıyamet kopup düşmeye başlamıştı. O kuzguni karası gözlerde hatırladığım son bakıştı bu. Kendini aniden bana doğru itti, bedenimiz birbiriyle buluştuğu an, içimde bir uçurum kendi içine yıkıldı. Dudaklarım aralandı, nefesim kesilirken gözlerine bakakaldım.

Gördüğüm o son bakış orada, karşımdaydı. Ben ise burada değildim, bir okyanusun dibinde, yangının ortasında, cehennemin dibinde, cennetin ırmaklarındaydım. Ağzım açık kaldı. Dudakları dudaklarıma sertçe çarptı. Ağzım kapanmadı, dudakları ağzıma kapandı.

Nabzı, içimde atmaya başladı.

Nabzım, etrafında atmaya başladı.

Bir hortum dönerek içinde saklandığım eve doğru yaklaşıyordu. Sırtımı ağladığım, güldüğüm, yaslandığım, altında kalıp öldüğüm duvarın soğuk yüzeyine yaslamış, arkamda uğuldayarak eve yaklaşan hortumun ayak seslerini dinliyordum. Öyle bir duyguydu. Hortum evi yerinden söküp götürecek diye korkmuyordum, hortum duvarı yerinden söküp götürecek diye korkuyordum.

"Ahhh!" diye bağırdığımı fark ettiğim sırada, açık ağzım onun dudaklarının içinde hâlâ açık duruyordu. İniltim onun damaklarına yayılarak içine girdi, tüm bedenini benim çınlamalarımla doldurdum. O da beni kendisiyle doldurdu.

Bütün olmak bir savaştı, bütün olan iki insan birbirinin düşmanıydı. Bütün olmak, son silah patlayana, son kurşun asıl sahibine saplanana kadar süren bir düelloydu ve ben patlayan son silahın ağzından fırlayan o kurşunun önünde duran taraftım.

Düşmanın bayrağı benim toprağıma saplanmış, surlarımda dalgalanmaya başlamıştı.

Sınırlarım artık benim değildi, onundu.

Onun bayrağını bedenimde, onun kalbini göğsümde taşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Sıktır," diye fısıldadığını duydum, sonra aynı şekilde daha gür bir inilti çıkardı: "Sıktır!"

Elimi altında ezdiği toprak artık çamurdu, saçlarım o bataklığın içine çekiliyor ve bataklık saçlarımı bir mezar gibi yutuyordu. Bacaklarımın kasıldığını hissediyordum, adelelerim parçalanıyor, bağlarım kopuyordu sanki ama inanılmaz bir histi bu, sanki bu hissi kaybettiğim an, önünde durduğum o uçurumdan aşağı düşüp, kaynayan denizin içinde eriyerek öleceğim an olacaktı.

Biraz sonra, yağmur suyunun ıslattığı hayalarını, onunla ıslanan ve onunla kanayan yarama çarpmaya başlamıştı. Orası artık bana ait bir yaraydı ama bu yarayı açan oydu; benim bedenimdeki ilk yaranın sahibi oydu.

"Karan," diye fısıldadım, sonra dilimi ısırıp, "Canım," dedim, içim içim-

den koparcasına. Ellerimi bırakmasına ihtiyaç duyuyordum. Ellerimi bırakmalıydı ve ben kollarımı onun boynuna bir idam ipi gibi sarmalıydım; tırnaklarımı boynuna, tırnaklarımı omuzlarına, tırnaklarımı sırtına saplamalıydım.

O bana ne zaman çarpsa, yağmurun ve onun ıslattığı yerler birbirlerine dokunuyor, bir kırbacın çıkardığı o sesten daha baş döndürücü bir ses yankılanıyordu.

Garip bir hazla, "Ellerimi bırak," dedim, ağlayacakmış gibi hissediyordum. Bitmek üzere olan son dal sigara, kadehte kalan içkinin son yudumu, paketin içindeki son yara bandıydım.

"Ben geçtiğim hiçbir ateşin içinde böyle yanmamıştım," dedi, kelimeleri pusluydu, sesi iniltiden farksızdı ve artık titriyordu. Bana tekrar çarpınca, çarpışmanın doğurduğu o ses, kasıklarımda bir uğultuya dönüştü. Gözlerimin benden izin almadan geriye doğru kaymaya başladığını fark ettim.

"Bırak," dedim. "Ellerimi bırak."

"Al," dedi buna karşılık olarak. "Beni alabildiğin son yere kadar içeri al."

Ellerimi iyice bastırınca, çamurlaşan toprak bileklerime kadar dokunarak bileklerimi kendi rengine boyadı. Parmaklarımız terliydi, sanki onun parmakları benim, benim parmaklarım da onundu; öyle bir uyuşmuşlardı ki, hangisi benim tam olarak anlayamıyordum.

Karan, hayalarının kalçama çarpmaya başlamasını sağladı. Bacaklarımı arsız bir istekle kaldırıp, adalelerimdeki yangınla onun beline sardığımda, şimdi toprağın izlerini taşıyan ayaklarım onun kalçasının biraz üzerinde duruyor ve o içimi bir bıçak gibi oydukça, ayaklarım kalçasına çarpıyordu.

"Dar," dedi inleyerek. "Çok dar." Elimde olmadan kalçamı havaya itip onu karşılamaya çalıştım ve o bıçak, tekrar yaramı oydu. Gözlerim kaydı, dudaklarım acıyla aralandı, zevkle kapandı. Bana kendini bir kez daha itince, hayalarının kalçalarıma çarpma sesini dinledim, sonra onun ıslanan hayalarının tenime emanet ettiği dokuyu hissettim. Gözlerimin etrafından zevkin doğurduğu gözyaşları damlamaya başlamıştı ve bu, benim elimde olan bir şey değildi.

"Sen..." diyebildim, dilimde biriken kelimelerin hepsi, aldığım zevkin uşakları gibiydi. "Senin..."

"Söyle," dedi nefes nefese, kendini içeri itince, o iri kalıbının hakkını veren uzvunu derinlerimde hissettim. İçimde bir sürü cam patlamış gibi hissettirse de cam kırıklarının saplandığı yerden zevkin bileklerinde yaşayan damarların gözyaşları akıyordu.

"Senin damarlarının içimde atışını hissediyorum," dedim, kekeleyerek, duraksayarak, kan ter içinde kurduğum bu cümleyle, onun içimde seğirdiğini hissetmem bir oldu. Karan, iki kanadın ortasında duran kalbin ezilmesini sağladı. Bunu kasıklarını oraya bastırarak yapmıştı. "Senin damarların

benim içimde şişiyor, sönüyor ve tekrar şişiyor. Senin damarların benim içimde atıyor. Senin damarların benim içimde yaşıyor." Gözlerim kaydı, dudaklarını çenemde hissettim; mezar çukurunu dişleriyle kazıdı. "İliğini istiyorum."

"İliğime kadar akıtacağım içine," diye fısıldadığını duydum; daha önce duymadığım kadar tehlikeli bir ses tonuyla söylemişti bunu.

"Ali," diye fısıldadım. Bir anda elleri ellerimden ayrılınca, yanlış bir şey mi söyledim düşüncesi bedenimi titretse de doldurduğu oyuktan dışarı çıkmaması beni rahatlatmıştı. Karan, büyük ve ıslak ellerini belimin iki yanına koyunca, içimdeki varlığı bir an için canımı yaktı ve yüzümü buruşturup alt dudağımı ısırarak inledim.

Karan'ın yüzüme baktığını hissettim, ona bakma kuvvetini kaburgalarımın altındaki kalbin içinden dışarı yükseltemediğimden, ona bakmamıştım.

Beni belimden tutup havaya kaldırmasıyla, onun hacimli varlığının üzerine oturduğumu hissetmem bir oldu. Bir an gözlerim yuvalarını terk ederek çıplak göğüslerimin üzerine düşecek, oradan da yuvarlanarak Karan'ın kasıklarına uzanacaklar sandım. Uyuşmuş parmaklarımı onun çıplak, güçlü omuzlarına koyup, hissettiğim yoğun duygular ve doluluk hissiyle acı acı inledim. Uzun, gür saçlarım yağmurun dokunuşlarıyla sırılsıklam olup yanaklarıma yapışmış olmalarına rağmen hâlâ gür görünüyorlardı.

Büyük elleri belim boyunca kaydı, yağmurun dokunuşları ve parmaklarının dokunuşları aynı anda, aynı yerden kayıp giderken ruhum da bedenini terk edip gidecek gibiydi. Büyük ellerini kalçalarıma koyunca irkildim. İçimdeki doluluk beni huzursuz etmiyordu, sanki yıllardır boş kalan bir köşem vardı da artık olması gerektiği gibi doluydu ve ben tamamlanmıştım. Kalçalarımı tutup yavaşça avuçlayınca, kalçalarım bu baskıyla aralandı. Onu içeri kabul eden kuytu köşemin daralıp gerildiğini hissettim. Gözlerim iri iri açıldı. Onun omuzlarına tırnaklarımı batırdım.

Gözleri gözlerimle buluştu. Yıldızlar, yani duygular, karanlık gökyüzüne yani kara gözlerine kelimeleri çizmeye başladı. "Merve," diye fısıldadı. Kendini yukarı itince kucağındaki bedenim titredi, onu biraz daha derinimde ağırladım. Bu, beni isteğim dışında haykırır gibi inlemeye mecbur etmişti.

Kollarımı onun boynuna bir idam ipi misali sardım. O da buna kalçalarını bırakıp belime bir yılan gibi dolanarak karşılık verdi. Yüzünü göğsüme yakın bir yere bastırdım, ıslak saçlarını okşarken artık onun kucağında kendi isteğimle ileri geri hareket ediyor, bazen yavaşça oturup kalkıyordum.

Yağmur bizi, biz birbirimizi sarıyorduk. Tenim teninin üzerinde bir kurbağa gibi şakıyordu. Bedenim hem acıyor hem de iyileşiyordu; hem yaralanıyor hem de sarılıyordu.

"Dol benimle," dediğinde parmaklarını belimdeki boşluklara bastırdı, bana daha sıkı sarılınca göğsüm onun bedenine yapıştı. Alnını boynumdaki dovmeye sürttü, yüzünü aşağı indirip göğsümün biraz üstünü öptü.

Kalbimi, göğsüme vuruşundan öptü.

"Doldur beni," diye inledim, saçlarını avuçlayıp onu göğsüme, bağrıma iyice bastım ve zevk, deniz gibi kabararak büyük bir dalga oluşturdu, o dalga gitgide daha da büyüyerek kıyıya doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Bana muhtaçmış gibi daha sıkı sarıldığında, artık onun kalp gibi atan organının içimde parçalanacağını düşünmeye başlamıştım. Her seferinde içime büyük bir hızla kayıyor, beni depreme maruz kalmış duvarlar gibi sarsıyor, kırıp döküyor, ardından mahvederek geri çıkıyor ve sonrasında da çok daha büyük bir kudretle tekrar içime salınıyordu. Onun canlılığını büyüttüğü kadınlığım daha da sert atmaya başladı. Birbirinin yanından geçen iki farklı damar gibiydik; birbirimize dokundukça, içimizdeki kan daha coşkulu akıyordu.

"Sikeyim," diye hırladığını duydum. "Geleceğim."

Kadın olduğumu hissettiren noktam, toprak gibi bedenimden kaymaya başladı. Sanki birazdan benden ayrılacaktı. Delirmiş gibi hissetmeme neden olan bu duygu, oradan gözyaşı gibi akan sıvının daha da çoğalmasına neden olmuştu. Bir an, çok kısa bir an için hayat ile olan tüm bağlantım kesildi; hayat ile bağlandığımız damar koptu ve o damar, Karan ile bağlandı.

Nefesim kesildi; gözlerimin önünde çakan bembeyaz ışıkların bir ateş olduğuna emindim. Bembeyaz korlar tenime dökülmeye başlamıştı.

Bedenim, kendi ekseni etrafında ölen bir gezegen gibi sarsılmaya başladığında, sanki ben bir duvarın kavlayan boyasıydım; pul pul dökülmeye başlamıştım. Bedenim, epilepsi krizinin ortasında durmuş bir hasta gibi, nöbetin sonunu göremeyeceği düşünülen o beden gibiydi. Karan beni iyice kendine bastırdı. Göğün ışığı önce bedenimizi aydınlattı, ardından o ışık patlayarak çığlıklarını dört bir yana ulaştırdı.

Titreye titreye onun nabzının etrafında akmaya başladım ve o an, Karan'ın bana, "İçim içine, Merve" diye fısıldadığı andı.

Karan'ın nabzı şimdi her yerdeydi.

En çok da içimdeydi.

Güçsüzce onun kucağına yığılırken, "İçin içimde, Ali," diye fısıldadım.

Karan, damarın içinde ilerleyen kan gibi içimde ilerlemeye başladı.

Karan, bulutlardan akan yağmurlar gibi içime yağmaya başladı.

Karan, içime akmaya başladı.

Bu, denizin ortasında su alan bir geminin güvertesinde öleceğin anı beklerken, ufukta beliren küçük bir kayığın sana doğru yaklaştığını görmek gibiydi. Güvertenin içi su ile dolmaya başlamıştı ama artık ölmeyeceğini biliyordun. Artık onunla iki insanın azıydık; birdik.

O benim devamım değildi, ben onun kalanı değildim; büsbütündük ve bu bütünlük sonradan eksilmişliğin baştan tamamlanmasıyla oluşmamıştı aslında. Bu bütünlük, zaten eksik doğmuş, eksik yaşamış, eksik görüp, eksik büyümüş yanımızın birbirine dokunduğu an sonradan kırılan bir kemik değil de bebeğin yerine oturan kemikleri gibi kaynayarak bütünleşmesi gibi birbiriyle bütünleşmesiydi.

Onun dudaklarını yavaşlattığı nabzımın üzerinde hissettim.

Bir süre o yağmurun altında birbirimize sıkıca sarılmaya devam ettik. Bana sadece sıkıca sarılmıyordu, zamanın içinden su damlaları gibi akan her saniye, onun bana daha da düğümlenmesine neden oluyordu. Artık düzene girmeye başlamış nefeslerini sadece nabzımın attığı damarın üstünde değil, tüm bedenimde hissedebiliyordum.

Soğuğu, nefesiyle yakıyordu.

Kaybettiklerimin yerini kazandıklarımla doldurmuştum.

Güçsüz bedenimi kucağından indirmeden ayağa kalktı. Artık yerin ve göğün yerini değiştiren yağmur yerde yağıyor, toprak gökte uzanıyordu. İkimiz de anadan doğmaydık, ikimiz de doğduğumuz gün olduğumuz gibi çırılçıplaktık.

İkimiz de artık aramızdaki şeyin farkındaydık.

Beni kucağında oradan çıkardığında, bahçeyi saran karanlıkta ilerlerken bizi kimsenin görmeyecek olmasını bilmeme rağmen kollarımı onun boynuna daha sıkı sararak gözlerimi yumdum. Yağmur yavaşlamış, Karan'ın adımları atölyenin kapısına doğru yaklaştıkça, yavaşlayan yağmur bulutların teninden çekilerek dinmeye başlamıştı. Bir süre sonra bulutlar ağlamayı bıraktı ve artık bedenim daha sıcak bir ortamda, hâlâ onun kucağındaydı.

Burnumda hâlen daha varlığını koruyan toprak ve yağmurun kokusuna, portakal çiçeğinin kokusu dokunuşlarıyla etrafa dağıttığında gözlerimi araladım. Atölyenin taş duvarlardan oluşan koridorunda ilerliyorduk; ortam karanlıktı. Karan'ın teninden daha önce almadığım kadar yoğun, erkeksi bir koku alıyordum. Acı çikolata, diye düşündüm. Ateşin üstünden yeni inmiş, hâlâ fokurdayan, kaynamaya devam eden acı bir çikolata...

Karan yavaş adımlarla geçtiği koridorun içinde beni taşımaya devam etti. Bedenim sızlıyordu ama nefes seslerim sakindi, birazdan derin bir uykuya dalacakmışım gibi sakin hissediyordum kendimi. Açmak için uzandığı kapı yüzünden omzumun altında duran elini bedenimden uzaklaştırmıştı, dizlerimin altındaki eli hâlâ oradaydı; onun boynuna daha sıkı tutunup yüzümü çenesinin altına soktum. Banyoya girdiğimizi fark ettim. Banyodaki duvarların karanlığı tenimi içine saklamış olmalıydı.

Gözlerimi araladığımda, banyonun küçük penceresinden içeri sızan sokak lambasının turuncu ışığının bir şerit şeklinde banyonun zemininde

uzandığını gördüm. İçerisi çok loştu, eğer Karan kafasını eğip bana baksa, o benim yüzümü belki görebilirdi ama ben onun yüzünü tam olarak seçebileceğimi sanmıyordum.

"Vazgeçtim," diye fısıldamasıyla, kalbimin göğsümün içinde yükselerek damardan kollarını boğazıma sarması bir oldu. Gözlerimi kaldırıp, ağır kirpiklerimin altında saklanan kahverengi gözlerimle onun yüzüne baktım. "Suyun ne beni ne de seni temizlemesini istemiyorum," dedi, bu beklenmedik cümlesi ona bakakalmama neden oldu. Siyah gözlerini indirip bana bakınca, o gözlerde daha önce göremediklerimi artık çok net bir biçimde gördüğümü anladım. "Biz kirli değiliz, Çakıltaşı," dedi. "Biz bu gece, doğduğumuz gün bile olamadığımız kadar temiziz."

"Ben senin kokunun üzerimden silinmesini istemiyorum," diye fısıldadım güçsüzce.

Dudakları yukarı kıvrıldı ama bu çok küçük, silik bir kıvrımdı; onu kimse benim kadar dikkatli incelemeyeceği için kimse bu kıvrımı benim kadar net göremezdi. Ben görüyordum. Bu kıvrımı gördüğüm için kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

"Artık sen, bu kokuyu teninde taşımamayı dilediğin zamanlar bile bu kokuyla yaşamak zorunda kalacaksın," dedi, sesi şefkatli ama sertti, bu beni gülümsetti.

"Çok konuşuyorsun," diyebildim. "Neden beni yatağa taşımıyorsun?"

Bir an birbirimize bakakaldık. Aslında bu, çok yadırgayacağım bir şey değil gibiydi ama öyle gibiydi de. Yanaklarımın içini dişleyip, gözlerimi kaçırarak yüzümü onun boynuna sakladım.

"Yani..." diye fısıldadım. "Uyumak için."

"Başka bir şey için olduğunu düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu, sesi kapana sıkışmış gibiydi.

"Yok," diye mırıldandım.

Bir şey diyecek sandım. Nefesi, arkasında bir kelimeyi saklıyormuş gibi yükselmişti çünkü. Ama o bundan vazgeçti ya da söylemek istemedi. Beni banyodan tenime suyun dokunmasına izin vermeden çıkardı.

Yatak odası karanlıktı. Bir duvarı komple cam kaplama olan duvardan içeri karşımızda uzanan denizin üzerinde sim gibi parlayan ışıklar ve uzakta yanan sokak lambasının ışığı giriyordu. Karan, bedenimi saran toprak ve yağmura önem vermeden beni yatağın üzerine bıraktı. Siyah, yumuşak ve tüylü örtünün içine yerleşen bedenimdeki ağrı bir an kendini göstererek yüzümü buruşturmama neden oldu ama Karan bana bakmadığı için yüzüme resim gibi çizilen acının hatlarını görememişti.

Bunu görmemesi benim açımdan iyiydi. Endişe duymasını ya da daha farklı, hoşlanmayacağım duygular içerisine girmesin istemiyordum. Yatağın ucuna oturdu, sonra yavaşça yanıma uzandı ve beni karnımdan tutarak

yan dönmemi sağladı. Sırtımı ona dönmek zorunda kaldığımda, şimdi o da benim arkamda yan dönmüş, güçlü göğsünü sırtıma bastırarak ona yaslanmamı sağlamıştı. Ona yaslanan ben gibi görünüyordum ama aslında şu an bana yaslı duran oydu.

Yaşamın içinde ilerlerken başıma gelmesinden en çok korktuğum şey başıma gelmişti. Yenilmiştim. Birine. Yaşamın içinde ilerlerken daima istediğim, olmasi gerektiğini düşündüğüm şey başıma gelmişti. Yenmiştim. Bunu.

Karan dudaklarını çıplak ve hâlâ nemli olan omzuma sürttü. Sakallarının yeni yeşeren o sert dokusunu hissedince, içimde uyuduğunu sandığım o duygu tekrar uyanıp, bedenimi ürpertti. Yutkundum.

Şimdi küçeye geçip bizi izleyen acı, yine adımlarını bize doğrultmuş, üstünde yattığımız yatağın üzerindeki bedenimizi bir çarşaf gibi örtmüştü. Saldıranın acının saldırdığı yerden bu kadar kolay çıkabilmesi beni yaralıyordu. Karan, büyük elini karnıma koydu ve ben de elimi onun elinin üzerine koyarak kirpiklerimi gözlerimin üstüne örttüm.

Onun kalbindeki kırığın röntgenini ruhumla çekmiştim.

"Yağmurun hayatımızdaki yerinin farkında mısın?" diye sordu, sesi kısık ve sakindi; ne hissettiğini merak ediyor, bir yandan da ne hissettiğini biliyordum.

Düşündüm. Önümdeki romanın sararmış sayfalarını çeviriyormuş gibi, düşünceleri de zihnimde çevirdim. Yağmur bir büyü gibiydi, bizim için Tanrı'nın elleriyle yazılmış bir tılsım... İçinde güzel olan hislerin yazılı olduğu bir musiki... Onu yağmurlu bir günde tanımıştım, onunla yağmurun altında sarılıklım olduğum bir anda tanışmıştım, beni ilk kez yanına aldığında yine yağmurun altındaydım... Beni yağmurun altında bulurdu hep. Beni ilk kez öptüğünde de yağmurun altındaydım; yağmurun altındaydık. En büyük acımı da yağmurun altında, onun kollarında yaşamıştım.

Şimdi yağmurun altında bir olmuştuk, tek olmuştuk, bütün olmuştuk; var olmuştuk.

"Yağmurlu günleri hep sevdim," diye fısıldadım, bedenimdeki değişikliği çok net hissediyordum. Karan çenesini omzuma sürttü. "Ablam yağmurdan kaçtığı için şaşırırdım. Şemsiye kullanmayı sevmezdim, Defne'nin bana zorla şemsiye verdiği günleri dün gibi hatırlıyorum. Açmazdım şemsiyeyi, kullanmazdım, hep bir yerlerde unuttuğum yalanını söyler ve sokaklarda yağmurun beni ıslatmasına izin vererek dolaşırdım."

"Şemsiye benim için yalnızca bir aksesuardı. Yağmurlu günlerde kullanılan, açılmadan sadece taşınan bir aksesuar," dedi. Onu hayal ettim. Benim olmadığım zamanların birinin içinde...

Siyah takımı ve elinde kapalı duran siyah şemsiyesiyle şirketinden çıkıyor, aracına doğru ilerliyordu. Herkesin şemsiyeleri açıktı, herkes yağ-

sundan sanki bir hastalıktan kaçıyormuş gibi kaçıyordu. Onun adımları yavaş, hafızları her zaman olduğu gibi derindi. Yağmurun altında ıslanarak arabanın önüne kadar geliyor, kafasını kaldırıp gökyüzüne bakıyordu.

O da yağmuru tıpkı benim gibi seviyordu. Kapalı havaları, gözyaşlarını içinde saklayan bulutların sonunda kendilerini tutamayıp haykırarak ağlamaya başlamasını, gökyüzünün yeryüzü ile bir olduğu o anda yükselen hüzünlü melodiyi nasıl olurda da sevmezlerdi?

"Yağmur seni bana getirdi," diye fısıldadım, uyku artık yakınlarımdaydı ama haldır haldır içime akan hisler, gözlerimi uykuya yummama engel oluyordu.

"Yağmur benim doğduğum andan itibaren beni bırakmayan kaderimdi." Yutkundu. "Yağmurlu bir günde doğmuşum."

"Kendine karşı çok acımazsın," dedim yutkunarak.

"Ben bu hayatta bir tek sana karşı acımasız olamadım," dedi, bu içimi acıtan bir cümleydi. "Olamıyorum."

"Artık kendine karşı da acımasız olma." Karnımdaki elini okşadım. "Buna artık hiç gerek yok."

"Çocuk," diye fısıldadı.

"Keşke canın artık yanmasa." Parmaklarım parmaklarının yüzeyinde dolandı. "Keşke bir uykuya yatsak, o uykunun içinde gördüğümüz bir kâbusun içine tüm acılarımızı bırakıp, o uykudan birbirimiz dışında hiçbir şeyi hatırlamadan uyansak."

"Gökhan'ın anlattıkları..." Durdu, bir süre konuşmadan bekledi. Sonra kaldığı yerden devam etti. "Kötü şeyler."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sindiremedim henüz," dedi, bunu bana belli etmese bile böyle olduğunu ben zaten biliyordum.

"Sana bu konu hakkında sorular sormamalıyım." Gözlerimi sıkıntıyla yumdum. "Henüz yalnızca birkaç saat oldu, biliyorum."

"Sadece susalım," dedi yavaşça.

"Susalım."

"Damarlarımız konuşsun."

"Hıhım, damarlarımız konuşsun."

Çektiği tüm acılara rağmen biz olma düşüncesiyle gözlerini yummuştu. Ruhumun ucunu ruhuna düğümlediğim adama artık bedenimle de düğümlüydüm. Yaşadığı, hissettiği acıların hepsini ondan almayı isterdim. Alamayacağımı biliyordum ama belki hafifletmenin bir yolunu bulabilirdim.

Keman sesi...

Bir kapının önünde durmuş, o kapıyı açmanın yolunu arıyordum. Tuhaf olan şuydu ki, ne zaman bir kapı açsam, o kapının önünde bir başka kapı yüzüme kapanıyordu. Uykunun içinden rüyalara ait bir gölgeymiş gibi çekildiğimde, gözlerim perdeleri çekilmiş bir evin pencereleri gibiydi. Perde açılıp ışık içeriyi doldurduğu an pencereleri saran camlar hissettiği ısıyla, soğuktan aldıkları buharları gözyaşlarına çevirdi.

Uykudan ne zaman uyansam gözlerim yanar ve yaşarırdı.

Kemanın sesi uzaklardan geliyordu ama müziğin kalbi bu odada atıyordu. İçinde uzandığım odada.

Şafak sökmüştü, bunu karşımda duran cam duvardan içeri sızan soluk mavi ışıktan anlayabilmiştim ama gökyüzü kalbi gri bulutlarla doluydu ve bulutlar içlerinde yağmurları taşıyordu. Bir an bu görüntü bana bir tabloya bakıyormuşum gibi hissettirdi. Yıpranmış ellerin resmettiği bir tabloya... Mavi ve grinin birbirine karışıp tek renkmiş gibi göründüğü, göz oyunu yapan güzel bir tabloya...

Dün gece yaşananları hatırlamak önce vücut ısımın artmasına, ardından da yanaklarımın yanmasına neden oldu. Sonra kalan anılar da zihnimdeki yerini aldı; şimdi kalbim de bedenim gibi yanıyordu ama sebebi beni allak bullak eden hisler değildi, sebebi onunla ilgili öğrendiklerimdi.

Kemanın sesi, bir katilin elinde tuttuğu kan leş içindeki makasın ağzı açılıp kapanırken çıkardığı sese benziyordu. Katil devamlı olarak makasın ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor ve sonra tekrar kapatıyordu. Katil atölyenin koridorundaki mavi ışığın içinde ilerliyor, makasın ağzını açıp kapattıkça makasın ucundan kan damlaları yere düşerek zeminde kırmızı bir mum damlası gibi donuyordu.

Yorganı bacaklarımla iterken bedenimdeki sızının yankısını göğüs kafesimde bile hissetmiştim.

Yanımda değildi.

Çırılçıplak bedenim yorganın içindeyken, kaburgaların arasında kalp taşıyan bir insana benzeyen yatağın üstünde oturarak bir süre kemanın sesini dinledim. Notalarda öyle korkunç bir acı vardı ki, melodi ağlamaya başlamıştı.

Katil şimdi elindeki makasın ağzını kapatmıyor, makasın ağzı açık halde koridorun başında dikiliyordu. Makasın ucundan artık kan değil, gözyaşı damlıyordu. Gözyaşları düştükleri zeminde erimiş beyaz mum damlaları gibi donup kalsalar da aslında içleri şeffaftı ve içlerinde bir adamın keman çalarkenki görüntüsü dönüp duruyordu.

Sonunda göğüslerimin üstüne sardığım yorganla yataktan kalktım. Bedenim yorganın altında, kollarım ve omuzlarım yorganın dışındaydı. Birkaç saniye odanın ortasında üzerimde kâbusların ördüğü siyah bir gelinliğe

benzeyen o yorganla öylece dikildim. Kemanın telleri kalbimin damarlarıydı da Karan yayıyla, yani elleriyle kalbime dokunup hislerimin ses çıkarmasını sağlıyordu. Öyle hissetmiştim.

Bu çok ağır bir histi.

Yorgan arkamda gelinliğin kuyruğu gibi beni takip etmeye başladığında şimdi odanın içinde değil, dışındaydım; koridorun iki kemiğinin arasında duran damar gibiydim. Bir süre sonra adımlarım o damarın içinde akan kan gibi akarak sesin geldiği yöne doğru düşmeye başladı.

Koridorun sonundaki odadan geliyordu kemanın sesi. Yorgana biraz daha sıkı sarılıp odanın hafif aralık duran kapısını omzumla itip açtım. Cam duvarın önünde, sırtı kapıya dönük şekilde duruyordu. Bedenini saran bol, beyaz kısa kollu bir tişört vardı, tişörtün kısa kollarındaki sökükler ve tişörtün her yanını sarmış boya lekeleri dikkatimi çekmişti.

Siyah boya lekeleri...

Bir süre sonra çıplak ayaklarının dibinde duran paleti, siyah boyayla lekelediği fırçayı batırdığı rengi bulanmış içi su dolu cam bardağı ve fırçaları gördüm. Kemanın yayını tutan eli de boyalıydı, çenesi ile omzu arasına aldığı kemanı çok sıkı kavramıştı. Altındaki bol eşofman her an bedeninden sıyrılıp yere düşecekmiş gibi görünüyordu.

Cam duvarın önünde yan durmuş bir de tuval vardı. Tuvalin üzerinde durduğu siyaha boyanmış ahşap şövalenin boyu uzundu, bembeyaz tuvalin üzerine siyah boya ile işlenmiş şekillere baktım. Kemanın sesi şimdi tuvalin içinden duyuluyordu.

Bir süre sonra tuvale işlenen bu şeklin aslında bir makas olduğunu anladım. Karan yayı bir yaraya tuz basıyormuş gibi kemanın tellerine bastırınca acı bir ses duyuldu. Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi Karan'ın sırtına çevirdim. Varlığımın farkında olduğunu biliyordum. Öyle dikkatliydi ki, arkasında attığım adımın bile nereye düştüğünü bilir, ayak izimi rahatlıkla bulabilirdi.

Bedenimi bir gelinlik gibi saran ağır yorganı arkamda sürüyerek odaya girdim. İçeride ilerlemeye başladım. Kemanın fısıltısı naif bir hal almıştı, şimdi yalnızca hüzünlü bir şeyler fısıldıyordu. Ben ona yaklaştıkça o fısıltı daha da kısılarak sessiz gözyaşlarına dönüşmeye başlamıştı.

Avucumu onun iki kanadının ortasındaki boşluğa bastırınca, yayı bir anda tellere sertçe bastırıp içimi ağrıtan bir ses çıkmasına neden oldu. Ne olduğunu kendi bile bilemiyordu, belki biliyordu ama artık kendine bile anlatamayacak kadar yorgundu. Artık ona her zamankinden daha bağlı hissediyordum. Sanki Tanrı bizi ortamızdan birbirimize dikmişti.

Sırtına dokunduğumda izlerine dokunuyormuşum gibi hissetmek, kendimi zamana çarpıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Zaman bedenin her bir noktasındaydı.

Zaman onun izlerindeydi.

"Güzel Ali," diye fısıldadım sırların içinden çıkıp gelen en gerçek sesimle.

Yutkunduğunda bir dağ denizin içine gömülüyordu, okyanusun zemininde depremler oluyordu. Yutkundu. Kalbim göğüs kafesimdeki kan denizinin içine gömüldü, köprücük kemiklerimin üstünü kaplayan derinin altında depremler oldu. "Canım Ali," dedim bu defa. Avucumu sırtına tamamen bastırıp gülümsedim. Kalbimi göğsümün içine asan damarımdı, cenazem ve ölümlerimdi, boyuyla aynı derinliğe sahip olan o düştüğüm kuyuydu; Neyt'in ta kendisiydi.

Ona bunları söylediğimde ne hissediyordu?

Kemanı hâlâ aynı naif dokunuşlarla çalmaya devam ediyordu. Masal sayfalarının yırtıldığı, hayal dünyalarının yıkıldığı bir filmin müziği gibiydi. O masal sayfalarını canı gerçekten yananlar yırtıyor, hayal dünyalarını ise hayalleri başına yıkılanlar yıkıyordu. Karan ise bu ayaklanmanın müziğini yapıyordu.

Avucumu biraz aşağı kaydırdım, alnımı iki kanadının ortasındaki mezarın içini anımsatan boşluğa gömdüm. Bir süre onun kalbinden gelen müziğin sesini dinledim. Sonra tüm sesler sustu, havada duran kolu usulca aşağı indi, duruşu dikleşti.

Ona ne zaman yaslansam kendini dimdik durmak zorunda mı hissediyordu?

"Hiç eğilip bükülmezsin sanırdım," dediğimde irkildiğini hissettim ama sesini çıkarmadı. "Oysa seni tanıdığımdan beri senin belin hep kırıkmış. Kırılmış beliyle de dimdik duran bir adam tanıdım. Her yıl aynı yerlerinden budanıp durduğu halde meyve veren, gölgesinin altında serinleten o ağaç gibisin, Ali. Dalını koparan rüzgârın bile hızını yalnızca sen önünde dimdik durarak kesebiliyorsun. Senin arkanda duran, önündeki rüzgârdan korkmaz. Senin arkanda saklanan birine rüzgâr hiç dokunamaz."

O dimdik duran adamın belinin hafifçe büküldüğünü hissedince dudaklarım sızlayarak yukarı kıvrıldı. Uzun süre o şekilde bekledik. Güneş doğuncaya dek... Ama o sabah güneş doğmadı. Bulutların arkasında Karan'dan saklandı.

Sonunda bana doğru döndüğünde, kemanı tutan ellerini bedenime sarıp beni kollarının arasına çekmişti. Yanağımı onun boyalı tişörtünün altında kalan göğsüne bastırıp gözlerimi yumdum.

"Yorgan gelinlik gibi duruyor," diye fısıldadığını fark ettim. Dudaklarımı ısırıp kaşlarımı çattım, bunu hissetmiş gibi bir eliyle çenemi kavrayıp başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Siyah gözlerine baktım, gözlerinde gördüklerimden kaçmak istesem de gözlerine bakmaya devam ettim. "Benden utanıyor musun?"

Teni ve tenimin bir bütün olduğunu hatırlayınca yanaklarımın içinin karıncalandığını hissettim. "Pek sayılmaz," dedim kaşlarımı çatmaya devam ederek.

"Utanmadın mı?"

"Pek sayılmaz," dedim tekrardan.

Çenemi biraz daha sıkı tutup ona daha dikkatli bakmamı ister gibi gözlerimin içine bakmaya başladı. Ne dememi bekliyordu? Gözlerimde onun bile çözemeyeceği anlamlar, düğümler haline gelerek ifademi örmeye başlamıştı.

"Daha farklı bir zamanda, daha güzel bir anda olmasını isterdim," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Bedenin ağrıyor mu?"

Kaşlarım daha da sert çatıldı. "Hayır," diye mırıldandım, aslında bedenim ağrıyordu ama onun bunu bilmesine gerek duymuyordum. Utansam da, "Böyle düşünme, belki de bu en doğru zamandı," dedim çekine çekine.

"Akılsız," dedi. Bir eli sırtımdan belime doğru kaydı, yorganın üstünden belime baskı uygulayınca ısınan yanaklarımla ona bakmaya devam ettim. "Ya kendimi tutamayıp seni mahvetseydim?"

"Kendini tuttun mu?" Ona soru dolu gözlerle baktım.

"Konu sen olunca kendimi hep tutuyorum."

Bir an duraksadım ve sadece gözlerinin içine baktım. Neden böyle düşünüyordu? Bana ne yapabilirdi ki? Akşam mahvolmuş olan oydu. Hayatı mahvedilmiş olan da oydu. Neden karşımda durmuş, beni kollarının arasına alarak sadece benim iyi olup olmadığımı merak ediyordu? Sanki hiçbir şey öğrenmemiş gibi davranmasının nedeni büyük bir travma yaşamış olmasından mı kaynaklıydı, yoksa kendini yok sayıp tamamen ben odaklı yaşamaya mı başlamıştı?

Yaşadığı sarsıntıya rağmen nasıl oluyordu da böyle durabiliyordu? Parmaklarımı kollarına gömüp onun koyu renk gözlerinden bir şeyleri almaya çalıştım. Gözümün önüne akşamki hali gelince dişlerimi sıktım. Karın parmağını çenemdeki gamzeye bastırdı.

"Ben iyiyim," demesini beklemiyordum. "Beni sorun etme. Okuluna ne kaldı şunun şurasında..."

"Okul mu?" Yüzümü buruşturup ona iyice sokuldum. "Saçmalıyorsun."

"Saçmalamıyorum." Çenemi parmağıyla okşadı. Parmağındaki kuru boyanın verdiği sert his çeneme gömüldü. Öğrendiği şeyin ağırlığıyla kendini değil beni yüzleştirmekten korkuyor olması aslında benim canımı daha fazla yakıyordu.

"Sadece birkaç saat önce..." diyecektim ki, parmağını bu defa dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Sadece birkaç saat önce senin içindeydim," deyince gözlerim iri iri açıldı. Buz kesmiş ellerimi göğsünün üzerine koyup ne diyeceğimi bilemez

halde ona bakakaldım. "Kafamdan bir türlü atamadığım o sahneleri birebir yaşıyordum. Birkaç saat önce."

Utancın tenime gömdüğü hislerle gözlerimi ondan kaçırıp boşluğa baktım. Tekrar ona bakmamı sağlayarak çenemi tutup başımı havaya dikmemi sağladığında, siyah gözlerinde anlayışlı bir ifade gördüm.

"Utanma benden," dedi yangının içinde olmasına rağmen serin bir sesle.

Sadece susmak istiyordum. Onunla sevişmiştik, bunca zaman birçok kez onun önünde öylece savunmasız durmuştum ve bana dokunmamıştı ama bu gece durumlar çok farklıyken birbirimize ait olmuştuk. Parmaklarını çenemden uzaklaştırınca ona sokulup yanağımı göğsüne bastırdım. Beni kollarının arasına aldı, bedenime sıkıca sarıldı.

Oradan ayrılacağımızda kıyafetlerim kullanılmaz halde olduğundan bana önemsemeden kendine ait ince, uzun bir kazak vermişti. İç çamaşırlarımın içler acısı halini görmezden gelerek yine de onları geri giymiştim, tayttım da bacaklarımdan geçirmiştim ama içinde huzursuzdum, hâlâ nemli olduğunu hissedebiliyordum.

Karan'ın ince, uzun kazağı kalçalarımı örtüyordu. Bedenimdeki sızıya rağmen bunu ona tek bir an olsun hissettirmemeye çalışarak hareket ediyordum. Taksiye atlamayı teklif etse de bunu reddetmiştim, eve kadar yürüyebileceğimi söylemiştim ama eve kadar yürümek en az yarım saatimizi alacaktı ve ben yürüdükçe, bedenim daha da acıyordu.

Deniz kıyısından ilerlemeye başladığımızda, sokağın çok da kalabalık olmadığını fark etmiştim. Zihnimde öğrendiklerimin, bedenimde yaşadığımız gecenin ağırlığıyla onun hemen yanından ilerliyordum. Eli elime kaydığında yatların bağlı durduğu marinanın önünden geçiyorduk. Parmakları parmaklarımı suçlunun bileğini saran soğuk kelepçe gibi sardı, eksik parçası eksik yanına yerleştirilmiş yapboz gibi tamamlandık.

Attığım her adımda sızlayan bacak aramın yüzüme çizdiği renkleri görmemesi için gözlerimi denize çevirip duruyordum ama onun kaçamak siyah bakışlarını yüzümün sınırlarında öyle yoğun hissediyordum ki, elimde olmadan ben de ona bakıyordum ve her defasında birbirimize yakalanıyordum.

Onun attığı bir adım, benim attığım dört, beş adıma bedel olduğundan yürürken canımın daha çok yanacağını düşünmüştüm ama öyle olmamıştı, Karan sanki sessiz sessiz acı çektiğimi anlıyormuş gibi adımlarının hızını en düşük seviyeye indirmişti. Bana kolaylık sağlamaya çalıştığını anladığımda bu beni daha da utandırdı ve yaptığımız şeyin bilincine varmamı sağladı.

Üşüyor muydu? Üzerinde yalnızca beyaz, boyalı tişörtü ve altında ona gerçekten oldukça büyük gelen bol eşofmanı vardı. Eylül ayında etmiyordu ama olurdu, güneş gökyüzünün gerdanında bir mücevher gibi

parlardı ama bugün hava bozuktu, dün yağan yağmurun gösterisinin gökyüzünün sahnesinde bugün de devamını getireceğine emindim. Deniz dalgalıydı, gökyüzünün gri rengi denize de dokunmuş ve denizi kül rengine boyamıştı.

Uçlara doğru kıvırcık duran, karman çorman olmuş koyu renk saçlarına baktım, saçları diplerine doğru daha dalgalı görünse de uzayan kısımları kıvır kıvırdı. Giyimine bakan biri onun yirmi yedi yaşında olduğuna asla inanmazdı, taş çatlasın yirmi bir, yirmi iki yaşlarında gibi görünüyordu. Oysa yaşadığı, içinde taşıdığı şeyler onu olduğu yaştan bile daha yaşlı bir hale getirmişti. Ne kadar yirmi yedi yaşında olsa da Karan aslında kırk yaşında bir adamdan daha olgundu.

Saçlarına baktığımı fark edince kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Kıvırcık," diye fısıldadım gözlerimi saçlarından çekmeden. "Bu kadar kıvırcık olduğunu bilmiyordum."

"Dalgalı aslında." İyi gibi görünmeye çalıştığını fark ettim. "Ama küçükken çok kıvırcıkmış. Dedem onları hep kısacık kestirdiği için belli olmuyor çoğu çocukluk fotoğrafımda."

"Dağınık ama güzel." Gözleri dudaklarıma kayınca, yanaklarım alarm vererek anında kıpkırmızı kesildiler. Gözlerimi kaçırıp denize baktım. "Yani saçların. Dağınık ve güzel."

"Kestirmeyeyim mi?" Sorusuna verecek cevap bulamadım. "Parmakların daha derine gömülür böyle."

Söylediği şey boynumun yanmaya başlamasına neden olmuştu. Kasıklarımda çığ gibi büyüyen hisler yuvarlanarak iki bacak aramın içine düşüp oraya yığıldılar. Bedenim sızlıyordu sızlamasına ama yalnızca acıdan mı sızlıyordu, işte orasını gerçekten bilmiyordum.

Hiç gitmediğim, içine girmediğim, içinde beni ne beklediğini bilmediğim bir sokağı keşfetmiştim. Şimdi o hissin ne olduğunu biliyordum ama hâlâ tam olarak tanımıyordum.

Konuyla ilgili konuşmadığını gördüğüm için o konuya odaklanmamaya çalışıyordum ama içim içimi yemiyor desem yalan olurdu. İki farklı hissi tek geceye sığdırmanın bedelini tam şu anda çok ağır ödüyordum. Karan ne düşünüyordu? Bencil bir tarafım onun kafasındaki her şeyi bilme mücadelesi veriyordu, diğer tarafımsa o kadar korkaktı ki, onun düşüncelerinin kalbini kırmasından çekiniyor, onun düşüncelerinden köşe bucak kaçıyordu.

Güneş Karayazgı... Acaba tam şu an o kadın ne düşünüyor, ne hissediyor, ne yapıyordu? Damarlarında oldukça ağır ilaçlar dolaşıyor, zihninde boş bir beşiğin önünde oturmuş o boş beşiği sallıyordu belki de. İçimin acıdığını hissedince bir girdap gibi beni içine çeken o düşünceden uzaklaşmaya çalıştım.

Evin kapısının önüne geldiğimizde ve Karan anahtarlarının olmadığını fark ettiğinde kapının ziline basmıştı. Olduğum yerde bedenimdeki değişikliğe ayak uydurmaya çalışarak beklerken gözlerim sık sık onun çehresine dokunuyor, ardından yavaşça ondan uzaklaşarak boşluğa düşüyordu.

Kapıyı açan kişinin ablam olmasını beklemiyordum. Öyle bir an yaşadım ki, sanki ablamın gözlerine baksam, bedenimdeki değişimi de, gece yaşananları da, hepsini sadece gözlerime bakarak görecekmiş gibi panikledim.

Ablamın gözleri Karan'ın tişörtündeki boya lekelerine takıldı, kaşlarını kaldırarak, "Hoş geldiniz," diye mırıldandı, sesinin şaşkın yükselmesi içimdeki paniğin daha da dallanıp budaklanmasına yol açmıştı. Oysa hiçbir şeyi bilmiyordu. Kimse kimsenin gözlerine bakınca o kişinin ne yaşadığını bilemezdi.

Karan öyle soğukkanlı bir şekilde tebessüm etti ki, o an dayanamayıp elimi kalbimin üzerine bastıracağımı sandım. Profesyonel bir ifadeyle, "Günaydın," dedi ablama. Ardından ablamın yanından geçip içeri girdi, içeri girdiği sırada gözleri gözlerime dokunmuş, ikimiz de bir anlığına duraksamış ve ardından hızla gözlerimizi birbirimizden uzaklaştırmıştık.

Karan, yazarın silgisiyle sayfadan silindiğinde, gözlerim ablamın benimkinin aksine açık renk olan gözlerine kanca gibi takıldı. Kaşlarını çatarak, "Kaçırıldın, dün serbest bırakıldın ve bugün hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun," dedi. "Neler olduğunu bana söyleyecek misin yoksa fazla dizi izlediğimi söyleyip beni susturacak mısın?"

"Tam üzerine bastın var ya..." Ona yorgun bir şekilde gülümsedim. "Çok dizi izlemekten bunlar..."

Kaşları daha da derin çatıldı. "İfade verecekmişsin bugün. Sergen emniyet müdürüyle görüştü, senin kötü hissettiğini ve karakola gelemeyeceğini söyledi. Rica etti, ifadeni evde alacaklar." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bir şey yok, değil mi?"

Anlaşılan henüz kimse hiçbir şeyi bilmiyordu. "Hayır, ne olabilir ki?"

"O kadar çok şey oldu ki, bir şey oldu dersek doğru olmaz," dedi diğer Merve yorgun argın bir sesle. Zihnimde biten yabani otların arasında uzanırken fısıldamıştı bunları.

"Arda konusunda..." Ablamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden içeri girdim. Arkamdan bakakaldığını hissetsem de durmadım, duramadım. Laf yetiştirecek ruh halinde hissetmiyordum kendimi. Kapana kısılmış gibiydim, ne olacağını bilmemenin getirdiği uğursuzluğu ruhumun yakasında bir bronş gibi taşıyordum.

Tam merdivenlere yöneliyordum ki, garip bir müzik sesinin dalga dalga yayıldığı salona kaydı gözlerim. O ana kadar belki de her şey normaldi, donup kaldım. Bedirhan turuncu bol bir şalvar, şalvarın kumaşından turun-

cu uzun kollu bir üst, turuncu bir pagdi* ile salonun ortasında yere bağdaş kurarak oturmuş meditasyon yapıyordu. Etrafındaki tütsüleri, mumları görünce kaşlarımı kaldırıp ona garip garip baktım.

Gözleri kapalıydı, elleri dizlerinin üstünde açık şekilde duruyordu. Yüzümü buruşturup merdivenlere doğru döndüğüm sırada, "Oooom!" diye bağırdı yüksek sesle. "Sakın merdivenden yukarı çıkmıyooon, orada beni bekliyooon!"

Omzumun üstünden ona baktığımda, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm ama bir parmağıyla beni işaret ediyordu. "Ne yapıyorsun ya?" diye fısıldadım yorgun bir sesle. Gerçekten çekilecek dert değildi.

Bedirhan birkaç dakika daha o garip müzik eşliğinde meditasyon yaptıktan sonra aniden yerden kalkmadan kıçının üzerinde bana doğru döndü. Oturmaya devam ederken kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bana kötü kötü bakmaya başladı. Gözleri bedenimde dolandı, ardından bakışları daha da rahatsız edici bir şekil aldı.

"Bakire misin, doğru söyle," dedi, bunu her zaman yapardı ama bu kez olduğunu yerde bumbuz halde ona bakmama neden olmuştu. Bedirhan bir an duraksadı. Aniden ayağa kalkıp önümde bitti. "Bakire misin, doğru söyle." Eğilip yüzüme dikkatle baktı, yanaklarımın içini dişlerken kaskatı olmuş bedenimi çözerek ondan uzaklaşmanın yolunu arıyordum. Aniden beni kollarımın kenarlarından tutarak sarsınca gözlerim iri iri açıldı: "Yalan söylüyorsun, yalan!" diye bağırdı.

Ablamın yanımızdan geçtiğini gördüm, konuyu anlamadığı için durup dinleme gereği bile duymamıştı. Şok içinde Bedirhan'a bakarken ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Ah..." Gözlerini yumup ellerini üzerimden çekti, aniden bir drama kraliçesine dönüşerek garip bir poz verdi. "Yalan de, dokunmadı bana Bedrom, de... Ben hâlâ senin mandalina kabuğundan yaptığın sutyenlerin bile memesine on beş beden büyük geldiği o küçük Çantaka'nım de... Söyle!"

"Bedirhan..." Ona garip garip baktığıma emindim.

"Sus, bana Bedirhan deme!" Beni yine aniden kollarımın kenarlarından tutarak sarstı. "Çünkü neden biliyor musun? İnanırım!"

"Bedirhan." Sesim şimdi sakindi. "Ne yapıyorsun, Allah aşkına..."

"Ben gece rüyamda bu adamı kurban için hayrına danaya tek başına girerken gördüm. Adam gece boyunca sana gi... Ay tövbe. Bana malum olmuş resmen... Rüyalarımda onu sevaba çağırırken, o benim küçük memeli deniz kabuklarından sutyen yaptığım çırpı bacaklı kazuletime neler yapmış..." Ağlak bir ifadeyle bana baktı. "Sus, söyleme bana..."

Sessizce yüzüne baktım.

Beni yeniden sarstı. "Kız anlatsana Allah'ın belası!"

* Pagdi: Hintli erkeklerin başlarına taktığı sarık.

Utanarak, "Anlatacak bir şey yok, saçma sapan şeyler düşünme," diye fısıldayarak geri çekildim. Bana uzun süre baktı ama bir şey söylemedi. Sessizliği rahatlamama neden olurken yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm, tam merdivenlere yönelecekken Bedirhan bileğimi tutup beni durdurdu. Gözlerimi ona doğru çevireceğim sırada kulağıma doğru eğilip fısıldadı: "O iyi mi?"

Birkaç saniye süren dokunuşu alevin közü gibi usulca söndü, ellerini benden uzaklaştırdı. Gözlerinin içine soran gözlerle baktığımda, o da bana soruların içinde boğuluyormuş gibi bakıyordu. Ne biliyordu? Nasıl biliyordu?

Kaşlarımı çattığımda, "Olanlardan haberim var," dedi beni şaşırtarak. "Gece Ferit Çakıl buradaydı."

Soğukkanlı olamayan tek insan ben miydim?

İrkilerek, "Burada mıydı?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde.

"Evet, Defne uyuduğu için hiçbir şey bilmiyor." Gözlerini etrafta gezdirip bakışlarını tekrar yüzüme yapıştırdı. "Olanları biliyorum."

"Diğerleri?"

"Defne hariç herkes."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniye sonra, "Ferit Çakıl ne dedi?" diye sordum.

"O kadından bahsetti." Bedirhan'ın yüzünün gitgide daha da sertleşmeye başladığını fark ettim. "O kadın, Billur'un dayısının bahsettiği kadın, doğru mu?"

"Evet. Yani sanırım."

"Güneş." Bedirhan başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Billur olayın şokunda hâlâ. Bu işin sonunda ne olacak bilmiyorum ama Karan bu kez daha yüksek bir uçurumun başında duruyor."

Kalbimin üstünü kara gölgeler sararken, "Biliyorum," diye itiraf ettim. İtiraf etmesi çok zor olsa da Bedirhan haklıydı. Bu kez daha zor bir sınav vermek zorundaydı.

"Babasıyla oturup konuşması gerek. Bu hemen atlatılabilecek bir şey değil. Bu kadar sessiz kalması, bağırıp ortalığı yıkmasından daha tehlikeli. Yaşar Çakıl'ın ölümü onu zaten içten sarstı, şimdi bir de içten çökmeye başlarsa toparlaması daha zor olacak. Ki çok büyük bir deprem gördü. Çöküp çökmediğini bile bilmiyoruz."

Ellerim tetikte bir hisle, "Sence ne yapacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Yüzü bilmediğini doğrulayan bir ifadeyle şekil kazanmıştı. "Şu an bunu yalnızca sen bilebilirsin. Çünkü ben, onu o seni tanımadan önce tanıyordum, seni tanıdıktan sonra onu bir daha kimse tanıyamadı."

Kazanları söndürülmüş bir gemi gibi olmalıydı şimdi kalbi. Alacalı duygular göğsüne oturup onu nasıl darmaduman hale getirmişti, bilmiyordum. Bedirhan'ın söylediklerinden birçok anlam çıkarabilirdim ama bu an-

lamların hiçbiri beni doğrudan sonuca götürmeyecekti. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ya da belki de hiçbir şey yapmamalıydım.

Üst kata bir cesedin bedenini terk eden kan gibi tırmandım. Odaların her biri içinden geçtiğim damarlar gibiydi, yavaşça akarak onun olduğu damara ulaştım.

Duşun altında olmalıydı. Tenine çarpan suyun sesini dinliyordum, denizin içini ağrıtan dalgaların sesi gibiydi; tenindeki kayalıklara çarparak içinin ağrısını dışarı kusturuyordu. Birkaç saniyeyi odadaki banyonun kapısında kendi ölümünü izleyen bir hayalet gibi öylece izledim.

Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Bedenim ona bir şeyler söylemişti, ruhum onun ruhuna dolanmıştı ama şimdi sadece ruhum ruhuna dolaşıktı, bedenim uzağındaydı ve düşünceler, yuvalarına ekmek kırığı taşıyan karıncalar gibiydi; durmadan yeni bir fikri sırtına alarak zihnime taşıyorlardı.

Bedenimdeki ağrının geçmesini bekledim. Sonunda suyun sesi kesildi, gözlerim tekrar kapıya çevrildi. Karan'ın sessizliğin içine düşürdüğü adım seslerini dinledim. Ayağının altındaki suya her basışında ıslak bir ses düşüncelerime dalarak kelimeleri ıslatıyordu. Karan duştan belinde mürdüm renginde bir havluyla çıktı. Çıplak bedeninden gözyaşları gibi dökülen su damlalarını izlemeye başladığımda, o da bana doğru yürümeye başlamıştı.

Kafamı kaldırıp gözlerimi bedeninden ayırarak ıslak yüzüne çevirdim. Siyah saçlarından alnına damlayan su taneleri usulca yüzünün sınırlarında kaymaya başlıyorlardı. Bu görüntü bana, yağmurun ıslattığı bir camın zihnimde gözyaşları döktüğü görüntüyü hatırlatmıştı. Aynı dolgunlukta görünen alt ve üst dudağının üzerinde dilini gezdirdiğini gördüm, gözünün altındaki dikiş izinin üzerinden akan su damlası, gözyaşı tanesi gibi duruyordu.

Yaşadığı tüm bu şeylere rağmen nasıl oluyordu da hâlâ böyle müthiş görünmeyi başarabiliyordu?

Gözlerimiz birbirine çarptığında, canavarlar geri çekilerek denizin dibine çöktüler ve saniyenin kalbi, dakikanın kollarında durdu. Birkaç saniyemi onun güneşin karanlık yüzüne benzeyen siyah gözlerine yatırdım. Sonra utanç saklandığı yerden kalktı ve tenime bana ait bir uzuvmuş, benim derimmiş gibi yapışarak benden bir parça haline geldi.

Yüzünde katlanarak büyüyen duyguların beni kanatları altına aldığını hissettim. Bizi kanatlarında ölüm haberi taşıyan bir baykuş gibi izleyen acılara rağmen içimizde bir yerde hâlâ şenlik ateşi yanıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sormasını beklemiyordum, şayet bu soruyu benim ona sormam gerekiyordu. Duraksayıp gözlerine gözlerime gömdüğüm soru işaretleriyle baktım. Kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

Bir adım gerileyip yatağa doğru ilerledim, yatağın ucuna oturduktan

sonra gözlerimi ellerime indirerek konuşmaya başladım. "Merak ettiğin şey vücudumun ne durumda olduğu mu?" diye sordum sessizce, şaşırdığını hissettim. "Önemli olan vücudum mu?"

"Hayır, tamamen sen. Tamamen seni önemsiyorum," dediğinde sesindeki şaşkınlık bir çığ gibi büyüyerek bana doğru yuvarlanmaya başlamıştı.

"Önemsenmesi gereken tek kişi ben değilim, Karan," dedim, sesim yorgundu, bedenim yorgundu, zihnim ve zihnimin içine astığım düşünceler yorgundu. Ruhumun ağrıdığını hissediyordum. Benim bile ruhum bu denli büyük bir ağrı çekiyorken, bu kadar kırılmışken, onun ruhunun sağlam kemiği kalmış mıydı acaba? "Beni yanlış anladın."

"Önemsenmesi gereken sensin," dedi sertçe.

Yorgun kahverengi gözlerimi kaldırıp onun çok daha koyu renk olan gözlerine baktım. Gözleri bana geceyi hatırlatıyordu. Soğuk bir geceyi. Karanlığında yükselen ateşlerin içinde yandığım o soğuk geceyi...

"Toprağa gömüp durma," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Ben sana neler olduğunu görebiliyorum... Keşke kör olsam, görmesem, sağır olsam hiçbir şeyi duymasam, dilsiz olsam da sana şunları söylemek zorunda kalmasam ama... Ali, kötü şeyler oldu. Hiçbiri geçmedi. Daha kötü şeyler olacak. Ama bir gün geçecek. Geçti gibi yapıp durmasana, geçmedi ama geçecek."

Bana ruhunu acıtıyormuşum gibi baktı. Bu bakışı zamanın hiçbir darbesi ruhumdan silemezdi. Gözlerimi korkarak ellerime indirdim, o ise bana bakmaya devam ediyordu ama ona verdiğim gerçekler sanki avuçlarını bile ağrıtıyordu.

"Annenin yaşadığını öğrendin, bu basit bir şey mi?" diye sordum, sesim titriyordu. "Kalkmışsın burada bedenimi düşünüyorsun, bedenin iyi mi diyorsun, sen iyi misin diyorsun... Sen neden kendini hiç düşünmüyorsun?"

"Onun yaşadığını mı öğrendim sadece?" diye sordu bana sakince. Bu sorunun gönderildiği adres benim zihnim olmamalıydı. Dişlerimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma gömdüm. "Annemin annem olmadığını öğrendim, annemin neler çektiğini... Bana baktığında neler hissettiğini..."

Bir anda sessizleşince gözlerimi kaldırıp ona baktım. Şimdi zemine bakıyordu. Öylece bakıyordu. Sadece bakıyordu. Sonra o koyu renk gözler beni buldu.

"Annemin savaşı olduğumu gördüm. En büyük savaşı benmişim onun. Her şeyin sebebiymişim, hiçbir şeyi bilmezken. Sadece onun yaşadığını mı öğrendim şimdi ben?"

"Yine mi kendini suçlayacaksın?"

"Ben en suçlu suçsuzum, bunu sakın görmezden gelme, bunu sakın yok sayma." Bana doğru yürümeye başladı. Tam önümde durunca kafamı kaldırıp onun yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben bir anneyi öldürdüm, bir

annenin de rahminde öldüm."

"Suçlu sen değilsin."

"Değilim, biliyorum ama suçsuz da değilim. Her şeyin eniyim ben. En suçsuz, en suçlu..." Gözlerimin içine bakarken yutkundu. "Belki de gözündeki en zavallıyım."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Her şeyin enisin ama bu her şey sadece güzelliklerin olduğu her şey. Sen güzelsin." Elimi uzatıp yanağına dokunmak isteyince, bu dokunuşuma ihtiyacı varmış gibi eğilerek yanağına avucumu bastırmam konusunda bana yardım etti. "Güzel Ali."

Gözlerini yumdu, kaşlarının ortasındaki çukur bana söyleyemedikleriyle doluydu.

"Sana dokundum, zaman silindi tenimden," diye fısıldadı, nefesi avucuma dökülmeye başladığında, şimdi dudakları da avucumun içinde duruyordu.

"Keşke," diye fısıldadım. "Keşke zamanı zihninden de silebilsem."

"Zihnime dokunamazsın," dedi gözlerini açmadan. "Zihnimde sana ait ne kadar zaman varsa, ne kadar an varsa hepsi orada kalmak zorunda. Ben mimiklerine kadar hafızama kazıdım seni. Avucunun içinde kaç çizgi var, kaçı uzun, kaçı kısa, hangisi yamuk, hangisi yarım, hangisi silik... Hepsini biliyorum. Damarlarını biliyorum. Damarlarında yürüyorum. Damarlarımda yaşıyorsun, damarlarımı bazen tıkayıp bazen orada çağlayarak akıyorsun. Damar yolumsun, çocuk suratlı. Bir gün seni bulamazsam, hiçbir ilaç fayda etmez, karışmaz bir daha kanıma."

Yanağını okşarken buruk gözlerle yüzünü izliyordum ama o, gözleri kapalı olduğu için ifademdeki yangını göremiyordu.

"İfade vermem gerek," dedim çatlayan sesimle.

"Dinlensen daha iyi," dedi, bu beni utandırsa da sesimi çıkarmadım. "Ben konuşurum."

"Çabucak aradan çıksın istiyorum." Gözlerini araladı, ıslak kirpikleriyle gözlerimin içine baktı. Bir an onunmuşum, ona aitmişim, ondan bir parçaymışım, onun uzvuymuşum gibi baktığını fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Bedeninin dinlenmesi gerek." İtiraz istemeyen gözlerle bana bakınca yanaklarımın içini halsizce şişirdim.

"Bedenimin dinlenmeye ihtiyacı yok," dedim utangaçlığın getirdiği kuruluğu ses tonuma dağıtarak.

"Seni yeterince zorlamadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Dudağının kenarı tehlikeli bir kıvrımla yukarı doğru çekilince donup kaldım. Bu kadar normal davranmasını beklemediğim gibi, bu hareketinin kalbimi böyle delice hızlandırmasını da beklemiyordum. Doğrulup kalktı ve yanağında duran avucum dizlerimin üzerine düştü. Çıplaklığını benden gizleyen bir

havluyla önümde tüm heybetiyle dikilmeye başladı. "Doğru," diye fısıldadı. "Eğer seni zorlamış olsaydım, şu an hastanede olurduk."

Kulaklarım duyduklarını reddederken ona şok dolu gözlerle bakakaldım. Yanağımdan makas aldıktan sonra odanın ortasına doğru ilerledi. Altındaki havluyu yere bıraktığı an gözlerimi hızla odanın diğer ucuna çevirip derin bir nefes aldım.

Hiçbir zaman onu tam olarak çözemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Hiçbir olaya karşı beklediğim ya da gereken tepkiyi vermiyordu, hep ummadığımı yaparak beni şaşırtıyordu. Bazen onu anlamanın, cennet ve cehennemin sırrını çözmekten çok daha zor olduğunu düşünüyordum.

"Bu arada," dedi elbise dolabından aldığı siyah, ince bir kazağı kafasına geçirirken. "Seni ilk tanıdığımda hastanedeyken sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Hani şu evlilik cüzdanıyla ağrıyı korkutacaktın falan..." Duraksadım. Kaşlarım iyice çatıldı. "Ben de sana o ağrının nasıl geçeceğini söylemiştim. O şeyi yaptık. Artık ağrın olmayacak."

"Ne?"

"Sen ve ben." Bana doğru döndü. Şimdi altında bir boxer, üzerinde de kazağı vardı. "Seks yaptık."

Gözlerim iri iri açıldı. Bu gerçeği yüzüme bir tokat gibi indirmesini beklemiyordum. Karan gözlerinde muzip bir ifadeyle orada durmuş beni izlerken yüzüm renkten renge girmeye başlamış olmalıydı. Bedenimde öyle bir duygu dolanıyordu ki, zihnim en çok bu duygudan korkuyor, en çok bu duygudan kaçıyordu. Çünkü bu duygu zihnimin içinde saklanan mantığı bulduğu an onu paramparça etmeyi kafaya koymuşa benziyordu.

"O şaşkın bakışlarını benden çek," dedi sertçe. Bakışlarının da sertleştiğini gördüm.

"Neden sertleştin aniden?" diye sordum kısık sesle. "Şaşkın bakmam mı sorun?"

"Sertleştim, evet," dedi anlayamadığım bir tınıyla. Sırtını bana dönüp derin bir nefes aldı. "Ama eminim tek parça kalmak istiyorsundur. O yüzden sus, akılsız."

İma ettiği şeyin ağırlığı altında ezilirken sesimi çıkarmamayı tercih ettim bu defa. İlerleyen saatlerde iki polis memuru eve gelmiş, zor sabit tuttuğum bedenim bir sandalyede dinlenmeye çalışırken benim ifademi almışlardı.

İfadem alındığı esnada Karan salonda, yani yanımdaydı ama polis memurları sadece benimle konuşmuşlar, Karan'ın arada verdiği sert cevapları duymazdan gelerek onu alttan almaya çalışmışlardı. Onun öfkesinin farkındaydılar, Arda'nın hiçbir ceza almadan dışarı salınma ihtimalini düşün-

mek bile istemiyor olmalıydı ama polis memurlarının söylediği kadarıyla Arda'nın uzun süre gözaltında kalacağı kesindi.

Akşam karanlığı evin içine yattığı yerde huzur bulamamış bir ölünün hayaleti gibi çöktüğünde, sessizliğimi kollarımın arasına alarak bedenimi salonun ortasındaki koltuğa taşımıştım. Bedenimi ılık suyun altında gevşetebildiğimi sanmıştım ama bunu başaramadığımı koltuğa yerleştiğim an duyduğum hafif sızıyla anlamıştım.

Bacaklarımı koltuğun üzerine çekerek bağdaş kurdum, önümde açık duran televizyon ekranından yayılan ışık bedenimi içine almıştı. Ekrandaki yabancıları izliyordum, sesleri yoktu, dudaklarını her oynattıklarında ne söylemeye çalıştıklarını anlamaya çalışıyordum. Kafamda toparlayamadığım düşüncelerin daha da dağılmaya başladığını fark edince, ben de dağılmaları konusunda onlara yardımcı olmaya başlamıştım.

Karan'ın içeri girdiğini fark etmiştim ama gözlerimi televizyon ekranından çekmiyordum. Odanın içinde sessizce ilerleyerek önümden geçti, hemen çaprazımda duran tekli koltuğa oturdu. Gözleri yüzümün her yerindeydi, bir süre sonra o gözler benden ayrılarak televizyon ekranına çevrildi. Eğer elimde olsaydı göğsünü ikiye ayırır, kalbine gözlerimi diker ve ne hissettiğini görmeye çalışırdım. Belki gördüklerim bana çok ağır gelirdi, beni mahvederdi, benim felaketim olurdu ama bunu yine de yapardım.

Gözlerim ekrandan ayrılarak ona doğru kaydı. Televizyonun ışığı koyu renk gözlerinin içine giriyor, orada rengârenk bilyeler varmış gibi görünüyordu. Bir an için gözüme olduğundan on, hatta yirmi yaş daha yaşlı göründü ama bu fiziksel bir yaşlılık değildi, bu tamamen ruhsal bir yaşlılıktı ve duruşu, ruhunu ele veriyordu.

"Sergen onu buraya getirecek," dedi sonunda konuştuğunda. Gözlerini televizyon ekranından tek bir an olsun çekmeden söylemişti bunu. Kaşlarının ortasında beliren kuru bir dal gibi görünen o çizgi derinleşerek bir ağacın gövdesine dönüştü. Kimden bahsediyordu? Güneş'ten mi?

"Kimi?"

"Babamı."

Kaşlarımın arasındaki çukur daha da derinleşti. "Neden?"

"Bana her şeyi anlatmak zorunda."

"O bunu yapmak zorunda, peki sen bunları duymaya hazır mısın?" diye sordum yavaşça.

"Sence?" Gözlerini bana doğru çevirdi. "Dün gece buna hazır mıydım?" Yaşlı bir adamın piposunun içini dolduran tütün turuncu bir alevin içinde yanmaya başladığında, yaşlı adamın piposunun içinde ilerleyen duman zamanın ciğerlerine yapıştı; zaman artık çok yaşlıydı. Karan'ın gözlerinin içindeki yorgunlukları saydım. Ucunu kaçırınca yorgunluklar birbirine karıştı, orası çok kalabalıktı, saymayı bıraktım.

"Kendine zaman tanımıyorsun. Öfkeni ya da üzüntünü yaşamaya bile fırsat bırakmıyorsun, kendi kendini tüketmekten yorulmadın mı?" Bedenimdeki acının katlanarak çoğaldığını fark edince, kendimi sıktığımı anladım. "Bunları seni öfkelendirmek için söylemiyorum, şu an zaten öfkelisin. Bunları seni üzmek için de söylemiyorum, çünkü şu an zaten üzgünsün."

Yerinden oynamış bir parke gibi kabarmıştı yüreği. Ben ne kadar üzerine basarsam basayım, parke geri oturmayacak, otursa bile olduğu yere yapışmayacaktı ve bir başkası oraya bastığı an yine yerinden oynayacaktı.

"İhtiyacım var, Çakıltaşı," dedi yorgun sesinin eşlik ettiği yorgun gözleriyle doğrudan bana bakarak. "Ya içimde patlayacağım ya da o kabloyu kesecek, birlikte patlayacağız."

"Buna hazır olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadım.

"Bunca yıl yaşadım, kendimi her şeye hazırladım." Gözlerini tekrar televizyon ekranına çevirdi. "Ya da her şeye hazırladığımı sanırdım."

Ölümün eşiğinde durmuş gerçekleri artık öğrenmişti ama gerçekleri kurcalayarak ayrıntıları da görmek istiyordu. Onu anlıyordum.

"Ona ne soracaksın?"

"Gökhan'ın anlattıklarının hepsini ondan da dinlemek istiyorum." Boğazına bir şey takılmış gibi bir süre sessizce bekledi. "İkisine de neler yaptığını bilmek istiyorum. Onların onun gözünde ne olduklarını bilmek istiyorum."

"Kimlerin?"

"Güneş ve Işık'ın." Bir an bu iki isim bana öyle ağır geldi ki... Hele onun sesinden duymak bu isimleri... Usulca yutkundum.

"Babanın hangisini sevdiğini mi bilmek istiyorsun?"

Gözlerini yere indirip başını salladı. "Babam için onun bir fahişe mi yoksa sevdiği kadın mı olduğunu öğrenmek istiyorum."

"O bir fahişe değildi. Bunu Gökhan abi de söylemişti." Kelimeler boğazımda düğüm düğüm ediyordu.

"Ona kendini bir fahişe gibi hissettirdiler, sonra da onu delirttiler." Gözlerini bana doğru çevirdi. "O gün beni gördüğünde beni tanıdı, tanımasa bile hissetti. Onu o hale babam getirdi."

"Olgunsun," diye fısıldadım. Gözlerimin içine yoğun yoğun bakıyordu. "Başkası olsa daha dün öğrendiği bu şey karşısında ne yapardı bilmiyorum ama asla senin yaptığını yapmazdı, bunu biliyorum. Sen çok garipsin." Gözlerimi ondan kaçırıp boşluğa sürükledim. "Ve çok olgunsun."

"Bu olgunluk mu?" diye sordu, sesindeki meraka bulanmış şaşkınlığı hissedince başını salladım.

"Evet, olgunluk," dedim.

"O zaman sen hiç olgunlaşma."

Tekrar gözlerine baktım, bu defa o boşluğa bakıyordu. "Sergen biliyor

mu?" diye sordum. Sonuçta Sergen o gece oradaydı ama hiçbir şeyi tam olarak görmemişti. Gerçi Bedirhan her şeyi bildiğine göre Sergen'in bildiği de kesindi. Yüzünü süzgecimden geçirmeye devam ettim.

"Evet," dedi Karan. "Ben ondan bir şeyleri saklamam. Saklasam da o bir şekilde öğrenir ama bana çaktırmaz."

Gözlerimi salonun içinde dolaştırıp, "Ablam gitmiş," diye fısıldadım.

"Billur onu alıp Bedirhan'ın evine gitti, Bedirhan şu an iş yerinde, birazdan o da burada olur." Sakince boşluğa bakmaya devam ediyordu. "O herif gidince, Bedirhan eve gider, ablan ve Billur'u buraya getirir. Kızların şimdilik burada olmasını istemiyorum."

Bu isteğini anlayışla karşılayıp başımı salladım. Çok geçmeden Sergen, yanında Ferit Çakıl ile eve gelmişti. Salonun ışıkları açılmadı, Karan'ın onu görmeyecek olması beni biraz olsun sakinleştirse de televizyonun ışığı Ferit Çakıl'ın yüzünü belli belirsiz aydınlatınca tekrar geriliyordum. Ferit Çakıl, Karan'ın tam karşısında duran tekli koltuğa oturmuştu. Sergen üzerinde oturduğum geniş koltukta, hemen yanımda oturuyordu.

Ferit Çakıl'ın bedeninden yükselen soğuğun kokusunu alabiliyordum, yeni başlayan gecenin soğuğunu eve taşımıştı. Ellerinde yine deri eldivenler olması dikkatimi çekse de gözlerimi ondan uzaklaştırıp Karan'a çevirdim.

Karan sakin görünüyordu ama aslında gergindi, birleştirdiği ellerine bakıyordu. "Anlat," dedi bir süre bekledikten sonra.

"Her şeyi en başından anlatac..." Ferit Çakıl'ın cümlesi Karan tarafından yarım bırakıldı: "Bilmem gerekenleri anlat. Uyduruk hikâyelerini değil. Bilmem gerekenleri."

"Deden bilmiyordu," dedi, işte Karan'ın duymak istediği de tam olarak bu olmalıydı. Gözlerindeki ifadenin yumuşadığını gördüm. Yaşar amcanın ona ihanet etmediğini öğrenmek bile yüklerinin büyük bir kısmını omuzlarından kaldırıp almıştı. "Ailedeki kimse bilmiyordu. Annen bile. Yani... Işık bile."

Karan gözlerini kaldırdı, ölümün gölge gibi dolandığı gözlerini babasının yüzüne sabitledi. Televizyonun ışığı ikisinin de yüzünü aydınlatırken, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Annem bana mektubunda bunları anlattı zaten," dedi keskin, sert bir sesle. "Bana ondan bahset."

"Onu gördüğünü biliyorum," dedi Ferit Çakıl, gözlerini oğlundan ayırıp eldivenin içinde sakladığı ellerine indirdi. "Onu İzmir'deyken gördüğünü biliyorum."

"Ama ben onun kim olduğunu bilmiyordum." Karan şimdi gerçek bir ölüm meleği gibi bakıyordu, sırtındaki kanatları oluşturan tüylerin her biri, bir başkasının ölümünü temsil ediyordu. "Onu seviyor muydun?"

"Dünyadaki her şeyden çok." Ferit Çakıl kafasını kaldırıp kararlı göz-

lerle oğluna baktı. "Senden bile."

"Benden bileyse, sen o kadını sevmiyordun." Karan bunu alay eder gibi söylemişti. "Sen bu hayatta kendinden başka birini sevdin mi?"

"Anneni seviyordum."

"Hangisini?" Karan bu kez gerçekten gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki bu, sanki dişleri kırılıp damaklarına saplanmıştı. "Kusura bakma ya, daha önce hiç iki tane annem olmamıştı."

Ferit Çakıl duydukları tarafından yaralanıyormuş gibi yüzünü buruşturup, "İkisini de seviyordum. Işık'la evlendiğim zamanlar onu gerçekten seviyordum, bir insan olarak... İyi bir insandı, iyi bir kadındı..." Yutkunurken boğazından kayan yalanların rengini merak etmiştim. "Ama Güneş... Ona âşık oldum. Onu gördüğüm gün ona tutuldum. Ne iş yaptığı, nerede olduğu, kim olduğu umurumda bile değildi. Ona tutulmuştum."

"Nerede çalışıyordu?" Karan'ın sesi buz gibiydi. "Söyle. Senden duymak istiyorum bunu."

Ferit Çakıl gözlerinin kenarını saran çizgilerin derinleşmesine neden olan bir ıfadeyle oğluna bakıp, "Pavyon," dedi acılar içinde. "Pavyonda çalışıyordu."

"Utanıyor musun bundan, Ferit Çakıl?" Karan'ın yüksek çıkan sesinin etrafı acının telleriyle sarılmıştı. "Utanıyor musun pavyonda çalışan bir kadına âşık olmaktan?"

"Kes sesini." Ferit Çakıl kaşlarını sertçe çattı. "Konuşmalarına dikkat et."

"Etmezsem ne olur?"

"Senin annen pavyonda sadece şarkı söylüyordu, ondan bir fahişeden bahsediyormuş gibi bahsedemezsin!" diye bağırdı Ferit Çakıl, öfkeli görüntüsü ve sesine rağmen yerinden kıpırdamadan yalnızca oturuyordu.

"Ona sen onu bırakıp gittiğin günden sonra neler oldu biliyor musun?" Karan ayağa kalkınca panikleyerek ona baktım. Salonun ortasına doğru yürüyüp televizyonun tam önünde durdu ve babasının gözlerinin içine baktı. "Annemi sattılar. Anneme tecavüz ettiler. Annem isteyerek yapmadı, annemi zorladılar, sonra da ona orospu dediler. Sen sesiyle para kazanan o kız çocuğunun ruhunu sattığın gün, o kız çocuğunun parçaladığın ruhunu taşıyan zayıf bedenini kullandılar." Karan babasının yüzüne doğru eğildi. "Şimdi orospu kim? Güneş mi yoksa sen misin, Ferit Çakıl?"

Ferit Çakıl dolmuş gözler, sımsıkı kapatılmış ve kasılmış bir çeneyle oğluna bakıyordu.

"Bana güneşi göstererek, *benim adım bu, orospu değilim ben*, diye bağırdı, onu o halde görmek ister miydin?" Karan biraz daha eğildi, artık yüzleri birbirine çok yakın mesafede duruyordu. "Ona o kadar çok orospu demişler ki, baba, adını unutmuş, güneşi görünce onu gösteriyor, adım bu diyor, adını artık kendisi de bilmiyor."

"Karan..."

"Beni keşke orada, o pavyonda, onunla bıraksaydın. Senin gibi bir onursuzun değil de bir orospunun çocuğu olarak hatırlansaydım." Karan babasına acıyan gözlerle baktı. "Ağlayacak mısın? Orospu çocuğu oğlunun söyledikleri mi ağlatacak seni? Yoksa bir orospuya âşık olduğun için mi ağlıyorsun?"

"Annen hakkında doğru konuş..." Ferit Çakıl'ın sesi titriyordu. "O, öyle bir kadın değil."

"O öyle bir kadın değil, onu öyle bir kadın yapan sendin!" Karan aniden babasının yakalarına yapışınca, Sergen hızla ayağa kalkarak onu çekip uzaklaştırmaya çalıştı. Karan öfkeli nefesler alıp veriyor, göğsüne kızgın yağlar dökülmüş gibi hırlıyordu. "Şimdi senin mahvettiğin o kadını benim iyileştirmemi mi istiyorsun? Sen o kadın iyileşir mi sanıyorsun lan amın feryadı?"

"Ben..." Ferit Çakıl dişlerini sıkarak konuştu. "Ben yapamazdım, Işık'a bunu yapamazdım, Güneş'i alıp buralardan gitseydim Işık kahrından ölürdü. O zamanlar, ben Güneş'e âşık olduğum zamanlar Işık kısır olduğunu, hiçbir zaman bir evlat sahibi olamayacağını öğrenmişti. Yıkılmıştı. Yoksa ben... Ben ilk zamanlar ondan boşanıp Güneş ile evlenecektim, Güneş'i alıp götürecektim, her şey bitecekti..." Eldivenli ellerine baktı, elleri titriyordu. "Yapamadım, Işık'a kıyamadım, bırakamadım onu. Eksik görür kendini, yetersiz bulur kendini diye... Ben kıyamadım."

"Sen ikisine de kıydın."

"Kıyamadım, ben ikisine de kıyamadım." Elleri tir tir titriyordu. "Ben ne onu ezip geçebildim ne onu bırakıp gidebildim."

"Ben doğunca mı bırakıp gittin o zaman? Gidiyormuşsun işte. Bal gibi gidiyormuşsun." Karan, Sergen'i iterek babasının üzerine doğru yürüdü. "Gözlerimin içine bak lan, bir kere olsun, bir kere olsun gözlerimin içine bakarak doğruları de bana. Söyle. Gözlerimin içine bakıp söyle. Götüm yemedi lan de, ikisini de oynattım parmağımda de, sikimin keyfine yaşadım lan hiçbirinizi takmadım kafaya, umurumda değildiniz de, desene lan, söyle!"

"Umurumdaydınız!" Ferit Çakıl bağırarak titreyen ellerini dizlerine vurdu. "O kadar umurumdaydınız ki, ben neredeyse otuz senemi insan olmadan, yaşamadan, gözlerim hep kapalı, kulaklarım hep sağır, hep bir mezarın içinde geçirdim! Sana bunları söylemek, senin gözlerinin içine bakarak bunları sana söylemek kolay mı sanıyorsun?" Titreyen ellerini gösterdi. "Ben bu ellerle seni ekmek kırıklarıyla dolu bir ekmek bezine sardım, bedenin daha cennetin kanını taşıyordu, ben bir bebeği ekmek kırıklarının içinde ayırdım annesinden! Ben o koridorda yürürken, artık yürüyen sadece bedenimdi. Ben ruhumu da, yüreğimi de, ben Ferit'i de, seni de oraya gömdüm! Biz seninle Güneş'in yanına gömüldük, bedenlerimiz Işık'ın yanında çürüdü!"

"Hâlâ oynuyorsun, hâlâ oynuyorsun sen! Bir kez doğruyu söyle bana, bir kez olsun de ki, canım öyle istediği için bunları yaşadık! De şunu bana!" Ayağa kalkarken acıyı hissetmiyordum. Ellerimi Karan'ın sırtına koydum, sırtı hızla inip kalkıyordu.

"Annene köpekler gibi âşıktım, hâlâ âşığım ama ben ona zarardan başka hiçbir şey değilim. Korkağım ben; korkak, aciz herifin tekiyim. Seni kurtarırım sandım, sana sarılırım her şey geçer, bir gün Tanrı beni affeder sandım. Ben sana sarılamadım. Ben ekmek kırıklarının içinde taşıdığım o bebeğe sarılamadım. Ne bekliyordunuz benden? Beni yaratan o ilahi güç bile tiksiniyordur benden. Neyim senin gözünde? Ne isem, inan bana on katı daha kötüsüyüm, daha iğrenciyim, daha tiksinciyim! Senin gözlerine baktığımda gördüğüm o kadını zihnimden ne zaman silebildi ne beni yaratan o ilahi gücün gücü buna yetebildi. Senin gözlerinde iki kayıp yaşadım ben! Yine de sevdim seni, kendimden çok sevdim, kendimi yok saydım senin için, ezdim geçtim! Ama Güneş'i ezemedim, onu bıraktığımda bile senden çok sevmiştim!"

"Aciz herif..." Karan'ın fısıltısı bir yangının havaya kalkan külleri gibiydi. "Aciz herifin tekisin sen..." Ellerimi Karan'ın sırtına tamamen bastırınca gücünün ne kadar çok tükendiğini avuçlarımın içinde hissettim. İkisi de mahvolmuştu. Hayatım boyunca asla acımayacağımı, üzülmeyeceğimi, hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşündüğüm Ferit Çakıl için ilk kez üzülüyordum, ilk kez böyle yoğun hissediyordum.

"Sen kendimden çok sevdim," diye fısıldadı Ferit. "Sana o izi bıraktığım gece, beni gördüğün son geceydi. Ben senin romanından silinmesi gereken o sayfaydım, baktım sen beni okumaya devam ediyorsun, ben de kendi kendimi o romandan yırtıp attım. Şimdi tutup o yırtık sayfayı romanın eksik kalan yerine yapıştıramazsın, biliyorum. Bunu ben de istemiyorum. Ne senin hayatını, ne Güneş'in hayatını tekrar bir harabeye çevirmek değil niyetim. İsteğim senden... Anneni oradan al, bunu ben yapamam ama sen yapabilirsin. Güneş'in iyi olmasını sağlayabilirsin."

Karan sadece babasına bakıyordu.

"Bunu yapabilirsin. Biliyorum, senden istediğim şey çok büyük bir şey, belki de senden kendini mahvetmeni istiyorum ama zaten mahvolmadın mı? Onu senden başkası iyileştiremez."

"Anlatmaya devam et," dedi Karan yalnızca. "Bana onu anlat."

"Anlatabilecek bir şeyim kalmadı. Onun hakkında bilmen gerekenler bunlar," diye fısıldadı Ferit Çakıl.

"Senin evli olduğunu bilmiyordu, değil mi?" Karan şimdi biraz daha sakin görünüyordu ama hâlâ yangın yerinden farksız olmalıydı. Parmaklarını Karan'ın sırtında gezdirip sessizce Ferit Çakıl'a baktım.

"Bilmiyordu, bilseydi beni ister miydi sanıyorsun?"

Karan dünyasını altüst eden adama öyle sakin bakıyordu ki, beni asıl bu sakinliği korkutuyordu. Bir süre zihninde konuşan sesi dinledi, belki de artık kendisi olarak hareket etmekten korkuyor, o sese sığınıp o sesi dinliyordu.

"Hayatımı mahvettin," diye fısıldadı sonunda konuştuğunda. Söylediklerinin ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Tonlarca ağırlığa sahip olan bir yük tam kalbimin ortasına binmişti sanki. "Hayatımızı mahvettin," dedi devamında, sesi sigaranın öldükçe uzayan külü gibi griydi. "Amına koydun her şeyin, siktin her şeyi."

"Evet," diye mırıldandı Ferit Çakıl. "Her şeyi ben mahvettim. Biliyorum."

"Mahvettiğin her şeyi toparlamamı bekliyorsun benden, doğru mu?"

"Evet." Ferit Çakıl gözlerini eldivenlerinden çekmeden başını hafifçe salladı. "Toparlayabilecek tek insansın."

"Eğer bir şeyleri toparlamak isteseydim, buna seni öldürmekle başlardım." Sesindeki kurşunlar bir bir saplandı babasına. Gözlerim Sergen'i buldu, ela gözleri şimdi kahverengi görünüyordu, sakin bir ifadeyle abisi bildiği adamı izliyordu. Gözlerim bu defa Ferit Çakıl'a döndü, eldivenlerine sanki orada çok değer verdiği bir şeyi görüyormuş gibi bakıyordu.

"Beni bu yalanla nasıl yaşatabildin ulan?" diye sordu Karan sitemkâr ve öfkeli bir sesle. "Hiç mi acımadı için? Ne bileyim, sen insan değil misin, hiç mi üzülmedin?"

"Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun."

"Sen inanılacak bir şey mi bıraktın ki?"

"Çok vaktim yok," dediğinde kaşlarımı kaldırarak ne söylemeye çalıştığını anlamak için çabaladım. Karan'ın kaşları çatılmıştı. Ferit Çakıl, elindeki eldivenlerden birini çıkardı. Bu yanık izlerinin olduğu eliydi. "Belki sana verdiğim acının yanında hiçbir şey ama ben de kendime cezamı verdim. Sonra ilahi gücün sahibi de asıl cezamı kesti ve yenemeyeceğim bir illet verdi bana." Elini mi yakmıştı? Kendisi mi? Gözlerimi ellerinden çekip Ferit'in yüzüne çevirdim. O, yanmış olan eline bakıyordu. "Elinizin ayağınızın altından çekilip gidecektim ama seni ona gönderebilmenin yolu yok, bunu anladım. Ben de ona gidemem artık. İstesem de gidemem. Dördüncü evre mide kanseriyim."

Sadece birkaç harfin yan yana getirerek oluşturduğu bir enkazdı, iki kelimeden oluşan bir acıydı. Gözlerimde büyüyen şaşkınlığı o an için gizleyemedim, uzuvlarım buz tutmuş gibi olduğum yerde donup kalmıştım. Bunu beklemiyordum.

Öyle bir an gelirdi ki, karşındaki insanın yalan söylemesini dilerdin. Öyle acı gerçekler vardı ki, yalanlar duymak isterdin. Şimdi onun söylediğinin bir yalan olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordum, şimdi bu söylediğinin

gerçek olma düşüncesi bile ruhumdan binlerce parça koparıp içimi dağıtıyordu. Karan'a ne yaşatmış olursa olsun, Karan'ın bir kayıp daha verecek olma düşüncesi beni temelimden sarsıyordu.

Sessizlik, yerde oluşan zaman gölünün içinde boğularak can vermeye başladığında, harfler yüzleri suya dönük şekilde suyun yüzeyine çıktı; onlar da ölüydü.

Karan yalnızca, "Anladım," dedi. Soru sormadı, belki endişelendi ama bunu ona tek bir an olsun bile hissettirmedi.

"Ben anneni bir evi dağıtır gibi dağıttım, sonra o evdeki en önemli eşyayı alıp çıkıp gittim. Evi terk ettim. Evi çaresizlikler içinde bıraktım. O ev, annendi. Ondan alıp götürdüğüm o kıymetli parça sendin. Şimdi geri dönemem ama o parçayı ona gönderebilirim, şimdi o evi geri toplayamam ama sen gidersen, o dağınık bir evde yaşamaya da alışır. Yeter ki o parça, o evin içinde olsun."

Söyledikleri bir nehri kurutan güneşin kolları gibiydi, sıcaktı, dokunduğu yeri kurutmaya yemin etmişti ve nehrin etrafındaki zambakları yaşlandırıyordu. Zambaklar güneşin altında fazla kaldıklarında çabuk büyürdüler, büyümeleri onlar için sakıncalıydı, yaşlılığın arkasından ölüm hemen gelirdi ve bir zambak ölümünü bile kimseye hissettirmeden gerçekleştirirdi. Kuruyan nehrin yanında büyüyen o zambak gibi hissettim.

"Benden gidip onu almamı mı istiyorsun?" Karan boğazında bir yumru varmış gibi kara zorla yutkundu. "Eğer hasta olduğunu öğrenmeseydin ve bir de Arda bu olayı deşip durmasaydı, bana tüm bunları söylemeyecektin bile, değil mi?"

"Yanılıyorsun," dedi Ferit Çakıl, sesi yorgundu. "Sana bunları anlatma sebebim ne hastalığım ne de Arda."

"Arda olmasaydı sen bana bunları anlatmayacaktın, boşuna dil dökme, boşuna konuşma."

"O piç kurusu değil, sana bunları ben anlatacaktım. Ondan duymanı istemedim, çünkü tüm bunları benim sana söylemem gerekiyordu. Gerçekleri benim ağzımdan duymanı istedim. O yüzden o kadar paniklemiştim. Neden anlamak istemiyorsun, Karan? Neden peşin hükümlülük yapıyorsun?"

"Peşin hüküm mü? Bunu genelde sen yaparsın." Karan bana doğru dönünce, gözlerinin iki mezar boşluğu gibi göründüğünü fark ettim. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu. Ruhunu evde kimsenin bilmediği bir odaya göndermişti de kalbi de ruhu geri gelene dek uykuya dalmıştı sanki. "Hâlâ sadece kendini aklayacak şeyler söylüyorsun, sadece kendinden bahsediyorsun. Bana onu anlat dediğimde bile onu seninleyken anlatıyorsun. Hayatının merkezi kendinsin, benim de hayatımın merkezi sen ol istiyorsun. Onun da hayatının merkezi senmişsin zamanında, bunu da biliyorsun." Karan tüm bunları babasına bir kez olsun bakmadan, benim gözlerimin içi-

ne bakıp, benden güç buluyormuş gibi sarf etmişti. "Herkesin merkezinde olduğunda o hastalık senin bedenini terk etmeyecek, aksine ruhuna bile sıçramış olduğunu düşünüyorum. Senin ruhun bile kanser."

Dudaklarımı kanatana kadar ısırmak istedim ama o gözlerimin içine bakıyorken bunu yapamadım. Sanki bunu yaparsam köklerini toprağıma veren o ağaç, benim üzerime yıkılıp benim üzerimde köklerinden kopup ayrılacaktı.

"Ne desen haklısın," dedi Ferit Çakıl, suçluluk her yerine içini saran kanser gibi yayılmıştı. Pişman mıydı? Belki de bu dünya üzerinde pişmanlığı onun kadar net hisseden başka hiç kimse yoktu. Şimdi ne yaparsa yapsın geri kazanamayacağını bildiği bir adam, iki de kadın vardı. Üçünün de hayatını o mahvetmişti. Birini öldürmüş, diğerini gömmüş, diğerini de yapayalnız bırakmıştı.

"Haklı olmak yetmiyor," dedi Karan. "Haklı olmak yetseydi, ben..." Elini göğsünün üzerine koyunca, gözlerim büyük ellerine kaydı, hasarlarla süslenmiş güzel parmaklarını kalbine bastırdığını gördüm. "...ben bu yüreği söküp atmak ister miydim yerinden?"

Yüreğini söküp atma isteği mi uyandırıyordu ona tüm bu hissettikleri? Gözlerimi parmaklarından çekmeden öylece bekledim. Bir insanın acılarını omuzlama isteği bana hep hastalıklı gelmişti ama şimdi ben hastaydım, tüm acılarını omuzlarıma almak isteyecek kadar hastaydım hem de. Tedavim sanki o acıları omuzlarıma alarak yürümekti benim, sanki tek şifam onu o acılardan kurtarmak olacaktı.

Gözlerimdeki gökyüzüne yerleştirilmiş kahverengi bulutlarda oturan o küçük erkek çocuğu şimdi benim gözlerimden onu izliyordu. "Bana anlatacak başka şeylerin yok mu? Vardır," dedi Karan sırtı babasına dönükken. "Kanserin dışında."

Canımı acıtan son sözü, yüzümdeki ifadenin yıkılan bir ev gibi çökerek enkaza dönmesine neden oldu. Karan'ın kopkoyu renk gözleri yüzüme yerleşti, gözlerimdeki kahverengi yara bulutlarının üzerinde oturan erkek çocuğu bacaklarını sallayarak onu izlemeye devam ediyordu.

"Senin o adamdan her şeyi öğrendiğini de biliyorum. Gökhan senin aslında kim olduğunu bilmeden o gece İzmir'de sana her şeyi anlattı." Kaşlarım çatıldı ama gözlerimi Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinden çekmedim, sadece Ferit Çakıl'ın söylediklerine kulak vermeye devam ettim. Gözlerimiz birbirine dikilmiş iki farklı renkteki kumaş parçaları gibiydi. "Benim sana anlatacaklarımın bir önemi yok, zaten benim bile bilmediğim parçalar şu an senin elinde, sen o tabloyu tamamladın, bendeki tablo hâlâ eksik."

"Sen beni mi takip ediyordun?" Karan'ın sesi buzun üstünde yürüyormuşum gibi hissettirmişti. Kelimeler sesinin soğuğunda kayıp yere düşerek parçalara ayrılıyordu.

Ferit Çakıl'ın ayağa kalktığını fark etsem de gözlerimi onun kara gözlerinden çekmedim. "Evet," dedi. "Tıpkı senin beni takip ettirdiğin gibi."

Donup kaldım, Karan bunu fark edince gözlerini gözlerimden çekmeden tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Karan'ın bunca zaman takip ettirdiği adam Ferit Çakıl mıydı? Babasının yerini aslında biliyor muydu? Kafam allak bullaktı.

Diğer Merve'nin bembeyaz çarşafların arasından çıkıp, düşüncelerimden ellerine bulaşmış kan lekelerini çarşaflara dokunarak çarşafların yüzeyine bıraktığını gördüm. Sonra bana baktı, dudaklarında yarım yamalak bir tebessümle bana gülümsedi ve sırtını bana dönüp kan ile lekelediği beyaz çarşafların içinde ilerleyerek gözden kayboldu.

"Her yarrağını biliyordun yani," dedi kaba bir sesle. "Ne güzel."

"Beni önemsediğini biliyordum." Bu umut dolu sesin içinde hüznü de bulabilirdiniz. "Sergen çok uyanıktı, kimseye göz açtırmıyordu ama ben babamı tanıyordum, seni babam yetiştirmişti ve bu yüzden atacağın adımları az çok tahmin etmek benim için çok da zor olmuyordu. Sergen'in birçok defa benim doktorumla özel olarak görüşmeye çalıştığını duydum, doktorumu sıkı tembihlemiştim, Sergen konu ile ilgili hiçbir şey öğrenemiyordu. Sana basit soğuk algınlıkları, basit mide ağrıları, basit kronik rahatsızlıklar olarak gösteriliyordu her defasında. Uzaktan uzağa elini bana uzatmıştın. Uzattığın o elin içine kanseri koyamadım. Koymak istemedim. Yapamadım."

"Tamam," dedi Karan gergince. "Kes."

"Ben sana ne yaparsam yapayım, senin bana söylediğin her şey içinin ağrısından. Dilindeki zehir bu yüzden. Bu huyun Güneş'e benziyor. O da böyleydi. Onun canını acıttığımda, üzdüğümde onu... Bana böyle zehirli diliyle zarar vereceğini düşünürdü. Ama ben bilirdim, ne derse desin, beni sevdiğini hep bilir, hissederdim."

"Seni sevdiğimi mi düşünüyorsun? Beni ona mı benzetiyorsun?" Karan babasına doğru dönünce siyah gözleri gözlerimi yaradaki kabuğu koparır gibi koparırak yere düşürdü. Bakışlarımı boşluklarla doldurdum. Yılların soldurduğu bir mektup gibi bugüne kadar taşınan geçmiş, geçmediğini bir kez daha kanıtlıyordu.

"Ona benziyorsun," dedi babası yalnızca.

"Onu tanımıyorum." Karan'ın sesi kuyruğunda iğne taşıyan bir akrebin içinde kan gibi dolanan zehre benziyordu.

"Onu tanımak istiyorsun."

"Sen benim ne istediğimi bilseydin, şu an bu durumda olur muyduk sanıyorsun?" diye sordu Karan.

"Bana hep bir şeyler soruyorsun, verdiğim cevapları yorumsuz bırakıp diğer soruya geçiyorsun. Şu an ağzımı burnumu dağıtmayı istiyorsun, belki beni öldürmeyi... Ama tüm bunları da yapmıyorsun. Karşımda duruyorsun,

sadece soru soruyorsun. Seni anladığımı sandığım yerden, aslında seni hiç anlamadığım gerçeğiyle ellerim bomboş geri dönüyorum."

Geçmişin ettiği alaydan sakınmak istercesine, "Annemi aldattın," dedi Karan, Işık onun için hâlâ hayallerinde uyuyan o kadındı, annesiydi. "Ann... Onu." Durdu, şimdi Güneş'ten bahsediyordu. "Onu kandırdın, terk ettin." Babasının üzerine yürüyüp yakınır gibi fısıldadı: "Beni suçladın, mahvettin."

"Haklısın," dedi yalnızca Ferit Çakıl.

"Yani bu yalanı, senin annemi intihara sürüklediğin yalanını, var ettiğin bu günahı..." Elleriyle kendini gösterdi. "Bu günahı," diye irdeledi. "Başka kimse bilmiyor mu?"

Ferit Çakıl paramparça olmuş gözlerini oğlundan çekmeden, "Hayır," dedi. "Arda'nın babasından başka hiç kimse bilmiyor. Arda da muhtemelen bunu babasından öğrenmişti."

"O niye biliyor?"

"O zamanlar çok yakın arkadaştık."

"Büyükbabam bunu nasıl anlamadı?"

"Anlamasına imkân yoktu, Işık kimsenin bilmesini istemediği için çok iyi oynuyordu. Zaten seni çok seviyordu, kimse böyle bir şeye ihtimal vermedi. Hem kimin aklına gelirdi ki?" diye sordu babası, sesi sakindi, anlattıkları ise korkunçtu.

"Şeytan ve senden başka," diye mırıldandı Karan. "Doğrusun."

"Bak oğlum, ben zaten buralardan gideceğim." İşte bunu beklemiyordum. "Artık sessizce uzaklaşmam gerektiğini biliyorum, artık sessizce ölmek istiyorum. Ne kadar zamanım kaldı bilmiyorum. Buralarda kalamam, senin bileceğin herhangi bir yerde de olmak istemiyorum. Senden tek isteğim, son isteğim Güneş'i yanına alman. Ben onun ışığını kesen gece oldum, bulut oldum, yağmur oldum ama o vazgeçmedi benden. Söndürdüm onu, yine de yandı bana. Şimdi sen gidersen, onun elini tutup onu alırsan belki o yeniden doğar."

Bir camın patlayıp kırıklarının etrafa saçılmaya başladığı gibi düşünceler önce zihnimin içinde patladı, ardından da dağılarak etrafa saçılmaya başladı. Ferit Çakıl yaklaşan ölümü kabullenmişti, dördüncü evrenin zaten son evre olduğunu ve tedavi kabul etmediğini biliyordum fakat yine de karşımda duran adamın ölümü bu denli soğukkanlılıkla karşılıyor olması beni şaşırtmıştı.

Karan hiçbir şey söylemedi. Bedirhan'ın içeri girdiğini gördüm, sessizce salonun içinde ilerledi, ince deri ceketini çıkarıp koltuğun koluna koydu ve koltuğa oturup hiçbir şey yokmuş gibi gözlerini Karan'ın önünde durduğu televizyonun görünen belli bir kısmına çevirdi. Ferit Çakıl bir süre beklemiş olsa da oğlundan bir cevap alamamıştı, sonunda beklemenin büyük

bir sancı olduğunu fark ederek yavaşça sırtını döndü.

"Şimdi gidiyorum. Belki senin soracakların var hâlâ ama benim anlatacak gücüm kalmadı. Tükeniyorum ben, oğlum. Küle dönmeden hemen önce senin kapına geldim, közüm şu an, üflesen alev alırım ama anlık olur bu. Artık yanamam. Bitti. Yangın söndürüldü. Artık yakacak ne bir ormanım, ne bir ağacım ne de tek bir dalım kalmadı. Söyleyeceklerim bu kadar. Allahaısmarladık."

Hiçbir şey söylemedi sonrasında, birilerinin bir şey söylemesini de beklemedi. Sergen ile girdiği o kapıdan yalnız başına çıktı, sonra da karanlığa karışıp içinde olduğumuz gelecekten uzaklaştı, geçmişin içinde ise aslında hâlâ vardı.

Ve daima var olacaktı.

15. PENÇE

Keman sesinin geceye geçirdiği pençelerinin etrafından karanlığın fısıltıları akıyordu.

Kemanın içine saklanan hangi anı, hangi acıydı bilmiyordum ama o keman çalmaya başlayınca, melekler bile cenneti terk eder onu dinlemeye gelirlerdi. Bedenimi saran hislerin, bileklerimi acıtan ağrının, tüm bunların bana damarlarımın emaneti olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir insanı kendi damarından başka bir şey kanatamazdı.

Öyle sanıyordum.

Devamlı olarak kemanın bedenine dokundu, devamlı olarak bir kibrit çöpünü kibritin kutusuna sürtüyormuş gibi kemanın yayını kemanın tellerine sürttü; notalar alev aldı, melodi yandı.

Sutyenin demiri göğsümün derisine batıyor, kalbim ağrıyordu. Dizlerimi çıplak karnıma doğru çektim, çenemi diz kapaklarıma bastırıp sırtımın ortasında şeytanın mızrağı gibi duran kemiğin belirginleşip derimi germesini sağladım.

"Kendi canına zorun var senin." Seslerin anlatmaya çalıştıklarına kulak verirken dudaklarımdan dökülen ıslak kelimelerdi bunlar. Birleşince bir tam, bir bütün cümle etmiyordu; artık cümleler bile eksikti, yarımdı, tamamlanamıyordu. "Zorun var canına, canım."

Ne hissediyordu? Melodiler onun yerine konuştuğuna göre, o aslında ağlıyordu. Çünkü sesler ağlıyordu. Çenemi dizime bastırıp gözlerimi karanlık koridora çevirdim, pencereden içeri giren havuzun ve sokak lambasının ışıkları iki farklı rengin cesedi gibi zemine uzanmışlardı. Sarı ve mavi, iki farklı ceset. Mavi olan cesedin içini terk eden mavi kan koridoru oluşturan parkeleri aydınlatıyordu, sarı cesedin sarı kanı ise sadece olduğum odanın damarından akıyordu.

Mit CamScanner gescannt

Zaman kadar riyakâr olan bir şey daha varsa, bu andı. Zaman her yana yayılırken, an sadece senin yanında durur ve sadece sana dokunurdu. Kemanın sesi koridorun boş duvarlarına çarparak kemikleri kırılmış bir beden gibi yere yığıldı.

Çıplak ayaklarımı soğuk yorgana bastırıp gözlerimi yumdum. Onu hayal etmeye çalıştım. Duydukları, gördükleri, öğrendikleri onu burnuna kadar yükselen suyun içinde boğmaya başlamıştı. Kalbi o suyun içinde boğulan ilk organıydı, ciğerleri öyle çok yanıyordu ki bu suyu ilaç, derman, deva, şifa sanmıştı. Sonra o da boğuldu.

Keşke kalbinin solungaçları olsaydı.

Belki o zaman boğulmazdı.

Bir yaranın içinde uyanan iz gibiydi. Yara ise o izin annesiydi, o yarayı oraya bırakan darbe de izin babasıydı. Yara, iz büyümeye başlamamışken onu terk edip oradan kopup düşecekti, iz yalnız kalacaktı.

Yara kapanır, iz kapanmazdı.

Anne babadan vazgeçse de çocuk babadan vazgeçemiyordu.

Baba, anneden vazgeçse de çocuk anneden vazgeçmiyordu.

Olan ne yarayı oraya bırakan darbeye ne zamanla kuruyup düşen yaraya olurdu aslında. Olan her zaman orada mahkûm hayatı yaşayacak o ize oluyordu.

Bir harabe gibi oturduğum yerden, bir kepçenin içinde harabeden uzaklaştırılan moloz yığını gibi kalkıp uzaklaşmaya başladım. Koridora çıktığımda üzerimde bedenimi saklayan siyah, kısa bir şort ve siyah sutyenden başka hiçbir şey yoktu. Koridorun içinde duran anın var ettiği sesi dinlerken bir süre elim kapının pervazında boşluğa baktım.

Odanın aralık duran kapısına baktım, ardından dayanamayıp o kapıya dokundum ve açılmasını sağladım. Çıplak omuzlarının arkasında gölgesi kanatlanmış gibi yere serilmiş, sırtında duruyordu. Çenesinin altına aldığı kemanı omzuna sabitlemişti. Zayıflayan damarlarını içinde taşıyan güçlü kolunun hareketlerini izledim. Havaya seslerden harfler çiziyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp zihnime beni mahveden bir anıymış gibi işledim o görüntüyü. Bomboş bir duvarın önünde duruyordu, yüzü duvara dönüktü, sanki yüzünü duvara, sırtını her şeye dönmüştü. Uçları kıvır kıvır duran, onu muzip bir oğlan çocuğuna benzetmeme neden olan saçlarına baktım bir süre, sonra biçimli ensesine, geniş omuzlarına, kemanı tutuşuna, kemana yaslanışına... Ona.

Her zaman tıraşlı, kısaltılmış ve düzgün gördüğüm o saçlar öyle asi, öyle farklı görünüyordu ki. Artık görüntüsü bile hissettiklerini taşıyordu. *Darmaduman.*

Bu görüntüye bile alışmaya başlamıştım. İnsan her şeye alışıyordu, bu doğruydu.

İçli bir nefes aldığını duydum. Profilli görünüyordu, kemanı çenesinin altına sabitlediği için yüzü ifadesiz gibi duruyordu ama kaşlarının nasıl çatıldığını, nasıl titrediğini görüyordum. Uzun kirpikleri ileriyi hedef almış birer ok gibiydi ama gözleri o okların arkasına saklanmış yaralı bir bedendi. Gözlerini yummuş, seslerden bile gizlemişti.

Her şeyden haberinin olması, artık hiçbir şeyi bilmemesinden daha acı verici geliyor olmalıydı. Oysa her şey bir sırken, Karan bir sırrın içinde yaşadığını bilirken bile bu sırrın ona böyle büyük yaralar açacağını düşünemediğinden daha huzurluydu belki de.

O gece, sabahın ilk ışıkları odanın içini doldurup karanlığı saklayana ve tüm sırlar bir süreliğine de olsa toprağın altına gömülene kadar kemanını çalmaya devam etti.

Öğlen sonu ablam buradaydı. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için ortamdaki durgunluğu pek garipsemediği belli oluyordu. Okulu hakkında konuşuyordu, Kocaeli'de tuttuğu evden bahsediyordu. Arda olayını geride bırakabilmişti, sonunda normale dönmüş gibi görünüyordu. Artık Sergen ile birlikte yaşayacaktı. Bu fikrin yalın halinin kime ait olduğunu merak etsem de hiçbir şey sormamıştım, aralarında bir şey olduğunun zaten farkındaydım.

Öte yandan Ferit Çakıl'ın hastalığını düşünüyordum, gidişatın ne olacağı belliydi ama yine de kafamda asılı duran soru işaretleri vardı ve düşünmek, delirmenin ikiz kardeşiydi.

"Düşünmek delirmenin ikiz kardeşi," diye fısıldadı diğer Merve kafamın içinde bana ulaştığı o odadan başını dışarı uzatarak. *"Ve biz seninle ikiz kardeşiz."*

Karan'ın elinde dizüstü bilgisayarının çantasıyla içeri girdiğini gördüğümde gözlerim ablamdan uzaklaşmıştı. Yüzündeki ifadesizlik hâlâ yerinde öylece duruyordu. Gözlerine baktığımda, yüzündeki ifadesizliğin aksine o siyah gözlerde bir şeylerin yazılı olduğunu gördüm. Bedenimdeki ağrı hâlâ oradaydı, onu o kadar az düşünmüştüm ki, kasıklarımda dolaşıp durmasını görmezden gelmiştim ama oradaydı, vücudum gerçekten son derece halsiz hissediyordu.

Düşüncelerimi ağrıdan uzaklaştırırken, aklımda oluşmaya başlayan diğer sorunların listesini önüme çektim.

"Senin şu Enis var ya," dedi ablam sessizce. Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Ankara'ya gitmiş, bir daha dönmeyecekmiş sanırım."

"Nereden benim Enis oluyor?" Sesimin sert yükselmesi üzerine ablam duraksadı. Karan'ın bakışları kısa süreliğine ikimize dokundu. Oturduğum koltukta küçülerek kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. "Enis'ten hiç hoşlanmıyor, duymasın."

Ablam düşünceli bir şekilde Karan'a baktıktan sonra, "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu. "Karan biraz garip görünüyor. Tamam, o her zaman biraz gariptir ama... Şimdi biraz daha garip gibi. Arda ile mi ilgili?"

"Bu konuları daha farklı bir zamanda masaya yatıralım mı?" Ona yorgun gülümsememi sunduğumda, o da bana anlayışla gülümseyerek başını salladı ve, "Olur o zaman," dedi.

Mülteci düşüncelerin sardığı zihnime meydan okuyarak, "Sergen ile ne zamandan beri birliktesiniz?" diye sordum açıkça. Defne'nin gözlerinde bir parıltı gördüm, bu daha önce ablamın gözlerinde rastlamadığım bir parıltıydı; gökyüzünü ateşe veren yıldızlara benziyordu ama yansıttığı ışık kendine aitti, başkasından almıyordu.

"Birliktelik denmez," dedi çekimser bir ses tonuyla.

Karan'ın bilgisayarın tuşlarına dokunurken çıkardığı sesleri dinlerken, "Ne denir?" diye sordum, gözlerimdeki anlayışı görebilmesi için onunla oluşturduğumuz göz kontağını kesmiyordum.

"Bilmiyorum." Gözlerini etrafta gezdirip kızaran yanaklarını benden gizlemeye çalıştı. "Yalnızca... Ben ilk defa böyle hissediyorum. O benim yakınıma geldiğinde kalbim bile tıpkı avuçlarım gibi ter içinde kalıyor."

Yüzüme dağılan ifade bir meşalenin ucunda yanan ateş kadar ışıltılıydı. "Ne zamandan beri böyle hissediyorsun?" diye sordum sakince.

"Bir süredir."

"Bir süredirin yazılı olduğu bir takvim yaprağı, içinde durduğu bir an falan yok mu?"

Yüzünü buruşturarak, "Bir süredir işte, Merve," diye söylendi.

Onu daha fazla sıkıştırmamam gerektiğini hissettiğimde sadece, "Sergen iyi bir adam," diye fısıldadım.

"Ufacık bir şüphem bile yoktu zaten." Defne gülümsedi. "Onu ilk gördüğümden beri onun iyi bir adam olduğunu biliyorum." Defne oturduğu yerden kalktı. "Bedirhan'ın yanına uğrayacaktım," dedi yüzünü buruşturarak. "Saçlarımın uçlarındaki kırıkları alacakmış. Kırıkları almazsa kıracağı kemiklerimi alçıya aldırmak zorunda kalırmışım."

"Bedirhan'ı kızdırmasan iyi olur," dedim. "Hem sana çok zarar veremez. Bıllur var, kafasını kırar onun..."

Defne güldü. "Onları aynı yerde çalışırken izlemek komedi filmi izlemekten farksız," dedi keyifle. "Gerçekten çok eğlenceliler. Sen de benimle gelmek ister misin?"

Aslında bu evden çıkmak, mezardan çıkıp çürümüş bedenime hava aldırmak gibi gelecekti ama yine de onu tek bırakmak istemiyordum. Gözlerim ona dokununca, ona dokunduğum gecenin kalbimde bıraktığı izler belirginleşerek kalbimin hızla çarpmaya başlamasına neden oldu. Gün gibi doğan hislerime lanet okuyarak gözlerimi ondan uzaklaştırdım.

"Ben gelmeyeceğim, biraz halsiz hissediyorum," diye mırıldandım.

"Regl falan mı olacaksın?" Bunu sesli sormuştu, bir an yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Yürürken biraz paytaklıyorsun, sabah da ağrı çekiyor gibi görünüyordun."

Karan'ın gözlerinin bizde, kulaklarının konuştuklarımızda olduğunu bildiğim için kendimi ekstra gergin hissediyordum. Ona bakıp yüzünü ağ gibi ören ifadeyi görmek, ne düşündüğünü bilmek istedim ama kocaman açılmış gözlerimi Defne'nin ela gözlerinden ayıramadım.

"Utandırdım mı?" Çekimser gülümsemesi yüzüne dağıldı. "Bir an Karan'ın burada olduğunu unutmuşum."

"Bilmediğim şeyler değil, keyfinize bakın," dedi Karan, sesindeki imayı solumuştum, ima yapabilecek kadar keyifli olmadığına emindim ama yine de bunu yapıyordu, çünkü benim gözlerimdeki endişeyi görmekten nefret ediyordu.

Defne'nin pancar gibi olan suratına baktım. Gözlerini kaçırıp, "Ne edepsiz bu ya," diye mırıldandı. "Neyse, gidiyorum ben. Biraz daha kalırsam patlamış mısıra döneceğim çünkü..." Başımın üstüne dokunup yavru bir kediyi seviyormuş gibi başımı okşayınca ona alık alık baktım. Bu dokunuşu beklediğim söylenemezdi. "Bu edepsiz adama güvendiğim için seni burada gönül rahatlığıyla bırakıyorum, sana çirkin imalarda bulunacak olursa onun kafasına teflon tavayla vurabilirsin!" Karan'ın güldüğünü duydum, bu içimi ferahlatmıştı. "Ya da Bedirhan gibi konuşmam gerekecek olursa..." Eğildi ve kulağıma şunları fısıldadı: "Götüne teflon tavayı sok gitsin!"

Gözlerim duyduklarıma inanamadığımı belli edercesine kocaman açıldı, ağzım da bu şaşkınlığa ayak uydurarak genişçe açılmış ve yüzümün sahnesindeki yerini almıştı.

"Duymadığımı falan mı sanıyorsun?" Karan'ın sorusu Defne'nin ona çekinerek bakmasına neden oldu. "Bedirhan'ın yanında kala kala ona benzemişsin, hiç ağzına yakışıyor mu böyle şeyler?"

Defne kem küm ederek etrafına bakarken gerçekten utanmışa benziyordu. Elini ensesine koyup kaşıyarak, "Sadece şaka..." diye mırıldandı. "Hem otuzuna merdiven dayamış bir adam için kulakların fazla iyi duymuyor mu senin ya?"

"Asi," dedi Karan gözlerini bilgisayar ekranından çekmeden. "Sustur ablanı."

Ablam evden ayrıldığında artık Karan ve ben evde yalnızdık. Bilgisayarın başında ne yaptığını merak etsem de bunu ona sormadım. Kafasını toparlamaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden sessizlik hakkımı kullanıyordum.

Karan parmakları klavyenin üzerinde dolaşmaya devam ederken, "Ağrın olduğunu neden bana söylemedin?" dedi ketum bir sesle. Gözlerimi yüzünde dolaştırıp sessizliğime kaldığım yerden devam ettim. Bir an için bu

onu öfkelendirmiş olacak ki, kafasını kaldırıp simsiyah gözlerini gözlerime dikerek sorusunu yineledi: "Ağrın olduğunu bana neden söylemedin, Asi?"

Gözlerinin içine sakınca bakarken, süregelen sessizliğimi bozan harfleri dudaklarıma dokundurmaya başlamıştım. "Ağrım yok," dedim. Amacım yalnızca onu buna inandırmaktı.

"Neden bana yalan söylüyorsun, kız çocuğu?"

"Sana yalan söylemiyorum."

"Ayağa kalkmanı istiyorum." Salonun karanlık köşesinde olduğundan yüzüne yalnızca önündeki sehpanın üzerine koyduğu dizüstü bilgisayarının ışığı vuruyordu. Gözlerinde kabaran kızgınlığı gördüğümde sadece yutkundum. "Ayağa kalk, Asi."

"Kalkmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Buna gerek yok."

Parmağını tuşlardan bir tanesine sertçe vurunca irkilerek ona baktım. Ciddi görünüyordu. Kirpiklerine bulaşmış bir öfke usul usul gözlerine akarak onun zaten sert olan bakışlarını hepten sertleştirmişti.

"Kalk, velet," dedi, sesindeki ciddiyeti kavrayınca başta ona meydan okuyan kahverengi gözlerimle baktım, ardından bu meydan okumanın hiçbir işe yaramayacağını fark edince pes ederek ayağa kalktım.

Acımı ondan saklayabilirdim. Acıyı saklamak sanıldığı kadar zor değildi. profesyonel bir oyuncu olmanıza gerek yoktu, gerçek acı saklanmanın bir yolunu her zaman bulurdu. Aslında acı, doldurulduğu kabın şeklini alan su gibiydi. Kumaşa zaten siyah olan bir kumaşa su döküldüğünde, oraya dokunup islandığı parmak uçlarında hissedene kadar oraya su döküldüğünü anlamazdı.

Kendimi sıkarak salonun ortasına doğru sağlam adımlarla ilerledim. Bunu yaparken karıncalanan bedenime rağmen yüzümdeki ifade hâlâ sağlamdı. Adımlarımın da tıpkı şekilsiz yitirmeyen yüzüm gibi bana sadık olmasını diliyordum. Karan'ın gözleri uzun süre bedenimde dolaştıktan sonra, "Tamam," dedi sertçe. "Otur."

Bir an bocalayarak, "Eski yerime mi oturayım?" diye sordum saf saf.

"Gel kucağıma otur," dedi gözlerini yüzümden çekmeden. Bilgisayarın ekranından yayılan ışık grileşince Karan'ın ifadeleri usulca gözlerimin önünden silinerek yok oldular.

Yanaklarımın içini dişledim. Karan dudaklarını yaladıktan sonra gözlerini bilgisayar ekranına indirdi. Ona doğru yürümeye başladığımda, ne yapmaya çalıştığını ben de bilmiyordum, yalnızca daha yakınında, dibinde olmak istiyordum. Karan'ın yanındaki boşluğa oturup gözlerimi bilgisayar ekranına çevirince bir an şaşkına uğrayıp öylece ekrana bakakaldım. Karan beni kucağına çekerek yanağımı onun sıcak göğsüne yaslamamı sağladı.

Açık duran sayfanın Bilkur'un annesinin çalıştığı hastanenin web si-

ne ait olduğunu fark ettim. Hastanenin dışarıdan çekilmiş fotoğrafları web sitesinin kapağına yerleştirilmişti. Üç saniyede bir görsel ucuz bir animasyon eşliğinde silinerek yerini yine hastaneye ait olan başka bir görüntüye terk ediyordu.

Bu hastanede Güneş'in kaldığını da biliyordum. Bunu o da biliyordu. Güneş'i benden önce o görmüştü. Önceden gördüğü, anlık bile olsa bir şeyini yaşadığı bir insanın hayatında bu kadar büyük bir yere sahip olabileceğini aklının ucundan geçirebilir miydi? Bu, ikimizin o konferans salonundaki sevimsiz diyaloğunun bizi buralara kadar taşımasına benzemiyordu, bu çok daha farklıydı ve çok fazla düşünüldüğünde insana kafayı yedirtebilecek kadar büyük bir şeydi.

Gözümü bile kırpmadan hastanenin web sitesine bakmaya devam ediyordum. Karın çok yakınımdaydı, nefesi tenime ait olan tüm topraklara dolup bendeki tüm tohumları besliyordu ama sanki bir o kadar da uzağımdaydı; aramızda şehirler, yollar, dağlar, insanlar, sokaklar ve kaldırımlar vardı. Farklı yöne giden iki araç gibiydik, farlarımızın ışıkları birbirine dokunmuş, sonra sanki hiç birbirimize dokunmamış gibi farklı yönlere kayıp gitmiştik.

"Ne düşündüğünü merak ediyorum," dedi her şeye rağmen yaşamın pıhtılarını taşıyan sesiyle.

"Hangi konuda?"

Çenesiyle sayfayı gösterip, "Bu konu," dedi sabit bir sesle.

"Senin ne düşündüğün her şeyden daha önemli."

Bana baktığını hissedince ben de ona baktım. Gözlerinde çürümüş duyguların cesetleri onları o kara toprağın içinden çıkarmamı bekliyor gibiydi. Bana böyle baktığı zamanlar, içimde ne var ne yoksa hepsini onun uğruna harcayabilecekmişim gibi güçlü ve bir o kadar da mahvolmuş hissediyordum. Bir insan nasıl olurdu da kendi felaketini böyle büyük bir hayranlıkla izlerdi? Ben izliyordum.

"Ben ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dediğinde ilk kez gözüme hiç olmadığı kadar tükenmiş, hiç olmadığı kadar çaresiz görünmüştü. Bu kadar mı kötü durumda hissediyordu kendini? Tüm sebepler boğazımda bir toplu iğne sürüsüne dönüşerek nefes borumu delmeye başladı.

"Belki de normal insanlar gibi bağırmalısın, bir şeyler çarpıp kırıp dökmelisin... Ne bileyim." Omuz silkerek gözlerimi bilgisayar ekranına çevirdim. "Bu sessizliğin en çok seni yıpratıyor."

"Ben sessiz değilim," dedi, beni yalanlarken kullandığı sakin ses tonu, bir şeyleri saklayabilecek kadar kapsamlı bir karanlığa sahip değildi artık. Her ne kadar onun sesinde bir gece de olsa, o gecenin içinde asılı duran ay, parıltısını kelimelerine yansıtıyordu. Gözlerimi bilgisayar ekranına çevirip birkaç saniyemi sayfadaki yazıları okuyarak harcadım. O ise hâlâ bana bakmaya devam ediyordu.

"Babana üzülüyor musun?" diye sordum, bu soru bir bakıma geçmişin içindeki yaraları teninde taşıyan bir bedene benziyordu; sanki kolları, bacakları vardı ve odanın içinde bir ileri bir geri volta atarken bizi izliyordu.

"Bir insan olduğum için, evet," dedi sertçe. Ona bakma ihtiyacıyla kavrulsam da bu defa ona bakmadım, gözlerim hastanenin doğu cephesinden çekildiğini düşündüğüm bir fotoğrafına kaydı, fotoğrafta hastaların hava alması için çıkarıldığı açık bir alan vardı; bu alan bomboştu. Güneş'i ilk kez gördüğümüz yere benziyordu ama orası değildi, sanırım hastanede buna benzer birçok hava alma alanı vardı.

Gözlerimi Karan'a çevirip, "Peki ölecek olmasına üzülmüyor musun?" diye sordum. Bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bana saf, parlayan bir şaşkınlıkla baktı, ardından başını iki yana sallayıp gözlerini yumdu.

"Bilmiyorum," dedi. "O kadar çok insan kaybettim, o kadar çok insanı toprağa verdim ki, artık gerçekten bilmiyorum."

"Ne hissedeceğini bilmemek korkunçtur," diye fısıldadım.

"Hem de nasıl."

"Ama sen hiç korkmazsın," dedim. Ona biraz yaklaştığımda beni kolunun altına iyice çekerek bedenini bedenime yasladı. Karan buna cevap vermedi. Zihnimin içinde kıvrıla kıvrıla sürünen yılan bunun düşündüğümden daha farklı olduğunu fısıldarken, çatallı dilinin ucundaki zehirli düşünceleri de zihnimin bazı noktalarına bırakarak ilerlemeye devam ediyordu.

"Okulunun açılmasına çok az kaldı, istersen o eve alışana kadar seninle bir süre orada kalabilirim," dedi bana konuyu dağıtmak istiyormuş gibi.

Buradan uzaklaşmak mı istiyordu? Gözlerimi çehresini oluşturan en güzel ayrıntılarında uzun uzun dolaştırdıktan sonra, "Olur," diye mırıldandım. Madem kaçmak istiyordu, sorun değildi, kâbuslarımızın içinde bizi takip eden canavarlardan kaçardım onunla. Elini tutardım, canavar uykumu elindeki mızrakla delik deşik ederken ben sadece koşardım.

Bilgisayarın kapağını indirip aniden kapattığında oda bir anda karanlığın örtüsü altında kaldı. Gözlerim bir ışık aradı, küçücük de olsa bir aydınlık... O aydınlığı bulunca bakışlarım donuklaştı. Havuzun ışığının cam duvardan içeri sızarak karşıdaki pürüzsüz duvara indirdiği darbeleri seyrettim. Işığın hareketlerini takip etmeye başladım. Yağmurun sesi önce uzaktan duyuldu, devamında usul usul bir melodi gibi akarak bulunduğumuz odanın içini doldurdu.

"Bana biraz kahve getirebilir misin?" Karan'ın bu sorusu, dakikaların içini doldurmaya başlamış olan o sessizliğimizi çiğneyip geçtiğinde, dışarıda yağan yağmurun sesi şimdi daha gür duyuluyordu.

"Tabii," dedim, ayağa kalkıp karanlık salonun içinde ilerlemeye başladığım sırada bir an adımım boşluğa düşüyormuş gibi sendeleyince, Karan'ın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını hissettim. Ellerimi karnı-

ma bastırdım ve bedenimde sinsice ilerleyen o sızının geçmesini diledim. Gözlerimi yumduğum esnada tek bir adım bile atmadan öylece orada dikiliyordum. bunu fark ettiğimde aniden kendimi toparlayarak tekrar yürümeye başladım. Güçlü adımları saniyeler içinde bana yetişti. Büyük kollarını bedenime sardığında gözlerim şaşkınlıkla aralansa da sesimi çıkarmadan beni kollarının arasına çekmesine izin verdim.

Kasırganın kökünden söküp götürdüğü o zayıf, küçük ağaç gibiydim.

"Madem canın acıyor, neden bunu benden saklıyorsun sen?" diye sordu. endişeli sesi kafamın içindeki dağınıklığa uzanan eller gibiydi. "Söyle bana, neren ağrıyor?"

Utanarak gözlerimi kırpıştırdım. Yüzünü saçlarımın arasında hissettim. Göğsünü sırtıma bastırınca bedenim ağrı kesici almışım gibi hızla gevşedi. sanki kanıma saniyeler içinde en güçlü ağrı kesiciler, sakinleştiriciler karışmıştı.

"Bir yerim ağrımıyor, Karan," diye fısıldadım. "Acımıyor."

"Neden yalan söylüyorsun?" Onu göremesem de o biçimli kaşlarını çattığına emindim. Beni biraz daha sıkı kavrayınca bir an göğsüne gireceğim ve orada kalp gibi atmaya başlayacağım sandım.

"Sadece biraz," diye itiraf ettim beni sıkıştırmaktan vazgeçmeyeceğini kavradığımda. "Çok değil. Çekilmeyecek kadar kötü değil. Az."

"Benimle bütün olmak kolay olmamalı." Bunu söylediğinde sözlerinde bir ima aramıştım ama yoktu, yalın, dürüst bir şekilde kurulmuş bir cümleydi bu. Kendini tuttuğu halde vücudum bu tarz tepkiler veriyordu, kendini gerçekten salsa ne hale gelirdim bilmiyordum.

Bedenimi ısıran duyguların etkisiyle sırtımı onun göğsüne tamamen bastırıp sessiz kaldım. Belki söylememi istediği binlerce şey vardı ama ben hem utanıyordum hem de yaşananların etkisini bir türlü üzerimden atamıyordum.

"Söylesene," dedi bu defa. "Kötü müydü?"

Bir an sorduğu bu soru deprem oldu, altında durduğum evi yıktı ve beni o evin altında bıraktı. Diğer Merve'nin karanlığın içinde alıp verdiği nefeslerin seslerini duyuyordum, bir şeyler söylemesini bekledim ama sadece yaşıyordu, benimle konuşmuyordu.

Karan'ın neden böyle düşündüğünü merak etsem de sadece, "Ne kötü müydü?" diye sordum aptalı oynayarak.

"Ne söylemeye çalıştığımı gayet iyi biliyorsun, kız çocuğu," diye mırıldandı. Büyük avucunu karnıma bastırınca, o bedenimi sızlatan ağrı aniden buhar olup kalktı ve bedenimi terk etti; yerini daha başka bir duygunun aldığını fark ettim. Neydi bu? Tutku mu? Ya da daha fazlası mıydı? Şehvet... Belki de bambaşka duygular. Bir sürü duygu, bir duygu demeti...

Belki de dalları seneleri eskitmiş, uzayıp koskoca şehri kaplamış bir duygu ağacı.

"Bu konu hakkında konuşmak... Garip..."

"Yani kötü mü hissettirdi?" Fısıltısı bana o geceyi hatırlatmıştı. İrkildim de geri çekilmedim.

"Hayır," dedim çıkmaz sokağa girmiş gibi. "Kötü hissettirmedi."

"Ne hissettiğini merak ediyorum," dedi, merakını sesine yansıyan renklerden de hissetmek mümkündü.

"İyi hissettim," diye fısıldadım, dudaklarım saniyeler içinde kupkuru kalmıştı. Dudaklarımdaki kurak yarıklarda söyleyemediğim kelimelerin, kuramadığım cümlelerin hamallığını yapan harfler ölü bir şekilde uzanıyordu.

"İyi hissettin?" dedi sorar gibi.

Pancar gibi olmuş yanaklarımın sıcaklığını kafamın içinde bile hissediyordum. Başımı hafifçe sallayınca kafam onun boynuna sürtündü. "Evet, iyi hissettim."

"Biraz daha aç," dedi, beni köşeye sıkıştırmasının amacını çözmeye çalışırken sırtımı ona biraz daha bastırıp, "Neden bunu soruyorsun?" diye sordum, sesim bana ait değilmiş gibi ürkekti.

"Bedenine nasıl hissettirdiğimi bilmek istiyorum," dedi, sesindeki duyguları öyle profesyonel bir biçimde gizlemişti ki, ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum. Kafasının içinde asla girmeme izin vermediği bir yer vardı, onun sınırlarına yaklaştığım an bana sınırlarına döşediği mayınlarla gözdağı veriyordu. İçeri girmemi ya da uzaklaşmamı istemiyordu, sadece susuyordu ve ben mayınları izleyerek usul usul oradan uzaklaşıyordum; tabii tamamen uzaklaşmak değildi bu. Köşede izlemeye devam ediyordum.

"Bunu zaten biliyorsun. O gece bunu gördün, bedenimin nasıl hissettirdiğini bizzat yaşayarak gördün." Cüretkâr kelimelerim dilimin ölümü olacaktı. Dilimi boğazıma asacaktım, dilim ölecekti ve sonra da boğazım dilimin cesedini içine gömüp, o ceset içindeyken boğulacaktı.

"Senden duymak..." Avucunu karnıma tamamen bastırınca gözlerim iri iri açıldı, dudaklarımın aralandığını fark ettim. "...istiyorum. Senin söylemen daha farklı. Senden duymak çok farklı."

"Nasıl anlatılır bilmiyorum, anlatılabilecek bir duygu olduğunu da düşünmüyorum." İçimden şunları tekrar ettim: *Tıpkı sana hissettiklerim gibi, ne hissettiğimi biliyorum ama açıklayamıyorum, anlatamıyorum, anlatılabilecek bir duygu olduğunu düşünmüyorum, beni öldürecek kadar kuvvetli biliyorum ama o duyguyu bir türlü anlatamıyorum.*

O bunları yine duymadı ama sorun değildi, ben anlatamadığım duygunun beni neye esir ettiğini o gece ona açıkça söylemiştim. O duygunun altında toplandığı kelimeyi cümleye çevirmiş, ona bunu düşünmeden sarf etmiştim.

"Canın acıyor mu?" diye sordu yeniden, sanki sormak istediği tüm so-

cümlelerin önünü ben kesiyordum ve o da beni anlayıp o soruları zihnindeki kutuya geri çekiyordu.

"Hayır," diye fısıldadım ve ekledim: "Çok değil."

"Sana porselen bir bebeğe dokunuyormuşum gibi dokunmam gerekirdi." Sesinde pişmanlıklar duydum, sesinde pişmanlıklar gördüm, sesinde pişmanlıklar tanıdım. "Canını yakmama ihtimalim yoktu ama daha dikkatli olabilirdim, sana tuvale boyayı sürdüğüm gibi sertçe değil de dokunduğum an yıpranacağını bildiğim eski ve değerli bir romanın sayfasına dokunuyormuşum gibi dokunmam gerekirdi."

"Sen bana zaten öyle dokundun, Karan," dedim kısık bir sesle. "Ben senin kendini tuttuğunu, dizginlediğini, daha ileri gidebileceğini, beni mahvedebileceğini zaten biliyordum ama sen bunu yapmadın."

"Evet," dedi, parmaklarını karnıma gömmek istiyormuş gibi tenime bastırınca dudaklarımı yalayarak ıslatma gereksinimi duydum. "Ama benim için en hafifi bile senin için en ağırlarından bir tanesiydi."

Diğer Merve'nin karanlığı ıslatan nefesinin yoğunlaştığını işittim. Bir şeyler söylemesini, kafamı dağıtmasını bekledim ama yapmadı, yalnızca nefes alıp vermeye devam etti. Karan için en hafif sevişme bile benim bedenimi böyle ağrıtabiliyordu, bu demek oluyordu ki onun şu ana dek birlikte olduğu kadınlar çok deneyimliydi. Ona belki de istediği her şeyi veriyorlardı. Bedenim onun kollarındayken ağrımıyor, acımıyor olsa da bu düşünce beni acıyla inletmeye yetti.

Karan'ın beni tutan kollarının kasıldığını, beni daha sıkı kavradığını hissettim.

"Çok mu ağrıyor?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Hayır," diye mırıldandım. "Aklıma bir şey geldi, ondan oldu."

"Ne geldi?"

Karnımda duran elinin üzerine avucumu bastırıp, "Sen ne hissettin?" diye sordum anın getirdiği cesareti içimi kemiren merak duygusuyla çiftleştirerek.

Duraksadığını hissettim. Anlık bir bocalama yaşadı, bu bocalamayı bana hissettirmemek istediğine emindim ama damarlarımda çağlayan kan bile o bocalamayı hissetmişti.

"Farklıydı," dedi, sakallarını yanağıma sürtünce yanaklarımızın aynı hizada durmada başladığını anladım. Onu göremesem bile tenini tenimde hissetmek bambaşka bir duyguydu. Göz ucuyla ona bakmaya çalıştım ama etraf karanlıktı ve o görüş alanımın biraz daha dışında gibi duruyordu.

"Farklı?" diye sordum meraklı meraklı.

"Daha önce hiç almadığım bir hazdı, bana zamanı unutturacak kadar farklı ve... Güzeldi." Kalbimin ışık hızıyla çarpmaya başlamasıyla yanağımı yanağına bastırıp uzamış sakallarının yanağıma batmasına izin verdim.

"Hep deneyimli kadınlar mı oldu?" Buna cevap vermesini istemiyordum, kesinlikle istemiyordum.

"Evet, o işi yaptığım kadınların hepsi benden büyüktü." Dürüst cevabını vermese daha iyi hissedebilirdim. Karnımdaki acının katlanarak çoğaldığını hissettim ama aslında bu acı değildi, bu bir duyguydu, gaddar bir histi.

Kelimeler dilime diken gibi batarken, "Olgun kadınlardan mı hoşlanıyordun yani?" diye sordum.

"Ne istediklerini biliyorlardı, tabii ne istemediklerini de..." Bu cevabı anlayamadığım için garip bir ses çıkardım, bu onu gülümsetti, gülümsemesini beklemiyordum ama gülümseyişini yanağımda hissetmek o kötü hissin anlık da olsa dağılmasına neden olmuştu. "İşlerinde iyiydiler."

Tiksintiyle, "İşlerinde mi?" diye sordum.

"Evet, biz seks yapmıyorduk ya da sevişmiyorduk. Biz iş yapıyorduk. Ben onların işini yapıyordum, onlar da benim. Birbirimizi aşağılamamanın yolu buydu. Birbirimizi aynı şekilde görmekti." Karan derin bir nefes alınca göğsü o nefesin baskısıyla yukarı doğru yükseldi, sırtımı da ileri doğru taşıdı ve ardından bir balon gibi söndü. "Seninle seviştim, sonra da seks yaptım. İkisi de iş değildi, ikisi de hisli. İkisi de aktivite değildi, ikisi de sanattı."

"Ama sana iyi hissettiriyorlardı."

"Bedenime mi? Belki. Hiçbir zaman tamamen doyarak kalkmadım o yataktan. Ve hiçbir zaman bir kadını aşağılayarak da kalmadım."

Karnımda duran avucu değilmiş de bıçakmış gibi canım yanarken, "Onlarla aynı yatakta mı yatıyordun?" diye sordum.

"Kendi yatağımda kimseyle birlikte olmadım," dedi, canım hâlâ yanıyordu. "Genelde görüştüğüm kadınların yataklarında oluyordu ama hiçbirinin yatağında uyumadım. Romantik bir ortam yaratmıyorduk. Bunu özellikle istemiyordum, ilgimi çekmiyordu, onların da ilgisini çekmiyordu. Görüştüğüm kadınlar da benim gibi düşündükleri için zor olmuyordu yani."

"Seni öyle şeylerin içinde düşünemiyorum," diye fısıldadım kırgın bir sesle. "Kafamın içindeki seni öyle görüntülerin içine koyamıyorum."

"Beni kendi içinde düşün," deyince irkildim. Beni daha sıkı tuttu. "Kafanın içindeki Karan'ı tanımıyorum, bana benziyor mu bilmiyorum ama beni yalnızca kendi içinde düşün. Bedenimi başkalarının yanında düşünmene gerek yok, artık öyle bir dünya yok. Doymayarak kalkmamın tek sebebi yeterince haz almamamdı, şimdi sana da doyamadığımı hissediyorum ama bunun tek nedeni kafayı yiyecek kadar çok haz almış olmam. Seninleyken her şey çok farklı. Seninleyken çektiğim acı bile diğerlerinden çok daha farklı."

"Öyle mi?"

"Evet, şüphen mi var?" Parmakları karnımda dolaşınca içimin ürperdiğini hissettim, nefesim hızlanmaya başlamıştı. "Varsa da olmasın."

"Yeterince tecrübeli olmamam senin için sorun olmuyor mu?"

"Akılsız akılsız konuşma," dedi, sesi sertti. Parmaklarını karnıma bıçak saplıyormuş gibi batırınca bu kez gerçekten yüksek sesle inledim. "Bilgisizliğin, tecrübesizliğin, gözümün içine ne yapman gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi, benden yardım istiyormuş gibi bakman bile beni ne hale getiriyor, biliyor musun sen? Bekâret benim için bir kadının namusu değil, hiç olmadı, öyle düşünen insanlardan ölesiye nefret ederdim, hâlâ ediyorum. Asla mantıklı gelmezdi savundukları şey, hâlâ gelmiyor. Bekâret bir kadının sırrıdır, onu kime isterse ona verir ama sırlar önemlidir, Asi. Sırlar değerlidir. Sırlar herkese verilmez. Sen bana sırrınla geldin. Sen bana sırrını verdin. Senden öncesine kadar o umurumda olmayan zar parçası, senden sonra benim de en büyük sırrım oldu. Sevmem dediğim, istemem dediğim, kaçarım sandığım her şeyi seninle sevdim, istedim, kaçmak yerine üzerine yürüdüm, hatta arkasından koştum ben."

Soluğumu kesen laflar ediyordu. Issızlığımı, kimsesizliğimi, yalnızlığımı hepsini bozuk para gibi harcayıp bana yepyeni cepler hediye etmişti; ellmi ne zaman cebime atsam, bambaşka bir duyguyu avuçlayıp dışarı çıkarıyordum.

"Böyle konuşma," diye fısıldadım, kalbimi ne kadar hızlı çarptırdığını bilse eminim böyle laflar etmezdi. Bazen kalbim duracak, o konuşurken ölüp kalacağım sanıyordum.

Dudaklarını yanağıma sürtünce, sakalları da dudaklarına eşlik ederek tenime sürtündü. Gözlerim kısıldı, damarlarımın uyuştuğunu hissediyordum. "Beni küçük pençelerinin arasına aldın," diye fısıldadı, erkeksi sesi zihnimi delip geçti. "Beni o pençelerinin içine hapsettin."

"Ahlak şubeden Bedirhan Özoğlu, yat yere yat yat yat!" Gözlerim anideri iri iri açıldı. Bedirhan'ın karşıma geçmiş, yüzünde hain bir sırıtışla bizi izlediğini fark edince Karan'a iyice yaslanıp kocaman gözlerle karşımda duran Bedirhan'a bakakaldım. "Ayrılın, yat yere yat yat yat!"

"Gevezelik yapma," diye homurdandı Karan, belime daha sıkı sarılınca utançta yanan yanaklarımın içini dişledim.

"Ablam yanıma gelmiyor muydu?" diye sordum. "Kırıklarını aldıracaktı."

"Ne yanıma gelmesi be? Seni kerizlemiş, evet şu an kırığıyla birlikte. Robokop olan kırığıyla..." Bedirhan gülerek boynundaki atkıyı çözdü, yeşil atkıyı dirseğinin içine koyup salona doğru ilerledi. Billur da Bedirhan'ın arkasından elinde poşetlerle içeri girmişti. Poşetlerin içinde yemek olduğunu fark edince kaşlarım havaya kalktı. Muhtemelen dürüm ya da ona benzer şeylerdi bunlar, kokuları ağırdı ve sarılı oldukları kâğıdı bile aşarak burnumun direğini sızlatmışlardı. Karnımın guruldamasıyla eş zamanlı olarak utanç içinde Karan'ın kollarının arasından çıktım.

Karan, "O ses senin karnından mı geldi sahiden?" diye sordu, sesindeki

mızıp tını yüzümün pancara dönmesine neden olurken, çatık kaşlarla ona bakıp Billur'un yanına gittim ve kızın elindeki poşetleri aldım.

"Ayol yok be, şuncacık kızın karnından nasıl gelsin o borazan sesi? Dışarıdaki kekolar arabalarının egzozunu patlatmıştır," dedi Bedirhan.

"Haha," dedim gözlerimi devirerek.

"Uğraşmayın arkadaşımla." Billur bana öpücük atınca ona gülümsedim. Elimdeki poşetleri masanın üzerine bıraktım. Billur da kendini tekli koltuklardan birine attı, ayağındaki bileğini geçen rugan, bağcıklı botun tekini çıkarıp salonun ortasına fırlattı. Karan onu oldukça sakin bir ifadeyle sessiz ve mimiksiz izliyordu. "Gelirken dürümcü gördüm, fena kokuyordu, hepimize dürüm aldım. Karan reis, sana iki tane aldım. Anca doyarsın..."

"Haha," dedi bu kez Karan tıpkı benim gibi. "O botunu yerden al, yedirirm sana onu."

"Yoo," dedi Billur yayık yayık. "Ben dürüm yiyeceğim."

"Dürümün içine botunu koyar, yediririm sana onu."

"Haha," dedi bu defa Billur bizi taklit ederek. "Aman nasıl espritüel..."

"Birbirinize olan sevginiz gözlerimi yaşartıyor..." Bedirhan sahte gözyaşlarını parmak uçlarıyla silip aniden ciddi bir yüz ifadesine büründü. "Vizyonsuz, yol kenarından dürüm aldı, midesi bile vizyonsuz." Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvayıp poşetlerinden birine uzandı. "Ay neyse ben camış gibi açım şu an, sonra vizyonumdan bahsederek kapasiteni arttıracağım, Cehennem Süpürgesi, unutturma."

"Benim midemdeki vizyon en birinci gurmede yok bir kere, hadi oradan, Bayır Gülü." Billur botunun diğer tekini de çıkardı. Çoraplarından birinin turuncu, diğerinin yeşil olduğunu görünce bir an gerçekten kendimi tutamayıp güldüm. O da güldüğümü görünce ayak parmaklarını oynatarak gülmeye başladı.

"Gurmeymiş, kaba etimin gurmesi..." Bedirhan ona kötü kötü baktı. "Kaba etimi ye."

"Nasıl kabar, nasıl çıtkırıldım..." Billur sırıttı. "Kaba et ne be?"

"Göstermemi ister misin?" Bedirhan sinir bozucu bir ifadeyle sırıttı. "Hayran kalacağına eminim."

"Edepsizleşme," diye homurdandı Billur.

"Ay yok hayır be, aklın fikrin nerelerimde be senin? Kaba etim derken kıçımdan bahsediyorum ben!"

Aralarındaki çirkin şakalaşma dürümlerimizi yiyene kadar sürmüştü. Karnımın gerçekten aç olduğunu dürümü kıtlıktan çıkmış gibi yediğim zaman anlamıştım. Yemek yemeyi aksatıyordum, açlığı yemeği görene kadar hissetmiyordum. Biri yemek yemeyi hatırlatmasa, günlerce aç şekilde dolaşabilirmişim gibi geliyordu.

O gece düşündüğümün aksine beklenmedik şekilde sakin geçmişti.

Gün doğduğunda, yani güneş gökyüzünde sanki dün akşam öldürulmemiş gibi en baştan nefes almaya başladığında üzerimde bir halsizlik vardı. Bedenim artık ağrımıyordu ama kendimi çok yorgun hissediyordum. Fiziksel değil, zihinsel bir yorgunluktu ve bulduğum her köşede uyuyabilirmişim gibi hissediyordum.

Karan her zaman olduğu gibi farkını ortaya koyarak her şey yolundaymışçasına şirkete gitmişti. Ev boştu, tıpkı hemen önümde yerde yatan valiz gibi. Valizin kapağı tıpkı bir tabut kapağı gibi açık duruyordu; içinde bir reset yoktu.

Ayaklarımı soğuk parkeye sürttüm, yatağın üzerinde oturuyordum. Oda soğuktu, bunun nedeni pencerenin açık olmasıydı ve havaların yavaş yavaş soğumaya başlamasıydı. Valizin içine eşyalarımı doldurmam gerekiyordu, eşyalarımın birçoğu Antalya'ya götürülmüştü ama lazım olanların da valizdeki yerini alması gerekiyordu. Bir an için bu iş gözümde çok büyüdü, yapmak istemediğimi düşündüm.

Billur'un gölgesi odaya düştüğünde elbise dolabının önünde dikilmeye başlamıştım. Düşüncelerimin derinliklerinde uykularından uyanan duygular yine kafamın içinde hiç olmadıkları kadar aktif hareket ediyorlardı. Sırtını kapının pervazına yaslayıp gözlerini yüzüme sabitlediğinde, sanki varlığını yeni fark ediyormuşum gibi sahteden oluşturduğum şaşkınlığı yüzüme yedirdim.

"Hazırlanıyor musun?" diye sordu, gözleri loş bir yeşil rengini almıştı.

"Deniyorum," dedim, sesim yorgundu. Sadece deniyordum. Vurup kafayı yatmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki.

"Şu Ferit olayı..." Duraksamama neden olan ismin geçtiği cümle henüz tamamlanmamıştı. Bakışlarımı fark etmiş gibi birkaç saniye duraksasa da sonra konuşmaya devam etti: "Karan ne yapacak?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, oysa bilmeye herkesten daha fazla benim ihtiyacım vardı.

"Eğer Güneş'e ulaşmak istiyorsanız dayımı arayabilirim." Billur'un sesindeki ikilemde kalmışlığı fark ettim. "Ki bence bunu yapması gerek. O kadının Karan'a ihtiyacı var."

"En doğru kararı Karan verecektir."

"Böyle söyleme. Güneş'in neler çektiğini biliyorsun, dayım size bunu anlattı." Billur hoşnutsuz bir homurtu çıkarınca ona kaşlarımın ortasında beliren yarıkla baktım. "Evet, Karan'ın yaşadıkları çok yıkıcı şeyler ama o kadının günahı ne?"

"Karan'ın günahı ne?" Sesimin sertleşmesi Billur'un duraksamasına neden oldu.

"Karan'ın yaşadıkları..." Sustu, şimdi gerçekten söyleyecek hiçbir şey bulamıyor gibi görünüyordu. O da farkındaydı. "Karan'ın yaşadıkları kolay şeyler değildi."

"Şimdi ondan böyle bir fedakârlık beklenemez, bu yalnızca bencillik olur. Bu, tüm faturayı ona kesmek olur." Silme aldığım kırmızı boğazlı kazağı valizin içine koyup bakışlarımı arkadaşımın gözlerine perçinledim. "Temelinden sarsıldı, bir deprem daha kaldıramaz."

"Onu düşündüğünü biliyorum," dedi Billur. Odaya girince bakışlarımı bedeninde dolaştırıp gözlerimi valize indirdim. "Ama onu düşünmek, onu gerçeklerden kaçırmak demek olmuyor. Aksine, Karan'ın gerçeklerle yüzleşip tüm geçmişine bir set çekmesi gerekiyor. Bence onun buna ihtiyacı var."

"Neye ihtiyacı olduğunu yalnızca kendisi bilebilir," dedim kuru bir sesle.

Oysa canavarların bekçiliğini yaptığı zihninde artık kendine ait parçaları kanlı elleriyle zar zor toparlıyor, düşünceleri kan lekelerinden arındırmak için zihninde birikmiş gözyaşı nehirlerinde yıkıyordu. Gözyaşı nehirlerindeki canavarlar nehrin dibine çökmüş uyurken, kelimeleri sarmış kanın kokusunu alınca gümüş rengi gözlerini açıp bakışlarını nehrin yüzeyini izleyen Karan'a çeviriyorlardı.

"Kendini kandırıyorsun. Bence artık ikiniz de ne istediğinizi bilmiyorsunuz."

"Ama ne istemediğimizi biliyoruz," diye mırıldandım. Saçlarımı sırtımdan alarak omzumun üstüne yerleştirdiğim esnada Billur'un çatık kaşlarla hızla bana yaklaştığını fark ettim.

"Oha, ensene ne oldu senin?"

Yüzümü buruşturup enseme dokunurken, "Ne olmuş?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Mosmor." Saçlarıma dokundu, ardından elini omzuma koyup kaşlarını kaldırdı. "Bir yere çarpmadığına eminim, çünkü bunun çarpmayla olmayacağını bilecek kadar deneyimli olduğumu düşünüyorum." Hain sırıtışı yüzünü renklendirince gözlerim iri iri açıldı, gözlerimi kaçırıp elbise dolabına çevirdim. "Aha! Tam da düşündüğüm gibi yani! Ne duruyorsun kızım, anlatsana!"

Tedirgin gözlerimi hızla Billur'a çevirirken saçlarımı enseme doğru atarak ensemdeki izin örtülmesini sağladım. Kuru dudaklarımı yalayarak, "Bir şey olduğu yok," diye mırıldandım.

"O pek de bir şey yok morluğuna benzemiyor."

"Billur, lütfen. Cidden... Tüm konumuz ensemdeki morluk mu?" Gözlerimi devirdim. "Boş çene çalacağına bana yardım et de şu valizi hazırlayayım."

Dudaklarını büzerek elbise dolabındaki askıda duran hırkayı askıyı tutarak aldı. Hırkayı askıdan çıkarırken, "Çok iyi kafa dağıtma yöntemi," diye mırıldandı. "Moruğun aklı başından gitmiş olmalı."

Yanaklarımın içini ısırarak, "Çirkinleşme," diye homurdandım.

"Eminim çirkin şeyler hissetmemişsindir..."

Saçlarımın altında saklanan ensemin neden morardığını, nasıl morardığını bile hatırlamıyordum. Yanaklarımdaki ısı değişimi yüzünden yüzümün renginin değiştiğine emindim. "Boşboğazlık yapıyorsun," dedim önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Peki yaptınız mı?" Bu beklenmedik sorusu kalbimin son sürat çarpmaya başlamasına neden oldu. En kanlı savaş şimdi benim kalbimdeydi, en hızlı yarış da benim kalbimdeydi; hatta kalbim tam şu an şeytanın gezindiği bir mahşer yeriydi.

"Ne yaptık mı?" diye sordum gergin bir sesle. Anladığım şeyden bahsetmesini istemiyordum, bu konuyu ne diye kapatmıyordu ki hem?

"Salağa yatma, neyden bahsettiğimi bal gibi de biliyorsun. Çocuk mu var senin karşında?" Bana hain bir sırıtışla baktığını görünce gözlerimi devirdim.

"Şu an bir çocuktan farkın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye söylendim.

"Çocuklar böyle şeyler sormaz." Dudaklarını büzüp hırkayı valize koydu, elindeki askıyı bana doğru bir namlu gibi doğrultarak salladı. "Ve sen benim ne demeye çalıştığımı gayet iyi anladın. Rol kesme."

"Öyle bir şey yaptığım yok, rol kesmiyorum."

"Yani diğer şeyi yapmışlığın var." Billur askıyı neşeyle sallayınca ona garip garip baktım. "Sen ve o... Yaptınız yani?" Gözlerini bedenimde gezdirdi. "Neden bu kadar sakin, iyi göründüğü belli oluyor. Antidepresanı epey kuvvetliymiş..."

"Gerçekten korkunç bir mizah anlayışın var." Utancımı belli etmemek için başka konulardan bahsetmek istiyordum ama Billur'un yüzüne oturan o sırıtış öylesine sinir bozucuydu ki, ben neyden bahsedersem bahsedeyim, onun aynı şekilde sırıtmaya devam edeceğine emindim.

"Nasıldı?" Bu soruyu sorarken takındığı ifade tamamen sinirlerimi zıplatmıştı.

"Ben sana Bedirhan'la nasıl yaptığınızı sordum mu?" diye çıkıştım dilimi tutamadan. Diğer Merve'nin çalılıkların arasında kocaman açılmış ağzıyla beni izlediğini gördüm; açık duran ağzının içinde sakladığı dilin üzerinde şaşkınlığına ait kelimeler vardı.

Billur'un utanacağını düşünmüştüm ama o bunun yerine, "İlk seferimiz mi yoksa ondan sonrakileri mi soruyorsun?" diye sorunca benim de ağzım tıpkı diğer Merve gibi kocaman açıldı. Billur iri, yeşil gözlerinin kısılmasına neden olacak bir kahkaha koyuverdi, ardından, "İlk seferimiz hiç romantik olmayacak şekilde koltuktaydı, film izliyorduk... Şu klasik *'bize gel, film izleriz'* muhabbeti var ya, öyle işte... Cidden her şey film izlerken başlıyormuş, bunu anlamış oldum."

"Cidden bunu anlatıyor musun?" Yüzümü buruşturdum. "Nasıl yaptığınızı merak etmiyorum."

"Romantik değildi ama ekstra seksi, ekstra baş döndürücü olduğunu söyleyebilirim..."

"Billur..."

"Cidden." Kaşlarını kaldırıp boşluğa bakarken düşünüyor gibi bir ifade takındı. "Bir seks tanrısıyla yatıyorum, kulağa çılgınca gelebilir ama o kafor bozuntusu tam bir seks tanrısı."

Dehşet içinde yüzümü buruşturup, "Gerçekten..." diye mırıldandım, elbise dolabına doğru uzandım. "Bedirhan'ın gözümdeki imajını zedelemeye başlıyor bu konuşma, keser misin?"

"Adam ilik kurutacak cinsten..."

"Billur!"

"Günlük hayatında ne kadar süslü ve görkemliyse, emin ol yatakta beş katı falan gorkemli... Adam sükseyi hayatının her alanında kullanıyor..." Kıkırdadı, bu beni de güldürmüştü. Başımı iki yana sallayarak elime birkaç askı aldım ve arkadaşıma baktım.

"Seni mutlu ediyor."

"Kâinatın düzenine başkaldırmış bir çılgını yavaş yavaş evcil bir sincaba dönüşturdü," dedi, ardından söylediği şey onun da duraksamasına neden oldu ve odayı inletecek bir kahkaha attı.

"Seni fıstık yerken hayal etmek istemiyorum..."

"Fıstık da şey... Bedirhan." Şimdi daha yüksek sesli gülüyordu, ben de ona karşılık vererek gülmeye başladım. Cep telefonumun melodisi odayı inletmeye başladığında Billur'un gözlerinden yaşlar geliyordu. Gülümsemem yüzümden silinmezken başımı yavaşça iki yana sallayarak komodinin üzerindeki cep telefonumu şarjdan çıkardım ve ekrana baktım. Arayan kişi Kaan'dı.

Telefonu açıp kulağıma yasladım, Billur hâlâ gülüyor, bir yandan da benim kenara bıraktığım askılardaki kıyafetleri valize yerleştiriyordu. "Valizin ne âlemde?" diye sordu telefonun diğer ucundan, ses tonunu analiz etmeye çalıştım ama yine renklerin üzerine kara bulutlar dağılmıştı.

"Toparlıyorum," diye mırıldandım, ağırlığımı tek ayağımın üzerine verdim.

"Geldiğimde çıkalım." Bunu beklemiyordum. Sessiz kaldığımı fark edince, "Biraz erken gitmenin yararı var. Oraya adapte olman gerekecek," diye açıklamada bulundu. Diğer Merve'nin gözleri yüzümün her bir zerresini dolaşıyordu, benim de kendisi gibi hissedip hissetmediğimi sorguluyor olmalıydı. Oraya gittiğimizde beni bırakıp dönecek miydi yoksa ben adapte olana kadar tıpkı söylediği gibi benim yanımda kalacak mıydı? Bencilce konuşmamak için ağzımı açmadım.

"Çıkalım mı?" dedi sorar gibi. "Beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Neden cevap vermiyorsun o zaman, yavrum?"

Yutkunup boşluğa baktım. "Cevap vermiyorsam bu tamam demektir," diye açıklamada bulundum ama hayır, aslında tam tersiydi. Bunu bildiğini de biliyordum.

"Burnun uzadı mı?" diye sordu, bu beni anlık da olsa tebessüm etmeye mahkûm etti.

"Hayır," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "Burnum hâlâ çok güzel."

Cansız ve zayıf da olsa güldüğünü duydum. Yangından ateşi kaçırır gibi hissettiren bir gülümsemesi vardı. "Geldiğimde çıkarız," dedi.

"Senin için bir çanta hazırlayayım mı?" diye sordum ikilemde kalmış bir sesle. Aslında bunu hangi cesaretle sormuştum bilmiyordum, kan anında yanaklarımı doldurmuş ve kalbim göğsüm boyunca kayarak boğazıma tırmanmıştı.

"Olur," deyince duraksayıp alt dudağımı emdim. "Antalya'ya giden yollar karlıdır, eğer karlarla oynamak istersen çantanın içine bir eldiven koymayı unutma. Parmakların donabilir."

"Henüz eylül ayındayız, kar yoktur ki," diye fısıldadım.

"Dağlık alanda vardır."

Beni görmediğini bilsem de başımı salladım. "Eldiven koyarım. Çantaya hangi kıyafetlerini koyayım?"

"Bana en çok hangisini yakıştırıyorsan." Beni neşelendirmek için kurduğunu bildiğim cümlesi bile aslında bana ağır geliyordu. Kendini zorunda hissediyormuş gibi geliyordu bana, sanki mecburdu, sanki iyi gibi görünmek zorundaydı.

Derin bir nefes alarak, "O zaman tüm dolabı çantaya sığdırmam gerekecek," diye mırıldandım, dudaklarımda buruk bir tebessüm şekil aldı.

Billur yüzünü buruşturup fısıldadı: "Ay midem çişimle birlikte tuvalete düşmek istiyor şu an..."

"Eminim ufaklık, şu an beni etkilemek istemezsin," dedi Karan kendisi gibi karanlık bir ses tonuyla.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir şeyler söylemek istesem bile kelimeler karın ağrısı yapıyordu, o yüzden söyleyeceklerimi karnımda öldürüp, "Tamam o zaman," dedim.

"Yanında biri mi var?"

Gözlerimi Billur'dan çekmeden, "Billur var," diye fısıldadım.

"Ben de bu sidik kokusu nereden geliyor diyordum," dedi, dudaklarımı ısırarak gülümsedim. Billur duyamadığı için kaşlarını çatmış garip garip bana bakıyordu.

"Gözlerimin içine bakıyor," dediğimde, Billur'un kaşları daha da çatıldı.

Karan hafif hırıltılı bir gülme sesi çıkardı. "Ne söylediğimi soracak, ona bunu söyleme. Sinirlenip evin her köşesine işemesini istemem."

"Kedi mi bu?"

"Yetim bile çişini kumuna yapıyor, Asi." Karan'ın gözlerini devirdiğini görmesem bile hissedebildim. "Ama arkadaşın hâlâ klozet kapağına sıçratarak işiyor."

"Bu söylediğin iğrençti..."

"Arkadaşının yaptığı şey mi yoksa söylediğim şey mi iğrenç olan?"

"Gözümün önünde dedikodumu yapıyorlar!" Billur bana askıyı fırlatınca irkilerek geri çekildim, askı hemen yanımdan geçerek duvara çarptı.

"O bir şey mi fırlattı?" diye sordu Karan hattın diğer ucundan. "Eğer eve zarar verecek olursa önümüzdeki beş yıl boyunca evin boya badanasını o yapar, tuvaletini o temizler, bunu ona söyle."

"Hey moruk!" diye bağırdı Billur, Karan duyabilsin diye bas bas bağırıyordu. "İki ay sonra doğum günündü, değil mi? Kaça giriyorsun, yirmi sekiz mi? Yirmi dokuz mu? Bence direkt otuz diyelim şuna!"

"Telefonu hoparlöre al." Karan'ın keskin sesi duraksamama neden oldu. Dediğini yaptım. Şimdi Billur da onun sesini duyabilirdi. "Bedirhan'ın bir kadında en sevmediği şey tüm bedeni yılan derisi gibi sarmış dövmeler, piercingler, çalı süpürgesine benzeyen ve kadını olduğu yaştan yirmi beş yaş büyük gösteren kızıl renk saçlardır. Bu arada Bedirhan çok titizdir, eminim biraz daha ilerlettiğinizde sana hasta bezi bağlamaya başlayacak. Ya da kim bilir? Belki de burnunu evin halılarına sürterek sana tuvalet eğitimi vermeye çalışır. Tıpkı bir yavru kedi gibi eğitir. Gerçi sen eğitilmezsin. Ayrıca tuvalete senden sonra girmemek için altıma yapana kadar bekliyorum, arkandan biri girdikten sonra giriyorum. Çünkü neden biliyor musun? Senin girdiğin tuvalete girmektense tezekle banyo yaparım daha iyi. Klozet kapağında gözyaşları gibi duran sidiğini hatırladıkça yediklerim ağzıma geliyor. Asi, hoparlörü kapatabilirsin. Arkadaşına da bir reset atman gerekebilir, muhtemelen şu an donmuş ve mavi ekran vermiş bir bilgisayar gibi bakıyor olmalı."

Ağzım açık telefon ekranına bakarken yavaşça hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma yasladım ve gözlerimi arkadaşıma çevirdim. Karan haklıydı, Billur resmen hata vermiş bir bilgisayar ekranı gibi görünüyordu.

Parmağıyla kendini işaret edip, "Benden mi bahsetti?" dedi şaşkına dönmüş şekilde. "Benden mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp yalnızca Billur'a baktım. "Çok mu ağırdı?" diye sordu Karan sakince.

"Yani," diye fısıldadım.

"Tamam, sen onun oturumunu yeniden başlat, ben de işlerimi halledeyim o zaman."

Telefonu kapattığında Billur uzun süre tavır yapmış, bir ara saç rengini değiştirmeyi düşündüğünü bile söylemişti ama kızıl renk saçı sevdiği-

ni bildiğimden, onu bu kararından döndürmek için biraz uğraşmış ve bu düşünceyi kafasından silmiştim. Hem Karan yalnızca onu kızdırmak için söylemişti bu sözleri. Bedirhan onu olduğu gibi kabullenmiş, olduğu gibi hayatına dahil etmişti. Billur yanımdan ayrıldığında artık evin içindeki tek canlı beden bendim; gölgeler evin içindeki hayaletlerdi ve bazen hayaletlerin benden daha canlı olduğunu düşünürdüm.

Yaşamak için damarda akan kan, göğüste çarpan can yetmeyebiliyordu. Bazen yaşamak için bir bedene değil, bir nedene ihtiyaç duyardınız. Benim yaşamak için bir nedenim vardı, evet ama o nedenin aldığı yaralar beni tekrardan ölü kılıyordu.

Akşamın sırtında taşıdığı palto gökyüzünden sarkarak güneşi örttüğünde saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Onun dolabının önünde, yere koyduğum deri çantanın içini açmış, boş çantayı ona ait kıyafetlerle doldurmaya başlamıştım. İki siyah kazak, bir kahverengi, bir gri, bir de koyu mor kazağını koymuştum. Gümüş grisi rengindeki gömleği ve siyah gömleğini de çantanın içine koyduktan sonra iki siyah kot, bir tane de lacivert kotu çantaya koydum. Çantanın ön gözüne Karan için birkaç tane iç çamaşırı yerleştirdim. İki eşofman, bir kapüşonlu onun işini görürdü. Ne olur ne olmaz diye bir tane de kısa kollu tişört koyduğum çantanın fermuarını çekip kapattıktan sonra çantayı yatağın üzerine bıraktım.

Ablam Kocaeli'ye Sergen ile döndüğü için içim daha rahattı. Onu sık sık arayıp taciz etmek istemiyordum, zaten belli aralıklarla bana kısa mesajlar çekiyordu. Ablamın Karan ile ilgili gerçeği bilip bilmediği konusunda muallaktaydım. Sergen, ablama konuyu anlatmış olabilirdi. Ablam hassas bir kızdı, eminim bunu kafaya takıp belki de kendi kendinin uykularını kaçıracaktı.

Çözümlenmemiş, sonuç yüzü görmemiş meseleler vardı. Bu meselelerin doğuracağı sonuçları çok merak ediyordum. Ferit Çakıl'ın olası bir durumda hastalığı yüzünden vefat etmesi Karan'ı ne yönde etkilerdi hiç bilmiyordum. Yaşar amcayı kaybettikten sonra Karan olduğundan daha sakin bir insana dönüşmüştü. Daha dedesinin yokluğunu kalbinde tamamlayıp bu düşünceyle yaşamaya alışamamışken, Işık'ın öz annesi olmadığını öğrenmiş, bir de üzerine annesinin yaşadığını, kötü şartlar altında hayatta kaldığını, şimdi de bir hastanede akıl sağlığından edilmiş şekilde tedavi gördüğünü öğrenmişti.

Kasığında taşıdığı Kara Güneş'in aslında annesini temsil ettiğini öğrendiğinde nasıl bir tepki verirdi bilmiyordum ama sanırım yine böyle sessiz kalacaktı.

Karan'ın kokusunun ellerime sindiğini fark ettim.

Avuçlarımı yüzüme kapattım, avuç içlerimdeki çizgilere oturmuş acı çikolata kokusunu ciğerlerime doldurdum. Onun kıyafetlerine dokundu-

ğumda bile kokusu bana bulaşıyordu. Artık kokusu bile kendinden sonra hemen bana siniyordu.

Saçlarım yatağa tıpkı suyun içinde kolları etrafa dağılmış bir ahtapotun o dağınık kolları gibi dağılmıştı. Altımda dama baskılı siyah beyaz bir tayt cinsi pantolon vardı, üzerimde ise yalnızca siyah dantel bir sutyen... Billur gittikten sonra üzerimdeki tişörtü sıyırıp atmıştım. Kollarımı açıp yatak başlığına kadar uzattım. Ayaklarım yere basıyordu. Gözlerimi yumdum ve avuçlarımdan aldığım kokunun zihnime yayılarak düşüncelerimi sarmasını bekledim. Avuçlarımı tırnaklarımla oyduğum esnada üzerimde bir başka bedenin ağırlığını hissetmiştim.

Sonra o koku, düşüncelerimi saran o eşsiz koku bu kez bedenimi sardı.

Onun ağırlığı bir girdaptı, ben girdabın içinde döne döne eskiyordum, girdap beni parçalıyor, parçalarımı yiyor ve sonra da beni yutuyordu.

Kokusu beni damarlarımdan tutarak yaşamın içine geri çekti.

Dudaklarını boynuma sarmaşık gibi dolanmış o yaşam damarına bastırdığında, hayat, gökyüzünden düşen kar taneleri gibi yüzüme ve saçlarıma düşmeye başladı. Yağan kar değil, küldü. Yanmış bir hayat yeniden üzerime kül olup yağıyor, beni bir Anka kuşu olduğuma inandırmaya çalışıyordu. Eğer bir kuş olsaydım, beni taşıyan kanatlarım o olurdu.

İçini oyduğum avuçlarımı usulca indirip onun ensesine bastırdım. Ensesinde birikmiş saç tellerine dokundum, sonra parmaklarım hareket ederek saçlarının arasına taşındı. Zaman, içinde kan kurumuş, akmayı bırakmış bir damar gibiydi. Ve biz, o damarın içinde el ele ilerliyorduk.

Dudaklarını çenemdeki mezara benzettiği çukura bastırdığında gözlerim aralanacak gibi oldu. Saçlarının içinde duran parmaklarımı buz pistinde kayan bir kadının lirik bedeni gibi kaydırarak hareket ettirdim. Dokunuşlarım masumiyetin kanatları gibiydi ama bu kanatlar ölüydü, içinde şehveti gizliyordu.

"Burada böyle savunmasız uzanmış beni mi bekliyorsun?" Sesinin harfleri kasıklarımı ıslatan yağmur gibiydi, çiçekleri suluyor, büyütüyor ve yapraklarını açtırıyordu. Onunla bir bütün olmanın getirdiği heyecan duygusu beni asla terk etmeyecek bir uzva dönüşmüştü. Kolum muydu? Elim miydi? Ayağım mı yoksa gözüm müydü? Kulaklarım yoksa burnum muydu? Gözlerim miydi? Derim miydi? Belki de ciğerlerim, kemiklerim ya da belki kalbimdi.

"Seni bekliyorum," diye fısıldadım, ona sır gibi verdiğim kelimeler bir kılıç olup onun kasığında bekleyen boş kabzaya yerleşti. Kasıklarını çıplak kasıklarıma basturdığını hissettim, dudaklarım suyu arzulayan o balığın küçük ağzı gibi aralanarak bir parça nefes dilendi.

Pantolonuna soğuk sinmişti, bedeni soğuğun kokusunu hapsetmişti ama hâlâ kendisi gibi kokuyordu. Soğukluğu kasıklarımda hissetmek farklı

bir duygunun kafasını kaldırıp gözlerimin içine dikkatle bakmaya başlamasına neden olmuştu.

"Sen beni hep bu şekilde bekleyeceksen işimiz var demektir." Burnunu çenemdeki çukura sürtüp sıcak nefesini boynuma verdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, boynumu saran damarların belirginleşip gerildiğini hissettim. Karan dudaklarını boynuma bastırdıktan sonra bir eliyle saçlarının arasında duran elime avucunun içine aldı, ardından elimi sertçe yatağa bastırıp üzerime tamamen abandı. Soluğumun kesilmesiyle gözlerimi aralayıp bulanık gören kahverengi gözlerimi onun kuzguni siyahı gözlerine mıhlamam bir oldu.

"Hep bu şekilde beklerim." Gözlerim siyah gözlerinden ayrılmadı.

Bana yorgun gözlerinde saklayamadığı o kıyamet rengi duygularla bakıyordu. Yutkunduğumda boğazımı acıtan duygulardı bunlar. Belki başkasında görsem umurumda bile olmayacak olan bu duygular, soluk boşluğuma kurşundan lokmalar gibi diziliyordu.

Bileğimdeki nabzın onun avucunun içine tıpkı avucunun içinde çırpınan bir kuş gibi çarptığını hissedebiliyordum. Bileğimi öyle sıkı kavramıştı ki, kendi nabzımın onun avucunun altındaki atışını ben bile hissedebiliyordum.

"İnanıyorum," dedi, bu cevap her şeye bedeldi. Bu cevap aslında onun olduğu adam göz önünde bulundurulduğunda, çok olağanüstü ve çok derin bir cevaptı. Çünkü o kimseye inanmayacak kadar yaralıyken, bana inanıyordu.

"Ben bunu boşa çıkarmam," dedim garanti verir gibi. Diğer Merve'nin gözlerindeki yansımadan Karan'ın sırtında taşıdığı kanatların tüyleri düşüyordu. Artık sessizdi, durmadan aklımı karıştırmıyordu; artık gözden çıkarılmıştı, bir gün onu öldüreceğimi bildiği için yalnızca beni izliyordu.

Tekrar, "İnanıyorum," dedi. Dudaklarındaki kelimeler, çenemdeki mezarın yarattığı boşluğun içine döküldü. Dudaklarını oraya bastırdı, kelimeleri o çukura gömdü.

Gözlerimin içine oturmuş düşünceleri savalayarak yalnızca onun gözlerinde gördüğüm manzaralara odaklandım. Çocuk parklarına... Gözlerindeki çocuk parklarını seviyordum. Bana olmak istediğim anları yaşatıyor, bir türlü olamadığım o insana dönüştürüyordu.

Zihnimin yedekleyip durduğu düşünceleri silememenin acısını yıllardır içimde taşıyordum. Zihnim bir yapboz gibiydi ama aynı zamanda bütünün kendisiydi; ben ne zaman bir parçayı alıp ondan kaçırmaya çalışsam, o parçanın çok daha belirgin olan rengini, açtığım boşluğa takarak beni daha da derin bir kuyuya iterdi.

"Çok yorgun hissediyorum." Bu itirafı anlık şaşkınlıkla donup kalmama neden olsa da o dizlerimde buz tutmuş yaraların kabuklarının kendini atarak döküldüklerini, kanın buzların üzerinde damarlara ayrılarak ilerlemeye başladığını hissettim.

Alnını alnıma bastırdı. Kalbim yoğun bir duyguyla kavrulurken sadece onu dinledim.

"Her yeri ateşe veresim var. Seni her yerden kaçırmam gerek. Beni ateşe verdiler, seni benden kaçıramıyorum. Sırf ateşin önündesin, ateşin içindesin, ateşin merkezindesin diye her yeri ateşe verme isteğimden geçtim. Ama çok yorgunum." Burnu burnuma sürtündü. Gözlerini kapatınca o uzun kirpikler, gözlerinin altında oluşmuş uykusuzluk kuyularını saçak gibi örttü. "O kadar yorgunum ki, sadece yanına uzanıp seni kollarımın arasına almak ve öylece uyumak istiyorum. Tekrar yorgun hissetmeyene kadar uyumak. Çok uyumak." Yutkundu, yutkunuşunun sesini dinledim. "Belki yıllarca uyumak."

Onun gözleri kapalıyken, benim gözlerim ona boğazımda kalmış cam kırığı gibi baktı. Nabzım hâlâ bileğine vuruyordu. Serbest duran elimi kaldırıp onun yanağına yaslayınca kaynağı kesilmiş şelale gibi durulduğunu gördüm.

Kirpikleri titredi ama gözleri açılmadı, yüzünü saran ifadenin esaretinden kurtuldu, huzurun çehresine yayıldığını gözlemledim. Uzun tırnaklarımı tenine batırmadan, sakallarını parmak uçlarımda hissederek usulca yanağını okşadım. Bir şeyler söyleyemeyecek kadar doluydum, o ise bir şeyleri itiraf edebilecek kadar tükenmişti.

"Senden alıp götürülenler neden bu kadar fazla?" diye sordum kısık bir sesle, bunu kendi isteğim dışında söyleyivermiştim, dudaklarım anlık bir manevrayla benden koparak bana ait değilmiş gibi öylece hareket etmişti.

"Hadi gidelim," dedi sadece. Ama ne gözlerini açtı ne de üzerimden kalktı. Yanağı avucumun içinde, avucunun içinde nabzımla öylece zamanın içinde asılı kaldı.

"Olur, Canım Adam," diye fısıldadım yanağını okşarken. "Gidelim."

♦

Antalya'nın Fethiye'ye çok benzediğini sabahının sonbahar, öğlenin yaz, gecesinin ise kara kış olduğunu fark ettiğimde anlamıştım.

Range Rover tuttuğum dairenin olduğu binanın önünde durduğunda saat 01.00'ı gösteriyordu. Cipten indiğim an soğuk bedenime yıldırım gibi düşmüş, dişlerim anında birbirine vurmaya başlamıştı. Genelde sıcak olarak bilinen bu şehirlerin genlerinde bir dansözlük olduğu konusunda derin şüphelerim vardı. Tuttuğum dairenin olduğu bina bembeyaz bir binaydı, yalnızca balkon demirleri altın rengindeydi ve binanın arkası caddeye, önü eski ve yeni binaların birbirine karışarak oluşturduğu bir mahalleye bakıyordu.

Benim dairemin camları caddenin olduğu yöne bakıyordu. Birinci kattaı olmasına rağmen balkon kapısını açtığımda ikinci kattaymışım gibi yüksek duruyordu, bunun nedeni zemin kattaki dairenin duvarlarının oldukça uzun olmasıydı sanırım.

Karan cipin bagajından valizimi çıkardı, kendi eşyalarının olduğu deri çantayı da çıkarıp gözlerini yüzüme indirdi. Soğuktan buz kesmiş parmaklarıma nefesimden yayılan buharla sıcaklık vermeye çalışırken komik görünüyor olmalıydım. Uzun süre beni izledi.

Valizin çekçeğini tutup sürüklemeye başladığımda, "Ben hallederim," dedi ama onu dinlemeden binanın girişine kadar yürüdüm.

Binanın şifresini ev sahibinden öğrenmiştim, küçük kutucuğa şifreyi yazdıktan hemen sonra kapının kilidinin kalkarken çıkardığı sesi dinledim, kapının kilidi kalktığı an kapıyı ileri doğru iterek içeri girdim ve valizimi de arkamdan içeri aldım.

Kapı tam Karan'ın yüzüne kapanırken ayağımı kapının arasına koyarak, "Pardon!" dedim panikle.

"Akılsız, ayağını kıracaksın." Karan gözlerini devirerek kapıyı yavaşça itip içeri girdi. "Böyle dikkatsiz hareketler yapma." Sesi apartman boşluğunda büyüyerek dalgalara ayrıldı, dalgalar duvarları döverek sesleri büyüttü.

"Dikkatliyim ben," diye söylendim huysuzca.

"Evet, az daha ayağını kırıyordun."

"Beni porselenden falan mı sanıyorsun?" Sesimiz yankılar halini alarak binanın içinde hayalet gibi dolanıyordu. "Kırılmaz benim ayağım falan."

"Porselen olmadığını kanıtladın," deyince ona garip garip baktım. Ne demek istiyordu? Omuz silkerek, "Bir porselen olmadığını o gece kanıtladın," dedi. Aniden kanın yuvarlandığı yanaklarımın kızarmasını soğuğa bağlayarak gözlerimi kaçırıp önümde duran dört, beş merdiveni valizi sürüyerek çıktım. Bana neşesini toplamış gözlerle baktığını hissedebiliyordum ama imaları öyle utanç vericiydi ki, ona bakamadım.

Kapının önünde durup bir an şokla, "Yok artık, anahtarları unuttum!" diye bağırdım, sesim yine bir yankı dalgası oluşturarak boşluklara çarptı ve büyüyüp parçalara ayrıldı.

"Dikkatsiz, çığırıp durma." Karan anahtarı anahtar deliğine sokunca ona şaşkın şaşkın baktım. Anahtar onda mıydı? Kaşlarımı çattığımı fark etti ve, "Şu kaşlarını çatma, erken yaşta kırış kırış olacaksın diye kaç defa söylemem gerek sana?" diye sorup kapıyı açtı. Ardından gözlerinde muzip bir bakış belirdi. "Ben senin aksine çok dikkatliyimdir. Gözümden hiçbir şey kaçmaz."

"Ne?"

Çenesiyle karnımın biraz altını işaret ederek, "Çok tatlı bir bene sa-

hipsin," dedi, ona anlamayan gözlerle bakınca da "Önde değil, arkada," diye açıklama yaptı. Gözlerim iri iri açıldı.

"Ne kadar edepsiz laflar bunlar ya!" Kapıyı itip içeri dalınca arkamda keyifle güldüğünü duydum. Homurdanarak oturma alanına doğru yürüdüm, ortada duran büyük masanın arkasında L şeklinde bir koltuk vardı, koltuk çok büyük değildi ama iş görürdü. Ev iki odadan oluşuyordu, odalardan birine fazlalık eşyalarımı koyacaktım, büyük olan odayı da kendi odam olarak kullanmayı düşünüyordum. Kızarmış yanaklarımla oturma alanının ortasında homurdanarak kapıda duran Karan'a baktım. "Girsene içeri."

"Girersem edepsiz edepsiz laflar ederim, ondan girmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "İyi, don geber orada."

"Donmak mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Kızım burası Antalya, Erzurum'a gelmiş gibi davranmasana..." Duraksadı. "Geber mi? Ben mi gebereyim? Ağlarsın sonra."

Yüzümü buruşturup, "Valizimi içeri koy, öyle don orada," diye söylendim. "Parmaklarım buz gibi oldu. Çekemem daha fazla o valizi ben."

"Önce hizmet edeyim, sonra donup gebereyim burada o zaman..." Başını iki yana sallayarak güldü. Valizi sürüklemeden tek eliyle kaldırıp içeri koyduktan sonra gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Son kararın mı? Ona göre donup gebereceğim burada ben..."

"Tamam acıdım, içeri girebilirsin."

"Yok ya, bence sen kapının önüne bir kap su, bir kap yemek koy, ben burada bekleyeyim seni," dedi keyifli bir sesle. İçeri girdi, kapıyı kapatmadan önce anahtarı kapının üzerinden aldı. Masanın sırtını yasladığı L şeklindeki koltuğun ucuna oturmuş, ellerimi masanın üzerine koymuştum. Karan oturma alanının içinde olan mutfağın önüne doğru yürüdü, mutfak tezgâhına kısaca göz gezdirdikten sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bir kap su, bir kap yemek konusunda ciddiydim, Asi."

"Karnın mı aç?"

"Doğal olarak."

Kaşlarımı kaldırdım. "İyi de mutfak alışverişi yapmadım ki."

"Ha yani diyorsun ki tamam kapıda donup geberme, burada açlıktan geber..."

"Dışarıdan bir şeyler söyleyelim?" Bu fikrime yüzünü buruşturarak, "Şimdiden öğrenciye bağladı bu kız," diye söylendi.

"Ne alakası var? Evde erzak var da ben mi yemek yapmadım?"

"Ramazan paketi bırakacak değillerdi eve, ilk geldiğimizde biraz bir şeyler alıp koymalıydın dolaba. Bugünü hiç hesaba katmadın galiba?"

"Sen neden yükseliyorsun bana? Senin gibi bir damızlık varken, kurbanda yedi kişinin bile giremeyeceği kadar büyük bir büyükbaş varken ramazan paketine ne gerek varmış?" diye sordum homurdanarak.

Bana şok içinde bakıp, "Sen Bedirhan'la çok mu fazla vakit geçiriyorsun?" diye sordu.

"Dışarıdan yemek söylüyorum."

"Binanın karşısında bir tekel var, tekelin önünde domates falan da vardı, oradan yumurta alayım da menemen falan yap bari," dedi homurdanarak. "Ben dışarıdan yemek istemiyorum."

Tırnaklarımla masaya vurarak ritim tutarken, "İsteklerin de bitmiyor, soğuktan parmak ucu felci geçirdim ben, menemen falan yapamam," diye homurdandım.

"Hay böyle işe lanet olsun tamam ben yaparım menemen, gelmişken çekinme bir eşarp ver de kafama bağlayıp bir de yerleri viledalayayım."

Sırıtarak, "Aslında iyi fikir," diye takıldım ona. Kafası biraz daha dağılmış gibi görünüyordu. Üzerime giydiğim kapüşonlunun şapkasını kafama geçirdim ve birlikte binanın karşısındaki tekele gittik. Tekelin önüne koyulmuş tahtadan tezgâhın üzerinde patates, soğan, domates, biber gibi Karan'ın görünce keyiflendiği tüketilebilir şeyler vardı. Karan menemen için gerekli malzemeleri, baharatları aldıktan sonra tekelden ayrılıp eve döndük.

Ben odama geçip ilk geldiğim zaman getirip elbise dolabına yerleştirdiğim kıyafetlerle üzerimi değiştirdim. Evin içi sıcaktı. Peteklerin sıcak olduğunu fark edince bu sıcaklığın nedenini kavradım ve fazla terlememek için kısa bir şort, bir de askılı badi giyip odadan çıktım. Karan tezgâhtaki musluğun önünde durmuş domatesleri yıkıyordu. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kollarındaki damarları izlerken hemen tezgâhın bitişiğinde duran çok da büyük olmayan, benimle aynı boydaki küçük buzdolabına yaslandım.

Gözleri kısaca bana dokundu.

"Allah'tan eve çatal kaşık almayı akıl etmişiz," dedi. "Yoksa ilk insanlar gibi ellerimle parçalayacaktım her şeyi..."

Büyük bıçağı çekmeceden çıkarıp doğrama tahtasının üzerine aldığı domatesleri tam doğramaya başlayacaktı ki, "Karan, kabuklarını soysana. Ben öyle yiyemiyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

"Vitamini kabuğunda," dedi bilmiş bilmiş.

"Ama yiyemiyorum."

"Ama vitamini kabuğunda."

"İyi," dedim aniden öfkelenerek. "O zaman artık beni soyma, vitaminim kabuğumda benim."

Bana alık alık baktı. "Geri zekâlı senin kabuğun kıyafetlerin mi? Derin. Senin biyoloji öğretmenin kim? Şikâyet edeceğim onu milli eğitim bakanlığına."

"Sensin geri zekâlı, yaşlı keçi." Kafamı çevirip boşluğa baktım.

"Yaşlı keçi mi?"

"Evet," diye homurdandım.

Elindeki bıçağa bulaşan domates suyu yanağıma sıçrayınca bıçağı bana doğru salladığını anlayıp ona baktım. "Ben değil de daha çok sen bir keçiye benziyorsun şu an. Yatırır kıtır kıtır keserim seni."

"Yatıramazsın da kesemezsin de."

"Kesmem ama yatırırım." Sırıtınca gözlerim düzgün, uzun dişlerine kaydı. Sonra tekrar ona baktım. "Yatırır çatır çutur..." Devamını getirmesine izin vermeden kestiği domateslerden birini alıp suratına attım. "Hay! Kızım kaşındırıyor ama bu ya!"

Bir domates parçası daha alıp yüzüne atınca, "Ama bak kızıyorum!" diye hırladı.

"Kızsan ne olurmuş?"

Aniden bana doğru yürüyünce irkilerek geri adımlar atmaya başladım. Elinde bıçağı tutmaya devam ediyordu. İri iri açılan gözlerimle ona bakarken. "Bak gelme, senden domatesli makarna yaparım, gelme!" diye saçma sapan tehditler savurmaya başladım. Yüzünde domatesin suyunun lekeleri ve çekirdekleriyle bana doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Kalçam masaya çarpınca kaçacak bir yerim olmadığını anlayıp, "Ya gelme!" diye bağırdım. "Niye geliyorsun ya? Gelme!"

"Kızarsam ne olur, göstermeye geliyorum." Bıçağın sapını sıkıca tutunca ona ürkmüş gözlerle baktım. Aslında eğleniyordum, onun da benimle birlikte eğlendiğini biliyordum. "Senin taze etinden kendime kuzu tandır yapacağım."

Gözlerimi kıstım. "Kendi etinden bir şey yapamazsın tabii, kart horoz," diye homurdandım.

Bıçağın sapıyla kendini işaret edip, "Ben miymişim kart horoz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Yapma ya?"

Masanın kenarına iyice sinerek, "Öylesin valla," diye kafa tuttum ona.

"Kümesteki tek civcivdin, ne zaman büyüdün de tavuk oldun, horoza iş atıyorsun?" Aniden belimden yakalayınca çığlığı bastım. Sakallarını yanaklarıma sürterek beni daha sıkı kavradı. Bıçağı masaya bıraktıktan sonra beni aniden kucağına alarak masanın ucuna oturttu. Beni sakallarıyla resmen gıdıklamaya başladığında, onun kucağı ile masa arasında kıkır kıkır gülüyor, bir yandan da onun elinden kurtulmaya çalışıyordum.

Kollarımı onun boynuna sararak onu durdurmaya çalıştım. Sakallarını boynuma sürttü. "Kurtulmak bu kadar kolay mı sandın, velet?" diye sordu. "Sana domates banyosu yaptırırım, sonra durulanmana izin vermem, bütün gece kaşınırsın."

Saçlarını hafifçe çekiştirip, "Tehdit ve şantaj," diye söylendim. "Ev sahibini arar, evime ayı girdi ne yapabilirim diye sorarım bak..."

"Bal ver..."

Kıkırdadım. Onun saçlarını karıştırdıktan sonra, "Çok aptalsın," diye fısıldadım.

"Hayır, çok seksiyim, mükemmelim, yakışıklıyım, karizmatiğim, zenginim, başarılıyım, fenayım..." Güldü ve sonra durdu. Aniden karnı guruldadı. "Ve açım..."

"Menemeni ben yapabilirim." Saçlarını okşadım.

"Yumurta kabuğu değil, menemen yemek istiyorum ona göre..."

Yüzüm düşerken, "Beceriksiz mi demek istiyorsun bana?" diye sordum sakince.

"Hayır. Hem sana yemek yapmayı öğretecektim, unuttun mu?" Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Buradayken bir şeyler öğretirim."

Başımı bana uymayacak şekilde uysalca sallayarak, "Olur," diye fısıldadım.

Duraksayıp kaşlarını kaldırdı. "Bu çok uysaldı ya, karşı çıkıp bilmişlik taslaman gerekmiyor muydu?"

"Aranma bence, Çakıl."

Beni kucaklayıp kaldırdı, elini aniden kalçama vurunca gözlerim yerinden fırlayacak sandım. "Hadi bakalım, tosbağa," dedi. "Bakalım menemen yapabiliyor musun?"

"Nasıl yapıldığını anlatırsan yaparım," dedim kucağındayken.

Duraksadı. "Aradığınız aboneye şu anda ulaşılamıyor, sinyal sesinden sonra kendi tarifeniz üzerinden mesajınızı bırakabilirsiniz..."

Aslında basitti. Yemek yapma konusunda facia olduğumu düşünmüyordum çünkü deneyimsizdim ama şimdi ilk kez bir şeyler pişiren biri için bence fena sayılmazdı.

Menemeni Karan'ın tarifiyle yaptıktan sonra masaya geçmiştik, Karan tavadan yemek istediği için ikimiz de tavadan yiyecektik. İlk lokmayı aldığında yüzündeki doğallık dengesi bozuldu, yapmacık bir ifadenin belirdiğini fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Lokmamı ağzımda aldım.

"İyi ya, bayağı iyi yani," dedi sakince.

Lokmamı çiğnerken dilime dağılıp damağımı renklendiren tatla yüzüm buruştu. "Ya bu biraz tuzlu olmuş," dedim.

Ekmeği tekrar tavaya bandırırken, "Biraz mı? İkinci lokmayı alırsam fırlayan tansiyondan nalları dikeceğim," dedi, ona utangaç bir bakış atmıştım ama o bunu görmemişti.

"İyi," dedim tavırlı tavırlı. "Yeme o zaman."

"Açlıktan öleceğime fırlamış tansiyondan ölürüm, hiç kusura bakma."

"İyi geber." Çatalımı koluna acımasızca batırdım. Gözleri irice açıldı.

"Kızım ne yapıyorsun Makas Eller* 'i mi izledin, üzerimde deney mi yapıyorsun?" diye sordu panikle.

"İnsan bir eline sağlık der, hataları görmezden gelir!"

"Lan sen kendin hatalarını görmezden gelebiliyor musun? Limon yalayan küçük bebekler gibi yüzünü buruşturdun lokmanı çiğnerken. Bak çiğnerken diyorum, yutsan canlı yayında uçtuğunu iddia eden Sabri gibi yerlerde angalanırdın."

"Hiç de bile. Çok da güzel olmuş. Sadece tuzu biraz fazla kaçmış." Homurdanarak bir lokma daha aldım, tuz ağzımın tadını bozsa da hiç renk vermeden çiğnemeye başladım. "Çok güzel, ellerime sağlık."

"Megalomanyak mısın?" diye sordu bana düz düz bakarak.

Yemek boyunca bana takılmış olsa da yine de yaptığım menemeni afiyetle yemişti. Hoş, yedikten sonra litrelerce su içip, fenalık geçirerek tüm camları açtığı doğruydu. Bazen ona akıl sır erdiremiyordum. Komik ve eğlenceli bir adam mıydı yoksa ilk tanıdığım o karanlık, olgun adam mıydı?

Aslında zamanla onun her ikisi de olduğunu anlıyordunuz. Aslında o hem eğlenceliydi hem de olgundu hem komikti hem de karanlıktı. Aslında Karan'da her şey vardı. Hem aydınlık hem karanlık vardı. Hem güneş hem yıldızlar hem bulutlar hem de ay vardı. Yaşadığı her şeye rağmen dimdik durabilecek kadar güçlü bir karakter, yaralarıyla pişmiş bir ruh vardı.

Oturma alanındaki duvara monte edilmiş televizyon açıktı, ortamı aydınlatan yalnızca bu televizyonun ışığıydı. L şeklindeki koltukta oturuyorduk, yanağım onun omzuna yaslı duruyordu ve konusundan bihaber olduğum bir dizi televizyonda oynuyordu. Saat kaçtı bilmiyordum ama sabaha çok kalmadığına emindim. Parmakları çıplak kolumda dolaşırken aldığı nefesin sesleri de parmakları gibi zihnimde dolaşıyordu.

"Asi," dedi düşünceli bir sesle. O benim adımı fısıldadıktan sonra dalgın olan bakışlarım yavaşça onu buldu. Bana değil televizyon ekranına bakıyordu. "Merak ettiğim bir şey var."

"Hım?"

"Onunla görüşmeyi düşünüyor musun? Yeniden."

Anlayamadığım için kaşlarımın ortasında oluşan çukurla ona bakmaya devam ettim. "Kimle?"

Susmak ve konuşmak arasındaki çizgide duruyordu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, gerçekten susacağını düşündüm ama sonra dudakları kelimelerle buluştu: "Babanla."

Karanlığı yok edecek tek bir parıltı bile olmadığını düşündüğüm zamanlar, çok daha karanlık bir ışığın kolları hayatımı sımsıkı sarıp sarmalamıştı. Babamın hayatımda koyu renk bir leke olduğunu düşünüyordum,

* Makas Eller: 20th Century Fox tarafından aile kitleleri için yapılan komedi, dram, macera, romantizm filmidir.

o lekenin kaybolmayacağını biliyordum ama zamanla genişleyerek beni tamamen saracağını, beni de o lekeye dönüştüreceğini bilmiyordum. Şimdi ne söylesem boş gelecekmiş gibi hissettiğimden kafamı kaldırdım ve Karan'ın siyah gözlerine uzun uzun baktım.

"Sormadım say," dedi, sorduğuna pişman olmuştu. Gözlerindeki bataklığa batmaya başlayan kelimeleri izledim.

"Yeniden görüşmeyi düşünmüyorum," dedim, kelimeler dilimdeki ceninlerdi ve ben sonunda onları doğurmuştum.

Buna cevap vermedi. Kendimi kelimelerin ağırlığını sırtında taşıyan, taşıdığı kelimeler yüzünden kambur kalan bir sözcük hamalı gibi hissediyordum.

"Ama bunun nedeni bana hissettirdikleri değil," dememi beklemiyordu. Bakışlarındaki ilgi yüzümün her noktasına eşit bir şekilde dağıldı. "Bunun nedeni tamamen benim."

"Seninle ne ilgisi var?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başta vermek istemediğim bu cevap dilimin ucunda bir çığa dönüşünce dudaklarım tekrar aralandı: "Onu bıçakladım."

Gözlerinde bir şeylere rastlamak istedim. O rastlamak istediğim şeyi onun gözlerinde aradım. Ama orada değildi. Ne kelimeler ne de duygular orada değildi. Uzun süren sessizliğin sonunda, "Bunu isteyerek yapmadın," dedi, sesi sakindi.

"İsteyerek ya da değil, bunu ona yaptım." Yanağımı Karan'ın göğsüne bastırıp gözlerimi televizyona çevirdim. Ekrandaki sarışın kadın ilgi dağıtıcı derecede beyaz olan dişlerini göstererek gülümsüyordu. Bunun bir diş macunu reklamı olduğunu fark ettiğimde iki kaşımın arasında derin bir çukur oluşmuştu.

"Yok yere kendini suçluyorsun." Sesi derindi.

"Bu konuda sana çekmişim o zaman."

Derin bir nefes aldı; o nefesin etkisiyle şişen göğsü başımı yavaşça yukarı taşıdı ve sonra geri indirdi. "Hasta olduğu doğruymuş," dedi.

Ferit Çakıl. Sustum. Ne diyebilirdim ki? Böyle bir konuda yalan atmayacağına zaten emindim.

"Bunun için de kendini suçlamıyorsundur umarım," dedim kuru bir sesle.

"Ona nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

Bu cümlesi benim için beklenmedikti. Ne düşünüyordu? Bir şekilde babasını affetmek mi istiyordu? Yaşananları yok sayamayacağına emindim. Dindiremediği bir öfkeyle savaştığını görebiliyordum. Sessizliğinin benim nazarımda hiçbir manası yoktu çünkü ben onun içindeki soğuk savaşın merkezindeydim.

"Onu affetmek istiyor musun?" diye sordum tek seferde.

"İstemiyorum." Bu cevabı bir an olsun düşünmeden, kafasında tartmadan, doğrudan vermişti.

"O zaman onu affetmeyeceksin," diye mırıldandım. Gözlerimi ekranda küçücük görünen insanlardan ayırmadan parmaklarımı diğer göğsüne sürttüm. "İstemiyorsan istemiyorsundur, sırf yapmak için bir şeyler yapmak zorunda değilsin."

"Affetmeyecek olsam da bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi düşünceli bir sesle.

Ah, sanırım onu anlıyordum. Babam o gün o hastanedeyken damarlarımdan çekilen kanı ona vererek, ondan döktüğüm kanı telafi edebilecek gibi sanmıştım ama hayır, damarlarımdaki tüm kanı versem bile o gece döktüğüm kanın hesabı verilemezdi.

"O zaman hiçbir şey yapma," dediğimde şaşırdığını hissettim. "Şu an onun canını yakmak istiyorsun belki de. Bunu yapma. Ondan intikam almak istiyorsun, yapma. Ona kötü sözler sarf etmek istiyorsun, bunu da yapma. O zaman hiçbir şey yapmana gerek de kalmaz."

Bana cevap vermedi. Varsayımlarımın hepsini gerçek bir varsayım olmak havada asılı bıraktı. Ne yapmayı istediği konusunda kafamda büyük soru işaretleri olsa da aslında her hareketinin o soğuk savaşı bitirmek için olduğuna emindim. O soğuk savaşı bitirmek için ne yapması gerekiyordu? İşte bunu bilmiyordum.

Yakasına yapışması gereken tek insanın da ölüm zaten yakasında duruyordu ve Karan sırf bu yüzden o yakanın önünde durmuş, yalnızca o yakayı izliyordu içindeki savaşı daha da soğutuyordu.

Koltukta onun kollarının arasında daldığım uyku tedirginlik sarmalıyla doluydu, rüya ya da kâbus görmüş müydüm bilmiyordum, görmüşsem de hiçbirini hatırlamıyordum.

Uykumdan uyandığımda odanın açık kalan kapısından dışarı fırlayan güneş ışığı mutfak parkesinin üzerinde uzanıyordu. Karan da uyuyordu, benim aksime o oturuyordu ve bedeni pek de rahat görünmüyordu ama yine de derin bir uykuda olduğu belliydi. Onun kollarından ayrılıp bu evdeki ilk duşumu aldıktan sonra hazırlandım, ben hazırlandığım esnada Karan çoktan uyanmış, saçlarımı taradığım sırada da duşa girmişti.

Karan duştayken gökyüzünü saran bulutlar aniden grileşmiş, güneş ise bulutların altında kalarak ışıktan kollarını yeryüzünden geri çekmişti. Makyaj yapmamıştım, biraz olsun uyuduğum için yüzüm daha canlı, daha renkli görünüyordu. Bugün okula uğrayacak, okulu biraz dolaştıktan sonra da Antalya'yı gezecektik. Bu süre zarfında belki de Karan'ın Güneş ile ilgili olan düşüncelerini bir nebze olsun öğrenebilirim diye düşünüyordum.

Billur bir bakıma haklıydı. Güneş'i orada öylece bırakmak bana da hiç

doğru gelmiyordu. Belki Karan'ın yaşadığını bilse... Belki her şey değişirdi? Diğer Merve'nin, *"Böyle şeyler yalnızca filmlerde olur,"* diye alay ettiğini duysam da ona cevap vermedim.

Evden ayrıldığımızda artık yağmur yağıyordu. Yer ve göğün yerini değiştirecek kadar kuvvetli bir yağmur değildi, sadece çiliyordu ama akşama doğru peşinde geceyle birlikte fırtınayı da taşıyacağını bildiğim bir yağmurdu. Önce üniversitenin olduğu alana gitmiştik. Bölümüm, yani Psikoloji, Edebiyat Fakültesi'ndeydi. Edindiğim bilgilere göre bölüm henüz 2014 yılında kurulmuştu fakat aktif bir şekilde çalışan, gayet üretken bir bölümdü.

Oradan ayrılırken kafamın içine çökmüş düşünceler usul usul tekrar ayaklanmaya başlamışlardı. Yağmur damlaları saçlarıma dokunup orada küçük gözyaşı küreleri oluştururken bir an bedenimden ılık bir urperti geçip gitti. Yağmur bana yakın zamanda yaşanmış bir anının fısıltılarını duyurmuştu. Ona dokunduğum, bana dokunduğu, birbirimize karıştığımız bir anın... Yanaklarımın içini dişlediğim sırada Arnavut kaldırımlardan oluşan taş yolda ilerliyordum. Karan'ın bakışlarını yüzümde hissettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorunca gözlerimi ona doğru çevirip dudaklarına baktım. O dudakların dudaklarıma bıraktığı izleri hatırlamak karnımın karıncalanmasına neden olmuştu. Bana olan bakışları yoğunlaşınca gözlerimi gözlerine taşıyıp omuz silktim.

"Hiç."

Yağmur damlaları yüzüne düşüyor, gözyaşları gibi kayarak yüzünün tuvalini çiziyordu. "Hiç?" Kaşlarını kaldırdı. "Pek hiç gibi görünmüyor."

"Yağmur yağıyor," diye mırıldanıp gözlerimi ilerideki otobüs durağına çevirdim. Sırtında çanta olan birkaç genç kız durakta bekliyordu. Bir zamanlar onlar gibi olduğumu hatırlayınca içime garip bir ağırlık çöktü.

"Yağmur." Başını salladığını göz ucuyla da olsa gördüm. "Güzel yağıyor."

Ne söylemeye çalıştığımı anlamış mıydı? O da benim gibi o geceyi, o gecenin getirdiği kötülükleri değil de o gecenin getirdiği mucizeleri hatırlıyor muydu? Günlere bölünen ayların içinde yalnızca tek bir gündü, diğer tüm insanlar için belki normal bir günken, bizim için hem yıkımın hem de yeniden doğuşun yaşandığı bir gündü. Bir şey söylemediği için yağmurla ilgili düşünceleri zihnime gömüp göz ucuyla ona baktım.

"Ayşenur'a veteriner olacağım demiştim, görüntülü konuşurken psikoloji kazanmama çok sevindi ama yine de sözümü tutamayacağım için tedirgin hissediyorum," diye mırıldandım.

"Saçmalama." Çatık kaşlarla yüzüme baktı. "Ayşenur senin adına çok mutlu. Hem bir allede yalnızca bir veteriner olmalı," deyince ona bakakaldım. Beni allesinden mi görüyordu? Buna neden şaşırıyordum ki? O zaten bunu bana çok uzun zamandır hissettiriyordu. Sadece ondan duymak, be-

nim hissederek yaptığım çıkarımları aniden doğrulayınca daha büyük bir duvara toslamışım gibi hissettirip beni derinden sarsıyordu.

"Şimdi nereye gidelim?" diye sordu sadece, vereceğim cevabı ya da tepkiyi beklemedi.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Gözlerim yüzünde dolaşırken, "Sen nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Antalya sık sık geldiğim bir yer, her noktasını bildiğimden merak ettiğim bir yer de olmuyor haliyle," dedi düşünceli bir sesle.

"Eve dönelim o zaman," dedim sadece.

Durdu. Eli elimin içine kaydı, elimi sıkıca tuttu. Yağmur şimdi biraz evvelkine göre daha hızlı yağıyordu. Saç diplerim sırılsıklam olmuştu. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet," dedi diğer Merve sesinin duyulmayacağını bile bile. *"Neden bu kadar normal davranıyorsun?"*

Kaşlarımı çattım, diğer Merve haklı olsa da onu duymamış gibi yaparak, "Bir şey olduğu yok," diye mırıldandım.

Parmaklarının parmaklarıma uyguladığı baskı arttı. "Seni yoruyor muyum?" diye sordu, bu beklenmedik sorusu gözlerimin irice açılarak ona donmesine neden oldu.

"Bu da nereden çıktı?"

"Şu son olaylar, yaşananlar..." Gözlerimin içine bir cevap bekliyormuş gibi bakınca kaşlarım çatıldı. "Seni yordum mu?"

"Beni neden yorasın, Karan?"

"Kolay şeyler yaşamadın."

Ona inanamaz gözlerle bakarken, "Hangimiz?" diye sordum dehşet içinde.

Yaşadıklarının içinde yarattığı o girdabı görmüyormuşum gibi, "Ben iyiyim," dedi, buna onun da inanmadığını biliyordum. Yanaklarımın içini ısırıp ona bağırma isteğimi durdurmaya çalıştım. Kollarını tutup onu sarsmak ve kendine gelmesini, gerçeği görmesini sağlamak istiyordum. Bu kadar çok önemsememeliydi. Beni bu kadar çok merkeze koymamalıydı. Ne halde olduğunu görmüyor muydu?

Onun gölgesinde saklanan küçük kızı kolundan tutup kendime doğru çektim. "Susuyorum susuyorum ama bir yere kadar!" diye bağırdım öfkeyle. Bir an çevremizdeki insanların bize baktığını hissettim ama bunu umursamadım. Elımı Karan'ın elinden çektim. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Ne yaptım?" Bana şaşkın şaşkın baktığını gördüm. Başımı iki yana sallayarak ellerimi ıslak saçlarımın arasına daldırdım.

"Anlamıyorum, Karan. Seni ben mi bu hale getirdim yoksa sen hep mi böyleydin, bir türlü anlamıyorum."

Adımlarımı hızlandırıp önden önden yürümeye başladım. Arkamdan

sakince yürüyor, sessizce beni takip ediyordu. Ona karşı öfkeli değildim, bu öfke anlık gelişse de aslında kendimeydi. Ona ne yapıyordum? Neden çocuğuymuşum gibi her şeyden önce beni düşünme gereği duyuyordu? Bu, kendisine yaptığı büyük bir haksızlıktı.

Cipin park halinde durduğu kaldırıma doğru yürümeye başladım. Cipin kapısını açmaya çalıştım ama açılmadı, kafamı ona doğru çevirip, "Aç sana," dedim kuru bir sesle.

"Açmayacağım." Yavaş adımlarla cipe doğru ilerliyordu. "Açıkla."

"Neyi açıklayayım?" Kafamdan dumanlar çıkarken ona sakince bakmaya çalıştım.

"Ne demek istediğini açıkla," dedi, gözleri gözlerimdeydi ve adımları sinirimi bozacak kadar sakin, bir o kadar da yavaştı.

"Benimle dalga geçtiğini düşünmeye başladım," dedim yorgun bir sesle. "Kapıyı açar mısın?"

"Seninle neden dalga geçeyim, Asi?"

"Bilmiyorum, öyle hissediyorum." Gözlerimi yere indirdim. "Kendine yaptığın haksızlıkları izlemekten yoruldum."

"Seni yordum yani?" diye sordu, tam önümde dikildiğini fark edince irkilerek ona baktım.

"Mankafalı mısın?" Doğrudan sorduğum bu soru anlık duraksamasına neden oldu. Zihnimin içindeki hâkimiyeti kaybetmeye başlamıştım. "Her şey normalmiş gibi davranmaktan vazgeç." Titremeye başlayan ellerimi yumruk yaptım, artık onun gözlerine bakamıyordum. "Ben çocuk değilim. Bana her şey yolundaymış gibi hissettirmeye çalışma artık. Hiçbir şey yokmuş, her şey yolundaymış gibi davranıyorsun. Kendini mahvediyorsun."

"Öyle davrandığım yok."

Ona bakmadan yumruğumu daha sert sıktım. "Yok mu? Hiç dışarıdan kendine baktın mı?" Kara zorla ona baktığımda gözlerinde gördüklerim yanan ormanın içinde gökyüzüne doğru uzanarak büyüyen alevlerdi. "Öfkelenmeye gecikiyorsun, acı çekmeye gecikiyorsun, bağırıp çağırmaya, kırıp dökmeye gecikiyorsun. Sen kendine gecikiyorsun!"

Birkaç saniye tanıdı kendisi için. Gözlerinde hiçbir şey değişmemişti, alevler oradaydı. Dudaklarımı dişleyerek tereddüt dolu gözlerimle ona baktım.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sorunca diyecek hiçbir şey bulamadım. Bir an için bu basit sorusu kulağıma hiç olmadığı kadar keder yüklü geldi. Bana doğru bir adım daha atınca kafamı kaldırıp çok daha dikkatli gözlerle onun siyah gözlerine bakmaya başladım. "Ne yapmamı istiyorsun?" Bu sorusu, diğer sorusundan daha kuvvetli bir deprem gibiydi. Önce artçısını yollayıp ardından tüm şehri yıkan o deprem gibi... Beni aniden kolumdan tutunca hissettiğim baskının getirisi olan acıyla yüzümü buruş-

turdum. "Sokağın ortasında elimde bir içki şişesiyle benim anneme tecavüz etmişler, benim anneme fahişelik yaptırmışlar, benim anneme kafayı yedirtmişler diye yakına yakına zil zurna gezersem acı çektiğime inanacak mısınız?"

Söylediklerini onun gözlerinin içine bakarak dinlemek kalbim patlayacak gibi hissetmeme neden olmuştu.

Bir eli yavaşça belime kaydı, beni kendine bastırdı. Diğer eliyle kolumu sıkıca tutmaya devam ediyordu. Gözlerimde saklayamadığım bir hüzünle onun gözlerinin içine bakarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Zehir dolu bir kadehi dudaklarına götürüyormuş gibi aralanan dudaklarını izledim. "Ne istiyorsun, Asi?" diye sordu kısık bir sesle. "Tanıdığın o adam olarak kalmamamı mı?"

"Ne yaparsan yap o adam olarak kalırsın," dedim kendimden emin bir sesle. Yağmur damlaları yüzünün haritasını oluşturan yollara benziyordu. Kafamı başını iki yana sallayınca kalbimin parçalanma sesi içimde yankılar uyandırdı.

"Kalmam," dedi.

"Yanılıyorsun."

"Ben yanılmam," dedi bu defa.

"Yanılıyorsun, bunu sen de çok iyi biliyorsun." Yutkundum. Kolumu sıkıca tutmasını hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi gözlerinin içine şefkatle baktım. "Oyun oynamamıza gerek yok."

"Oynuyorsam kendim için mi oynuyorum?" Çatık kaşlarının altındaki simsiyah gözleriyle gözlerimin içine mezar kuyuları açıyordu. "Senin için oynuyorum."

"Bundan bahsediyorum," dedim acı çeker gibi bir ses çıkararak. Bir an o anda o bana veriyormuş gibi hissetmiş olacak ki kolumu tutuşunu gevşetti. "Benim için bir şeyler yapmana gerek yok. Zaten yanımdasın."

"Benden istediğin şey ne?" Sorusu bir süre duraksamama neden oldu. Ne istediğimi bilmiyordum, sadece iyi olsun istiyordum. Göstermelik bir iyilik değil, gerçekten iyi olmasını istiyordum.

"İyi hissetmeni..."

"İyi hissediyorum," dedi harflerin üzerine basa basa. "Başka ne istiyorsun?"

"İyi olmanı."

Gözlerimin içine saf gerçeklikle baktı. "Bağırıp çağıran, kırıp döken bir insanın iyi olabileceğine mi inanıyorsun? İçime attığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "İçine atıyorsun."

"Belki normal bir insan bir şeyleri kırıp dökerek, ortalığı ateşe vererek iyi olabilir ama ben olamam. Ateşin üzerine elimde ateşle gidersem, yalnız-

ya o ateşi büyüttüğümle kalırım. Çığlıkların yükseldiği bir yere bağırarak giderse, sesin daha da yüksek çıkmasına neden olurum. Zaten kırık dökük bir harabeyi yeniden kırıp dökmeye çalışmamın hiçbir anlamı olmaz; kıramam, dökemem. Bana kafamın içindeki ormanı yakmadığım için mi kızıyorsun?" Parmaklarını tenime gömünce hafifçe inledim. "Kafamın içinde sen varsın, yapamam."

"Kendini zerre düşünmüyorsun," diye sitem ettim. Kırgınlıkların çit çektiği gözlerime dikkatle bakmaya devam ediyordu.

"Seni düşünüyorum, bu beni ben yapıyor."

"Her yolu bana çıkarmana gerek yok," diye fısıldadım.

"Girdiğim her yola çıkmaya başlamasaydın o zaman," dedi sadece.

"Kendine haksızlık ediyorsun." Başımı iki yana salladım. "Bu kadarına gerek yok."

"Buna ben karar veririm," dedi kendinden emin bir sesle.

"Madem yoluna çıkıp durdum, yolun oldum. Bırak o zaman ben de bir şeylere karar vereyim. Senin için."

Gözlerini yumup bir süre öyle bekledi. Öfkesini dindirmeye çalışıyordu. Onun gibi bir adamın bu denli dengede kalabilmesi beni şaşırtsa da aslında ona imrendiğim doğruydu. Nasıl olmuştu da mayasındaki öfkeye, mayasındaki yıkıma rağmen bu şekilde sapasağlam kökleri olan bir ağaç gibi yerinde durabiliyordu?

"Sen dümenin kendi elinde olduğunun farkında değil misin?" Kaşlarını çattı. "Gemiysem, biliyorsun ki dümenim çok uzun zamandır zaten senin elinde."

"Ama rotayı sen çiziyorsun," diye fısıldadım.

"Rotayı ben çiziyorum çünkü eğer bir girdaba kapılırsak bunun sorumlusu ben olacağım. Eğer bizi sen bir girdaba sürüklersen, ömür boyu bununla yaşamak sana çok ağır gelir." Belimi daha sıkı kavrayıp beni kendine bastırınca gözlerimi gözlerinden ayırıp boynundaki dövmeye indirdim.

"Beni düşünüyor gibi yapıyorsun ama aslında çok bencilsin," diye mırıldandım.

"Doğru. Sen de çok bencildin değil mi?" Alnını alnıma bastırdı. "Sencil oldum demiştin bana, şimdi de bencilsin diyorsun. Bu da sencil olduğum anlamına geliyor. Sen de öylesin. Bencilsin."

Gözlerimi ısıran gözyaşlarına rağmen ağlamadan, "Evet," dedim. "Sencilim. Sen de bencilsin."

"Öyleyim."

"Bana kızdın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Kızdım."

"İyi, göster o zaman. Susup durma."

"Yatırıp kıçını şaplak manyağı yapayım yani?" Bir an güleceğimi san-

sam da öyle olmadı. "Çok düşünüyorsun, Çakıltaşı. Buna gerek yok."

"Gerek olup olmadığını sana soracak değilim."

"Bence sen akrep değil oğlak burcusun, ne bu inat ya? Keçigillerden oğlak Asi."

"Sen de akrep değil boğa burcusun bence. Danagillerden boğa Karan."

"Hadi oradan, serseri." Saçlarımın üzerini öptü. "Kırmızı pelerin gibi hareketler yapma..."

"Hım?"

"Diyorum ki, delerim seni, içinden geçerim..."

Ağzım kocaman açıldı. Yavaşça omzuna vurup yüzümü buruşturdum. "Ne biçim laflar bunlar ya?"

"Ama boğa dedin bana..."

"Benden olsa olsa matador olur, kırmızı pelerin falan olmam ben..." Güldum. "Durmuş benimle tartıştığı şeye bak ya!"

Kolumu bırakıp beni tamamen sardı. "İlla boynuzumuzu bir yerlerine sokacağım yani..." dedi her şey yaşanmamış, o cümleler sarf edilmemiş gibi.

"Ne diyorsun ya?"

"Sus sus..." Beni daha sıkı sardı. "Bir atarlar, bir artistlikler, beni arkada bırakıp yürümeler falan..."

Kimseyi umursamadan kollarımı onun boynuna sardım. Dudaklarımı yanağına sürterek kulağına yaklaştırdığımda o da bana sarılıyordu. "Yine de zorunda gibi davranma," dediğimde şaşkınlığını hissettim. Bedeni anlık olarak gerildi ama sonra gevşedi. "İyiymiş gibi, geçmiş gibi, hiçbir şey olmamış gibi. Buna gerek yok."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi sadece. Bana kızmadı, içinde soldurduğu öfke ateşinin közlerini izlememe izin verdi ama o közleri avuçlamamı yasakladı.

Antalya'nın çarşısını gezmiştik, saat kulesinin yakınlarında bir şeyler yemiştik, sonra da mutfak için alışveriş yapmıştık. Tekrar eve döndüğümüzde artık dışarıda yağmur, kıyameti omuzlarına palto olarak giymiş bir meleğin gözyaşları gibi yeryüzünü dolduruyordu. Sıcak kahveyle doldurduğum geniş, beyaz kupayı avuçlarımın arasında Karan'a götürüp ona uzattım. Kupayı elimden alıp gözlerini yüzüme çevirdi. Dışarıda yağan yağmurun gölgeleri yüzüne düşüyor, yağmur damlaları camdan değil de onun yüzünden kayıyordu sanki.

"Kendine yapmayacak mısın?" diye sordu. Soluk, griye kucak açan mavi renkteki gökyüzünün kasveti içimi sakinlikle doldurmuştu.

"Kendime de yaptım," dedim tezgâhı işaret ederek. Tezgâhta ona getirdiğim kupanın bir diğer eşi duruyor, kupanın içinden yukarı doğru duman yükseliyordu. Dönüp kendi kahve kupamı da aldıktan sonra masanın diğer ucundaki sandalyeyi çekip üzerine oturdum. Karan koltuktaydı.

Gözleri beni takip ediyordu. Kahvemden bir yudum alıp yağan yağmurun sesine kulak verdim. O da benim gibi yağan yağmurun sesini dinliyordu ama gözleri üzerimdeydi, o bakmasam da bana baktığını hissedebiliyordum. "Kahvenin yanında ne güzel giderdi, biliyor musun?" diye sorduğumda dikkati dağılmış olacak ki kaşlarını kaldırarak anlamadığını belirten gözlerle bana bakmaya devam etti. "Kahvenin yanında diyorum, ne güzel giderdi, biliyor musun?"

"Ay kurabiyesi," dedi.

"Evet, o da güzel gidiyor ama bence tiramisu da güzel gidebilirdi."

Kaşları tekrar havalandı. "Tatlıyla aran olmadığını düşünüyordum," dedi, sesi sakindi. Dışarıda yağan yağmur kadar...

"Evet," dedim. "Yanılmıyorsun. Tatlıyla aram zaten yok."

"O zaman neden tiramisu?"

Güldüm. "Çünkü yapabildiğim tek tatlı o," dedim keyifli bir sesle.

Dudaklarıyla buluşturduğu kupayı geri çekerken yüzünü buruşturarak güldü. "Kimden öğrenmiştin?" diye sordu, gözleri yüzümü esir almış bir zaman parçası gibiydi.

Kahvemden bir yudum alarak, "Babaannem," diye mırıldandım. Babaannem öldükten sonra güzel olan her şeyin olabilme ihtimali de ölmüştü sanki. Onu bir çocuğun kahramanını sevdiği gibi sevdiğim zamanlar olmuştu. Babam ondan pek hoşlanmasa da ona saygı gösteriyordu. Babaannem öldükten sonra babamın uzun süre sessizliğin kuyularına gömüldüğünü hatırlıyordum. Uzun süre ne bana ne anneme ne de ablama tek kelime etmemiş, evdeki varlığı ve yokluğu bile hissedilmez olmuştu.

"Babaannen," dedi düşünceli bir sesle. Düşünceli sesi beni geçmişin denizinden çekip çıkardı. Anılarla sırılsıklamdım ve geçmişte saklanan diğer anılar dalgalar halinde yükselerek bana yaklaşmaya devam ediyordu. "Ondan hiç bahsetmedin. Sadece isim meselesini biliyorum. Defne'yi çok sarsan bir olaydı sanırım. Kimliğinden o ismi çıkartacak kadar sarsılmış babaannenizi kaybedince."

"Babaannem farklı kadındı. Bu yüzden geçmişime bile bahsetmem ondan." Gülümsedim, bu kederli bir tebessümdü. Karan'ın tedirgin bakışları hafifleyerek yerini meraka teslim etti. "Sakindi, duru bir yapısı vardı. Bazen tıpkı annem gibi onun da kendisini savunamayan bir kadın olduğunu düşünürdüm ama sonra bu düşüncemi çürütür, çok güzel savaşırdı karşısındaki insanla. Anneme araları pek iyi olmasa da anneme kötülüğü de dokunmadı hiç. Sadece pek konuşmazlardı."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Konuşmaya kaldığım yerden devam ettim.

"Bazen halamın onun kızı olduğuna inanmak istemem, çok zıt kutuplar. Halam dedikoducudur, kötü niyetlidir, ağzı da bozuktur. Babaannemin

n tersidir yani." Dudaklarımı yalayıp kahvenin tadını damağıma hapset-
. "Hoş, babamın da onun oğlu olduğuna inanasımın gelmediği çok oldu."
"Babaanneni seviyordun," dedi, sesindeki şaşkınlığa anlam yükleye-
sem de başımı sallayarak onayladım onu.
"Ona hiç onu sevdiğimi söylemedim, dilsiz gibi bir çocuktum zaten,
k konuşmazdım, çokça susardım." Parmaklarım kupanın kulpunda do-
ndı. "O da dilsiz olduğumu görür, dilimi koparmaya çalışmazdı."
"Neden vefat etti?"
"Şekerden." Dudaklarımı birbirine bastırdım, bunu daha önce ken-
mle bile konuşmamıştım. "Tatlıyı çok severdi. Tatlı yediği zaman mutlu
rdu. İnsanı bu denli mutlu eden bir şeyin aynı zamanda onu öldürecek
y olması ne garip, değil mi? Oluyor işte. Bir şeyi çok sevdiğim zaman iki
fa düşünüyorum bu yüzden. Ya o da beni öldürecek olan o şeyse?" Durak-
yıp gözlerimi kaldırdım ve Karan'ın kuzguni karası gözlerine baktım. O
nlerde büyüyen kasırgalar usul usul ifadesini sararak bendeki kelimeleri
maya geliyordu.
"Beni severken de iki defa düşündün mü?" diye sordu tansiyonumun
kselmesine neden olan bir dürüstlükle.
"Hayır," diye fısıldadım duvarlarımı bu kez kendim paramparça edip
den geçerek. İçinden geçtiğim duvarlar etrafa dağılırken ona doğru
ğarak. "Seni aniden sevdim, düşünmeye zamanım olmadı. Kaza kurşunu
k. Barının elinde silah vardı. Hedefi ben değildim ama oradan geçiyor-
m. Vurulması gereken en son insandım ama ben vuruldum. Kan kay-
meye başladım, nabzım yavaşladı, ölümün içinden geçtim. Sonra sır-
ı ölüme dönük senin önünde durdum. Silah senin elindeydi. İkinci defa
şünme şansım yoktu. Oyuncaklarımı yere bıraktım, ellerim bomboşken
ni sevdim."
Düştüğü o çukurun dibiydim, bana o çukurdan çıkmak istemediğini
leyen siyah gözlerle bakıyordu. Bir şeyleri dile getirebilmek benim için
k zordu, şimdi en zor olanı kelimelerle süsleyerek onun önüne sunuyor-
m. Aldırı söylediklerimde bırakmış gibi görünüyordu.
Kahvesini dudaklarına yaklaştırırken, "Seni yaptığın tiramisu nasıl
yor, merak ettim," dedi, duydukları ona ne hissettirmişti bilmiyordum
a üzerinde durmaması benim işime gelmemişti.
Gözlerim mutfak tezgâhına kaydı. Yanaklarımı saran utanç baskısına
men sakın görünmeyi başarabilmiştim. Aldıklarımızın birçoğu poşetler
nde tezgâhta duruyordu. "Tiramisu için yeterli malzeme var aslında,"
e mırıldandım. "Kakao kullanmayan bir kızın mutfağına neden kakao
sın ki?" Kaşlarını kaldırarak ona baktım.
Omuz silkerek, "Özel günlerinde tatlı şeyler isteyebilirsin," dedi. "Bu-
sevip sevmemenle, kullanıp kullanmamanla ilgisi yok."

"Pandispanya da almışsın," dedim gülerek.

"Pandispanya mı?"

"Pasta kekl," diye açıkladım.

"Pasta falan yapmak istersin, canın sıkılır diye. Hem ben onları sepete doldururken sana gösteriyordum, sen de başını sallıyordun."

"O sırada gösterdiklerine bakmıyordum bile," diye itiraf ettim.

"Evet, beni sevdiğin için o sırada sıkı kalçalarıma bakıyordun," dedi melodik bir sesle. Gözlerim iri iri açılırken ona şaşkın bir ifadeyle baktım. "Ne? Yalan mı?" diye sordu.

"Kalçalarına da bakmıyordum," diye homurdandım.

"O zaman nereye bakıyordun?" Bana dikkatle bakıyordu.

"Telefonuma," diye homurdandım.

"Cep telefonunu değiştirme zamanımız geldi," dedi alakasızca. Sonra ekledi: "İçine sadece benim onay verdiğim numaraları kaydederiz hem, ne dersin?"

"Hattımı değiştirmeyi düşünüyorum," diye mırıldandım. Kahvemden bir yudum alarak ayaklandım ve tezgâhın önüne geldim. Poşetleri karıştırırken kaşlarım çatılmıştı. Ne kadar gereksiz şey varsa hepsini toplamıştı resmen. Mutfak dolaplarım da, buzdolabım da yeterince büyük değildiler, tüm bunları nereye sığdıracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ama yeni bir cep telefonuna ihtiyacım yok. Benimki iş görüyor."

"Sana göre iş görüyor, bana göre gördüğü yok," deyince ona cins bir bakış attım. "Ne var? Samsung kullanıyorsun. Kaçıncı devirde yaşıyoruz? O yeşil Androidlerin eşya mezarlığına gitmesi, yerine o günahı temsil eden ısırılmış elmanın gelmesi gerekmiyor mu?"

"Isırılmış elmanla mutluluklar. Ben telefonumdan memnunum."

"Geçenlerde mesaj yazarken ekranı dondu diye dudaklarını oynatarak küfür ediyordun. Sesini duymasam da dudaklarının aldığı şekilden ettiğin küfrü kelimesi kelimesine anladım," dedi keyifli bir sesle. "Şarjı da pek dayanmıyor."

"Eski bir model olduğu için böyle. Yoksa markasından memnunum," diye söylendim. "Hem neden ezip duruyorsun, ne gerek var?"

Dirseklerini masanın üzerine bastırıp yüzünü avuçlarının arasına alarak, "Yüzünün aldığı şekli izlemek çok keyifli oluyor, ondan," dedi.

"Hayatında hiç bu marka cep telefonu kullanmamışsın gibi konuşuyorsun," diye söylendim.

"Kullanmadım. İlk akıllı cep telefonum iPhone 3 falandı sanırım..."

Gözlerimi devirerek, "Ondan öncesinde de tuşlu telefon mu kullanıyordun?" diye sordum.

"Evet, sen bilmezsin." Bana pis pis sırıttı. "O zamanın en fiyakalı cep telefonlarıydı. Nokia 7610 ve Nokia 6600. Liseye gidiyordum o zamanlar.

Ergenlerin Bluetooth aracılığıyla birbirine porno gönderdiği zamanlardı."

Yüzümde dehşet dolu bir ifadeyle ona bakıyordum şu an. "İğrençsin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Sağlıklı bir ergendim," dedi yine gülerek. "7610'un tuş takımı çok kıyaktı, herkes hasta kalıyordu o telefona..."

"Havalı ergen," dedim başımı iki yana sallayarak gülerken. "Telefonunla hava mı atıyordun yani?"

Bana ciddi ciddi baktı. "Hayır, porno izliyordum."

"Rezil ergen anılarını dinlemek istemiyorum." Poşetleri karıştırmaya döndüm. Bana baktığını hissediyordum ama ona bakmak yerine poşetleri karıştırıyordum.

"İçten içe benimle ilgili her şeyi merak ediyorsun." Söylediği şey duraksamama neden oldu. Haklıydı. Ama en azından bu kadar müstehcen olan şeyleri bilmeme gerek yoktu bence.

"Tiramisu yapacağım," dedim sakin bir sesle.

"Porno izlediğim için porno starı öldürmek falan istiyorsun sanırım..." Bunu gülerek söylese de ben gülmüyordum.

Gözlerimi kısarak malzemeleri yavaşça tezgâhın üzerine sıralamaya başladım. Ben bunları yaparken bir süre sessiz kalmış olsa da sonunda oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Şimdi arkamda dikiliyordu. Nefesini ensemde hissettim. Parmaklarını belimin kenarlarına bastırınca duraksayıp gözlerimi kakao paketine indirdim.

"Sorun ne?" diye sordu. Yağmurun sesi sanki yağmur mutfağın içine yağıyormuş gibi yakından geliyordu. Gözlerimi ocaklığın sırtını yasladığı mermere çevirdim, mermere düşen yansımamız dikkatimi çekti.

"Sorun yok," dedim kuru bir sesle.

"Bir sorun olmasa bu kadar sessiz kalır mıydın?" Kalır mıydım? Bilmiyordum. Bir su bardağı aldım, o sırada sırtım onun göğsüne yapıştı ve bu ikimizin de duraksamasına neden oldu. Henüz dolaba koymadığımız süt kutusunu açtıktan sonra iki su bardağı sütü boş bir kaba doldurdum. Bunu yaparken bedenim her hareketimde onun bedenine sürtünüyordu. Biraz un, bir yumurtanın sarısı ve biraz toz şekeri de sütün içine koyduktan sonra biraz karıştırıp küçük bir tencereye aldım. Ben tiramisunun sosunu muhallebi kıvamına gelene kadar karıştırırken o hâlâ arkamda duruyor, belimin kenarlarını tutarak kendini bana bastırıyordu.

"Konuşmayacak mısın?"

Hazır kekin tabanını ıslatmak için bir kâseye biraz sıcak su, biraz çekilmiş kahve, biraz toz şeker koyup karıştırmaya başladım. Bu sırada tiramisunun sosu iyice muhallebi kıvamına gelerek koku salmaya başlamıştı. Kaan dudaklarını saç diplerime bastırdı. Hazır kekin tabanını hazırladığım ılık karışımla ıslatmaya başladım. Çay kaşığıyla gezdirdiğim karışım

kekin kalıbını nemlendirirken, Karan'ın dudaklarını boynumda hissettim. Alt dudağımı yavaşça ısırdım, ardından emdim ve kalbimin atış seslerini duymazdan gelmeye çalıştım.

Muhallebi kıvamına gelen karışımı ocaktan indirdiğimde kalçalarım Karan'ın kasıklarına sürtünmüştü. Labne peynirli hazırladığım krema sosuna ekleyerek çırpmaya başladım. Her defasında bana biraz daha yaklaşıyormuş gibi hissetmek başımı döndürüyordu. Bedeni bir kalıp gibi bedenime yerleşmişti. Pasta kekinin diğer tekini de biraz ıslattım. Kekin tabanını servis tabağına yerleştirdim. Hazırladığım krema sosunu yavaşça üzerine yayıp kekin diğer eşini üzerine yerleştirdim, kalan kremayı da kekin üzerine yaydıktan sonra son olarak kremanın üzerine kakao serpiştirdim.

Karan'ın dudaklarını boynumdaki damarda hissettim. Boynumu aşan dudakları şimdi damarlarımda dolaşıyordu.

"Bu hazır," diye mırıldandım, alnımın üzerini saran ter damlacıklarının sebebi yanan ocağın önünde durmuş olmam değildi, kesinlikle bana bu kadar çok yakın olduğu için böyle terlemiştim.

"Güzel," dedi, sesi erkeksiydi.

"Buzdolabına koyacağım. Bir iki saat buzdolabında kalırsa iyi olur," diye mırıldandım, sesim heyecanımı toprağın altına gömemiyor, saklayamıyordu.

"İstediğin kadar kalabilir," dedi, sesinin karanlığı kalbimin irkilerek kasılmasına neden oldu. Kasıklarını kalçalarıma iyice bastırınca bir an elimi ayağımı koyacak yer bulamadım.

"İzin verirsen koyacağım," diyebildim.

"İstersen ben koyayım," dedi erkeksi bir sesle, donup kalmama neden olan cümlesini şu şekilde devam ettirdi: "Tiramisuyu buzdolabına."

"Kendim halledebilirim." Yutkunarak servis tabağını tuttum, Karan'ın çekilmesini beklerken sertçe yutkundum. "Müsaade edersen."

"Etmezsem?" Sesi, nefesinin boncuklarıyla süslenerek boynuma kolye gibi döküldü.

"Oyun oynamanın sırası değil," dedim kuru bir sesle.

"Oyun oynamıyorum." Parmaklarını belime bastırınca sanki üzerimde ince bir kazak yokmuş gibi irkilerek dudaklarımı ısırdım. "Sadece merak ediyorum, ne hissettin?"

"Ne konuda?" Yutkunup gözlerimi tiramisuya indirdim.

"Yetişkin filmleri izlemem konusunda," dedi hiç düşünmeden.

"Hiç..." Kekelememek için kendimi toparladım. "Hiçbir şey."

Parmakları belimin kenarındaki baskısını arttırınca bir an gerçekten inleyeceğimi sandım. "Bir anda öfkelenmişsin gibi hissettim?" dedi sorar gibi.

Derin bir nefes alarak, "Neden öfkeleneyim? Sonuçta küçüktün," dedim.

"Şimdi izlersem sorun mu yani?" Kaşlarını kaldırdığını hissetmiştim. Dudaklarını tekrar boynumun sınırlarına getirince bedenim ateş altındaymış gibi hissettim.

"Ortada hiçbir sebep yokken neden öyle şeyler izleyesin ki?" diye sordum, bu soruyu sormak benim için çok zordu, vereceği cevaplar yaralayıcı olabilirdi ya da gururum incinebilirdi.

"İzlemem," dediğinde her ne kadar çaktırmamaya çalışsam da içim büyük oranda rahatladı.

"Bana böyle şeyler anlatma," diye mırıldandım sonunda kendimi tutamayarak. "Bilmek istemiyorum."

Şaşkınlığı bir mürekkep misali benim sayfama bulaşmaya başladığında, "Neden?" diye sordu.

"Bir kadının yalnızca izleyerek bile olsa seni tatmin edebildiği düşüncesi beni rahatsız ediyor," dedim kendimi tutamayarak.

Servis tabağını tezgâha geri bırakarak ona doğru döndüm. Yüzü yüzüme çok yakın duruyordu ama aramızdaki boy farkından dolayı bu yakınlık her an öpüşmeye dönüşecekmiş gibi değil de her an alnımı öpecekmiş gibi durmasına neden oluyordu. Kafamı kaldırıp onun koyu renk gözlerinin içine pençe gibi indirdiğim kahverengi gözlerimle baktım. O gözlerde şaşkınlığın tüm tonlarını görebiliyordum.

"Kafanın içinde devamlı olarak bu tür soruların dönmesini istemiyorum. Anlıyor musun? Bu benim için çok yorucu. Beni sen değil, sana hissettiklerim yoruyor." Yavaşça dönüp servis tabağını aldım, onun yanından sayılıp geçtiğimde bu atağı beklemediği o kadar belliydi ki.

Benim de bir sınırım vardı, onun görmediği bazı şeyler benim canımı yakabiliyordu. Bana komik ya da eğlenceli gelmiyordu, bana can acıtıcı geliyordu ve kötü hissettiriyordu.

Servis tabağını bulaşık makinesine koyup kapağı kapattığım an eli bileğime bir yılan gibi dolandı. Kafamı çevirip hâlâ bıraktığım yerde kaşları çatık şekilde duran adama baktım.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu bana sorgu dolu gözlerle bakarken.

"Sana göre belki de bunlar komik anılar ama bana göre değil," dedim. "Sonuçta onu izlerken bazı şeyler hissediyordun. Bedenin bunlara tepki veriyordu." Anlamsız bir hissin içimi kapladığını fark edince kaşlarımı çatarak bakışlarımı ondan çekip boşluğa diktim. "Bu çok aptalca. Neden böyle hissediyorum?"

"Aptalca olan ne? Söyle bana." Parmakları bileğime baskı uygulayınca dişlerimi sıkarak ona baktım. Ağzıma geleni söylemek istiyordum ama bunu yapmaya hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Sanki tek sorunumuz buymuş gibi hareket etmenin çok mantıksız olacağını düşünsem de içimi kemiren bu duyguyu ateşe vererek küle döndüğü anı izleyemiyordum.

Daha çok, bu duygu beni ateşe verip küllerimi izliyormuş gibi hissediyordum.

"Ben anlatamıyorum," dediğimde bana bakakaldı. "Tam berraklaşıyorum, çamurlu suyuma taş atıp duruyorsun. Kendim bile kendi bulanıklığım yüzümden kendi içimdeki şeylere erişemiyorken sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

"Az önce anlattın." Sesi ete batan bıçak gibiydi. "Beni sevdiğini söyledin."

Bunu ondan duyunca irkilerek gözlerinin içine baktım. Haklıydı. Ona bunu söylemiştim, ona bunu bir bütün olmadan hemen öncesinde de söylemiştim. Kendime bile açık açık haykıramayacağım bir şey olarak düşündüğüm bu şeyi bir gün ona söyleyebileceğim kimin aklına gelirdi ki?

Diğer Merve'nin siyah çalılıkların içinde ilerlediğini gördüm. Sırtı bana dönüktü, beyaz elbisesinin uzun etekleri çalılıkları saran büyük, siyah dikenlere takılarak yırtılıyordu; elbisesinin beyaz kumaşları parçalanmış, dikenlerin üzerinde asılı kalmışlardı. Bana bakmadan usulca benden uzaklaşmaya devam etti.

"Aynı şeyler değil," dedim. Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki, tekrar ve tekrar, binlerce kez tekrardan ona hissettiğim bu şeyi haykırmak istiyordum.

"Ne demek değil? Beni sevmenden daha zor ne olabilir ki?" Büyük bir çaresizlikle sorduğu bu soru ucunda zehir taşıyan bir ok gibi göğsümün ortasını delip geçti, ucu sırtımdan çıktı, zehri içime aktı.

"Bu duygu." Boş duran elimi kaldırıp göğsümün üzerine koydum. "Şuramda bir duygu var. Seni severken hissettiğimden daha farklı, daha karmaşık, daha zor."

Gözlerinin elimi üzerine koyup bastırdığım göğsüme indiğini gördüm. Kıyamet gecesi rengindeki gözleri göğsümde duran elimi uzun uzun izledikten sonra tekrardan kahverengi gözlerime taşındı.

"Bana o duygunun ne olduğunu söyle," dedi sadece.

"Bilmiyorum."

"Bilmen gerek." Gözlerimin içine bilmemi istiyormuş gibi bakıyordu. O da bunu bilmek istiyordu. "Biliyorsundur."

"Bilmiyorum. Bilsem bir çaresine bakardım," dedim. Derin bir nefes aldım. "Hiçbir hisse benzemiyor."

"Ama bir his?"

"Evet," dedim. "Hem de çok büyük bir his."

Tamamen bana doğru dönüp, "Kıskançlık mı?" diye sordu. Olduğum yerde hafifçe sıçramama neden olan bir soruydu bu. Bu hissin temelinde aslında tanıdığım, uzun zamandır bir arada yaşadığım bir duygu mu uyuyordu? Kıskançlık mı? Onu kıskanıyordum, bu doğruydu ama onu kıskandığım zamanlar bu kadar yoğun hissetmiyordum. Sanırım artık ona olan

duygularımın farkında olduğum için bu his daha da ağırlaşmış, belki de bir cenin gibi göğsümün rahminde büyümüştü.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım zayıf bir sesle.

"Önceden beni kıskanmıyor muydun?" Sorusu tökezlememe neden oldu. Kafamı iki yana sallayarak, "Kıskanıyordum," diye itiraf ettim, dilimi ısırmak istesem de bana duygularım konusunda yardım edebilmesi için ona kendimi tamamen açmam gerektiğini fark etmiştim.

"Önceden beni kıskanıyordun..." Dudaklarını yaladı, yüzü ifadesiz gibi görünse de aslında çoktan şeffaf bir ifade yüzünü örmeye başlamış, gözlerinin bile o şeffaflıkla duru bir su gibi parlamasına neden olmuştu. "Yani bu his kıskançlık da değil."

"Bilmiyorum." Gözlerimi kaçırdım. "Çok aşırı bir his."

"Aşırı bir his."

"Evet," dedim. "Hem de çok aşırı bir his."

"Bana bak."

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Neden bakacakmışım?" diye sordum.

"Çünkü bana bakmanı istiyorum," dedi, sesinin tınılarıyla bir melodi zihnime düğümler atıyordu.

"Bu sana bakmam için yeterli bir sebep değil," diye mırıldandım.

"Asıl yeterli olan sebep ne, biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Çünkü bana bakmak istiyorsun."

Nasıl böyle emin olabiliyordu bilmiyordum ama evet, gözlerimin açık olduğu her an ona bakmak, onu görmek istiyordum. Bu da çok aşırı bir histi. Gözlerim usul usul onu kadrajı altına aldığında, dudaklarını sarmış yarım yamalak tebessümde takılı kaldım. Beni bileğimden tutup çekerek ona doğru yaklaşmamı sağladı. Bir eli ondan kaçma olasılığımı göz önünde bulundurarak bileğimi tutarken, diğer elinin büyük avucu yanağıma yerleşti.

Parmakları yanağımı tüy gibi yokladıktan sonra, "Bu hisse bir isim koysan bu hissin ismi ne olurdu?" diye sordu.

"Pençe," dedim hiç düşünmeden. "Bu hissin ismi pençe olurdu."

Gözlerinde kendi yansımamı gördüm. "Neden pençe?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Çünkü ne zaman o hissi yaşasam sanki kalbime pençe atıyormuş gibi hissettiriyor."

Yüzünü sarmaya başlayan şefkat, kanatları olan bir melek gibiydi ve o meleğin kanatlarından kopan tüyler benim üzerime düşerek yağmur gibi yağıyor, bana o meleğin tüylerinden bir elbise dikiyordu.

"Sanırım o hissi tanıyorum," dedi, ona soru işaretlerinin yerleştiği kahverengi gözlerimi dike dike baktığımda başını iki yana sallayarak güldü. "O pençe beni seni hedef almaya başlamadan çok önceleri yaralamaya başladı."

"Çok aptalca," diye mırıldandım. "Sadece aptal bir film izlemişsin oysa."

"Ben de aynısını senin ayıcığın için düşünmüştüm," dedi, ona şaşkınlıkla baktım. "Çok saçma, sadece aptal bir ayıcık demiştim."

"Ayıcığım ve o çirkin filmleri aynı kefeye koyamazsın," diye söylendim uysal bir sesle. Dikiş yerlerinden sökülmüş ayıcığım aklıma gelince farkında olmadan dudaklarım büküldü. Bunu fark etti ama üzerinde durmadı, konu hakkında daha fazla yorum da yapmadı.

Kilit vurulmuş o ahşap kapı gibi sessizliğe gömüldüğümde, "Bazen kafanın içindekileri göremek bana zulüm gibi geliyor," diye beklenmedik bir itirafta bulundu.

İçimde ilerlerken karşılaştığım düşünceler bazen yıkımlarla dolu olurdu. Bazen o düşünceler en gerçek kaçışların, en büyük vazgeçişlerin, en ısrarsız yalnızlıkların sığındığı limanlar oluyordu. Eğer zihnimin içini tamamen görebilseydi o limanları ateşe verirdi.

Yalnızca bir anlığına da olsa kafamın içinden uzaklaşıp, her şeyi orada bırakarak, "Nasıl kadınlardan hoşlandığını merak ediyorum," dedim ana ayak uydurarak. "Mesela görünüş olarak?"

"Etmiyorsun," diye seslendi diğer Merve çalılıkların diğer ucundan. Kollarındaki yara izlerini ovalayıp duruyor, kanı kollarına dağıtarak kollarına garip şekiller çiziyordu. *"Neden ona yalan söylüyorsun?"*

"Bunu daha önce konuşmuştuk, tekrar konuşmamızın mantığını çözemedim," dedi Karan sakince.

Yanağımı onun avucuna bastırarak, "Görünüşlerinden bahsetmemiştin," diye mırıldandım. "İçimdeki pençeyi eğitmek istiyorum. Eğitebilmem için senin bunları anlatman gerek."

Kendimi mi kandırıyordum? O pençe, duyduklarıyla daha da saldırganlaşıp benim göğsümü paramparça etmeyecek miydi? Karan'ın siyah gözlerine bakarken tekrar kafamın içine çekildiğimi fark ettim, düşünceler fırıldak gibi etrafımda dönüyordu.

"Ya düşündüğün gibi olmazsa?" diye sordu sanki içimi okuyormuş gibi.

Yağmurun gölgeleri onun yüzünün bir kısmını tuvali olarak kullanırken, yüzünün diğer kısmı ise fırtına toplayan bulutlar gibi koyu gri görünüyordu.

"Sadece bilmem gerektiğini düşündüm."

Başparmağını elmacık kemiğimde dolaştırıp, "Kendimden yaşça büyüktüler," dedi. İçim sızlarken başımı salladım.

"Bunu söylemiştin. Görünüş olarak diyorum."

"Hiçbiri birbirine benzemiyordu ki," deyince içimde garip bir kıpırdanma hissettim. Yani o zevki sık sık değişen bir adam mıydı? Bir gün benden sıkılır mıydı? Bu düşünce kahır bulutları gibi içime çökerek her yana dağıldı. "Sadece orijinal sarışın olan kadınlardan uzak duruyordum, doğal

sarışınları az çok ayırt edebiliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Karşımdaki orijinal bir sarışınsa ve mavi gözlüyse onu direkt eliyordum, yokmuş gibi davranıyordum."

Işık Çakıl'a benzeyen kadınlar... Görüntü olarak bile olsa ona benzeyen kadınlara dokunamıyordu demek ki. Funda'nın hiçbir zaman orijinal bir sarışın olmadığına emin olsam da, "Funda'yla da mı bu yüzden olmadı?" diye sordum.

Bana alayla baktıktan sonra, "Funda benim çocukluk arkadaşımdı. Ayrıca o sarışın da değil," dedi aynı alay dolu sesle. "Hem dedim ya, ben kendimden büyük kadınlarla görüşüyordum. Yaşıtlarım ya da benden birkaç yaş bile olsa küçük kadınların beni anlamayacağını düşünüyordum. Hem bir süre sonra romantik bir ilişki bekleyişi içinde olma durumlarını da göz önünde bulundurarak hayatın farkına varmış olgun kadınlara yöneliyordum."

Ona yumruk atmamak için Allah şahit, çok zor tutuyordum kendimi.

"Olgun kadınları mı seksi buluyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Ne alakası var?" Kaşlarını kaldırıp bana garip garip bakmaya başladı.

"Öyle bakma," dedim sakince. En azından öyle göründüğümü düşünüyordum. "Hem illaki vardır görüntü olarak seni etkileyen fiziksel özellikler."

Gözlerini devirerek, "Hadi ama..." diye söylendi.

"Seni dinliyorum."

Yanaklarının içini şişirdikten sonra, "Kendi kendini öfkelendirmekten başka neye yarayacak bu?" diye sordu.

Diğer Merve, *"Sana sağlam bir tekme atmaya. Tam iki bacak arana. Küçük cıvcıvarını uykusundan uyandırıp onu acılar içinde kıvrandırmaya,"* diye homurdandı, bu kez ona katılıyordum.

"Bilmek istiyorum," diye ısrar ettim. "Anlatmayacak mısın?"

Bileğimi serbest bırakıp diğer avucunu da yüzüme bastırdı. Avuçlarının arasına aldığı suratım onun ellerinin içinde küçücük kalmıştı. Sadece bir anlığına da olsa kendimi huzurlu hissettim, sonra onun dudaklarından dökülecekleri düşününce bu huzur usulca dağıldı.

"Söyle," diye tehdit dolu bir ses çıkardım.

"Dolgun göğüsler," dediği sırada ona alık alık bakıyordum. "Yani bu öncedendi..."

"Dolgun göğüsler." Başımı salladım. "Dolgun yani?"

"Öncedendi," dedi gözlerini devirerek.

Gözüm masada duran kahve kupasına kaydı, eğer kupadaki kahve soğumamış olsaydı ona gösterirdim ben öncedeni. Dişlerimi sıkarak, "Başka?" diye sordum.

"Dolgun kalçalar," dedi, tamam bacaklarım ince olabilirdi ama kalçalarım gayet dolgundu, o da bunun farkında olacak ki, "Seninkiler dolgun," diye ekledi.

Diğer Merve, *"Şu an mutluluktan twerk yapmak istediğini biliyorum,"* diye mırıldandı kulağıma. Haklı olabilirdi.

"Başka?" diye sordum.

"Başka yok, bu kadar," dedi. "Kaşı şöyle olsun, gözü böyle olsun diye düşünen bir adam değildim, hiç olmadım." Gözlerimin içine beni buna inandırmak istiyormuş gibi bakınca başımı sallayıp onu onayladım.

"Büyük göğüsten sınıfta kaldım," dedim kendi söylediklerime inanamayarak.

"Öncedendi," dedi tekrardan. "O pençeyi yönetebileceğini sanıyorsun ama şu an bahsettiğin pençe seni yönetiyor." Yanaklarımı daha sıkı tutup kafamı kaldırdı. Burnumu çekerek gözlerine bakmaya devam ettim. "Unut bunu, eskidendi."

"Bedirhan'ın dediği kadar var mıyım?" diye sordum saf saf.

Bir an gerçekten güleceğini sandım. Dudaklarını birbirine basturdıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Bir daha görmem gerek," dedi, onun bacak arasına dizimle hafifçe vurunca, "Şaka şaka," dedi panikle. "Valla dediği kadar değilsin."

"Tiramisu yiyelim," dedim huysuzca.

"Ama buzdolabına yeni koydun."

"Umurumda değil. Ağzın yanar inşallah!" Ellerini itip buzdolabına doğru döndüm. Bana garip garip baktığını fark etsem de umursamadan buzdolabını açıp servis tabağını dışarı çıkardım.

"Regl falan mı olacaksın sen?" diye sordu bana, onu duymazdan gelerek yanından geçip tiramisu tabağını tezgâha bıraktım. Bıçakların olduğu çekmeceden büyük, siyah bir bıçak çıkardığımda bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim. Gözlerimi ona çevirerek elimde tuttuğum siyah saplı, büyük bıçakla ona baktım.

Tek kaşını kaldırarak, "Beni mi doğrayacaksın yoksa?" diye sordu yavaşça.

"İyi fikir," dedim dudaklarımı bükerek. "Sonra da parçalarını o yaşlı kadınlara gönderirim." Bu söylediğime kendim de sinir olmuştum.

"Yaşlı mı? Olgun, dedim. Yaşlı demedim," diye söylendi. "Yaşlı bir kadınla olacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Sorusu sinirlerimi tamamen tepeme toplarken, "Doğru, sadece yaşlı bir kadın değil. Sen yaşlısın, onlar senden büyüklerse, ekstra yaşlı oluyorlar. Bir ayakları çukurda, bir gözleri toprakta oluyor." Bıçağın ucuyla onu işaret ettim. "Belki de çoktan merhume olmuşlardır?"

Yüzünde aydınlık bir ifade belirmeye başlayınca hırsla önüme dönüp

tiramisuyu dilimlemeye başladım. "Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?" diye sordu sesine sahte bir kızgınlık tınısı ekleyerek.

"Değil misin?"

"Durmadan yaşımdan vuruyorsunuz beni."

"Tabak versene," dedim söylediğini yok sayarak.

Yüksek mutfak dolabını açıp dolaptan iki tane tabak çıkardıktan sonra tabakları tezgâha bıraktı. Dilimlediğim tatlılardan birer dilim alarak boş tabaklara yerleştirdikten sonra elektrikli su ısıtıcısına biraz kahve suyu koydum ve su kaynamaya başlarken dolaptan yeni kupalar çıkardım. Bu kupaların rengi griydi, bir tanesinde küçük, diğerinde büyük bir fil figürü vardı.

Ben kahveleri tazelerken Karan çoktan masaya dönmüş, telefonunu kurcalamaya başlamıştı. Elimdeki kupalarla masaya döndüğümde gözlerim kısaca telefon ekranına kaydı, Sergen ile yazıştığını fark edince gözlerimi onun üzerinden ayırıp tabağa koyduğum tiramisu dilimlerini almak için tezgâha döndüm.

Onun telefonun ekranına baktığımda aklıma Arda beni alıkoyduğu zaman onun telefonunda gördüğüm fotoğraflar gelmişti. O pençe bu kez daha farklı bir noktama indiğinde bu hissin daha farklı bir his olduğunu fark ettim, her defasında bir pençe içimi hedef alıyordu ama her defasında hissettirdiği şey çok başka oluyordu. Kenarına çatal koyduğum tabakları masaya taşıdıktan sonra onun karşısına oturdum.

Karan kahve kupasını masada sürükleyerek kendine doğru çekince çıkan ses kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Filler," dedi kısık bir sesle. "Bunları birlikte mi almıştık?"

"Evet." Çatalı elime alıp tiramisunun üzerindeki kakaodan oluşan tozu yardım.

"Güzellermiş." Kahveden bir yudum alıp çatalının kenarıyla tiramisuyu kenarından böldü, böldüğü parçayı çatalıyla aldı ve ağzına attı. Gözlerimi kaldırıp beklenti dolu bakışlarını onun yüzüne diktim. Beğenip beğenmeyeceğini merak ediyordum. Beni bir beceriksiz olarak görmesini istemiyordum. En azından becerebildiğim, güzel yapabildiğim bir şey olduğunu düşünmesini istiyordum.

Uzun süre ağzında beklettiği parçayı sonunda çiğnediğini görünce, kalbimde oluşan o beklenti hissi kasılarak büyüdü, korkuya dönüştü. Neden korktuğumu kendimde bilmiyordum.

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını yalayarak, "Bayağı iyi," dediğinde o kalbime oturan öküz sonunda oradan kalkarak kalbimi rahat bırakmıştı. Ben de tiramisudan bir parça aldıktan sonra, "Afiyet olsun," diye fısıldadım ve aldığım parçayı ağzıma attım. Fena değildi. Tatlıyla aram olmasa da içinde kahve olan bir şeyi sevmememin imkânı yokmuş gibi görünüyordu.

"Babaannenden mi öğrenmiştin?" diye sordu, sesindeki merak biraz

daha heveslı bir şekilde kafamı sallamama neden oldu.

"Evet. Onu yaparken izlerdim ama o onu izlediğimi anlamazdı. Gizlice izliyordum."

"Seni küçük sapık takipçi," dedi gülerek, büyük dişlerine bakarken yanaklarımın içini dişledim. Gülümsemesi bana kendimi iyi hissettiriyordu. Tiramisudan bir parça daha alıp ağzına attı, ardından kahve ile pekiştirdi.

"Ay kurabiyesi kadar güzel değil," dedim. Bir an canımın ay kurabiyesi çektiğini fark ettim. Öyle bir istekti ki bu, karnım az daha guruldayacaktı. Tiramisudan bir parça daha alarak o isteği yok etmeye çalıştım.

"Fethiye'ye dönünce bizim dayıya uğrar alırız, yeriz sıcak sıcak," dedi, başımı sallasam da benim canım şu an istiyordu.

İkimiz de tabağımızdaki tatlıyı silip süpürmüştük. Ben bulaşıkları laboya taşıdım, tiramisunun olduğu servis tabağını da buzdolabına kaldırdım. Kalan kahvemi fondip yaptıktan sonra kupamı da bulaşıkların arasına bırakarak üzerimi değişmek için odama geçtim. Odanın kapısını kapatmamıştım ama bu açıdan Karan'ın beni görmesi imkânsızdı. Üzerimdeki kazağı çekip çıkardım, altımdaki taytı da çıkardıktan sonra şimdi yalnızca iç çamaşırlarıyladım.

Elbise dolabıma doğru yürüdüğüm sırada bir çift gözün radarında olduğumu hissedince tüm tüylerim dikildi, irkilerek kapıya doğru döndüm. Karan kollarını birbirine bağlamış, omzunu kapının pervazına yaslamıştı, gözleri bedenimde sanki yüzyıllardır ona ait bir parçayı inceliyormuş gibi dolaşıyordu.

Beni defalarca kez iç çamaşırlarıyla, hatta iç çamaşırları bile olmadan gördüğü halde yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. Uzun zamandır örülmüş o duvarların önünde değil, arkasında onun yanındaydım ama şimdi sanki duvarlar sallanıyor, üzerimize yıkılacak gibi oluyordu.

Onun siyah gözlerinde bir canavar yaşıyordu, bu canavarın evi bir çocuk parkıydı ve çocuk parkının kumlarının altında derin bir su kuyusu vardı. Canavar gündüzleri o su kuyusuna iniyor, derin suya atlayarak en karanlık noktalara yüzüyordu, gece olunca ise tekrar çocuk parkına çıkıyor ve salıncaklar da sallanıyordu. Bu yüzden soğuk gecelerde çocuk parklarına çiy yağardı. Aslında yağan çiy değildi, canavarın bedeninden akan suların damlalarıydı.

Canavarın siyah gözleri üzerimdeydi.

"Devam et," dedi çenesiyle beni işaret ederek. "Ben yokmuşum gibi."

Elbise dolabını açıp dolaptan askıya asılmış yeni kıyafetler çıkardığımı görünce, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "İç çamaşırlarını da değiştirmen gerekmiyor mu?"

Canavarın siyah gözlerine baktım. Çocuk parkında bedeninden akan su damlalarıyla ilerliyor, salıncakların örgü gibi görünen zincirlerine doku-

nuyor, salıncakları sallıyordu. Sonra o gece yarısı içeri adım atan küçük kız çocuğunu gördü. Salıncağın zincirini tutarak küçük kıza baktı. Küçük kız da ona bakıyordu.

"Onlar temiz," diye fısıldadım.

"Kirletirsem çıkarman gerekecek mi?" diye sordu. Kalbim arsız bir ritimle göğsümü yeniden oymaya başlamıştı. Bazen kalbimin, göğsümün içinde bir tünel kazdığını düşünürdüm.

Şimşeğin ışığı odamın içini doldurdu, koyu gri renginde olan odam bir anda gümüş rengini aldı. Yutkunarak ona bakmaya devam ettim. Cevap vermedim. Belki de veremedim.

Bana doğru bir adım attığında, ışık geri çekilerek odayı tekrar gri bir karanlığa hapsetti. Ardından Karan'ın adım sesini takip eden gök gürültüsü odanın içini doldurdu.

Neredeyse önümde durana kadar bana doğru ilerledi.

Kafasını indirdi ve o derin, siyah gözleriyle bana baktı. Canavar, çocuk parkının içinde bedeninden damlayan sularla küçük kıza doğru yürümeye başladı. O gözlerde beni derin sulara çağıran bir davet gördüm, kendimi o suyun dibine bırakma isteği tıpkı damarımda ilerleyen kan gibi içimde ilerlemeye başladı.

Karan kollarını çıplak bedenime sardığında yağmurun sesi kalbimin sesinden daha kuvvetliydi. Bulutlar damarlarımdı ve yeryüzüne düşen her damla kalp atışlarımdı.

Canavarın ıslak kolları bedenimi sarmıştı.

Bir eli ensemi örten saçlara kayınca gözlerimin tıpkı o kuyunun duvarlarını kaplayan derin su gibi kardığını hissettim. Beni tamamen kendine doğru çevirip saçlarımı kavradı. Tutuşu şefkatli değildi, aksine ihtiras dolu bir hissin bedenimde kulaç atmaya başlamasına neden olmuştu. Bedenimi ateşe veren hislerin uzuvlarımdan yükselen alevleri Karan'a sıçrıyor, onun da tıpkı benim gibi tutuşmasına neden oluyordu.

Kapkara bir ölüm kuyusu gibi duran gözlerindeki derin sulardan içmek için, damarlarımın iplerine bağladığım gözlerimin kovasını onun sularına bırakıyor, suları yukarı taşımaya çalıştıkça damarlarımı onun derin sularında koparıyordum. Gözlerim usul usul o derin suların dibine batmaya başlamıştı.

"Az önce o pençeyi göğsümde hissediyordum," dedi karanlık bir sesle. Dudaklarının dudaklarıma dokunması için ölüyordum. Karanlığın örttüğü gözlerim gözlerini takip ederken bana doğru eğildiğini fark etmemle tırnaklarını kendi avuç içlerime geçirmem bir oldu. Dudakları dudaklarıma son derece yakınken, "Şimdi o pençeyi kasıklarımda hissediyorum," diye fısıldadı karanlık, arzularla çevrili bir sırrı bana açıklıyormuş gibi.

O duyguların pençesi kasıklarıma geçtiğinde, inlememek için kendimi

zor tutup dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Yağmurun gölgesi yere serilmiş, sanki parkenin üzerinde yağıyormuş gibi büyüyerek etrafı sarmaya başlamıştı.

Dudakları dudaklarıma tutundu, zaten beklediğim bu dokunuş bir yıkıma dönüşerek içimi bir felakete sürüklemeye başladı. Dili usulca araladığı ağzının içine dalarak orayı darmaduman ederken, göğsümü işgali altına alan duygular çok çetin hareket ediyor, ellerindeki kan kovalarıyla kalbimdeki kanı çekerek kasıklarıma boşaltıyorlardı.

Dudakları dudaklarıma göğse boşaltılmış bir silahın içinden düşen mermiler gibi düşmeye başladı. Beni çaresizce değil de tüm çareler bende gizliymiş gibi öpüyordu. Akıl sır ermeyecek kadar ihtiraslı, ateşli, tutkulu ve şehvetliydi. Birbirini takip eden tüm duygulardı, domino taşları gibi birbirlerine dokunuyorlar ve her duygu birbirinin üzerine devrilerek içimdeki yıkımı oluşturuyordu.

Dudaklarının egemenliği tüm özgürlüğümü kısıtladığında, artık onu öperken titremiyor, kıvranıyordum. Ensemde biriken siyah saçları avuçlarının arasına alarak sertçe çekince başım havaya kalktı, çenem onun çenesine vurdu ama dudaklarımız ayrılmadı. İçimde dalgalanan istek tüm tırnaklarını bana batırarak benden onu dileniyordu.

Karan ağzımın içine doğru inledi, bu inilti daha önce duymadığım kadar karanlıktı ve hiç göremediğim kadar derin bir noktasından gelmişti. Belki de o derin suyun içinden gelmişti.

Canavarı içinde saklayan o derin suyun içinde yavaş nefesler alan o korkunç yaratığın kalp atışlarının sesi olabilir miydi?

Bu nasıl bir duyguydu?

Bu duygunun bir açıklaması var mıydı?

Bu duygunun varlığı o kadar ağır geliyordu ki, yokluğunu düşünmek bile tüm parçalarımı koparmışlar gibi sancılar içinde kıvranmama neden oluyordu. Düşünmek bile istemiyordum. Karan saçlarımı daha sıkı kavrayıp çekerek kafamı tamamen kaldırmamı sağladı. Gözlerimi onun gözlerine dokunması için ona doğru doğrulttuğumda, gözlerinde o yaratığı değil, o düşmüş meleği, o kanatları yakılmış varlığı gördüm. Kanatları sırtından dışarı fırlayarak omuzlarını kaplamış, iki yana açılarak ikimizi arasına almıştı sanki.

Ona olan bakışlarımdan lav gibi dökülen tutku onu inletti.

Kanatları usulca bir kıskaç gibi döndü, bizi içine alıp zamandan saklayarak örttü. Yağmur şimdi odamın içinde yağıyor, kanatları bizi yağmurdan koruyordu. Karan'ın bir eli belime kaydı, çıplak belime dokununca ürperdim, sıcak avucunun baskısı beni inletti. Ağzının içine doğru bıraktığım o yangın yeri inilti onun simsiyah gözlerinin bir ölüm çukuruna dönüşmesine neden olmuştu. Şimdi gözlerinin bebeklerini bile seçemeyeceğim kadar

siyahtı gözleri... Hem korkuyu hem de tutkuyu aynı anda hissettiriyordu bana.

Saçlarımı hafifçe çekince ağzına doğru bir kez daha inledim. Dişlerini dudaklarıma geçirdi, sivri dişini dudağımda hissettim, bir süre sonra ikimizin de ağzına uğrayan kanın tadı damaklarımıza dağıldı. İçgüdülerini dışarı salan bir tat olsa gerekti bu, öyle yabani bir şekilde inledi ki, bir an ne yaparsam yapayım onu sakinleştiremeyeceğimi düşündüm. Beni parçalayabilecek kadar saldırganlaşmış olmalıydı.

Karan saçlarımı tekrar asılıp bu kez acıyla karışık inlememe yol açtı. İniltim onun başını döndürüyormuş gibi hırıltılar çıkararak dilini ağzımın içine soktu, onun dilinin ıslaklığını ağzımın içinde hissetmek kasıklarıma kaynar su dökülmesine neden oldu.

Sanki bir bıçak göğsümden aşağı, kasıklarıma sarkmıştı ve usul usul sallanıyordu; bıçağın sapı kalbimdeki damar ile bağlanmıştı, bıçak ne zaman sallansa kasıklarım bıçağa doğru kollarını açarak bekliyordu.

Belimde duran eli kalçama kaydı, külotumun üzerinden kayıp geçti, külotun açıkta bıraktığı kalçamı avucunun içine alıp bana tüm gücünü hissettirerek sıktı. "Ahh!" Dişlerini geçirerek kanattığı dudaklarımdan dökülen bu iniltı onun kasıklarındaki yangının harlanmasına neden olmuştu. Karan aniden saçlarımı bırakıp diğer elini de sertçe kalçamın üzerine koydu, koymamıştı, âdeta kalçama vurmuştu. İrkilerek tekrar inlememe neden olan bu hareketinin akabinde beni aniden kalçalarımdan tutarak kucaklamasıyla kollarımı onun boynuna sardım.

Gözlerimde alev alev büyüyen tutkuyla ne söyleyeceğimi bilemez şekilde onun dudaklarından ayrılmadan onu öpmeye devam ettim. Beni aniden kucağına aldığı için dişleri dudaklarıma daha fazla batmış, bu canımı çıddi anlamda yakmıştı ama umursamamıştım.

Parmakları kalçalarıma bıçakların uçları gibi battı. Beni tek kişilik yatağa taşıyıp, yatağa yatırdı. Elleri kalçalarımın altında kalmıştı. Dudaklarımız kısaca birbirinden ayrıldığında, onun dudağına bulaşmış kanın rengi göğsümün çok daha hızlı bir biçimde inip kalkmasına neden oldu.

İki bacağımın arasında dizlerinin üzerinde durarak doğruldu. Önümde dalları görkemli bir ağaç gibi dimdik duruyordu. Kazağının boğazını tutup yukarı çekti, kollarını da boynuyla birlikte kazağın içinden kurtarıp kazağı odanın bir köşesine fırlattı.

Gözlerim esmer tenine kaydı. Göğsünde gözü çok da yormayan tüyler vardı, onu erkeksi gösteriyordu ve kasları aklımı başımdan alacak kadar sert duruyordu. Dokunduğumda bir mermere dokunuyormuşum gibi hissettirecek olsa da o kas kütlesinin altında akan sıcak kanı, çarpan şefkatli kalbi hissedeceğimi de biliyordum.

Karan tekrar üzerime uzandı, kemerinin soğuk tokası kasıklarıma yas-

landığında bu beni elimde olmadan inletti. Göğüslerimin Karan'ın bedeninin baskısıyla ezildiğini hissettim ama sutyenden dolayı onu tam olarak hissedemiyordum. Bir an bu sinirlerimi bozdu.

Parmaklarım onun yüzünü karışlayarak siyah, dalgalı duran gür saçlarına kaydı. Saçlarının uçları kıvırcık görünse de bu çok yoğun bir kıvırcık değildi, asi bir görüntü çizliyor ve beni fazlasıyla cezbediyordu.

Uzun tırnaklarımı saçlarının içinden tırmık gibi geçirince gözleri kısıldı. Tekrar büyük bir açlıkla dudaklarıma yapışıp ellerini bileklerime koydu, bileklerimi avuçlarının içine alıp ellerimi saçlarından uzaklaştırarak yatağa serdi. Bir an çırpınıp kollarımı kaldırmak istedim ama bileklerimi resmen yatağa mühürlemiş, hareket etmeme engel olmuştu. Bu, onun dudaklarını sertçe ısırmama neden oldu. Dudaklarını ısırdığım esnada gülümsediğini hissettim.

"Ellerimi bırak," diye inledim dudaklarına doğru.

"Bırakmıyorum, bıraktır."

Güçlü sesi başımı döndürürken dudaklarını ağzımın içine çekip usul usul emdim. Kemerinin soğuk tokası kasığıma batıyor, beni farklı duygulara sürüklüyordu. Avucunu nabzıma bastırınca gözlerim tamamen kararda. Bileklerim uyuşmuştu ama yine de son sürat çarpan nabzımın nasıl dalgalandığını onun avucundan hissetmek mümkündü.

"Kendi kanını mı emiyorsun?" diye sordu aklımı başımdan alan bir tonlama kullanarak.

"Ellerimi bırak," diyebildim, sesim acı çekiyormuşum gibi çıksa da aslında bunlar kasıklarıma ekilmiş zevk tohumlarının su isteğiyle kavrulan dudaklarından dökülen kelimelerdi.

"Çok cesursun, yalnız olduğumuz evde kapı açıkken böyle durabilecek kadar hem de," dedi.

Kasıklarımdaki sızının sebebi kemerin tokası mıydı acaba? Kararmış gözlerimi güçlükle aralayıp ona bakmaya çalıştım ama içerisi koyu gri olduğundan onun yüzünü artık net olarak seçemiyordum.

Şimşeğin ışığı sanki sesimi duymuşçasına odamı gümüş rengine boyadığında onun siyah gözlerindeki cennet kulesini gördüm, sanılanın aksine simsiyah duvarları olan bu kulenin her bir penceresinde farklı bir zevkin ışığı yanıyordu. Gözlerim gümüş rengi ışığın yayıldığı pencereye takılı kaldı. O pencerenin olduğu duvarların içinde kasıklarımı yakan berrak sular vardı.

İniltiyi anımsatan, titreyen sesimle, "Daha önceleri de beni defalarca kez böyle gördün," diye mırıldandım. Aslında ondan beklediğim daha açık cümlelerdi, tamamen onu göreceğim kadar açık cümleler... Diğer Merve şimdi çalılıkların arasında derin bir sessizliğin koynundaydı. Kafamın içinde yapayalnızdım. Burada yalnızca Karan'laydım.

"O zamanlar senin..." Bana kendini bastırınca kemerinin soğuk, demir okası kasığımı ezdi. Gözlerim şimdi zifir rengiydi. "...küçük deliğine hiç girmemiştim."

Nabzımı hızlandıran cümlesi içimdeki o ahlaksız hislerin büyüyerek beni dallarının altına almasına neden oldu. O ahlaksız hislerin dalları beni onun yakıcı güneşinden korurken, aslında beni daha fazla yanabilmem için kuruttuğunu bilmiyordum.

Kasıklarımı farkında olmadan ona bastırınca dudaklarını çeneme bastırıp hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme tamamen tehlikelerle çevriliydi, mayınlı bölgeydi, dikenli teller ile örülmüştü.

"Bana ne yapacaksın?" diyebildim, dudağımdaki kanı yalayıp kanın metalik tadının damağıma yayılmasına izin verdim. Saçlarım darmadağınık olmuş, suyun içinde yüzen ahtapotun simsiyah kolları gibi yatağa dağılmıştı. Belki de o kara örümceğin kolları gibi...

"Sana bir şey yapmamı istiyor gibi konuştun." Dilini çeneme sürttü, boynuma indirdi, dövmem boyunca kaydırarak iki göğsümün arasına taşıdı. Sutyenimin demirinin üzerinden geçerek iki göğsümün altına getirdi. Siyah gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sana adını unutturacağım."

Dili göbeğime kayınca kendimi kasıp nefesimi içeri doğru çektim, belim kavislendi. Kaburga kemiklerim belimin aldığı kavisle doğru orantılı olarak derimi yırtacak gibi dışarı doğru vurgu kazanıp belirginleştiler. Karan'ın dili göbeğimde dolaşıp kasıklarıma kaydı. Biraz evvel kemerinin soğuk, demir tokasıyla buz gibi yaptığı kasığıma sıcacık dilinin darbelerini vurmaya başladı.

İç çamaşırımın terden olmadığına emin olduğum bir baskıyla nemlendiğini hissettim. Yanaklarımın içini ısırarak onun roman siyahı gözlerini izlerken bir sonraki hareketinin ne olacağı merakıyla yanıp tutuşuyordum.

Zihnimin içinde parçalara ayrılmış görüntülerin her birinde beni farklı bir yerde, farklı bir şekilde, farklı bir tutkuyla sertçe beceriyordu. Bir an için böyle ilkel, böyle yabani, böyle müstehcen şeyleri düşünmenin ağırlığıyla kaşlarımı çattım.

Karan'ın gözleri gözlerimden ayrılmadı. Gözlerimi kapatıp hissettiğim duygu karmaşasının getirdiği yoğunlukla uzun uzun inledim. Karan'ın dudakları dil darbeleriyle ödüllendirdiği kasıklarıma dokundu. Kasıklarım sanki bir dudaktı ve Karan o dudakları öpüyordu. Gözlerimi açıp nasıl göründüğünü görmek istedim. Ona baktım. Tuhaftı.

Kasıklarımdaki sıcaklık anbean artarken o tıpkı dudaklarımı öptüğü gibi kasıklarımı öpüyor, kasıklarımla âdeta öpüşüyordu. Bu hem görüntü olarak hem de his olarak külotumdaki nemin giderek daha da artmasına neden olmuştu.

Karan parmaklarını iç çamaşırımın ortasına bastırınca nemi parmak

uçlarında hissetti. Gözlerini kaldırıp bana öyle bir baktı ki, yerin yarılmasını ve içine düşmeyi diledim.

"Islanmışsın," dedi ilkel bir sesle, gözlerinde de o ilkel parıltılar dolaşıyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

Kısık sesle yutkunup sadece ona baktım. Dudaklarını kasıklarıma bastırıp beni külotumun üzerinden hafifçe okşamaya başladı. Çok yüksek bir yerden aşağı düşüp duruyordum ama bir türlü dibi görmüyor, yere çakılmıyordum; durmadan düşmeye devam ediyordum. Nabzım öyle hızlıydı ki, bir bıçak derime hafifçe batsa, kanım aniden fışkırmaya başlayacaktı.

"Küçük tomurcuğun şişmiş," dediğinde ona anlamayan gözlerle baktım ama o kadar çok zevk alıyordum ki, anlamasam da olurdu. Orada bir dağ vardı da üzerine kar yağıyordu, Karan da parmaklarıyla karları dağıtıyordu sanki.

"Tepen," dedi beni şaşırtarak. Ona neden öyle diyordu? Düşünecek kadar berrak değildi kafamın içi. Tek bir şeye odaklanmıştım. Tek bir şeyi istiyordum. Parmağıyla bahsettiği yeri okşayıp, "Bak," dedi. "Nabzı parmak uçlarıma çarpıyor."

"Yaptığın eziyet etmek," diye inledim sıkıntıyla. Neden böyle hissediyordum? İçimde bir boşluk vardı da o boşluğu yalnızca o doldurabilir gibiydi.

"Daha eziyete başlamadım bile, küçücüğüm," diye fısıldadı zehir gibi sesiyle. Öyle bir zehirdi ki bu, kanıma karışmasına gerek yoktu, koklasam bile beni öldürebilecek kadar kuvvetli bir zehirdi.

Parmağı oraya dokundukça nem artıyor, bahsettiği yer mümkünmüş gibi daha da yükseliyordu sanki. Kısık inliltilerim patavatsız hırıltılara dönüştü. Bana bunu nasıl yapabiliyordu? Bunu nasıl bu kadar iyi becerebiliyordu? Vücudumu benden daha iyi tanıması başımı döndürüyordu.

Artık gökyüzü karanlıktı, gece alelacele içeri dalmış, odayı kapkaranlık bir kuyuya çevirmişti.

Kadınlığım tarifi mümkün olmayan bir hisle kasılmaya başladığında farkında olmadan kalçamı havaya kaldırıp, Karan'ın beni okşayan parmağına doğru bel vurdum. Bunu birkaç kez kendi iradem dışında, çılgın bir arzuyla yapmaya devam ettim.

Sonunda bu Karan'ın sabrını parçalara ayırmış olacak ki, Karan, "Duvarların için aldığın ışıklar nerede?" diye sormasıyla gözlerimi gözlerine diktim. Onu görmek çok zordu, sokakta yanan sokak lambasının ışığı odaya zar zor dokunuyor, Karan'ın sadece gözlerinin şeklini ortaya koyuyordu.

"Ne?"

"Işıklar nerede?"

"Çekmecede," dedim ne olduğunu anlayamadan. "Komodinin çekmecesinde."

Karan üzerime abanarak komodinin çekmecesini açtı. Duvara dolayıp asmak için aldığım yılbaşı süsü olarak da kullanılan led ışığı oradan çıkarıp aldı. Siyah kabloya asılmış yüzlerce küçük lambayı karanlıkta seçmek zorlaşsa da onları görebiliyordum.

"Doğrul, küçücüğüm," dedi kesik kesik çıkan sesiyle.

Ne olduğunu anlayabildiğim söylenemezdi. Resmen istek anonsu veren bedenimle, kasıklarımın tüm alarmları etkinken öylece uzanmış onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Büyük bir serinkanlılıkla kabloları açtı, düğüm düğüm olmuş kabloları açarken dudaklarını birbirine bastırıp, ağzına yuvarlanan küfürleri yutuyordu.

Sonunda hepsini açtıktan sonra kabloyu bir kenara koydu, kemerinin tokasını hafifçe çözdü ama açmadı, tokası yana doğru bir kanat gibi açılarak sarktı. Tekrar kablolara uzandıktan sonra gözlerini yüzüme çevirdi.

"Bir şey yapacağız, eğer sevmezsen söyleyeceksin bunu. Tamam mı?" diye sordu.

Nabzım bedenimin altında can bulurken, "Tamam," diyebildim.

Karan beni bileğimden tutup daha dik bir konuma getirdi. Kabloyu aldığında meraklı gözlerim onu takip ediyordu. Kabloyu yavaşça boynuma sarınca duraksadım, gözlerimde engel olamadığım bir ifadeyle ona baktım ama yüzümü tam olarak seçip seçemediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Korkma," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sana zarar verecek bir şey değil."

Kaşlarım çatıldı.

"Öyle bir şey yapmam," diye garanti verdi. Ardından kabloyu boynumun biraz daha aşağısına doladı, devamında kabloyu usul usul bedenime sarmaya başladı, kollarım kablonun dışında kalmıştı. Belime kadar sardığı kablonun bedenimdeki duruşu çok sıkı değildi, dökümlü bir elbise gibi duruyordu. "Yavaşça kalk," dedi. "Dizlerinin üzerinde dur."

Dediğini hiç düşünmeden yaptım. Çünkü merak zihnimin her köşesindeydi. Karan kabloyu kalçalarıma sardı, iki bacak aramdan geçirdi, bir bacağıma sardı, ardından kablonun diğer ucuyla bacaklarımı birbirine yapışmayacak şekilde geniş bırakıp diğer bacağımı da sardı. Kablonun boş kalan uçlarını sırtımdan geçirip kollarımı da hareket ettirebileceğim kadar serbest bırakarak kabloyla sardı.

Kablo çok uzundu, hâlâ büyük bir miktar bedenime dolanmadan öylece duruyordu. Altındaki kotu bir anda çıkarıp kenara attı. Boxerını da çıkarmıştı ama bu esnada ona bakmamıştım. Karan kabloyu uzatarak bu kez kendi boynuna, yavaşça bedenine sarmaya başladığında, göğsümün altında çarpan kalbimin şekli dışarıdan bile görülebilirdi.

Gözlerindeki ifade sertleşmişti. Beni belimden tutarak kendine çekince, dizlerimin üzerinde emekleyerek ona sokuldum. "Böyle çok iyi," dedi

sertçe. Sutyenimin klipsini çözdü. Sutyenim kabloya takılsa da Karan onu söker gibi koparıp bedenimden aldı. Çıplak göğüslerim öylece gözler önüne serildiği için kızarmıştım. Ben daha olayı kavrayamadan külotumun kenarını tutup külotu yırttı, külot parçasının kumaşını kadınlığıma sürterek onu bedenimden ayırdı. İşte şimdi çırılçıplak kalmıştım.

"Böyle inanılmaz güzel olacak."

Ben söylediği şeyin anlamına varamamışken küçük fişi yanımızdaki prize taktı. Bedenimi saran lambaların aniden yanmaya başlamasıyla gözlerim korkuyla iri iri açıldı. Karan da benim gibi ışık saçıyordu.

Kırık beyaz tonlardaki gümüş rengi ışıklar bedenimizde ahenkle dans eden bedenlere dönüşerek yanıp sönmeye başladılar. Gözlerim bir an onun çıplak kasıklarına kaydı, aletinin nasıl büyüyerek karnına doğru yaslandığını gördüm, bu dilimin damağımın daha da kurumasına neden olmuştu. Gözlerimi hızla onun gözlerine çıkarıp ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle ona baktım.

Bana yaklaştı. "Korkuyor musun?" diye sordu. Bedenini saran ışıklar yüzüne çarpıyor, gözlerinin içinde alevleniyordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadım. "Korkmuyorum."

Bir eli enseme kaydı, saçlarımı avuçlarının içine alarak ensemi sıkıca kavradı. Dudaklarımız bu kez daha zarif bir şekilde birbirlerini buldu. Onun etli dudakları dudaklarımın üzerini bir tabutun kapağı gibi örttüğünde, ruhumun attığı zafer çığlıklarını duyuyordum. Dili ağzımın sınırlarını geçti, damaklarımda tüy gibi dolaştı. Damarlarımla zamanı örüyormuşum gibi hissediyordum. Benimle tenimdeki ışıkların ısınmasına neden olacak kadar uzunca bir süre öpüşmeye devam etti.

Beni yangından can kaçırır gibi öpüyordu.

"En çok benden kork, en çok benden korkma," diye fısıldadı dudakları dudaklarıma dokunmayı sürdürürken.

"En çok senden korkuyorum," diye itiraf ettim, anın getirdiği kalp çarpıntısı göğsümün içini sallıyordu. "En çok senden korkmuyorum."

Bana biraz daha yaklaşınca ereksiyonu karnıma dokundu. Sıcacık varlığını hissetmek onun bile duyabileceği kadar yüksek sesle yutkunmama sebep oldu. "Beni hissediyor musun?" diye sordu.

"Seni hissediyorum."

Saçlarımı arkaya doğru çekerek boynumu açtı. Gözlerimi tavana çevirip alt dudağımı dişledim. Dudaklarını boynumda hissettim, parmakları çıplak kalçamda dolaşmaya başladı. Yağmurun sesi zihnime öylesine çok sinmişti ki, o ses sanki hep oradaymış gibi normal karşılıyor, onu yağmurun değil de zihnimin sesiymiş gibi dinliyordum. O an, yağmurun o hırçın sesi gerçekten zihnimin haritası, pusulası oldu. Ben elimde olmayan bir istekle onu karnından iterek tam gözlerinin içine baktım.

Karan'ın duraksadığını hissettim. Gözlerim ereksiyonuna kaydı, can çekişir gibi görünüyordu. Hem çok güçlüydü hem de çok muhtaç duruyordu. Karan'ın bedeni ışıkların etkisiyle bir güneş gibi parlayıp bir karanlığa gömulurken dizlerimin üzerinde yavaşça eğildim.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu. Gözlerimi kaldırdım ve Karan'a baktım, o bakış, her şeyin ipini koparan, kibritin ucuna alev aldıran bakıştı.

Belki normal şartlarda düşündüğümde iğrenç gelecek, varlığından bile bihaber olduğum isteklerin kamçılarını kasıklarımda hissetim. Onun ereksiyonunun şişmiş başına dudaklarıma dokunduğum an, onun dudaklarından eşi benzeri duyulmamış iniltilerin döküldüğü andı.

Belimi biraz daha kavislendirip tamamen eğildim. Karan dengesini koruma isteğiyle duvara tutundu. Dilimi onun gizliliğinde dolaştırdığımda sanki damarlarım patlayacaktı. Karan saçımı tekrar kavradı, bu kez tutuşu daha sertti ve yüzüme sabitlediği gözlerinden de ateşler bedenime akıyordu.

"Sikeyim, ne yaptığını sanıyorsun o küçük ağzınla?" Kararmış gözleri de sesi gibi sertti.

Ne yapacağımı bilmesem de belki içgüdülerim beni yönlendirir diye düşünerek gözlerimi kırpıştırıp onun ereksiyonunun başını usulca ağzıma aldım. Bir süre bekledim, farklı bir şeyler hisseder miyim diye beklemiş olsam da hayır, bunu istediğimi şimdi daha iyi anlıyordum. O an her şeyi, altında kalacağını bildiğim ve dibinde öylece durduğum duvarı bile yıkarak onu dudaklarımın arasına, ağzımın içine aldım.

Karan saçlarımın diplerinin sızlamasına neden olacak bir kuvvetle saçlarıma asılıp başını geriye doğru attı. İri âdemelması boğazının nehrindeki akıntıya kapılmış bir kayık gibi ileri geri gidip geldi. Karan yüksek sesle inlerken kadınlığım kasılıyordu.

Karan'ın bedenini sarmış olan ışıklar bile Karan'ın hırıltılarına eşlik ederek yanıp sönüyor, bazen gevşek dolanmış olsa da sanki onu boğuyormuş gibi tamamen onu sarıp sıkıyordu. Karan saçlarımı tutarak bir sonraki hareketimi planlamam konusunda bana yardımcı olurken ağzımın içinde kayan bir uzvunun bana nasıl böylesine garip bir zevk verebileceğini sorguluyordum.

"Ah, sikeyim!" Gözlerini gözlerime indirip bana derin, boğucu, öldürücü gözleriyle baktı. "Adını unutması gereken kişi sendin, ben değil!"

Bir an bu söylediği gururumu okşadı. İçimdeki cazibesinin farkına yeni yeni varan o kadının tüm hünerlerini sergilemek için benden izin beklediğini fark ettim. Uzun tırnaklarımı Karan'ın sert ereksiyonunun derisine sürterek hayalarına doğru indirdim. Kalbim ağzımda atıyor, o benim ağzımda ilerliyordu. Karan bir eliyle yüzümü avucunun içine aldı, diğer eliyle saçlarımı tutuyor ve beni yönlendiriyordu.

"Çok iyi," diye inledi, başı geriye doğru düşer gibi oldu ama son anda

toparlayarak tekrar gözlerimin içine bakmaya başladı. "Ah, o küçücük ağzınla neler yapıyorsun öyle? Siktir! Ahh!"

Ona yoğun duygular hissettirmenin getirdiği öz güven duygusuyla dilimi ereksiyonunun gövdesinde gezdirdim, engebeli gövdesini saran damarlar toprağı yararak dışarı çıkan ağaç kökleri gibiydi. O kökleri usul usul yalayarak yukarı doğru ilerledim, onu tam tekrar ağzıma alıyordum ki beni saçlarımdan tutarak havaya kaldırdı ve o an dudaklarım beklediğim şeyle değil, onun dudaklarıyla çarpıştı. Beni delirmiş gibi, kendinden geçmiş gibi ihtirasla öpmeye başladı.

Başta neden beni geri çektiğini anlamasam da onun beni öpüşüne aynı istekle, ihtiyaç duygusuyla karşılık verdim. Öyle açık saçık, öyle müstehcen bir öpüşmeydi ki bu, çenemde bile onun ağzının ıslaklığını hissediyordum.

"Yapma," diye inledi ağzıma doğru, sonra beni tekrar öptü, durdu, "Yapma," dedi tekrardan, beni çok daha sert bir şekilde öpmeye başladı. "Beni o küçük ağzınla boşaltacaksın, yapma."

"Karan," diyebildim.

Beni aniden tutup çevirdi, şimdi sırtım onun göğsüne doğru dönmüştü. Bir elimi yatağımın kadife başlığına koydum, diğer elim karnımın üzerine inmişti. Işıklar bedenimde yanıp sönmeyi sürdürürken Karan'ın sakallarını yanağımda hissettim, yanağını yanağıma sürttü, ardından ereksiyonunu da kalçalarımın arasından içeri iterek kadınlığıma sürtmeye başladı. Elini karnıma koyup elimi tuttu, ona doğru biraz daha eğilmemi sağladığında şimdi onun aletini kadınlığımda daha net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Karan," diye kıvrandım, sesim dumanlıydı.

"Küçük kızım."

Saçlarımı omzuma atarak dudaklarını enseme sürttü. Ereksiyonunu tüm kudretiyle oramda hissettiğimde kısık kısık inliyordum artık. Karan beni aniden belimin iki kenarından tutarak tamamen eğilmemi sağladı. Ellerimi yatağın üzerine koyup bir kedi yavrusu gibi öylece durmaya başladım. Gözlerim kayıp duruyor, bedenim istekle sızlıyordu.

Karan'ın arkamda eğildiğini hissettim, ardından kalçalarımın arasına tükürdü ve benim ağzım kocaman açılırken o sıvının kadınlığıma kadar aktığını hissettim. Karan dudaklarını kalçama bastırdı, dişlerini kalçama sürttükten sonra doğruldu ve ereksiyonunu biraz evvel kadınlığıma akıttığı tükürüğüne sürterek o sıvıyı tamamen kadınlığıma dağıttı. Şimdi dizlerim ve hatta ayak bileklerim titriyordu.

"Al beni içine," diye fısıldadı karanlık sesiyle.

Ereksiyonunun başını içimde hissettiğimde başta gözlerim iri iri açıldı, dudaklarım da gözlerime uyum sağlayarak aralanmıştı. Boğazımın derinliklerinden kopup gelen o çığlık, parçalara ayrılarak binlerce iniltiye dönüştü ve dudaklarımdan dökülmeye başladı. Acı verici bir hisli, bedenim

bu hisse henüz alışmış değildi ama yine de tamamlanıyormuşum gibi geli-yordu. Karan birkaç saniye kıpırdamadan, benimle büsbütün olmuş şekilde içimde bekledi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi titriyordu, sanırım onun pek de iyi olduğu söylenemezdi.

"İyiyim," diye inledim.

Bir elini kalçama indirdi, orayı hafifçe ayırınca kadınlığımın önce kasıldığını sonra da gevşediğini hissettim. Diğer eli hâlâ belimdeydi, parmak izleri belimi sarmış olmalıydı. Öyle bir bastırıyordu ki, sanki parmak uçları etimin içine saplanacaktı. Zonklayan aletini usulca içime doğru itti, tamamen içime gömülmemişti. Zaten bu çok zordu, o fazlasıyla büyüktü ve benim kapasitemi aşıyordu.

"Sıktır, çok dar."

Dudaklarını enseme bastırdı, ardından yanağını tekrar yanağıma yaslayıp yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi. Bir elimi kaldırıp yatak başlığına tutundum. Bedenim onun altında eziliyordu. Bir süre onun içimde kalp gibi atan uzvunun nabzını hissetmeye devam ettim. Karan sakallarını yanağıma sürtmeye başladığında artık aletinin sadece yarısını içime yavaşça sokup çıkarıyordu.

Kadınlığım kaybettiği zevki tekrar onun kalp gibi çarpan uzvuyla bulduğunda artık kendimi dizginleme gereği duymuyordum. Acı da oradaydı ama acıdan daha büyük bir şey vardı, içimde nabız gibi çarpan bir zevk... Bunu görmezden gelemez, yokmuş gibi davranamazdım.

Kalçamı farkında olmadan hafifçe kıpırdatarak aletinin içimde daha derinlere ulaşabilmesi için küçük, muhtemelen ona oldukça sevimli gelen uğraşlarla onu içime almaya çalışmaya başladım.

"İstiyor musun?" diye sordu güler gibi bir ses çıkararak, oysa nefes nefeydi. Şakağından akan terin kendi şakağımdan kayışını hissedebiliyordum. "Daha derine mi istiyorsun?" Aletini aniden biraz daha derine itince yüksek sesle inleyerek gözlerimi kıstım. "Böyle mi?" diye sordu titreyen sesiyle. "Güzel mi?"

"Güzel," dedim kendimden geçmeye başlarken. "Devam etmeni istiyorum."

Karan sihirli cümleyi duymuş gibi kalçamı biraz daha ayırdı. Avucunu karnıma bastırıp içimdeki ilerleyişlerini daha istikrarlı bir biçimde sürdürmeye başladı. Dizlerim acıyor, bedenim ışıklar saçarken dizlerimin üzerinde durabilmenin yollarını arıyordum. Karan bunu anlamış gibi o küçücük yatakta zorlanarak yana doğru devrilip beni üzerine çekti. Bunu yaparken içimden çıkmadığı için başta derin bir acı duysam da içimden çıkmadığı için memnundum.

Kafamı koluna koymamı sağladı, beni tekrar sırtım ona dönük şekilde

çevirip yan yattı ve benim de aynı onun gibi yan yatmamı sağladı. Bir bacağımı dizimden kırarak kaldırdı. Şimdi bedenim gerilmiş bir yay gibiydi.

Sakallı yüzü yüzümde dolaşırken dudakları yüzümün her bir köşesine nefesinin içine sindiği asl öpücükler konduruyordu. Bacağımı biraz daha kaldırdı, içimdeki zonklayışlarının arttığını fark ettim. İçime her girişinde hayalarının kalçalarıma vurarak çıkardığı o iç gıcıklatan sesleri dinliyordum. Dudaklarımdan dökülen nefes ve inilti seslerinin haddi hesabı yoktu, aynı zamanda odaya gölgesini düşüren yağmurun sesi de artık yalnızca ses değil, çığlıktı.

Bedenimden gözyaşları gibi kayan ter damlaları ışıkların etrafından akıp geçerken içim ürperip duruyordu. Karan dişlerini omuzlarıma geçirdi, her defasında kalçalarıma çarparak sesler çıkaran hayalarının doluluğunu hissedebiliyordum. Bu çok baş döndürücü bir olaydı.

Benim bedenim onun bedeninin bilgisi ve büyüklüğü göz önünde bulundurulduğunda ufacık ve bilgisizdi ve o beni yakarak eğitiyordu.

"Seni paramparça etmekten korkuyorum," diye fısıldadı titreyen sesiyle. "Öyle çok zevk alıyorum ki, her şeyi unutuyorum, adımı bile."

Titreyerek, "Durma," diyebildim.

Karan, ona olan açlığımı duyuyordu. Ona olan açlığımı görüyordu. Bunun farkındaydı. Tıpkı benim gibi. Beni aniden altına almasını beklemiyordum. Şimdi ayırdığı bacaklarımın arasında, oluşturduğu gölün içindeydi. Gözlerimi kaldırıp bulanık gören gözlerimi yüzüne sabitledim.

Alnından akan ter damlaları yüzüme düşmeye başladığında, sanki o buluttu ve yağmurları benim topraklarıma akıyordu. Ellerimi güçsüzce kaldırıp onun beline sardım. Işıkların aydınlattığı adamı daha derinlerime kabul etmeye başladım. Kolları kafamın iki yanına dikilmiş sokak lambaları gibiydi, ışıklar saçıyordu ve güvenilirdi.

O sokak lambalarına tutundum. Tırnaklarımı kollarına geçirip hissettirdiği bu girdabın gitgide büyüyerek benimle birlikte onu da içine almasını istedim.

"Karan," diye inledim boğuk bir sesle. Bu ses ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama içimde kasıldığını hissettim, ardından tıpkı benim gibi Karan da inledi.

Artık kendimi kontrol edemiyordum. Bu oda bir kutuydu ve ikimiz bu kutunun içine kilitlenmiştik, zaman kutunun dışında akarken kutunun içi bir bilinmezlik deniziydi. Dalgaların onu alıp bana çarptığı bir bilinmezlik denizi...

Karan yüzüme doğru eğilince kollarını saran damarlar o güvenilir ağacın kökleri gibi belirginleşti. Alnından, yüzünden damlayan terler yüzüme yağıyordu. Bedenimizi saran ışığın ısısı gitgide daha artmaya başlamıştı sanki.

Karan bu defa o sokak lambalarını başımın iki yanından alarak bacaklarımı tutup ayırdı. Müstehcen bir görüntü çizdiğimi bilmenin utancı, tüm bu zevk bir dalga gibi kıyımı darmaduman edip geri çekildiği zaman beni saracaktı fakat şimdi hiç utanç duygusu hissetmiyordum.

Ne kadar kalleş bir duyguydu bu.

Karan'ın parmakları kalçalarımın altını saracak şekilde beni sıkıca tutunca dudaklarımdan dökülen inliltilerle ona baktım. O ise benim en namahrem bölgeme, onunla birleştiğim noktaya kendini kaybetmiş bir ifadeyle bakıyordu. İzliyordu. Onun bunu izlediğini bilmek, hatta görmek beni olduğumdan çok daha fazla heyecanlı kıldı.

"Ne kadar güzel olduğunu keşfet," dedi, güçlükle konuştuğunu titreyen sesinden anlamak mümkündü. Bir kez daha yukarı aşağı hareket eden bedenimle kıvranırken inledim. Bu, içimde bir kez daha kasılmasına öncülük etti. "Sikeyim, beni içine nasıl aldığına bak. Bunu izle."

Kuruyan dudaklarımı yalayarak gözlerimi karnıma, oradan da birleşme noktamıza indirdim. Gördüklerim beni altüst edecek kadar etkileyici, bir o kadar da garip bir şeydi. Nefesim göğsümü yakmaya başlamıştı. Bu çile ne zaman bitecekti? Kendimi uçurumun önüne gelip, düşmeme son adım kala geri çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Oysa ben düşmek istiyordum. Parçalara ayrılmaya ihtiyacım vardı.

Gözlerini gözlerime bir mum gibi dikti. O mum usul usul erimeye başladığında artık kasılmalarından sona geldiğimizin farkındaydım. Kendinden geçmiş gibi inliyor, bacaklarımı gere gere kendini bana iterek beni parçalıyordu. Çok farklıydı, hiçbir zaman düşünmediğim için hakkında fikrim olan bir şey de değildi ama o kadar farklıydı ki, ne kadar düşünürsem düşüneyim aldığım bu zevkin birazını bile hayallerime sığdıramazdım. Ellerimi onun kasıklarına koyup, avuçlarımı şişmiş kasıklarına bastırarak içime girip çıkışlarını hafifçe doğrulup izlemeye başladım. İnliltileri inliltilerime karışıyordu, çıkan sesler beni kahredecek kadar can yakıcı, baş döndürücüydü.

Gözlerimi o ışıklarla taçlandırılan büyüleyici görüntüden ayırıp kafamı hafifçe kaldırdım ve kendini bana diken adama baktım. Hafifçe eğildi, dudakları dudaklarıma dokundu ama bu bir öpüşme değildi, inliltilerini duyuyor, dinliyor, onun inliltilerine kendi inliltilerimle karşılık veriyordum.

"Gelecek gibi hissediyorum," diye fısıldadım, aslında bahsettiğim şeyin tam olarak ne olduğunu bile bildiğim söylenemezdi, sadece bir histi. Bu yokuşun sonunda düşeceğim çukurun ne olduğunu bilmenin dudaklarımda oluşturduğu kelimeler bu cümleyi inşa etmişlerdi.

Kapkara gözlerinin gümüş rengi ışıkların bekçiliğiyle parıl parıl parladığını gördüm.

"Etrafıma akıt," dedi, anlamak da güçlük çektiğim bu şeyin ne demek

olduğunu bedenim benden iyi biliyordu. Bedenimin sesine kulak verdim.

Cennet kaleleri yanmaya, cennet kuleleri yıkılmaya, cehennemin vadilerine ateşler değil sular çarpmaya, cehennemin yokuşlarından ışıklar akmaya başladı. Ciğerim nefesimle deşiliyormuş, kalbimi damarlarım boğup öldürüyormuş gibi hissettiğim o saniyeler, sarsıla sarsıla onun etrafında akmaya başladığım saniyelerdi.

Anlık beyaz ışığı gördüm, sonra gördüğümün aslında bedenimize dolanmış olan gümüş rengi ışıklar olabileceğini düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Oysa Karan sakin değildi. Çıldırmıştı. Benim aktığımı hissetmek onu yerle bir etmişti. Öyle hızlı, öyle sarsıcıydı ki, eğer o yokuştan yeni yuvarlanmış olmasam tekrar yuvarlanırdım.

"Geliyorum, yavrum," dedi o çağlar boyu geri gitmeme neden olan, kendimi bir mağaranın içinde, ateşin önünde hissetmeme sebep veren sesiyle. "Geliyorum," diye hırladı. İçime her çarpışında şehrimdeki bir ev yıkılıyordu. Volkanlar patladı, lavlar şehre aktı. Karan içimde bir volkan gibi patladığında, lavları içime, lavları duygularıma, lavları benliğime, lavları ruhuma akıyor, yayılıyordu.

Gözlerimin önünde şimşek gibi çakan duygularla başımı geriye doğru attım. O an yatağa devrildim ve içimden çıkmayan Karan da üzerime abanarak yatağa uzandı. İçimdeki hareketlerini kesmese de içimde parça parça kesildiğini biliyordum.

"Beni sen öldüreceksin," dedi yorgun bir sesle. "Ölürsem sadece senin yüzünden öleceğim ben."

İçimde hâlâ hareket ediyordu. Hareketleri yavaş, ölçülüydü. Kollarımı boynuna sarıp ensesinin biraz üzerindeki saçlarıyla oynarken gözlerimi yumup gülümsedim. İçimdeki nabzının sesini dinledim.

Dudaklarını nefes boşluğuma bastırdı ve sonra fısıldadı:

"Benim için bacaklarını araladığında seni bir makasa benzetiyorum. İçine yerleşiyorum ve yavaş yavaş parçalanıp etrafa dağılmaya başlıyorum." Yutkundu, yutkundum. "Pençeni geçirdin."

16. TARUMAR

Cam bir tabutun içinde uzanıyordum.

Yağmur o cam kapağın üzerine yağıyor ama beni ıslatmıyordu, toprak cam kapağın üzerine atılıyor ama beni içine gömmüyordu. Bir cenin gibi orada yeniden büyüyordum, bir cenin gibi orada doğacağım günü bekliyordum.

Cennetteki melekleri düşündüm, bembeyaz kanatların arasında bedenlerini yaşatan o melekleri... Bulutlarda uyuduklarına inanmazdım, çünkü gökyüzü cennet değildi, bulutlar yağmurların yatağıydı. O halde melekler nerede uyuyordu? Bana kalırsa onlar camdan bir tabutun içinde uyuyorlardı.

Kesilen kanatlarım köklerinden yeniden çıkmaya başladıkları için sırtım ağrıyordu.

Değişmiştim, bu kaçınılamaz, yok sayılamaz bir gerçekti. Tüm duvarlarımı ellerimle yıkmış, sonra da onları çok daha farklı bir şekilde, yüzeylerinde soluk alabileceğim pencereler ve içinden çıkıp gidebileceğim kapılar olacak şekilde en baştan inşa etmeye başlamıştım.

İnsan değişmeye önce bedeninden değil, ruhundan başlarsa o insan gerçekten değişiyordu.

Ruhu değişen bir insanın düşünceleri de onu terk eden eski ruhuyla birlikte zihninden uzaklaşıyor, yepyeni bir ruh ve yepyeni düşünceler o insanın benliğine, zihnindeki boşalan kütüphaneye işliyordu.

İnsan aslında en çok kendini yaralıyordu.

Kendi yaralarımı kendim sarmayı denemiştim, bunu duvarlarımı yıkıp onları yeniden pencereler ve kapılar ekleyerek dikmeye başladığım zaman gerçekten denemiştim ama ne kadar sarılsa da o yara kabuk bağlıyordu ve yaraların kabukları kaşıdığın an tekrar kanıyor, çok çabuk kopuyordu.

Hangimiz yaramızın kabuğunun kendi kendine düşmesine izin vermiştik ki? Ya koparıyorduk onu ya da kaşıyıp kanatıyorduk. Öyle ya da böyle, kendimize en büyük zararları hep yine kendimiz veriyorduk.

Benim bedenim aynıydı, aynı derinin içindeki o yılandım ama zehrimi akıtmıştım, artık çatallı dilimin ucunda zehir taşımıyordum. Benim ruhum farklıydı, artık zehir taşımadığının farkında bir yılan gibi yalnızca kendini savunuyor ama ne kendisini ne de çevresindekileri zehirlemeye kalkışmıyordu.

Ve yaralarım vardı. Kabuk bağlamasına bile kabuğun kendi kendine düşmesine izin vermediğim yaralardı bunlar. Kopup düşse yalnızca izi kalacak o yarayı ya kaşıyordum ya da ben koparıyordum. Bunu değiştirememiştim. Değiştirmek de istemiyordum, çünkü bu beni insan kılıyordu.

Onu tanıdığımda kendi zehriyle zehirlenen bir yılandım, kendimi sokuyordum, bana dokunanları sokuyordum, yaklaşan her şeyi tehlike olarak görüyordum. Tıpkı zehirli bir ok yılanının hemen yanında duran bir dal parçasını bile tehlike olarak görüp ona saldırması gibi... O kadar çok tehlike altında hissediyordum ki, yalnızca nefes alan bir insana değil, o insanın bana bıraktığı hatıralara bile saldırıyordum.

Mahvedilmiş duyguları, kendi kendini esir etmiş bir tutsağın kalbinde hissediyordum. O tutsak bendim. Kendimi esir etmiştim. Tarumar edilmiştim. Bunu bana o tutsak yapmıştı, bunu bana ben yapmıştım.

Şimdi altımda su gibi akıp giden yolu izlerken göğsümü ağrıtan anıların içinden seçerek gözümün önüne getirdiğim bazı görüntüler canımı eskisi kadar yakmasa da kendime yaptıklarımı görmek, beni tekrar bozguna uğratıyordu. Şu an olduğum insan ve başlarda olduğum o insan arasındaki fark, aslında en gerçek sancıya dönüşüyordu. Çünkü bu farkı görmek, kendi kendime bir tokat vurmaktan farksızdı.

Radyoda Sezen Aksu'dan bir parça çalıyordu. Daha önce dinlemediğim ama kulak aşinalığının olduğu bir parçaydı bu. Fethiye'ye dönüyorduk. Okulun başlamasına şunun şurasında sayılı gün kalmıştı ama ben bu son günleri Fethiye'de değerlendirmek istiyordum.

Yağmurun usul usul düştüğü ön camı saran yağmur damlalarına bakmak için gözlerimi önüme çevirdiğim an Karan silecekleri çalıştırdı, duş alırken omuzları dolduran o su damlalarına benzeyen damlalar aniden silindi. Birkaç gün önce yaşadığımız o garip deneyimin izleri halen daha vücudumdaymış gibi hissediyordum.

Artık nerede o ışıklardan görsem bu anı hatırlayacaktım.

Biraz sonra yağmur bıçak gibi kesildi, gözlerimi yol kenarlarına çevirdiğimde kahverengi gözlerimin yuvalarından fırlayacağını sandım. Yol kenarları kar birikintileriyle doluydu. Hemen ileride karların arasında bir çoban önüne kattığı kuzu sürüsüyle ilerliyordu.

Seraların yarım ay şeklindeki tavanlarına birikmiş karlara bakarken heyecanla, "Kar yağmış. Eylül ayında?" dedim sorar gibi. "Mumkun mu böyle her şey?"

"Seni dağ yolundan götüreceğimi söylemiştim," dedi toprağı bile ateşe verebileceğine inandığım sesiyle. "Buralara yağması normal."

"Bembeyaz olmuş her yer!" İrice açılmış gözlerimi ona çevirince zaten bana baktığını gördüm. Yanaklarımın içini dişleyip gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Gözlerinde bu halimi görmekten memnun bir ifade belirmişti. Gözlerimi kaçırdım.

"Ne oldu?" diye sordu, o sırada direksiyonu hafifçe sola kırmıştı. "Çok mu heyecanlandın?"

"İlk kez görmüyorum sonuçta," diye büyüklük tasladım.

"Evet, üçüncü görüşün falandır," dedi keyifli bir sesle.

"Çokbilmiş." Kollarımı göğsümün üzerinde bağladıktan sonra bakışlarımı tekrar karlara çevirdim. O çocuksu mutluluk yine içimi doldurmuştu. Kaan'ın aracı daha yavaş sürdüğünü fark ettim. Muhtemelen karları doyasıya izlemem için yapmıştı bunu.

"Montunu giyip, bereni ve eldivenlerini takarsan oynamana izin verebilirim," dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım.

"Beni çocuk falan mı sanıyorsun ya?"

Göz ucuyla bana bakıp, "Çocuk olmadığını bana çok güzel kanıtladın," dedi alay ederek.

Hatırladıklarım boynumun bile yanmasına neden olacak şeyler olduğundan burnumdan soluyarak tekrar önüme döndüm. "Çocuk muyum ben karla oynayacağım?"

"Karla oynayacak kadar çocuksun en azından," dedi. "Giyecek misin montunu?"

Ne kadar inat etmek istesem de bir yanım gerçekten karlarla oynamak, soğukluğunu hissetmek istiyordu. "Tamam," dedim gönülsüz görünmeye çalışarak. "Madem bu kadar ısrar ettin..."

"Yo," dedi kısaca. "Etmedim." Aracı aniden hızlandırmasını beklemiyordum.

"Ya dur!" diye çemkirdim. "Tamam, oynamak istiyorum."

Başını iki yana sallayarak aracı sağa çekti. Arka koltuktaki montumu alıp siyah kazağımın üzerine geçirirken sakince beni izliyordu. Aynı şekilde kedi kulakları olan siyah beremi taktım, bu onu bir an güldürse de aldırış etmedim ve aracın kapısını açıp dışarı çıktım.

"Hey, eldivenlerini takmadın!" diye seslendi arkamdan.

"Sen tak onu, üşümüyorum ben!" diye karşılık verdim.

Montumun fermuarını göğsümün üzerine kadar çekip gözlerimi bembeyaz bir rüyayı anımsatan o görüntüye çevirdim. Olumsuzlukların sarmalı

sanki çok uzaktaymış da ben bir masalın içindeymişim gibi hissettiren bir görüntüydü bu.

Yol kenarında olduğum için karların az olduğu kısımı biraz buzlanmıştı, botlarım bir an kayacak gibi oldu ama dengemi koruyarak karların kalın bir birikinti halinde durduğu yere kadar yürüdüm. Karan da cipten inmiş, beni takip etmeye başlamıştı.

Ellerimi karlara bastırmak için eğildiğim sırada Karan'ın bedenini arkamda, kasıklarını kalçalarımda hissettim. Gözlerim iri iri açıldı, tam dengemi kaybedip yüzüstü karlara çakılacaktım ki büyük kolu bir filin hortumu gibi belimi sararak bu düşüşe engel oldu.

"Ne yapıyorsun?" dedim hâlâ eğilmiş bir vaziyette onun kollarının arasında dururken. Kendini kalçalarıma biraz daha bastırınca korkuyla etrafıma baktım. Çevremizde inin cinin top oynadığını görünce rahat bir nefes alarak doğruldum. Sırtım onun geniş göğsüne yaslandı, soğuğun çerçevesinin içine aldığı bir fotoğraf gibi duran bedenim, onun bedeniyle birleştiği an, anıların içinde dolaşan bir el ona dokunmuş gibi ısındı.

"Düşüyordun," diye fısıldadı kulağıma doğru, ses tonu nabzımın köklerinin bedenime dağılarak hızla hareket etmesine neden oluyordu. "Tuttum."

Bedenimi tehlike çanlarının birbirine vurduğu o yasak kiliseden uzaklaştırarak karların içinde yürümeye başladım. Henüz sonbaharda olmamıza rağmen kar, ayak bileklerimi içine alıp yok edecek kadar çok yağmıştı.

"Eldivenlerini tak, velet," diye söylendi ama onu duymazdan gelerek eğildim ve avuçlarımı bembeyaz örtünün üzerine bastırdım. Yumuşak ve soğuktu.

Karda, ölümün soğukluğu vardı.

Avuçlarımın içinde biriktirdiğim karlar avuçlarımın içinde bir meleğin ölmüş kanatlarını anımsatan soğukluk ve beyazlıkla öylece uzanırken avuç içlerime baktım. Bir an bu soğuğu sorguladım, bu soğuğun ölüm ile benzerliğini sorguladım.

Kar taneleri parmaklarımın arasından dökülmeye başladı, avucumun içinde kalanlar da avucumun içindeki sıcaklığa meydan okuyamayarak eriyip suya dönüştü. Tıpkı toprağa karıştığı an çürüyüp yalnızca kemiklerini arkasında bırakan insan bedeni gibi. Bir süre sonra o su da tıpkı zamanın topraklardan sildiği kemikler gibi avucumdan silinip gitti.

Ellerim bomboş kaldı ama soğuk hâlâ avuçlarımın içindeydi.

Tıpkı ölüp zamanın içinden silinen bir insanın arkasında bıraktığı o acı gibi.

"Annemin ayakları çok üşümüştü," diye fısıldadım ama bu fısıltıyı sadece avuçlarım duydu.

Aniden ensemdeki saçları aşarak tenime yayılan soğuk irkilerek çığlık

atmama neden oldu. Simsiyah saçlarıma tutunan kar taneleri saçlarımdan birer birer düşüp yere dökülürken dehşet içinde Karan'a baktım. Avucunda kalan karları avuçlarını birbirine çarparak silkeliyordu.

Gözlerimi kısıp, "Bunu sen istedin!" diye homurdandım, eğilip avucumun içine aldığım buz gibi karı avuçlarımın arasında bir top şekline getirip ona fırlattım. Kartopu siyah paltosunun üzerinde parçalara ayrıldı, kar taneleri simsiyah kumaşın üzerinden kayarak dökülmeye başladı. Avuçlarımın soğuktan sızladığını, parmaklarımın kızardığını hissettim.

"Iskalıyorsun, küçücüğüm," dedi, eğilip büyük avuçlarına doldurduğu karlara korku dolu gözlerle baktım. Benim ellerim onun ellerinin yanında bebek eli gibiydi. Onun koca ellerinin ise bir bebek mezarından farkı yoktu. Savaş kesinlikle adil şartlar altında gerçekleşmiyordu.

"Ama senin elin kocaman ya!" diye bağırdım yenilgiyi geri püskürtme çabasıyla. "Olmaz ki öyle!"

"Kaçacak mısın yoksa atayım mı?"

Avucunun içinde biriktirdiği karı bana atmak için elini havaya kaldırınca karların içinde bata çıka koşmaya başladım. Karan elinde yarattığı bedenimde çığ etkisi yaratacak olan o kartopunu bana usta bir sporcu gibi fırlatınca kartopu kafama çarptı.

Bir an hafif olacağını düşündüğüm o kar sanki kafama kürekle vurulmuş gibi hissetmeme neden oldu. Kendimi karların içine yüzüstü yapışmış halde buldum.

Arkamdaki dana ise kahkahalar atıyor, gelip beni kaldıracağına, "Lan nasıl çakıldı ya, bok çuvalı gibi!" diye dalga geçiyordu.

Söylediği şeyin şokuyla düştüğüm yerden doğrulmaya çalıştım. Yerdeki kar birikintilerini avuçlayarak ona doğru atıp, "Bok çuvalı mı?" diye sordum bağırarak. "Ben burada düşmüşüm, adamın söylediği şeye bak. Nasıl eğleniyor benimle ya!"

Gülmeye devam ederek gelip beni karların arasından çıkardı. Üstüm başım kar içindeydi. Söylenerek karları silkelediğim sırada aniden beni kucakladı. Dudaklarımdan firar eden şaşkınlık narası onu daha da keyiflendirirken beni karların içinde yavaşça döndürdü. Bacaklarım havalanıp bir rüzgârgülünün kanadı gibi dönmeye başlayınca irkilerek onun boynuna sıkıca sarıldım. O beni kucağında döndürdükçe kar taneleri yarattığımız rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Kendimi bir kar küresinin içinde gibi hissetmiştim.

"Düşeceğiz," diyebildim gülüşlerimin arasından. "Yapma, başım dönüyor!"

"Düşersen kucağıma düşersin," dedi beni umursamadan.

O kadar çok döndürüyordu ki beni, gerçekten başım dönmeye başlamıştı ama bu baş dönmesi dudaklarımda sarhoş kahkahalara dönüşmüştü.

Bembeyaz bir örtünün üzerinde simsiyah iki leke gibiydik ama bu lekenin üzerindeyken sanki tertemizdik.

Sonunda yavaşladı ama hâlâ donuyorduk. Dudaklarımdaki kahkahalar hızlı alınıp verilen yorgun nefes seslerine dönüştü. Ensesini okşayarak alnını alnına bastırdım ve bacaklarım hâlâ hafifçe havada dönerken dudaklarını dudaklarına sürttüm.

"Senin yanında mutluyum," diye fısıldadım. Sanki Ayşenur şimdi uzandığı yerde hafifçe gülümsemiş, benim bu cümleyi kurduğumu duyarak huzurla gözlerini uykuya yummuştu. Karan'ın gözlerindeki o parıltıyı izledim.

"Ben de," dedi, ağır ağır durdu. "Ben de senin yanında mutluyum."

Onun kollarındayken mutlu olmamanın yolu var mıydı? En parampar-ça olduğum anlarda bile kırıklarımı kendime batarken o beni kollarına alırdı ve kırıklarım battıkları yerde çiçeklenirdi. Onun bana iyi geldiğini biliyordum. Aynı zamanda ben de ona iyi geliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Cipi tekrardan çalıştırdığında kendimi hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Arka koltuktaki sırt çantama uzanmış, çantamın ön gözüne koyduğum gofreti çıkarıp paketini açarak yemeye başlamıştım. Normalde çikolata ile arası olan bir insan olmasam da canım tatlı bir şeyler çekmişti. Regl olmama az kalmış olmalıydı, zaten bedenimdeki halsizliği de saatlerce süren uykular bile alamıyordu. Kanamam başladığı zaman bu yorgunluğu bir nebze olsun üzerimden atabileceğime emindim.

Fethiye tabelasını arkada bırakarak ilerlemeye başladığımızı fark ettiğimde neredeyse öğlen olmak üzereydi ama hava bozuk olduğundan gökyüzü griydi ve yağmur bulutları bizi takip eden kayıp zaman gibiydi.

Sırt çantamın ön cebindeki minik jelibon paketini çıkarıp gözlerimi tekrar yola çevirerek, "Fethiye geride kalmadı mı?" diye sordum merakla.

"Evet," dedi sadece.

Kaşlarımı kaldırıp jelibonun paketini açtım, kolalı jelibondan bir tane alıp ağzıma attıktan sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Gözlerini bana doğru çevirdi ve, "Çok fazla abur cubur yiyorsun," dedi. "Bunun yerine yemek yemelisin. Acıktığın zaman bu tür şeylerle karın doyurmamalısın."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum bir kez daha. Söylediği şeyi yok sayma bozularak gözlerini elimdeki jelibon paketine indirdi.

"Kolalı jelibon mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Çocuk musun sen?"

Yanaklarımın içini şişirip gözlerimi devirdim. "Her zaman çocuk diyorsun, velet diyorsun, kolalı jelibon yemesem yetişkin olacak değilim senin gözünde."

"Akıllı kız," dedi, başını iki yana sallayarak güldü. Gözlerini yola çevirdi. Önümüzde ilerleyen yük kamyonunu sollayıp önüne geçti, cipi biraz daha

hızlandırınca yorgunluktan ağrıyan ayaklarımı torpidonun üzerine uzattım.

"Nereye gidiyoruz peki?"

Karan buna cevap vermek istemiyormuş gibi duruyordu. Ona inat ve ısrarla baktığımı görünce, "İzmir'e," dedi kısaca.

Donup kalsam da bunu ona çaktırmamaya çalıştım. Jelibonlardan bir tanesini ağzıma atıp bacaklarımı torpidodan indirdim. Yavaşça çiğnediğim jelibonun tadı bu kez hoş değil de acı bir şeyi yiyormuşum gibi damağıma yayılmaya başlamıştı. Tedirgin gözlerimi Karan'ın profilinde dolaştırdım.

"Babanın dediği şeyi yapmaya mı?" diye sordum, sesimdeki sorgu bir anlığına benim bile moralimi bozmuştu.

"Bilmiyorum," dedi, gerçekten bilmediği yüzünü saran o karman çorman ifadeden de belliydi. "Bunu gittiğim zaman görmek istiyorum."

Ne istediğini bilmiyordum. Ölü toprakların duyguları örttüğü siyah gözlerinde yine o geceye rastlamıştım. Umut ilmek ilmek çözüldü, karamsar bir örtü duyguların ziyafetiyle süslenmiş masayı örttü. Geleceğin içine yayılan o ışık gürdü ama bu ışık yol göstermiyordu, amacı daha çok kör etmek gibi duruyordu.

Onu geçmişin yaşandığı topraklara geri götürmek, geleceğin içinde intiharını gerçekleştirişini izlemekten farksız olacaktı. Onu geçmişin yaşandığı o şehirde, o pavyonda, o depoda hayal edebiliyordum. Omuzlarında dünyadan ağır bir yükle, elinde tuttuğu idam ipiyle şehrin sokaklarını, kaldırımlarını geziyordu ve o pavyonun önünde duruyordu. İçeri giriyordu. Pavyonun eski, rutubetli merdivenlerini inerek depoya varıyor, deponun paslı demir kapısını itip içeri giriyor ve geçmiş, o içeri girdiği anda onun üzerine çöküyordu.

Sessizliğim onun kararsızlığını besliyordu. Aracın içini dolduran o sessizlik, fırtınanın yaklaşmadan hemen önce gökyüzünün şeklini değiştirdiği gibi yüzlerimizdeki ifadeyi, gözlerimizdeki parıltıları değiştirmişti.

Bir yanım Güneş'in bu hayatı hak etmediğini, artık kurtulması gerektiğini savunsa da öteki tarafım sessizce Karan'ı izleyip, tüm bunlardan nasıl sağ çıkacağını düşünüyordu.

Araç İzmir'e bulutların arkasında saklanarak bizi izleyip bizi takip eden güneş batmadan hemen önce girmişti. İzmir'in girişinde büyük bir gökkuşağı gökyüzünde bir kadının saçlarının arasında duran taç gibi görünüyordu. Aracın silecekleri sık sık çalışıyor, küçük damlaların düştüğü camı silerek berraklaştırıyordu ama çok geçmeden o damlalar bilekten akan kan, gözden akan yaş damlaları gibi tekrar camın yüzeyini dolduruyorlardı.

Araç uzun süre İzmir'in içinde ilerlemeye devam etti.

Aracın tekerlekleri İzmir'in sokaklarını ezip geçerken zihnimin içine iş lekesi gibi sinen düşünceler kalbimin içini dolduran duyguları ağrıtıyordu. Sonunda akşam olmaya başladığında İzmir'in zar zor aralanan trafiğin

aşarak hastanenin olduğu semte gelmeyi başardık. Hastaneyi henüz görememiştim ama hastanenin buralarda bir yerlerde olduğuna adımın Aşı Merve olduğu kadar emindim.

Gözlerimi onun durgun bir deniz gibi görünen yüzüne çevirdim. "Karar verdin mi?" diye sordum hafif bir sesle. Kararı her ne olursa olsun onun yanında olacaktım, bunu çok iyi bildiğine emindim.

Ruhuma batan o garip acıyı görmezden gelerek onun yüzüne ilgiyle bakmaya devam ettim ama o bana bakmadı. Düşüncelerimi içine sakladığını ışıksız evlerin perdeleri çekilmişti, bir süre sonra beni meşgul eden o düşüncelerin uykuya çekildiklerini fark ettim.

Şimdi hastanenin önündeydik. Araç ise çoktan durmuş, sessizlik yılların beklemiş bir şarap gibi dudaklarımızın kadehlerini doldurmaya başlamıştı.

Üst dudağımdaki ölü deri bir ceset gibi dudağımın üzerini örtmüştü, dudağını dişlerimin arasına alıp o deriyi acımasızca yüzdüm. Karan'ın başını arkaya doğru atıp koltuğa yaslanması ve gözlerini aracın tavanına dikmesiyle göğsumdeki ağrının katlanarak çoğaldığını hissettim.

Kendimi hiç olmadığım kadar sersemlemiş hissediyordum.

Karan'ın telefonu çalmaya başladı. Gözlerini yumdu, melodiyi duymak istemiyormuş gibi kaşlarını çatarak beklemeye başladı ama telefon susmuyor, devamlı olarak çalmaya devam ediyordu.

"Aşı," dedi, ona dikkatle baktığımı fark ediyor muydu bilmiyordum ama hemen, "Efendim?" diye cevap verdim.

"Yaklaş." Dediğini yaptım. "Elini paltomun iç cebine sok." Ona yakın olmanın getirdiği garip hisle yüzünü inceledim. Teninden yükselen pahalı parfüm kokusunu bastıran acı çikolata kokusunu solurken dediğini yapıp elimi paltosunun iç cebine soktum. "Telefonu çıkar." Telefon hâlâ çalıyordu, telefonu cebinden çıkarıp elime aldım. "Aç."

Ağzımın içinde dudağımdan kopardığım ölü deriyle oynarken başımı salladım. Gözlerimi ekrana çevirdim. Arayan kişi Sergen'di. "Sergen arıyor," dedim tedirgin bir sesle.

"Aç."

"Ne diyeyim?"

"Söylemenem gereken bir şey yok," diyerek içinde bulunduğumuz durumun normal olduğunu ima etti. Başımı tekrar salladıktan sonra telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Abi?" dedi Sergen telefonun diğer ucundan.

"Ben Merve," diye fısıldadım yavaşça.

"Merve?" Sergen'in şaşkınlığını hissettim. "Abimi telefona verebilir misin?"

"Veremem," dediğimde Sergen'i göremesem de kaşlarını çattığına emindim.

"Neden?" Aniden sesi gürleşti. "Bir sorun mu var yoksa?"

"Telaşlanmana gerek yok," dedim. Gerçekten telaşlanmasına gerek yok muydu? "O iyi, biz iyiyiz. Sadece yorgun hissediyor olmalı."

"Siz neredesiniz?" Sergen'in sorgu dolu sesi dudaklarımı ısırmama neden oldu. "Antalya'da mısınız?"

Karanlık bir gölge şehrin üzerinde duruyor, şehri izliyormuş gibi hissediyordum. "Hayır," dedim, ne diyeceğimi bilememe sancısıyla Karan'a baktım. onun yüzündeki haritada beni çıkışa ulaştıracak bir cevap aradım ama bulamadım. "İzmir'deyiz," dedim kuru bir sesle.

Sergen'in tok sesinin parçalanarak sessizliği ördüğünü fark ettim. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp o an Sergen'in yüz ifadesini, içinde bulunduğu durumu, olduğu ortamı hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Bir belirsizlik önümde dağ gibi dikiliyordu ve ben o dağın arkasında ne olduğunu bilmiyordum.

Bu çok zor bir şeydi.

Bu çok acı bir şeydi.

"Hastanede mi?" diye sordu sakince. "Orada mısınız?"

"Önündeyiz." Yutkunup dilimin yeni kelimeler örmesini bekledim. "İçeri girecek miyiz bilmiyorum."

Karan sertçe yutkundu, gözlerim hareketlenen âdemelmasına takıldı. Sergen'in aldığı derin nefesin sesini duydum.

"Oraya gelmem gerekiyor mu?" diye sordu. "Billur annesini arasın mı?"

"Gerek yok." Kaşlarım çatıldı. "Billur yanında mı?"

"Biz Fethiye'deyiz," dedi Sergen. "Ablan yanımda."

"Kocaeli'de olması gerekmiyor mu?"

"Bazı eşyalarını almak için..." Duraksadı. "Cidden bunu mu tartışacağız? Fethiye'deyiz işte. Gelelim mi?"

"Sorun değil." Gözlerim yüzünde kristalleşen ifadeleri takip etti. Karan bana bakmasa da ben ona dikkatle bakmaya devam ediyordum. "Kendimiz hallederiz."

"Bir sorun olursa..."

"Seni ararım," dedim sessizce.

"Peki. Beni haberdar et, olur mu?" Sesindeki tedirginliği hissettim. Karan'a gerçekten çok değer veriyordu, bunu hissedebiliyordum. Bunu dışarıdan yabancı bir göz bile rahatlıkla fark edebilirdi. Billur'un arkadan gelen sesini duyunca gözlerimi yumdum. Telefonu ısrarla istiyordu. Sergen ısrarlara dayanamayıp telefonu Billur'a verdi.

"İzmir'de misiniz?" diye sordu Billur.

Gözlerimi açmadan, "Evet," dedim sadece.

"Hastanede misiniz? Annemi arayayım mı?"

"Hastanenin önündeyiz ve hayır, buna gerek yok. Girmeyebiliriz." Te-

dirgin gözlerle Karan'a baktım, hâlâ aynı şekilde duruyordu. Düşüncelliydi. Ona hak veriyordum. Dedesini kaybettiği şehirde geçmişini de kaybetmiş, şimdi o geçmişi bulmaya gelmişti.

"Dayımı arayayım mı?" Bu sorusu duraksamama neden oldu. "Dayım her şeyi biliyor, ona anlattım." Ona kızmak istesem de kızamadım. "Öğrendiğinden beri Karan'ın gelmesini, Güneş'i görüp onunla konuşmasını istiyordu. Dayım size yardımcı olur. Dayımı arayayım mı? Yanınıza gelsin."

Karan'a baktım. Telefondan yükselen sesler dışarı duyulduğu için Billur'un söylediklerini duyduğunu biliyordum. Karan gözlerini yumup, "Gelsin," dedi sadece. Sesi öylesine yorgundu ki...

"Olur," dedim. "Gökhan abi gelse daha iyi olur."

"Tamam. Hastanenin önünden bir yere ayrılmayın, en geç yarım saate yanınızda olur."

"Tamam," diye mırıldandım. "Dikkatli ol."

"Sen de dikkatli ol, Buzlar Kraliçesi."

Telefonu kapatıp kucağıma koydum. Gözlerimi Karan'dan çekmeden derin bir nefes alarak, "Gökhan abi gelecek," diye fısıldadım, bildiğini bilsem de yine de onunla konuşmak istediğim için söylemiştim bunu. Karan başını hafifçe salladı.

"Gokhan abi gelmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var," dedim kendimi tutamayarak.

Diğer Merve'nin o erimiş buzların yarattığı soğuk suyun içinde yalnızca gözleri görünürken beni izlediğini görebiliyordum. Saçları suyun yüzeyine simsiyah yosunlar gibi dağılmıştı, suyun içinde usulca hareket ediyorlardı. O kahverengi gözlerde içine bile isteye girdiğim labirenti görüyordum. O labirentin içinde ilerliyordum. Labirentin içinde düşüncelerimden, korkularımdan, duygularımdan beslenen bir canavar vardı. Labirentin çıkışına ulaşamazsam o canavar sonunda yiyecek bir şey bulamayacak, açlıktan delirip bana saldıracak ve beni yiyecekti.

Siyah gözleri bir kurşunun namludan fırladığı gibi fırladı, ağır çekimde hareket eden o kurşun usul usul benim gözlerime saplandı ve gözlerim büyük bir hızla kan kaybetmeye başladı.

"Söyle, Çakıltaşı."

İçimde korkunun kalp atışlarını duyabiliyordum. Bu kalp atışları durduğunda, korku içimde öldüğünde, acının cesetleri içimde canlanarak içimde beni canlı kılan parçaları koparıp yiyerek beslenmeye başlayacaklardı.

Ellerimi parmaklarıma indirdi. "Saklamak istemiyorum."

Derin bir nefes aldığını duydum. Şimdi ben ona bakamıyordum ama onun gözleri kanayan yaramdaydı.

"Seni dinliyorum."

"Dovmenle ilgili." Derin bir nefes alarak tırnaklarımı birbirine sürt-

tum, ardından dayanamayıp kendi etimi tırnakladım. Yaşar amcanın Ege Güneşi bizi içinde gökyüzüne taşırken anlattığı şeylerin patlarken arkasında bıraktığı cam kırıkları içimde taşıdığım kelimeleri kesmeye başlamıştı.

"Güneş'in oğlu Kara Güneş ile ilgili mi?" diye sorunca kalbimin atış seslerinin çoğaldığını hissettim. Ona bakmadan başımı salladım. "Söyle."

"O dövme seni temsil etmiyor," dedim bir çırpıda. İçimde uluyan acıya rağmen kendimi sıkıyordum.

"Biliyorum," dedi sadece.

Duraksayıp kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Ne?"

"Annemin yazdığı o mektubu okuduktan sonra o güneş resmini neden çizdiğini, o güneş resminin arkasına neden öyle bir not eklediğini anlamak çok da zor olmuyor." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Yaşar amca söylemişti," diye fısıldadım.

"Kadının ismini biliyordu ama o kadının gerçek annem olduğunu bilmiyordu." Başını sallayıp burukça gülümsedi. "Yıllarca beni kandırdığını sansa da aslında kandırılan büyükbabammış."

"Bunu sana öğrendiğim zaman söylemediğim için bana kızgın mısın?"

Gözlerini tırnakladığım ellerime indirip, "Şunu yapma," dedi sertçe. Parmaklarım gevşedi. Gözlerini tekrardan gözlerime çevirdi. "Sana kızmadım. Bunu beni düşündüğün için sakladığını biliyorum. Ama bunu hep yapamazsın, bir insanı düşündüğün için bir gerçeği o insandan saklamak bir süre sonra o insanı daha büyük hayal kırıklıklarına uğratır. Ve sen bunu yapmak istemezsin."

"İstemem," dedim başımı olumlu yönde sallayarak.

Yağmur şimdi yağmasa da birkaç saate kalmaz gökyüzünün koynundan kopup yeryüzünü doldurmaya başlayacağına emindim.

"Suçlu olmayan tek insan senken yalnızca senin yüzünün kızarması beni mahvediyor." Yanağıma dokundu, parmaklarının ilk kez bu kadar soğuk olduğunu düşündüm. Gözlerimi gözlerinde gezdirip o güzel gözlerinde bir şeyler aradım. Kayda değer bir şeyler... Bir his kırıntısı... Bugün saklambaç oynamaya karar vermişti tüm hisleri.

"Ne olursa olsun, senden saklamamam gerekirdi ama Yaşar dede o kadar çok üzülüyordu ki, onu daha fazla üzmek istemedim. Seni kaybetmekten korkuyordu."

Dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "Ona dede dediğini duysa bastonunu havaya kaldırıp senin için makarena dansı yapardı."

Bu beni hüzünlü bir şekilde de olsa gülümsetti. "Onu özlüyorum," diye fısıldadım. "Ona ihtiyaç duyuyorum."

Bu itirafım Karan'ın gözlerinde kapkaranlık duyguların büyüyüp, hapsolduğu derinliklerinden taşarak bir insanı yok edecek büyüklükteki bir özleme dönüş

mesine neden oldu. "Ben de," dedi yorgun sesiyle. "Ben de onu özlüyor, de-
yorum."

"Sana bunu hatırlatmamalıydım," diye fısıldadım. "Sana bu yapıldı... "
Bir an bu söylediğim bana öyle ağır geldi ki, sanki dağlar kalbimin üzerine
yıkıldı, başımın üzerine kan rengiinde karlar yağdı.

Onun zihnini için hayal ettim. O zihnin içindeki dünyanın tamamı-
daki gelgitlerine baktım. Gökyüzünün başı ve ayakları lacivert, kalbi gri-
Geçiş bölümün ortasında bir yanardağdan yükselen dumanlar gibi karalar
olan bulutlara renk bulutlar vardı. O bulutların içinde kalbe ait damarları
kanları çekilmiş, boşalmış damarlar ışıklarla dolmuş, güneş rengiinde par-
lıyorlardı.

Karan sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Yumruğumun sıkıldığını fark ettim. O yumruk, bir vuruşta bir kalbi anında
durdurabilecek kadar güçlü bir acıyı içinde biriktiren bir yumruktu.

"Şehirden ayrılmadan önce dedemin yanında uğrayacağım," dedi dü-
şünceli bir sesle.

Başımı salladıktan yetindim. Karan'ın tarafındaki kapının camı vuru-
tunca irkilerek gözlerimi camdan dışarı çevirdim. Gökhan abi oradaydı.
Karan kapıyı açıp dışarı çıkınca ben de Karan'ın cep telefonunu montunun
cebine koydum ve montunun fermuarını çekerek dışarı çıktım.

Gökhan abinin elindeki bira şişesi dikkatimi çekmişti. Ağır adımlarla
onlara doğru yürüyüp tam yanlarında durdum. İlerideki sokağın başın-
yanmışa, birkaç doktor hastaneden çıkarak araçlarına doğru ilerliyordu.
Gökhan abiye baktığımda o renkli gözlerindeki dolulukla Karan'a bakmış
gördüm. Bedenindeki ağır parfüm kokusunun yanı sıra yine bedeninden
gelen ağır kokusunu alabiliyordum. Çok erken saatlerden beri içiyor olsa
gerekti.

Karan sakince ondan sadece birkaç saniye kısa duran Gökhan abiye
bakıyordu.

"Seni ilk gördüğümde seni tanıdığımı hissetmiştim," dedi Gökhan abi
titreyen bir sesle. Dağ gibi adamın sesinin titremesi bir an için bana öyle
çok anlamsız ki... Sessince bir Karan'a bir de Gökhan abinin acılar içindeki
suratına bakıyordum. "Adını duyduğumda, yıllar önce işlenmiş bir günahın
acısını tekrar içimde hissetmiştim."

Karan, "Bu konuşmayı yapmamıza gerek yok," dedi sakince.

"Kader seni bu kasabaya döndürdü." Burasından bir yudum aldıktan
sonra bira şişesini bankanın üzerine bıraktı. "Eğer soyadının Çakıl olduğunu
bilseydim anlardım. Sana soyadını sormam gerekirdi."

"Kendini neden suçluyorsun?" Karan son derece soğukkanlı bir yüz
ifadesiyle Gökhan abinin suratına bakıyordu.

"Annesi kendisiydi," dedi. Omuzları düşmüştü, yine de şimdi sesi daha

gördüğü. İlk gördüğüm zamanki Gökhan abi gibi. "Babanın annenle mahkemesine gibi yumdum. Onun mahvolmasında en az babam kadar benim de parmağım var."

"Kimsenin günahını yüklenmek zorunda değilsin. Sen sana söylenmesi yapan. Herhangi bir şeye mecbur değildin," dedi Karan umursamazca.

"Annene yalan söylemeye de mecbur değildim."

"Bu senin seçimindi."

Gökhan abi başını yavaşça salladı. "Evet," dedi. "Öyleydi."

"Onu görmek istiyorum," dedi Karan. Bu söylediği başladığım o yolun sonundaki sonunu görmüşüm gibi irkilmeme neden oldu. Karan o yolu çoktan bitirmişti, o sonu çoktan görmüştü, o yolun sonunda kendini de yol ile birlikte bitirmişti.

O, kendi yarattığı bir canavarın onu parçalamasına izin veriyordu.

"Bu saatte onu görmenin imkânı yok," dedi Gökhan abi. Gözlerini hastaneye çevirdi. "Yıllardır onu ziyarete gelen kimse olmadı. Bunun beni içeri alacak eski bir alıbahı olduğunu bildiklerinden." Gözlerini tekrar Karan'a çevirip acı dolu bir yüz ifadesiyle Karan'ın gözlerinin içine baktı. "Onun kanını taşısan da yasal olarak onun çocuğu değilsin. Onun hiçbir şeysin. Seni asla içeri almazlar."

Karan ona bir tokat vurulmuş gibi afallamıştı ama bunu çaktırmamak için ekstra çaba gösteriyordu. Güneş'in hiçbir şeyiydi... Bunu duymak onu incitmiş olmalıydı. Acaba şu an ne hissediyordu? Tazeliğini yitirmemiş bir acı hissediyordu. Sadece bunu biliyordum.

"Yasalar umurumda değil, Gökhan," dedi Karan sapsağlam bir sesle. O sesin sahibi olan ruh sapsağlam mıydı? Sanmıyordum. "Onu görmek istiyorum."

"Yüzleşmek zorunda kaldığın bu geçmişin yarasını taşıdığını biliyorum." Gökhan abinin cümlesi Karan'ın yüzünde herhangi bir değişime dönüşmedi. "Bak," dedi elini Karan'ın omzuna koyarak. Karan, Gökhan abinin omzunda duran eline sakince baktı. Ama bu daha çok, elini oradan çekmesi gerektiğinin uyarısını taşıyan bir bakıştı. Gökhan abi usulca elini geri çekerek, "Bunu yapamayız, Karan," diye yakındı. "Yasal süreç başlatılırsa bunu yapabilirsin. Yapman gereken onun annen olduğunu kanıtlayacak bir dava açman. Sonrasında istersen onu buradan alıp götürebilirsin bile. Ama şu an yapamazsın."

"Tamam," dedi Karan adamın gözlerinin içine bakarak. "Ben istediğim her şeyi yaparım."

"Bunu yapamazsın, evlat." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Bu süreç annemi de harpalayacak."

"Ne istersem onu yaparım."

"Çocuk gibi davranıyorsun."

Karan kaşlarını çatarak, "Hayatında kaç defa çocukluğu çalınmış bir adam gördün de konuşuyorsun?" diye sordu sertçe. Bu Gökhan abinin duraksamasına, ardından başını önüne eğerek sessiz kalmasına neden oldu "Seni buraya boşuna çağırmadım. Gül cemâlini, kaşını gözünü görmeye mi çağırdım sanıyorsun? Beni içeri sok. Ne yap ne et beni içeri sok."

"Karan..."

"Kız kardeşin şu an hastanede mi?" diye sordu Karan. "Billur'un annesi."

"Evet." dedi Gökhan abi ikilemde kalmış bir ifadeyle. Gözleri kısaca beni buldu, benden yardım ister gibi bana bakmıştı ama yapacak bir şeyim olmadığından gözlerimi kaçırmıştım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Doktorların hastaneyi boşalttığı saatler bunlar," dedi Karan sakince. Çenesinde biriken sakalları kaşıyıp hastaneye doğru baktı. "Nöbetçi doktor acilde olur, koridorlar boşalır, özellikle hasta odalarının olduğu koridorlarda in cin top oynar."

Tüm bunları hastaneye yatırıldığı zamanlardan mı biliyordu? Sessizce onu dinlerken kalbim avuçlarımın içindeydi de avuçlarımı sıkıyordum, kalbimi boğuyordum sanki.

"Kameralar ne olacak?" diye sordu Gökhan abi.

"Güvenliğin her an oturup kameraları izlediğini falan mı sanıyorsun?" Karan kaşlarını çatarak Gökhan abiye sert bir ifadeyle baktı. "Kameralar görüntü için, öylesine süs diye koyulmuş hiçbir boka yaramayan aksesuarlardır. Emin ol." Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşini arayacak mısın?"

"Bu yaptığımız çok saçma."

"Arayacak mısın?" diye diretti Karan.

Gökhan abi yanaklarının içini havayla doldurdu, ardından sıkıntılı bir nefes vererek, "Arayacağım," dedi. Kot pantolonun cebinden cep telefonunu çıkarıp bize sırtını döndü. Kız kardeşini arayıp telefonu kulağına yasladı ve bizden yavaşça uzaklaşmaya başladı. O sırada öylece durmuş Karan'ı izliyordum. Çok geçmeden onun siyah gözleri de beni buldu. Birbirimizi izlemeye başladık.

"Bu yaptığın şey ya başına bela olursa?" diye sordum sonunda konuştuğumda. Dudaklarımın arasından hafifçe sızan buhar, soğuğun ne kadar çetin olduğunun kanıtıydı. Hava bu gece çok soğuk olacaktı sanırım. Oysa insanlar bir yerlerde denize girmeye devam ediyordu.

"Bir sorun çıkmayacak," dedi, sesi kendinden emindi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "İzinsiz bir şekilde hastaneye girip bir hastanın odasına çıkmak suç değil mi?"

"Hastaneye girmek ne zamandan beri suç?" Bana garip garip baktı. "Bu kadar gerilmene gerek yok."

Ellerimi montumun ceplerine soktum, telefonuna dokundum. Sergen'i

anmam gerektiğini söyleyen bir tarafım beni dürtüp duruyordu ama bunun Karan'ı çok kızdıracağına emindim. Doğru olan yolu seçmeye çalışmam gerekiyordu ama vaktim kısıtlıydı, Karan kafasına koyduğunu yapan bir adamdı.

"Billur'un annesinin başı belaya girer mi?"

"Hayır," dedi Karan. "O bize sadece odanın nerede olduğunu söyleyecek."

"Gökhan abi yanımızda olacak mı? Hastane yönetimi Gökhan abinin Billur'un annesinin kardeşi olduğunu biliyordur," dedim saçma sapan varsayımları sıralayarak.

"Sadece ikimiz olacağız. Sen," dedi parmağıyla beni işaret ederek, ardından parmağını kendine çevirdi, "ve ben."

Başımı sallayıp, "Bir sorun çıkarırlarsa da hastaların odasını karıştırdık deriz," dedim.

Karan yanaklarının içini şişirip gözlerini devirdi. "Bu kadar takma."

Rahatlığı beni daha da huzursuz etmişti. Gökhan abi telefonunu cebine koyarken bize doğru yürüyordu. "Tamamdır," dedi beklemediğim bir rahatlıkla. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. O da gevşemişe benziyordu. "Geceleri Güneş'in kaldığı odaya bakan kameralar devre dışı bırakılıyormuş zaten."

Karan gülünce ona baktım. Neden gülüyordu? Kaşlarım çatıldı.

"Söylemiştim," dedi bana göz ucuyla bakarak.

"Bu yüzden Yeşim onu bahçeye çıkaracak. Siz de o sırada arka kapıdan bahçeye geçeceksiniz. Böylelikle kameralar ne sizi ne de Güneş'i çekmeyecek." Gökhan abi ensesini ovaladı. "O saatlerde Yeşim'in görevi o koridorda olduğu için kimse ondan da şüphelenmez. Zaten şüphelenmelerini gerektirecek bir şey olmayacağını düşünüyorum. Güneş'e onun oğlu olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Karan buna cevap vermedi.

"Ne zaman?" diye sordum gözlerimi Gökhan abiye çevirip dikkatle ona bakarak. Söyleyeceği her şeyi can kulağıyla dinleyecektim, bu konuya çok büyük önem veriyordum ve tedirgin hissediyordum.

"Birazdan. Kamera on beş yirmi dakikaya devre dışı kalır." Gözlerini Karan'a çevirip dikkatle ona bakarken, "Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Billur konuyla ilgili ser verdi, sır vermedi."

"Uzun hikâye." Karan paltosunun iç cebinden gümüş rengi desenleri olan siyah bir sigara tabakası çıkardı. İçinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi, gözlerini yüzüme çevirip paltosunun cebinden siyah, üzerinde maça ası olan bir zippo çıkardı. Zipponun ucundan fırlayan ateş, sigaranın ucunu usulca tutuşturduğunda Karan sigaradan içeri derin bir nefes çekti ve sigaranın ucunda yanan turuncu ateş harlanarak kızıla dönüştü. Karan sigara tabakası ile zippoyu iç cebine koyduktan sonra sigarayı büyük parmaklarının arasına aldı.

"Baban mı anlattı?" diye sordu Gökhan merakla.

"Sayılır."

"Nerede o kansız?" diye sordu bu kez Gökhan abi, sesi öfkeli çıkıyordu. "Birkaç defa buraya gelmiş. Yeşim anlattı. Araya insan sokarak kendini içeri aldırmış ama Güneş'i görmemiş, uzaktan izleyip gitmiş."

Gökhan abinin anlattığı şeyler kelimelerle can bulmamıştı yalnızca, tıpkı bir film sahnesi gibi hepsini hayal etmiştim. Gözümün önünde Ferit Çakıl vardı, bir ağacın arkasında durmuş, orada, bahçede öylece yalnız başına oturan Güneş'i izliyordu. Ona olan öfkeme rağmen içimi pare pare eden bir görüntüydü bu. Sonra yine ona karşı oluşturduğum kabuğun altına girdim.

"Nerede olduğunun hiçbir önemi yok." Karan konuşurken sigarasının dumanı dudaklarının arasından tıpkı kelimeler gibi dışarı sızıyordu. "Ne yaptığının da."

"Sonunda vicdana geldi demek ki." Gökhan abi güldü. "Bu saatten sonra onun vicdanı sadece hayal kırıklığı getirir insanlara."

"Konuyu kapatır mısın?" diye sordum ters bir sesle. Gökhan abinin gözleri bu defa beni buldu. Ona ciddi bakışlarımın arkasındaki yaralarımı göstermeden, "Ferit Çakıl hasta," dedim. Yüzündeki ifade dondu. "Vicdanını rahatlatmak için değil, bir şeyler için çok daha geç olmaması için bunu yaptı."

"Daha erken davranabilirdi, değil mi?" diye sorduğunda ona verecek cevap bulamadım. Aslında haklıydı. İnsanlar neden ölümle burun buruna kalmadığı sürece kendi dışında hiçbir şeyi düşünmüyordu? Belki de yaşamın getirdiği ilk çaba, bencilliği ruhumuza giydirmekti. Kafamda tekrardan uyanan düşüncelerle savaşmaktan yorgun düşmüştüm.

"Ne babam sıkıntıda ne de babamın vicdanı." Karan'ın sesi bir bıçak kadar keskin, damardan akan kan kadar sıcaktı. Gözleri damarlı bileğini saran siyah kayışlı saate indi. Siyah gözleri zamanın içinden geçti. Ardından gözlerini kaldırıp hastanenin bahçesine baktı. "O bizi arayacak mı?" diye sordu.

"Evet." Gökhan abi ellerini ceplerinin içine soktu. "Biz yine de arka tarafa dolaşalım. Vakit kazanmış oluruz."

"Senin gelmene gerek yok," dedi Karan. "Sağ ol."

"Umut bunu, geliyorum." Gökhan abi Karan'ın cevabını beklemeden önden önden yürümeye başladı. Karan gözlerini devirip söylenerek cipi uzaktan kumandası ile kilitledikten sonra elini elime kaydırdı ve yürümeye başladı. Parmaklarım parmaklarına dolandığında heyecan buradaydı ama korkular ve beklentiler de buradaydı. Beklentilerin insanı yorduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Hastanenin arka tarafındaki patika yoldan inmeye başladık. Patika yo-

Jan etrafında çam ağaçları, küçük süs bitkileri vardı. İlerideki büyük, beyaz binanın kapısından birkaç hemşire çıktı. Hemşireler bizi görmemişti ama yine de yüreğim ağzıma tırmanmıştı. Kendimi kusacak gibi hissediyordum.

Karan'ın parmaklarını biraz daha sıkarak kavradım ve ondan güç dilendim. oysa güce ihtiyacı olan oydu. Omzumun üzerinden ona baktığımda karanlığın dokunduğu yüzünün sınırlarındaki ifade kalbimi ağrıtacak kadar yoğun görünmüştü gözüme.

Merak ediyordu.

Hissediyordu.

Hissetmenin kanserini hücrelerinde, hissetmenin sancısını göğsünde, hissetmenin yangınını damarlarında hissediyordu.

İlerde yokuş gibi inen Arnavut kaldırımlarından oluşan bir yol vardı. Meleklerin gözyaşlarını içinde taşıyan bulutlar hareket ederek gecenin içinde bizi takip ediyorlardı. Biraz sonra göğün üzerinde gümüş rengi damarlara ayrılan şimşeğin ışığı hastanenin bahçesini aydınlattı. Endişeyle etrafıma bakındım.

Ardından o şimşeğin gümüş rengi ışığı zayıflayıp grileşti ve devamında gökyüzü yine simsiyah oldu.

"Bahçe bu binanın arkasında. Yokuşu indikten sonra biraz daha yürüyeceğiz, o kadar," dedi Gökhan abi. Önden önden yürüdüğü için sesi çok net gelmiyordu. Fenerbahçe'nin 100. Yıl marşı çalmaya başlayınca olduğum yerde sıçradım ama adımlarım durmadı, çünkü adımlarımı elini tuttuğum Karan yönetiyordu. Bu melodinin Gökhan abinin telefonundan yükseldiğini fark ettim.

"Yeşim arıyor," dedi. "Sanırım onu çıkaracak."

Karan'ın parmaklarımı saran parmaklarının sıkılaştığını hissettim.

İçimde yaşayan o canavarın kalp atışlarını ilk kez duyuyordum. O bir ölüydü, şimdi ise dirilmişti, belki de yeniden doğmuştu. Canavar ilk adımlarını kalbimin etrafında attı. Kaburgalarımı merdiven olarak kullanıp boğazıma kadar tırmandı. Soluk boşluğumdan geçti, damarlarıma tutunarak kendini çıkarabildiği kadar yukarı çıkardı, zihnime ulaştı. Diğer Merve'nin canavarı o soğuk suyun içinde, yalnızca gözleri görünürken ve saçları suyun içinde yüzerken izlediğini görüyordum. Diğer Merve bir süredir o suyun içinde sadece gözlerini gösteriyordu.

Canavar derin suyun önüne geldi, eğildi ve kelimelerin buz kalıpları şeklinde yüzdüğü derin suya elini uzattı. Diğer Merve'nin kahverengi gözleri canavarın hareketleriyle şekilleniyordu.

Yokuşu kasılan midemle indim. Biraz daha yürüdük. Bahsedilen bahçenin karanlıktaki görüntüsü zihnime bir mezarın görüntüsü gibi kazınmıştı. Karan'ın buz gibi olan parmaklarına rağmen ellerimiz ter içindeydi.

Gökhan abi, "Oradalar," deyince kalbim aniden boşalan bir vites gibi

hızlandı, ardından sanki artık atmıyormuş gibi sustu. Karan'ın adımları bi çak gibi kesilince ben de onunla birlikte durdum. Omzumun üzerinden ona baktım. İleriye bakıyordu.

Sadece bakıyordu.

Aynalar ve aynaların sırtındaki yüzler ona çevrilmiş gibi, tüm ışıklar ona doğrultulmuş ve tüm görüş alanları karanlığa gömülmüş gibi bakıyordu. Her şeyi bırakıp geri dönmeye, buradan uzaklaşmaya meyilli gibi dursa da yine de o adımı tekrar atacağını, geçmişin içine sırtında şimdiyle girece ğini biliyordum. Parmaklarımı parmaklarına güç vermek ister gibi bastırdım. İleride iki gölge gibi görünen kadınlara bakıyordu.

Gözlerimi onun gözlerinin bir düğme gibi dikildiği kumaşa çevirdim. O kumaşın üzerindeki kadınlardan biri yavaşça diğerini bankın üzerine oturttu ve ardından usul usul oradan uzaklaşmaya başladı. Bir süre sonra uzaklaşan kadın, yani Billur'un annesi ve Gökhan abi yan yanalardı.

Banktaki kadın yıllardır olduğu gibi şimdi de yalnızdı.

Onu yalnızlık mezarına sevdiği adam gömmüştü.

Diri diri gömmüştü.

Yağmur tanelerini serpiştirmeye başlayan bulutların da kalbi ağrıyordu. Küçük damlalar yüzümü ıslatırken aynı damlaların Karan'ın yüzünü de ıslattığını gördüm. Meleklerin gözyaşları yeryüzüne dökülüyor, üzerimize saçılıyordu. Karan'ın da parçaları tıpkı meleklerin gözyaşları olan yağmur damlaları gibi etrafa saçılıyordu.

"Bana söz ver," dedi gözlerini yüzüme çevirmeden. "Sana gözlerime bakma dediğim anda, gözlerime asla bakmayacaksın."

Bir an ona bakakaldım. "Söz ver," dedi sertçe. Hâlâ orada, karanlığın içinde yapayalnız oturan o kadına bakıyordu.

"Tutamayacağımı bildiğim sözler vermem," diye fısıldadım.

"Akılsız çocuk," diye fısıldadı, yine bana bakmıyordu. "İnatçı velet."

"Yapmak istediğini yap, Karan. Çok geç olmadan."

Karan elimi bırakmadı. Ama bu defa o adımı attı. Ağır da olsa ona doğru yürümeye başladık. Ne hissediyordu? Tam şu an? Ben karman çormandım. O benden daha karman çormandı demek ki. Ben paramparçaydım. O benden daha paramparçaydı demek ki. Dağılmıştı etrafa. Saçılmıştı. Ruhumu incitecek kadar yüksek bir yerden düşmüşüm gibi hissettiriyordu.

O bankın neredeyse önüne geldiğimizde o kadın kafasını yavaşça kaldırıp ona yaklaşan adım seslerinin sahiplerine baktı. Altında durduğu ağacın dallarına bağlanmış sokak lambası cızırdayarak yanında, solgun gümüş rengindeki ışık onun yüzünü yavaşça aydınlattı. Biz ise karanlığın içindeydik. Bizi göremiyordu.

Onun o kopkoyu kahverengi, siyah gibi görünen gözlerini ilk kez capcanlı görüyordum. Kaşlarını çatmış, ışığın yüzüne vurmasından dolayı ra-

hatsız olmuş bir bakışla karanlıktaki bedenleri görmeye çalışıyordu.

Meleklerin gözyaşları arka arkaya düşmeye başladı.

Karan elimi sıktı.

Bu defa ben de onun elini sıktım.

Güneş'in dalgalı siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Simsiyahtı ama içlerinde beyaz teller de vardı, saçlarına kederin karları yağmıştı. Yine de gürdü saçları. Dağınıktı da. Kendisi gibi. Darmadağındı Güneş. Üzerindeki kül rengindeki hırkaya iyice sarılıp ürpere ürpere karanlığa, hemen dibinde olduğumuz halde göremediği bize merakla bakıyordu.

Yaşını almış bir kadın için fazla güzel değil miydi? Fotoğraftaki halinden eser olmayacağını düşünmüştüm ama hayır, yıllar ve acılar sanki güzelliğine daha da ıstırap verici bir güzellik katmıştı. Bir çemberin içindeydi ve çember dardı, hareketleri bile o çembere göre şekilleniyor gibiydi. Başını biraz daha uzatıp çatık kaşlarla karanlığa baktı. Sonra durup yavaşça havayı kokladı. Gözlerini tamamen karanlığa dikti.

"Kara?"

Karan'ın o sımsıkı tutuşu, tüm gücünü kaybetmiş gibi gevşedi. Elimi bırakmadı ama artık tutmuyordu da.

Güneş başını omzuna doğru yatırdı. Karanlığa baktı, gözleri dolmuş muydu? Benimkiler dolmuştu.

Tekrar ağlamaklı bir sesle, "Kara?" diye fısıldadı.

Karan'ın elini yavaşça bıraktım. Karan, karanlığın içinden geçerek yavaşça ona doğru bir adım attı. Artık o ışığın altında duruyordu. Bir yere tutunma ihtiyacıyla yanda duran ağaca doğru yürüyüp, ağacın gövdesine tutunarak yaşlı gözlerle onlara baktım.

Güneş oturuyor, Karan ayakta hemen onun önünde duruyordu.

Güneş'in gözünden bir damla yaş yanağını yara yara çenesine kadar aktı ama Güneş aynı zamanda gülümsüyordu da.

Şimdi ağacın gövdesine tutunduğum için Karan'ın profilini de görebiliyordum. Burnumu çektim. Canavar hâlâ suyun önündeydi, kelimelerin buz parçası gibi dolaştığı suya dokunmak istiyordu ama diğer Merve'nin bakışları onu korkutuyordu.

"Geldin mi?" diye sordu saf saf.

Karan'ın dişlerini sıktığını gördüm. Yanağına açılan mezar gibi çukur aslında tüm hislerin nasıl bir bir öldürüldüğünü gösteriyordu bana. Karan başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Güneş de onun gibi ağır ağır başını salladı. "Geldin."

Karan ona doğru bir adım daha attı. Simsiyah gözlerini Güneş'in tıpkı onunki gibi görünen gözlerine dikmişti. Tam Güneş'in önüne geldiğinde bir dizini kırıp yere bastırdı. Yağmur onun siyah saçlarını ıslatmış, ağırlaştırıp alnına düşürmüştü. Karan bir elini Güneş'in dizlerinin üzerinde duran el-

lerinin üzerine koydu, o an diğer dizi de yere dokunmuştu ama sanki bunu kendi isteyerek yapmamıştı da gücünü kaybetmişti.

Güneş gözlerini ellerine indirdi.

"Geldim," diye fısıldadı Karan başını eğip gözlerini kaldırarak Güneş'e bakarken.

"Geldin, Kara," dedi Güneş, gözlerinden akan gözyaşı Karan'ın onun ellerinin üzerinde duran ellnin üzerine damladı. Gülümsüyordu.

Karan o gözyaşını hissedince kaşlarını çatıp beni parçalayan ifadesiyle, "Geldim," dedi sakince, oysa içi karmakarışıktı. "Geldim, anne."

Bir tüfek kalbimin içinde patlayıp göğüs kafesimi tuzla buz etti. Karan için bu kelimeyi söylemek ne kadar zorsa, aslında Güneş için bu anı yaşamak da o kadar zordu. Güneş'in gözyaşları yüzünü yağmurun pencereyi yıkadığı gibi yıkamaya başladığında, Güneş ellerini kaldırdı ve Karan'ın eli de onunkilerle birlikte havaya kalktı. Güneş, Karan'ın yüzünü avuçlarının içine aldı. "Oğlum," dedi, sanki yaşananlar onun aklıyla oynamamış, yıllardır o sapasağlam kadınmış, hiçbir zaman düşünceleri onu terk etmemiş gibi. "Sensin."

"Ne yaptılar sana böyle?" diye fısıldadı Karan yüzü Güneş'in avuçlarının arasındayken. Ellerini kadının ellerinin üzerine koyup, "Ne yaptılar sana?" diye sordu. "Sana bunu neden yaptılar?"

Güneş sadece gülümseyerek ağlıyordu. Belki de Karan'ın söylediklerini tam olarak anlamıyordu. "Ben orospu değilim," dedi aniden kendini savunmak istiyormuş gibi. "Biliyorsun, değil mi?" Karan yüzünü daha sıkı avuçladı. "Annenim senin, değil mi? Değilim ben orospu, değil mi?"

Karan dişlerini sıkarak, "Değilsin," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Öylesin. Annemsin."

Gökhan abinin karanlığın içinde ellerini yüzüne örtmüş ağladığını görebiliyordum. Gözyaşlarımı avuçlarımla silerken sessizce hıçkırdım. "Sen bana geldin, ilk geldiğinde bile bildim seni ben, değil mi? Anneler bilmez mi, değil mi?" Karan'a doğru eğilip yaşlarla dolu yüzünü Karan'ın yüzüne sürttü. Dizlerimin üzerine yavaşça oturdum, eğer bunu yapmasaydım gerçekten dayanamayıp düşecektim. "Bilmez mi anneler? Bilir, değil mi? Bildim ben. Bilir anneler. Sen ölmedin, ben hep bildim. İnandıramadım kimseyi. Bildim. Ölünü gösterseler bana, ben yine inanmaz bilirdim. Bilir anneler, değil mi?"

Durmadan aynı şeyleri o ağlamaklı sesiyle söyledikçe kendi suratımı parçalayarak ağlamak istiyordum.

"Hiçbir anne orospu değildir, değilsin." Karan annesinin yüzünü büyük avuçlarının içine aldı. "Kim diyor sana bunu? Öldürürüm hepsini."

"Yok yok, öldürme kimseyi. Değilim, değil mi?"

"Değilsin." Karan gülümsedi, ilk kez dudaklarının titrediğini görüyor-

dum gülümserken. "Güneş'sin sen."

"Annenim, değil mi?"

"Öylesin." Karan annesinin gözlerinden akan yaşları başparmağıyla si di. "Aksini iddia edene ne yaparım, biliyor musun?"

"Yapma bir şey, yapma." Yüzünü Karan'ın avucuna bastırdı. "Geldi bak, onlar deli, ben değilim. Hepsi deli. Kötü deliler." Karan titreyen dudak larıyla gülümsedi.

"Evet," dedi. "Öyleler."

"Hepsi kötü deli." Güneş aniden kollarını Karan'ın boynuna sardı. "Ver mem seni kötü adamlara. Uyutup seni kaçıracaklar mı yine benden? Uyuta mazlar. Uyumam bu sefer."

Karan yüzünü annesinin saçlarının arasına gömerken, "Anne?" diye fı sıldadı titreyen, çatlak sesiyle. "Sana burada ne yapıyorlar?"

"İğne, çok iğne." Karan'a daha sıkı sarıldı, onu gerçekten kimseye ver mek istemiyor gibiydi. "Hele o sarı kafalı şişman, durmadan iğne yapıyor bağırıyor bana hep. Ona seni gördükten sonra oğlum geldi, dedim, bana deli şarkıcı, dedi. Hakkını yemem, orospu demiyor bana hiç ama şişman deli o."

Karan büyük elini annesinin başına koyup yağmurdan ıslanan saçları nı okşadı. "Sana öyle diyen var mı aralarında?" diye sordu.

"Yok."

"Kötü mü davranıyorlar peki sana?"

"Yok yok, üzülme." Karan'ın boynunu serbest bırakıp yüzüne baktı. Yağmur aniden hızlanınca dudaklarında yitik bir gülümsemeyle elini hava ya kaldırıp, "Bak," diye fısıldadı. "Yağıyor..."

Karan gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. Ağacın dallarından yüzüne düşen yağmur damlalarını hissederken gözlerini yummuştu. Güneş, yü zünde o hayran gülümsemeyle Karan'a bakarak elini Karan'ın yanağına koydu, oğlunun yüzünü okşadı.

"Yağmur seni her zaman sakinleştirir," diye fısıldadı Güneş.

Dizlerimdeki acıyı yok sayacağım kadar fazla yanıyordu canım. Bir haksızlığı izliyordum. Bir kadına yapılan haksızlığı...

"Ben yokken sana ne yaptılar?" diye sordu Karan gözlerini açmadan.

"Çok ağladım," dedi Güneş küçücük bir çocuk saflığıyla. "Durmadan çığlıklar attım. Çok acıdığını söyledim, duymadıkları için attım çığlıkları." Güneş dudaklarını büküp yaşlı gözlerle oğlunun yüzünü izlemeye başladı. "Seni geri kazanmak gözümde her şeye değerdi. Çekilecek acıya, yenecek dayağa, kırılacak kemiğe, uğranılacak tecavüze..." Güneş durdu, korkarak geri çekildi ve ellerini Karan'ın yüzünden çekti. "Zorla dokunmalarına."

Karan gözlerini açtı. Şimdi gözleri cehennem kızılıydı. Yıkımdı bu ya şadıkları. Cehennemden çıkıp gelen bir histi bu. Bir anda hissetmiştim, bir

anda yıkılmıştım, bir anda parçalanamayacağımı sandığım yerlerimden bile parçalanmıştım.

"Sadece ağlamayı bilen, bir adama zevk veren bir beden değilim ben."

"Sana kim söyledi bunu?" Karan'ın sesi de gözleri gibi bulanıyordu. "Elbette öyle değilsin."

"Attığım çığlıkları duymadılar." Başını iki yana salladı. "Duymadılar, kulaklarını tıkadılar." Ağlıyordu, hem de öyle bir ağlıyordu ki... Ne yaşadığını bilmeyen biri bile sadece ağlayışını izleyerek ağlamaya başlayabilirdi. "Onlar kulaklarını tıkadı diye benim çığlıklarım hiç dinmedi. Ben hep çığlık attım, onlar hiç duymadılar. Sonra bağırsaydın, dediler. Bağırdığımda kulak tıkayanlar. Bağırdım, hep bağırdım. Bağırdım. Çığlıklar... Bağırdım. Feryatlar... Bağırdım." Güneş oturduğu yerde titreyerek sallanmaya başladı. "Bağırdım..."

Karan, Güneş'i omuzlarından tutarak titremesine engel olmak ister gibi, "Bana kim olduklarını söyle, hepsine ödeteyim bunu," dedi.

"Neden bana dokunuyorsun?" Güneş korkuyla Karan'a baktı. "Bırak beni!" diye bağırdı aniden.

Karan donuk gözlerle annesine bakakaldı. "Ben..."

"Dokunma bana!" Güneş korkuyla Karan'ı itti. "Ne istiyorsun benden?"

Diz çöktüğüm yerden yavaşça doğrulup ne olduğunu anlamaya çalıştım. Allak bullak olmuştum. Karan, Güneş'e tekrar dokunmaya çalışınca, "Ben o işi yapmıyorum!" diye bağırdı korkuyla, gözleri iri iri açılmıştı. "Nereden buldun beni? Ben o pavyonda hiç çalışmadım, bırak beni!"

"Benim," dedi Karan afallamış bir sesle. Gözleri kan çanağı gibi olmasına rağmen ağlamıyordu.

"Erol!" Güneş korkuyla titreyerek bankın diğer ucuna gitti, hırkasının iki yanasını birleştirip kollarını bedenine sardı. "Dokunma bana, istemiyorum, ne olursun."

"Erol kim?" Karan'ın sesi titriyordu.

"Dokunma bana, istemiyorum."

Karan dizlerinin üstünden kalkmadan tekrar annesine yaklaşıp kadının koluna dokundu. Güneş bakışlarını yavaşça Karan'a çevirdi, tam o sırada şimşeğin gümüş renkli ışığı bahçeyi aydınlattı ve karanlığın kollarındaki bedenim de tıpkı Karan ve annesi gibi bir süreliğine aydınlandı. Ardından tekrar karanlığa gömüldüm ve göğün çığlığı yeryüzüne döküldü.

"Ferit," diye fısıldadı bu defa Güneş.

Aklı ona oyunlar oynuyordu. Karan'ı bambaşka adamlar olarak görüyordu. Gözlerimdeki yaşlar ve yağmur damlaları birbirine karışmıştı. Güneş aniden Karan'ı paltosunun yakalarından kavrayıp onu sarstı. "Oğluma ne yaptın? Oğlum nerede, Ferit? Ne yaptın oğluma? Öldürdün mü? Oğlum nerede, Ferit?" diye bağırmaya başladı. Her kelimesinin sonunda Karan'ı

sarsıyor, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Ferit, bana bunu neden yaptın?"

"Ann..."

"Öldürdüysen cesedini göster, ne olursun." Sarsılarak ağlarken yakasını tutuşunu gevşetti. Alnını Karan'ın boynuna bastırıp hıçkırdı. "Bari ölüsünü göster, ne olursun."

Karan dudakları hafif aralı şekilde ileriye öylece bakakaldı. Annesi boynunda hüngür hüngür, sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Ne olursun," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Öldürdüysen ölüsünü ver."

Karan yutkundu, âdemelması boğazından usulca kaydı, tekrar yukarı çıktı. Kirpiklerinin tuttuğu damlayı gördüm, bu damlanın meleklere ait olmadığını biliyordum. Bu yağmur değildi. Bu. Bu hardı. Bu yangındı.

"Bana bunu neden yaptın?" diye sordu ağlarken, alnını Karan'ın boynuna iyice bastırdı. "Ben sana ne yaptım?"

"Nasıl yaptın?" diye sordu Karan sessizce.

"Öldürdüysen ölüsünü göster," dedi Güneş hıçkırarak. "Ne olursun."

Karan kollarını annesinin omuzlarına sarıp, büyük ellerini kadının sırtına bastırırken o damla kirpiğinden düşüp göz çukurunu doldurdu. "Buradayım," dedi Karan titreyen bir sesle. "Sana yemin ederim, buradayım, anne."

"Oğlum!" Güneş, Karan'ın yakalarını bırakıp kollarını bu defa onun boynuna sardı, Karan'ın şakaklarını öpüp onu tutarak bağrına doğru çekti, içimi cız ettirerek onu bağrına bastı. "Kara'm, bak, yağıyor!"

Yağmur öyle bir hızlandı ki, şimdi göz gözü seçmiyor, Güneş'in haykırışlarla dolu gözyaşları yağmurun sesine eşlik ediyordu.

"Buradayım, yemin ederim. Benim."

Güneş, Karan'a sarıldı ve sadece sarsıla sarsıla ağladı.

Ne kadar uzun süre öyle kaldılar hesap edemeyecek kadar garip hissediyordum. Tek bildiğim, uzun sürmüştü. Billur'un annesi ve dayısı bize doğru yaklaşmaya başladıklarında Karan bankta, annesi kolunun altına oturmuş sessizce boşluğu izliyordu. Sırılsıklamdık hepimiz. Yağmur yavaşlamış, dinecek gibi ufakça atıştırmaya başlamıştı.

"Karan, artık gitmemiz gerek," dedi Gökhan abi. Dikkatimi çeken şey, Güneş'e asla bakamıyor olmasıydı. Güneş de ona bakmıyor, onu tanımıyor gibi yalnızca Karan'a sokulup başını Karan'ın göğsüne yaslayıp duruyordu.

"Gidecek misin?" diye sordu çocuk gibi kafasını kaldırıp Karan'a bakarak.

Karan, "Seni de götüreceğim," dedi. "Birlikte gidiyoruz."

Karanlıktan usulca çıkarken Güneş'in gözleri bana kaydı, o güzel gözlerin bana düşmanca değil de güzel bir şeye bakıyormuş gibi sıcacık bakması beni rahatlatmıştı.

Gökhan abi şok içinde, "Ne diyorsun? Aklını mı kaçırdın?" diye sordu.

"Şu an yapamazsın."

Yeşim teyze başını iki yana sallayarak, "Bu pek iyi olmaz," dedi. "Çıkış onaylanmamış bir hastayı çıkaramazsın."

"Hasta diye bahsettiğiniz kişi benim annem." Güneş bu cümleyi duyunca yanağını oğlunun göğsüne tamamen bastırıp çocuk gibi gülümsedi. "Onu burada bırakmayacağım."

"Kımlikte her şey farklı, Karan," dedi Yeşim teyze. "DNA testi gerekli. Bunun için de yarın örnek vermen, yedi gün beklemen gerek."

"Yedi gün boyunca onu burada bırakmam gerektiğini mi söyluyorsun?" Karan gözlerini Yeşim teyzeye dikti. "Onu iyileştirmiyorsunuz. Daha beter hale getiriyorsunuz. Onu burada bırakmayacağım."

"Bunun böyle olacağı belliydi," dedi Gökhan abi, derin bir nefes alıp o nefesi geri verdi. Yeşim teyze alkol kokusundan rahatsız olmuş olacak ki Gokhan abiden uzaklaşarak yüzünü buruşturdu. Ardından bakışları yeniden Karan'a çevrildi.

"Annenin yanında olacağım, merak etme," dedi güven vermek ister gibi.

"Ben seni istemiyorum," dedi Güneş o kız çocuğu gibi incelen sesiyle. "Ben onunla gideceğim."

Yeşim teyze, Güneş'e yaklaşmaya çalışınca Güneş kaşlarını çatarak Karan'a daha çok sokuldu. "Yapma böyle," dedi Yeşim teyze omuzlarını düşürerek. "Güneş, oğlunun başının ağrımasını istemezsin, değil mi?"

"Sen şu an oğlumun başını ağrıtıyorsun, hemşire," dedi Güneş çenesini dikerek.

Karan gözlerini annesine indirdi, şefkatle gülümsediğini gördüm. Sonra gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Dudaklarındaki o kıvrım beni de gülümsetti. Muhtemelen şu an ıslak bir fareye benziyordum. Güneş'in söylediği Gokhan abiyi güldürmüştü. Yeşim teyze söylenmeye başladı.

"Bakın, eğer bir sıkıntı çıkarsa sizi kesinlikle tanımıyorum," dedi. "Anladınız mı? Sizin başınız çok ağrımaz ama benim başımı gerçekten ağrıtır hastane yönetimi."

Yeşim teyzenin söylediğini yok sayan Güneş, "Bu kız kim?" diye sordu beni işaret ederek. Bana gülümsediğini fark ettim.

"Asi," dedi Karan gözlerini benden çekmeden. "Asi Merve."

"Merhaba," diye mırıldanıp burnumu çektim, kırmızı burnuma baktı, ardından tekrar gözlerimin içine baktı.

Güneş merakla, "Okulda mı tanıştınız?" diye sorunca duraksadım.

Karan dudaklarını birbirine bastırarak, "Evet, okulda sayılır," dedi.

Başımı salladım. "Öyle sayılır," diye mırıldandım.

Yeşim teyze, "Tedavisi ne olacak peki?" diye sordu, tedirgin görünüyordu. "Bazen hayal ve gerçeği karıştırabiliyor."

"Sız bir çaresini bulabildiniz mi?" Karan gözlerini Billur'un annesine

dıktı. "Kaç senedir burada, düzeleceğine daha kötüye gitmedi mi? Bundan sonrasına ben karar vereceğim."

"Çok inatçısın. Gerçekten Billur'un arkadaşları olduğunuza inanıyorum." Yeşim teyze başını iki yana salladı. "Onu götürmek konusunda kararlı mısın, Karan?"

"Evet," dedi Karan bir an olsun düşünmeden. Gözlerini annesine çevirdi. "Çok ıslandı, üşüyecek." Gözlerini bana çevirdi. "Sen de çok ıslandın. Artık gidelim."

"O zaman bizim eve gidiyoruz," dedi Gökhan abi. "Bu şekilde ıslakken Fethiye'ye gidemezsiniz. Hem Güneş'in buradan çıkışını yapabilmek için DNA testi şart. O yüzden burada kalmak zorundasınız. Hem zaten iki üç saate Billur burada olur."

Gözlerimi Gökhan abiye çevirdim. "Nasıl yani?"

"Çocuklar beni aradıklarında yola çıkıyordular, otobüsle bile beş saat sürüyor Fethiye ve İzmir arası. Altlarındaki arabayla en fazla üç buçuk saate burada olurlar."

Karan, "Arabayı Sergen kullanıyorsa iki buçuk," dedi.

O zaman buraya varmalarına çok da kalmamıştı. Tüm yaşananlar neredeyse bir buçuk, iki saat sürmüştü, Gökhan abi gelene kadar da zaten yarım saat geçmişti. Muhtemelen biz Gökhan abilerin evine varana kadar Billurlar çoktan İzmir'e girmiş olurlardı, hatta belki bizden önce eve bile varabilirlerdi. Karan haklıydı, Sergen'in kullanacağı herhangi bir arabanın bile jet hızıyla geleceğine emindim.

"O zaman artık gitseniz iyi olur," dedi Yeşim teyze. "Kontrol etmem gereken hastalar var. Hem biraz daha burada kalırsak birine yakalanacağız."

Karan annesini yavaşça kaldırdı. Annesini paltosunun içine alıp yürütmeye başladı. Her şey rüya gibi ilerliyordu. Hâlâ tam olarak algılayamıyordum. Birazdan yattığım uykudan uyanacak, gördüğüm rüyayı unutacak gibi hissediyordum. Cipin önüne gelene kadar rüyadan uyanacağım anı bekliyordum.

Güneş ve ben arka koltuğa bindik, Gökhan abi öne, Karan'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturmuştu. Güneş bana karşı daha sakin bir yaklaşıma sahipti. Beni tehlike olarak görmemesi, bana gülümsemesi kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu.

Özellikle Gökhan abilerin evine doğru yola çıktığımızda Güneş'in tıpkı bir çocuk gibi dizime uzanıp orada uyuyakalmasını beklemiyordum.

Yol boyunca karanlık aracın içinde dizimde yatan kadının yüzündeki çizgileri izlemiş, sessiz sessiz ağlamıştım.

Düşündüğüm gibi olmuştu. Gökhan abilerin evinin önünde Sergen'in aracı park halinde duruyordu. Güneş öyle derin bir uykudaydı ki, Karan onu kucağında indirmiş, binaya kucağında taşımıştı. Gökhan abi kendi

anahtarıyla evin kapısını açarken içeride bizi beklediğini bildiğim kalabalığın gözlerine sinecek o meraklı bakışları görmekten çekiniyordum.

Kapı açıldığında ilk gördüğüm kişi Billur'un anneannesi oldu. Dudaklarında kederli bir tebessümle önce bana, ardından oğluna ve Karan ile Karan'ın kucağındaki kadına baktı. Billur üzerinde bol bir hırkayla koridora çıktı. Bir an duraksayıp Karan'ın kucağında uyuyan Güneş'e bakakaldı. Ardından çakır gözlerini bana çevirdi.

"Hoş geldiniz," dedi şaşkın bir sesle.

"Geldiler mi?" Bu ses Bedirhan'a aitti. Yutkunarak gözlerimi koridorun diğer ucunda beliren arkadaşıma çevirdim. Bedirhan da tıpkı Billur gibi Karan'ın kucağında uyuyan Güneş'e bakakalmıştı. Gözleri yavaşça bana doğru döndü, o gözlerdeki sorguyu görünce yavaşça omuz silkip yorgun bir tebessümle ona bakmaya devam ettim.

"Oğlum," dedi Billur'un anneannesi. "Ben sana anneni yatıracağın bir oda göstereyim, gel benimle."

Karan yavaşça başını salladı. Bir sessizlik çöle çökmüş sıcak gibi ortama çökmüş, herkesin dilini damağını kurutmuştu. Karan, önünde Billur'un babaannesi ile yavaşça koridorda ilerleyip odalardan birine girdi ve gözden kayboldu.

Sergen üzerinde bir gömlek ve takım ceketi, altında ise kot pantolonla salondan kafasını uzattığında üzerimdeki ıslak montu çıkarıyordum. Gözlerimiz birbiriyle buluştu. Sergen'in arkasında ablamın durduğunu gördüm, bana sorular soracağını düşündüğüm ablam sessizce beni izlemekten ileri gitmiyordu.

"O Güneş miydi?" diye sordu Bedirhan sessizce. "Annesi."

Başımı salladım. Gökhan abi, "Yapması gerekeni yaptı," dedi. "Ben bir duş alacağım. Kafam başçavuşun sikine döndü."

"Sana giyecek bir şeyler vereyim," dedi Billur beni kolumdan tutup yavaşça koridora doğru çekerek. "İyi misin? Yüzün bembeyaz."

"Gördüğü şeyler pek de kolay şeyler değildi," dedi Gökhan abi banyoya doğru yürürken.

Billur beni bu evdeyken kaldığı odaya soktu. Odadaki gece lambasını yaktıktan sonra elbise dolabına doğru ilerleyip dolaptan birkaç parça kıyafet çıkardı ve yatağın üzerine attı. Odası tıpkı ona benziyordu. Duvarlardaki posterleri izlerken olduğum yeri sorguluyordum. Bu gece bir ben değil, herkes tarumar olmuştu.

"Asi," dedi Billur önümde eğilip ellerimi ellerinin içine alarak. "Neler oldu?"

Beni her seferinde başladığım noktaya taşıyan acı içimi düğüm düğüm ediyordu şu an. Ama huzurlu bir yanım vardı. Aylar önce bana bunlar yaşayacağımız söylenmiş olsaydı gülüp geçer ya da karşımdakine delirip delir-

mediğini sorgulayan gözlerle bakardım.

"Çok garip şeyler," diye fısıldadım buruk bir sesle. "Hafızamdan silemeyeceğim kadar derin şeyler."

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Güneş'e çok kötü şeyler yapmışlar, Billur," diye fısıldadım. "Çok kötü şeyler."

Billur'un yüzünü sarmaya başlayan korku, devamında bir şeyleri biliyor olmanın sancısıyla birleşti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Kolay şeyler yaşamadığını yani."

"Daha fazlası. Kesinlikle daha fazlası var." Güneş'in yüzündeki o gülümseme, gözlerinden akan yaşlar, hissettiği korku... Hepsi bir tokat olup yüzüme çarpıp duruyordu. "Ona bunu neden yaptılar?" diye sordum, gözlerimden yaşlar boşalmaya başladığında Billur, "Hey, hey!" dedi panikle. "Tamam." Beni kollarının arasına çekip bana sıkıca sarıldı. "Geçti."

"Keşke onun için de geçse," dedim. Gözlerimden akan yaşlar yüzümü ılık bir yağmur gibi duruluyordu. "Gözlerindeki korkuyu gördüm. Bir kadının gözlerinde o korkuyu görmek ne kadar..." Söyleyecek bir söz bulamadım. Neydi? Bir kadının gözlerinde o korkuyu görmek neydi?

"Allah'ın belaları," diye fısıldadı Billur bana sarılmaya devam ederken. "Kim bilir bizim bilmediğimiz başka neler yaptılar ona."

"Bir kadın olmanın nasıl ağır bir yük olduğunun kanıtı o," dedim. "Onu sadece bir et parçası olarak görmüşler, anlıyor musun? Onun gibi binlercesi var. Katlanamıyorum bu düşünceye."

"Bazı kötülüklerin cevabını Tanrı bile veremiyor, Asi," dedi Billur kısık bir sesle. "Bazı kötülüklerin cevabını şeytan bile veremiyor."

"Şeytanı bile korkutacak kadar kötü insanlar var," diye fısıldadım, sesim çatlayıp duruyordu. "Güneş o insanlarla tanıştı. Onlarla biz de tanışabilirdik. Onlarla binlercesi tanışıyor."

"Geçti," dedi bana sarılarak. Geçmediğini, bu vahşetin bir yerlerde devam ettiğini o da çok iyi biliyordu.

Bir süre öylece bekledik. Sonra üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulup Billur'un benim için verdiği lacivert eşofman takımını giydim. Midem kasılıp duruyordu. Billur'un odasından çıktığımızda gözüm Karan'ı aradı ama annesiyle birlikte o odada olduğunu fark edince sessizce Billur'un arkasından mutfağa girdim. Billur'un dedesi mutfak masasına oturmuş gözlüğünün camını siliyordu. Beni görünce hemen gülümsedi.

"Hoş geldiniz, kızım," dedi başını hafifçe sallayarak. "Aç mısın?"

Açtım ama midem hiçbir şeyi içine alamayacak kadar çok bulanıyordu. Başımı iki yana sallayıp, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ağzımdaki acı tat ben konuştukça artıyor gibiydi.

Billur'un dedesi içeride çok kalmadı. Temizlediği gözlüklerini takıp

yavaşça mutfaktan çıktı. Billur'un yaptığı kahvenin kokusunu solurken mutfak masasında oturuyor, boşluğu izliyordum. Gözlerinin sık sık bana dokunduğunu hissetsem de bakışlarındaki çağrıyı cevapsız bırakıyordum.

Bedirhan içeri girdi. Gökhan abinin banyodan çıktığını ortamı bir anda saran sabun kokusundan anlamıştım ama onu göremedim. Hemen karşıma oturduğunda sonunda gözlerimi boşluktan çekip arkadaşıma çevirdim. Ellerini masanın üzerine koydu, masanın üzerinde yumruk yaparak bana göz kırptı.

"Bir şeyler yesene," dedi ilgili bir sesle. "Bembeyazsın."

"Midem bulanıyor, içim bir şey kabul etmez," dedim, sesim halsizdi.

"Hastanenin haberi yokmuş," dedi Bedirhan yavaşça.

Başımı salladım. "Karan'ı biliyorsun."

"Bu işin sonunun böyle olacağını da biliyordum." Tıpkı benim gibi başını salladı. "Şu anne meselesini öğrendiğimden beri bu sonun nasıl olacağını biliyordum."

Çaresizliklerle bezeli sesimle, "Kötü bir şey olmaz, değil mi?" diye sordum.

"Yok," dedi Bedirhan sakin bir sesle. "Bir şey olacağını bilsem burada götümü yaya yaya oturur muyum kız ben?" Göz kırptı. "Sergen sizin o doktor bozuntusunu aradı. Kartal'ı. Konuşuyorlar şu an. Kartal'ın taşşaklı babası arayacak hastaneyi."

İçimdeki ani rahatlamayla derin bir nefes verdim. Ablam da artık her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyor olmalıydı. Dalgın gözlerimi masanın üzerine sabitlediğimde beni düşüncelerimden sıyıran kişi yine Bedirhan oldu: "Peki Ferit Çakıl konusunda ne yapacağıyla ilgili sana bir şey söyledi mi, Çantaka?"

"Söylemedi," dedim kuru bir sesle. "Ama babasını önemsemiyor."

"Buna inanıyor musun?"

"Hayır," dedim bu defa yüzümü buruşturarak. "Önemsediğini biliyorum. Hem de adım gibi."

"Sence ne yapacak?"

Gözlerimi Bedirhan'ın gözlerine diktim. "Sen ne yapardın?" diye sordum.

"Bana ve anneme bunları yapmış biri ölsün, bana ne?" diye karşılık verdi.

"Bunun cevabı bu olmalı zaten," dedim ketum bir sesle. Güneş'in o halini gördükten sonra Ferit Çakıl için merhamet beslememin hiçbir yolu yoktu. O, başına gelen her şeyi misliyle, en fazlasıyla hak ediyordu.

"Bence gördükleriniz ağır şeylerdi ve Karan bunları gördükten sonra Ferit'i haritadan siler." Bedirhan kaşlarını kaldırdı. "Doğru muyum?"

"Aksine, onun silahı görmezden gelmek. Ölüme terk edecek babasını. Bundan iyi intikam mı olur?" diye sordum içimdeki bulantı katlanarak artarken. "Kılını bile kıpırdatmadan almış olacak intikamını."

Bedirhan ellerini masanın üzerinden çekti, kollarını göğsünün üzerinde toplayıp bana şeytandan çaldığı tebessümüyle karşılık verdi. "Büyüdün," dedi kendinden emin bir sesle. "Artık buna gerçekten inanıyorum."

"Büyümek kalbini toprağın altına gömmek demekmiş."

"Hayır," dedi. "Büyümek kalbi göğsünde atmaya devam ederken susturmak demektir."

Bir şey söyleyemedim. Artık Karan dışındaki her şeye kalbimi susturabiliyordum. Bu da demekti ki, ben Karan'a karşı hep çocuktum. Büyümüyordum.

"Kahve?" dedi Billur sorar gibi. Önüme bir fincan dolusu kahve bıraktı. Kahve içmek sinirlerimi yatıştırıp beni biraz olsun sakinleştirebilirdi ama midemin hiçbir şey alabileceğini zannetmiyordum.

"İstemiyorum," dedim kendime inanamayarak.

"Yağmurun altında fazla mı kaldın?" diye sordu Bedirhan kaşlarını çatarak. "Mideni üşütmüş olmayasın?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "İyiyim."

Ablamın elini omzumda hissettim, ona bakmadım ama arkamda durduğunu biliyordum. Eğildi, uzun saçları yüzümü içine alırken gözlerimi yumup bekledim. "Karan'a baksana," diye fısıldadı sessizce. "Odadan çıkmadı hâlâ."

"Yalnız kalmak istiyorlardır," diye mırıldandım.

"Kadın uyuyordu. Sen gidip bir bak yine de," dedi ablam. "Hem bir ihtiyaçları falan var mı diye sorarsın."

Mutfaktan bir türlü bedenini terk edemeyen ölü bir ruh gibi ayrıldım. Karan ve Güneş'in koridorun sonundaki odada olduklarını biliyordum. Ellerimde nedenini bilmediğim bir titreme vardı, ayaklarım da uyuşuyordu ve sanki adımlarımı boşa atıyordum. Yere kapaklanmamak için dua ederek odanın kapısının önünde durdum. Kendime birkaç saniye tanıdım.

Kapıyı tıklatmayı düşündüm ama Güneş'in uyanma ihtimalini göz önünde bulundurunca bu düşünceyi kafamda eledim. Kapıyı yavaşça açıp yarattığım o dar aralıktan içeri baktığımda, önünde durduğum göl şimdi buzlarla çevriliydi ve yüzeyini saran kalın buzların üzerinde duygularım kayıyordu.

Güneş tek kişilik bir yatağın üzerinde uzanmış uyuyordu, eli Karan'ın avuçlarının içindeydi ve Karan yerdeydi. Başını yatağın kenarına koymuştu, o da tıpkı annesi gibi uyuyordu. Bir an gözüme o kaybettiği küçük çocuğu bulmuş, o çocuğu kaybettiği yere geri koymuş gibi göründü. Çocuk artık onun içindeydi. Yara bere içindeydi ama oradaydı. Ait olduğu yerde. Karan'ın kalbinde, zihninde, düşüncelerinde ve hislerinde.

Bu hüzünlü tablo, gözlerimde biriktirdiğim yaşların tekrar gözlerime batarak akmak istemelerine neden oldu. Çok geçmeden kendimi o kapı

eşiğinde ağlarken buldum. Sırtımda duran ışık karanlık odayı belli ölçüde aydınlatmıştı, kapıyı usul usul kapatmaya başladığımda onları tekrardan karanlığın topraklarına gömdüm.

Gözlerimden ardı sıra kesilmeksizin akmaya başlayan yaşlar görüş alanımı puslandırmıştı. Kendimi dopdolu hissediyordum. Duyguların kendilerini biriktirdiği bir fıçı gibiydim ve gözlerimdeki o iki kahverengi delikten duygular sızıyordu.

Zar zor taşıdığım bedenimi banyoya atıp elimi yüzümü yıkamak için lavaboya doğru ilerledim. Kasılan midemin içindekileri daha fazla tutamayacağını fark ettiğimdeyse klozetin önüne koşup, dizlerimin üzerine oturdum ve klozetin kapağını kaldırarak aniden kusmaya başladım. Midem öyle çok kasılıyordu ki, sanki içimde litrelerce zehir dolaşıyordu ve ben her öğürüşümde içimden zehirleri atıyordum. Uzun saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim, bir elimi klozetin kenarına bastırıp tekrar öğürdüm ve o an banyonun kapısı açıldı. Utançla öğürmeye devam ediyordum. Kendimi durdurmak istesem de bu elimde olan bir şey değildi, insan içindekileri çıkarmaya başladığında kendini durduramazdı. Hisler de böyleydi. Hissetmeye başladığın zaman kendini durduramıyordun.

"Bebeğim?" dedi Billur panikle. Anlık bir rahatlama duygusuyla bir daha öğürdüm. Midemdeki kasılmaların hafiflediğini hissetsem de kendimi durduramıyordum.

Beni bu halde gören kişinin Billur olmasına sevinmiştim. Başka birinin beni bu haldeyken görmesi beni şu an hissettiğimden çok daha fazla utandırabilirdi.

Billur siyah, gür saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru topladıktan sonra alnımı okşayıp, "İyi misin?" diye sordu korkularını gizleyemediği endişeli sesiyle. "Bir hastaneye gidelim mi?"

Ehmi kaldırıp zorla salladım. Son kez öğürdükten sonra acıyan dizlerimin üzerine verdiğim yükü geri çekerek fayansa oturdum. Sifona basmak için kalkmaya çalıştığım sırada Billur beni durdurup benim yerime bunu yaptı.

Saçlarımı okşayarak beni yatıştırmaya çalışırken, "Sen mideni üşütmüşsün," diye fısıldadı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Abur cubur bir şeyler atıştırmıştım," dedim zayıf, titreyen sesimle. İçim en baştan bulanmaya başlayınca yerde kayarak sırtımı duvara yasladım ve kafamı kaldırıp tavanda yanan beyaz ampule baktım. Başımda çaldıran bir ağrı vardı, beyaz ışığa bakmak başımdaki ağrının daha da dallanıp budaklanmasına neden oluyordu ama gözlerimi ışıktan ayıramadım.

"Doğru dürüst bir şeyler yemezsen tabii böyle olur. Bir de yolculuk yaptın, üzerine yağmurda da kaldın." Billur elini alnıma koydu, ateşimi ölçmek ister gibi bir süre parmaklarını alnımda gezdirdi. "Ateşin yok," diye

fısıldadı. "Bir şeyler yersen belki toparlarsın?"

"Yiyebileceğimi sanmıyorum." Öksürüp boğazımı temizledim. Ağzımda acı bir tat vardı. Bundan nefret ediyordum. Duygularımı böyle yoğun hissettiğim zamanlar kusmaktan gerçekten nefret ediyordum.

"Böyle olmaz ama." Billur derin bir nefes alıp çöktüğü yerden doğrularak kalktı. Bana elini uzatınca bordo oje li narin parmaklarına baktım, ardından bana uzanan eli tutup olabildiğince yavaş bir biçimde ayağa kalkınım. "Yüzünü yıkayalım," dedi beni lavabonun önüne doğru çekiştirerek.

Suyu açtığında gözlerim kalbi boşaltan kan gibi dökülen berrak suya kaydı. Billur avucunu suyun altına uzattı, diğer eliyle beni belimden tutarak lavabonun tezgâhına yaklaştırdı. Avucunun içine doldurduğu suyu yüzüme çarpınca anlık bir ferahlama yaşadım. Ardından gözlerimde saklamaya çalıştığım o gözyaşları tekrardan gözlerimden süzülmeye başladılar.

Billur hiçbir şey söylemedi. Ağlamam konusunda yorum yapmaması beni rahatlatmış, gözyaşlarımın çok daha özgürce yanaklarımdan akmasına neden olmuştu. Yüzümde gözyaşlarıma karışmış su damlalarıyla ellerimi lavabo tezgâhının soğuk mermerine bastırdım ve hemen karşımda duran aynaya baktım. Arkadaşımın yansıması ile yan yana duran yansımam ne kadar yorgun olduğumu anlamamı sağlamıştı. Billur'un aksine benim gözlerimin altında koyu renk halkalar oluşmuştu, gözlerim kıpkırmızıydı ve yüzüm hiç olmadığı kadar zayıf görünüyordu.

Oysa bu sabah görüntümün normal olduğundan öylesine emindim ki.

"Ağrı kesici ya da sakinleştirici bir şeyler vermemi ister misin?" diye sordu, ilgili sesi canımın daha da acımasına neden olmuştu. Elini belime koyup bana aynı sesinde hissettirdiği ilgiyi gözlerinde de göstererek uzun uzun kahverengi gözlerime baktı. "Miden bok gibi biliyorum ama istersen balkonda kahve de içebiliriz? Hem temiz hava almış olursun hem de sohbet etmiş olursun."

"Olur," dedim kuru, etrafını sarmaşık gibi huzursuzluğun sardığı sesimle. "Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Karan ve Güneş ne yapıyor?"

"Uyuyorlar," dedim, dilime ağır gelen harflerin sızısını ağzımın içinde hissettim.

Billur'un bakışları yumuşadı. "Onlar uyandığında Karan'ı hastaneye götürmemiz gerek. Olan biteni anlatmalı ve teste girmeli. Aynı zamanda Güneş'i de götürmesi gerekiyor test için."

Derin bir nefes alıp, "Bedirhan Kartal'ın babasının her şeyi halledebileceğini ima etti," dedim gözlerimi tekrar yansımama çevirerek. Rezalet görünüyordum. "Sence bahsettikleri adam her şeyi halledebilir mi? Bir sorun çıkmaz, değil mi? Çünkü Karan'ın annesini geri vereceğini sanmıyorum."

"Kartal'ın babasının eli kolu çok uzun. Adamın ismini annem bile duy-

muş, o kadar ünlü bir cerrah. Mutlaka yapabileceği bir şeyler vardır," dedi Billur yatıştırmak ister gibi. "Ama ben hâlâ şaşkınım." Gözleri aynaya düşen yansımama kaydı. Orada onunla göz göze gelmiştik. "Ben Karan'ın Işık Çakıl'dan başkasını kabul edebileceğini düşünmüyordum. Uzun süre Güneş'i reddedeceğini düşünmüştüm. Beni çok şaşırttı."

"Karan, Işık Çakıl'ı yok saymaz," diye fısıldadım. "Işık Çakıl onun her şeyiydi. Ama Güneş'i de oylece bırakmaz. Ben bu gerçeği öğrendiğim andan itibaren böyle olacağını biliyordum... Yani bunun böyle olacağından emindim." Gözlerimi Billur'a çevirdim. "Karan çocukluğu eksiltilmiş bir adam. Annesizliği iliklerine kadar hissetmiş. Anneyi kaybetmenin ne olduğunu bilen bir adam. Güneş'e sahip çıkması çok normal değil mi?"

"Bu dünyada Karan'ı senin kadar iyi tanıyan bir başkasının olduğuna inanmıyorum, biliyor musun?" Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Kenarda duran beyaz havluyu alıp bana uzattıktan sonra, "Kahveleri yapıp balkona geleceğim, beni orada bekle," dedi ve banyodan çıktı.

Yüzümü kurulayıp banyodan çıktığımda balkona gitmek yerine bir süre o odanın kapısında öylece dikilmiştim. İçim sızlıyordu. Daha sonra balkona çıkıp sokağın sessizliğini izlemeye başladım. Yağmur atıştırıyordu ama çok şiddetli değildi, sesi bile bir iniltiden farksızdı. Sokak lambasının ışığının içinden geçerek yeryüzüne düşüşünü ruhumu ele geçirmiş derin bir sessizlikle izliyordum.

"Merve?"

Kalın sesi gölün dibinde bir hazine sandığının içinde cesedi uyuyan ölü denizkızının parlayan pulları gibi zihnimin içinde parladığında omzumun üzerinden Sergen'e baktım. Balkon kapısının önünde duruyordu. Gözlerindeki soru işaretleri beni anlık huzursuz etse de sonra gevşeyerek, "Efendim?" diye fısıldadım sorar gibi.

Ellerini ceplerine koyarak, "Ferit Çakıl bir saat kadar önce Fethiye'yi terk etmiş," dedi, duygusuz sesinin dümdüz bir metin gibi okuduğu kelimelerin zihnimde bir sıraya girerek birleşmesi için kendime zaman tanıdım. Sergen'in gözlerindeki soru işaretleri büyüyor, soru işaretlerinin dev gölgeleri bedenimin üzerine düşüyordu.

"İyi yapmış," dedim yalnızca.

Sokak lambasının gümüş rengi ışığı Sergen'in yüzünün yalnızca yarısını aydınlatıyordu. Sergen'in kuracağı cümlelerin artık çok da sağlıklı olmayacağını fark etmiştim. Bundan sonraki kurulan cümlelerin hepsi Ferit Çakıl'ın gidişi ya da Güneş'in burada oluşuyla alakalı olacaktı.

"Nereye gittiği bilinmiyor," dediğinde duraksayıp gözlerimi Sergen'in hiçbir şey okunmayan poker suratında dolaştırdım. "Abim bu zamana kadar onu adım adım izlemem için bana kesin emir vermişti. Ferit Çakıl beni fark ettiğinde bu görevi benim yerime İsmet devraldı. Ferit Çakıl, İsmet'i ta-

ramadığı için onu izlemek daha kolay oluyordu ama İsmet izini kaybetmiş. Tek bildiğimiz şu an Fethiye'de olmadığı."

Kaşlarımın ortasında oluşan çukur, düşüncelerin girdabı üzerinden geçtikçe derinleşiyordu. "Nasıl kaybedebilirsiniz ki izini?" diye sordum.

"Fethiye otogarından normal bir otobüse binip Göcek'e gitmiş. Göcek'ten sonrası yok. Otogardan aniden kayboluyor. Büyük ihtimalle özel bir araca geçti, İsmet onu bulamamış."

"İzlendiğini biliyordu kesin," diye fısıldadım. Şakaklarımı ovup gözlerimi sokağa çevirdim. Bir kedi yavrusu yağmurdan korunmak için gri renk bir otomobilin altına saklanmış ıslanan patilerini yalıyordu. Bu görüntü bir anlığına içimdeki kaskatı kesilmiş hislerin yumuşamasına yol açtı.

"Büyük ihtimalle abimin Güneş Karayazgı'nın yanında olduğunu da biliyordu," dedi Sergen yavaşça

"İstediğini almış oldu." Soğuk korkuluklara dokunup derin bir iç çektüm. "Güneş'in oradan kurtulmasını, Karan'ın yanında kalmasını istiyordu. Şimdi huzur içinde ölebileceği bir yer arıyordur kendine." Aniden bu söylediğim şey kulağıma öyle gaddarca geldi ki... Yine de bunun için kendime üzülme şansı tanımayıp düşüncelerimi toparladım.

Ortada bir gerçek vardı. Ferit Çakıl gitmişti.

"Daha fazlasını hak ediyordu." Sergen'in ifadesiz görüntüsüne ters düşecek öfkeli sesi sırtıma diken batmış gibi hissetmeme neden oldu. Gözlerimi ona doğru çevirdim.

Diğer Merve hâlâ o derin suyun yarattığı gölün içindeydi.

Canavar ise onun karşısında duruyor, Merve'nin suyun yüzeyinde görünen koyulaşmış kahverengi gözlerini izlerken içinde garip bir korku duygusu hissediyordu. Kelimeler diğer Merve'nin koyu renk saçlarının etrafına toplandı, ardından mermi kovanları gibi etrafa saçılarak gölün yüzeyini kaplamaya başladılar. Canavar irkilerek geri çekildi, göle düşen yansımasına baktı. Yansımasının üzerine doğru yüzen bir kelime dikkatini çekti.

Bu kelime öfkeydi.

"Karma," dedim düşünceli bir sesle. "Karmaya inanır mısın, Sergen?"

"Fazla değil."

Gözlerimi Sergen'e doğru çevirdim. "İnan. Tanrı hiçbir iyiliği karşılıksız bırakmaz. Aynı zamanda hiçbir kötülüğü de karşılıksız bırakmaz. Zamana bırakır, o kadar."

"Ferit Çakıl karmadan fazlasını hak ediyordu." Sergen gözlerini gözlerimden ayırıp sokak lambasının yaydığı ışığa dikti. "Abimin neler çektiğini biliyorum. Abimi yapayalnız bırakmıştı."

"Şimdi o da yapayalnız," diye fısıldadım. "Biliyorsun."

"O yaşını başını almış bir adam. Abim küçüktü. Çok küçüktü." Gözleri yeniden beni buldu. "Bu yaşadıklarını hak etmiyordu. Hangimiz dünyaya

iki tane anneyle geliyor? Ferit, abime bu kötülüğü yaptı. Bir anneyi kaybedersin, bu kaderdir ama ortada iki anne olduğu zaman bu bir insanı iki defa kayıp yaşamaya mahkûm eder."

"Annesi şu an hayatta."

"Ama bir gün onu da kaybedecek." Sergen balkona çıkıp tıpkı benim gibi korkuluklara tutundu. Gölün önünde duran canavar sessizce yansımasını ve yansımasının üzerinde yüzen kelimeyi izliyordu.

Billur elinde iki kahve fincanıyla balkona çıktı. "Fedai?" dedi sorar gibi, kaşlarını kaldırmıştı. "Dedikodu mu yapıyorsunuz bakalım?"

"Konuşuyoruz sadece," dedim, Billur'un elindeki kahve fincanlarından bir tanesini alıp kalçamı soğuk korkuluğa yasladım. "Ablam uyudu mu?"

"Kocaeli'den Fethiye'ye gelmek kolay değil, bir de üzerine sadece birkaç saat dinlenip direkt İzmir'e geçti. Yol insanı yoruyor." Billur kahve fincanını avuçlarının arasına alıp kahvesinden bir yudum içti. Ben de midemdeki sızıyı yok sayarak kahveden bir yudum aldım. Billur, Sergen'e, "Sana da kahve yapayım mı?" diye sordu.

"Yok, sağ ol." Sergen soğuğun melodisini taşıyan buharlı nefesini dışarı vererek, "Ben Defne'ye bakayım," dedi yavaşça.

"Uyuyor," dedi Billur.

"Olsun, ben yine de bakayım."

"Bak tabii, ailemizin âşık robotu..."

Sergen, Billur'a ters ters bakıp, "Senin çişin gelmiş," dedi mekanik bir sesle.

Billur aniden bacaklarını birbirine bastırarak, "Deme öyle ya, duyarlıyum bu konuda. Anında çişim geliyor benim!" diye homurdandı.

Bedirhan aniden arkada belirip kollarını Billur'un beline sardığında Billur korkuyla yerinde sıçradı. Kahvenin birkaç damlası fincanın dışına taşmıştı. "Anında çişin mi geliyor senin, Cehennem Süpürgesi?" dedi yüzünü Billur'un kızıl saçlarının arasına gömerek. "Dikerim o çırpı bacaklarını burbirine. Denizkızı olarak devam edersin hayatına. İçine içine işersin..." Bedirhan yavaşça güldü. "Yaratığa benzeyen denizkızlarından ama..."

Sessizce onları izlerken kelimeler kıyıyı vuran dev dalgaların usulca geri çekildiği gibi dilimin ucundan çekilerek zihnimin açıklıklarına geri dönmüştü. Karan artık zincirlerini kırmıştı, birlikte zincirlendiği canavarı da peşine katarak geleceğe doğru koşuyordu ama peşinde geçmişin gardiyanları da ellerinde silahlarla onu takip ediyordu. Bunu biliyordu.

Sabahın ilk ışıkları, karanlık tarafından çalınmış, bulutların acı yüklü göğüslerini doldurarak yeryüzünden silinmişlerdi. Şafak lacivert renk bir sabahlığı omuzlarına almış gökyüzünde usulca salınıyordu. Yarısını içtiğim kahve buz gibi olmuş, korkuluğun kenarına bıraktığım fincanın içinde geceyi yansıtan durgun bir su gibi uzanıyordu. El ayak çekilmişti. Yalnız başı-

ıış kalmıştım. Son bir saattir burada öylece durmuş ara sıra atıştırıp geri
rkilen yağmurun gökyüzüne halı gibi serdiği bulutları izliyordum.
Avuç içlerimi soğuk korkuluklara bastırıp yağmurun soğuk ile karış-
mış kokusunu içime doldurdum. Şakaklarım sızlıyor, midem hâlâ kasılıyor-
du. Diğer Merve hâlâ o soğuk gölün içindeydi. Göl karanlığın gökyüzünden
sıyrılmasıyla lacivert rengini almıştı ve gölün üzerinde yüzen kelimeler
mumi gibi yanıyordu. Canavar gölün kenarındaki çamurlu toprağa oturmuş,
dizlerini karnına çekmiş ve çenesini de dizlerine koymuş sessizce diğer
Merve'nin gözlerini izliyordu.
Sıcak ellerini belimde hissettiğimde gözlerimi yumdum. Yüzünü bü-
yük bir ağırlıkla saçlarımın arasına gizledi ve arkamda üzerine kar yağmış
bir yanardağ gibi dimdik durdu. Uyanmıştı.
Uzun parmakları karnıma kadar uzandığında korkuluğun buz gibi ol-
masına neden olduğu parmaklarımı onun karnımın üzerinde duran par-
maklarına bastırarak, "Günaydın," diye fısıldadım, sesim bir savaşçının da-
marlarını terk edip savaş alanına akmış kan gibi durgundu ve soğumuştu.
"Hiç uyumadın mı?" Çatallı sesinin içime bıraktığı hislerle boğuşmaya
başladım. Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı aralamadan verdiğim ce-
vap, parmaklarını karnıma bastırmasına neden oldu. "Buz gibi olmuşsun,
Çakıltaşı."
"Hava alıyordum," diye mırıldandım.
"Kaç saattir hava alıyorsun?" Sıcak nefesi ensemi örten saçları aşarak
tenime yayıldı. "Seni uyutmadığım için bana mı kızgınsın?"
Kaşlarımın ortasında büyüyen yarıkla, "Bunu düşündün mü gerçek-
ten?" diye sordum, sesim hafifti. Bir aracın motorunun çalışırken çıkardı-
ğı sesi duydum. Sokakta bizim dışımızda uyanık biri daha vardı ve sokağı
usulca terk etmeye hazırlanıyor olmalıydı. "Sadece düşünüyordum. Tüm bu
olanları..."
"Geçirdiğim en tuhaf gecelerden birisiydi," diye itiraf etti, sesi hâlâ
çatallı geliyordu. "Tanımadığım bir kadının başucunda uyudum." Onu gö-
remesem de kaşlarını çattığını hissettim. Kendisiyle savaşıyordu. "Yirmi
yedi yaşındayım ve ilk kez annemin başucunda uyudum. Hepsi birleşip bir
bütün olunca beni bile aptallaştırabiliyor. Garip hissediyorum." Parmakla-
rını karnıma bastırıp sürttü, yüzünü boynuma sokunca sakalları tenime
sürtünüp diken gibi battı. "Kendim bile ne yaptığımın farkında değilim. Ne
yapıyorum ben?"
"Ne yapıyormuşsun?" Kaşlarımı kaldırıp yan gözle ona bakmaya çalış-
tım. Sakallarını boynum boyunca sürttü, yanağını yanağıma bastırdı. Derin
bir nefes aldım. "Her ne yapıyorsan, kötü bir şey yapmadığını görüyorum.
Normalde sorgulayıp, kabullenme konusunda biraz zorlanacağını düşün-
düğüm bir konuydu ama onun halini gördün, Karan..." Doğru kelimeyi arar-

ken dudaklarımı dişledim. "O senin kabullenmeni, sorgulamanı bekleyecek halde değil. Şimdi gidip ona sorular sorsan bile beklediğin cevapları ondan alamazsın. Çünkü tıpkı sende olduğu gibi, çoğu şeyin cevapları onda da yok. Birbirinize tutunmaktan başka çareniz yok."

"Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye sordu beklemediğim bir şekilde okları bana döndürerek.

"Nasıl olabiliyorum?"

"Böyle iyi." Kaşlarını çatınca şakaklarının baskısını şakaklarımda hissettim. "Böyle olgun."

"İyi mi?" Derisini yüzdüğüm dudağımı yalayınca dudağımdaki açık yaranın sızısı ağzımın içine kadar yayıldı. Zonklayan dudaklarımla, "Bu iyilik ya da olgunluk değil, farkındalık. Durumun farkındayım ve bu duruma göre hareket etmeye çalışıyorum, hepsi bu."

"İyisin," dedi yavaşça. "Hak etmediğim kadar hem de."

Yüzümü buruşturdum. "Yine başlama."

"Tamam," dedi beklenmeyecek şekilde uysalca. "O uyandığında hastaneye gitmemiz gerek. Şu test zımbırtısı için."

"O?" dedim sorar gibi.

"O işte."

"O değil, annen," diye fısıldadım, bu bana bile garip geliyordu.

Karan, "Garip geliyor," dedi düşünceli bir sesle.

"Bana bile garip geliyor, sana ne hissettirdiğini tahmin etmek güç değil."

"Cep telefonumu sen mi yanıma bıraktın?" diye sorunca dalgın bir şekilde başımı salladım. "Kartal aramış, sessizde olduğu için duymadım. Mesaj çekmiş. Babası hastane yönetimiyle görüşmüş birkaç saat önce."

"O saatte?" Kaşlarımı kaldırdım. "Babası milletvekili falan mı? Ne bu yetki?" diye sordum sorgunun topraklarından çıkıp gelen bir şaşkınlıkla.

"Eli kolu uzun adam."

"Bir doktorun bu kadar köklü olması garip," diye mırıldandım.

"Tıp dünyası onun bir üstünün Tanrı olduğunu düşünüyor," dediğinde irkildim. "Ciddiyim," diyerek bana sıkıca sarıldı.

"Bu konuyu hiç kurcalamasam iyi olacak," dedim durgun bir su gibi.

"Bence de. Boş ver." Bir süre bu şekilde bekledik, sonunda konuşan yine Karan olmuştu. "Bir şeyler sordular mı?"

Başta kimlerden bahsettiğini anlamadım, sonra jetonum düşünce, "Sormalarına gerek yoktu, kendi gözleriyle gördüler ya zaten," dedim anlayışlı görünmeye çalışarak. Her şeyin normal göründüğüne onu inandırmaya çalışıyordum ama aslında bu çok zordu. "Bir de bilmen gereken bir şey var."

"Nedir?"

Gölün içinde yüzen ateşten kelimeleri izlemeye başladım. Avucumu

uzatıp göle dokunsam suyu dalgalandıracak, kelimelerin ateşlerini söndürecektim ama doğru kelimeleri gölün içine uzanarak toplamam gerekiyordu.

Aslında kendinden kaçan bir insanın kendine doğru koştuğunu bu gölün önünde, canavarın yanında durmuş, gölün içinde yalnızca gözleri görünen diğer Merve'yi izlemeye başladığımda anlamıştım. Diğer Merve suyun derinliklerine gömüldü, saçları sık yosunlar gibi suyun etrafında yüzdü ve ardından onlar da gözden kayboldu.

Dalgalanan su, kelimeleri gölün kıyısına doğru itip önüme serdi.

"Baban gitmiş."

Dibi görünmeyen gölün içinde yüzmeye başladı. Onu göremesem de gölün her yerinde olabileceği olasılığı gözümü korkutuyordu. Gözlerim kelimelerde dolaşsa da zihnim o gölün içi gibiydi ve diğer Merve kulaç attığı her yerden bir parça koparak zihnimi dağıtıyordu.

Bir an Karan'a bakmanın bir istek değil, bir ihtiyaca dönüştüğünü fark ettim.

"İyi yapmış," dedi rüzgâr gibi kuru bir sesle.

Ona şaşkınlığın boya gibi renklendirdiği yüzümle baktım, bunu beklemiyordum. "Nasıl yani?"

Gözlerindeki kelimeleri alabilmek için bakışlarını kazmaya başladım. O ruha gömdüğü hisleri gözlerine hibe etmediğinden midir bilinmez kazdığımda bulduğum yalnızca simsiyah ölü toprakları olmuştu. Bir uçurumun kenarında elini tuttuğu çocukluğuyla babasının gidişini izliyordu.

"Onu cezalandırmamı bekledi, fark etmedin mi?" Ona boş sokaklarda ilerliyormuşum gibi hisseden hafiflemiş ruhumla bakıyordum. Rüzgâr eteklerimi uçuşturuyor, saçlarım lacivert gecenin koynunda soğukla dans ediyordu. "Onu cezalandırsaydım vicdanı hafifleyecekti, bu yükten kurtulacaktı. Sırtındaki yükü benim önüme atacak, hafiflemiş ruhunu sığdırdığı hasta bedenini alıp uzaklara gidecekti. Onu cezalandırmak yerine onun cezalandırdığı kadının yanına geldim, onu aldım ve babama karşı kayıtsız kaldım. O da gitti. Onun beklediği şey buraya gelmeden hemen önce onun hesabını kesmemdi."

Gökyüzünü anımsatan yüzündeki fırtınaları izliyordum. Elinin tersiyle yanağımı okşadı.

"Çok safsın, küçücüğüm," diye fısıldadı. Yüzündeki göğe sığınmış bir yıldız gibi gözlerinin içinde parlıyordum. "Onun yalnızca kendini düşündüğünü anlamayacak kadar safsın hem de. Ona hiçbir şey yapmayacağımı anlamanın yüküyle, bana bırakamadığı tüm o ağırlıklar sırtındayken çıkıp gitti. Bu ona atılan en büyük tokattı zaten."

"Ama o... Güneş'i düşünmüyor muydu? Tek istediği onu alıp ona sahip çıkman değil miydi?" diye sordum yokuşlarından aşağı koşarken.

"Düşünüyordu ama kendini daha çok düşünüyordu. Onu affetmemi

bekledi, affetmeyeceğimi anladığında pişman etmemi ve o perişan halde yken gidişini izleyip vicdan azabı çekmemi istedi. Çünkü uzun yıllardır o vicdan azabıyla tek başına yaşıyor." Gözleri rüzgârın dokunduğu güçlü bir ağacın dalları gibi duygularla sallanıyordu. "Muhtemelen arkasında iz bırakmıştır, bir umut bulurum onu diye."

"Sorun da bu," dedim gözlerine dikkatle bakarak. "Sergenler onu sadece Göcek'e kadar takip edebilmiş, Göcek'ten sonra kaybolmuş."

"Eğer gerçekten kaybolmak isteseydi Göcek'e kadar takip edilmesine izin verir miydi?" Bana hafifçe gülümseyince ona havanın içinde kimsesizce salınan rüzgârın yalnızlığıyla öylece bakakaldım. Babasını tanıyordu, belki de bu yüzden hiç kimsenin göremeyeceği ayrıntıları görüyor, hiç kimsenin görmesine izin vermeden yanan canını herkesten saklıyordu.

"Ben..."

"Sorun değil. İnan, artık hiç sorun değil." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ben bu savaşta yeterince kale feda ettim. Artık hiçbir kalem yıkılmaz, merak etme."

Başımı salladım. Biliyordum. Kaleleri kuşatılmış, ateşe verilmiş, yıkılmıştı. Şimdi elinde tacıyla tekrar kalelerinin önünde duruyordu. Arkasında o yangının dumanları yükseliyor, yıkılmış kalelerin içinden ağır yaralı duyguları aksayarak çıkıyordu. Şimdi her zaman olduğundan daha güçlüydü.

Şimdi, kimsenin savaşmayı göze alamayacağı kadar güçlüydü.

◆

Başhekimin gözlerindeki tedirgin ifadenin dinen yağmurun ardından gökyüzünü terk eden bulutlar gibi dağılmaya başladığını gördüm.

"%99.9 anneniz, evet," dedi başını sallayarak. Testin sadece yirmi dört saat içinde sonuç vermesini beklemiyordum ama Kartal'ın babasının ne kadar güçlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. "Yine de Güneş Karayazgı'nın taburcu işlemini başlatma konusunda emin misiniz?" Başhekim burnunun ucuna indirdiği yuvarlak gözlüklerinin altından Karan'a baktı. "Anneniz sık sık sinir krizleri geçiriyor ve karşısındaki kişiyi tanıma konusunda güçlük çekiyor."

Güneş deri koltuklardan birine oturmuş tırnaklarını birbirine sürtüyor, ellerini izliyordu. Karan gözlerini annesine çevirdi, uzunca bir süre onu izledikten sonra, "Evet," dedi. "Tedavisine evde devam edeceğiz."

"Sizin için zor olacak. Özellikle şebir değiştirmek Güneş Hanım'ı epey zorlayabilir."

"Dediğim gibi, çıkış işlemlerini yapalım."

"Peki Karan Bey." Başhekim yaşına rağmen gür olan beyaz saçlarını eliyle düzeltip çaprazında duran telefona uzandı. Telefonun beyaz kablosuyla oynarken bir numara çevirdi, telefonu kulağına yasladı. "Çıkışı yapıcak, evet. Güneş Karayazgı. Evet." Başını sallayıp gözlerini Karan'a çevirdi. "Gerekli belgeleri ofisime yollar mısınız? Evet. Teşekkür ediyorum."

Telefonun ahizesini sertçe kapattıktan sonra ellerini yumruk şeklinde masanın üzerine koydu.

"Urunca yıllar Güneş Hanım için birilerinin gelmesini bekledim. Ailesinden birini, en azından tanıdığı birini görürse durumunda biraz olsun ilerleme kaydedebiliriz diye düşünmüştüm. Birçok uzman hekimimle bu konuyla alakalı uzun görüşmelerimiz olmuştu. Güneş Hanım için gelen bir bey vardı, Gökhan Bey. Güneş Hanım onu bile tanımıyordu. Tanıdığında da yalnızca o gün ile alakalı şeyler soruyordu." Başhekim gözlerini masaya indirdi. "Sizi kaybettiği gün ile alakalı şeyler."

Karan'ın yüzünde cam gibi parçalanan ifade dikkatimi dağıtınca oturduğum yerden kalkıp Güneş'in yanına oturdum. Beni sadece iki gündür tanıyor olmasına rağmen bana gülümseyip, üzerinde Billur'a ait olan bol hırkanın iki yakasını birleştirdi. "İyi misin?" diye fısıldadım.

"İyiyim tabii, o varken kötü olur muyum?" Çenesiyle Karan'ı işaret etti. "Çok güzel, değil mi? Ben doğurdum."

Bir an söylediği şey beni yüksek sesle güldürünce Başhekim ve Karan'ın gözleri bize doğru döndü. Başhekim gülümsüyordu. Güneş de benim gibi kıkırdayarak gözlerini tekrar ellerine indirdi, tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Bu hikâyeyi siz de biliyordunuz sanırım," dedi Karan. "Benle ilgili olan."

"Tek bildiğim bebeğini kaybettiğiydi. Sonra bebeğin yaşadığına dair söylentiler kulağıma geldi, doğruluğunu Gökhan Bey'den öğrendiğimde sizi bulmayı düşünmüştüm. Eğer Yaşar Çakıl'ın torunu olduğunuzu bilseydim, yani en azından soyadınızı öğrenebilseydim size mutlaka ulaşırdım. Gökhan Bey bebeğin babasıyla ilgili bilgi vermeyince ısrar edemedik."

Kapı tıklatıldı, ardından içeri uzun boylu, sarışın bir kadın girdi. Kadın topuklu ayakkabılarının topuklarını tıkırdatarak masanın önüne geldi, elindeki belgeleri masanın üzerine bırakıp, "Buyurun, Hocam," dedi.

"Teşekkür ederim, Pınar. Çıkabilirsin."

Kadın odadan çıktığında Başhekim belgeleri inceliyordu. Karan hiçbir şey sormadı. Konu ile ilgili bilgi sahibi olmanın moralini bozduğunu fark etmiştim. "Bu belgeleri protokol gereği imzalamanız gerekiyor. Ayrıca tüm sorumlulukları aldığınızı da beyan etmiş oluyorsunuz." Başhekim belgeleri Karan'a uzattı. "Okuduktan sonra imzalayabilirsiniz."

Karan'a baktım, gözlerini kısaca yazılarda gezdirdikten sonra gerekli

yerleri imzalayıp siyah dolma kalemi masanın üzerine sertçe koydu. "Ödemeyi nereye yapmalıyım?" diye sordu.

"Ödeme yok, Karan Bey." Gülümsedi. "Ama bir dahakine hastanemden hasta kaçırmadan önce benimle konuşun. Belki size bir yardımım dokunur."

Karan, "O an şartlar bunu gerektiriyordu," dedi sakince.

"Normalde bu yapılana kayıtsız kalmamam gerekiyordu ama söz konusu Kayhan Alaşan olunca akan sular duruyor, biliyorsunuz." Elini Karan'a uzattı. "Sizi tanıdığıma sevindim. Dedenizi çok severdim. Birkaç defa yemek yemişliğimiz oldu. Sohbeti çok güzeldi, çok iyi bir adamdı. Mekânı cennet olsun."

Karan, Başhekimin elini sıkıp, "Sağ olun," dedi durulmuş bir ifadeyle.

Başhekimin odasından çıkarken Güneş özgür hissediyor muydu bilmiyordum ama ben özgür hissediyordum. Koridora serpiştirilmiş deri kaplamalı sandalyelerde oturan Bedirhan ve Sergen bizi görünce ayaklandılar. Hemen ileride, koridorun sonunda ablam ve Billur bize doğru yürüyorlardı.

"Ee? Tamam mıdır?" diye sordu Bedirhan meraklı meraklı, gözleri Güneş'e kaydı, Güneş'in yanağından bir makas alıp gözlerini Karan'a çevirdi. "Ayol çatlatmasana beni, Katana Beyciğim, ne oldu?"

"Tamam, çıkardık işte," dedi Karan sadece.

"Kız sen özgür kız mısın artık?" Bedirhan, Güneş'in koluna girerek onu ileri doğru çekti. Karan'ın gözleri kısacık annesine kaydı, ardından Sergen'e baktı.

"Çok sevindim, abi," dedi Sergen çatık kaşlarla. "Bir sıkıntı çıkmamasına ayrıca sevindim. Bir de karakolluk olmadık Allah'tan."

"Sıkıntı yok, kardeşim. Eyvallah." Karan, Sergen'in omzuna vurdu. "Asi'nin üç beş gün içinde Antalya'ya dönmesi gerek. Okulu başlayacak. Muhtemelen Defne'nin de dönmesi gerekiyordur. Bu gece dinlenelim, yarın yola çıkar Fethiye'ye döneriz. Birkaç gün evde kalırlar, sonra kızları evlerine yerleştiririz."

"Tamamdır, abi."

Hastaneden ayrıldığımızda kafamda artık eskisi kadar büyük soru işaretleri yoktu. Güneş, Bedirhan ile çok iyi anlaşmıştı. Bedirhan onu güldürüyor, diğer insanların aksine onu korkutmadan onunla diyalog kurabiliyordu. Güneş'i Bedirhan ve diğerlerine emanet edip Yaşar amca ve Türkan'ın mezarlarını ziyarete gitmiştik. Karan uzun uzun susmuştu dedesinin mezarının önünde. Belki bu sessizlik çok şey anlatıyordu ama bunu yalnızca Yaşar amca anlayabilirdi.

Her şeyin hızla olmasa bile usul usul normale döndüğünü hissediyordum.

Dağılmış bilyeler gibi olan hikâyemiz, şimdi o bilyelerin evi olan filesine toparlandığı gibi toparlanmaya başlamıştı.

Fethiye'ye döndüğümüzde başta evin büyüklüğü Güneş'i korkutmuş olsa da Güneş o geceden bu yana hiç kriz geçirmemişti. Davranışları küçük bir çocuğun davranışları gibiydi ama en azından iyiydi. İşinde uzman bir doktor gün içinde en az iki kez Güneş'i görmek için eve geliyor, ona zihniyle oynayacak ilaçlar değil de bedenini ve bünyesini toparlayacak vitaminler veriyordu.

Bunları tıpkı film izleyen bir yabancı gibi film setinin tam ortasında durmuş gözlerimi dingince yumup geri açarak izliyordum.

Yavaşça ilerleyen zaman, bir zamanlar açtığı yaraları usulca iyileştirmek için işliyordu.

26 Ekim 2016, Çarşamba

Sisin bulut gibi çöktüğü sokaklarımda karanlığın dalları kurumuş, içine düşüncelerimi sığdırdığım binalar temelden sallanmaya başlamıştı.

Kalabalığın içinde sakin ama kararlı adımlarla ilerlerken iki elimle tutup göğsüme bastırdığım kalın defterin telleri tenime batıyordu. Uzun siyah paltomun içinde belimi açıkta bırakan kahverengi kısa bir kazak, altımda da dizlerinde yırtıkları olan siyah bir kot pantolon vardı. Süet topuklu botlarımın takırtıları kalabalığın uğultusunu dirsekleriyle iterek koridorda çınlıyordu.

Bataklık misali kelimeleri içine yutan dilimi bıçak açmıyordu. Hazal'ın bakışlarını yüzümde hissedince gözlerim omzumdan kayıp ona doğru dokundu. Hazal'ı henüz bir buçuk aydır tanıyordum. Aynı bölümdeydik, derslere birlikte giriyorduk. Kumral, benden birkaç santim kısa, güzel bir kızdı. Buz mavisi gözleri çekikti, burnu küçük ve kalkık, dudakları burada gördüğüm dudaklarında kilolarca dolgu olan kızların aksine ince ve küçüktü.

Kestane rengi düz saçlarından büyük bir parçayı kulağının arkasına iterek, "Notlarını vereceksin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, bunu daha kaç kez soracaksın?" Ona yorgun bir şekilde gülümsedim.

"Sadece emin olmaya çalışıyordum," dedi dişlerini göstererek gülümseyip. "Seninki bugün mü gelecekti?"

Bir an parlayan gözlerle Hazal'a baktım. Heyecanın yansıması gözlerimi kaplamış olmalıydı. "Evet," dedim, kalbimin atış seslerini duyabiliyordum.

Neredeyse bir buçuk aydan fazla olmuştu, Karan ve Güneş aynı evde kalıyorlar, Karan bazen onu da alıp yanıma geliyordu. Derslerim iyiydi, hocalardan birine ciddi anlamda sinir olsam da sıkıntı çıkarmıyordum. Antalya'ya alışmış sayılırdım. Sadece bazen Fethiye'deki hayatımı özlüyordum.

"Gözlerin parıldıyor," dedi kıkırdayarak. Lavabonun kapısını itip içeri girdiğinde ben de arkasından girdim. Kapıya dokunmadım, kapı sallanarak

kapandı. Aynanın önünde bordo rengi rujunu dudaklarında kaydıran kız dışında lavaboda kimse yoktu. Hazal elini musluğun altına uzattığı an, su büyük bir hiddetle akmaya başladı. "Tam bir aptal âşık gibi bakıyorsun."

"Ben mi?" Ona garip garip baktım. Kalçamı lavabo tezgâhına yaslayıp topuklu botumun ucuyla yeri eşeledim. Kucağımdaki deftere daha sıkı sarılırken, "Öyle bakmıyorum," diye homurdandım.

"İnandım." Hazal güldü. Bordo ruj süren kız topuklu ayakkabılarının sesini ekstra duyurmak ister gibi salına salına yürüyüp önümüzden geçip gittiğinde Hazal onun arkasından alayla bakıyordu. "Üzerinde dimdik durmayı bile başaramadığı ayakkabıyla nasıl yürüdüğünü gördün mü?" Başını iki yana sallayarak güldü. "Final haftası yine aynı kızı pijamalarla göreceğiz. Var mısın iddiaya?"

"Yokum, çünkü biz de pijamalarla olacağız o sırada," dedim yorgun bir sesle.

"En azından senin gözlerinde çapak görmem," dedi gözlerini devirerek. "Çoğu yüzünü bile yıkamadan gelecek çünkü... Ee ne zaman gelecek seninki?"

Gözlerimi mermer zeminde gezdirirken, "Eve gelir büyük ihtimalle," dedim. "Yoldadır şu an." İçimin aniden bulandığını hissedince diken üzerinde duruyormuşum gibi gerilerek doğruldum.

Hazal'ın bakışlarını yüzümün sınırlarında hissettim ama o bakışlara karşılık veremedim.

"İyi misin?" diye sorduğunu duydum. Elimdeki kalın defteri lavabo tezgâhına bırakıp hızla tuvalet kabinlerine doğru yürüdüm. Açık duran kabinden birine girdiğimde Hazal'ın arkamdan geldiğini duymuştum ama ona bakamamıştım bile.

Sadece, "Gelme," diyebildim ve yoğun temizlik malzemesi kokan klozetin kenarlarına tutunarak diz çöküp öğürmeye başladım. Midem kasılıyor, gözlerim yanıyordu.

Sabah yediğim zeytinli açmanın tadının neden garip geldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Açma kesinlikle bozuktu. Ağzımda yediğim o iğrenç şeyin tadıyla öğürürken Hazal'ın, "Yine mi mideni üşüttün?" dediğini duydum.

Sifona basıp doğrulurken, "O zeytinli açmanın suçu," diye homurdandım. "Tadının iğrenç olduğunu söylemiştim."

"Ama inatla yemeye devam ettin," dediğinde onu göremesem de gözlerini devirdiğini biliyordum. "Gel inadı bırak, Tuna'nın yanına uğrayalım. Parazit falan olmasın?"

"Ya ne paraziti?" Kabinden çıkıp lavabonun önüne geldim, elimi musluğun altına uzattım. Ellerimi sabunladıktan sonra yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladım. Kâğıt havluyla ellerimi kurularken, "Hasta değilim," diye direttim.

"Yine de Tuna'ya gidelim. Fikret Hoca bakar sonuçlara. En azından bir iyiliç falan yazar," dedi inatla.

Gözlerimi devirdim ve dediğini kabul ettim. Tuna, Hazal'ın erkek arkadaşıydı. Üniversitenin laboratuvarında çalışıyordu. Ona şikâyetlerimi anlatmış, zeytinli açmayı bolca kötülemiştim. Zeytin sevmeyen bir insanın zeytinli açma yemesi nasıl ironiyse, zeytinli açma yiyerek zehirlenmesi de ayrı bir ironi olsa gerekti. Tuna kan tahlili için iki küçük tüpü kanımla doldurdu ve birkaç saat sonra uğrayıp sonuçları almamı söyledi. Sonuçları Fikret Hoca'ya gösterecektim.

Karan'ın doğum gününe bir haftadan daha az vakit kalmıştı. Kampüsün kafeteryasında oturmuş sonuçların çıkmasını beklerken zihnimi meşgul eden konu buydu. Ona ne almam gerektiğini, nasıl bir sürpriz hazırlamam gerektiğini hiç bilmiyordum. Sadece bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Başka bildiğim hiçbir şey yoktu.

Boynumdaki çakıl taşı kolyesinin ucuyla oynarken, "Ya sabah birkaç lokma da olsa açma yemiştin, umarım kan testini etkilemez," dedi Hazal düşünceli bir sesle. Esspressosundan bir yudum alıp gözlerini kalabalıkta gezdirdi. "Hava yine kapattı. Yağmur yağacak. Tüh, alışverişe gidecektim." Bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama sessizce kolyemin ucuyla oynamaya devam ediyordum. "Hey, dünyadan Merve'ye?" Elini sallayarak ona bakmamı sağladı. "Daldın gittin."

"Bir şey düşünüyordum."

"O belli zaten. Ne düşünüyorsun? Karadeniz'deki gemilerini mi? Korkma, batmazlar."

Gözlerimi devirerek, "Espri anlayışın Billur'unkinden daha kötü," dedim huysuzca.

"Kızıl saçlı arkadaşından bahsediyorsun, değil mi?" Kahvesinden bir yudum aldı. "Hani şu sevgilisi bomba gibi olan..."

"Bu söylediği duyarsa kafanda yolunmadık saç bırakmaz," dedim, beni güldürüyordu. Kötü niyetli bir kız değildi, aksine samimi ve içtendi. Onun kötü niyetli olmadığını bildiğimden söylediklerine gülümsemem daha kolay oluyordu.

"Ama gerçekten çok kral sevgilisi var ya," dedi sırıtarak. "Tuna duysa soluk boğazıma kan alırken koluna doladığı lastiği dolar... İyi fantezi aslında..."

"Deli." Telefonumun titremesiyle irkildim. Bir mesajım vardı.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Nasılmış benim Miss Turkey Memesizler Kraliçe'm? (14.13)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Kız, bak bir. Babamın hayrına yazmadım. Bir şey yumurtlamaya geldim. (14.14)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Ne oldu? (14.15)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Aa üstüme iyilik sağlık, düzlüğe bak. Kız çitilerim senin kafanı. Farkında mısın ünlü bir sanatçı sana mesaj çekti. Heyecandan elinin ayağının birbirine dolanması gerekiyordu şu an. Tekrardan yazıyorum şimdi. Heyecanlan ve bunu bana hissettir, tamam mı? (14.17)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Nasılmış benim Survivor Kokonat Güzeli memesizim? (14.18)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Aaa, inanamıyorum. Bedirhan bana mesaj çekmiş! Çok heyecanlandım, ellerim titriyor. (14.19)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Flash TV oyuncu seçmelerine katılsan onu bile geçemezsin bu neydi şimdi gudubet karı? (14.20)

Gönderen: Aşi Merve Karakuyu
Anca bu kadar şaşırıp heyecanlanabiliyorum... (14.20)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Sana şuradan Karan'ın spor salonundan kaslarından şıpıdık şıpıdık ter akarken çektiği bir fotoğrafını gönderirim, telefon nasıl kullanılıyordu unutur üzerine otursun telefonun... (14.21)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Şimdi o fotoğrafı göndermezsen adam değilsin. (14.22)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Send me Karan's nude. (14.23)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Aa azgın karıya bak, çıkan yangında İngilizceyi söktü... (14.24)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Tövbe bismillah. Estağfirullah estağfirullah estağfirullah... (14.24)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Selam ve dua ile... (14.25)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ee ne yumurtlayacaksın? (14.26)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Yerinde olsam Karan'ın doğum günü için plan yapmazdım... (14.27)

Anlamayan gözlerle birkaç saniye ekrana baktım, ardından bir mesaj daha bildirim paneline düştü.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Çünkü o gün, onun senin için farklı planları var... :D (14.27)

Anlayamadığım için yüzümü saran o belirsizlik ifadesi, Hazal'ın, "Tuna mesaj attı," demesiyle yerini düzlüğe terk etti. Kafamı kaldırıp arkadaşıma baktım. Birkaç saniye yüzüme bakakalsa da sonunda toparlayıp, "Acil bizi çağırıyor yanına," dedi, sesi gergindi. "Bir şey mi oldu acaba?" Kahvesinden son yudumu alarak ayaklandı. "Hadi, kalk bir gidip bakalım."

Oturduğum yerden doğrulup kalktım. Bedirhan'ın ifadesini sonra alacaktım. Laboratuvara doğru yürürken kendimi bitkin, halsiz hissediyordum. Laboratuvarın arka çıkış kapısı hemen kampüsün dışına açılıyordu. İleride otobüs durakları vardı. İşim biter bitmez kendimi otobüs durağına

ıtar, eve giderdim. Bu düşünceyle girdiğim laboratuvarın içinde bana sabitlenmiş tedirgin yeşil gözleri fark ettiğimde gözlerimi Tuna'ya sabitleyip kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Merve," dedi Tuna sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. "Haberin var mıydı?" Kumral ve çilli bir adamdı, çilleri koyu kahverengi rengindeydi, gözleri çok canlı bir yeşildi.

"Neler oluyor?" diye sordum, endişelenmeye başlamıştım. "Neyden haberim var mıydı?"

Tuna elinde tuttuğu kâğıdı kaldırdı. "Bundan," dedi. Ona anlamayan gözlerle baktım.

Telefonum çalmaya başladığında Tuna'ya doğru yürüyüp, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum ve telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Yavrum?" dedi Karan.

"Efendım?" Rulo şeklindeki kâğıdı Tuna'nın elinden aldığımda Tuna hâlâ dikkatli gözlerle bana bakıyordu.

"Dışarıdayım ben. Dersin bitti mi?"

"Evet," dedim heyecanla. "Bu kadar çabuk gelmeni beklemiyordum." Bir an Tuna'nın söylediğini bile umursamadan hızla laboratuvarın kapısına doğru yürüdüm, kampüsün bahçesinin dışında Range Rover'ının önünde dikildiğini görünce yüzümü sarmaşık gibi saran güllerin yanaklarıma yaydığı rengi hissettim. Elimi ona doğru salladım. Kalçasını kaputa yaslamıştı.

Beni görünce o da elini kaldırıp bana doğru salladı. "Hadi," dedi. "Gel."

"Merve. Kâğıda bak," dedi Tuna.

Telefonu kapatıp, "Defter sende kalabilir," diye mırıldandım Hazal'a bakarak. Ardından laboratuvarın kapısından çıkıp yürümeye başladım. Bu sırada rulo şeklinde sarılmış kâğıdı açmaya çalışıyordum.

Kâğıdı açtığımda adımlarım yavaşladı. Gözlerim kâğıdın üzerini saran kelimelere doğru kaydı. Her bir küçük adımım beni Karan'a yaklaştırırken, kelimeler zihnime su gibi akıp zihnimde bir göl oluşturmaya başladı.

Kelimeler bir hayatı düğümleyebiliyordu. Bir romanın sayfalarında kendini bulabiliyor, kelimelerin altını çizerken o kahramanın hissettiği duyguları kalbinin tam merkezinde sen de hissedebiliyordun.

Kelimeler bazen bir ip olup seni kuyunun dibinden yukarı çekiyor, bazense o ip boğazına dolanıp senin infazını gerçekleştirebiliyordu.

Şimdi bir çocuk parkının içindeydim. Kar taneleri siyah saçlarıma tutunuyor, kısa, beyaz elbisemin eteklerinden parkın karlara gömülmüş zeminine mürekkep damlıyordu. Kar taneleri saçlarımın arasında eriyor, gökyüzünden yağmur ve kar ile karışık kelimeler yağmaya başlıyordu.

Çıplak ayaklarımın izlerini parkın her bir köşesine bırakarak kendi etrafımda dönerken açık duran avuçlarıma düşen kelimeler avuç içlerimdeki çizgilere saplanıyor, orada alev alarak avucumun içinde yanan mumlara dö-

ağlıyordu. Ve gece, avuçlarımın içinde yanan kelimeleri izlerken romanın son sayfasını terk eden bir adam gibi ağır ağır gökyüzünü terk ediyordu.

Canavarların kahkahaları çocuk parkının her yanını sardı. Karların içinde çınladı. Kelimeler yağmurun damlalarını sırtlanarak ıslak bir şekilde avuçlarıma düşerken, avucumdaki ateş her defasında biraz daha büyüyüp ellerimden ışıklar saçmama neden oluyordu. Gökyüzüne doğru uzanan o ağacın dallarında oturan canavarlar avuçlarında ufaladıkları kelimeleri başımdan aşağı atınca, bir romanın sayfası benim için aralandı ve o romanın ilk satırlarına gözlerim düştü.

Ellerim romanın ilk sayfasında gezindi ve pasajları birbirinden ayırdı.

Zihnim sayfanın ortasında duran bir cümlenin içine saklandı.

Şimdi o romandaki tek bir sayfaydım.

Parmaklarım kelimelere dokunuyor, gözlerimin hapsedildiği o sayfayı zihnim söylüyor, parmaklarım yazıyordu.

Şimdi o romanın yazarıydım.

Kelimeler kirpiklerime tutunuyor, zihnime akıyor, kalbime dokunuyordu.

Şimdi o romanın okuruydum.

Şimdi kelimeler ördüğü o ruhu gömdükleri sayfanın içinde canlandırıyorlardı.

Şimdi o romanın tüm sayfalarıydım, o romandım.

Aniden yağmur bastırdı.

Gözlerimi kelimelerden ayırıp onun siyah gözlerine çevirdim.

Karan karşımdaydı.

Bebeği ise karnımdaydı.

17. ROMAN SAYFASI

O yaşayacağına bir roman sayfasının karar vereceğini öğrenen kadının her şeyi öğrendiği o cümle gibiydim.

Bir mürekkep yağmurunun altında koşmaya başladığında, roman sayfası onun kaçabileceği tüm sokaklar, altında saklanabileceği tüm sacaklardı. Duyduğu ağrıyı kelimelerin anlattığını, onu onun kaburgasıyla kurulmuş cümlelerin var ettiğini öğrendiği için bundan sonra gelen hiçbir cümleyi okumak istemiyordu.

O romanın sayfasında, beni takip eden kelimelerden kaçarken dağ gibi büyümüş, önümde yol gibi uzamış cümlelerle karşılaşıyordum. Harflere çarpıyor, kelimelerin içinden geçiyor, cümlelerle yüzleşiyordum. Sayfanın sonuna geldiğimde kafamı kaldırıp kelimeleri omurgamdan aldıklarıyla sayfaya yerleştirmiş kadına kaburgalarımın altında patlayacak gibi şişen kalple bakıyordum.

Kelimeleri benden kopardığı parçalar olarak yerleştirdiği bu sayfaya beni hapsetmiş, sessizce beni izliyordu.

Bir sonraki adıma o karar verecek olsa da o adımın parçası yine benden kopacaktı.

Ben her yazarın yarattığı o kitabın içine hapsettiği insanların katili olduğunu düşünürdüm. Okuduğum her romanda, yazar bir kadınsa kitaptaki kadını onun gibi hayal eder, yazar bir erkekse, bu defa kitaptaki adamı onun gibi hayal ederdim.

Katilimin kelimeleri yerleştirmek için hazırlanırken beni izleyen gözlerine baktığımda, bana benzemeyen yüzüne rağmen göğsünün altında şişmiş kalbinin benim kalbime ne kadar çok benzediğini düşünmüştüm.

Ne zaman onunla bir sayfanın içinde denk gelsek, sessizce birbirimizi izliyorduk.

Bir süre sonra benden kopardığını sandığım parçaların aslında kendisine ait olduğunu fark ettim.

Şimdi harfler cenin gibi rahmime düşüyor, birleşip oluşturduğu kelimenin ağırlığını önce bedenime sonra da ruhuma ekliyordu. Roman sayfasına parçalarını düşüren o kız şimdi toparlanıp bir bütün olmuş parçalarını içinde taşıyordu.

Şimdi kendine ait olan o parçaların bekçisiydi, ev sahibiydi, yurduydu.

Şimdi her şey bir roman sayfasının üzerinde dolaşan gözlerin içindeydi.

Parçalarını roman sayfasına düşüren kızın içinde bulunduğu zaman bile -

Sonbaharın buz tutmuş dudakları yüzüme dokunduğunda avucumun içinde güneşi tutuyormuşum gibi parmaklarımı ve avuç içi çizgilerimi tutuşturan kâğıdın sıcaklığı, onu tutan elimin bileğindeki damarlara alevlerini dokundurarak damarlarımdan kalbime tırmanıyordu. Bana bakan soğuk kış gecesi rengindeki gözleri derisi yüzülmüş bir kelimenin içinde uyuyan anlam gibi gözlerime çarptığında, kelimeler kalbimi sıyıra sıyıra öğrendiğim gerçeği içime yediriyordu.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Avucumun içinde kapanan bir yara gibi kaşınan kâğıdı sıktığımda Karan bana doğru yürümeye başlamıştı. İçimde bir yırtık gibi büyüyen şaşkınlığın dalgaları yüzümü oluşturan tüm ayrıntıların bulanarak ifademi dağıtmaya başlamasına neden oldu.

Karan'ın kaşlarını çatarak hafifçe gülümsediğini gördüm. Gülümsemesini taşıyan dudaklarının asılı olduğu başını yavaşça omzuna doğru yatırdı ve gözlerindeki soru işaretleri yüzüne döküldü.

Ona baktığımda beni asla terk etmeyeceğini bildiğim kalp çarpıntısı şu an yalnızca sadece çarpıntı değildi, taşikardi kriziydi. Birlikte geçtiğimiz o sokakta yağan yağmura tutulmuştuk ama o ıslandığımızın farkında bile değildi. Bir elini yavaşça belime sarınca o güven verici dokunuşu tüm hislerin tek bir noktaya devrilerek orada büyümesine neden oldu.

Dengemi kara zorla sağladığımı anlayınca, "Yavrum?" dedi hatıralarımda bile bir an olsun susmayacak olan o buğulu sesiyle.

Onun siyah gözlerinin içine sesimi kaybetmiş gibi baktım.

Sağların omuzlarıma zihnimi ağırlaştıran kelimeleri sırtlanarak döküldüğünde, Karan gözlerini yüzümde gezdirip parmak uçlarını belime bastırdı. Gözlerinden kopan saniyeler gözlerime düşmeye başladı.

Dudaklarını tıpkı bir merhem gibi alnıma sürdüğünde, alnıma kanla yazılmış yazının yüzüme aktığını hissettim. O yazılar ifademi oluşturmuştu. Ona söyleyebilecek bir şeyler olmasını istiyordum. Ona bu durumu hemen şimdi burada söylesem ne hissederdi, bilmiyordum. Çünkü ben de ne hissettiğimi bilmiyordum.

Çok büyük bir lokma boğazıma takılıp kalmıştı ve ben o lokmayı ne kadar çiğnersem çiğneyeyim boğazımdan dökulmesini sağlayabilecek kadar küçültemeyecekmişim, parçalayamayacakmışım, sindiremeyecekmişim gibi hissediyordum. Hissedebildiklerim yalnızca bunlarla sınırlıyken, hissetsem bile çözümleyemediklerim sırtıma gölgesi düşen bir canavarın karanlık gölgesi gibiydi.

"Bir sorun mu var?" Dudakları hâlâ alnımın sınırlarındayken kurduğu bu cümle karnımın kasılmasına neden oldu. Daha sonra bu kasılmaların, bulantıların, geceleri beni uykumdan uyandıran tuhaf hissin nedenini daha iyi kavramaya başladım. Karan'ın kökleri karnımı sarmıştı ve orada onun köklerinden doğan yeni bir ağaç filizlenmişti.

Onun köklerinin oluşturduğu ağacı içimde yaşatıyordum.

Onun köklerinin oluşturduğu ağacı içimde büyütüyordum.

Yüzü yüzümün sınırlarına yakınken bana gitgide daha da derinleşen çukurun iki kaşının ortasında oluşturduğu göçükle baktı. "Sen iyi misin?" Gözleri avucumun içinde neredeyse sıkıp top hâline getirmek üzere olduğum kâğıda kayınca, o tuhaf duygudan şişen kalbimin bir balon gibi patlayacağını sandım. "O nedir?" diye sordu bana. Korkuyla kâğıdı arkama saklayacakken bir an duraksayıp sadece yüzüne aval aval baktım. Olduğum yere çökmek ve bu ilginç duygunun bendeki yan etkisini kusarak içimden atmaya başlamak istiyordum.

Sakin tutmaya çalıştığım sesimle, "Hazal'ın test sonuçları," dedim. "Tuna onda parazit olabileceğinden şüphelenmişti." Alnımdaki ter damlaları tenimin altında döküldüğü için derimin üzerinde kabaran gözyaşları gibiydi.

"Neden sende?" diye sordu. Kâğıdı daha sıkı tutup kelimeleri okuyabilmesini engelledim. Hazal'ın laboratuvardan çıkmaması için dua ederken, "Tuna onu görememiş, bana verdi," dedim titreyen sesimle.

"Tuna'ya birkaç günlüğüne Fethiye'ye gideceğini söylemedin mi?" Bana garip garip baktı. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmiş gibi görünüyordu ama hiçbir fikri olmadığından ağzımdan çıkanları dikkatle dinleyip sonuca ulaşmaya çalışıyordu.

"Söyledim," dedim aniden yükselen sesimle. Ardından derin bir nefes alıp, "Kâğıdın fotoğrafını çekip Hazal'a yollayacağım," diye mırıldandım.

"Tuna'nın vermesi daha mantıklı olmaz mıydı?" Yüzünde allak bullak bir ifade oluştu, sesinde de aynı karmaşayı soluyunca bir anda kollarımı onun boynuna sardım, avucumun içinde kalp gibi atan kâğıdı daha sıkı kavrayarak gözlerimi yağmurun ıslattığı caddeye çevirdim. Kokusu ciğerlerimi deşerek içimi sarmaya başladığında, beni anında hafifletme, yatıştırma etkisine sahip olduğunu bir defa daha hatırlamış oldum.

"Neler oluyor?" Belimi sıkıca sarıp yüzünü saçlarıma gömdü, ardından

güldüğünü duydum. "Beni fazla özlediğin için mi bu kadar aptallaştın bu anda, akılsız."

"Evet," dedim kalbim bir insanın avucuna düşmüş o yaralı kuş gibi göğsümün altında çırpınırken. "Seni özledim ve bu duygu... Bu duygu beni..." Gözlerim tekrar elimdeki buruşmuş kâğıda kaydı. "Bu duygu da ne?" diye fısıldadım.

Dudaklarını boynuma sürterek, "Hangi duygu?" diye sordu kısık bir sesle.

Buna cevap veremedim. Sessizliğim beni daha sıkı sarmasına neden oldu. Yağmur damlaları buruşturduğum kâğıdın üzerine düşüp, kelimelerin gözlerinden dökülen gözyaşları gibi sayfadan akmaya başlamıştı. Bir süre öyle kaldık. Tek kelime etmedi, tek kelime etmedim. Ona sarıldım ve bu duygunun hafifleyeceği anı bekledim. Oysa beklemek, o duygunun doğumunu kendi ellerinle yaptırıp, duygunun çığlıklarını duymak için ona hafifçe vurup beklemek gibiydi.

Kâğıdı kotumun cebine sığdırabilecek boyuta getirdiğimde artık cipin içindeydik. Emniyet kemerimi bağlayamamıştım çünkü parmaklarımdaki titremeyi görmesini istemiyordum. Bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için bu duygudan kaçmak istiyordum ama duygu tıpkı zaman gibi her yerdeydi.

Roman sayfasını takip eden gözlerin sahibi kelimeleri beni eksiltecek yerlerden koparıp sayfaya ekliyordu.

Karan'ın gözlerini profilimde hissettim. Tırnaklarımdaki siyah ojeleri soymaya başladığımı o esnada fark etmiştim. "Emniyet kemerini bağlasana," dediğinde kafamı sallayıp ona bakmadan kemerin kayışını tutarak çekmeye çalıştım. Beceremeyince titreyen parmaklarımı yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Karan beni, beni yoran bir sakinlikle izliyordu.

"Asi," dedi sonunda uğraşmayacağımı anladığında.

Ona bakmadan, "Hım?" diye mırıldandım.

"Artık bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Diğer Merve içine gömüldüğü gölün yüzeyine kafasını çıkardığında, etrafına dalga dalga yayılan su, suyun üzerinde yüzen kelimeleri kıyıya sürükledi. Diğer Merve tekrardan suyun içine girdi, yine en başında olduğu gibi şimdi yalnızca gözleri suyun dışındaydı ve kıyıya sürüklenen kelimeleri izliyordu. Canavar kıyıdan uzaklaşmıştı.

Sonra o kelimeler gölün hayaletleri gibi etrafa dağılarak canavarı takip etmeye başlamışlardı.

Diğer Merve'nin suyun içinde dalga sesi gibi yükselen sesini duydum: *"Onun bebeğini taşıyorsun, içinde bir çocuk taşıyorsun. İçinde kendinden sonra ilk kez bir çocuk taşıyorsun. Hem de bu defa canlı bir çocuk taşıyorsun,*

yeni bir çocuk değil. Bir ceset değil. Bir can taşıyorsun. Ölmemiş bir çocuk. Henüz ateş seslerini duyabileceğimiz bir çocuk..."

"Sus," dedim aniden. Bunu Karan'a söylememiş olmama rağmen Karan'ın duraksadığını fark edince telaşla ona doğru döndüm. Kırmızı siyahlı gözleri örümceğin iki yana açılmış bacakları gibi duran kirpiklerinin ortasında doğrudan beni hedef almış, beni izliyor, şaşkınlığın dalgaları o siyah okyanusun içinde büyüyerek kıyılarıma doğru yaklaşıyordu. "Sana demedim," diye mırıldandım şaşkına dönmüş ifademi toparlayamadan. "Yani..."

"Yorucu bir gün müydü?"

Sesindeki anlayışla sakinleşip başımı salladım. "Kafamın içinde konuşup duran hocaya sus demiştim," dedim yorgun bir tebessümle.

"İlk dönem oluyor öyle," dedi. Bana doğru döndü, büyük bir sakinlikle kemerimi bağladıktan sonra yüzüme düşen siyah saçlarımı kulağımın arkasına itti. Yanağımı okşayınca mayıştığımı hissettim. Ona tedirgin gözlerle baktığımı görebiliyordu, bunu ondan saklayamadığım için kendimi tokat manyağı yapmak istiyordum. "Hiçbir şey senden önemli değil. Özellikle de okul. Bunu unutma."

Aynı yorgun tebessüm içinde tereddütleri de barındırarak yüzümü sardı. "Hadi gidelim," diyebildim. Konuşmaya devam edersem titreyen sesim her şeyi ele verecekti. Her şeyi. İçimdeki korkuyu, şişmiş kalbimdeki o dizginleyemediğim heyecanı, kanımın içinde yüzen o duyguyu... Ve romanın sayfasını dolduran kelimeleri...

Aracı çalıştırdığında içimde kalp gibi çarpan korku duygusu beni takip eden bir canavara dönüşmüştü ve aracın tekerleklerinin çiğnediği her yolu karanlıklar altına alarak arkamızdan geliyordu. Geçip gittiğimiz, arkamızda bıraktığımız her yer ışıkları sönmüş bir ev gibi karanlığa gömülüyordu.

Eve geldiğimizde kendimi ılık duşun altına atmadan hemen önce o kâğıdı sırt çantamın gizli gözüne tıkıştırmıştım. Karan bir şeyler atıştırırken ben banyoda başımdan akan suyun altında öylece boşluğa bakıyordum.

Çıplak bedenime dokunup yere dökülen suyun içinde yüzen kelimeler banyonun giderine takılıyor, ardından suyun baskısıyla oradan içeri girip benden uzaklaşıyorlardı. Ne kadar uzun süre suyun altında kaldım bilmiyordum ama kabinden çıktığım anda banyonun duvarları yoğun bir sis altında kalmıştı.

Lavabo aynasının önündeki rafta duran cep telefonuma uzandım. Derin bir nefes alıp müzik uygulamasına girdim. Karan'ın öğürmelerimi duyamayacağı bir şarkı açıp o şarkının banyoyu inletmeye başlamasına izin verdiğimde midem yine aynı yoğunlukla kasılıyordu ama şimdi ne olduğunu bilmenin bulantısıyla klozetin önüne oturmuş, kenarlarına tutunarak öğürüyordum.

Öğürmelerim bittiğinde içimde birikmiş duyguların da tıpkı bu şey

gibi kalbimin bedenimden ayrılmaya başladığını hissetmiştim. Bir süre kimseyle konuşmadan öylece oturup beklemiştim. Çırılçıplaktım. Bedenimden sular süzülüyordu ve ne tuhaftır ki hoş hissediyordum.

Duşa girmeden önceki yorgunluktan sonra gözlerimi hâlâ bir kâğıt kadar düz olan karnıma kaydırdım. Orada çok küçük bir çıkıntı aradım ama bulamadım. Parmaklarımın gittikçe aşağılara indiğini gördüm. Biraz aşağı indirip karnımın etrafına dokunurken aniden tuhaf bir panik hissiyle onu aradım. Sadece birkaç saattir bulduğum ve orada olduğu gerçeği, onun orada olmama korkusuyla birleşip hem rahatlığın hem de tedirginlik girdabının içine çekmişti.

Şimdi ne yapacaktım? Bunu Karan'a nasıl söyleyecektim? En önemlisi de ben bunu ona söyledikten sonra olacak olanlardı... Henüz okula yeni başlamıştım. Karan ona şey yaşamıştı, hâlâ bir şeyler tam olarak rayına oturmamıştı ve şimdi bu... Bu ikimiz için de garip bir durumdu. Bunu ona söyleyebilmem için önce bu gerçekle kendim olarak yüzleşmem gerekiyordu.

Bu gerçeğe önce kendim alışmam, sonra da onu alıştırmam gerekiyordu.

Evden aceleyle doldurduğum küçük bir sırt çantasıyla ayrılmıştık. Bendeki sessizliğin farkındaydı ama bu sessizliğin aslında içimdeki duyguları bastırmak için giydiğim bir maske olduğunu bilmiyordu. Hâlâ ellerim titriyor ve hâlâ zihnim olup biteni gerçek olarak adlandıramıyordu. Bir rüyadaydım ve birazdan uykudan uyanıp kan ter içinde etrafıma bakınacaktım sanki.

Yolculuk boyunca uyuyor numarası yaparak kollarımı birbirine bağlamış, kat kat atan kalbimi sakinleştirmek için çaktırmadan kolumu kalbime bastırmıştım. Cip Fethiye sınırlarına girdiğinde yalancıktan yattığım uykudan uyanmış, gözlerimi ön cama sabitleyerek ön cama düşen yağmur damlalarını seyretmeye başlamıştım. Henüz karanlığın esareti şehri zincirlememiş olsa da gökyüzü griden laciverte geçiş yapıyordu.

"Yol boyunca neden uyuyormuş gibi yaptın?" Sorusu gözlerimin usulca ona doğru dönmesine neden oldu. Birkaç saniye yüzünü izleyip vakit kazanmaya çalıştım. Yakalanmıştım. İçimdeki paldır küldür hissi ona açıklayamamanın getirdiği sıkışıklık hissiyle, "Ne?" diye sordum, amacım sadece biraz daha vakit kazanmaktı.

Göz ucuyla bana baktı. Cip ışıklarda durduğunda siyah gözler yüzümü esir almıştı. Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden onun söyleyeceği şeyi merakla bekliyor, bir yandan da konuyu kapatmasını istiyordum. Derin bir nefes aldı. "Bir dümenler çeviriyorsun, görmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sorusu bir sorudan daha çok beni bir şeyleri fark ettiğiyle yüzleştiren bir cümle gibiydi. "Sendeki sadece yorgunluk değil. Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Var bir karın ağrın, belli ama neyle ilgili çözebilmiş değilim."

"Karnım ağrıyor, evet," dedim saf saf. "Yolculuktan sanırım. Araba tutmuş olabilir."

Küçük burnun mu büyümeye başladı senin?" Yüzüme doğru eğildi. Onde gözlerimi yumuşatan kalbim göğsümü delip dışarı çıkacak sandım. Neyi anlatmaya çalışıyordu?

Gözlerim trafik lambasına doğru kaydı. "Işık yandı, geç," diye bildirdim.

Bana ilk zamanlarımızı hatırlatmak için, "Kırmızıda mı yol araçlarında yoksa yeşilde mi?" diye sordu. Bir an zihnime sızan bu anı gülümsememe neden oldu.

"Bilemiyorum, Karan Bey. En azından artık emniyet kemerim bağlı..."

"Seni küçük sinsi velet..." Saçlarımı karıştırıp aracı tekrar sürmeye başladı. Darmadağınan ettiği gür saçlarımı düzeltme gereği bile duymadan sağım koltuğa tamamen bastırıp gözlerimi altımızda akıp giden yola çevirdim. İçimde girdap gibi büyüyen bu sırrı daha ne kadar saklamam gerekti? Onun hesaplarını yaparken çoktan eve varmıştık.

Yağmur şimdi gökyüzünün zarını yırtmış gibi yağıyordu. Alçı kolonun önünde durmuş kapının açılmasını beklerken gözlerim Karan'daydı. Anahtarını unuttuğu için kendi kendine söylenıyordu.

Kapı aralandığı esnada gözlerimi Karan'dan ayırıp kapının diğer ucunda bizi bekleyen bedene çevirdim. Karşımda Güneş'i bulmayı beklemiyordum. Karşısında bizi görünce çehresini parlatan bir gülümsemeyle bize bakmaya başladı.

"Anne?" dedi Karan, kalbimi hızlandıran kelimesi dudaklarını şekillendirdiği sırada kahverengi gözlerim onu bulmuştu. Yüzündeki o mermer gibi ifade dağılmış, yerini daha yumuşak bir ifade almıştı. Güneş'e anne demek onu zorlasa da yine de bu kelimeyi içinden geldiği için söylediğini biliyordum.

Bazen böyleydi işte. Bir şeyi çok istesek bile o şey bize farklı hissettirdiği için o şeyden kaçmak da isterdik.

Gözlerim karnıma indi, bu kimsenin fark edemeyeceği bir refleks olsa da içimden geçirdiğim düşüncenin haklılığı altında ezildiğimi hissettim. Karan'ın telaşlı sesini duyduğumda gözlerimi karnımdan yavaşça uzaklaştırdım: "Gülseren nerede?" diye sordu annesine panikle.

Güneş birkaç saniye bekledi. O ismin sahibinin yüzünü hatırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sonunda başını hızlıca sallayıp, "Yemek pişiriyordu," dedi. "Kara kız gelecek diye yemek yapıyordu."

Duraksayıp ona baktım. Gözleri beni buldu. "Merhaba," dedim kısık bir sesle.

"Merhaba," dedi, sonra bana ılık ılık gülümsedi. "Kara kız."

Gülseren Hanım'ın, "Karan Bey?" dediğini duydum. "Güneş Hanım kapıyı açmak isteyince kıramadım."

Karan yavaşça başını sallayıp, "Anladım," dedi. İçeri girdiğimizde salonda bazen yemek yediğimiz büyük masanın üzerindeki yapboz parçaları

dikkatimi çekmişti. Güneş yapboz parçalarının başına oturdu ve resmi tamamlamak için parçaları aramaya başladı. Karan'ın kolunu belimde hissettim. "Doktoru önerdi," diye açıkladı. "Puzzle yapmanın yaşadığı unutkanlıklara iyi geleceğinden bahsetti."

Başımı salladım. "Ablam Fethiye'ye varmış mıdır?" Ona baktım. "En son mesaj attığında hâlâ yoldaydı."

"Bedirhanlardan direkt buraya geçecekler," dedi. "Gelmişlerdir. Ver sırt çantanı, yukarı çıkarayım." Çantama doğru uzanınca çantanın içindeki kâğıdın varlığını hatırlayıp geri çekilerek Karan'a tedirgin kahverengi gözlerle baktım. Kaşlarını çatıp huzursuz bir ifadeyle, "Garip davranıyorsun," dedi.

Sessizce yüzüne baktım. Garip davrandığımı biliyordum ama ne yapabilirdim ki? Nasıl normal davranılırdı bilmiyordum şu an. Ablamlar gelene kadar neredeyse hiç konuşmamıştım. Ağzımın üzerinde dilimi tehdit eden bir bıçak varmış gibi...

Dizüstü bilgisayarı bilgisayar çantasından çıkardığım esnada ablam avuçlarının içinde tuttuğu turuncu bir kupayla bana doğru geliyordu. Bilgisayarın kapağını kaldırdım, başlatma düğmesine bastığım anda bilgisayarın ışığı yüzümü aydınlattı. Gözlerimi kısarak bilgisayarın parolasını yazdım.

Ablam, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu gülümseyerek.

Ona baktım, yüzündeki canlılık dikkatimi çekerken internet tarayıcısının üzerine tıkladım. "İyi," diye mırıldandım. Kafam bir türlü toparlanmıyordu ve bu kötüydü. Ablamın dikkatini çektiğine emindim.

Karşımdaki boş koltuğa oturduğunu fark ettim. Psikoloji ile ilgili makaleler okuyarak kafamı dağıtma çabasında içerisindeydim ama yüklenen sayfadaki metnin içine yerleştirilmiş hiçbir cümleyi algılayamıyor, okuduklarımdan hiçbir şey anlayamıyordum.

"Geldiğimden beri garip görünüyorsun," dedi ablam, sesindeki sorgu bir türlü kavrayamadığım dikkatimi tamamen parçalara ayırdı. Kafamı kaldırıp yüzümde sakin bir ifadeyle ona baktım.

"Yol yorgunluğu?" dedim yüzüme dağılmış saf bir ifadeyle.

Billur'un sesini duyunca gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim. "Yüzün de bembeyaz."

"Yüzüm beyaz değil." Kaşlarımı çatıp bilgisayarın kapağını sertçe kapattım. "Yorgunum, bunun nesini anlamıyorsunuz ki?" Aniden öfkeyle dolmuşum gibi hissediyordum. Üzerime gelmelerinin haklı bir sebebi vardı, bunun farkındaydım ama dört bir yandan kuşatılmış gibi hissettiğim için saldırganlaşmam normaldi. Bilgisayarı koltuğun üzerine bıraktım. Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp bakışlarımı kimsenin izlemediği, öylesine çalışan televizyona çevirdim.

"Regl falan mı olacaksın?" diyerek güldü Billur. Yaklaşık iki aydır kanamam olmadığını hatırlayınca oturduğum yerde irkilerek Billur'a baktım. Bakışlarımdaki değişimi fark ettiği için kaşları çatılmış, o eğlenceli surat ifadesi dağılarak yerini sorguyla dolu bir çehreye devretmişti. "Asi?" dedi şaşkın şaşkın. "Neden far tutulmuş tavşan gibi bakıyorsun, güzelim?"

"Psikoloji yaramadı, psikolojisi bozuk insanın o bölümü okuması normal mi ya? Daha da delirdi yavrucak," diyen kişi Bedirhan'dı. "Kız köy yumurtasının kabuğundan bile daha küçük memeye sahip serpme kahvaltım, neyin var senin?" Boynundaki atkıyı çıkardıktan sonra atkıyla bana vurup hemen yanıma oturdu, beni kolunun altına çekerek bana sarıldı. "Hasta mı oldun diyeceğim de zaten hastasın, ruh hastası."

Yanağımı Bedirhan'ın omzuna bastırdım. Aniden ona sokulmam onu şaşırtmış olsa gerek gözlerini indirip uzun uzun yüzümü izledi. Ardından elinin tersiyle alnıma dokunup, "Kız ateşi de yok bunun ama..." dedi ikilemde kalmış gibi. "Kedi yavrusu gibi ne sokuluyorsun sen bana? Bünyem bu kadar uysallığa alışkın değil benim..."

Güçlükle gülümsedim. Elini tutup kaldırdım ve başımın üzerine koydum. "Sus ve sev beni," dedim konuyu dağıtmak ister gibi.

Saçlarımı okşadı, ardından onları sertçe karıştırıp güldü. "Yolarım saçını başını, yelloz," dedi keyifli bir sesle. "Bitli seni. Saçındaki yağ ile üç ailenin karnını doyuracak yemek yapılır..."

Karanlık bir sokakta, rehberliğini yıldızların yaptığı bir kaybolmuşluk duygusuyla öylece ilerliyormuşum hissi veren bir şeyler içimi dalgalandırıyordu. Bedirhan'ın parmakları saçlarımda dolaşırken zihnimi meşgul eden düşüncenin karnında uyuttuğu kelimelere ulaşmak ister gibi tırnaklarımı kelimeleri altında saklayan deriye batırarak o düşüncenin karnını yırtmaya çalışıyordum.

"Ee?" dedi Bedirhan bir anda. Önünde durduğum göle düşen yansımam dalgalandı, o karanlık sokağı aydınlatan yıldızların önünü bulutlar kesti, düşüncenin karnı yırtılarak ikiye ayrıldı. "Sergen'le yaşamanın zorluklarını anlat bana, Cinli Defne," diye dalga geçti. "Şarj sorunu yaşıyor musunuz? Donma problemi falan oluyor mu?"

Yanağımı Bedirhan'ın omzuna bastırarak güldüm. Ablam gülmeme bozulmuş gibi bana düz düz baktıktan sonra, "Billur'la yaşamak ne kadar kolaysa, Sergen'le yaşaması da o kadar kolay bence," dedi. Billur, ablama alık alık bakıp, "Beni niye bombalıyorsun şu an?" diye sordu.

"Haklısın..." Bedirhan saçımı okşarken derin bir nefes alıp uzaklara daldı. "Kaç klozet kapağı değiştirdim, bunu yalnızca klozet kapağı satan mağazalar bilir. Sayemde üçüncü şubeyi açtılar..."

Billur, "Artık klozet kapaklarına damlatmıyorum!" diye isyan edince bir an herkes sustu ve sessizce Billur'a bakmaya başladık. "Ne bakıyorsunuz?"

"Eğitiyorum, öğreniyor yavaş yavaş," dedi Bedirhan. Güneş'in salona girmesiyle Bedirhan'dan yavaşça uzaklaşıp gözlerimi ona doğru çevirdim. Çekingen gözlerim salonda gezdirdi, her birimize tek tek baktıktan sonra ağır adımlarla koltuğa doğru yürüyüp, Defne'nin yan tarafındaki boşluğa oturarak saçlarını kulağının arkasına itti. "Kız?" dedi Bedirhan onun çekingenliğini kırmak istiyor gibi. Güneş'in gözleri Bedirhan'a çevrildi. "Valla şuradaki bütün çırpı bacaklılara taş çıkartırsın sen ha."

Güneş utanarak gülümsedi. "Hepsi güzel," dedi başını sallayarak. "Çok güzel kızlar."

"Ay yalan atma. Kızıl saçlı olan çok çirkin," dedi Bedirhan. Billur ona dilini çıkardı. Bedirhan gözlerini kısarak tekrar konuştu: "Hatta o kadar çirkin ki, onun kadar çirkinini hiç görmemiştim."

"Nedense en güzel oymuş gibi bakıyorsun ama," dedi Güneş saf saf. Bedirhan'ın daraksadığını hissettim. Billur sırıtıyor, Defne de kıs kıs gülüyordu. Bendeki sessizlik sanki genetikmiş, bu sessizlikle doğmuşum gibi sakince onları izliyordum.

"Kız neresi güzel? Anacım sen hepsinden güzel olmaya güzelsin de, bir göz doktoruna görünmen şart..."

Güneş burnunu kaşıdı, bu hareketi çok çocuksu gelmişti gözüme. Derin bir nefes alarak, "Karan'ı gördünüz mü? Ben göremedim. Nerede?" diye sordu.

"Babur'le birlikte çalışma odasındalar," dedi Bedirhan.

"Şu adama Babür deyip durmasana," diye homurdandı ablam, Sergen'e böyle seslenilmesi onu gerçekten rahatsız ediyordu. Bana göre bu sevimliydi ve ne yalan söyleyeyim, Sergen'e cidden uyuyordu.

"Babür kim?" Güneş kaşlarını kaldırdı. "Kötü adamlardan değil, değil mi?"

"Kız yok," dedi Bedirhan gülerek. Ellerini kaldırdı, bir robot gibi hareket ettirdikten sonra eledi: "Şuna benzeyen var ya, o."

Sonra hepimizin kahkaha atmasına neden olan o soruyu sordu Güneş: "Haa, Sergen mi?"

Güneş'in yaraları kolay iyileşecek türden yaralar değildi ama en azından bizim yanımızdayken kendini daha hızlı toparladığını düşünüyordum. Bunu onu gözetimi altına alan doktoru da söylemişti. Güneş tedaviye olumlu yanıt veriyor, gökyüzünü ısıtacağı günün gelmesini beklerken yaprak dökmeye devam ediyordu. Karan ile aralarındaki bağ zamanla daha da güçlenecekti, şimdiden iplerini birbirlerine sıkıca sarıp düğümlemeye başlamışlardı zaten.

İçimde köklerini taşıdığımı hatırlayınca sohbetten koptuğumu hissettim. Sonra kendimi yine o gölün önünde, gölün kıyısına doğru yüzen alev almış kelimeleri izlerken buldum. Diğer Merve gölün içinde, kelimelerin arasında yavaşça yüzüyor, bana bakmıyor, beni görmüyor, beni duymuyor,

beni hissetmiyordu. Sonra yağmur başladı ve kelimelerin üzerinde yanan alevlerin ışığı zayıflarken, düşen damlalar gölün içinde genişleyen daireler oluşturdu.

Ablam ve Billur birlikte mutfağa geçtiklerinde Gülseren Hanım Güneş'i üst kata çıkarmıştı. Gündüz kuşağına ait yemek programının tekrarının oynadığı televizyon ekranından uzaklaştırdığım gözlerimi Bedirhan'a çevirdim. Telefonuyla ilgileniyordu.

Bir an karnıma yayılan kökleri ona göstermek, o köklerin varlığından ona bahsetmek istedim.

Sonra bu istek bir fırtına gibi duygularımı dağıttı, içimden geçip giderken gerisinde büyük bir enkaz bıraktı. Ona baktığımı fark edince gözleri beni bulmuştu. "Çepiç?" dedi sorar gibi. Göz kırparak bu soruyu jest ve mimiklerine döktü.

Kanımda alev alev yanan hissi içime gömerek, "Mesajda bahsettiğin şey neydi?" diye sordum sessizce. Bu sessizliğin temeli benim içinde bulunduğum duruma sığdırdığım duygulardan kaynaklı olsa gerekti. Kalbim çok yavaş atıyormuş gibi hissediyordum.

Bedirhan gözlerini salonun içinde gezdirdi, tekrar bana baktığında onu izlemeye devam ediyordum. "Boşuna sürprizle uğraşma diye söyledim, planı Karan yapıyor işte," dedi ama pek inandırıcı kurmamıştı bu cümleyi. Gözlerine çok daha dikkatli baktığımda kaşlarını çattı. "Bir sanatçı asla arkadaşlarını ele vermez!" dedi abartılı bir sesle. "Hiç öyle bakma." Ağzına eliyle görünmez bir fermuar çekti. "Benden sana tek kelime işlemez."

"Gerçekten hiç ele vermedin şu an." Onu çimdiklediğimde gözleri iri iri açıldı, oturduğu yerde sıçrayarak ellerime kendini savunmak ister gibi vurdu.

"Beni çimdikledin mi seni pis hain canavar?" diye sordu kocaman gözlerle. "Nadide bir sanat eseri parçası olan vücuduma... Benim bir bakirenin teninden daha el değmemiş olan heykel tenime... Mona Lisa ile aynı sergide, Mona Lisa'nın içinde olduğu camekânın içine koyulan ikinci tablonun vücut bulmuş haline çimdik attın, öyle mi?"

"Söylemeyecek misin?" diye ısrar ettim.

"Söylemeyeceğim." Bana tavır alarak başını farklı yöne çevirdi. "Şimdi çimdiklediğin tenimden özür dile. Hemen."

"Seni çimdik manyağı yaparım." Etini parmaklarımın arasına bir kez daha kısıtırdım. Bu, onun çığlık atmasına neden oldu.

"Bana çimdik atma!" diye bağırdı az daha gülmeme neden olacak tonda bir sese şive ekleyerek.

"Söyle," diye homurdandım. "Söylesen ölür müsün?"

"Ecelimle öleceğimden değil de, Karan'ın öldürme ihtimalini göz önünde bulunduruyorum."

"Anlaşıldı, o gıcık ağzından tek kelime alamayacağım."

"Gıcık ağzımdan mı?" Dişlerini gösterdi. "Tüm dişlerim orijinal. Dudaklarımda da hiçbir işlem yok. Şu doğal güzelliği görüyor musun?"

"Daha çok kesme şeker isteyen bir ata benziyorsun şu an," diye söylendim huysuzca.

"Hadi oradan gergedan suratlı, ata benzeyen tek yanım ciliop gibi, tay gibi, at gibi olan vucudumdur benim." Beni iterek ayağa kalkıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. Gülümseyerek arkasından kalktım ama onu takip etmek yerine üst kata tırmandım. Yediğim akşam yemeği içimde bir türlü öğütülemiyor, sanki çiğnemeden yutmuşum gibi büsbütün duruyordu. Ya da bana öyle geliyordu... Üst katın karanlık koridorunda ilerlerken midem yeniden kasılmaya başlamıştı.

Avucumu soğuk duvara bastırıp yalpalamaya başlayan adımlarımı durdurdum. Başım dönmeye başlamıştı. Duvarların dalgalandığını, iki duvarın birbirine yaklaşıp uzaklaşarak bükülmeye başladıklarını gördüğümde yüzümü buruşturarak diğer avucumu ağzıma örttüm. Her an bulunduğum yerde dizlerimin üzerine düşecek ve kusmaya başlayacakmışım gibi hissediyordum. İçimi saran kasılmalar çoğalınca güç bela attığım adımlarımın taşıdığı bedenimi banyonun önüne kadar getirmeyi başardım.

Dışarıda esen rüzgârın uğultusunu duyuyordum, bunun nedeni koridorun sonundaki pencerenin üste doğru açık olmasıydı. Cehennemi donduran soğuğun dünyaya indiğini hissettiren o üşüme hissiyle lavabonun kapısını aralayıp kendimi içeri attım ve kapıyı tam olarak kapatamadan hızla klozetin önüne doğru koştum. Kapıyı kapatmamam iyi olmuştu çünkü açık olan pencereden içeri sızan sokak lambası karanlık koridoru aydınlatıyor, koridora az da olsa sızan ışık banyonun içini de kör bir biçimde aydınlatıyordu.

Kusmaya başladığım esnada kimsenin sesimi duymaması için tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyor, yanaklarımdan aşağı sarkan saçlarımın kirlenmemesi için kendimi klozetten uzak tutmaya çalışıyordum. Bir süre sonra gözlerimden süzülmeye başlayan yaşların nedenini anlayamadan olduğum yerde iki büklüm durarak kusmaya devam ettim.

Bu normal miydi? Ne kadar süre daha devam edecekti? Bu sabaha kadar yalnızca midemi üşüttüğümü, yediklerimi sindiremediğimi, bu tür basit nedenleri önüme alarak bir süredir devam eden bulantıyı ve kusmayı doktora anlatmak yerine zihnimde ertelemeye çalışıyordum.

Kelimeler, yağmurun kör ettiği karanlık ormanın içinde onlardan kaçan canavarı koşturmaya devam ediyorlardı.

Öğürmelerim sona erdiğinde titreyen ellerimi sifona uzatacaktım ki biri benim yerime sifona bastı. O an, arkamdaki bedenin gölgesi üzerime düşmüş, beni bir bulut gibi örtmüştü. İçimdeki kapıları kıran korku bedeni-

nu ele geçirdi ve titreyen parmaklarını klozetin kenarlarına bastırarak kalkmayı kaldırıp arkamda dikilerek beni altına alan gölgenin sahibine baktım.

Bu kişi Güneş'ti.

Anlık rahatlama hissi bedenimi bir ağrı kesicinin kanıma karışıp etki ettiği gibi içimdeki korkuyu dindirirken gözyaşlarımın yanaklarıma yapıştırdığı saçları geri iterek gülümsedim. Aramızdaki mesafeyi sıfırlayan sefkatli bakışlarını yüzümün her bir köşesine dokunurken liliklerime kadar hissetmiştim. Eğildi, beni kollarının kenarlarından tutarak yavaşça ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, zaman ikiye bölünmüş gibi hissediyordum, bu his sesime de yayılmıştı.

Saçlarıma dokundu, kulaklarımın arkasına zar zor sıkıştırdığım saçlarımı biraz daha geriye iterek yüzümü tamamen ortaya çıkardı ve diğer eliyle çenemi tutup kaldırdı. Güneş, benden birkaç santim daha uzun bir kadın olduğu için kafamı kaldırıp ona baktım.

Aramızda suya düşen harfleri yalnızca çizen o insanın okuyabileceği bir bakışma geçti. Sanki kafamızdan aşağı kar taneleri dönerek düşüyor, saçlarımıza tutunarak orada eriyor ve romanın sayfasını dolduran kelimeler saçlarımızda asılı kalıyordu.

"İlk zamanlar böyle oluyor, bir süre sonra kendi kendine geçecektir. Endişelenme," dedi anaç bir tavırla. Yüzüne zamanın içinden son hızla geçip yola dağılmış kâğıt ve yaprakları uçuşturan o arabanın direksiyonunda oturuyormuş gibi baktım.

"Ne?"

"Ben de Kara'yı içimde taşırken bir dönem her şeyi çıkarıyordum." Ellerinden birini aşağı indirip karnıma koydu, avucunu karnıma bastırıp gülümsedi. "Her şey yolunda. İyisiniz."

O an bir trenin içindeydim. Tren son hızla bir tünelin kalbine giden damara saplanıyor, tünelin damarının içinden hızla geçerek dışarı çıkıyordu. Camın kenarında oturmuş içinden geçtiğim zamanı izliyordum. Sessizdim. O an yine o gölün önündeydim. Yüzen kelimeleri tıpkı yüzen balıkları yakalamaya çalışıyormuş gibi elimi suya uzatıp yakalamaya çalışıyordum. Caresizdim. O an annemin kendini astığı koridorun içindeydim. Duvarlar üzerime yıkılıyor, o ip yavaşça boynuma dolanıyordu. Kaybetmiştim. O an fakültenin arka bahçesindeydim. Elimde bir kâğıt tutuyor, kelimeleri sindirmeye çalışırken Karan'ı izliyordum. Kazanmıştım.

O an gökyüzüne asılı bir buluttum. Güneşin önünde duruyordum. Işık içimden geçiyor, kalbime saplanmış bir bıçak gibi sırtımdan çıkarak beni parçalıyor, yavaşça dağılıyordum. Yağmur dinmişti.

"Kimseye söylemezsin..." Gözlerinin içine içimi yaralayan bir beklentiyle baktım. "...değil mi?"

Tansiyon aletinin bağlı olduğu bilekteki nabız yükselince ibre ok gibi

yukarı doğru fırladı. Güneş'in cevabını beklerken kalbim ağzımda, dilimin üzerindeydi ve atışları çok yavaştı.

Kaşlarını kaldırıp, "Kara'ya söylemedin mi?" diye sordu yavaşça.

"Henüz değil..." Yutkundum. Ağzıma acı bir tat yayıldı. "Söylemedim."

Güneş'in şaşkınlığı bir sis bulutu gibi üzerimize çöküp her yanı sardı. Ben o sis bulutunun içinde ilerliyormuşum gibi hissediyordum.

"Ama onun bunu bilmesi gerekmez mi?" Koluma dokundu. "Seni bırakıp gitmesinden... Bebeğinizi kaçırıp gitmesinden mi korkuyorsun?" diye sorunca ona bakakaldım.

Sanki kendimin karşısında duruyordum. Yansımam orada, yolun ortasında durmuş beni izliyor, beyaz elbisesinin eteği rüzgârın etkisiyle yana doğru uçuşuyordu. Bir kamyon son hızla ona çarpıyor, yansımamın gözleri gözlerimden ayrılmadan yavaşça yere yığılıyor ve yansımam kamyonun altında kalıyordu.

Geçmişin içinden sızan kanın hareketlerini zihnimde hissettim.

Ben de tıpkı onun bana dokunduğu gibi onun koluna güvenle dokunup, "Biliyorum," dedim titreyen bir sesle. Bana gülümsedi, rahatlamışa benziyordu. "Yapmayacağını elbette biliyorum. Sadece... Uygun zamanı bekleyelim, olur mu? Bu sırrı benimle saklar mısın?"

Bir an durup uzun uzun yüzüme baktı. "Oğlumdan bir şeyler saklamamı mı istiyorsun?"

"Hayır... Yani evet. Yani sadece bir süreliğine."

"Neden?" Avucuyla karnımı okşarken diğer eliyle omzumu sıvazladı. "Mutlu olur. Olmaz mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Bunu hiç düşünmemiştim. Ne hissedeceği konusunda kafamın içinde yaratacağım her cevap sadece içi bomboş bir çukurdan ibaretti.

Gözlerinde bitmek tükenmek bilmeyen bir şefkatle gözlerimin içine bakarken, "Korkuyor musun?" diye fısıldadı. "Korkma. Ben seni korurum."

Ona gülümsedim. Koyu renk gözleri bana Karan'ı hatırlatıyordu. Kokusu tıpkı ruhu gibi sakin ve güzeldi. "Bana yardım edeceksin, değil mi?" diye sordum ona sığınma fikrini özümseyerek.

"Ona bunu söyleyeceksin ama değil mi?" diye sorarken başını yavaşça sallıyordu. En azından ben olup biteni Karan'a anlatana kadar Güneş'in sırrımı saklayacağına inanıyordum.

"Evet tabii ki," diye fısıldadım. "Ama şimdilik bunu ona belli etmememiz gerek."

"Etmem," dedi hızlıca başını sallayarak. "Hatta unutmuşum numarası yaparım şimdi." Güldü, bu beni de güldürdü. "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Korkmuyorum," dedim içimi saran, ruhumu kuşatan korku gölgelerine rağmen. Oysa o kadar çok korkuyordum ki...

Banyonun lambasının yanmasıyla kafamı kapıya doğru çevirdim. Güneş hızla avucunu karnımdan çekti. Zamanın tozları bulunduğumuz ortama dağılmıştı. Karan'ın simsiyah gözlerini gözlerime bir kanca gibi geçirmesiyle duygularımın kalbimin içine tepetaklak düşmesi bir oldu. Kalbimin hızlandığını hissettim.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu, gözleri gözlerimden usulca kopup annesine çevrildi. "Karanlıkta?"

"Laflıyorduk," dedim yavaşça.

Tekrar bana baktı. "Karanlıkta?" diye sordu, başımı sallayınca bu defa, "Banyoda?" diye sordu. Kaşları havaya kalkmıştı.

Yelkovan bir adım attı. Karan'ın gözlerini kaplayan bakışlar duygularıma eşlik ederek kalbimi daha da hızlandırdı.

"Olamaz mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Kadınlar her yerde laflayabilir. Bu algıyı yıkmalısın." Güneş'e baktım. "Değil mi ama?"

Güneş başını hızlıca sallayarak, "Doğru, evet," dedi. "Deli hemşire ve deli temizlik görevlisi de odamdaki tuvaletin önünde laflıyorlardı hep."

Karan kaşlarını kaldırdı, yüzündeki suçlayıcı ifadenin silinmesini bekledim ama o ifade güçlenerek şüpheye evrildi. Karan'ın gür kirpiklerinin arasındaki o sorgulayıcı bakışları izledim. "Her neyse," dedi bir süre sonra. Birkaç saniye bekledi, ardından, "Anne," dedi, neden beklediğini anlamıştım. Hâlâ zorlanıyordu bu kelimeyi dillendirirken. "Vitaminlerini almamışsın. Gülseren Hanım her yerde seni arıyor."

"Gülseren deli mi? Tuvalete bile benimle gelmek istiyor," dedi Güneş yüzünü buruşturarak.

"Gülseren sıkı takipçin olsa gerek," dedim gülerek.

"İstemiyorum. Hep beni izliyor. Azrail gibi başımda..."

Güneş'in bu isyanı Karan'ı da güldürmüştü. Gülseren Hanım'ın, "Her yerde sizi arıyordum," diyen sesini takip eden görüntüsü gözlerimin önüne düştü. Avucunun içinde biri yuvarlak sarı, diğeri mor bir kapsül şeklinde olan hapları tutuyordu ve diğer elinde de bir bardak su vardı.

"İlaçlarımı kendim içebilirim. Kaç yaşında kadınım ben..." Güneş durdu, birkaç saniye bekledi. "Kaç yaşında olduğumu saymayı bırakalı epey zaman oldu aslında. Biz kaç yılındayız?"

Gülseren, "Güneş Hanım, kendinizi yormayın. Hadi ilacınızı için de sizi yatırayım," dedi kibarca.

"Yatırmak mı? İstersen kundakla bir de," dedi Güneş, Gülseren'e kötü kötü bakarak. "Kadın, sen deli misin?"

"Senin iyiliğini istiyor," dedi Karan yatıştırıcı bir sesle.

Güneş, Karan'a gülümseyerek başını salladıktan sonra bana baktı. Bana göz kırptığında bir an duraksadım, sonra anlaşmamızı hatırlayınca rahatlayarak ona yavaşça gülümsedim. Güneş ve Gülseren banyodan uzak-

laştıklarında Karan ile baş başa kalmıştık. Bana yaklaştı. Bir an ona nasıl davranmam gerektiğini kestiremeyip sadece öylece durdum ve onun gözlerinin içine baktım. Siyah gözlerinde yüzen duyguları izlemeyi sevsem de şu an o duyguları izlemek bana yalnızca panik hissettiriyordu. İçimde dalgalanıp budaklanan bir panik...

Diğer Merve gölün içine yayılan siyah, uzun saçlarının arasında karanlıklara gömülmüş yüzünü kıyıya çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu, sesi bir an için ormanın içinde canavarı kovalayan kelimeler kadar suçlayıcı geldi kulağıma. *"Korkuyor musun? İçindeki ölü çocuğu kabullenen adamın, içinde kalbi atan çocuğu istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Ne düşünüyorsun?" Durdum, ne düşünüyordum? "Ona ne hissettireceğini mi düşünüyorsun? Onun hissedeceği şeylerden mi korkuyorsun? Yoksa onun hissedeceği şeyin sana hissettireceklerinden mi korkuyorsun? Neden korkuyorsun?"*

Diğer Merve'nin suda büyüyen dalgalar gibi büyüyen sesi zihnimin içinde bir çığ olup kelimeleri içine aldığında romanın bir sayfasını daha geride bırakmış, yeni bir sayfasında gözlerimi yavaşça aralamıştım.

Karan'ın güçlü parmaklarını belimin oyuntusunda hissettim. Dokunuşu tüy gibi hafif olmasına karşı olabildiğince güçlüydü. Bana hafifçe dokunuyor olmasına rağmen parmak uçlarındaki nabzı bile derimin altında, tenimin içinde hissedebiliyordum.

"Seni özledim," dedi, dudakları alnıma sürtününce hızla çarpan kalbimin bir kan havuzunda yüzmeye başladığını hissettim. Parmak uçlarını notalarını benim şekillendirdiğim bir piyanoya dokunuyormuş gibi omuzlarına koyup, güçlü omuzlarına dokunduğumda gözlerini saran gri şüphe bulutlarının dağılarak yerini özlemin yoğunluğuyla ısınmış siyah güneşin yerine bıraktığını gördüm.

"Neden ona bunu söylemiyorsun?" diye seslendi bana tekrardan. Onun sesini duyduğumda kamyonun altında kalmış, kanı yola yayılmış yansımamın açık duran cansız gözlerine bakarken buluyordum kendimi. *"Neyden korkuyorsun? Neyden korktuğunu söylesene. Zihnini benden saklama. Söyle. Ben senin zihnine ait değil miyim? Beni ait olduğum yerden ayırdın. Söyle. Neden korkuyorsun?"*

İçime abanan hissin yırttığı sayfalar başımdan aşağı yağarken, "Seni özledim," dedim ona iyice sokularak.

Başımın üzerini öptü. O beni öptüğünde yer ile gök yer değiştiriyor, cennet ile cehennem birbirine kavuşuyordu. Karan'ın dudakları dudaklarıma dokunmak için yüzümün sınırlarına yaklaştığında, az önce kustuğum için panikleyerek kendimi geri çektim. Gözleri gözlerime şaşkınlıkla dokundu.

"Dişlerimi fırçalamadım," dedim utanarak. Söylediğim şey şaşkınlığını kelimelerle beslemişe benziyordu. Yüzüne dağılmış o şaşkınlığı silmeden,

"Ne önemi var?" diye sordu.

"Benim için var," dedim.

Dudaklarını dudaklarıma tekrar yaklaştırmaya çalışınca avuçlarımı göğsüne bastırdım. Gözlerini devirip, "Ne oluyor?" diye sordu sertçe. "Seni anlayamıyorum."

Gölgesine sığınmak isteyen tarafım yüzüme beklentiyle bakıyor olsa da ben sessizce Karan'ı izliyor, o yanımın sesini duymazdan geliyordum. "Sen odaya gidip beni bekle, ben dişlerimi fırçalayıp geleyim," dedim sonunda konuştuğumda. Bana garip garip bakmaya devam ediyordu. O bakışların yoğunluğu altında ezildiğimi hissettiğim için, "Ya da istersen Bedirhanların yanında bekleyebilirsin. Gitmediler, değil mi?" dedim.

"Gitmediler," dedi Karan, gözleri yüzümün her köşesindeydi. Sınırsızca geziniyordu. "Muhtemelen burada kalırlar."

"Güzel." Başımı sallayarak kendi sesimi onayladım. İçimde yitip gitmeyen ona sarılma isteğine boyun eğmek istememe rağmen ondan bir adım geride durmak bana çok zor geliyordu. "Onların yanına mı gideceksin?" diye sordum.

"Hayır, Asi," dedi sertçe. "Seni odada bekliyorum." Gözlerini dudaklarıma indirdi. Kalbimin atış sesleri bulunduğumuz ortamı dört bir yandan sarmıştı. Kalp atışlarımın sesi öyle gürdü ki, bunu duyduğuna emindim. Karan'ın gözleri dudaklarımdan göle düşen yağmur damlalarının bulutlardan koptuğu gibi koparak uzaklaştı. Ardından banyodan çıktı ve beni kafamın içindeki canavarla yalnız başıma bıraktı.

Dişlerimi fırçalayıp, yüzümü uzun uzun soğuk suyla duruladıktan sonra nihayet odaya gidebilmiştim. Odanın içi karanlıktı, havuzun ışıkları bile yanmadığından odaya dokunan tek ışık sokağın sonunda yanan lambanın loş renkteki ışığıydı ama o kadar azdı ki, odanın içi siyah beyaz bir film karesine ait gibi gri görünüyordu. Gözlerim o gri rüya kapanında gördüğüm düşün kahramanını aramaya başladı.

Sonra onu gördüm.

Yatağın üzerinde sırtını yatak başlığına yaslamış uzanıyordu ama başı yastıkta değil, havada duruyordu. Gözlerinin beni takip ettiğini fark ettiğimde odanın içinde içeriye gömülmüş bedenini arayan bir hayalet gibi yavaşça ilerliyordum. Yatağın ucuna oturdum, gözlerimi onun gri görünen siluetine dikip omuzlarımın kalkıp inmesine neden olacak bir nefesi ciğerlerime doldurdum.

Ona içimdeki karmaşadan bahsetsem, o karmaşanın temelinde onun köklerinin olduğunu anlatsam, beni anlar mıydı?

"Seni kızdırdım mı?" diye sordum, sesim bir makasın tam ortasından geçtiği kâğıt parçası gibi ikiye ayrılmıştı; yarısında korku yarısında da üzüntü vardı. Onu kırmış olmaktan korkuyor, onu kırmış olabilme ihtimalime üzülüyordum.

Aldığı nefesin sesini dinledim. Canavar ormanın içinde büyümüş ya bani dallara çarpıyor, tenini oluşturan yara kabukları koparak kanamaya başlıyor, onu kovalayan kelimeler ise canavarın kanının kokusunu aldıkça daha da hızlanarak onunla alay eder gibi kahkahalar atıyorlardı. Ormana yayılan kahkaha seslerinin içindeki fısıltılar en acımasız cümleleri oluşturan ilahiler gibiydi.

"Sana yalnızca ne zaman kızarım, biliyor musun?" Büyük parmaklarını bileğimi sardı. "Kendini benden saklar, sakınırsan." Beni yatağın üzerine doğru çekti. Dizlerimin üzerinde yatağın üzerinde durmaya başladım. Eli belime kaydı. Dudakları dudaklarımla buluşmadan hemen önce, "Seni bulmak için yirmi altı yıl harcadım, beni kendinden mahrum etme," diye fısıldadı.

Erkeksi sesi dudakları dudaklarıma dokunduğu an kesildi ve aynı zamanda kendi sesinin kesildiği gibi benim de nefesimi keserek beni öpmeye başladı.

Dudakları dudaklarımda bozulan yeminler gibiydi. Söylenmemiş sözler, gidilmemiş şehirler, uğranmamış sokaklar, koparılmamış takvim yaprakları, okunmamış roman sayfaları gibiydi...

Beni mahvediyor ama aynı zamanda beni var ediyordu.

Avuçlarım kaygıyla yaralanmış bir ruhun koparılmış eklemleri gibi onun yanağına yerleşti. Sakallarına dokundum. Sakalları avuç içlerime kirpinin sırtına dokunmuşum gibi hissettirirken alnına düşen dağınık, dalgaları saçlarını kendi alnımda hissettim. Beni yavaşça altına aldı ve bu defa sertçe öpmeye başladı.

Zamanı doğuran lahza yanıyordu.

Zamanın külleri tavandan üzerimize yağarken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı. Karan'ın eli üzerimdeki kazağın eteğine indi, kazağın ucunu kaldırınca karnım açıldı. Gözlerimi açıp onun siyah gözlerine çevirdim, dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve dövmeme doğru indi. Dövmemin üzerini öptüğü sırada gözlerim artık gri tavandaydı.

"Asi," diye fısıldadı, parmak uçlarını karnımda hissedince bedenim bir yay gibi gerildi. Bedenimde gerilmiş bir ok gibi bedenini bana doğru nişan aldı. "Merve," dedi, sesi başımın üzerinde bir bulut gibi parçalara ayrıldı ve kar taneleri olarak yüzüme yağmaya başladı.

"Ali," diye fısıldadım tenimin altında dalgalanan karanlıkla.

Parmak uçları karnımdan kayarak göğüs kafesimin ortasına doğru ilerledi. İleri gidersek olabilecekleri düşündüğümde geri çekilme isteği bir bayrak gibi zihnimin içinde dalgalanmaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir yanım ateşlerin içine atlayıp Karan ile yanmak istese de diğer yanım bu yangında kaybedebileceklerimi bana gösterip beni geriye doğru çekiyordu. Hiçbir şey bilmediğim için ne yapmam gerektiğini

...ermem normaldi. Yine de parmak uçlarından tenime düşen ateşleri ...la karşıladım.

"Seni bağırta bağırta..." Sustu, cümlesini tamamlamasına engel olmak ...ın dişlerini sıkmıştı. Yüzü şimdi yüzümün üzerinde bir çatı gibi duru...du ve ben yanaklarında oluşan sessizlik mezarlarını ilgiyle izliyordum.

Parmak uçlarını göğüs kafesimin ortasına bastırarak konuştu: "Yapa...am. İniltilerini kimsenin duymasını istemiyorum ama seni inletmek de ...emiyorum. Bu yüzden duracağım." Burnunun ucunu burnuma sürttü. "Seni ...sparvalmışken, sadece benimleyken, seni sadece ben duyabilirken inletme...iyorum."

Yanaklarımdaki baskı tenimi alev alev yanmaya itmişti. Karan dudak...arına tutkulu bir öpücük bıraktıktan sonra doğrulup yatağın diğer ucuna ...zandı. Bir süre ikimiz de tepemizde asılı duran tavanı izledik. Parmak uç...arı parmak uçlarıma dokunuyordu. Sonra onun elini tuttum ve parmakla...mız birbirine geçerek bir bütün oluşturduk.

"Okul seni çok mu yoruyor?" diye sordu, sesinden anladığım tek şey ...derin düşünceler içerisinde olduğuydu.

"Halledeyorum," dedim yavaşça. Evet, bölümüm çok kolay sayılmazdı. ...aman geçtikçe daha da zorlaşacağına adım kadar emindim ama bugünkü ...allerimin sebebi bu değildi. İçimi kasıp kavuran söyleme isteğine engel ...olabilmek adına sessiz kaldım ve sayfalarca sürecek cümlemi tek bir keli...meye sığdırdım.

Elimi daha sıkı tuttu. "Farklı bir bölüm istemediğine eminsin?" dedi sorar gibi.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu sevdiğimi fark ettim."

Kafasını omzuna doğru çevirip yanağını yatağa bastırarak bana baktı. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Yüzüne serilen gölgelerle bile gü...zel görünmeyi başarabiliyordu. "Çoğu zaman yanına gelemediğim oluyor. Evde tek kalmak sorun oluyor mu?" diye sordu, bunu kafasına çok taktığını şimdi daha net görebiliyordum.

Onu rahatlatmak istercesine, "Hayır," diye fısıldadım. "Hem Hazal karşı binada yaşıyor. Senin olmadığın gecelerde yanımda kalıyor."

"Hazal demişken, sonuçları ne yaptın?" diye sorunca bir an yüzümde...ki ifade donup kaldı. "Fotoğrafını çekip yollayacağım falan demiştin. Onun ...anbağını hâlâ çözemedim ben."

Kafamı hızla toparlamaya çalışarak, "O an yorgunluktan saçmaladım. Tuna sonuçları bana verdiğinde Fethiye'ye gideceğimi bilmiyordu. Benim de son anda aklıma geldi," diye çevirdim.

"Sonuçlar neyle ilgiliydi?" Karan gözlerini yüzümde gezdirdi. "Kötü bir şey yokmuş, değil mi?"

"Yok," diye mırıldandım. "Midesini üşütmüş. Tuna parazitten şüphele-

niyordu ama basit bir şey sanırım. Bir sorun yok."

Diğer Merve gölün içinde sırtüstü uzanmış yüzerken gökyüzünü izliyor, yüzüne düşen yağmur damlalarını gözlerini kırpmadan ifadesiz suratında misafir ediyordu. Yavaşça fısıldadı: *"İğrenç yalan söylüyorsun. Seni anlamadığına emin misin? Karşındaki adamı hafife alma."*

Karan, diğer Merve'yi onaylar gibi bir süre yüzümü izledikten sonra gözlerini tavana doğru çevirdi. Sonra aniden doğrulup kalktı ama elini geri çekmediği için hâlâ el ele tutuşuyorduk. "Ne oldu?" diye sordum panikle. Ben de onun gibi doğrulmuştum.

"Bir şey vardı, unuttum," dedi karmaşık bir sesle.

"Hım?"

Gözleri birleşmiş ellerimize kaydı. Bırakmak istemiyormuş gibi uzun uzun ellerimizi izledikten sonra elimi yavaşça bıraktı ve yataktan kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Ben oturmuş merakla onu beklerken bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Odanın diğer ucundaki aynalı dolabın çekmecesinden bir kutu çıkarıp yatağa döndü. Bir dizini yatağa bastırarak dizinin üzerine oturdu ve kutuyu bana uzattı.

Kutuya hiçbir şey anlamamış gözlerle baktıktan sonra kafamı kaldırıp gözlerimi bu defa onun gözlerine çiviledim. Yüzüne astığım bakışlarım kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Açmayacak mısın?" diye sordu, erkeksi sesinin kıvrımlarında beliren gizli bir emir kipi olduğunu sezmiştim.

"Bu ne?"

"Açarsan görürsün, Çakıltaşı?"

Kaşlarım çatılırken simsiyah paketi üzerindeki bandı soyarak açtım. Bir an durdum ve paketin içinden çıkan dikdörtgen şeklindeki kutuya bakakaldım. Bu son model bir cep telefonunun kutusuydu. Elimde duran son model iPhone cep telefonunun kutusundan ayırdığım gözlerimi onun gözlerine geri asarak, "Bu ne?" diye sordum yeniden.

"Neye benziyor? O cep telefonunu kullanmaktan çağ atladığımızı unuttun sanırım? Elindeki de bir cep telefonu," dedi alayla. Bunu beni küçümsemek için yapmadığını biliyordum. Aksine, eğer alınsaydım bunu asla tekrarlamazdı. Tek amacı biraz gülümsetmek, biraz kafamı dağıtmaktı.

"Elimdekinin ne olduğunu biliyorum," dedim sakince. "Peki neden?"

Gözlerini devirerek, "Yemen için," dedi bezmiş bir sesle. "Neden olacak, Çakıltaşı? Yeni bir cep telefonuna ihtiyacın vardı, ben de bu fırsatı kullandım. Geçenlerde konuşurken sesin kesik kesik geliyordu. Son zamanlarda şarj problemi yaşadığını da biliyorum."

Yüzümü buruşturup gözlerimi kutuya indirdim. "Yine de buna gerek yoktu, Karan," diye mırıldandım. "Hâlâ iş görüyordu bendeki. Kullanılamaz hale geldiğinde yenisini alırdım."

"Sana ulaşabilmem her şeyden daha önemli," dedi omuz silkerek. "Ya

...neden uzakta olduğun sırada kullanılmaz hale gelseydi? Her ihtimali düşündüm."

Mahcup olsam da başımı sallayarak kabullendim. "Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkür etmek yerine," dedikten sonra, "neden beni öpmüyorsun?" diyerek yüzüme doğru eğildi. Onu ağır ağır öpmeye başladığımda bu öpüşmenin sonu yavaşça ayrılıp yatakların diğer ucunda uyuyamayacağımız kadar ateşliydi ama bu ateşi avucumda tutsam bile ne onu ne de kendimi yakamıyordum.

Beni öperken dudaklarına sığdırdığı ruhu hissettim. Benim dudaklarımdan onun dudaklarına açılmış bir kapıdan içeri giriyor, her bir adımında arkasında duyguların yarattığı bir kuyruk onu takip ediyordu. O ruhun tadını alıyordum. O ruhu iliklerime kadar hissediyordum. Bir elim göğsüne gitti, gömleğini kavradım. Dudakları dudaklarıma dokunurken ruhunu ruhuma düğümlüyordu.

Kalbimin atış sesleri onun damarlarının içinde ilerleyen bir canavar gibiydi ama bu canavar henüz çok küçüktü, bir çocuktu, korkmuştu ve güvenli bulduğu damarların içinde ilerlerken boğulduğu gözyaşları sonunda durmuş, hıçkırıkları susmuştu.

Bir eli bacaklarıma kaydı. Bacaklarımı yankılarını ruhumda hissetmeme neden olacak bir sakinlikle okşadı. Parmak uçlarında akan kanın uğultusunu tenimin altında hissetmeye başladığımda bu duyguya daha fazla meydan okuyamayacağımı anlayıp kısık sesle inledim.

Karan durdu.

Hislerime yenik düştüğümden bir an için bunu algılayamadım ve ona beklentiyle bakmaya başladım. Nabzımın gürültüsü odanın içini dışarıda esen rüzgârın sokakları doldurduğu gibi doldurmuştu. Kalbimin atışları yavaşlamaya başladığında aslında içten içe durması gerektiğini bildiğimi fark ettim. Cep telefonumun melodisi odanın içinde çınlamaya başlayınca yataktan kalkıp uzaklaştım. Eski cep telefonuma düşen aramanın sahibi Hazal'dı. Bir süre Hazal'ın ismine baktıktan sonra bakışlarım bir noktaya takılı kaldı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Karan.

Nefesimin zayıf sesini dinledim. "Hazal," dedim göz ucuyla Karan'a bakarak. "Hemen geliyorum."

"İstersen ben çıkarım," dedi doğrularak. Onu durdurdum.

"Hayır, zaten bir şeyler atıştıracaktım."

Uyuşmuş ifadesiyle yüzüme baktı. Sanırım tuhaflığımı yadırgamamaya başlamıştı. Odadan çıktığımda Hazal ikinci kez telefonumu uzun uzun çaldırmaya başlamıştı. Telefonu açıp kulağıma yasladım ve karanlık koridorda yürürken arkadaşımın sesinin zihnime doluşmasını bekledim.

"Sen şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdı telefonun diğer ucundan. Tiz sesi gözlerimi kısmama neden oldu. "Bekle, bunu neden bana söylemedin?"

"Bilmediğim için?" dedim sorar gibi.

"Siktir!" Bir daha bağırdı, gözlerimi devirmeden edemedim. "Karan'ın yanında mı okudun kâğıdı? Ne tepki verdi?"

"Yanında okudum sayılır ama hiçbir şey bilmiyor," diye mırıldandım.

"Ne demek hiçbir şey bilmiyor?" Şaşkınlığı hattın diğer ucunda olmasına rağmen dalga dalga yayılarak beni çemberinin içine almıştı. "Bunu ona söylemedin mi? Kızım, sen çıldırdın mı? Farkında mısın bilmiyorum ama hamilesin! Karan'dan başkasının bebeğini taşıyamayacağına göre, bunu bebeğin babasına söylemen gerekmez mi? Ne bekliyorsun, karnının burnuna kadar büyümesini falan mı?"

Sesinin dışarı yankılar yaptığını fark edince telefonun kenarındaki ses kısma düğmesine hızlı hızlı basarak sesini alçaltabildiğim kadar alçalttım. "Hazal, bağırma," diye fısıldadım etrafıma bakınarak. "Sayende şimdi cümle âlem öğrenecek zaten."

"Doğru olması gereken bu çünkü!"

"Sakin olur musun? Bu basit bir şey değil. Yani öylece söyleyemem, anlıyor musun?" Derin bir nefes alıp gözlerimi önüme serilen merdivenlere indirdim. Merdivenler karanlıkta çok daha ürkütücü görünüyordu. Merdivenin üst basamağına oturup gözlerimi boşluğa diktim. "Kolay şeyler yaşamadık. Henüz bugün öğrendiğim bir şey ve ben bile olayı idrak edebilmiş değilim. Şu an kendimin bile anlamakta güçlük çektiği bir şeyi Karan'a nasıl anlatabilirim ki?"

"Nasıl sakin kalabildin?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Ben olsam olduğum yere düşüp bayılırdım. Hem Allah aşkına, neden korunmuyordunuz? O koskoca adam, korunması gerektiğini bilmiyor muydu? Şu an hamile olduğunu bilmesine gerek bile yok, bence bunu direkt tahmin etmeli." Konuşurken saçıyla oynayıp gözlerini devirdiğine emindim. "Ayrıca Tuna'nın söylediği kadarıyla bebek hemen hemen iki aylık olmak üzereymiş. Hiç mi fark etmedin? Tatlım, neden regl olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Normalde de gecikebiliyorum bazen. Bu yüzden dert etmemiştim. Hem daha önce beş yüz kez falan bu durumu yaşamışım gibi her şeyi bilmemi bekliyorsun, farkında mısın?"

Yaşanan kısa sessizliğin arkasından, "Ona ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" diye sordu, düşünceli sesi dikkatimi çekmişti. "Bir sorun çıkarmaz, değil mi?"

Duraksadım. Ne gibi bir sorun çıkarmasından endişeleniyordu? "Nasıl yani?"

"Baba olmaya hazır değilim muhabbetleri falan..." Hazal'ın duraksadığını hissettim. Ben de duraksamıştım.

En büyük çaresizliği nasıl oluyor da ölüm anında değil, ölümün ardından yaptıklarınla yüzleştirildiğin yerde hissediyorsan, şimdi ben de en büyük çaresizliği olasılıkları önüme almaya başladığım anda hissediyordum. Saniyeler içinde bulunduğum anın duvarlarını çaresizlikle örmeye başlamıştı.

"Karan öyle biri değil ya," dedi beni yatıştırmak istiyor gibi. Evet, değildi. Sorun şuydu ki, Karan kendini böyle bir şeye hazır hissetmese bile benim için bu şeyi sırtlanacak kadar bana düşkündü. Hayatının merkezindeydim, hatta bazen hayatının ben olduğumu hissettirecek kadar ben odaklı yaşıyordu.

Karnımdaki köklerin ağırlaşarak beni bataklığa çekmeye çalışan o çamur gibi beni dibe çekmeye başladığını hissettim.

"Evet," dedim sessizce. "O öyle bir adam değil."

"O zaman sorun yok, mutlu bile olabilir? Sonuçta olgun bir adam. Belki de bir çocuğu olacağını öğrenmesi onu heyecanlandırır?" Güldüğünü duydum. "Sana minnettar olmalı, kızım," dediğinde beni neşelendirmeye çalıştığının farkındaydım. "Fıstık gibi bir üniversiteliden bebeği olacak."

İçimi burkan düşüncelerin geçmesini istiyordum. Bu kötüydü. Saatlerce ağladıktan sonra kızarmış gözlerinle bembeyaz bir ışığı izliyormuş gibi gözlerimi, hatta beynimin içini acıtıyordu.

Hazal ile sona erdirdiğimiz konuşmanın izleri zihnimdeki gölün içinde boğulmaya başladığında merdivenleri bir ölünün arkasında bıraktığı nefes gibi arkamda bıraktığım duygularla indim. Kül rengini almış suratımda saatin yelkovanı ve akrebi vardı sanki. Rakamlar ve sayıların dağıldığı suratımda zaman belirsiz bir evren gibiydi ve o evrendeki cehennemi içimde biriktirdiklerimle yakmaya başlamıştım.

Mutfağa girip lambasını yakmadan ölü adımlarıyla ilerleyerek tezgâhın önünde durdum. Kristal camdan top şeklindeki sürahinin içindeki durgun, şeffaf suyu izlemeye başladım. O durgun suyun içimde yanan cehennemi söndüremeyeceğini bilsem de kristal bardağı ağzına kadar o suyla doldurup suyu tek dikişte içtikten sonra bardağı âdeta kıracak gibi sertçe tezgâha bırakıp sırtımı tezgâha döndüm.

Kalçamı tezgâha yasladım, avuçlarımı tezgâhın kenarlarına bastırıp soğuğu avuç içimdeki çizgilerime hapsettim. Dışarıda hareket eden araçların ışıkları içeri dalıyor, bir bıçak gibi mutfağı keserek benim de içimden geçiyor, sonra da uzaklaşıp gidiyorlardı.

Karan'ı hazır olmadığı bir şeyin içine çekmekten çok korkuyordum.

Ben de buna hazır mıyım, değil miyim bilmiyordum.

Mutfağın kapısı aralandığında kafamı kaldırıp düşüncelerimin yığıldığı gözlerimi kapıya çevirdim. Gümüş rengi bir duman mutfağın içine akmaya başlamıştı; yine zihnimin kıyılarından uzakta, o gölün önüne son derece

yakında bir yerde olduğumu biliyordum. Mutfağın duvarları erimeye, eriyen duvarların siyah boya gibi ağır ağır yere akmaya başladığını gördüm.

Gölün etrafında esen buz gibi rüzgârın dokunuşlarını tenimde hissettim. Duman bir hayaletin kolları gibi bedenime dolanarak beni sardı ve ardından dumanların arasından çıkıp gelen o kadının bana benzeyen bedenindeki yabancı ruhun varlığını içeride hissettim.

Gerçekliğin kafamın içinde olduğunu bilsem de içinde durduğum sanrı kafamın içinden çıkıp gelmişti. Gölgeler geri çekildi, ışıklar kaçmaya başladı. Dumanların içinde duran kadının gözlerin boşalmaya başlayan yaşlar siyahtı.

Bir süre sonra o yaşların mürekkep olduğunun farkına vardım.

Sadece birkaç saniye içinde yüzü mürekkep lekesiyle dolan, yüzü benim yüzümün birebir aynısı olan kadın ellerini uzun saçlarına uzattı ve saçlarını avuçladı. Saçları tomar tomar dökülerek avuçlarının içini doldurmaya başladığında kalbim sanki atmıyordu, yalnızca göğsümün altında karanlık bir gölge gibi damarıma bağlı duruyordu. Kadının, yani bana benzeyen bedenin avuçlarını dolduran saç telleri kelimelere dönüşüp yere, dumanların içine dökülmeye başladı.

Kelimeler, tabuttan önce tabutun gömüleceği toprağın önüne gelen insanlar gibi etrafımı sarmaya başladı.

"Çürüyorum sayfaların arasında, çürüyorum," dedi can çekişiyormuş gibi çıkan sesiyle. "Teslim olma kafanın içindeki kelimelere."

Gözlerim bedeninde dolaştı. Beyazken kirden gri olmuş elbisesi askılı ve kısaydı. Kolları, bacakları, yüzü yara bere içindeydi ve mürekkebin izleri yüzünden yavaşça kaybolacağı an gözyaşları gözlerinden tekrar dökülmeye başlıyor, mürekkep yüzünü yeniden yıkıyordu. Kollarında ve bacaklarında da ona ait dikenlermiş gibi duran tenine batmış bir sürü makas olduğunu gördüm. Gri saplı makasların boyutları farklı farklıydı ve etraflarından kan sızıyordu.

Bir süre onu izledikten sonra, onun gölün kıyısından kaçmaya başlayan, kelimelerin kovaladığı o canavar olduğunu fark ettim.

Artık zihnimde bana benzeyen bir kadın daha uyanmıştı.

Ve o kadın, kelimelerin kovaladığı yaralı bir canavardı.

Canavar yanım, kelimelerden kaçan o kadın, koluna saplanmış olan büyük makası sertçe çekip çıkardı, tenini altından kan ile birlikte kelimeler dışarı fışkırdı. Makası kaldırıp kanlı ucuna bulaşmış harflere korku dolu gözlerle bakarken bedeni titriyordu. Sonra kahverengi gözlerimin içine baktı.

Makası kaldırdı.

Nefes boşluğundaki dövmeye saplayacağı anda gözlerimi yumup onun gözlerindeki korkudan sıyrıldım.

"Asi?" Irkilerek gözlerimi açtığımda Billur biraz önce o canavarın durduğu yerde duruyor, gözlerinde saf bir korkuyla yüzüme bakıyordu. Hızla etrafıma baktım. Duvarlar yerinde duruyordu. Geçen araçlardan birinin çıkardığı mutfağı rengiyle boyadı, ardından tekrar karanlığa maruz kalan bedenlerimiz gölgelere dönüştü.

"Su içmek için..." Sesimin titrediğini fark edince susup arkadaşımın gözlerindeki korkuya odaklandım. O canavarın gözlerindeki korku kadar dehşet verici olmasa da belirgindi.

Billur bana doğru bir adım atıp başını hafifçe yatırdı, yüzünde karman çorman bir ifade belirmişti. "Asi?" dedi sorarcasına. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım sonunda dayanamayarak. "Gerçekten bilmiyorum."

Hızla yanıma geldi. Elini omzuma koyup sıkarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Biri mi canını sıkıyor? Yoksa Karan'la mı kavga ettin? Ne oldu, anlat bana." Endişeli gözlerine uzun uzun baktım.

"Hayır, biri canımı sıkmıyor ya da onunla kavga etmedik," diye mırıldandım.

"Bak, bana anlatmazsan sana yardım edemem, biliyorsun değil mi?" Gözlerimin içine güven veren yeşil gözleriyle bakıyordu. Karnımdaki kökler duygularımı da mı ele geçirmişti bilmiyordum ama bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Zihnimin içindeki odaların hepsi alev altındaydı. Canavar da diğer Merve de sessizdi, göl donmuş, ormanın içinde koşan kelimeler küle dönmüştü. Ellerimi yüzüme örtüp gözyaşlarımı durdurmaya çalışsam da başarılı olamadım. Billur anın getirdiği şaşkınlığı kolayca üzerinden fırlatıp attıktan sonra beni kollarının arasına çekti ve benim avuçlarım hâlâ yüzümdeyken bana sıkıca sarıldı. Dirseklerimin onun bedeninin baskısıyla ezildiğini hissettim.

Kirpiklerimin arasından yuvarlanan gözyaşları aktıkları anda yanaklarımı yakıp tutuşturuyordu sanki.

"Asi, anlatmazsan gidip yaşlı kıytırık moruğun götünü tekmeleyeceğim!" dedi beni kendine bastırarak. "Bebeğim, neler oluyor? Hadi, söyle bana!"

İçimdeki duyguların hepsi aynı anda çığlık atıyor gibiydi. Çığlıklar dönüştükleri felaketi üzerime yıkarken kendimi çok savunmasız ve kaybolmuş hissediyordum. Çok dolmuştum. Bugün yaşananlar kotamı doldurmuştu, benim bir sınırım vardı ve sınırım çoktan aşılmış, taşmaya başlamıştım. Burnumu aşan bir suyun içinde nefes almaya çalışıyordum ve bunun imkânsız olduğunu boğulmaya başladığım zaman değil, su beni boğup öldürdüğü zaman anlıyordum. Yüzme bilen bir insanın suya karşı koymayı bırakıp, yenilgiyi kabullenmek yerine yenilgiyi isteyerek suyun

getireceği ölümü karşılamaya gülüyü.

Ellerimi yüzümden çekip Billur'un göğsüne yasladım. Billur hıçkırmaya devam ederken gözyaşlarım da yanaklarımdan dökülmeye devam ediyordu. Sonunda beni kollarının hemarlarından uzaklaştırıp, "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde gördüklerim canımı bir hayli göğsümün üzerine serilmişti.

Kalbimi sıkan hissi dürseğimle iterek, "Hamileyim," diye fısıldadım. Harfler ateş olup Billur'un yüzüne saçramış gibi Billur'un yüzündeki ifadeyi tutuşturdu.

Gözlerinden ışıklar geçti, gözlerinden gölgeler geçti, gözlerinden sesler ve anılar geçti. Gözlerinden zaman geçti. Şaşkınlık bir çığlığa yaraklıkları gibi açılıp tüm çehresini kapladığında dudaklarındaki o hafif aralıktan bir çığlığın yükselmesini bekledim ama yapmamıştı. Sanki sesi bile şaşkınlığın dokunuşlarıyla kısılmıştı.

Ona bir şey söylemesini bekliyormuş gibi baktım ama o bana sadece yüzünde yükselen alevlerin yaktığı ifadesiyle sessizce bakıyordu. Kollarını tutan parmaklarının gevşediğini hissettim. Duraksadı, başını yavaşça geriye doğru çekip yavaşça omzuma yatırdı. "Ne?" dedi şaşkına dönmüş bir sesle.

Başımı sallayıp söylediğim şeyi onayladım. "Doğru duydun," diye fısıldadım.

"Ne dediğinin farkında..." Duraksadı. "Ne?" Gözleri irice açıldı. Aniden kollarımı daha sıkı kavrayarak, "Hamile misin?" diye sordu, sesi yüksek çıksa da kimsenin duymadığına emindim.

Başımı sallayarak, "Hamileyim," diye fısıldadım. "Sessiz olur musun?"

"Hamilelik derken şu sperm hücresinin yumurta hücresini döllemesiyle oluşan şey olan hamilelikten mi bahsediyorsun?" Bana delirmiş gibi bakması beni ürkütse de başımı salladım. Yanaklarımdan akan gözyaşlarının yüzümde kurumaya başladığını hissettim.

"Evet, neden saçmalıyorsun?"

Ellerini bedenimden çekerek karnını gösterip, "Sen şuranın şişmesi sonucu içeriden ağlak bir şeyin çıkmasından mı bahsediyorsun?" diye sordu dehşet içinde. "Sen," dedi beni işaret ederek ve ardından kendini işaret edip, "ve ben gibi canlı bir şeyi içinde taşımaktan söz ediyorsun?" diye sordu. "Kakasını ve çişini altına yapan, her şeyi bize yükleyip yan gelip yatan o küçük canlıdan mı bahsediyorsun? O şeyden içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Billur, biri duyacak," dedim endişeyle.

"Senin o şeyi içinde taşıman sorun değil ve birinin bunu duyması sorun öyle mi?" Gözlerini karnıma indirdi. "Aman Tanrım içinde bir canavar mı besliyorsun?"

"Canavar mı?"

"Aman Tanrım o bizim yaşlı moruğun spermlerinin sonsuz yumurtalarla buluşmasıyla sonuçta oluşan bir şey." Bana dehşet dolu gözlerle baktı. "Tabağına, o Tanrısızlığa canavarından ve Kuran'dan sonraki en tehlikeli şey olabilir. İyi misin? Seni yiyor mu? O şeylerin taşıyan kişinin kanıyla beslendiğini duymuştum." Dizlerimin üzerine çöküp karnıma bakmaca göyüzümü elimin tersiyle silip gözlerini Billur'a indirdim. "Seni küçük vampir arkadaşımın kanını rahat bırakmaya ikna edersin." Kafasını kaldırıp bana dehşetle baktı. "Aşk o seni yiyor!"

"Tek sorun bu mu?" diye sordum duygularımı allak bullak bırakıyken.

Duraksadı. Başını salladıktan sonra yerden kalkmadan kapıya baktı. Bir süre düşündü. "Daha önemli ne olabilir ki?" diye sordu, sonra aniden gözleri iri iri açıldı. "Sikiyor!" diye bağırdı. Eğilip elimi ağzına bastırmaya çalıştımda çırpınarak benden kurtuldu. "Sikeyim, sen hamile misin?"

"Artık biraz sessiz olur musun?" Burnumu çekip etrafıma baktım. "Cidden, söylediğime pişman etmek üneresin."

"Kuran ne dedi bu duruma?" Yere oturmamı beklemiyordum. Onu rahat rahat baktım. Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi ellerini havaya kaldırdı. "Bak, eğer sorun çıkarıyorsa onu temizlerim ve sonra da çocuğun babası olurum." Bana göz kırptı. "Sorun mu çıkarıyor o tek taşşakh?"

"Tek neyli?" Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Ashna bakacak olursan, o bunu bilmiyor bile."

"Haa iyi o zaman." Durdu. "Ne?"

"Bilmiyor." Omuz silktim. "Henüz söylemedim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ben de bugün öğrendim," dedim kuru bir sesle.

Birkaç saniye süren duraksaması, "Ne kadarlık?" diye sormasıyla yerini sakinliğe terk etmişti. "Yani şu içindeki canavar?"

"İhtiye yakınmış," diye mırıldandım, durgunlaşmıştım.

"Bak sen şu tek taşşaklıya, tek atışta hedefi vurmuş, öyle mi?" Yüzüne komik denilebilecek bir ifade ekledi. "Vay canına!"

"Billur, çok mu ani oldu da böyle oldun sen?" diye sordum. Eğilip yüzüne baktım. "Sence ortada çok daha ciddi bir konu yok mu?"

"Evet, elbette var." Omuz silkti. "Ne söylememi bekliyorsun? Seni yargılamamı ya da zaten korkudan tüm gün kül rengi bir suratla dolaşan arkadaşımı daha da korkutmamı mı?" Yavaşça doğrulup kalktığında gözleri yüzümde dolanmaya devam ediyordu. "Hayır, bebeğim. Ben filmlerdeki olayı dramatize eden arkadaş modeli değilim. Gerçekçiyim ama biraz da uçarı bir kadınım. Korkularını bir kenara bırak." Parmağıyla karnımı işaret etti. "Çünkü o canavar senin tüm duygularını seninle birlikte hissediyor."

Tünelin sonundaki ışığı kaybetmiş bir insandan farkım yokmuş gibi

geliyordu bana. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedim sonunda dürüstçe. Gerçekten bilmiyordum. Yolunu kaybetmiş bir kırlangıç gibiydim, sağa sola çarpıp duruyordum ve kanatlarımdan dökülen tüyler yeryüzüne dokuldükçe ben eksilen tüylerim yüzünden artık çok daha zor uçuyordum.

Billur tezgâha yaslanıp sözlerimi onaylar gibi başını salladı. "Bilmediğini biliyorum. Bu yüzden bir fikrim var." Omuzlarının yükselmesine neden olan bir nefes aldı. "Ona bunu neden onun doğum gününde söylemiyorsun?" diye sordu. Duraksayıp anlamadığımı belirten kahverengi gözlerimi yüzünde gezdirdim. Omuz silkerek, "Onun doğum gününe birkaç gün kaldı. Belki de bu onun için beklenmedik bir sürpriz olur?" diye sordu.

İkilemde kalmış gibi, "Sürpriz mi?" diye sordum. "Ya onu kendini hazır hissetmediği bir şeyin içine sürüklüyorsam?"

Billur yüzünü buruşturup, "Adam 28 yaşına giriyor, Asi. Ona 18 yaşında, tek cinsel aktivitesi mastürbasyonken bir anda bir kadınla yatıp çocuğu olacağını öğrenen bir liseliymiş gözüyle mi bakıyorsun?" diye sordu dehşet içinde. "Hazır hissetmeseydi korunmaz mıydı? Bu adam aptal değil. Koskoca adam. Eğer böyle bir durum onu korkutacak olsaydı emin ol önlemini alırdı." Eliyle kafasını gösterip parmağını salladı. "Çalıştır saksıyı, bebeğim."

"Ama Bedirhan'ın söylediği kadarıyla onun doğum günü için bir planı varmış zaten," dedim Billur'un söylediklerini zihnimde yerli yerine koymaya çalışırken.

Billur'un bir anda bana doğru dönüp, "O sıktığımın salağı, baş döndürücü cazibesiyle beni yakıp kavuran seks tanrısı sana Karan'ın planından mı bahsetti?" diye bağırınca irkilerek geri çekildim.

"Ne? Bunu sen de mi biliyorsun?"

Billur duraksadı. "Neyi?"

"Planı?"

Dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırarak, "Yo?" dedi kısaca.

"Yalan atıyorsun."

"Yo?"

"Billur."

"Ona o gece söyle," dedi Billur konuyu değiştirmek ister gibi. "Bence ortam bu konuşma için epey uygun olacak."

"Ne biliyorsun?"

"Bebeğim, o çılgın seks tanrısıyla aynı yatağı paylaşıyor olabilirim ama asla onun kadar açık ağızlı değilim." Sırıtarak göz kırptı. "Tek taşşaklının beni tek memeliye dönüştürmesini istemem." Göğüslerini tuttu. "Seviyorum bebeklerimi yahu. Üstelik iki tane olmalarına rağmen beni yemiyorlar..."

"Ona şöyle seslenme," dedim gözlerimi devirerek. Sonra aynı endişe yine içime kuyularını kazmaya başlayınca durgunlaşıp sessizce boşluğa baktım.

"Hadi ama," dedi omzuma dokunarak. "Korkma. Tamam, içinde seni yiyen bir canavar olmasından kork... Ama Karan'ın tepkisinden ve sonrasında olacaklardan korkma."

Arkadaşımın güven dolu sözlerini büyük bir sakinlikle dinledim. Beni yatıştırmak için uzun uzun konuşmuştu ama içeride bir yerde onun da benim gibi endişeli olduğunu hissedebiliyordum. Kabul etsem de etmesem de ben bir süre sonra on dokuz yaşına girecektim ve hamileydim. Hem yaşım hem de bulunduğum durum beni tedirgin ediyordu ve tedirgin olma konusunda haklı olduğuma emindim.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama Billur'u dinleyecektim. Şimdilik bir şey yapmamam daha doğruydu. O gecenin gidişatına göre Karan'a bunu o an söyleyebilirdim. O gece beni nelerin beklediğini bilmiyordum.

Eminim Karan da onu nelerin beklediğini bilmiyordu.

"Başka kimseye söyledin mi?" diye sorduğu sırada sigarasının ucunu ateşe veriyordu.

"Güneş biliyor," dedim kısık bir sesle.

Öksürük krizine girmesine neden olan kesinlikle sigara değil, benim cevabımdı. Sigarasının dumanı dudaklarını alelacele terk ederken, "Sen çıldırdın mı?" diye sordu. "Güneş bir kız çocuğu gibi. Henüz tedavisi tamamlanmadı. Ya Karan'a söylerse?"

"Söylemez," dedim kendimden emin bir sesle. Billur bundan pek emin değilmiş gibi tedirgin gözlerle bana bakıyordu. "Söylemeyecek," diye güvence verdim. "Üstelik ona bunu ben söylemedim. Kendisi anladı."

"Ne bu? Kâhin ya da müneccim falan mı?"

"Beni kusarken gördü."

"Her kusan hamile olsaydı şu an kırk dokuzuncu çocuğumu kucağıma alıyor olurdum."

"Her şeye verecek bir cevabın var," diye homurdandım.

"Çok şükür," dedi sırıtarak.

"Ben yokken..." Gözlerimi pencereden dışarı çevirip uzakta bir ateş böceği gibi yanan sokak lambasını izlemeye başladım. "...ben yokken bir şeyler oluyor mu? Karan yanıma hep geliyor, evet ama bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Rahat ol," dedi. "Karan iyi. Herkes iyi."

"Arda meselesi hakkında bir gelişme var mı?"

"Adamın sicili mi yoksa benim vücudum mu deseler, kesinlikle bakire ve dövmesiz bir rahibe olduğumu düşünürüm. O kadar diyorum... Uzun süre dışarı çıkabileceğini sanmıyorum. Zaten şehir dışına sevk edilmiş. Cezası epey uzun olacağa benziyor." Sigarasından bir duman alıp tezgâhın üzerine oturdu. "Ah, sanırım işemek istiyorum."

Gülümsedim. "Peki... Ferit Çakıl ile ilgili bir şeyler oldu mu?" diye sor-

dum merakla. Karan bana bu konu hakkında da tek kelime bile etmemişti. Amacının beni endişelendirmek istememek olduğunu bilsem de merak ediyordum ve merak, aslında en büyük endişe çukuruydu.

Billur sigarasının dumanını dışarı bırakırken verdiği nefes sesini dinledim. "Adam yeryüzünden silinmiş gibi. Asl. Sanırım ülkede değil. Bedirhan ve Sergen konuşurken birkaç kez kulak misafiri oldum. Karan onu aramasa da Sergen merak edip biraz araştırmış. İzini bulamamışlar."

Sessizliği giyinip kelimelerin ışığını söndürdüm. Billur sigarasını tezgâha bastırıp söndürdükten sonra uzanıp yanağımı sertçe öptü. "Şimdi gidip kızımın içine canavar bırakan o tek taşşaklının klozetine sidik bombasıyla saldıracağım. Sen de gidip uyuyacaksın ve içine işeyen o şanslı canavarın dinlenmesini sağlayacaksın," dedi göz kırparak. "Tamam mıdır?"

"Tamam," dedim kısık sesle.

"Güzel." Tezgâhın üzerinden yere atlayıp kollarını kaldırarak çıkışa doğru yürüdü. "Yüce çişim aşkına, teyze oluyorum! Onu en güzel şekilde eğiteceğim." Aniden bana doğru dönüp beni işaret etti. "Ona nasıl işenir, bunu öğreteceğim!"

"Çişin gelmiş."

Yüzünü buruşturdu. "Altıma işiyorum, oğlum," dedi ve aniden koşarak mutfaktan çıktı.

31 Ekim 2016
03:00

Gara yirmi altı adımlık mesafede uyuyan kadının gözlerinde taşıdığı yaraları hatırlıyordum.

Benim için zordu. Zamanı yakmayı onu kaybettiğim gün öğrenmiştim. Şimdi burada, bembeyaz çarşafları ellerimle itip içlerinden geçerek yürüyormuşum gibi hissettiren mezarların arasında ilerliyordum. İçimdeki köklerin damarlarıma karışarak benimle bir bütün olduğunu artık daha net hissediyordum. Oysa o köklerin içime yayılmaya başladığını öğreneli henüz beş, bilemedin altı gün olmuştu.

Gece aniden yoklayan gözyaşlarının sonucu henüz güneşin bile uğramadığı şehirde ayak izlerimi bırakarak bu mezarlığa gelmem olmuştu. Karan'ın kollarının arasında aniden boğulduğum gözyaşları onu her ne kadar şaşkına çevirmiş olsa da içimdeki çukur öyle derindi ki, gözyaşlarım içimi doldurdukça daha da şiddetli ağlayarak ona sarılmaya devam etmiştim.

Ve bu gözyaşlarının sonucu burada olmaktı.

Karan'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Biraz ileride beni bekliyordu. Benimle içeri girmesini istemeyen bendim. Her ne kadar karanlığın ve sözde ölülerin beni korkutacak olduğunu düşünüp benimle gelmek istese de onu arkamda bırakmıştım. Terleyen avuç içlerimi taytımın

...sına silip annemin mezarının önünde tabuta konmamış bir cenaze ...dımdık durdum.

Sadece sustum. Uzun uzun onun isminin yazılı olduğu taşı izledim. O ...kalbimden daha ağır olamazdı. O taş, yaşadıklarımdan daha sert de olaca... O taş, annemin ayakları kadar soğuk hiç olamazdı.

Ne söylenirdi ne konuşulurdu hiç bilmiyordum. Başardığım şeylerin ...sıra kaybettiklerim ve altında kaldıklarım vardı. Ona iyi haberler ver...k istesem de kötü haberler hayatımın her döneminde benimle kalan sa... bir yoldaştı.

Karnımda Karan'ın köklerini taşıdığımı bilseydi ne tepki verirdi bil...rdum, bu ona göre iyi bir haber mi olurdu yoksa kötü bir haber mi, ...bilmiyordum. Sadece umuyordum. Gittiği yerde mutlu olduğunu, beni ...düğünü, duyduğunu, her şeyden haberdar olduğunu, beni unutmadığını ...hâlâ var olduğunu... Sadece umuyordum.

"Seninle..." Sustum. Tekrar ve tekrar sustum. Susabileceğim daha ne ...rdı, daha neyi susabilirdim bilmiyordum ama ben bu bilinmezlikle yine ...stum. "Hep bir anne kız gibi... İyi arkadaşlık edebilen bir anne kız gibi... ...abilmeyi..." Gözlerim adını oluşturan harflerde dolaşırken kelimelerden ...rkan o canavar sessizce beni izliyordu. "Hep istedim."

Adının yazılı olduğu soğuk taşa dokunduğumda kalbimdeki yangının ...tuğunu hissettim.

"Düştüğümde dizimi sana üfletmek değildi niyetim. Düştüm diye se...nle gülebilmek istedim." Sesim kısıktı, anıların rengi artık çok soluktu ...e yaşanan o günler sanki milyonlarca yıl kadar geride kalmıştı. "Onu ilk ...nce sana anlatmak, anlam veremediğim o hissi senin gözlerinde anlayıp, ...senin imalı bakışlarından utanmak istedim. Sonra yine gülmek... Saatlerce. ...Belki karnımız ağrıyana kadar. Çatlayana kadar gülmekten. Gözlerimizden ...yaşlar dökülene kadar... Gülmekten." Dudaklarım kelimeleri bozarak an...ların dilime tutuşturmaya başladı. "Biz seninle ağlayamadık bile birlikte, ...diz dize, ne bileyim dayak da yemedim senden. Bilemiyorum ki işte. Fiske ...rmadın, fiske vurmadan beni nasıl bu kadar dağıttın inan bilmiyorum. ...kmıyorum sana, kızmadım hiç. Bencildin bana göre, beni de sevdin bi...yorum ama sanırım seninle duygularımızı gösterememe özrüne sahibiz. ...Sana çekmişim, kızma bana. Diyemedin ya bana hani, doyasıya böyle, kızım ...öyle, gülemedik biz ya hani..."

Gözlerim şimdi yine doluydu.

"Anne ben şimdi sana tekrar sarılamadan, seviyorum anne, kurtuldum ...sene, başardım anne, kaybettim anne..." Sesim titriyordu. "Yenildim, vurul...dım, sendeledim, düştüm, kalktım, koştum anne..." Yutkundum. "Diyeme...den ve sarılamadan sana... Ben şimdi nasıl anne olacağım, anne?"

Bazı sonların kaçışı yoktu. Bazı sonlar, en başından yaşanırdı. Tıpkı

yazarın yazacağı romanın başına oturmadan hemen önce kafasında tasar ladığı o son gibi...

Tanrı, o yaratan ilahi güç her birimize bir rol, bir başlangıç ve bir so belirlemişti.

Annem bir kış gecesi koltuğa oturmuş kırmızı elmanın o bir türlü ba rışamadığı kabuğunu soyarak en sevdiği diziyi izlerken onu izlediğimde bugünün yaşanacağını bilseydim saklandığım yerden çıkıp ona sarılmam daha kolay olurdu.

Her sabah evden çıkmadan önce koridorda karşılaştığım annem, köpüklü ellerini önündeki önlüğe silerken ona bomboş gözlerle bakmaktansa ona sıkıca sarılırdım.

Annem gözyaşlarını geri itmek için tavana bakarken, elleri köpüklerin yayıldığı soğuk tezgâhtayken ve çaresizlik Azrail gibi ensesindeyken onu mutfağın kapısının aralığından gizlice seyretmektense, onu kollarımın arasına çekip ona sıkıca sarılarak teselli ederdim.

"Anne, bunu nasıl kaldıracağım, nasıl sırtlanacağım, nasıl omuzlayacağım bilmiyorum." Kirpik diplerimi ağrıtan bir acı hissediyordum. "Yarın bunu ona söyleyeceğim. Ne hissedecek ne düşünecek, korkacak mı yoksa bana daha mı sıkı sarılacak bilmiyorum. Hoş, o korktuğunda bile bana sarılmaktan vazgeçmez, bunu biliyorum. Sadece..."

Gözlerimin önündeki son resmi asla silinmiyordu. Bana yaptığı kötü bir şeydi, bunu biliyor muydu? Bana zihnimden asla uzaklaştıramayacağım, zamanın bile silemeyeceği bir resim bırakmıştı. O resimde o vardı, boynunda bir iple resmin ortasında asılı duruyordu ve kalbimin asılı durduğu damar aşınıyor, o ip bir türlü aşınıp kopmuyordu.

Soğuk taşın üzerindeki harflerde dolaşan parmak uçlarımı adını oluşturan ilk harfe bastırdım.

"Anne, rüyalarıma gelmeni istiyorum. Çünkü seni hatırladığım son halin bana yalnızca acı veriyor."

Gökyüzünde ışık gibi duran elin sahibini izlerdim. Tanrı orada benim için vardı. Işığıyla dünyayı aydınlatır, kötülüklere son verir, acıları dindirir, çocuklara büyük avucunu uzatarak onların başlarını okşardı. Ben henüz yaşım daha çok küçükken bana uzatılan o avucun ucundan sarkan gri ipe tutunurdum, yaşıtlarım o avucun içinden sarkan ipe salıncaklar kurup sallanırken ben o ipi boynuma dolar Tanrı'ya bakardım.

O hiçbir zaman ipi yukarı çekmez, beni kalbi astığı damar gibi avucundan sarkıttığı iple gökyüzüne asmazdı. Salıncağını reddederdim, beni asma düşüncesinden ise o nefret ederdi. O görkemli ışığı bir bizim evimize uğramaz, yalnızca benim acılarımı dindirmez, babamın kötü gölgesini yeryüzünden silmezdi.

Sonrasında aslında hiçbir şeyin onun hatası olmadığını anladım.

Tanrı hata yapmazdı. Tanrı hiçbir kulunu hatalı yaratmazdı. İnsan hatayı kendi var eder, sonra da bu hata yumağından onu yaratan gücü suçlardı. Babamın isyanlarını dinlerken en çok bunu sorgulardım. Çünkü babam ne zaman bir hata yapsa, suçlusunun Tanrı olduğunu düşünür, Tanrı'nın çığlığının evimize düşmesine engel olacak kelimelerin gölgelerini bulut gibi tepemize dikerdi.

İnsan bir kez kötülüğün gölgesinde yaşamaya başlayınca, kötülük yapmasa bile o gölgenin altında aldığı her bir nefesin bedelini ödüyordu.

Elini omzuma koyup beni tekrar içinden çıkamadığım labirentin duvarlarıyla yüzleştirdi. Göz ucuyla Karan'a baktım. Siyah gözlerini hastıran karanlığa rağmen görebiliyordum ama yüzünü var eden ayrıntıların hepsi silinmişti.

"Gidelim mi, küçücüğüm?" diye sordu bana soluk veren sesiyle.

Başımı olumlu şekilde salladıktan sonra gözlerimi mezara indirdim. Onun sesini yeniden duymak, onun yüzünü yeniden görmek, onun kokusunu yeniden solumak için neler vermezdim. İnsan bir defa kaybettiğinde bir daha asla kazanamayacağı bir şeyse hele kaybettiği... Bir daha hiçbir zaman aynı hissetmiyordu. Özlediği hiçbir hissi bir kez daha tam göğsünün ortasında, yüreğinin içinde, ruhunun derinliklerinde hissedemiyordu.

Ne yaparsam yapayım, onu bir daha göremeyecek, sesini bir daha duyamayacak, kokusunu bir daha onun tenlerinden yayılırken soluyamayacak, ona bir daha hiç ama hiç sarılamayacaktım. Bu gerçek, kalbime taş oturmuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Gidelim, Canım Adam," dedim gözlerimi boşluklara bırakıp ifadelerimi o boşluklarda kaybederek.

Range Rover'ın önüne gelene kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Donuk bakan gözlerim içimi saran buzlar gibi çözüldüğünde bakışlarım yavaşça onu buldu. Ona bir şeyler söylememi bekliyor gibi bakıyordu. Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden omuzlarımdan atamadığım o çaresizliğin yüküyle yavaşça omuz silktim. Bu, gözlerinde aniden beliren şefkatin büyüyerek tüm yüzüne dağılmasına, elinin belime kayarak beni kollarının arasına çekmesine neden oldu.

Yağmur şehrin kabuğunu yumuşatmak ister gibi yeryüzüne dökülmeye başladığında, gökyüzünde yara izi gibi beliren ışığı izliyordum. Bir katilin ruhunu ele geçiren öldürme isteği gibi ruhumu ele geçiren zamanı durdurma isteği birbirine çok benziyordu.

Elimde bir bıçak olsa, bu bıçak zamanı kesebilecek kadar güçlü olsa, hiç düşünmeden zamanı keser, onu öldürmek pahasına bile olsa durdururdum.

Bugün ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ve bu belirsizlik yalnızca bana değil, ruhuma da korku salıyordu.

Cip evin önünde durduğunda şafak sökmüyor, gökyüzünde yara gibi kanayan ışık yüzümüze yağmur ile el ele düşüyordu. Uzun süre ağaçtan inmeden içeride öylece oturduk.

Sonunda "İstersen bu gece dışarı çıkmayalım," dedi sakin sesinin ar kasına saklamaya çalıştığı sat bir hüzünle. Plandan bahsetmemişti, sadece dışarı çıkacağımızı söylemişti ama son birkaç saattir hissettiklerim ona ağır gelmiş olacak ki, dışarı çıkmak istemediğimi düşünüyordu.

"Çocukluk ettim, değil mi?" diye sordum gözlerimin gerisinde kuruyup tuza dönüşen gözyaşlarım kirpik diplerimi ağrıtırken.

Bana şaşkınlıkla baktığını hissettiğimde ben de ona baktım. Karan'ın yüzüne ıtırazın rengi yayıldı, o renk ifade tablosunu oluşturacak olan darbelerin bitip çıktığı boyaydı. Elini bana doğru uzatınca hırçın duygu yeniden kalbimi hırpalamaya başladı. Ne yapacağını anladığımda gözlerimi yumdum. Parmak uçları ifadeleri gömdüğüm yüzüme dokundu, sonra büyük avucu yüzümü kapladı ve yanağımı sıcak bir yastığa bastırır gibi onun güçlü, içindeki çizgilerin kör çukurlar kadar derin olduğu avucuna bastırdım.

"Gözlerime bak, küçücüğüm," diye fısıldadı.

Ağrıyan kirpiklerimi yavaş yavaş aralayıp kirpiklerimin arasında beliren acıyan, yorgun kahverengi gözlerimi onun gece siyahı gözlerine kanca gibi taktım. "Benim küçük kızım," dedi şefkatin parça parça yayılarak bambaşka duyguları da beraberinde getirdiği sesini bana bahşederek. "Anneni bu kadar çok mu özledin?"

"Anne bu..." Gözlerimi gözlerinden çekmeden yutkundum. "Özlenmez mi?" İçimdeki özlemi kamçılayan kendi sözlerimdi. Şimdi bu özlem, kelimelerin kırbacını sırtında hissettikçe şahlanarak içime yayılıyor, ruhumu çığlıklarıyla sağır etmeye çabalıyordu.

"Doğru," dediğinde gözlerine çöken ifade canımı yakmıştı. Onun sırtında cesedini taşıdığı erkek çocuğunun cansız bedeninden hâlâ kan sızıyor, o kan ise Karan'ın sırtındaki kanatları ıslatıp tüylerin koparak yere dökülmesine neden oluyordu. Bazen o önümden yürüyüp gittiğinde, arkasında onu takip eden ölü kanatlar olduğunu düşünürdüm. Yerde ölü siyah kanatlardan kopmuş binlerce kanlı tüy... Kalbimin sızladığını hissettim.

"Çocukluk ettim..." dedim kısık bir sesle. Gözlerimi boynundaki sayıya indirip derin bir nefes aldım. "...değil mi?"

"Neden çocukluk edesin?"

"Saçma sapan ağlayıp sızlıyorum," diye mırıldandım, sesim bile zonklıyormuş gibi hissediyordum. Tıpkı göğsümün altını işgal eden kalbim gibi... "Düşünmeden konuşuyorum, belki de konuşurken bilmeden senin canını yakıyorum. Çocukluk ediyorum."

"Zaten çocuksun," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama..."

"Annen için ağlaman, onu öylemen bazı dişil bir şey. Adını [illegible] mi sanıyorsun?" Yanağımı okşayınca gözlerini [illegible] rak kopkoyu duran gözlerine çevirdim. Kuyu gibi [illegible] karanlık suyun dibinde boğuluyor muşum gibi hissediyordum.

Konuşmaya devam etti.

"Bu çok normal. Bir gece annenin uykudan uyanıp, ağlayarak yatağına sarılmak nedir bilmiyorum. Çünkü ağlamadım. Kendimi ağlamak için, bir sat verseydim belki hislerimi daha kolay tanır, onları daha kolay [illegible] Ama bir gece annenin uykudan uyanıp bir sigara yakmayı, [illegible] ra dikip karanlığı izlerken sigaralarını zehirleyip o kadını [illegible] demek olduğunu biliyorum. Belki ağlamadım ama ağlayamayan [illegible] yaptığını yaptım. Bir sigara yaktım."

"Onu özlüyorsun," dedim yavaşça.

"Hiçbir kuvvet onu zihnimden ve kalbimden silemez." Işık hâlâ delirler gibi seviyor, deliler gibi özlüyordu. Buruk bir şekilde başını sallayıp burnunu çekerek ona baktım. "Hiçbir anne, çocuğunun içinden silinmez. Annelerimizin bize bıraktığı ruhları taşırız. Bu yüzden kötü insanlar yaptıkları kötülükler yüzünden Allah'ı, küçük çocuklar da hataları yüzünden annelerini suçlarlar." Güldü. "Tıpkı bir zamanlar olan ben ve şu an gördüğüm sen gibi."

Elimi yanağımda duran elinin üzerine koydum ve eldemlerini okşayıp gülümsedim. "Artık annemi hiç suçlamıyorum, biliyor musun?" diye fısıldadım.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "O zaman benim gözümde hâlâ öyle olsan bile sen artık bir çocuk değilsin."

Sessizce dudaklarımı avucunun içine bastırdım. Bu adam benim yaşadığını sandığım bedenime bir ruh dikmişti.

Eve girdiğimizde kendimi hâlâ son derece ağır hissediyordum. Gözyaşlarım kurumuş, gözlerim acılarla dolmuştu ve kafamdakiler susmuş olmasına rağmen yüreğimdekiler hâlâ gürültü yapıyordu.

Anlam veremiyordum.

Bu duygu yoğunluğu benim için çok fazlaydı. Hayatının büyük bir bölümünü neredeyse hiç ağlamadan, gözyaşlarını yastık altına saklayıp sonra da orada kaybeden o kızı o gece o ev yanarken o yangının içinde bırakmıştım sanki. Ya da içimdeki kökler, Karan'ın içime cam kırıkları gibi dağıttığı parçaları beni böyle bir insan olmaya zorluyordu. Duygularımın önüne geçemiyordum. Bu geçici bir şey olabilirdi ama şimdilik geçirdiğim tek şey bendim.

Duyguların tecavüzüne uğruyordum.

Salonda ilerlerken koltukta uzanan beden dikkatimi çekmişti. Televizyon açıktı, televizyonun ışığı o bedene çarpıyor ve bedenin sahibini aydın-

latıyordu. Güneş televizyon seyredilecek uygunlukta olmadığı için Gülseren Hanım'ın bugün için tatil kullandığını hatırlayınca gözlerini Karan'a çevirdi.

Karan, elinde el örmesi bir battaniye ile içeri girince merdivenlere yönelip gözlerimi ona doğru çevirdim. Annemin üzerini örttü, ardından kadının etrafa dağılmış saçlarını okşar gibi düzelttikten sonra televizyonu kapatıp bana doğru yürümeye başladı.

Güneş sırrımı tek bir an olsun kimseye belli etmediği için ona minnettardım. İkisi adına mutluydum.

Üst kata çıkıp şafağın aydınlığını sığdıramadığı odaya girdik. Odanın içi gri görünüyordu. Eşyalar bir an için gözüme hiç olmadığı kadar urbatücü görünmüştü. Karan'ın adım seslerini dinledim. Odanın içinde avuçlarında cinayet mumları yanan bir ölüm meleği gibi ilerliyordu. Ardından parmak ucuyla bastırdığı yangının ilk alevi tavana doğru uzandı ve o alev, Karan'ın sigara dalını tutuşturdu. Yangın söndü, alevler geri çekilerek ortamı karanlığa bıraktı.

Karan'ın sigarayı içerken etrafa yayılan nefes sesini dinleyerek yatağın ucuna oturdum. Saçlarımın dipleri ıslak, uçları kuruydu ve düz saçlarımın uçları dalgalı, yıpranmış görünüyordu. Parmaklarıma doladığım saçlarımı izlerken Karan'ın dudaklarından dökülen sigara dumanı odaya dağılarak bir bulut oluşturdu ve bulut başımın üzerine dikilip zihnimdeki fırtınayı beslemeye başladı.

"Biraz uyusana," dediğinde kafamı kaldırıp bulutların sahibine baktım. İki parmağının arasına şeytanın yaktığı bir ceset gibi tutuşturduğu sigarayı dudaklarıyla buluşturdu. Kara gözleri bendeydi ama aynı zamanda sanki her yerdeydi. Odanın duvarları onun siyah gözleriydi, beni izliyordu. Üzerimizdeki tavan onun gözleriydi, beni izliyordu. Üzerinde oturduğum yatak, ayağımı bastığım parke, tenime dokunan kıyafetlerim bile onun gözleriydi, hepsi beni izliyordu.

Pürüzlü sesimle, "Uykum yok," diye mırıldandım, sesimin içinde boğulduğu göl yosun bağlamış kelimeleri boğazıma doluyordu.

"Uzun bir gün olacak," dedi, dudaklarındaki ufak aralıktan sızan gri dumanı seyrettim. "Dinlenmen gerek."

Parmağıma doladığım saça gözlerimi indirdiğim anda aldığım nefes omuzlarımın havaya yükselmesine neden oldu, ardından da omuzlarım aşağı çöktü. "Evet," diye onayladım onu. "Uzun ve..."

"Ve?"

Diğer Merve, "Zor," dedi ruhsuz bir sesle. Onu onaylasam da Karan'a bunu söylemedim.

"Baksana," diye fısıldadım. "Saçlarımın uçlarını kesebilir misin? Çok hasar almış görünüyor. Kırılmış."

Karan beklemediği bu isteğime başta anlam veremeyen gözlerle baktı.

[illegible]

"Başlarını kaldırmalarını mı istiyorsun?" dedim sertçe, bu daha sonradan yaptığım bir yoktu, sesimde onların yürekleriyle değil, başka şeyle yapmıştım.

"Hayır. Sadece kirliliklerini kaldırmalarını istiyorum."

Kaptan uzunca izlediği gözlerini bana çevirdi. Bir an sonra sopayı bir kenara bıraktı. "Kaçarım," dedi ve yine hemen ardından ekledi, "Kaçmam."

Gözlerimi yumruk yaptığı avuçlarına indirdim. Kaptan sonra bana bir şey söylemedi. Kanın yüzümde kuruduğunu hissediyordum. Kaptan ve ihtiyar yaşlıların önüne serdi. "Bunu yapın," diye bağırdım. Onlar yüzümü yaptığı elini avuçlarının içine sürdü. "Kaçmaya çalışmayın."

"Hayır," dedi rahatça. "Tersini gibi bana hissettiriyorsun." Kaptan sopa gibi uzanıp onun elini avucuna sürdü. Avuçlarının ortasından geçirdiği yara dayattı ve kâfirler de geri kalan tanelerı gibi sırtlarından yakmaya başladılar. "Bunu onun içindeki derı sert, ateşi hafif derecede kalbini sıkıştırmıyorsun."

"Yalan söyleme," dedim kuru bir sesle.

"Hissediyorum ama çok değil," dedi bu kez.

Hiçbir şey söylemedim. Avuçlarının içine dikkatlice sıcak sıvının kimsenin gibi o acıyı ondan almaya çalıştım. Kanın bedenin ağırlaşmasıyla dizlerim dizlerimin üzerine düşmüş, gözlerim sonsuz uyku bekleyişine başlamıştı. Geçen sefer bana aldığı cep telefonunu çıkardığı cebinin önünde durdu. Çekinmeden geri, sapı da tıpkı kendisi gibi metal olan bir makas çıkarıp bana doğru döndü. Yan tarafında duran şemsiyenin içine sızan grimsi mavi ışık yüzüne döküldüğünde elinde tuttuğu o makası onu silahıydı ve o şimdi gerçek bir ölüm meleği olarak tam karşımda duruyordu.

Adımları cenneti terk eden o melek, ölüm gibi ağır ağır odanın içine düşmeye başladığında göğüsümün derinliklerine saldırdı kalbimin sesizliği damarlarımdaki kanın bile yaratılmasına neden olmuştu.

Zaman da kalbim ve kanım ile birlikte yaratılmıştı.

Karnımdaki köklerde ölüm yaşamı hissediyordum. Onun için artık her adım, karnımı saran köklerin güçlenmesi kabullenmesine, derinlerde büyümesine neden oluyordu.

Tam önünde durdu, makasını uzuyla yatağı işaret etmek. "Uzanın çık, velet," dedi, sesindeki tiksinçlik damarlarımda ağırlaşmasına yol açarak başımı sallayıp yatağın üzerine çıktım ve tam ortasına geniş yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdum. Kanın dizini yatağa bastırdığı an yatak onun ağırlığıyla çöktü, ardından onun sıcak nefesini enseminde ve sırtımın derinliklerinde, düşüncelerimi gömdüğüm sokaklarımda hissettim. O ne-

kaklardan rüzgâr gibi esip geçti, düşüncelerimi oluşturan evlere, ağaçlara, tabelalar ve ışıklara çarptı.

Parmaklarını saçlarımda hissettim. Alnımdan başlayarak geriye doğru taradığı saçlarımın dipleri ağrıyordu ama bunu ona söylememiştim. Makasın ağzının açıldığını hissettim ama Karan makası saçlarıma vurmadı, bunun yerine saçlarımı okşamaya devam etti.

"Bazen düşünüyorum," dediğinde parmakları zihin hapishanemi arasında saklayan saçlarımın oluşturduğu demir parmaklıkları sıkıp sallayan mahkûm gibi hırçınca saçlarımda dolaşıyordu. "Eğer o gün, orada, o konferans salonunda olmasaydım ya da sen o soruyu hiç sormasaydın... Ne olurdu?" Sorusunun yankıları kalbimde sürerken konuşmaya ve saçlarımı okşamaya devam etti. "Orada, tüm parıltınla otururken ve bana kafa tutarken... Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiştim. Benim açımdan."

Ne demeye çalıştığını anlayamasam da, "Eğer o gün hiç yaşanmasaydı, herhangi bir yerde karşılaşsak yine ilgini çeker miydim?" diye sordum saf bir merakla.

"Daha önce karşılaşmadığımızı mı düşünüyorsun?"

Kalbim aniden hızlandı. "Daha önce karşılaştık mı?" diye sordum dizginleyemediğim heyecan duygusuyla.

"Evet," dedi bir anlık donup kalmama neden olan bu cevap gözlerimi karşımızda duran duvara dikmeme neden oldu. Ellerim titremeye başlamıştı. "Tabii başta onun sen olduğunu bilmiyordum."

"Ne?"

Makasın açık ağzı saçımın ucuna dokununca gözlerim kısıldı. Karan devam etti: "Seni gördüğümde trafikteydim. Yağmur yağıyordu. Karanlık bir sokaktan bana doğru geliyordun." Makas saçlarımın ucundan küçük bir parçayı kesip kopardı. Saçlarım, küçük cam kırıkları gibi yatağa dökülmeye başladı. "Siyah saçların beyaz tenini örtmüştü. Saçlarını kulağının arkasına ittiğin an ışık yanmış, arkamdaki araba kornaya basmaya başlamıştı. Gözlerim sendeydi. O an hareket edemedim. O an hiçbir şey yapamadım. Birkaç saniyenin içine öyle bir an sığdırmıştı ki varlığın. Eğer üzerindeki paltonun altında bir lise forması olduğunu bilseydim olduğun yöne bile bakmazdım."

Kalbim küt küt atarken, "Beni ne zaman tanıdın?" diye sordum.

"Seni ikinci kez yağmurun altında gördüğüm gün."

Beni gördüğünü, beni izlediğini, beni izlerken bir anlığına zamanı durdurmak istediğini bilmek titreyen ellerimi karnıma bastırmama sebep olmuştu. "Eğer trafikte olmasaydım ve arkamdaki gevşek kornaya basıp duruyor olmasaydı arabadan iner, arkandan gelirdim," dedi dürüstçe.

Kasılan kalbimle, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Beni durduran bir lise öğrencisi olmandı, Asi. O gün seni gördüğümde ise normal bir kadındın, yağmurlu o gecede karanlık sokaktan çıkıp gelen

o kadındın. Durum farklıydı. Olduğumuz konum farklıydı. Peşinden gelirdim," dedi. Ona bakmak istesem de bunu yapamadım. "Seninle arama bir türlü tam olarak dikemediğim çitin sebebi senin bir lise öğrencisi olmandı. Bunu biliyorsun."

"Bunu... Yani beni daha önceden gördüğünü neden bana anlatmadın?" diye sordum yavaşça.

Güldüğünü duydum. "Senin de bana anlatmadığın şeyler olmadı mı hiç?" diye soruma soruyla karşılık verdi. Avucumu karnıma tamamen bastırıp yutkundum. Sustum. Haklıydı. Vardı. Ama bugün her şeyi onu anlatacaktım.

Zor olsa bile bunu yapacaktım.

Çok zor olsa bile...

"Saçlarını çok kısaltmak istemiyorum," dedi, zaten neredeyse hiç dokunmamıştı. Yatağa cam kırıkları gibi yayılan siyah saçlarıma baktım. Saçlarım hâlâ aynı boydaydı, uçlarından kırpılan kırıkları izlerken gülümsedim.

"Hiç kesmemişsin ki."

"Saçlarımın kırıklarını kes dedin, kalbimin kırıklarını kes demedin," dediğinde duraksadım. "Eğer kalbinden başlasaydım, yatak değil şehir kırıklarla dolup taşardı."

Yavaşça ona doğru dönüp, elinde bir cinayet silahı gibi tuttuğu makası alarak yatağın ucuna bıraktım. Bir elim yavaşça kemikli yüzüne kaydı, sakallarını hissettim. "Heyecanlıyım," dedim, başta anlamayınca. "Bugün için," diye ekledim. Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Ben de," demesini beklemiyordum. Mideme kramp saplanırken yüzümde allak bullak bir ifadeyle ona bakakalmıştım. Yoksa her şeyi biliyor muydu? Her şeyi bugün anlatacağımı, hamile olduğumu bugün söyleyeceğimi Billur ona söylemiş olabilir miydi? Yoksa Güneş ona anlatmış olabilir miydi? Yoksa çantamdaki kâğıdı mı bulmuştu? Belki de... Belki de gizlice kusarken beni görmüştü ve bu kanıya varmıştı.

Kalbim son sürat çarparken, "Ne?" diye sordum ama Karan başını iki yana sallayarak beni kollarının arasına çekti.

Sabaha karşı yattığımız uykudan öğlen sonu uyanmıştım. Uyandığımda Karan yanımda değildi. Ağzımda kekremsi bir tat, midemde de bir süredir beni terk etmeyen o kasılmalar vardı. Karan'ın bana hediye ettiği cep telefonuna uzanıp bildirim panelini kontrol ettikten sonra kendimi takrardan yumuşak yorganın içine bırakarak beyaz bir bulutun içine gömülür gibi yorganın dibine gömülmüştüm.

İçimde hâlâ korku, panik havası vardı. Karan'ın her şeyi biliyor olma ihtimali beni ödlek bir tavuğa dönüştürmüştü resmen. Yatağın içinde senin pozisyonu alıp bulantımı bastırmak için gözlerimi kapattığım saniyelerde

odanın kapısı gürültüyle açıldı.

"Kalk kalk kalk!" diye bağırdı zihnimi döven cırtlak ses. Gözlerimi devirerek yüzümü yumuşak yastığa bastırdım ve inilti̇yle karışık isyan dolu bir ses çıkardım. Bedirhan birden kıçıma vurunca irkilerek kafamı kaldırıp yatağın başında dikilen inatçı adama baktım. "Göt büyütmeye mi geldin buraya diyeceğim de o götü büyütebilmek için beş tane silikonu aynı anda takturman lazım!" diye cırladı. "Kız, kalksana. Akşam oldu akşam!"

Yatağa geri sinerek, "Yorgunum," diye inledim. Hayır, yorgun değildim. Yalnızca kendimi akşam için hazır hissetmiyordum.

"Cehennem Süpürgesi!" diye bağırdı Bedirhan. "Düşündüğüm gibi. Sorun çıkarıyor bu küçük karı!"

"Nani nani, daat!" diye bağıran Billur gözlerimi devirmeme neden oldu. "Bayır Güllerine Acil Yardım Ekibi BGAY emir ve görüşlerinize hazırdır, şizofren şehzadem!"

"Kız şizofren ne, salak?" Bedirhan, Billur'un kafasına vurdu. "Şehzadem diyeceksin sadece. Padişahım da diyebilirsin."

"Sen bana vurdun mu?" Billur yumruğunu sıkarak Bedirhan'ın üzerine yürüyünce Bedirhan geri adım atıp yavaşça, "Ay yok ne vurması, sosisli poğaçam... Ay dövecek misin şu an beni? Kız yapma, bak o tırnaklarını yeni tırnarladım. Yazık, günah... Sanat o."

"Ya lütfen," diye inledim. "Lütfen beni rahat bırakın, lütfen ya, lütfen."

"Bırakamam, efendim, ben seni rahat bırakırsam Karan beni hadım bırakır." Bedirhan kötü bir kahkaha attı. "Ve eminim Çalı Süpürgesi arkadaşın bunu asla istemez."

Billur, Bedirhan'a vurup, "Düzgün konuş, parmaklarını kırıp şekillerini değiştiririm!" diye tısladı.

"Bana bak kırmızı fasulyem, sanat icra ettiğim parmaklarıma herhangi bir komplo, suikast düşüncesi içerisine girmeye devam edecek olursan o kafanı koparır, saç modeli denediğim bir manken olarak kullanırım kellen!"

"Geri bas, kuaför parçası. Ben sana üç beden büyük gelirim," dedi Billur, Bedirhan'ın üzerine yürüyerek.

"Hoşt," dedi Bedirhan alayla. "Kız sen değil miydin gördüğün şeye bu bana üç beden büyük gelir diyen, şimdi gelmiş bana ben sana üç beden büyüğüm diyor... Kime ne büyük geldi, görelim..."

"Çirkinleşiyorsunuz ama," dedim yattığım yerden kalkmadan.

Bedirhan yorganı üzerimden çekerken, "Kaldır kız sen de kıymetlini, yıkık," dedi. "Hazırlanacağız!"

"Ne hazırlanması ya." Doğrulup yorganı geri almaya çalıştım ama Bedirhan yorganı çekerek yatağın üzerinden aldı. "Ya versene şunu, yatacağım ben!"

"Bugün yapman gereken şeyler yok mu yani?" diye sordu Billur gözlerini yüzüme dikerek.

"Evet, yok mu?" Bedirhan durup kaşlarını kaldırdı. "Mesela saldırgan taklitçimek?"

Bedirhan'ın sululuklarına aldırış etmeden Billur'a baktım. Büyük, siyah halka küpeleri neredeyse suratı kadardı ama ona yakışıyordu. Bedirhan'ın yanındaki şıklığının aksine Billur salaş görünüyordu. Birbirlerinin ruhu gibi duran bu ikiliyi izlerken yorgun bir nefes alıp yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdum.

"Aa, hâlâ kalkmıyor!" diye söylendi Bedirhan heyecanla.

"İzin verirseniz giyineyim o zaman," dedim Bedirhan'a cıss cıss bakarak. "Çıkacak mısın odadan?"

"Ay olmayan memeni görmemden korkuyorsan, tatlım beş kilometre uzaktaki karıncaya bakmak ve senin memene bakmak insan aynı etkiyi yaratır." Yüzüme doğru eğildi. "Yani hiçbir şey göremem."

"Çok alındım," diye homurdanıp yastıkla suratına vurdum. "Sana ne benim göğüslerimden ya? Sen git önce o rampalı saçını kes, kuaför olmuşsun ama terzi kendi söküğünü dikemiyor işte!"

"Kuaför değilim ben, hadsiz!" Bedirhan yüzüme vurduğum yastığı alıp bana dehşetle baktı. "Milyon dolarlık suratıma pervasızca yastık savurduğu yetmedi, dünyaya bin yılda bir gelecek kadar mükemmel bir sanatçıya kuaför diyor. Üstüme iyilik sağlık ulan!"

"Ulan mı?"

"Kanka, o tamamen benimle takılmaktan oldu," dedi Billur. "Bana da yapma ulan ay demişti."

"İçinde durduramadığın o kuroyu görebiliyoruz, Bedirhan," dedim gözlerimi kısarak.

"Ya benim içimdeki kuro bile sizden daha elit, daha viryon sahibi," dedi aniden boğuklaşan sesiyle. Bazı anlarda bu ses tonunu kullanıyor, beni şaşırtıyordu, evet ama şimdi şaşırmamıştım. Bazen maskesini yüzünün yarısına kadar yukarı çekip bize gerçek benliğini ucundan da olsa gösteriyordu.

"Gerçek sesini duyduğumda kucağına atlamak istiyorum," diye mırıldandı Billur. Bedirhan ona yan gözle bakarken sonunda dayanamayıp yataktan kalktım. Tekli koltuğun sırtına serilmiş gri hırkayı üzerime geçirirken Bedirhan yine etrafımda dolanmaya başlamıştı.

"Önce duşa giriyorsun, o yağlı kafanı bir kutu şampuanla bir güzel yıkayıp arındırabildiğin kadar arındırdıktan sonra saçlarını yapıyorum, kıyafetini seçiyoruz, makyajını yapıyorum ve gece için bir afete dönüşüyorsun. Tabii önüne bir hortumla dikilip tazyikli suyu suratına tutana kadar... Sonra yine aynı sıçansın." Parmaklarıyla beni işaret edip sırıttı. "Kabul et, harikayım ve bu akşam için bir tarih yazacağım."

"Bana edecek başka hakaretin kaldı mı?" diye sordum, gözlerime yerleştirdiğim boş bakışlara uzun uzun bakıp dilini şaklattı.

"Yok, şimdilik kalmadı ama sen saçını yıkayana kadar ben yeni hakaretler üretirim."

Kaşlarımı kaldırıp sabır dilenir gibi başımı salladıktan sonra banyoya geçtim. O sırada hâlâ odada olduklarını biliyordum. Seslerini duyabiliyordum ama suyu açtığım an sesleri zihnimden silinerek yerini suyun sesine bıraktı. Akan suyun altına doğduğum gün olduğum gibi çırılçıplak girdiğimde saçlarımı ağırlaştıran su, dün gece tenime takılan saç kırıklarını önüne katarak bedenimden akıp gidiyordu. Musluğu çevirip suyu kapattım ve sessizlik etrafa çarparak kulaklarımı doldurdu. Bedirhan ile Billur'un odada olmadığına kanaat getirdiğimde bedenimi içine hapsettiğim beyaz bir bornoz ve önüme kattığım buharla birlikte odaya girdim.

Düşündüğümün aksine Billur hâlâ odadaydı ama Bedirhan çıkmıştı. Gözlerim yatağa uzanmış tavanı izleyen Billur'a dokundu, Billur'un yeşil gözleri de yavaşça bana çevrildi ve uzun uzun birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Bugün büyük gün, ha?" dedi ellerini yatağa bastırıp yavaşça doğrularak.

Dişlerimle alt dudağımı sıyırıp, "Sanırım," diye fısıldadım.

"Sanırım mı?" Billur'un kaşları anında çatıldı. "Ne demek sanırım, Asi? Söylemeyecek misin? Artık saklayamazsın."

Makyaj masasının önüne doğru yürüdüm. Masanın önündeki pufa oturup gözlerimi Billur'a diktim. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Durmadan ağlıyorum, neden ağladığımı ona açıklayamıyorum, sadece ağlıyorum. Bir şeyleri bahane ederek ağlamaktan bıktım. Bu duyguları durduramıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bana neler oluyor, anlamıyorum."

Çenesiyle karnımı işaret edip, asi bir ifadeyle, "İçindeki canavar yüzünden," dedi.

"Ona canavar deme," diye homurdandım.

"Üzgünüm, anne mamut," dediğinde ona düz düz baktım. "O surat ifadesiyle tıpkı mamutlara benziyorsun."

"Neye benzediğim umurumda değil," dedim gözlerimi devirerek. "Bunu taşımak için... Seçilmiş en yanlış beden benim bedenim."

Billur yüzünü saran öfke sarmaşığını benden saklama gereksinimi duymadı. Öfkelendiğini görmek beni şaşırtmamıştı ama bu konuya içten içe ne kadar önem verdiğini görmemi sağlamıştı.

"Saçmalıyorsun," dedi, siniri yanan bir ateşin içine düşen çıra parçaları gibiydi. "Ne varmış bedeninde? Eminim benim annemden daha iyi bir anne olursun." Kollarını geriye doğru gererek gözlerini tavana çevirdi. "Asi, tamam, kabul. Kolay şeyler yaşamadın. Karan da yaşamadı ama kötü şeyler

yaşayan yalnızca ikiniz değilsiniz. Şimdi karnında bir mucize taşıyorsun ve bunun seni mutlu etmesi gerek. Evet, korkuttuğunu biliyorum ama yine de mutlu olmalısın, bebeğim." Gözlerini yüzüme çevirdi. "O bir mucize. Ama evet, hâlâ seni yediğine emin olduğum bir mucize."

"Eğer yerimde olsaydın ne hissettiğimi anlardın," dedim yavaşça. Kendimi karman çorman hissediyordum. Aslında beni anlayabilmesi için benim yerimde olmasına gerek yoktu. Nasıl bir insan olduğumu biliyordu. Hayatının öncesini ve şimdisini de biliyordu. Nasıl bir his taşıdığımı anlaması çok da zor olmazdı.

"Kolay olmadığını bildiğimi söyledim zaten, bebek," dedi Billur, omuz silkerek dudaklarını büzdü. "Ama artık on dokuz sayılırsın. Koca bir bebek gibi davranmanın zamanı değil, değil mi ama?"

Gözlerimi çıplak ayaklarıma indirip birkaç saniye bekledim. Dudaklarımı yaladığımda düşünceler birbirine çarpıp devrilen domino taşları gibiydi. "Bundan sonrasını kestiremiyorum," diye mırıldandım.

"Kim bundan sonrayı kestirebilir ki? Makas bizim değil, zamanın elinde. O neremizi isterse oramızı kesmeye devam edecek. O yüzden bu kadar düşünme," dedi ve göz kırptı. "Hadi, şimdi seni biraz tazeleyelim. Siktir ya, cidden bir mamuta benziyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Mamuta benzemiyorum."

"Evet, benziyorsun." Ayaklarını sallayarak güldü. "Ama o tek taşsaldı senden daha çok benziyor."

"Sen ve Bedirhan benim sınavımsınız," diye homurdandım.

"Fırsat ayağınıza geldi. Bedirhan alana, Billur bedava." Billur kıkırdayarak yataktan kalktı. "Üzerine rahat bir şeyler giy... Ay dur ya, bu da çok Nuri Alço gibi oldu... Giyin işte. Gazoz falan da vermeyeceğim, korkma." Duraksadı. "Çişimi yapıp geliyorum."

Günün kalanında Bedirhan'ın beni öldürmekle tehdit ederek saçlarıma sardığı bigudilerle bana sürdüğü siyah ojeleri izlemiştim. Yoğun, siyah bir göz makyajı yapmıştı ama büyük ihtimalle ne yaşanırsa yaşansın ağlayıp o göz makyajının altında bir pandaya dönüşecektim.

Güneş saçlarıma takılan pembe bigudilerle oynarken neşeli görünüyordu, artık daha fazla diyalog kuruyor, kendini geri çekmektense bize katılıyordu. Aynı ojeleri ayaklarıma Billur sürmüştü, ne kadar huylansam da o bunu yaparken zevk almış gibiydi. Bedirhan'ın bilerek üç ton koyu sürdüğü fondöten yüzünden suratımda tüp patlamışa dönmüştüm, Bedirhan'ın yarım saat kahkaha atmasına neden olmuştu bu. Sonra fondöteni silmiş, yerine kendi tonum olan fondöteni sürerek yüzüme yedirmişti.

Ne zaman bana fondöten sürse, o fondöteni yedirirken beni âdeta pataklıyordu.

Ten makyajım bittiğinde ablam da artık buradaydı. Sergen ile kapı ara-

lıklarında cilveleştiklerini görmek beni şaşırtmıyordu, birlikte kaldıkları evde daha fazlasının yaşandığına emindim. Sanırım hormonlarım yüzünden içimde dedikoducu bir kadının yaşadığı bir oda daha inşa edilmişti.

Şeftali tonlarındaki allığı elmacık kemiklerime tombul bir fırçayla yediren Bedirhan'ı sorgu dolu gözlerle izliyordum. Üzerimde gümüş rengi saten bir gömlek, altımdaysa bedenimi sımsıkı saran siyah bir pantolon vardı. Karan'ın hediye ettiği su damlası şeklindeki elmas bilekliğimi de bileğime takmıştım. Her ne kadar istemesem de Bedirhan'ın zoruyla burnu hafif sivri, ince topuklu siyah bir bot giymiştim. Bedirhan dudaklarımı neredeyse bomboş bırakmıştı, kremsi bir his bırakan rujun rengi kendi dudaklarıma çok yakın bir tondaydı.

Tombul fırçanın kılları yüzümü gıdıklarken Bedirhan fırçayı burnuma sürtüp yüzümü buruşturmama neden oldu. "Bakma bana öyle," dedi. "Az kaldı işte."

"Karan'ın planı ne?" diye sordum merakla.

"Doğum günü sürprizi gibi bir şey," dedi Bedirhan kısık sesle, kimsenin duymasını istemiyor gibiydi. "Bayağı organize etti. Bozma işte."

"Saat on ikiden sonra doğum günü olan kişi ben değilim, Karan," dedim. "Bu geceyi benim organize etmem gerekmiyor muydu?"

Yüzümü tekrar fırçanın kıllarıyla gıdıklayınca eline vurdum. "Amma mızıkçısın ha. Adamcağız uğraşmanı istememiş, senin telaşlanacağını bildiğinden güzel bir gece organize etmiş. Tadını çıkarsana," diye söylendi. "Fazla abartılı olmadın, güzel görünüyorsun." Gözlerini şöyle bir yüzümde gezdirip büyüklük taslayarak gözlerimin içine baktı. "Hadi, söyle bana. Harika olduğumu söyle," dedi.

"Bunu senin söylemen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Harikayım."

"Bana söylemen gerekiyordu."

"Sana söylüyorum işte. Sana harika olduğumu söylüyorum..."

Ablam içeri girince hiçbir şey söylemeden Bedirhan'a bakmaya devam ettim. "Çok güzel görünüyorsun," dedi Defne heyecanlı heyecanlı.

"Değil mi?" diye sordu Bedirhan. "Ben yaptım."

Güneş yatağın ucunda oturmuş meraklı gözlerle bizi izliyordu. Defne ona gülümsedi, Güneş de ablama gülümseyerek karşılık vermişti. Billur, "Karan aşağıda seni bekliyor," diyerek içeri girince kalp atışlarının yankılar uyandırarak göğsümü doldurmaya başladığını hissettim.

Panikli gözlerim Billur'u buldu. Bana güven veren gözlerle bakıyor, her şeyin yolunda gideceğine inanmamı istiyor gibi görünüyordu. Bileğimde su damlası şeklindeki elmas bilekliği hatırlayınca gözlerim bileğime indi. Derin bir nefes aldım.

Cep telefonumu küçük çantamın içine koyduktan sonra odadan çıkıp

merdivenleri inmeye başladım. Karan'ın salonda sırtı bana dönük şekilde beklediğini gördüğümde damarlarım bileklerimi sarıp sıkan ipler gibiydi.

Görkemli sırtını saran ceket takımına aitti, simsiyahtı ve jilet gibi gö runüyordu. Tıpkı takımının ceketi gibi pantolonu da siyahtı, utulenmişti ve kısmen dardı. Onun uzun bacaklarını ortaya seriyor, ne kadar görkemli olduğunu bana sergiliyordu.

Merdivenleri ağır ağır inip onun omzuna dokundum. İrkildi, bana doğru döndüğü anda sakallarını tıraş ettiğini gördüm. Kısaltılığı sakalları yüzünü yeşertmeye devam ediyordu ama eskisi kadar gür değildi. Saçlarını da kısaltmıştı, yine de o siyah saçlar gür ve dalgalıydı. Gözlerim dovmesini açıkta bırakan gömleğine indi.

Koyu gri gömleği pahalı bir kumaştandı. Gözlerimi gömleğinden ayırıp siyah gözlerine çevirdiğimde ise o bakışlara kor gibi düşen yansımam tenimin ısınmasına neden oldu.

Eli belime kaydı. Bedenimi bedenine sahiplenircesine bastırıp gözlerini gözlerimden çekmeden, "Rujun bitti, şimdi de gözlerini silmem için mi uğraşıyorsun?" diye sordu, kısık sesi gözlerimin de kısılmasına neden olmuştu.

"Bedirhan'ın suçu," dedim gülümsememe engel olamadan.

"Hain, beni mi yakacaksın?" diye bağırdı Bedirhan arkamdan ama onu duymazdan geldim.

"Abi." Sergen'in sesi Karan'ın dikkatini dağıtmıştı. Karan gözlerini sesin merkezine çevirdiğinde ben hâlâ büyülenmiş gibi onu izliyordum ama içimde dindiremediğim o endişe karnıma kuyularını kazmaya devam ediyordu. "Masayı hazırlıyorlar. Saat kaçta orada olacaksınız?"

Yemek... Gözlerim farkında olmadan kısıldı. Romantik bir akşam yemeği... Acaba yemeğin ortasında söylesem ne tepki verirdi? Ağzındakileri yüzüme püskürtür müydü? Ya da sessizliğe gömülüp öylece yüzümü mü izlerdi? Bilmiyordum.

Gölün kıyısında gölgeler büyüyordu. Canavar gözyaşlarını kollarına silip, mürekkepten yaşları kollarına bulaştırarak kollarının birer roman sayfasına dönüşmesine neden olurken, diğer Merve yeniden gölün içindeydi. Kelimelerin yüzdüğü gölün ortasında hareketsiz duruyor, bulutların arasında duran ayı seyrediyordu.

"Saat belli değil. Önce birkaç küçük işimiz var," dedi Karan, gözlerindeki uyarıyı görür gibi oldum. Sanırım planının açık edilmesi onu biraz rahatsız etmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp beklemeye başladım.

Evden ayrıldığımızda saat dokuza geliyordu. Cip Fethiye'nin sokaklarında salınmaya başlamıştı. Belli aralıklarla yolun kenarına yerleştirilmiş sokak lambalarını takip eden gözlerim, içimdeki harbin kanlı izlerini taşıyordu.

"Bu geceyi benim planlamam gerekirdi," diye mırıldandım. Ona bir hediye bile almama izin vermemişti. Neden her şeyi tek başına yapmak istiyordu bunu anlayamıyordum.

"Bu geceyi ben planladım, çünkü bunun böyle olması gerekiyordu," dedi kısaca.

Gözlerimi ışıklardan çekmedim. İçimdeki savaştan bihaber olduğu için sakin görünmeye çabalayarak, "Şimdi nereye gidiyoruz, Çakıl?" diye sordum dalga geçer gibi. Bu, onu da güldürdü.

"Şimdi birlikte kahve içmeye gidiyoruz," dediğinde duraksayıp omzumun üzerinden ona baktım. "Her zamankinden," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Peki."

Çok geçmeden caddedeki kahve dükkânının önündeydik. Tanıdık yaşlı yüzü gördüğümde, anılar üzerime yıkılmış gibi bir süre öylece yaşlı adamı izlemiştim. Adam kahvelerimizi bana yakın geçmişi hatırlatan karton kutulara doldururken, "Uzun zamandır yoksun," dedi, bir an gözlerim onun her zamankinden daha yaşlı göründüğünü fark etti.

"Okul için Antalya'dayım," diye mırıldandım. Gülümsedi.

"Uzun zamandır," dedi tekrardan.

Bir şey diyemedim.

"Kurabiyelerden de olsun mu?" diye sordu Karan'a doğru dönerek. İçerisi taze çekilmiş kahve, kurabiye ve anılar gibi kokuyordu. Loş sarı ışıklandırmanın altında her şey daha eskiydi, sanki ait olmadığımız bir zamanda, eski bir anının tam ortasındaydık. Yeniden... Bazı anıları diriltip içlerine girmek, onları en baştan yaşamak mümkün müydü?

"Ay kurabiyeleri?" Karan bana baktı. "Olsun."

Başımı salladım. "Olsun."

Yaşlı adam gülümseyerek ay kurabiyelerini kese kâğıdının içine doldurmaya başladı. Kahvemden bir yudum alıp onun ağır hareketlerini büyük bir huzurla izledim. Kahve dükkânından çıktığımızda caddeyi dolduran araçların ışıkları şehrin zeminine onlarca mum dikilmiş gibi yanıyor, caddeyi aydınlatıyorlardı. Geceye bekçilik eden ışıkları seviyordum.

Bulanan mideme rağmen ay kurabiyelerini yiyordum ve bundan zevk alıyordum. Araca doğru yürüyeceğimizi sanmışken Karan beni kolumdan tutarak ara sokağa çekti. Orada, o ara sokakta, okuldan çıktığım zamanlar uğradığım kitapçı eskiye ait bir anı gibi karşımda dimdik durduğunda bir an dizlerim tutmadı. Karan anlamış gibi beni içeri çekti. Rüzgâr çanlarının sesini dinledim, sayfaların kokusu hatıralarımı okşadı ve gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı.

Ağlamadım.

Ama kendimi sıkmasam gözyaşlarına boğulacağıma emindim.

Özdemir abi beni sanki aylar geçmemiş de dün akşam okul çıkışı yanı-

na uğramışım gibi gülümseyerek karşılamıştı. Yeni kitaplardan bahsetmiş, bana bir de kitap önermişti. Tüm bunlar olurken Karan gözlerindeki parıltılarla beni izliyor, bense ağlamamak için kendimi sıkarak anılarımın içinde yeniden nefes alıyordum.

Kitapların sıralı durduğu rafların oluşturduğu labirentin içinde ilerlerken gözlerim kitaplarda dolanıyordu. Normalde kitapçı bu saatlerde kapanırdı ama açıktı. Bunun nedenini sormadım, bunun kasıtlı yapıldığını biliyordum. Bu, Karan'ın planının bir parçasıydı.

Beni o kadar var ediyordu ki, bir gün onsuz kalırsam hiç var olmamışım gibi yok olacaktım.

Bulutların yeryüzüne çöktüğü bir kış gecesini hatırlatan sisli gözlerine baktığımda, bana verdiği mutlulukların onu nasıl tatmin ettiğini görmüştüm. Kitapçıdan Özdemir abinin bana hediye ettiği, Küçük Prens'ten sonra beni en çok etkileyecek ikinci kitap olduğuna inandığım Şeker Portakalı ile ayrılmıştım. Şeker Portakalı'nı göğsüme bastırarak soğuğun çöktüğü karanlık sokakta yürürken dudaklarımda silemediğim bir tebessüm vardı.

Karan vardı.

O varken, dudaklarımda gözlerimden yaşlar dökülürken bile tebessümler vardı.

Cip okulun önünde durduğunda gözlerim Şeker Portakalı'nın [illegible] sayfasından ayrılarak ön camdan dışarı doğruldu. Çiseleyen yağmuru izlerken neden okulda olduğumuzu anlayamıyordum.

"Neden buradayız?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Anlatacağım," dediğinde ona baktım. Bana bakıyordu. Yana yatık harabenin içinden yaralı halde çıkardığı ve iyileştirmek için kendini parçaladığı o küçük kıza bakıyordu. Yakıcı bir his bedenimde [illegible] başladığında derin bir nefes aldım. "Gel benimle."

Aracın kapısını açıp karanlığın kollarına teslim olduğunda bir süre oturduğum yerden kalkmadan onu izledim. Sonra kitabı torpidonun üzerine koyup kemerimi açtım ve araçtan inip onun yanına gittim. Eli elime kaydı. Elimi sıkıca tuttu. Yüzü ifadesizdi.

Kalbim heyecandan doğan tepkisini göğsümü hırpalayarak gösteriyordu. Okulun arka kapısından içeri girdiğimizde gözlerim okulun karanlığa gömülmüş pencerelerinde dolaştı. Bir zamanlar o pencerelerden birbirinden dışarıyı izler, öğretmenin sesi zihnime yayılırken hissettiklerimin benliğimi parçalara ayırmasına izin verirdim. Bunu kimseye göstermeden, hissettirmeden, belli bile etmeden yapardım. İnsanlar bana bakınca donuk gözler, buz gibi bakışlar ve mesafeli tavırlar görürdü.

Oysa ben yalnızca gördükleri değildim.

Ben göremedikleri her şeydim.

Ben her eve uğrayan o huzursuzluk, tatsızlık, kavgaydım.

Ben her kalbe bir defalığına bile olsa uğramış olan o korkuydum, acıydım, kindim, kırgınlıktım.

Ben her babanın üzerine basıp kızına doğru yürüdüğü o yoldum.

Ben her annenin mutfakta bulaşık yıkarken ağlamamak için baktığı tavandım.

Ben her kız çocuğunun hayatına bir kez bile olsa girmiş olan o oyuncaktım, bez ya da porselen bebektim, yırtılmış ya da kırılmıştım.

Ben bu okulun bahçesinde yürürken hep tedirgin olan ama asla kimseye hissettirmeyen, insanların ne düşündüğünü merak eden ama bunu asla onlara belli etmeyen kızdım. Yağmurlu günlerde şemsiyelerinin altında geldikleri bu okul bahçesine ıslak saçlarım, çıplak ellerimle gelirdim.

Ben kabul etmek istemeseler bile hepsiydim.

Herkestim.

Herkesin içinde var olmuş bir yaraydım.

Ben reddettikleri gibi hiçbir şeydim.

Hiç kimseydim.

Öldüğünde bile fanusundan çıkarılmayan o balıktım.

O zamanlar çok yalnızdım.

Okulun açık kapısından karanlık koridora girdiğimizde Atatürk büstü ile karşılaştım, devamında öğrencilerin okula kazandırdığı ödüllerin çerçevelenip asıldığı duvarla göz göze geldim. Bir zamanlar sessizce kalabalığı yararak indiğim o merdivenleri, Karan ile bomboşken çıkmaya başladığımızda içimde yara gibi kanayan geçmiş sanki hâlâ burada sahne almaya devam eden bir müzikaldi.

Saatin neredeyse on iki olmak üzere olduğunu gördüğümde karşımda büyük, yuvarlak bir saat duruyordu ve sokak lambasının ışığı pencereleri aşarak üst katın üçe ayrılan koridorlarını aydınlatıyordu. Yemek ne olacaktı?

Kaygıyla Karan'a baktım ama onun son derece rahat olduğunu görünce şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Karan elimi daha sıkı tutarak beni konferans salonunun olduğu yere doğru yürütmeye başladığında bir an o gizlediğim şaşkınlık alev alarak ifademi tutuşturdu.

Konferans salonunun çift kanatlı kapısının birini itip açtığında irkildim. Karanlık önümüze sessizliği arkasına katarak yığıldı.

Karan beni elimden tutarak içeri çekecekken, "Neler oluyor?" diye sordum panikle.

"Yarım kalmış bir romanı tamamlamanın tek bir yolu vardır, o da onu ya yakıp tamamen yok etmektir ya da yeniden yazmaktır," dedi ve beni içeri çekti. "Şimdi o romanı yazacağız."

"Ne?"

"Kürsüye çık," dedi elimi bırakarak. "Mikrofon orada duruyor."

"Ne?"

"Hadi," dedi. Kürsü bir anda aydınlanınca irkilerek olduğum yerde sıç-

radım. Bu, Karan'a malum soruyu sorup cevabını tokat gibi aldığım kürsüydü, mikrofonun duruşunun bile aynı olduğuna yemin edebilirdim. Karan karanlığın örttüğü koltuklara doğru yürümeye başladığında kalbim ağzımın içinde atıyormuş gibi hissediyordum.

Karan sanki oturduğum yeri ezberlemiş gibi ona soruyu sorduğum koltuğa oturdu. Gözlerini yüzüme dikip kürsüye çıkmamı beklemeye başladı. Her şeyi bildiği için bunu ona kürsüde mikrofonu ağzıma dayayıp söylememi istiyor olabilir miydi? Yoksa... Gerçekten biliyor muydu? Titreyen adımlarımla merdivenleri tırmandım. Kürsünün önüne geldiğimde şimdi tavandan aşağı akan spot ışığının tam altında duruyordum.

Etrafta yemek masası olmadığına göre bu bir oyundu. Bu gece basit bir akşam yemeği yiyeceğimizi düşünmüştüm ama yanılmıştım. Her şeyi öğrenmişti ve bu yüzden yemeği iptal edip beni buraya getirmişti. Başka açıklaması olamazdı. Ona bir açıklama yapma isteğiyle parmağımı mikrofona sardığımda kalbimin atış seslerini duyduğuna emindim.

"Ben..." diye fısıldadım. "Seninleyken hiç maske takmadım. Sana hiç yalan söylemedim." Durup ona baktım. Karanlıkta olsa da yüzünü görebiliyordum. Beni ilgiyle izliyordu. "Sadece... Çok korkmuştum." Karan'ın bileğine sarılı saate baktığını görünce yutkunup mikrofonu daha sıkı kavradım. "Nasıl hissedeceğini bilmediğim için..."

"Her şeyi başlattığın soruyu sorduğun yerdeyiz," dedi Karan, kafamı kaldırıp ona baktım.

"Karan..."

"Şimdi sana bir soru da ben soracağım. Burada," dedi, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Hamile olup olmadığımı soracaktı. Doğru olup olmadığını soracaktı. Ona yalan söylemeyecektim. Gözlerim dolmaya başladığında mikrofonu daha sıkı kavradım. Sanki tutup sıktığım mikrofon değil, kendi kalbimdi.

"Şimdi sana senin her şeyi başlattığın soruyu sorduğun yerden soruyorum. Benimle..."

"Karan..." dedim aniden yüksek sesle.

Sonra aynı anda konuştuk.

"...evlenir misin?"

"...evet, hamileyim!"

Önünde durduğum gölden sular, içinde durduğum sayfalardan kelimeler, gözlerimden yaşlar taşmaya başladığında donup kalmıştık. Siyah gözleri yuvalarından çıkacak gibi görünmesine rağmen üzerine çöken sakinlik, benim kalbimin tam çığlık atacakken durmasıyla garip bir sessizliğe dönüştü.

Aynı anda, "Ha?" diye fısıldadığımızda hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Sonra bir tangırtı duyuldu.

Billur'un sesi tangırtıyı takip etti: "Yok bir şey yok, Bedirhan bayıldı, devam edin siz."

Sergen'in sesi Billur'un sesinin arkasından geldi: "Billur, baksana bir Defne de bayıldı galiba. Göremiyorum, çok karanlık."

Titriyordum. Bedenimi aydınlatan ışık tenimdeki sayfada yazan tüm kelimeleri ele veriyordu. Bana evlenme teklifi mi etmişti? Burada, her şeyi başlattığım yerde başlattığım o şeyin devamını getirmek mi istiyordu? Bahsettiği romanı hatırladım. Siyah gözlerinin içine bakarken o romanın sayfaları başımdan aşağı dökülüyordu. Ben bir romana başlamıştım, yarım kalmıştı, o romanı yakmak değil, devamını yazmak istiyordu.

Karan olduğu yerde donmuş gibi kıpırdamadan gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Titreyen adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Merdivenleri ağır ağır indim, koltukların arasından geçtim ve tam önünde durdum. Kafasını yavaşça kaldırıp önce gözlerimin içine baktı, ardından o felaketim olan siyah gözler karnıma kaydı.

Tekrar bana baktığında, gözlerinin kenarlarında biriken duygular parlıyordu. "Doğru mu?" diye fısıldadı. Sesini ilk defa bu tonda duyuyordum. İlk defa bu Karan'la tanışıyordum.

Gözyaşları gözlerimden dökülürken başımı salladım. Karan derin bir nefes verdi, dudakları aralanmıştı, bedeninin sarsıldığını gördüm. Aralıklı dudaklarının içine çektiği sesli nefesi tekrar geri bıraktı ve gözlerimin içine romanının son sayfasına gelen o yazar gibi baktı.

"Sana hiç yalan söylemedim," dedim, romandan bir kelime karnıma düşmüştü, o kelime içimde bir cümle olacaktı, doğacaktı ve bir sayfa olacaktı, büyüyecekti ve bir roman yazacaktı.

Karan titreyen bakışlarını tekrar karnıma indirip, "Orada mı?" diye sordu, sesi titriyordu, dudakları aralıktı ve nefesi karnıma çarptıkça gözyaşlarım daha da şiddetli akmaya başlıyordu. "Benim mi?" Kafasını kaldırıp karanlık bulutların arasından yüzünü gösteren o ay gibi bana yüzünü gösteren ışıkla gözlerimin içine baktı. "Bizim mi?"

"Burada." Parmaklarımı karnıma koydum. "Senin." Gözyaşlarım çeneme kadar akarken gülümsedim. "Bizim."

"Bu, evet mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Evet," diye fısıldadım.

Ayağa kalkıp beni sarmasını bekledim. Ya da bunun gözlerimi açtığımda uyandığım için ağlayacağım kadar güzel bir rüya olmasını... Karan yanağını karnıma bastırarak bir çocuk gibi yavaşça sokulup bana sarıldı. Hâlâ o koltukta, her şeyi başlatan soruyu sorduğum yerde oturuyordu. Ona tokat gibi çarpan cevabı vermiştim.

Ödeşmiştik.

Ellerimi onun başına koyup saçlarını okşamaya başladım.

O ise bir çocuk gibi sessizce karnıma sarılıp öylece durmaya...

18. YAĞMUR ZAMANI

Şehre ne zaman yağmur düşse, zaman o an tekrardan bizim için yanmaya başlayacak.

O gün, o şehirde, o evin içinde, bir yangının önünde, bir anın sonunda, bir acının başlangıcında, bir kuyunun dibinde, elimde bir makasla aynanın karşısında, cam kırıkları parmak uçlarıma dökülürken ölmeliydim.

Ateşin sadece yaktığını sanırdım, ateş olduğumu anladığımda ateşin de yaktığıyla birlikte yandığını anlamıştım.

Ellerimde kupkuru olmuş kelimeleri yangınıma taşıdım, alevler ruhumdan yükselirken o ateşi ellerimle büyüttüm. O ateş büyüdüğünde, ben bir yangına dönüştüğümde, kendimle birlikte etrafımdaki her şeyi yakmaya başladığımda, kendimi söndürebilmek için bir gram canım bile kalmamıştı.

Pamuklar içinde büyütememiştim ruhumu. Yumuşacık yataklara sermemiştim onu, sırf bu yüzden belki de yumuşacık yatakların altındaki tek bir çivi bazı ruhları rahatsız edip acıtırken, ben o çivinin varlığını bile hissetmemiştim. Çünkü ben zaten bir çivinin üzerinde yatırıyordum ruhumu. Büyük bir çivi, her gece karnımdan içeri saplanırdı ve ruhum çivinin üzerinde can çekişerek öylece uzanırdı.

Ruhum daha fazla donmasın diye kendimi cayır cayır yakardım. Sönmüş bir cehennem gibiydim, bir noktam devamlı olarak yanmaya devam etse de söndürdüğüm her duvar buz tutmuştu.

"O geceyi hatırlıyor musun, Asi?" diye sordu diğer Merve, şimdi kelimelerin yüzdüğü gölün kıyısında, çamurların arasında uzanıyor, gökyüzünde hareket eden lacivert bulutların altına aldığı gümüş rengindeki dolunayı izliyordu. "Bir daha hiçbir zaman o sabah uyandığımız kız çocuğu olamayacağımızı anladığımız geceyi."

"Hatırlıyorum," dedim, hayat ışıltıları etrafımda hâlâ gürültüyle, ses dalgalarıyla çevrilmişken. "Bir bilgisayar oyunuydu. Yüzbaşı bir binanın en üst katında, ışık ve ses dalgalarıyla bilgisayar ışıltıları arasında savaşıyordu."

"Peki diğer gerçeği hatırlıyor musun?"

Bir ses, kelimelerden kurban edilerek, yüzlü bir ışık hızıyla, yeryüzünün ölü ışıltılar yüzünü ışıltılarını yüzlerini bilinçsiz dünyada uçsuz bucaksız kalbine ulaştıran zamana indirdim.

Hangi gerçeği" diye fısıldadım, intihar ışıklarıyla dünyanın zamanın kalbinin gökyüzünü sarmıştı, gri gökyüzü bir anda ölümsüz ışıklarla kalbin rengini aldı. Artık bizdi.

"Babam hatırla. Bugün okuyuşunu o kadının... Kırmızı kırmızı. Hatırla." Gözlerimi yumdum.

"Mehmet," diye seslenen genç kadının uzun saçlarının uçları dalgalı, saçlarının diplerinden daha açık bir renkteydi. Yüzünü göremiyordum. Ses tamamen kayboldu.

Bir koridordaydım.

Karanlık, eski koridorun içinde ilerlerken sesin geldiği yeri bulmaya çalışıyordum. Duvarda eski bir tablo, tablonun yanında üç küçük çerçeve asılı duruyordu. Gözlerim gri görünen çerçevelerde dolaşırken tekrar o sesi duydum.

"Mehmet, baban gelecek, hâlâ o kediyle mi oynuyorsun?"

Gözlerim çerçevedeki fotoğrafa dokundu. Ortada duran çerçevenin içine yerleştirilmiş fotoğrafa çığlık gibi gömülen bir bakışla hapsedilmiş o küçük erkek çocuğuna baktım. Çerçeveye yaklaşıp parmaklarımı camına dokundurduğumda parmak uçlarıma dolışan toz birikintisi orada kirli, koyu gri bir tabaka oluşturdu.

"Anne!"

İrkilerek koridorun diğer ucunda parçalara ayrılan sesiyle tüm evi kolkan gibi saran o erkek çocuğuna baktım. Dizlerinde yaralar vardı, gözünün altı morarmış gibi duruyordu, dudağının patlak olduğunu fark edince içimin sızladığını hissettim. Ellerinin arasında boz renkte bir kedi yavrusu tutuyordu. Kediyi korkarak tutuyordu ama yine de sıkıca tutuyordu.

"Anne, geceleri çok soğuk oluyor bahçe. Odamda kalsın mı, ne olursun!"

"Babandan yediğin zırnık yetmedi mi? Kemiklerini mi kırdıracaksın sen bu adama!" Tanıdık sesin sahibinin kafası odalardan birinden dışarı uzandığında olduğum yerde donup kaldım. Babaannemin gençlik fotoğraflarında gördüğüm yüzü tam karşımda duruyordu ama o beni görmüyordu bile.

Fırtınanın içine topladığı çığlıklar bulutların göğsünü doldurduğunda, gözlerime sinen zaman genişleyerek saatin tik taklarına ayrıldı. Saatin göbeğine dağılan sayılar kahverengi gözlerimin etrafına dağılarak zamanı

gözlerinin içine sığdırdığında yanıtı o kâğıtlar çözmüş bulunuyordum. O, benim bulmamı,

Kalbimin vuruşları yavaşlardı.

"Çıkmak değil mi? Ben onu çok seviyorum Kemi." Babamın sesliyi göğsüne bastırması yanıtı kesin sayılırdı. Babamın gülümseyişi yüzüne tuzla güneşin gözlerinin gökyüzüne dağıldığı gibi dağılarak ifadesini oyalamıştı.

"Sandığın o şey yüzünden nasıl dayak yediğini unuttun herhâlde?" Babaannem odadan çıktı. Kapının zili sesi kırıklarını duvarlarına yapıştırmaya başladığında babamın kâğıt gözlerinde kırılıp yeşermiş, babaannemin telaşla, "Gidersin gir çabuk, odamız" diye bağırmıştı. "Girmezsem, yemin billeh elimden alacaksın sonra"

"Kemi, Bencuk'a bir şey yapar mı babam, yapmaz değil mi?"

"Hâlâ kadın düşünüyor, hay Allah yoksa" Babaannemin babamı omuzlarından iterek bir odaya soktu, kapıyı da arkasından kapattı. "Dün babası eniştye varmasın diye kızdının üzerine uzanıp tanda sopa yedi, hâlâ olallanmıyor," dedi tedirgin bir sesle. Kapının zili tekrar çaldı ve ardından biri kapıyı öfkeyle yumruklamaya başladı.

"Açsana şu amına koyduğumun kapısını!"

Sırtımı duvara yaslayıp babaannemin kapıyı açmasını beklerken ne olduğunu anlayamıyordum. Tavandan önüme mürekkep damlıyor, mürekkep birikintisi gittikçe genişleyerek oluşturduğu halenin içine çıplak ayaklarımı atıyordu. Kapı açıldığında öfkenin bedeninden ışık gibi süzüldüğünü gözlerimle gördüğüm o adam içeri girdi. Bu adamın dedem olduğunu biliyordum, dedemi hiç tanımamış olsam da onu fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla biliyordum.

"Bu sıktığımın kapısını neden geç açıyorsun?" diye sordu dedem, yüzüne yayılan sert ifade babaannemi korkutmuştu.

"Şey..." Kekeleyerek konuşuyordu. "Geçsene içeri." Durakladı. "Sen yine mi içtin?"

"Hesap mı soruyorsun?" Yüzünde beliren olayı izledim. Bu eve bir zulüm bırakıyormuş gibi hissettiriyordu. "Çekil ayak altından!" Büyük ellerini babaannemin göğsüne bastırıp, ona duyduğu yalnızca saf bir nefretmiş gibi onu öfkeyle iterek koridorda ilerlemeye başladı. Önüme geldiğinde büyük adımlarıyla mürekkep birikintisinin içinden geçti ve ayaklarının altında ezilen mürekkep bacaklarıma sıçradı. Kelimeler bacaklarıma yerleşmeye başladığında o adamın yanımdan geçip gidişini sessizce izlemiştim.

"Mehmet nerede?" diye sordu ileride durduğunda. Gözlerini sırtına çevirdim, heybetli bir adamdı. O koca bedeniyle bir çocuğa bağırsa bile o çocuğun ödünü koparabilecekken, o koca bedenine, dev gibi cüssesine aldırmadan ufacık bir çocuğu dövüyor muydu?

"Sana o sokak köpeği oğlun nerede diye sordum? Yine eve it mi soktu?"

diye kükredi. Odanın kapısının arkasına saklanmış, kucağında kediyle korku dolu gözlerini karanlık odada gezdirirken yüreğinde nasıl bir korku saklıyordu acaba?

"Sokmadı, ne sokacak? İzin vermiyorum ben," dedi babaannem telaşla. Gözleri babamı içine itelediği odanın kapısına kaydı. "Çok yorulmuş bugün. Erkenden yattı."

"Sabah erkenden uyanıp mahallenin itlerine ekmek dağıtmak için bu kadar erken saatte yatıyor, değil mi?" Adam bir anda bana doğru dönünce beni görmediğini bildiğim halde kalbimin hızlandığını hissettim. O gözlerinden kor alevler dökülüyor, o alevler biriktiği yerde cehennem olup yanarak adamın öfkesini harlandırıyordu. "Kaldır o pezevengi. Bu gece uyumayacak."

"Sen çıldırdın mı, Osman?" diye sordu babaannem. "Günah, ne istiyorsun ufacık çocuktan? Bırak, uyusun."

Adam sadece iki büyük adım atıp, mürekkebi etrafa sıçratarak babaannemin yanına vardı ve büyük, nasırlı ellerini babaannemin boynuna sarıp sertçe sıktı.

Babaannemin gözlerinde korku tıpkı aniden bastırıp sokağın renklerini yutan karanlık gibi etrafı sararak yüzüne dehşeti düşürdüğünde, "Sen benim ne dediğimi duymadın galiba, ha?" diye sordu adam dişlerinin arasından. "Sen mi uyandırırsın yoksa ben kulaklarından tutup kaldırayım, sallandıra sallandıra mı çıkarayım odadan?"

Gölgem evin içine düşüp, içimde taşıdığım zamanı da etrafa döküp saçarken tırnaklarımı avucumun içine gömdüm. "Yapma, Osman," dedi kesik kesik verdiği nefeslerle. "Evde tat, huzur bırakmadın."

"Öyle mi?" Babaannemi aniden boğazından tutup duvara savurunca, içimde taşan endişe dudaklarımdan çığlık olarak döküldü.

Odanın kapısına doğru döndü, kalbim göğsümün içinde göğsüme kurulmuş bir bomba düzeneği gibi geri sayıma başlamıştı. Kapının kulpunu kavradı, aşağı doğru çekti ve kapı yavaşça aralandı. Zihnime tohum gibi ekilen korku hissi tüm bedenimi saran bir damar gibiydi ve kapı aralandığı an o damar yırtılmış, içinden kan fışkırmaya başlamıştı.

"Yapma," diyerek adama doğru yürüsem de ona sesimi duyuramadım. "Lütfen," diye fısıldadığım anda o tokat sesi zamanın içine yayıldı, gölün içinde yüzen kelimeler dondu, gökyüzündeki dolunay yere düşmüş porselen bir tabak gibi çatlayıp karılmaya, parçalanarak bulutlara batmaya başladı. Bulutlar kanadı, gökyüzünden kızıl renkte yağmurlar yağdı.

"Ulan hergele!" diye bağırdı adam. "Ulan gevşek! Bu ne lan? Bu it ne lan?" Küçük çocuğun çığlığını duyunca olduğum yerde sarsılarak avuçlarımı kulaklarıma bastırdım.

"Babacığım," diyordu korku dolu sesi zihnimi darmadağın ederken. "Babacığım, Boncuk'a vurma ne olursun, tamam dışarı bırakacağım onu.

Tamam, babacığım, tamam vurma ona babacığım." Çocuğun tenine düşen tokatların sesleri atmam gereken adımların önüne geçmiş, ayaklarıma ip gibi dolanmıştı. "Babacığım!" diye çığlık attı. "Boncuk! Babacığım, öldürme Boncuk'u! Babacığım..." Kadının boğazından acı dolu bir miyavlama sesi yükseldiğinde olduğum yerde donup kaldım. "Boncuk..."

"Boncuk," diye fısıldadım gözlerimden bir damla yaş süzülürken.

Adımlarım yavaş yavaş çözülüp beni o odanın kapısına taşıdığında gözlerim yerde uzanmış, bomboş gözlerle bir köşeye bakan, sırtına kemer darbeleri indirilirken sesi dahi çıkmayan o küçük çocuğa kaydı.

Çocuğun izlediği yerde, babasının az önce boğazını sıkarak öldürdüğü yavru kedinin cesedi vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Şimdi o bomboş bakan gözler gözlerimi bulmuştu.

"Baba," diye fısıldadığımda küçük çocuğun gözlerinin kenarından bir damla yaş süzülüp şakaklarına doğru aktı.

Hâlâ bana bakıyordu.

Fısıldadı:

"Boncuk..."

<u>26 Kasım 2016</u>

Zamanı yenemeyeceğini anladığın zaman, onunla savaşmayı bırakıp, onunla yaşamaya alışıyordun.

Önünde durduğum bembeyaz porselen detaylara sahip aynaya düşen yansımamı izlerken gözlerimde beni asla terk etmeyen o buz gibi bakış vardı ama şimdi o buzların üzerine güzel resimler çizilmiş, binlerce fotoğraf asılmıştı.

Siyah melek kanadından düşen tüylere benzeyen tüylerin oluşturduğu elbisem, özellikle Bedirhan'ın dudağını uçuklatmıştı. Çünkü o gerçekten bembeyaz bir gelinlik giyip, kuğu gibi süzülmemi bekliyordu.

Ama ben siyah kuğu olmayı seçmiş, her daim onda var olduğunu düşündüğüm kanatların tüylerinden yapılan elbisemin, kendimi ait hissettiğim bir gelinliğin içindeyken bu aynanın önüne geçmiştim.

Saçlarım iri su dalgaları şeklinde omuzlarıma kadar akıyor, saçlarıma yerleştirilmiş mor dağ zambakları siyah gelinliğim ile yarattığı uyumla dikkat çekiyordu. Gelinliğimin eteği çok kabarık olmasa da şişkin duruyordu. Arkada çok da abartılı olmayan uzun, tüylerden oluşan bir kuyruğu vardı. Sutyen yakaydı, yakaların uçlarını alan sutyen şekli sivri duruyordu ve uçlarında gerdanıma doğru dimdik duran tüy tanecikleri sutyenimi oluşturuyordu. Gözlerimde buğuda, çok fazla yorucu görünmeyen siyah bir göz makyajı vardı, dudaklarımı saçlarıma takılan dağ zambakları renginde bir ruj ile renklendirilmişti.

Tenim simsiyah gelinliğin altında olduğundan çok daha beyaz görünüyordu.

Yüksek ihtimalle okulu dondurmak zorunda kalacaktım. Eğitimimi bırakmak gibi bir düşüncem olmasa da en azından onun köklerini karnımda taşıdığım süre zarfında Fethiye'de olmak istiyordum.

Düğün apar topar olduğu için hazırlanmak için çok zamanımız olmamıştı. On dokuz yaşımın bana geldiği günü bile kutlama fırsatımız olmamış, son yirmi gündür hazırlıklarla uğraşırken gerçekten çok yorulmuştuk. Benim için düğün olmasa da olurdu ama Karan'a göre anılar yaratmaya devam etmem gerekiyordu. O, benim bunu içten içe de olsa istediğimi biliyordu. İçinde bulunduğum lüks yat suyun dalgalarının dansına eşlik ederek sallandığında gözlerimi aynadan uzaklaştırdım.

Evet, suyun üzerindeydik. Hayır, burada değil, Kelebekler Vadisi'nde evlenecektik.

Karan henüz beni, ben de Karan'ı görmemiştim. Karnımdaki köklerinin ona nasıl hissettirdiğini bilmesem de son günlerde hep bir panik halinde olduğunu görüyordum. Geceleri kulağını karnıma yaslıyor, kafasının ağırlığını karnıma vermeden sessizce karnımı dinleyerek dalıyordu uykularına. Belki korkuyordu, belki karman çorman hissediyordu, belki hâlâ algılama konusunda güçlük çekiyordu ama içini saran o çocuksu heyecanı da saklayamıyordu benden. Belki de bu heyecanı kendinden bile saklayamıyordu.

Billur ateş kırmızı elbisesinin içinde salınarak içeri girdiğinde gözlerim arkadaşımı buldu. Hemen arkasından yeşil elbisesiyle ablam içeri girmişti. Ablam üzerimdeki gelinliğin tüylerine dokunurken gözlerinde cam gibi parlayan yaşları görebiliyordum.

"İlk duyduğumda senin bir manyak olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı, sesi de titriyordu. Yüzümün her köşesini ezberlemek istiyormuş gibi bana baktığında ona gülümsedim. "Ama siyah senin rengin. İnanılmaz görünüyorsun..."

"Sen de çok güzelsin," dedim heyecandan titreyen ellerimi gizlemeye çalışarak.

"Siyah bir kuğuya benziyorsun," diye mırıldandı Billur. "Sanırım ağlayacağım..."

"Ağlaması gereken benim," dedi Defne burnunu çekerek. "Rol çalmayı kes."

"Darısı Sergen ve senin başına," diye homurdandı Billur. Ablam ona yan gözle baktı.

"Bedirhan'la sen varken bize fırsat gelmez," dedi iğneleyici bir sesle.

"Bedirhan hâlâ köşede yas tutuyor," dedi Billur gülerek. Dişlerimi göstererek gülmeme neden olan anı zihnimde tekrardan can bulmuştu.

Bedirhan, her şeyi başlattığım yerde söylediğim şeyle yıkılmıştı. Ha-

mille olduğum gerçeği Karan'dan sonra en çok onu etkilemişti. Konferans salonunun sahne arkasında oturup saatlerce kolonyalarla oynadığımız bileklerinin nasıl kızardığını hatırlıyordum.

Her seferinde ayılıyor, *"Bana bunu nasıl yaparsın?"* diye ağlayarak tekrar bayılıyor, ardından bir daha ayılarak, *"Sen benim el değmemiş kazuletim din, sen benim açılmamış bok goncamdın,"* diyor ve sonra tekrar bayılıyordu.

Hatta bir ara Karan'ın yakalarına yapışmış, Karan şaşkınlıkla olayı idrak etmeye çalışırken, *"Seni kart horoz, yaşlı keçi, ne yaptın el kadar çepici me? Seni ırz düşmanı!"* diyerek onu sarsmıştı ama muhtemelen Karan bunu hatırlamıyordu bile.

"Dedikodum mu oluyor?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp kapının önünde simsiyah takımının içinde gerçekten göz alıcı görünen Bedirhan'a baktım.

"Harika görünüyorsun," dedim kendimi tutamayarak. "Siyahlar içinde."

"Matemdeyim, tatlım," dedi ve ellerini pantolonunu eteklerine sokup omzunu kapının pervazına yasladı. "Ve evet, matemdeyken de star benim."

Gülümseyip ona elimi uzattım. Başta ikir cikir etse de sonunda dayanamayıp yaslandığı yerden ayrılarak bana yaklaştı, elimi tuttu. Beni kollarının arasına çekip, "Kara köpek," dedi şefkatle. "Ne güzel olmuşsun. İlk denediğinde de çok güzel görünüyordu ama şimdi daha güzel durmuş."

Sergen kapıyı tıklattı. Tıpkı Bedirhan gibi siyah bir takım giymişti ama Sergen'in gömleği koyu gri renginde ydi. Gözleri beni bulduğunda kaşlarının havaya kalktığını gördüm.

Ağır adımlarla içeri girip elini ablamın beline sararak, "Çok..." dedi ve duraksadı. "Farklı görünüyorsun, Merve. Bir gelin gibi değil de... Yani bir gelin gibi ama..."

"Bu herif salak," dedi Bedirhan gözlerini devirerek. "Şekerim, sen gidip Karan'ın sağdıçlığını yapsana." Gözlerini kısıp Sergen'in ablamın belini saran koluna baktı. "Ulan, yani ay, ırz düşmanı. Çek lan elini. Birdiniz iki mi oldunuz? Sökerim kolunu senin, yedek parçanı da bulamazlar kolsuz gezersin ailenin ırz düşmanı robotu Babür!"

"Bulaşma, oğlum bana, önüne bak," dedi Sergen ifadesiz bir sesle.

"Sana buradan bir bakarım, bütün devrelerin yanar..." Bedirhan ellerini kaldırıp yumruklarını sıkarak sıktığı yumruklarını havaya salladı. "Hadi, hadi, gelsene! Fight!"

"Sululuk yapma. Abim birazdan burada olur. Hadi biz vadiye inelim, onlar en son gelecekler. Konuklara bir merhaba deriz, bir sorun var mı diye kontrol ederiz."

"Ne inecekmişim o kumların içine ben be?" diye cırladı Bedirhan. Ayaklarını gösterdi. "Sen bu ayakkabıların markası ne biliyor musun, varoş robot? Ben burada kalacağım..."

Billur, Bedirhan'ın koluna girerek, "Danacık, ayakkabılarımızı çıkara. cağız zaten. Kuma ayak basıp çılgınlar gibi eğleneceğiz," dedi.

"Kız yok ay..." Bedirhan yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ben plaja bile sarı çizmeyle gidiyorum. Tabii en pahalı olanından alıyorum, öyle gidiyorum..."

"Denize de mi çizmeyle giriyorsun?" diye sordu Billur dehşetle.

"Evet," dedi Bedirhan. "Sonra da çizmenin içi su dolunca batıyorum, boğuluyorum. Sahil güvenlik kurtarmak için gelince güvenliği de boğuyorum. Hep beraber, cümbür cemaat boğuluyoruz..."

Billur, "Ben kimle yatıp kalkıyorum ya?" diye sordu kendi kendine.

"Ne varmış be bende? Sen kurban ol bana. Bulmuş da bunuyor."

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp arkadaşlarının tatlı atışmalarını izlemeye devam ettim. Sonunda Bedirhan'ı ikna edip odadan çıkardıklarında içeride yalnızca ablam kalmıştı.

Elleri ellerime kaydığında gözlerimiz birbiriyle o ince çizgide buluştu. "Babamın burada olması ne kadar doğru bir fikir?" diye sordu kısık sesle.

Ona her şeyin sırrını zihnimden taşan sanrılarla çözdüğümü söyleyemeyeceğim için, "Bilmiyorum," diye mırıldanmakla yetindim.

Burada olduğunu biliyordum. Konukların geldiği teknelerden birinin içinde denizi aşarak benim için vadiye gelmişti. Henüz onu görmemiştim, onu gördüğümde ne hissedeceğimi de bilmiyordum ama burada olması gerekiyormuş gibi geliyordu.

Aramızda hiçbir şey sonuca kavuşamayacak, zaman bizi birbirimize düğme ve delik gibi ilikleyemeyecek de olsa şu an burada olması gerekiyordu.

"Ya senin canını yakarsa?" diye sordu.

Bir an ona kirpiklerin arasından düşüp göz çukuruna yığılan o gözyaşı damlası gibi baktım. Babamın ruhumu hâlâ sancıtabilme yetkisi var mıydı bilmiyordum ama bir yanım o yetkiyi artık ondan aldığımızı söyleyip duruyordu. Kelimelerden korkan canavar kafasını saklandığı ağacın arkasından çıkarıp uzaktan beni izlemeye başladı.

"Benim canımı yakmayacak," dedim kendimden emin bir sesle. O kadar çok darbe yemiştim ki, yediğim her darbeyle daha da sertleşmiştim. Şimdi birisi kalkıp elindeki silahının tüm şarjörünü üzerime boşaltsa, kurşun saplandığı derimden geri fırlayıp bana şarjörü boşaltan kişiye saplanırdı. O kişiyi yaralar, o kişiyi kanatır, o kişiyi öldürürdü. Ablam gözlerimin içindeki sokakta kaybolmuş gibi tedirgin ve korku dolu gözlerle bana baktı.

"O zaman ben vadiye gidiyorum," dedi bir süre sonra.

Başımı sallayıp elbisemin tüylerinden birini düzelttim.

Saatin ortasında duruyordum, saniyelerin kanatları ikiye açıldığında omuzlarımda zamanın bıraktığı izler vardı. Akrep ve yelkovan tıpkı bir

bıçak gibi sırtıma saplandığında ve zaman benim içimde kanamaya başladığında şimdi o çalılıkların arasında eski, yaralı derisini bırakan yılan gibiydim; yepyeni derimle beni yaralayan zamanın içinden geçiyordum ve zaman tarafından tanınmamanın güvencesiyle kıvrılarak geleceğe doğru ilerliyordum.

Parmaklarım tüylerin arasında dolanmaya başladı, bir süre sonra karnımda durdular ve karnıma dokundum. Dokunuşlarım bir melodinin omurgasını oluşturan notalar gibiydi.

Beni idam eden tüm acılar ruhumun içinde ölü bulunmuştu ve tıpkı bir mezar görevi gören ruhum, bu işkenceden büyük yaralar alsa da sağ çıkmayı başarabilmişti.

Şimdi mutluydum.

Salıncaklar ruhumun güçlenen dallarına kurulmuş, içimde her gün birini öldürdüğüm binlerce bana benzeyen çocuk salıncakta sallanabilmek için ruhumun dallarının önünde sıraya girmişlerdi.

Tekne dalgaların dokunuşlarıyla beşik gibi sallanmaya başladığında artık bu odadan çıkmanın zamanıydı. Karanlık, yakamozun üzerine ensemi örten siyah saçlar gibi örtmüş, deniz geceyi gördüğü anda hırçınlaşarak kabarmaya başlamıştı.

Çıplak ayaklarımla yavaşça içinden çıktığım odanın kapısını kapadım ve bembeyaz teknenin içinde siyah, küçük bir lekeymişim gibi ilerlemeye başladım. Gökyüzü grimsi bir maviydi, gecenin karanlığı bastırmak üzereydi ve yağmur damlaları belli belirsiz düşerek tenimde bulutların göğsünden düşen gözyaşlarına dönüşmüştü.

Teknenin kemeresinden arkamda bir fırtınayı bırakmış, önüme serilip yanmaya başlayan güneşe doğru ilerliyormuşum gibi geçtim. Onu gördüğümde ayaklarım üç, ellerim beş, yüreğim yedi yaşındaydı ve on dokuz yaşındaki bedenim taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Kırık beyaz ceketi, kırık beyaz pantolonu ile sırtı bana dönük şekilde yatın burnunda duruyordu. Elleri cebindeydi, siyah saçları yeni kesilmişti ve rüzgâr ondan aldığı acı çikolata kokusunu kollarında bana doğru taşıyor, avuçlarımın içine bırakarak yanımdan geçip gidiyordu.

Kendi inancımın önünde duruyordum.

O benim inancımdı.

Kendi umudumun önünde duruyordum.

O benim umudumdu.

Kalbimin atışları tıpkı bize epey uzakta duran kıyıda yanan mumların ışıkları gibi göğsümün içinde yalpalayarak yanıyordu. Yağmur taneleri küçük küçük düşerek çıplak omuzlarıma konmaya devam ederken, kıyıda yanan mumların alevlerinin yağmur damlalarına direndiğini fark ettim. Rüzgâr, yağmurdan yanaydı ve alevleri söndürmek için onlara çarpıp duruyor, onları oradan oraya savuruyordu.

Arkasında, geçmişinden kaçan bir kız çocuğuydum, onun geleceğinde benim için bir sığınak vardı ve beni geçmişin içinde boğulurken, o acımasız geçmişin karanlık dalgaları beni içine alarak alabora ederken, geçmişinin içerisinden geçerek geleceğe ilerleyen gemisini görmüştüm.

Yardım çığlıkları atamazsam da, yuttuğum sular yüzünden sesimi çıkaramasam da, beni yutmaya çalışan dev dalgaların içindeki çarpışmaları görmüş, beni öldürmek üzere olan dalgaların içindeki boğuşmama kayıtsız kalmamıştı.

Arkasında öldüğünü bildiği halde dönüp bana bakmadı. Çıplak ayaklarımla yağmurun zemini kaplayan gözyaşlarının üzerinden geçerek ona doğru ilerledim.

Bana doğru döndüğünde yatın altından dökülmeye başlayan gümüş rengi ışık, denizin ortasındaki yatı parıltılı bir halenin içine aldı ve o kalenin altında uzanan deniz ışıkla yanmaya başladı.

Kısalmamış sakalları kemikli yüzündeki kemiklerin daha da belirgin görünmesine neden olmuştu. Kısık bakan, çekik ama içleri iri o siyah gözleri gözlerime dokunduğu anda bir çağ yangını başladı.

Tüm bedenini bana doğru çevirdi, şimdi gerçekten önümde duruyordu. Kırık beyaz ceketinin içinde bembeyaz ipek bir gömlek vardı, gömleğin düğmeleri göğsünün biraz üzerine kadar çözülmüştü ve kırık beyaz ceketinin cebinde saçlarıma yerleştirilen mor dağ zambaklardan bir tanesi asılı duruyordu. Gümüş rengi ışığın çemberinin içinde dururken onun siyah gözlerinin nazarasına daldım. O siyah gözlerde simsiyah bir aynaya düşmüş gibi görünen yansımamla karşılaşmıştım.

Bana bakarken gözleri yıldızlardı ve o yıldızlar ışığını göğsünün altındaki güneşten alarak cayır cayır yanıyordu.

Gözleri gözlerimden terminalde, şehirleri birbirinden ayıracak olacak olan o otobüsün önünde, birbirinden kopmak zorunda kalan iki el gibi koptuğumda bakışları bedenimde gezindi. Dudaklarında yara gibi açılıp ikiye ayrılan tebessümden sızan mutluluğun kanıydı.

"Aradığım siyah çakıl taşını buldum," diye fısıldadı, sesi hatıralarımın izini bıraktı, kapıyı kırıp içeri girdi ve o günün renklerini, seslerini, tatlarını, kokularını, hislerini önüme yayarak onları bana yeniden sundu.

Elini ceketinin cebine soktuğunda bakışlarımı ondan koparamasam da hareketlerini rahatlıkla gözlemleyebiliyordum. Parmakları ceketinin cebinde bir şeyi arıyor gibi dolandı, o esnada gözleri yeniden gözlerime dikilmiş ve iki farklı kumaştan tek bir elbiseye dönüşmüştük.

Parmaklarının arasında tuttuğu siyah, kare şeklindeki kadife kutuyu cebinden çıkardığı sırada gözlerim gözlerinden çözülmüş bir ip gibi ayrılarak kutuya indi. Sırtımın sızladığını, kelimelerin köklerinin sırtımdan dışarı uç vererek romanın sayfasına uzanmak için dışarı çıkmaya çalıştık-

...ırsını hissettim. Gözlerim yeniden gözlerime sabitlendiğinde dudak dudağa ...ırsınız, ay sakladığı bulutların arasından çıkarak gizemli bir kahkahaya ...ca gibi parlamaya başlamıştı.

Kucağımı açıklarken çıkardığı tok sesi duydum. Nefesim içimde tıkanıyor sanmıştım bilekliklerimde döne döne kalbime kadar uzandı, kalbimde zıpla durduğu damar alev alıp yanmaya, ateşi lav olup kalbimin üzerine akmaya başladı. Parıltısının yüzüme vurduğunu hissettiğim şeye bakmak için tekrar gözlerini gözlerimden koparıp o an yağmur damlalarını kirpiklerimde hissettim.

Su damlası şeklindeki iri tektaşın parıltısı gözlerimi kamaştırmış, dudaklarım aralanmıştı.

"Yağmur damlası," dedi zihnimin içini okuyormuş gibi. "Senin için özel tasarlandı."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu..."

"Siyah elmas," dediğinde kaşlarım çatıldı. Yüzük gümüş rengi gibi duruyordu ama etrafı öyleydi, ortasındaki yağmur damlası siyaha yakın bir renkteydi.

"Neden bu kadar mas..."

"Şşş." Beni susturunca tekrar o siyah gözlere hapsoldum.

Neden bu kadar zahmete girmişti ki? Bir elini elime uzatıp elimi yavaşça yukarı kaldırdı, gözlerimiz o çizgide hâlâ yan yana duran iki yıldız gibi parlamaya devam ediyordu.

Parmak uçlarımı dudaklarına sürttükten sonra yüzüğü kutudan çıkardı, yüzük parmağıma kaydırdığı halkayı izledim, ardından o halkanın bedeninde duran görkemli büyük taşın parıltısı tekrar yüzümü aydınlattı.

Cebinden bu defa kutuda olmayan bir erkek alyansı çıkarınca ona baktım. Alyansı bana uzattı. Alyans koyu griydi, siyaha yakın bir renkti ve zarif duruyordu.

"Bir kadının bana tasma takabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi gülümseyerek. Gözlerim hazine değerindeki gülümsemesine takılırken, kelimelerinin birleşerek oluşturduğu zincir kalbime dolanıyordu. "Şimdi o kadına tasmayı ben uzatıyorum, bana takması için."

Alyansı avucumun içine bıraktı. Sonra büyük elini bana doğru uzatıp parmaklarını birbirinden uzaklaştırarak araladı. Avucumun içinde kor parçası tutuyormuş gibi hissettiğim sanlyelerde titreyerek kara zorla o alyansı onun yüzük parmağına geçirdim ve o an, karada patlayan havai fişekler gökyüzüne yayılan damarlara dönüşerek ışıklarını yüzümüze yağdırdı.

"Söylesene, nabız kuyusu," diye fısıldadı göğsümü delmek için patlayan bir kurşun gibi. "Damarlarım dolandı mı bileğimde atan kalbine?"

Gülümsedim.

"Biliyor musun, damar yolu?" dedim yavaşça. "En çok sende kaybolduğumu ve en çok seninle doğru yolu bulduğumu."

Karadan uzakta, denizin ortasında patlayan havai fişekleri izlerken şimdi yatın burnundaydık, ellerim soğuk korkuluklara dokunuyordu ve Karan'ın kolları bir filin hortumu gibi belime sarılmıştı, beni sahiplenircesine tutuyordu.

Bu olanlara hâlâ inanamıyordum, hâlâ birazdan uyanacağım o rüyanın ortasındaymışım ve uyanmamak için kendimi sıkıyormuşum gibi hissediyordum.

"Çok dalgınsın," dediğinde Karan'ın sesi dalga dalga zihnime yayılarak beni gerçeğin içine taşıdı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedim yavaşça. Kalbimin atış seslerini duyabiliyor muydu? Göğün kucağına uzanan havai fişeklerin patlarken çıkardığı seslere benziyordu.

"Biliyor musun, ben de," diye fısıldadı, beklenmedik itirafı kalbimin yumuşamasına neden olmuştu.

Ellerimi karnımda duran büyük ellerinin üzerine koyup parmaklarını okşarken. "Kafamın içinde hep bir yol ayrımındaydık. İkimiz de farklı yollarda birbirimize döndürdüğümüz sırtlarımızla öylece yürüyorduk. Birbirimizden uzaklaşıyorduk. Bizi içine sığdırabildiğim tek son buydu..." dedim. Yüzümü acıyla buruşturdum. Benim buzlarım hâlâ ruhumu içinde saklayan o mahzen olsa da artık o düşünceyle kendini parçalayan küçük kız çocuğu değildim. "Şimdi anlıyorum. Biz bir yol ayrımına gelsek bile aynı yolu seçeriz seninle."

Gülümsediğini hissettim. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen çok fedakârsın," dedim, başımı arkaya doğru atıp ona ters ters baktım. "Ve ben çok sencilim."

"Galiba yok mu artık?" diye sordu gülerek.

"Yok," diye fısıldadım utanarak. "Galiba yok, sanırım yok. Vadeleri doldular. Artık yoklar."

"O zaman bana fedakârsın deme," dediğinde ona garip garip baktım. "İçin içinden yok oldu, için oldum, de. Fedakâr değilim ben. İçimsin sen benim."

Gözlerim kısıldı. Karan dudaklarını alnıma bastırınca alnı çeneme sürtündü. Yavaşça çekildi. Başımı kaldırıp gözlerimi kıyıya çevirdim. "Kalabalığı görüyor musun?" diye fısıldadım şaşkınlığımı gizleyemeden.

Bir elini kalbime, diğerini karnıma bastırdı. "Sadece bu iki kişilik kalabalıkla ilgileniyorum," dediğinde sesi bir babanın dudaklarından dökülen sevgi sözcükleri ve içi uyku dolu ninni yastıkları gibiydi.

Yatın motoru sessizce çalıştı. İçinde durduğumuz gümüş rengi ışık halesi oluşturarak bizi takip etmeye başladığında yavaş yavaş kıyıya yaklaşmaya başlayan yatın içinde, sırtımı dağıma yaslamış, bizim için toplanan kalabalığı izliyordum. Yat, kıyıya tam yanaşamayacağı için kıyıya yakın bir

noktada durdu. Karan elimi bir an olsun bırakmadan beni yatın merdiven lerine kadar getirdi. Merdivenlerin bittiği yerde bir sandal bizi bekliyordu.

Sandalın içinde siyaha boyanmış çakıl taşları ve hafifçe çiseleyen yağmura meydan okuyarak yanan bazıları simsiyah bazılarıysa bembeyaz olan kalın mumlar vardı. Sandala bindiğimizde Karan da ayağındaki ayakkabıları çıkarmıştı. Gülümseyerek gelinliğimin tüylerini geriye çektim. Karan kayıkları yavaş yavaş çekerek bizi kıyıya götürmeye başlamıştı.

Sandal kıyıya yaklaştıkça ellerim titremeye başlamıştı ama nedeni soğuk değildi, aksine bu akşam hava ılıktı, yağmur bulutların kalbinden yağıyor olmalıydı. Çünkü yağmur ne zaman bulutların kalbinden yağsa hava ılıklaşır, ne zaman zihninden yağsa her yer buz tutardı.

"Sakin ol," dedi Karan gülümsemesi yüzünden silinmeden. Mümkün olmadığı için gözlerimi karıştırıp terli avuç içlerimi elbisemin tüylerine silmeye çalıştım. Tüyler sert olduğu için zorlanmıştım. Karan, "Neden bu elbiseyi seçtin bilmiyorum ama en doğru seçim olmuş," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım.

"Senin kanatlarının arasında olduğum için," dedim heyecanla, sonra duraksayıp gözlerimi kaçırdım. Yüzümdeki ifadeyi sertleştirmeye çalıştım. "Senin siyah kanatların olduğunu düşünürdüm hep. O kanatların arasında uyuduğumu..."

"Herkes bize bakıyor, dudaklarına yapışmak zorunda bırakma beni."

İçimde tepeme dikilecek bir gökkuşağı gibi büyüyen hislerin yoğunluğunu gizleyemeyeceğimi anladığımda, "Geri dönelim mi?" diye sordum panikle.

Bir an bana bakakaldı. "Ne?"

Durmak nedir bilmeyen panliğimin etkisiyle terleyen yüzümü ellerimi sallayarak serinletmeye çalıştım. Karan bana şaşkınlıkla bakıyordu. Son günlerde kendim gibi değildim, sanki bedenimi başka biri kullanıyordu ve ben o kişi ne isterse onu yapıyordum.

"Ben ciddiydim aslında," diye mırıldandım korku dolu gözlerimi gözlerine mihlayarak.

"Yavrum, sen iyi misin?" Karan gülerek küreğin birini bırakıp elini bana doğru uzattı. Ona yaklaştım ve yanağıma dokunmasına izin verdim. Gözlerim anında kısılırken dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı. Bedenimden bir toz bulutu gibi kalkan huzursuzluğun uzaklaşmaya başlamasıyla gevşedim.

Sandal kıyıya geldiğinde ayakları suyun içinde, elbiselerinin kuyrukları suyun yüzeyinde yüzen arkadaşlarımı gördüğümde dudaklarıma bıçaklarla çizilmiş bir iz gibi yapışan gülümsemem genişlemişti. Billur, Hazal, Büşra ve hatta Damla bile oradaydı. Elbiselerinin etekleri suyun içinde yüzerken bize gülümsüyorlar, ellerinde tuttukları demet demet zambaklarla bizi bekliyorlardı.

Sandalın ucu kıyıya vurduğu an içinde durduğumuz su dalgalandı. Bedirhan ve Sergen şampanyaları patlattı ve ardından bir keman melodisi duyuldu. Ruha huzur, mutluluk aşılayan güzel bir melodiydi bu, saniyeler içinde tüm konuklar ayaklanmış, bir alkış selinin içinde çıplak ayaklarımla suyun içine girmiştim.

Siyah gelinliğimin kuyruğu ıslanıp ağırlaşmıştı. Karan ile el ele kıyıya çıktık, zambakları başımızdan aşağı attıklarında tenime takılan çiçekler dışındaki tüm zambaklar dalganın kıyıya vurmasıyla suyun kollarına kavuştu ve yüzmeye başladılar.

Mor balıklar gibi suyun içinde yüzen zambakları izlemeye başlamıştım. Dalga onları önce kıyıya vurdu, ardından geri çekti ve sonra çiçekler ile dalgaların o hırçın dansı başladı.

Az ileride elinde bir şampanya şişesiyle dikilen siyah gömleğinin önünü tamamen açmış, siyah pantolonunun paçalarını bilekleri görünecek şekilde yukarı sıyırmış Kartal'ı görünce gülümsedim. Yanında Ayşenur vardı, Ayşenur toz pembe bir gelinlik giymiş, uzayan saçlarını sımsıkı bir balerin topuzuyla şekillendirmişti. Lavin, krem rengindeki ince askılı elbisesiyle Kartal'ın arkasında kollarını göğsüne bağlamış öylece dikiliyor, gülümseyerek bize bakıyordu.

Karan elimi tutup beni vadi ile denizin kalbine, kumsala götürdü.

"Bu vadiye seksen çeşit kelebeğin seksen birincisini getirmiştim," dediğinde sarhoş gibiydim, başım dönüyordu. Dudakları yukarı kıvrıldı, parmakları yavaşça karnıma dokundu. "Şimdi seksen ikinci kelebek de burada."

Tam ortaya geldiğimizde gözlerim etrafa dağınık şekilde yerleştirilmiş beyaz saten kumaşların sardığı sandalyelere kaydı. Tanıdığım, sevdiğim herkes buradaydı... Billur'un dayısı Gökhan abi, dedesi ve anneannesi, hatta annesi... Ve orada, az ileride takım elbisesiyle oturan, kucağında biri turuncu diğeri siyah olan iki balığın yüzdüğü fanusu tutan babam...

Kemanın sesi vadinin yüksek dağlarına çarparak dört bir yana dağıldığında, karanlık saklandığı köşeden gözlerini göstermiş, lacivert gökyüzü sıyrılarak usul usul siyah renk bir tabloya dönüşmeye başlamıştı. Konfetiler patladı, şampanya ve şarap şişelerinin patlama sesleri de buna karışmıştı.

Karan'ın omuzlarına koyduğum titreyen ellerimi omuzlarına tamamen bastırdım ve ilk dansımızı edeceğimiz an geldiğinde gözlerimiz vadinin kalbinde birbirine dokundu. O an, ışıkların tenimize sim gibi aktığı saniyelerde yağmur damlaları tenimize Tanrı'nın mutluluk gözyaşları gibi dökülmeye başlamıştı.

Sonra o şarkıyı duydum.

Öyle bir rüya...

"Bir şarkı yanaştı, iskeleye," diye fısıldadım şarkının sözlerini tekrar ederek. "Kelimeler sana benzedi."

Belimi sardığında mumların alevleri dalgalanıyor, yağmurun damlaları tenimize düşüyordu. "Sonra bir yağmur indi, sonra ebem kuşakları..." Gülümseyerek mırıldanmıştı bunları. Gözlerimin içine baktı ve, "Sonra sen geldin," diye fısıldadı.

"Sen geldin," dediğimde hafifçe sallanıyorduk.

"Bütün sokaklara..."

"Öyle bir rüya, öyle..." dediğimde beni yavaşça döndürdü, gelinliğimin kanatlarına tutunan tüyler tenine çarptı. Bedenlerimiz yeniden birleşti.

"Öyle bir rüya, öyle..."

"Öyle bir rüya, öyle..."

"Öyle..."

Şarkının nakaratında herkes şarkıyı mırıldanıyordu. Dudaklarımdan dökülen kahkahalar, Karan'ın gülümsemesiyle birleşti, yağmur yavaşça yağmaya devam ediyor, mumların alevleri titreyerek yanarken her yana ışıklar saçıyordu.

Hüsnü Arkan ve Birsen Tezer'in ruhumu temizleyen sesleri vadinin içinde dağılıp yok olduklarında, kemanın sesi yeniden dört bir yanımızı sardı. Şimdi herkes bizimle dans ediyordu. Bedirhan, Billur'u gülerek döndürüyor, Billur'un ıslak ve kırmızı elbisesinin etekleri Bedirhan'ın bedenine çarpıyordu. Sergen ve ablam birbirlerine sarılmış gülümseyerek sallanır gibi hareket ederlerken, Kartal ve Lavin de birbirlerinin yüzlerini izleyerek dansa eşlik ediyorlardı. Ayşenur, Karan'ın ceketini tutup hafifçe çekiştirince Karan yavaşça benden ayrıldı ve Ayşenur'a gülümsedi.

"Benimle de dans edecek misin, abi?" diye sordu Ayşenur gülümseyerek. "Yenge ablam kıskanır mı?"

"Hayır," dedim Ayşenur'un kızarmış yanaklarını okşayarak. "Damat senindir."

Ayşenur olduğu yerde yavaşça zıpladı. Karan ile dans etmeye başladıklarında kalabalığın sardığı yerdeki boş iki sandalyeye bakakaldım. O iki sandalye Yaşar amca ve Türkan için ayrılmıştı. Onları da burada sayıyorduk. Sanki Yaşar amca oradaydı. Evet, oradaydı. Bastonunu yavaşça yere vurarak başını sallıyor, şarkıya ritim tutarken gülümsüyordu ve her defasında kafasını eğip başını Türkan'ın başına yaslıyordu.

İçime mutluluk ile karışan hüzün, Güneş'in bana el salladığını görmemle yerini geniş bir gülümsemeye terk etti. Sapsarı elbisesinin içinde tıpkı adı gibi görünüyordu. Kendini iyi hissettiğini, burada gerçekten iyi olduğunu görmek beni öyle mutlu ediyordu ki...

Babama kayan gözlerim tekrar durgun bir su gibi yüzümün üzerinde uzanmaya başladı. Hâlbuki o durgun suyun içinde en gerçek fırtınalar, en güçlü hortumlar uyuyordu. Dans eden bedenleri yararak babama doğru yürümeye başladığımda ablamdan ayrılan Sergen arkamdan ilerliyordu.

Ona doğru dönüp, "Yetim'in çiftleştiği kedi... Pındık. Pındık'ın doğurttuğu yavrulardan birini getirdiniz, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Sergen. "Getireyim mi?"

Gözlerim dans pistine döndü. Karan, Ayyenur'u döndürüyor, Ayyenur kahkahalar atarak ona tadını çıkarıyordu. "Evet," dedim yavaşça. "Bebeğin yanına getirebilir misin?"

Sergen duraksadı, gözleri ileride oturan babama kaydı, sonra tekrar bana baktı. "Onun yanına gitmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Parmaklarının arasında duran fanusa sıkıca tutunan babama bakıp, "Evet," diye mırıldandım. "Yavruyu getirir misin?"

Sergen hiçbir şey söylemeden kalabalığa karıştı. Basın burada olmadığı için patlayıp duran flaşlar da yoktu, bu yüzden kendimi daha rahat hissediyordum. Yetim ayları geride bırakıp büyüdüğünde sonunda onu dişi bir kedi ile çiftleştirmiştik. Dişi kedi doğum yaptığında ben henüz Antalya'daydım, yavrular daha çok küçük olmalarına rağmen sağlıklıydılar ve Pındık biraz harçın bir kedi olduğu için onları emzirmeyi bırakmıştı.

Çıplak adımlarım kumların içine batmaya başladı. Kuyunun içine kapattığım sayfalar derin suyun yüzeyinde yüzüyor, kuyunun aralıklarından içeri akan ışık üzerlerine akarken kelimeler dağılıp okunmaz hale geliyordu. Kayaya vuran dalgaların sesleri kemanın sesine karışarak bir ahenk oluşturmuştu. Avuç içlerimdeki terleri silip babamın önüne diktim. Gözlerini fanusun içinden ayırdı, kafasını yavaşça kaldırdı ve geçmişimde uyuyan canavarın gözleri aralandı; kahverengi gözler şimdi beni izliyordu.

"Baba?"

Gülümsedi. Gözleri tekrar fanusun içine kaydı. "Merak etme," dedi hafif bir tonlamayla. "Onlara daha büyük bir akvaryum aldım ama gezmeye çıkacağımız zaman bu fanusu kullanıyoruz."

"İyi güzel," diyebildim. Zaman ondan kötülüklerini söküp alamamıştı belki ama yüreğimin içinde gizlenen o yaralı çocuğu geri vermişti.

Uzun süre onu izledikten sonra yavaşça eğilip onun dizine dokundum. Ona bunu ben mi yapmıştım? Yoksa gördüğüm sanrılardaki kâbusları başlatan babam mı? Babam gözlerimin içine baktı, ona dokunmamı beklemiyordu, adına bakılacak olursa onu çağırmamı da beklemediğine emindim.

"Balık kızların için yeni bir arkadaş buldum," dediğimde bana dikkatle bakmaya devam ediyordu. "Hani o ölen balık var ya, onu temsil edecek."

Diğer Merve, "Yani annemi," diye fısıldadı.

Babam şaşkın bir şekilde beni izliyor, anlamaya çalışıyordu. Sergen elinde üzeri kapalı karton bir kutuyla yanımıza gelmişti. Karton kutudan dışarı kaçmak bir patı çıkınca babam duraksadı. Kutunun içindeki boz renkli dişi yavru kediyi çıkardığımda, babam hâlâ algılamaya çalışıyordu.

"Balık kızlarının yeni arkadaşı Boncuk," dedim kediyi babama doğru uzatarak.

Bakmamı istediğini biliyordum ama bunu asla yapmak istemiyordum. Kahverengi gözleri bir benim gözlerime, bir de Bedirhan'a bakıyordu. Şaşkınlığı kavrayıp karşılaşmaya başlamış sıralar sorulmuştu. "Bedirhan'a kavuşacak mısın?" diye sordum ve o an tüm cesaretimi topladım. "Bedirhan'a kavuşacak mısın?" diye sordum ve o an tüm cesaretimi topladım. "Kavuşuyorum, kızım," dedi heyecanla.

Kediyi oraya uzattım, başta sadece kediyi izlese de sonra elindeki Sarıgöz'e uzattı ve Bedirhan'a kucağına alıp sağ'ına koştu. Onu kaldırır kaldırmaz yapmak zorundaydım. Artık ölümüz de öngörülebilir, ölümüz de geçmişin içinde öldürdüğümüz ve köşeye bıraktığımız cesetlerin önünden geçip gitmek, geleceğe yürümek zorundaydık. O da biliyordu bunu. Bu yüzden zorluk çıkarmıyor, fazlasını istemiyordu.

Yine de elimi onun üzerinden çekemezdim. Bunu yapmak istemiyordum. O bilmese bile ben hep bir şekilde onun sırtında gibi duracak ama bunu zor olan kanatları onun arkasına saldırarak onun için açmaya devam edecektim.

Nikâh memuru vadiye küçük beyaz bir yatın içinde gelmişti. Yat küçük olduğu için kıyıya yaklaşabiliyordu. Bu yüzden çok zorlanmadan kıyıya yanaşmayı başarmıştı. Vadinin içine doğru, ağaçların saldaştığı yerdeki beyaz masanın arkasında duran sandalyelerin sırtındaki porselen kısat detayları dikkatimi çekmişti. Abartılı görünmüyordu, aksine olabildiğince sadeydi ama yine de görkemli, ilahi bir havası vardı.

Karan ile o porselen kanatların altında duran yerlerimize oturduğumuzda kalbimin içindeki o çağlık sesleri yine artarak göğüs kafesimin deprem oluyormuş gibi sarsılmasına sebep oluyordu. Nikâh şahitlerimizin oturacağı sandalyedeki yerlerini alan Kartal ve Bedirhan'ı izlerken titreyen ellerimi masanın arkasına saldırmıştım. Bedirhan'ın mutlu görünmüyordu, bir kolunu arkasındaki sandalyeye yaslamış, Kartal'a yandan kötü bakışlar atarak çenesini dikip duruyordu.

"Sen neden buradasın?" diye sordu küçümseyen gözleri Kartal'ı süzerken. "Farkındaysan burası bir ameliyat masası değil, nikâh masası."

Kartal göz ucuyla Bedirhan'a bakıp, "Evet, estetik yaptırmaya geldiysen yanlış masaya geldin," dedi alayla. Nikâh memurunun dudakları yukarı kıvrıldı ama onları duymuyormuş gibi yaparak gözlerini konuklara, ardından da Karan ve bana çevirdi.

"Benim var ya benim, vücudumdaki kıllara tek bir lazer darbesi bile değmedi... Doğuştan gelen bir güzelliğim var. Ne estetiği? Hem olsa bile sana ne? Seni estetik bile paklamaz. Sen anca marangoza gidersin, odunsu bedenine şekil verdirirsin. Tipe bak, hadi be oradan hadi, dön be önüne! Muhatap olma benimle. Salon adamı çizgimden bir çıkarım, dağıtırım bu düğünü!"

"Bedirhan," dedi Karan uyarıcı bir sesle.

"Sen sus, sen hiç konuşma... Bu herifin bu masada ne işi var?" diye çıkıştı Bedirhan.

"Nikâh şahidi olduğum için olabilir mi?" Kartal yamuk bir şekilde gülüdü. "Hem de Karan'ın."

"Ne?" Bedirhan gözlerini Karan'a dikti. "Hem kızcağızımı hamile bırakıyor hem de bu eksik gömleği şahidi yapıyor... Irz düşmanı seni! Bir de senin nikâh şahidin, öyle mi? Kırdın beni god damn it!"

"Sen benim şahidimsin," diye fısıldadım ortamı sakinleştirmek için.

"Seni seviyorum," dedi Bedirhan bir Türk filmi sahnesinin ortasındaymış gibi hüzünlü bir poz vererek. "Kadersizim, bahtsızım, gazozuna ilaçlar mı koydu bu adam? Söyle bana! Kandırdı el kadar çocuğumu, evcilik oynayacağız deyip ev gibi vücuduyla üzerinden geçti kızımın..."

"Bedirhan," diye fısıldadım. Konukların gülme sesleri uğultu gibi yükseliyordu.

"Sus yavrum, sus kadersizim." Ceketinin cebindeki siyah mendili çıkarıp açtı, gözlerinin kenarlarını sildi. "Başlayın, Memur Bey," dedi diğer eliyle nikâh memurunu işaret ederek.

"Başlayın," dedi Karan sertçe. "Yoksa birazdan bu masa nikâh masası değil, dayak masası olacak." Bedirhan'a uyarı dolu bir bakış atınca Bedirhan irkilerek ağzına görünmez bir fermuar çekmeden hemen önce söylendi: "Ay hep bu Merve karısı yaptı zaten. Kandırdı oğlumu benim."

"Değerli konuklar," dedi nikâh memuru mikrofonu dudaklarına yakın bir noktaya getirip, konuklara doğru dönerek. "Asi Merve Karakuyu ve Karan Ali Çakıl'ın nikâh törenlerine hoş geldiniz, onur verdiniz." Bir alkış sesi vadiye yayıldı. "Asi Merve Hanım ve Karan Bey, Fethiye Belediyesi evlenme dairesine evlenmek üzere başvurdunuz. Yaptığımız incelemeye göre evliliğiniz ile ilgili yasal bir engelinizin olmadığını tespit ettik. Şimdi bu gece burada bir kez de konuklarımızın ve şahitlerimizin huzurunda bu evlenme arzunuzu sözlü olarak beyan etmenizi istiyorum. Sayın Asi Merve Karakuyu, kendi özgür iradenizle hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan Sayın Karan Ali Çakıl'ı ömür boyu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"İyi düşün!" diye bağırdı Billur konukların arasından, gülüş sesleri uğultu şeklinde etrafı sardı ve bu beni de gülümsetti.

Duygularım yangın yeri gibiydi. Biraz önce ter içindeki avuçlarım şimdi buz gibiydi, üşüyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıp gözlerimi Karan'a çevirdim. Siyah gözler yüzümdeydi, tenimin sokaklarına sinmiş bir gece gibi her yanıma yayılmıştı. "Evet," diyebildim, titreyen sesim kısık çıksa da cevabım bir alkış kıyametinin kopmasına neden oldu.

"Sayın Karan Ali Çakıl, siz de kimsenin etkisi altında kalmadan, kendi özgür iradenizle, Sayın Asi Merve Karakuyu'yu ömür boyu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Yaşadığımız güzel günleri düşün, Karan," dedi Kartal yüksek sesle. Yo nukların kahkaha sesleri yine bir uğultu oluşturmuştu ama ben Kartal'a tıp tıp bakıyordum.

Karan'ın dudakları yukarı kıvrıldı, etli dudaklarını yavaşça yaladıktan sonra gözlerini bana doğru çevirdi. "İçim içimden çıkana dek, evet," dedi. Alkış sesleri kıyıyı döven dalga gibi vadinin yüksek dağlarına yayıldığında çatık kaşlarla ona baktım.

"Hani için içinden çıkmıştı?"

"İçim sensin artık, seni de hiçbir şey içimden çıkaramaz," dedi kısık sesle.

"Ne oldu lan buna?" diye homurdandı Kartal.

"Sen sus, sıra bizde," dedi Bedirhan dirseğiyle Kartal'ın boşluğuna vu rarak.

"Teşekkür ediyorum her ikinize de." Nikâh memuru bu defa Kartal ve Bedirhan'a baktı. "Sayın Bedirhan Ozoğlu ve Kartal Alaşan, siz de şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Kartal sakince.

"Ediyorum bari," dedi Bedirhan yarım bir ağızla.

"Ben de sizleri Türk medeni kanunun bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyorum."

Bedirhan irkildi. "Umarım bizi değildir," dedi korkulu gözlerle. Kalabalıktan bir kahkaha sesi daha yükseldi. Şimdi nikâh memuru da gülüyordu. İmzaları atarken ellerim tir tir titriyordu. Nikâh memuru ayağa kalkınca hepimiz ayağa kalktık ve küçük, kırmızı cüzdanı bana uzattı.

Üzerindeki yazı anında dikkatimi çekmişti. Aile cüzdanı. Karan beni belimin kenarlarından tutarak kendine doğru çekti. Dudaklarını alnıma bastırdı, gözlerim kapanırken yavaşça ayağının üzerine bastım. Çıplak ayağım çıplak ayağına baskı uygularken alnıma doğru hafifçe inledi.

"Bunu sana kim öğretti?" diye sordu dudaklarını şakaklarıma sürterek.

"Billur," dedim yavaşça.

"O sidikli..."

Gülümseyerek ona bakmaya başladım. Karan hiç beklemediğim bir anda yüzümü avuçlarının içine aldı. Yağmur taneleri irili ufaklı yüzümüze dokunurken ben artık Asi Merve Çakıl'dım.

"Asi Merve Çakıl," dedi içimi okumuş gibi. "İşte şimdi, gerçekten hoş geldin."

Ve o malum şarkının melodisi duyuldu...

Hoş geldin.

♦

Yağmurun soğuğu,
Karların buzusun.
Cehennemde günahların yüzdüğü bir nehir,
Cennette melekleri attıkları o ateş havuzusun.
Anneciğim, anneciğim, söyle bana orada mutlu musun?

Bana kirpiklerinden beşikler,
Dudaklarında eskimiş bir anı gibi geçmişten kopuyor
gözyaşlarıyla ıslanmış ninniler,
Yazıyor o kadın, parmaklarında doğuyor, kalbinde eksiliyor kelimeler.
Anneciğim, anneciğim, beni yazan bu keder dolu eller,
Söylesene bana, aslında kiminler?

Ben uyurken senin rahminde,
Bir adamın sıcak nefesi usul usul dolaşıyor ciğerlerinde.
Ne zaman bakacağım o merak ettiğim yüzüne,
Anneciğim, anneciğim, beni doğurmadan ölme.

Mahsur kaldığım bu başımdan aşağı yağan kan yağmurunda,
Boğuluyorum rahminin kan dolan duvarlarında,
Ölümün soğuk parmakları dokununca sana,
Anneciğim, anneciğim, durma, yüzmeyi öğret bana.

"Hâlâ neden dağ evinde olduğunu anlamıyorum. Doğumuna on günden az zaman kalmadı mı?"

Billur'un yeşil gözlerinde bir ağacın dalından kopan ölmüş yapraklar gibi yüzen endişeyi gördüğümde büyümüş karnımı okşadım. Şehrin gürültüsünden uzakta, bu dağ evinde rahattım. Sıcak burayı etkisi altına almıyor, güneş beni burada daha az kavuruyordu. Bebeğimi gürültüden, radyasyondan, yorucu sıcaktan uzakta kucağıma almak istiyordum. Doğuma gideceğim günü kararlaştırmıştık. Doğumun başlayacağını düşündüğümüz günden bir gün öncesi hastaneye yatış işlemim gerçekleşecekti.

"Doğumdan bir gün önce yatışım yapılacak zaten," diye fısıldadım elini sıkarak. Artık içimde bir canavar değil, aramızda büyüyüp kâbuslardan bile koruyacağımız bir kız olacağını kabullenmişti. *Bir kız çocuğu...* İçimde en büyük korkularımdan birini taşıyordum ama bunu kimseye söyleyemiyordum.

"Karan buna nasıl göz yumuyor?" diye homurdandı Billur. "Şehirden sıklıkla metre uzaktayız."

Sırtını yeşil, şişkin yastığa yaslayıp ayaklarını önümde duran ceviz-den yapılma ahşap sehpaya uzattım. "Sana kalsa şimdi burada doğuracağım

sonra," dedim gözlerimi devirerek. Telaşımı anlıyordum. Bazen etrafımdaki herkesin benden daha panik içinde ve heyecanlı olduğunu düşünüyordum.

Aşermelerim çok olmamıştı. Gecenin bir yarısı meyvesini olmadığı mağazada istediğim meyveler dışında... Hamileliğim boyunca çok kilo almamıştım. Bedenim hâlâ inceydi, sadece önümde top gibi taşıdığım bir karnı vardı. Doktor bunu sağlıksız bulmamıştı, aksine ikimizin de sağlığının son derece yerinde olduğunu söylemişti.

Güneş mutfaktan dışarı kafasını uzatıp bize doğru baktı. Ona gülümsedim. "Canın bir şey istiyor mu?" diye sordu bana ıslak ellerini yeşil havlusuna silerken. Bir an gözlerim ıslak ellerine kaydı, sonra ellerinin önlüğe sürtüşünü izledim. Bana tuhaf bir şekilde annemi hatırlatmıştı. Gözlerimi bir anıdan koparıyor gibi o görüntüden koparıp yere serdim.

"Yok," diye fısıldadım buzun altında yüzen balık gibi. "Teşekkür ederim."

Güneş'in içli nefesini duydum. "İştahı da kapandı bu aralar. Doğuma az kaldığından oluyor bunlar..."

Billur başını sallayıp saçlarını okşadı. "Karanlar nerede kaldı?" diye sordu Güneş'e doğru dönerek. "Gittikleri yeri satın alıyorlar herhâlde?"

Güneş'in omuz silktiğini görür gibi oldum. Karnımdaki hareketliliği hissedince avucumu karnıma bastırıp karnımı yavaşça okşadım. Bu hareketliliği ilk defa hissettiğim günü hatırlıyordum. Derin uykumdan çığlık atarak uyanmıştım. Karan'ın paniğini, başını karnıma koyup ne olup bittiğini anlamaya çalışışını hatırlıyordum. Yakın geçmiş beni gülümsetti.

"Bedirhan da yanında, değil mi?" diye sordum meraklı.

"Evet. Bir yere uğrayacağız dediler, gidiş o gidiş." Elini karnımın üzerine koydu, karnımda duran parmakları okşayıp gülümsedi. "İsmine hâlâ karar veremediniz mi?" diye sordu.

Solgun ifadem anında aydınlanmıştı. Artık ne o gül vardı zihnimde ne de kelimelerden kaçan canavarın sesini duyuyordum. Diğer Mevve de gölün içine gömülmüş, sadece saçları görünürken bedenle olan bütün bağını koparmıştı. Şimdi sadece onun kalp atışlarını duyuyor, onun içimdeki hareketlerini hissediyordum.

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Karan onun cinsiyetini öğrendikten sonra gördüğü cisimlerin bile adını beğenip, adı bu olsun mu, Ata, diyor bana..."

Billur, "Hadi oradan, moruk ne olacak," dedi yüksek sesle gülerken. "Kızın adını Cip koyuyormuş..."

"Ya da Range Rover Çakıl..." dedim dalga geçerek.

Zaman dağ evinin duvarlarında dolaşan bir örümcek gibiydi. Sanki nabzı durmuştu, gözlerim bir an tutunacak bir rakam, herhangi bir sayı aradı, sonra zamanın içinden büyük bir hızla düşmeye başladığımı anladım ve bir ağrı, zaman rahmimden düşecekmiş gibi bedenime saplanarak tüm kemiklerime yayılmaya başladı.

İrkilerek karnıma dokundum, ağrının özünün nerede olduğunu kavramaya çalışırken panik tenimde dalgalanmaya başlamış olmalıydı. Soluk boşluğumdan aşağı inen nefes geri çıkıp ağzımın içini doldurduğunda, ciğerim hızla büzüştü ve o an nefesim kesildi.

Billur'un panik dolu sesi çok uzaklardan duyulan bir çığlık sesi gibi zihnime yayıldı, düşüncelerimi yığdığım odaların kapılarına çarptı, duvarlardaki çerçeve içlerine koyulmuş kelimeleri düşürüp parçaladı, zihnimi darmaduman etmeye başladı.

"Neler oluyor?" dediğini duysam da sanki o an yanında değildim, o an zamanın rahminde bir cenindim, zamanın göğüslerinden zehir içen bir bebektim, zamanın yatağını ısıtan bir fahişeydim, zamanı öldüren bir katildim, zamanın öldürdüğü bir kurbandım.

"İyiyim," dedim aniden içime doluşan nefes içime yayılırken. "Karnım kasıldı sadece."

Ağrı, kıyıyı döven o şiddetli dalga gibi bedenime çarpmış, ardından usulca geri çekilerek beni terk etmişti.

Billur ellerini alnıma koyup, "İyisin, değil mi?" diye sordu, göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"İyiyim yahu," dedim gülmeye çalışarak. "Arada böyle küçük kramplar giriyor."

"Ne oluyor?" dedi Güneş tekrardan mutfaktan çıkarak.

"Yok bir şey," dedim Billur'un elini sıkıca tutup onu susturarak. "Her şeyi abartıyor."

"Abartmıyorum, nefesin kesilmişti!"

"Bu koca göbekle nefesimin kesilmesi normal değil mi?" dedim eğleniyor gibi görünmek için çabalarken. Billur uzun süre yüzüme baktı, sonra öfkelenerek telefona uzanıp bir numara tuşladı ve telefonu kulağına yasladı. Range Rover'ın sesini duymuştum.

Oturduğum yerden yavaşça kalktığımda Billur telefonda ablam ile konuşuyordu. Ablam haziran ayında olmamıza rağmen hâlâ Kocaeli'deydi, gelmesine birkaç gün kalmıştı ve Sergen de her zaman olduğu gibi yanındaydı. Ağır adımlarla kapıya yürürken Billur'un gözlerinin sırtıma bir ok gibi saplandığına emindim.

Tekrar karnımın kasıldığını hissettim ama ağrı sırtına aldığı saniyeleri omuzlarından su gibi akıtarak benden uzağa gitmiş, karanlık bir kapının ardına saklanarak beni izlemeye başlamıştı.

İçeri önce Bedirhan girdi, yanağımdan bir makas aldı, gözlerini karnıma indirdi ve kocaman duran karnıma göz kırptıktan sonra ellerindeki poşetleri sallayarak, "Dağ evinin neşesi geldi!" diye bağırdı ve büyük adımlarla benden uzaklaştı.

Karan, kulağına yaslı duran telefonu kapattığında tam önünde duru-

yordum. Kollarını belime doğru kaydırdı, karnım ikimizin arasına bir duvar ördüğünden fazla yaklaşamadı.

Dudaklarını alnıma sürterek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu yavaşça.

"Evet." Başımı sallayıp ona dikkatle bakmaya başladım. "Neredeydiniz?"

"Holdingle ilgili bir şeyler," dedi geçiştirmek ister gibi. Cep telefonu yeniden çalmaya başladı. Siyah gözlerini dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle izlerken, tam şu an bana Araf gibi geliyordu. Bir an neden böyle hissettiğimi algılayamayıp yüzümü buruşturdum. Karan duraksadı, telefonu açarken gözleri yüzümün her bir zerresinde dolanıyordu.

"Evet, Sergen?" dedi, kaşları havada duruyor, sorgulu gözleri yüzümü turluyordu.

"Her şey yolunda," dedim yalnızca onun duyabileceği bir ses tonuyla. Avucumu yanağına örttüm, sakalların sardığı yanağını okşarken yüzünü saran kemikleri avucumun içine dikilmiş mumlar gibi net bir biçimde hissetmiştim.

"Evet, o ihaleyle ilgili sorunlar ortadan kalktı. Sana attığım maili okudun mu?" Gözleri hâlâ yüzümde dolaşıyordu. "Ha, evet. Evet. Orada yazdığı gibi." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Evet, o iyi," dedi. Sergen'in beni sorduğunu fark edince, "Selam söyle," diye fısıldadım.

"Selam söylüyor." Güldü. "Onun da sana selamı var, yavrum."

Başımı sallamakla yetindim.

"Ne?" Karan kaşlarını çatınca otomatikman benim de kaşlarım çatıldı. "Dağ evindeyiz biz. Yine de bir uğrayacağım, tamam. Sen Fuat Bey'e mail at." Telefonu kapatıp ince blazer ceketinin içine koydu. "Benim merkeze inmem gerek, yavrum," dedi gözlerinde nabzımı ölçmek isteyen bir ifadeyle doğrudan kahverengi gözlerimin içine bakarak.

İçimde onu göndermek istemeyen küçük bir kız çocuğu karnımı tırmalarken, "Tamam," diye kabullendim hemen. "Geç kalmazsın, değil mi?"

Siyah gözler gözlerimin içine tutunmaya devam ediyordu. Tıpkı uçurumdan düşmek üzereyken bir dala tutunup o dalın kökünü kaldırıyormuş gibi... Gözlerimdeki ifadeleri kaldırdı, altlarından kelimeleri çıkarmaya başladı.

"Geç kalmam," dedi sonunda konuştuğunda. "İyisin, değil mi?"

"Evet. İyiyim."

Dudakları dudaklarıma yavaşça dokundu, gözlerim bu dokunuşla anında kısılmıştı. Dudakları dudaklarımı keşfetmeye başladığında, parmakları tenimde dolaşıyordu ve parmaklarından bedenime sinen her bir dokunuş, iz bıraktığı yere tereddüdün gölgelerini de ekiyordu.

Zaman hâlâ dağ evinin duvarlarına ağını örmeye devam eden o örümcekti.

Duvarlarda dolaşırken gözleri üzerimizdeydi.

Öpüşündeki şefkat tutku olup beni şehvetin bataklığına saplamak için kollarımdan tutarak çekmeye başlamıştı. Sonunda dudaklarından ayrılıp, "Endişelenme," dedim. Göz altlarındaki koyu halkaların nedeni bir süredir uykularından uyanıp saatlerce beni izlemesinden kaynaklıydı. Bana her an kırılabilecek bir porselenmişim gibi davranıyordu. "Hem Bedirhan burada. Annen de burada."

"Sidikliyi insandan saymadığını nasıl da biliyor..." dedi dalga geçercesine.

"Uğraşma kızla." Elimi göğsünün ortasına bastırıp avuçlarımın içinde kalbini hissetmek istiyormuş gibi bir süre öylece bekledim. "Hadi, git."

Gözleri elime kaydı. "Hiç de gitmemi istiyormuş gibi görünmüyorsun şu an..."

"Ama gitmen gerek." Elimi geri çekmeden kaydırıp düşürdüm. Gözlerimiz bir asrı yakıyormuşuz, alevler yükselirken üzerimize doğru yürüyen zamana meydan okuyormuşuz gibi uzun uzun birbirlerini izledi. Karan dudaklarını dudaklarıma tekrar bastırdı, orada uzun süre kalmadı ve ayrılıp cipine doğru yürümeye başladı. Durdu.

"Merve," dediğinde ona bakıyordum. Gülümsedim, gülümsedi. "İçim içine."

Gülümsemeye devam ederken, "İçin içime," diye karşılık verdim. O cipe binene kadar kapının önünde onu izlemeye devam etmiştim.

Range Rover dağ evinden uzaklaşırken sessizdim.

"Kız!" dedi Bedirhan aniden sessizliğin içine nifak tohumu dikerek. Olduğum yerde korkuyla sıçrayınca kollarımı tutup, "Ay pardon, sen hamileydin!" dedi panikle. "Kız, ödünle birlikçe çocuğu şuracık da kapının ağzına pırtlatma."

"Yine çok enerjiksin, Bedro," diye takıldım. Bedirhan kolumun kenarını tutup beni yürütmeye çalışınca ona kafasının üzerinde uydular varmış gibi baktım. "Bedirhan, sadece hamileyim."

"Ay o göbeği nasıl taşıyorsun sen ya, yemiş yemiş sıçmamış su aygırı müşterilerime benziyorsun şu an. Gazın var gibi duruyorsun..."

Ona kötü kötü baktım.

Tam içeri doğru yürüyecekken o sinsi ağrı, saklandığı karanlık kapının arkasından çıkıp yüzünü bana gösterdi. Onun acımasız gözleri, dudaklarından akan kan ve yüzüne yayılmış kinle ilk karşılaştığım andı.

Kapının kenarındaki alçı duvara tutunup dengemi kaybetmemek için tüm yükümü duvara verdim. Bedirhan'a baktım. Güzel yüzü dağınık duran kelimeler gibiydi. Tek bir cümle olmasına rağmen sayfanın etrafına dağılmış, birbirinden ayrılmış kelimeler... Gözleri farklı bir yerde, dudakları farklı bir yerde, bana uzanan kolları ve bedenini dik tutan ayakları bambaşka yerlerdeydi. İçinde acının aktığı bir damar gibi bedenimde zonklamaya başlayan ağrı, dudaklarımdan dökülen iniltilere öncülük etti.

Bedirhan'ın bana dokunduğunu hissettim ama sanki ben suydum, beni tamamen tutmak mümkün değildi, bana ne zaman dokunulsa ele gelen yalnızca parçalarım olacaktı ve sonra dağılacaktım, akacak, sonra da yok olacaktım. Bedirhan bedenimi tutarken sanki kolum onun elinde kalmıştı ama bedenim kolumdan ayrı şekilde hâlâ duvara yaslı duruyordu.

"Sıktır, neler oluyor?" diye bağırdığını duydum, sesi kafamın içinde binlerce parçaya bölünmüş bir bardak gibi patladı, harfler cam kırıkları gibi zihnime dağıldı, bazı harfler zihnime batarken bazıları sessizce düştüğü yerde parladı.

"Bedirhan," dedim, sanki sesim bile zihnimin içinde yamuluyor, bulanıyor, dağılıyordu.

"Güzelim?" Beni sıkıca tuttu, ellerinde parçalanıyormuşum gibi hissetsem de ona sığındım. Bedenim yığılıp kalmıştı. Ayak seslerini duydum, Billur ve Güneş'in sesi birbirlerine girmişti.

"Bedirhan, çok acıyor," dediğimde gözlerimden dökülmeye başlayan yaşların farkına yeni varıyordum.

"Hemen hastaneye gitmeliyiz!" diye bağırdı Billur.

Bedirhan beni hiç zorlanmadan kucakladı. Bedenimi dağ evinden dışarı çıkardıklarında kafamın üzerinde duran gri bulutların sardığı gökyüzünü izliyordum. Acı her yerdeydi.

Acı içimdeydi.

Acı dışımdaydı.

Acı gökyüzünde, acı yeryüzünde, acı bulutların içinde, acı toprağın altındaydı.

Acı, zamanın ta kendisi olmuş, bedenimin etrafında akmaya başlamıştı.

Bedirhan'ın adımları dağ evini geçip toprak yola çıktığı anda bıçak gibi kesildi. Kesilen adımlarına ayak uyduran nefesim de kesilmişti.

"Karan'ı ara, hemen!" dedi Güneş dehşet içinde. "Billur, hemen! Bedirhan, neden duruyorsun?"

"Suyu gelmiş," dedi Bedirhan dehşet içinde.

O an, zamanın içine sessizlik yıldırım gibi düştü.

O an, sessizlik acımı besleyen en büyük silahtı.

Billur'un telefonla konuşmaya başladığını duyuyordum ama kelimeleri anlamıyordum. Bedenim nöbet geçiriyormuş gibi titremeye başladığında bir şeylerin normal seyrinde gitmediğine emindim. Gözlerim bulutlardan aşağı sarkmış saate dokundu, saat durmuştu, yavaşça sallanıyor, gözlerim onu takip ederken bedenim acıyla savaşmaya çalışıyordu.

"Karan'ın gelmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye fısıldadığında çaresizliğin sesini duymuştum. "Suyu geldi." Sonra bedeni benim bedenim gibi titremeye başladı. "Ve kanıyor... Kanaması var!"

"Ne yapacağız?" Güneş'in endişeli sesini duydum. "Doğum başlamış.

Bebeği içinden almazsak bebek zehirlenir, bebek de ölür o da..."

Duyduklarım nabzımı ateşe veren kibrit gibiydi; ucunda yanan alevde yansımamı görüyordum.

"Yapabilirim." Uzun sürmüştü bu cevabı vermesi Bedirhan'ın. Kendisiyle savaşıyordu. Benim acıyla savaştığım gibi... Bedenim onun kollarının arasında sarsılarak titremeye devam ederken gri yağmur bulutları gökyüzünü tamamen kapladı ve göğü sildi, yok etti. Bulutlardan aşağı sarkan saat düşüncelerimi kovmak ister gibi yavaşça sallanarak beni hipnoz etmeye devam ediyordu.

Bedenimdeki ışık, bulutların teninin altına gömülmüş damarlara benzeyen şimşeklerin ışıkları gibi bedenimde bir yanıyor, bir sönüyordu.

"Bedirhan," diye fısıldadım acının çatallaştırdığı sesimi ona duyurmak ister gibi haykırarak. "Ne olursun, bir şey yap. Ona bir şey olmasını istemiyorum. Ne olursun, lütfen. Korkuyorum, lütfen. Korkuyorum..." Sesim cılızlaştığında gözlerimden akan yaşlar şakaklarımdan kayarak kulaklarımın içine giriyor, seslerin daha da boğuk gelmeye başlamasına neden oluyordu. "Çok korkuyorum."

"Su." dedi Bedirhan titreyen bir sesle. "Onu daha fazla hareket ettiremem. Sıcak su." Dizlerinin üzerine çöktüğünde, bedenim toprağın altına gömülmek için sırtlanılmış bir tabut gibi aşağı çekildi. Bedirhan beni toprağın içine yatırdı. Bulutların damarlarında akan kan çağladı, bedenim ışığa bulandı. Tanrı'nın avuçlarında ezdiği roman sayfalarının hışırtısı gibi yükselen şimşeğin sesini dinledim.

Gözyaşlarına boğulmuştum.

Artık bilincim bir okyanusun ortasına bırakılmış sandık gibiydi. Dalgalar ona çarpıyor, o nereye gittiğini bilmez halde yapayalnız, biçare yüzüyordu. Bazen öyle bir dalga çarpıyordu ki, tepesi takla geliyor, suyun dibine gömülüp tekrar yüzeye çıkarak can çekişmeye devam ediyordu.

"Yardım et," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Bedirhan, yardım et ne olursun, çok korkuyorum."

"Güzelim." Bedirhan'ın elleri yüzümü sıyırdı. Gözyaşlarımı avuçlarının içiyle sildi. "Korkmak yok, Çantaka. Korkmak yok."

"Lütfen," dedim bilinçsizce. Acı eşiğim yüksekti, her türlü ağrıya karşı koyabilirmişim gibi hissederdim ama bu çok farklıydı. Rahmim un ufak oluyor, nefesin dokunup dağıttığı bir karahindiba gibi bacaklarımın arasında dağılarak iç çamaşırıma akıyordu sanki.

Okyanusun ortasında bir ileri bir geri sallanan, dalganın çarpmasıyla alabora olan o sandık usulca dibe batmaya başladığında, kapağı açılmış, içindeki hazineler okyanusun kollarına sarılarak suya dağılmaya başlamıştı.

Aniden bastıran yaz yağmuru şiddetle yüzüme yağmaya başladığında, uzun, siyah saçlarım toprağın üzerinde karanlık bir odada öldürülmüş ce-

sedin bedeninden hâlâ akmaya devam eden, karanlıkta simsiyah görünen kan nehri gibi yayılarak bir göl oluşturmuştu. Altımdaki taytın çıkarıldığını fark ettim ama bunu hissetmedim. Bedenim acıyı daha net algılıyor, diğer tüm faaliyetleri hissizlikle karşılıyordu. Ressamın paletini doldurmuş renkler, yüzüme şiddetle yağan yağmurun acıma karıştığı gibi birbirine karışarak fırçanın ucunu doldurdu, ressam fırçanın ucunu bembeyaz kâğıda vurduğu an gözlerimden o yarım kalacağını bildiğim tablonun renkleri akmaya başladı.

"Burada olmazl" diye bağırdı Billur, o an toprağın üzerinde kayan tekerleğin sesi depremin ardından yükselen çığlıklar gibi her yanı sardı. Karan gelmişti.

"Mervel" diye bağırdığını duydum. Kapıyı çarptığında o çarpılan kapının arasında bir uzvum kalmış ve çarpmanın etkisiyle uzvum kopmuştu sanki. Yağmur sadece saniyeler içinde saçlarımı sırılsıklam yapmış, toprağı çamurlaştırarak içine gömülmeme neden olmuştu.

Bir hastanın damarlarında dolaşan serum damlası gibi içimde dolaşıp beni örten ağrının perdesini havalandıran sesini dinledim. Bilincim artık toprakların altında, cehennemin dibinde, yakılan cennet kapılarının arkasındaydı.

"Bedirhan," diye fısıldadığımda Bedirhan'ın korkuyla kızarmış gözlerini gördüm. Karan bana doğru koşuyordu ama bulutlardan aşağı sarkmış saat durduğu için bir türlü bana ulaşamıyordu. "Çok korkuyorum."

Ve bilincim beni sanrılarımdan birinin içine çekti. Terk edilmiş bir evin içinde, bacaklarımdan akan kanlarla ilerlerken, gözlerimde evin koridorunun sonundaki pencerenin kenarına yapıştırılmış mumun alevi titriyordu. Ayaklarımda yağmurun ıslattığı toprağın doğurduğu çamurlar vardı. Bu evin dibinde bir yatır vardı, çocukluğum o yatırdan korkup yorganın altında saklanarak geçmişti. Oysa bu evin altında bir yatır yoktu. Bu evin içinde bir baba, bir anne, iki kız çocuğu ve bir de canavar vardı. Annemin kendini astığı koridorun ortasına geldiğimde kafamı kaldırıp tavandan sarkan ampule baktım. Ampulün içinde su vardı, siyah bir balık ampulün içinde yüzüyordu.

Üşüyordum.

Kollarımı bedenime sardığım anda karnımın dümdüz olduğunu fark ettim. Korku bir gölge gibi üzerime çöktü. "Kızım?" diye fısıldadım korkuyla açılan gözlerimi karnıma indirerek. Avuçlarımı karnıma sürtüp, panikle karnımın herhangi bir yerinde saklanmış olmasını dileyerek karnımda onu aradım.

Kafamın üzerindeki ampul bir anda patladı. Su kafamdan aşağı boşaldı ve balık kafama çarparak yere düştü. Su birikintisinin içine düşen balık çırpınmaya başladığında, gözlerimden akmaya başlayan gözyaşları çeneme

kadar ulaşmıştı. Dizlerinin üzerinde, avuçlarını hâlâ karnına bastığı halde çöküp gözlerini can çekişen siyah balığa dikti.

Balığın çırpınışlarını izlerken göyaşlarını gözlerinden içindeki can sıcaklığı gibi sızmaya devam ediyordu.

"Çok konuşması var," dediğini duydum, biri sanrılarının içinden bana sesleniyordu. Göyaşlarını bileklerine silip gözlerini etrafa yayıtan can kırıklarında gezdirdim. Can kırıklarından birinde Bedirhan'ın yüzünü gördüm. Bana bakıyordu ve gözlerinde saf korkuyu görüyordum. Parmaklarının bacaklarımda hissettim. Karan'ın siyah gözleri kül gibi üzerime yağmaya başladığında gözlerini yumdum. Hâlâ o can kırıklarının önünde duruyordum ama onları gördüğüm can kırığına bakmıyordum.

Balık çırpınmaya devam ediyordu.

Can çekişiyor, son nefesini verecek gibi acıyla titriyordu.

Tekrar can kırığına baktım.

"Lütfen," dedi siyah gözleri gözlerime karışan gibi girip, beni sesleri mezarlığında benim için açılmış o boş mezarın içine diri diri yatırarak. "Lütfen."

Gözlerimi tekrar can kırığından çektim ve o an, uyuduğum odanın kapısı zihnimi tırmalayan bir gıcırtı eşliğinde usulca aralandı.

Kapıdan çıktım. Siyah saçlarım yüzümün yarısını örtüyordu. Can kırıklarının parladığı, suyun etrafına dağıldığı yerde bir çocuk gibi oturup kollarımı dizlerime sardım ve çamurun kirlettiği ayak parmaklarımı içeri çekerek odadan çıkan kendime baktım.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi yorgundu, saatlerce ağlamış sonra da güneşten yanıklarında kururken uyuyakalmış gibi yorgundu. Takvim yapraklarını aralayan odanın kapısından dışarı doğru uçuşmaya başladı, sonra o yapraklar arkasında durdu ve ayakta duran bedenimi içine alan kanatlara dönüştü. Dizlerimi karnıma tamamen bastırdım, kendime sarılıp onu bekledim.

Gözlerimi tekrar o can kırığına indirdim.

Yağmur bedenimi gölün içine gömülmüş bir ceset gibi yıkarken elimi kaldırıp Karan'ın yanağına dokundum. Güneş'in bacaklarının ölüye ayırdığını hissettim. Bedirhan'ın alıp verdiği korku dolu nefeslerin sesleri zihnime yayılıyordu. Acı şimdi her yerde değil, tüm evrenlerde, tüm sanrılarda, tüm düşüncelerde ve hayallerdeydi.

Çok konuyordum.

Kendi konuma katıldığımı gömülüyormuşum gibi hissediyordum.

"Hastaneye gitmeliyiz!" diye bağırdı Karan. Büyük, güçlü elleri bilekleri hastanelerinden kurtardı. "Onu kaybedemem." Beni dizlerime yatırıp ıslanan saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştı. "Onu kaybedemem!" Acı yüzünden odağını kaybettiği gözlerini ona çevirmeye çalıştım. "Lanet olsun,"

diye fısıldadı, dudakları bu hıçkırıkları bir sırrı kendi içine yedirmeye çalışırcasına gün yavaşça yeklifendirmişti. "Seni kaybedemem."

"Giderseк yolda onu kaybedecektim zaten," dedi Bedirhan aniden gaddarca. "Şu kanamayı görüyor musun? Ne dersen de, ya o bebeği burada doğuracak ya da... Doğuracak!" diye bağırdı. "Şimdi titremeyi kes!"

"Canım acıyor," diye fısıldadığını anda gözlerini can kanığından çekti.

Mutfağın kapısı aralandı.

Takvim yaprakları sarsıntı kamaları gibi gerildiği yansımanın karşısında durarken, mutfaktan çıktı. Bacaklarının sardığı lullarını yavaşça gevşetip geri çekilerek gözlerini mutfaktan çıkan yansımanına verdim. Şimdi iki kişiydiler. Hayır, üç kişiydiler. Üç ayrı insandılar. Elinde tuttuğu fincanın içinden gelen kanla karışık kahve kokusunu soluyordum. Beni görebilmişti hem o beni gibi bakan gözlerini bıçak gibi sapladı.

"Ait olduğun yerdesin, yine buradasın," dedi acımasızca.

"Kanım," diye fısıldadım, acılar içindeki bedenimin sesiydi bu ama inanamıyordum.

"O seni buradayken bulamaz." Kahvesinden bir yudum aldı. O esnada mutfağın aralık duran kapısından sayılar, rakamlar, yelkovan ve akrep dışarı doğru uçuşmaya başladı. Irkıldım. Akrep mutfağın kapısının önünde duran yansımanının ensesine saplandı, acı boğazından dışarı fırlarken dönmeyi paramparça etmişti. Sayılar boyunsuz upuzun saatli sarkıkları gibi sarıp bir daire çizdiler ve ardından yelkovan da ensesinden içeri saplanıp boğazından dışarı çıktı. Yansımanın hiçbir şey hissetmiyormuş gibi acı acı gülümsediğinde, boğazından aşağı kanlar akıyor, göğüs kafesi kanın rengiyle ıslanıyordu.

Gözlerimi bahçeye indirdim.

Acılar içinde görünüyordu.

"Kanımı bombaş," diye fısıldadım. "Neden?"

Sırtında takvim yapraklarından kamaları olan yansımanın, "Sen acılar geçer sandın," dediğinde kafasını kaldırıp ona baktım. "Acılar senin içinde çürüyordu, sen geçiyor sanıyordun. Şimdi acımla yüzleşiyorsun. Geçmediğini, hâlâ içinde olduğunu, içinde çürüyüp daha kızamıklık bir hale geldiğini görüyorsun." Bana doğru bir adım attı. "Çürüyorsun, Asi. Çürüyoruz. Hep birlikte çürüyoruz. Burada, bu evde, anılarını içinde, zamanın nefesi hâlâ ensenindeyken hep birlikte çürüyoruz."

Can kanığına bakmak istedim. Sancının içinden çıkmanın gerekliliğini biliyordum. Can kanığındaki yansımamla göz göze geldiğim anda yine oraya çekildim. Islandığım yağmurun altında acılar içinde çığlıklar attığım yere... O âna...

"Hem, güzelim!" dedi Bedirhan. "Ne olursun, Merve. Hem!"

Kanın ellerimi tutmaca tırmıklarının onun ellerine batırıp var gücümle

Bedirhan'ın dediğini yaptım. Karnım parçalanıyormuş gibi gerildi. Leğen kemiklerim genişlerken nefesim tekrar kesintiye uğradı.

"Yapamıyor, anlasana!" diye bağırdı Karan, içindeki duyguların gürültüsü zamana yayıldı. Zaman içimdeki acıydı. Acımın katlandığını hissettim. "Neden yapamıyor? Ondan başka hiçbir şey umurumda değil. Bir şeyler yap!"

"Öyle deme!" diye çığlık attım, sonra nefesim karanlık sokağın içinde kayboldu ve gözlerimi cam kırığından çektim.

Çırpınan balığın yansıması cam kırıklarını tıpkı acının aynası gibi kullanıyor, yerde balıktan binlercesi varmış, hepsi çırpınıyormuş gibi görünüyordu.

Yelkovanın soluk boşluğunda dönmeye başladığını gördüğüm o yansıma elindeki kahve fincanına indirdiği gözlerini yavaşça kaldırıp bana baktı.

"Çabuk geçer sandın," dedi bir gerçeği yüzüme vurmak ister gibi. Ona gözyaşlarımı durduramadan öylece bakıyor, hiçbir şey söyleyemiyordum. Sadece ağlıyordum. Çok ağlıyordum. "Kalanlar vardı, göremedin. Çürüttün içinde. Geçmedi. Geçti sandın. Geçiremedin. Sen bizi buraya hapsedip tekrar yaşayabileceğini mi sandın?"

"Ne diyorsun?" diyebildim.

"Bizim özgür kalabilmemiz için artık ölmen gerek."

"Yapma," dedim korkuyla.

"Neyi?"

"Beni öldürecek misin?" diye sordum. Diğer Merve'nin sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ya da kelimelerden korkan o canavarın... Zihnim öyle sessizdi ki, buna katlanamıyordum. Bunu tek başıma aşamazdım. Bunu tek başıma geride bırakamazdım.

"Seni ben öldürmeyeceğim," dediğinde bana doğru bir adım attı. Parmağını soluk boşluğundaki yelkovanın üzerine koyup yelkovanı hızla döndürmeye başladı. Şimdi her şey daha hızlıydı, gözlerim bu hıza yetişemiyordu. "Seni zaman öldürecek."

Kadınlığım ikiye ayrılıyormuş gibi hissetmemle, güçsüz çığlığının koruluğun içine yayılarak büyük bir fırtınaya dönüşmesi bir oldu. Karan'ın avuçlarını yüzümde, dudaklarını alnımda hissediyordum. Bulutlardan aşağı sarkan saat çalışmıştı, yelkovan öyle hızlı dönüyordu ki...

"Karan," diye fısıldadım, yağan yağmur her yeri griye boyamıştı. "Canım Adam."

"Yavrum," dedi titreyen sesiyle.

"Acımıyor," diye yalan söyledim.

"Hadi, bir nefes daha, Merve!" diye bağırdı Bedirhan. "Hadi güzelim, hadi ikin, ne olursun ikin!"

Karan titriyordu. "Yalancı domuz," dedi gülümseyerek, gülüşünün bile

[illegible] ilk kez görüyordum.

"Kanatlar. Ah," diye fısıldadım. Kadınlığım bir meleğin sırtında duran kanatlar gibi ayrıldı, meleğin sırtından boşalan kan kanatlarının rengini de kırmızıya boyamıştı.

"Gelmiyor. Başı görünmüyor!" Bedirhan'ın söylediği şey, Billur'un korkuyla ağlak atmasına, Karan'ın gözlerinin kahverengi gözlerimden kopup Bedirhan'a dönmesine neden oldu. Güneş dizimi okşarken ağlıyordu. Billur da ağlıyordu. Hatta, Bedirhan'ın da ağlamak üzere olduğunu biliyordum.

Titriyordu.

"Ikın güzelim, yalvarırım ıkın. Bitti bu çile, tamam mı? Sana söz veriyorum bitti. Kanamanı her şeyim pahasına durduracağım, sadece yalvarıyorum ıkın!" diye bağırdı Bedirhan, bir süre sonra o da ağlamaya başlamıştı.

Bedenim daha fazla ne kadar acı kaldırabilirdi bilmiyordum ama söyleneni yaptım. Nefesim göğüs kafesimi patlatmak isteyen bir havaya dönüştü, şişirdi, şişirdi, şişirdi... Kemiklerim ayrılıyormuş, tüm kemiklerim çatlayarak birbirinden ayrılıyormuş gibi hissettim.

"Evet!" diye bağırıyordu Bedirhan, ben ise acının elindeki bıçağın önüne yatmış o bıçağı bana arka arkaya saplamasına izin verirken sadece sessizce ıkınıyordum. "Heyt be, Çantaka!" diye bağırdı ve o an bir şey oldu.

Bir ses duydum.

Yağmurun sesi gibiydi.

Yağmur hızlandı.

Ve yağmur, çığlıklar koparırarak ağlamaya başladı.Gözlerim bacaklarımın arasına kaydı. Makasın sesini duydum. Bedirhan'ın kucağındaki kanlar içinde duran o şeye baktığımda, gözlerimden yaşlar tıpkı bulutlardan boşalan yağmurlar gibi boşalıyordu.

Bedirhan, yağmurun ıslatıp alnına düşürdüğü saçları gözlerinin bir kısmını benden saklarken, kucağında cennetin kanını taşıyan kız çocuğunu Karan'ın kollarına bıraktı. Dizinde yattığım Karan'ın yüzüne çevirdiğim gözlerim, ölmeden de cenneti görebileceğimi kanıtlamıştı bana.

O siyah gözlerde her şey vardı.

Bir romanın sayfalarına sığdırılamayacak hisler vardı.

"O..." diye fısıldadım. Karan yavaşça eğilip bana onun yağmurun yıkadığı yüzünü gösterdi.

Kanımın bedenimi terk ettiğini hissediyordum.

Başım dönüyordu.

"Bizim," dedi Karan onu bana göstermek için biraz daha eğilerek. Onu kucağıma almak için titreyen, çamurlu kollarımı Karan'a uzattım. Hissettiğim acıya, bedenimi kaybeden kana rağmen onu kucağıma almayı başarabilmiştim.

"Yağmur," diye fısıldadım cansız sesimle.

"Yağmur."

Gözlerim bir boşluğa takıldı.

Karan'ın donup kaldığını hissettim. "Asi?"

"Karan! Onu kaybediyoruz!" Bedirhan çılgına dönmüş gibi bağırıyordu. Acı cennete bile ulaşmıştı.

Biri bebeği kucağımdan aldığında başım geriye doğru düştü. Karan'ın gözyaşları yağmur damlaları gibi yüzüme akarken, "Ne olursun," dedi. "Ne olursun beni... Ne olursun bizi bırakma."

Saat bulutların üzerinden kayarak üzerime doğru düşmeye başladı. Ağrı içinde nabzımın damarlarımın içinde parçalara ayrıldığını hissettim.

"Çakıltaşı?"

Gözlerimden akan yaşlarla önümde duran cam kırıklarının içinde ölmek üzere olan balığın yansımasını izliyordum. İkisi de sessizdi. Evin üst kapısının açıldığını duysam da kafamı çevirip kimin geldiğine bakmadım. Muhtemelen diğer yansımam okuldan gelmişti. Çenemi dizlerime bastırdım.

Bedenimden kan yayılıyordu.

Adım sesleri koridorun içine düşmeye başladı.

Biri yere bir şey koydu.

Alnımı dizime bastırıp gelen kişiyi görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum. Gölgesi üzerime bulut gibi düştüğünde, artık göğsümün altında bir kalp atmıyor, damarımda sıcak kan dolaşmıyordu. Biri omzuma dokundu. "Rahat bırak beni," dedim titreyen sesimle. "İstediğin oldu."

Omzuma dokunmaya devam ediyordu.

"Zaten var olmak istemiyordum, değil mi?" diye sordum, sesim kırk yerinden kırılmış kemik gibiydi. "Şimdi artık var olmadığım için ağlıyorum. Ne kadar saçma, değil mi?"

Cevap vermedi.

Kafamı kaldırıp omzumdan elini çekmeyen yansımama baktım. Gözyaşlarımın bulandırdığı gözlerim bir süre karşımdaki kişiyi görmeme engel olsa da sonra tünelin sonundaki o ışık göründü. Gözlerimden akan yaşların şiddetlenmesine neden olan yüzün sahibi annemdi. Kollarını bedenime sardığı an ona hüngür hüngür ağlamaya devam ederek büyük bir çaresizlik, parçalara ayrılmış bir özlem duygusuyla sarıldım.

Yağmurun soğuğu,
Karların buzusun.

"Anne," diye fısıldadım. "Anne, ben geldim."

Bana daha sıkı sarıldı. O bana sarılırken korku bedenimden usulca

uzaklaşmaya başlamıştı. Uzun süren bekleyişin ardından bedenlerimiz birbirinden ayrıldı. Annemin yere koyduğu şeyin bir fanus olduğunu fark etmiştim. Fanusun içinde biri büyük, diğeri daha küçük iki siyah balık yüzüyordu.

Cehennemde günahların yüzdüğü bir nehir,
Cennette melekleri attıkları o ateş havuzusun.

"Bunlar ne?" diye sordum, bana cevap vermedi.

Yerde, cam kırıklarının arasında cansız bir şekilde uzanan siyah balığı avucunun içine aldı. "Bazen yaşaman gerekir," dedi balığı izleyerek. "Zamanı geldiğinde ölebilmen için."

Anneciğim, anneciğim, söyle bana orada mutlu musun?

Avucunun içindeki balığı yavaşça fanusun içine bıraktı. Balık önce suyun dibine çöktü, ardından yukarı doğru çıktı ve cansız bir şekilde suyun üzerinde öylece asılı durdu. Burnumu çekerek balığı izliyordum.

Bana kirpiklerinden beşikler,
Dudaklarında eskimiş bir anı gibi geçmişten kopuyor
gözyaşlarıyla ıslanmış ninniler,
Yazıyor o kadın, parmaklarında doğuyor, kalbinde eksiliyor kelimeler.
Anneciğim, anneciğim, beni yazan bu keder dolu eller,
Söylesene bana, aslında kiminler?

Biri küçük diğeri büyük olan iki siyah balık, ölü balığa doğru yüzmeye başladığında damarlarımın içindeki hareketliliği hissettim.

Ben uyurken senin rahminde,
Bir adamın sıcak nefesi usul usul dolaşıyor ciğerlerinde.
Ne zaman bakacağım o merak ettiğim yüzüne,
Anneciğim, anneciğim, beni doğurmadan ölme.

Küçük balık başıyla ölü balığın sırtına vuruyor, büyük balık çaresizlikle ölü balığın etrafında yüzüyordu.

Mahsur kaldığım bu başımdan aşağı yağan kan yağmurunda,
Boğuluyorum rahminin kan dolan duvarlarında,
Ölümün soğuk parmakları dokununca sana,
Anneciğim, anneciğim, durma, yüzmeyi öğret bana.

"Zamanı gelmedi, kızım," dedi annem.

"Ama ben..."

Göğsümün altında dalgalanan kalbimi hissedince irkilip avucumu kalbime bastırdım.

Son gördüğüm, annemin gülümseyen yüzü olmuştu.

Bir süre sonra uzaklardan gelen bir ses duydum.

"Nabız alıyorum."

KAKTÜS TEAM

19. KALBİN ASILI OLDUĞU DAMAR

Damarlarımın bedenimi sarmış idam ipleri olduğunu düşünürdüm.

26 yıldır içinde yaşadığım bedende ruhumu soluklandırabileceğim bir balkon yoktu. Gözlerim açık pencerelerimdi ama ruhum, gözlerimin önüne gelip soluklanmaktan korkardı. Her zaman birinin gözlerinin gerisinde bir silahla gözlerimi izlediğini hissederdim. Ruhumu gördüğü an onu vurup indireceklerdi.

Şanslıydım, kalbim bir damara bağlıydı ama ruhum, hiçbir zaman bir damara ait olmamıştı.

Karan Ali Çakıl.

Ali'yi insanlar tanımaz, Karan'ı gösteririm, Çakıl ise ikisini de içine gömdüğüm şehir gibidir; işte ben o şehrin sahibiyim.

Bir süre önünde durduğum kürsünün arkasında yayılmış çocukların çığlıklarını dinledim. Ben onların hevesle yürüdükleri o yolu, ayağımda taş gibi ağır bir yükle yürüyeli seneler olmuştu. Ayağında taş ile yolları yürümüş birinin, yol kenarında açan çiçekleri koparırarak yürümeye çalışan çocuklara bir şeyler öğretmek için burada olması kadar saçma bir şey daha yoktu.

Onlara bakmıyordum.

Baksam da onları görmüyordum.

Sorularını soracaklardı ve cehennemin dibine geri dönecektim. Cennetin önünde melek kılığına sokulmuş bir şeytan gibiydim, kapının arkasında durmuş sesimden bir şeyler dinlemek isteyen deneyimsiz meleklerin heyecanını görmek istemiyordum. Yüzlerindeki o umut bir gün biri tarafından öldürülecekti.

Nefes alan şeylerin aldığı son nefesi gören son kişi olmayı sevmem.

Sonra duyduğum meleklerin içinde birinin sesini duydum. Ses cennetten geliyordu, kapının hemen arkasındaki kalabalığın içindeydi ama cennete ait değildi; benim topraklarıma aitti.

"Pedi nin" diye soruşuyu. Gözlerim sesin sahibini bulmak isteyen bir avcı gibi etrafımı sardı. Sonra ağır ağır kapıya doğru hedef alarak kalabalığın içine girdi. "Siz çok mu çalışmıyorsunuz yoksa diğer gruptan mısınız?" Onu gördüm. Gözleri kapalı sorduğu bu sorunun merkezinde ben vardım. Elimde tuttuğu yayı germiş ve oku bana fırlatmıştı. Oku havada yakalarken gözlerim bir süre beyaz tenisin üstüne yerleştirilmiş ayrıntılarında takılı kaldı. Bir tablo resmini gibiydi. Kendi kendini kendisi tablolaştırmış, şimdi de onu önüme getirip koymuştu ve bana onu tanıtıyordu.

Kendine. Cindiği kendini.

Ve gözlerim açıldı.

Onu gördüm. Cennete ait olmayana.

"Diğer gruptanım," dedim, bana bakmasını istiyordum. Bana bakması gerekiyordu. "Çalışmayı severim."

O kahverengi gözlerini gözlerimden çekmeden bana uzun uzun bakakaldı.

"Hocam mı?" Bu ses Ali'ye aitti. "O bir çocuk, kendine gel. Beni bir şeyleri düşünmeye mecbur etmeni sevmiyorum." Meydan okuma yok mu gözlerinde. Ali?

"Tak, çocuğun tekiişte. Yeni nesil böyle asi oluyor."

Ali'ye kızgın olduğunu hissettim.

Bir süre yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Gözleri sıkıldığının kayıtsızına benziyordu.

"Başka sorun var mı?" diye sordum, elime bir kalem alıp kürsünün *önüne oturmak, gömleğin düğmelerini karnıma kadar açtıktan sonra onu* resmetmeye başlamak istiyordum. Sol elim kaşınıyordu, canım sadece kalem çekmek zaman sol elim kaşınır. Bir de bizim moruk hesabıma öylesine *birkaç milyon dolar yatırırsa. Yatırmadığıma eminim, o halde elimin canı* kalem çekiyor. *"Sen hastasın,"* dedi Ali elindeki kalemi döndürerek o duvarın üzerinde otururken beni izlerken. *"Biz hastayız."*

"Yok," dedi, ses tonunu bir şeye benzetmeye çalıştım ama yok. Benimle aynı yere ait, evet. Kadının mı? Değil. Çocuksu mu? O da değil. Yaşı olmayan bir şeye bakıldığını hissettim. *"Teşekkürler."*

Çocuğa benzemiyor mu suratı, Ali?

"Çocuk suratlı," dedi Ali kalemi çevirirken. Onu kimse duymuyordu.

"Rica ederim," dedim. Seni küçük kedi yavrusu, tırmalasaydın bir de. Bunu demedim.

Konuşma bitene, soruları yarım ağızla cevaplayana kadar içim içimi yedi. Onu izlemeden de edemedim. Konferans salonundan çıktığım an, kaş-

...in ortasında deprem sonrası göçtüğü gibi oluşmuş bir çukur, zihnimde ...gın gibi dönen düşünceler vardı.

Bir şey var, Ali. Bir şey var.

Ne var oğlum.' Yok bir şey," dedi Ali bezgin bir sesle. Koridorda kendimden emin adımlarla ilerliyordum.

Bir şey var oğlum Ali, anlamadın mı?

Neyi lan neyi?"

Bir şey kaldı, Ali.

Ne kaldı?"

Orada bir şey unuttuk, Ali.

Ceplerini kontrol et."

Sığmaz cebime.

"Aldık başımıza belayı, hadi hayırlısı," dedi Ali. Buna cevap vermedim.

♦

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, zaman salıncakta sallanan bir çocuk iken küçük bir kız çocuğu doğmuş. Kız çocuğunun gözleri kömürden, gülüşü hazinelerden, ruhu cennettenmiş. Tanrı'nın bahçesinden topladığı elmaların içinde günah olduğunu bilmez, elmalardan ısırsa bile Tanrı ona küsmezmiş.

Bir gün Tanrı ona dünyayı tanıma fırsatı vermiş.

Bir kadının rahmine onu meyve gibi ekmiş.

Orada köklerine ayrılmış, kadının topraklarına karışmış, filiz vermiş, sonra bir gün doğmuş.

Sonra büyümüş.

Yedi yaşına gelmiş.

O gün kafasını kaldırmış, bir zamanlar evinde yaşadığı, bahçesinde oynadığı Tanrı'ya bakmış.

Zaman, ilk kez o gün gerçekten onun için akmaya başlamış.

"Babacığım!" dediğinde gözlerim cennetin bahçelerinde oyunlar oynayan küçük kız çocuğuna kaydı. Ona baktığımı hissettiği anda saatin kadranından bir an gibi kopan gözleri beni buldu. Karanlık zamanın içinden çekilerek güneşi doğurdu. Tenimin altında bana ait bir hastalık gibi yayılan izler karanlık duyguların mezarı olduğunda ona gülümsedim.

Bana gülümsedi.

Her şeyin başladığı yerdeydik.

Öğrenci olarak çıkıp gittiğim bu okula, rehberlik danışmanlığı yapan bir öğretmen olarak geri dönmüştüm.

"Annecığım," dediğinde yine bir koridordaydım, koridorun sonundaki duvarda sedi duran bir saat, saatin içinde rakamları temsil eden binlerce kırmızı kırmızı vardı.

İçeride yağan yağmuru işaret etti, ardından kuralsız konuşma yapan babasına çevirdiği gözlerindeki o ışıldayan ifadeyle gülümsedi.

"Babam yağmuru çok seviyor, değil mi annecığım?" diye sordu. Bedirhan'ın kucağındaydı. Aslına bakılacak olursa, doğduğundan beri onun kucağından indiği söylenilemezdi. Bedirhan'ın hemen yanında Günaş oturuyor, ilgiyle öğrencilerle konuşan oğlunu izliyordu.

Yağmur yanaklarının içini havayla doldurup, kurum siyahı gözlerini yüzüme çevirdi. "Ne zaman bitecek?" diye mırıldandı. Bembeyaz teni, elmasyah iri gözleri ve siyah saçlarıyla porselen bir bebeğe benziyordu.

"Şşh," diye fısıldadım. "Sessiz ol. Birazdan bitecek."

"Bedro, ben çok sıkıldım ya," dedi dudaklarını büzerek. "Babamı indir sen oradan. Ki ilerde çocuklarıyla ilgilenecağine kızıyla ilgilensin."

Bedirhan, "Junior Çantaka," dedi sakallarını Yağmur'un yanaklarına sürterek. "Az kaldı kız, ne bu acele? Gerçi anasının karnından da aceleyle çıktaydın sen..."

Sessizce Yağmur'un siyah saçlarıyla oynarken Karan'ı seyrediyordum. Siyah gözleri, ilk zamanlar olduğu gibi gözlerime dokunuyor, bakışlarımız buluşunca o orman tekrardan alev alarak yanmaya başlıyordu.

"Billur'can nerede?" diye sordu Yağmur, Bedirhan'a dönerek. "Karnında canavar var diyordu bana. Canavar onu yiyormuş, beni de yermiş."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Billur hamileydi, evliliklerinin henüz birinci yılı bile dolmamıştı. Ablam ve Sergen'den birkaç ay sonra onlar da nikâh masasına oturmuşlardı. Ablamın da yakında hamilelik haberini alacağına emindim.

Bedirhan, Yağmur'a Billur'un içinde canavar taşımadığını uygun bir dille anlatmaya çalışırken o siyah gözler gözlerimden yavaşça uzaklaştı ve bugün burada, onu tanıdığımda olduğu yaşta olduğumun farkına vardım.

Yirmi altı yaşındaydım.

Zaman ellerimden birçok şeyi alıp götürmüştü. Ama zaman bana ellerinde güzelliklerle gelmiş, zaman benden aldıklarıyla ördüğü idam iplerini boğazına geçirmişti. Zaman defalarca kez kendini öldürmüş, defalarca kez kendini doğurmuştu.

Gölün dalgalandığını hissettim.

Diğer Merve parmaklarını suyun içinden dışarı uzattı, ardından bileğini, kolunu, saçlarını ve kafasını gördüm. Gözleri suyun yüzeyine çıktığında yıllardır görmediğim o kahverengi gözler şimdi tekrardan gözlerimin içine bakıyordu. İnsanın en çok kendisine çarptığında parampuça olduğunu kendime çarpa çarpa öğrenmiştim. Bir adamın nabzının dönemeçlerinden

damarlarında ilerlerken kendime yenilmiştim.

Güneş'in yağan yağmura gülümseyerek baktığını, Yağmur'a bunu gös-
ve "Bak, yağıyor," dediğini duymuştum. Sonra Yağmur'un yanakların
dan öptüğü, gözlerini tekrardan oğluna çevirmişti.

"Başka bir sorusu olan var mı?" diye sordu ölüm meleğinin kanatların-
dan dökülen tüyler gibi üzerime dökülen koruyucu sesiyle.

Simul onu izlemek, ona dokunmak kadar heyecan vericiydi.

"Var baba!" diye bağırdı Yağmur bir anda. Konferans salonunun kol-
aklarını dolduran öğrencilerin gözleri bize doğru döndüğünde, ben hariç
herkes şaşkınlıkla Yağmur'a bakıyordu. Karan'ın duraksadığını fark etmiş-
im. Dudaklarıma yıllar boyunca benimle kalacak bir iz gibi bulaşmış gü-
ümsemem silinmedi.

Yağmur kaşlarını çatarak, "Tahminen ne zaman sorumluluklarının far-
ında bir baba olup benimle ilgilenirsin?" dedi.

"Güzel soru, anası kılıklı," dedi Karan başını iki yana sallayarak güler-
en. "Gel buraya."

"*Damarlarında kan gibi ilerlediğim zamanı hatırlıyorum,*" dedi diğer
Merve. Uzun zaman sonra yeniden sesini duymuş olmama rağmen sakin
görünüyordum.

Yağmur kollarını boynuma sarıp yanağımı sertçe öptü, ben de dudak-
arımı onun saçlarına sürtüp, "Yavaş, koşma," diye uyardım ama o beni din-
lemedi.

Açık oynatan ipler artık zamanın parmak uçlarına takılı değildi. *"Artık
seni kabullendim,"* diye fısıldadığımda ayaklarım gölün içindeydi. Kelimeler
üzerek bileklerime dokunuyor, ardından yavaşça uzaklaşıp bu defa onlar
benden kaçmaya başlıyordu.

"Beni defalarca kez öldürmeye çalıştıktan sonra mı?" Diğer Merve su-
yun içinden çıkardığı dudaklarını yaladı, kelimeleri sakindi, bir müddet
sonra aslında onun da tıpkı kelimeleri gibi sakin olduğunu anlamıştım.

"Artık seni suçlamıyorum," dedim yavaşça.

Kızım her zaman olduğu gibi beni dinlememişti. Ruhumun bir kopya-
sını içinde taşıyormuş gibi asice koşarak babasına doğru ilerliyordu. Göz-
lerimi ondan ayırmadım.

Zihnimi işgal eden o koridorun ortasında durmaya devam ediyordum,
koridor bomboştu, kelimeler artık yoktu ve romanın son sayfasına birkaç
adım kaldığı için karakterler sayfaları boşaltmaya başlamıştı. Tıpkı tenef-
füs zili çaldığı için sınıfları boşaltıp bahçeye inen öğrenciler gibi...

Diğer Merve suyun üzerine uzanıp gözlerini doğan güneşe çevirdi.
Güneş, karanlık gökyüzünde asılı duran sarı bir leke gibiydi. *"Kendini ba-
ğışladın artık ne beni suçlarsın ne de kendini,"* dedi, suyun içinde suçluluk
duygusundan arınmış bir sandal gibi yüzüyordu. Oysa içinde binlerce gü-
nah taşıyordu.

"Kendimi bağışladım," dedim. Kızım merdivenleri tırmanmaya zaman tekrar yavaşlamıştı, sallandığı salıncağı durdurup parkın çıkışındaki tatlı yapraklarını izliyordu. Yağmur merdivenleri hızla tırmanıyor olmasına rağmen ben o adımları öyle yavaş görüyordum ki gözlerim bu yavaşlık yüzünden yorulup odağını kaybetti.

Koridorun sonundaki duvarda asılı olan durmuş saate bakmaya devam ettim.

Farklı roman sayfalarında yaşayan insanlar yanımdan gelip geçmeye başladığında gözlerimi koridorun ilkiye ayrıldığı yere çevirdim, omzumun üzerinden dar karanlık koridora baktım. Orada bir kadın vardı. Kısa saçları omuzlarındaydı, kâkülleri alnını örtmüştü. Karanlık koridorun sonundaki pencereye kalçasını yaslamış, elindeki kâğıtlara bakıyordu.

"Gidip onu da bağışla o zaman," diye fısıldadı diğer Merve, sonra gökün içindeki görüntüsü zihnimden bir silgi yardımıyla siliniyormuş gibi yavaşça yok olmaya başladı.

Yağmur, merdivenlerin önünde dizlerinin üzerine düşünce oturduğum koltuktan hızla kalkıp korku dolu gözlerle kızıma baktım. Karan'ın ışık hızıyla kürsünün önünden ayrılıp, gözlerine yayılmış korku duygusuyla Yağmur'a doğru ilerlediğini görünce olduğum yerde durup onlara baktım.

Pencerenin önünde duran kadın kafasını kaldırdı. Karanlık koridorda, sırtına aldığı pencereden yayılan ışığın önünü kestiği için yüzü görünmüyordu. Topuklarımın üzerinde dönerek kararlı adımlarla o kadına doğru yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı koridora yayılırken, kadın beni izliyordu.

Birkaç adım sonra ayağımdaki topuklu ayakkabılar topuklu botlara dönüştü, üzerimde siyah bir kazak, altımda siyah bir pantolon vardı ve siyah saçlarım dağınıktı. Ardından birkaç adım sonra üzerimde lise üniforması vardı, saçlarım bir kalem ile toplanmıştı. Birkaç adımdan sonra üzerimde mavi bir önlük vardı, saçlarımı kendimce örmeye çalışmıştım, saçlarım dağınıktı.

Kadının önüne geldiğimde beş yaşındaydım, kızımdan küçüktüm.

Üzerimde bir kot etek, koyu mor külotlu çorabım ve bana birkaç beden büyük olan çizgili montum vardı. Elimde tuttuğum ayıcıkla kafamı kaldırdım ve kadının gölgelerle örülmüş yüzüne baktım.

Avucunu başımın üzerine koydu, yavaşça okşadı.

"Sen benim kalbimin asılı olduğu damarsın," dedi çocuksu sesiyle, oysa bedeni büyük bir kadının bedeni gibiydi. Bu sesi daha önce duyduğuma emin bir şekilde kadının gölgelerle örtülmüş yüzüne bakmaya devam ettim. "Ne zaman ki seni unuturum, o gün bu kalbi durdururum."

"Sen kimsin?" diye sordum, sesim küçük bir çocuğun sesi gibi çıkmasına rağmen yirmi altı yaşında bir kadın gibi hissediyordum.

Elinde tuttuğu kâğıtların altında bir kitap sakladığını fark ettiğimde, kâğıtları kaldırmış, kitabı bana uzatmıştı. Gözlerim kalın kitaba kaydı.

Saçlarımı okşayıp, "Al," dedi.

Oyuncak ayımı bırakmadan kitabı onun elinden aldım. Kitabın kapağının üzerinde bir makas resmi vardı, makasın etrafındaki duman mıydı yoksa sis miydi bilmiyordum ama o bulut gibi duran tabaka gümüş, gri renkte görünüyordu. Kapağın sırtı simsiyahtı.

Kitabın üzerine yerleştirilmiş harflere baktım.

NEYT.

"Kalbin asılı olduğu damar," diye fısıldadım yavaşça. *Neyt.*

Kafamı kaldırdığımda kadın orada yoktu, pencereden içeri gümüş rengi bir ışık sızıyordu. Işık gözlerimi yakmaya başlayınca kirpiklerimi birbirine bastırdım, ardından gözlerimi elimde duran kitaba indirdim.

Kitap orada değildi.

Elimde bir ayna duruyor, yirmi altı yaşındaki halim o aynanın içinden bana bakıyordu.

O an, artık çocuk değildim.

O an, romanın son sayfasındaydım.

Bir mum yandı karanlıkta, ışıkta bir mum öldü. Küçük bir kız çocuğu vardı, dizlerinin üstüne düşmüştü, yaralarını bir adama gösterip adama o yaraları öptürmüştü.

Gülümsedim.

Karan'a baktım, Yağmur acıyan dizlerini Karan'a gösterirken dudakları büküldü, Karan eğilip koyu mor külotlu çorabın parçalanan yerinden küçük kızının yaralı dizine üfledi, dudaklarını yaraya bastırdı.

Yağmur ilgiyle babasını izlerken burnunu çekti.

Dudaklarım titredi, tekrar yukarı kıvrıldı.

Soluk borumdaki deliğe bir örümcek ağ ördü, ağda yirmi altı pencere vardı.

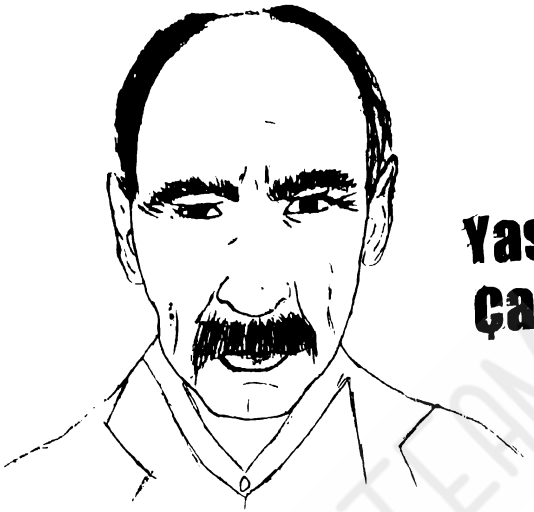
Dışarıda yağan yağmurun yirmi altıncı damlası pencereden aşağı kaydı.

Bir makasın açık duran ağzı usulca kapandı.

"Bitti, babacığım. Artık acımıyor."

SON

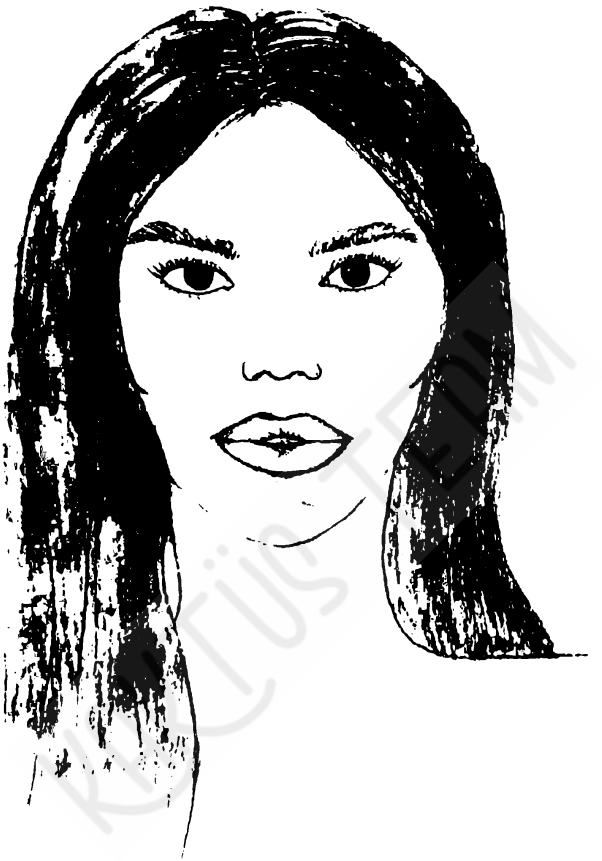

Yaşar Çakıl

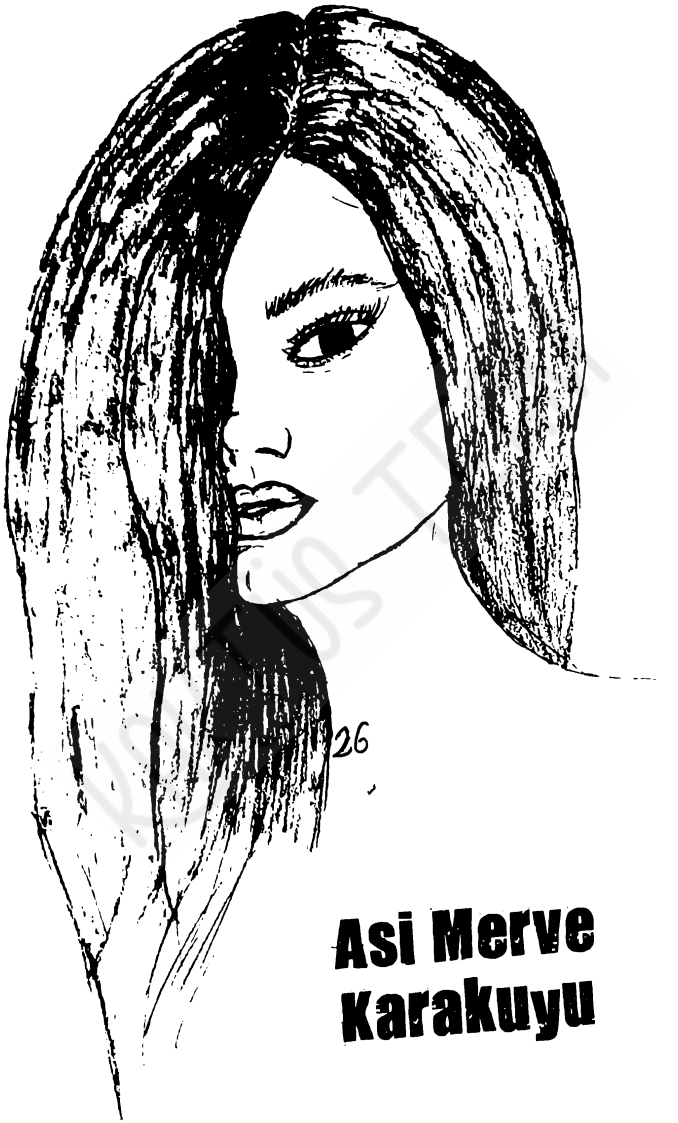

Türkan

Yağmur Çakıl

Yaş: 17

Asi Merve Karakuyu

Karan Ali Çakıl

NEYT

Şafak tüm ışıklarını yaktı.
Güneş, akşamüstü intihar etti.
İçimde büyüttüğüm kız çocuğunun elini tutup
benden uzaklaşmaya başladığında,
uzun boyu kadar derin bir kuyunun önünde durmuş,
kuyunun dibinde ölmüş güneşin sönmüş cesedini izliyordum.
Beklediği kişi gelmediğinden ölemeyen o insandım;
ölüm döşeği yaşadıklarımdı.
Suya düşen yansımama bakıyordum.
Boğuluyordum, ölmek nedir bilmiyordum.
Yanıyordum, sönmek nedir bilmiyordum.
Diniyordum, bitmek nedir bilmiyordum.
Ne kadar kesilmem gerekiyorsa tam sırasıydı, kesileyim diyordum
ve bir makas usulca kesmeye başlıyordu zamanı.
Zamanın damarındaydım.
Zaman ile birlikte kesiliyordum.
Zaman ile birlikte kanıyordum.
Elini tuttuğu küçüklüğümle dönüp o siyah gözleriyle bana baktı.
Ve acıların bile kurutamadığı damarlarımı,
o kasım gecesi ekmek bezine sarılan bebeğin
siyah gözlerinde gördüklerim kurutmaya başladı.
Görüyordum.

Neyt benim kalbimi taşıyan damardı,
Nabzımdan canıma fısıldıyordu.
"Damar yolumsun."

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

YayınlarıDokuz
DokuzYayınları
OKU
978-605-2050-48-4
9 786052
€ 9,90